SARAH J. MAAS

goodreads CHOICE AWARDS 2018

CAM KÜL KRALLIĞI

Cam Şato efsanesi bitse de
daha iyi bir dünya için savaş devam ediyor!

2. BASKI

DEX

SARAH J. MAAS

KÜL KRALLIĞI

Bana kızların dünyayı kurtarabileceklerini öğreten
annem ve babam için

ERILEA
AMAROTH
BUZ ÇÖLLERİ
MORLA HARABELERİ
MORLA ORMANI
BATI ÇÖLLERİ
BRIARCLIFF
CADI KRALLIĞI
BOGDANO ORMANI
METRUK DİYAR
ŞAKIYAN KUMLAR
YURPA
ORO KÖRFEZİ
KIZIL ÇÖL
SESSİZ SUIKASTÇILAR
BIÇAK AYRIMI
XANDRIA
BARG VAHASI
NOLL
KARA KUMULLAR
ROTH'UN SİYAH KÜMLARI
VOLKAN AKINTILARI

TERRASEN
KURT KABİLESİ
KUZEY DENİZİ
K
GEYIKBOYNUZU DAĞLARI
ALSOROOK
ROSAMEK
ANASCAUL DAĞLARI
ORYNTH
SURIA
PERRANTH DAĞLARI
PERRANTH
BUZ ÇÖLLERİ
RUHNN DAĞLARI
ENDOVIER TUZ MADENLERI
MEAH
BÜYÜK OKYANUS
ADARLAN
OAKWALD ORMANI
ARARAT DAĞLARI
OMEGA
KUZEY DIŞ DAĞLARI
PERIAN GÖLÜ
GÜMÜŞ GÖL
RIFTHOLD
ANIELLE
WENDLYN YÖNÜ
AVERY NEHRI
BEYAZ DIŞ DAĞLARI
FENHARROW
BELLHAVEN
MELISANDE
ÖLÜ ADALAR
KAFATASI KÖRFEZI
CALACULLA
LERIOA
EYLLWE
TAŞ BATAKLIKLARI
BANJALI
DAR DENIZ
GÜNEY KITASI YÖNÜ

PRENS

Kadın kendisinden koparıldığından beri adam onun peşindeydi.

Eşinin.

Adam kendi adını güçbela anımsıyordu. Anımsıyorsa bunun tek nedeni birlikte azgın ve karanlık denizlerde, uyuklayan kadim ormanlarda; karlarla kaplı, fırtınaların dövdüğü dağlarda kadını aradığı yol arkadaşlarının ona adıyla seslenmeleriydi.

Bedenini doyurmak ve yol arkadaşlarına birkaç saat uyku hakkı tanımak için bir süre dursa da yanındakiler olmasa uçup çok uzaklara giderdi.

Fakat bu işin sonunu getirecekse onların kılıçlarına ve büyüsüne, kıvrak zekâlarına ve bilgeliklerine ihtiyacı olacaktı.

Özünün mahremine kasteden ve eşini kaçırıp demir bir tabuta kapatan karanlık kraliçeyle yüzleştiğinde onlara ihtiyacı olacaktı. Kraliçenin işini bitirdiğinde eşinden geri kalanları yok etmeye kararlı olan soğukkanlı tanrılarla yüzleşecekti.

Bu yüzden yol arkadaşlarından ayrılmadı. Günler geçse de. Ve haftalar.

Ardından aylar geçse de.

Hâlâ arıyordu. Tüm tozlu ve unutulmuş yollarda hâlâ eşini arıyordu.

Ve bazen eşiyle arasındaki bağı kullanarak ona sesleniyor; ruhunu eşi her nerede tutsak edilmiş ve mezara kapatılmışsa oraya gönderiyordu.

Seni bulacağım.

PRENSES

Demir kadını boğuyordu. Damarlarındaki ateşi alevlere su dökermişçesine söndürüyordu.

Kadın demir kutunun içinde bile, kendisini ipek kurdeleler gibi saran maskeye ve zincirlere rağmen suyun sesini işitebiliyordu. O kükreyişi; suyun taşın üzerindeki sonu gelmez akışını. Çığlıklarından arta kalan sessizliği bu ses dolduruyordu.

Sisle örtülü bir nehrin kalbindeki bir ada parçası. Hızla akan nehirlerin ve şelalelerin arasındaki bir parça kaya. Onu oraya koymuşlar, orada saklamışlardı. Unutulmuş bir tanrı için inşa edilen o taş tapınağa.

Muhtemelen kadın da öyle unutulacaktı. Belki de tam bir fiyasko olarak hatırlanmaktansa böylesi yeğdi. Tabii onu hatırlayacak birileri kalırsa. Hatta geride herhangi biri kalırsa.

Buna göz yummayacaktı. Başarısızlığa.

Onlara bilmek istediklerini söylemeyecekti.

Kükreyen nehir çığlıklarını durmadan boğsa da. Suların feryatları kemiklerinin çıtırtılarıyla bölünse de.

Geçen günleri saymaya çalışıyordu.

Fakat kendisini ne zamandır o demir kutuda tuttuklarını bilmiyordu. Ne zamandır uyumaya zorlandığını; buraya, bu adaya, bu acı tapınağına getirilirken tabutun içine üfledikleri o tatlı kokulu dumanın ne zamandır kendisini uyuttuğunu bilmiyordu.

Çığlıklar atarak uyandığı anların arasında kalan boşlukların ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyordu. Acının sona erip baştan başladığı anlar arasındaki boşlukların.

Günler, aylar, yıllar birbirine karışırken kendi kanı sıkça taş zeminden nehre akıyordu.

Bin yıl yaşayacak bir prenses. Daha da uzun bir süre.

Bir zamanlar kendisi için bir lütuftu bu. Şimdi ise lanetiydi.

Dayanması gereken bir başka lanet. O doğmadan çok önce omuzlarına çöken lanet kadar ağır. O lanet, kadim bir yanlışı düzeltmek için kendisini feda etmesiydi. Dünyalarını bulan, o dünyaya sıkışıp kalan, sonra da o dünyaya hükmeden tanrılara bir başkasının borcunu ödemekti.

Kendini kutsayan ve böylesi korkunç bir güçle lanetleyen tanrıçanın sıcak elini hissetmiyordu. Hatta o ışık ve alev tanrıçasının kendisinin demir bir tabuta hapsedilmesine aldırış edip etmediğinden bile emin değildi. Ya da ölümsüz tanrıçanın dikkatini başka birine yöneltip yöneltmediğinden. Onun yerine kendisini sunabilecek ve hayatını vererek dünyalarını kurtarabilecek olan krala.

Borcu kimin ödeyeceği tanrıların umurunda değildi. Bu yüzden kadın tanrıların kendisini kurtarmaya gelmeyeceklerini biliyordu. Bu yüzden onlara dua etmeye zahmet etmiyordu.

Yine de kendi kendine öyküyü anlatıyor, hâlâ nehrin kendisine şarkı söylediğini hayal ediyordu. Mühürlenmiş tabuttaki karanlığın da.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok uzun zaman önce küle dönen bir ülkede krallığını çok seven, genç bir prenses yaşarmış...

Aşağılara, o karanlığa, o alevler denizine sürükleniyordu. Öyle derinlere ki kırbaç indiğinde, kemikler ayrıldığında bazen acıyı hissetmiyordu bile.

Fakat çoğu zaman hissediyordu.

İşte o sonu gelmez saatlerde gözlerini refakatçisine dikiyordu.

Acıyı bir enstrümanı konuşturan bir müzisyen gibi çekip çıkaran kraliçenin avcısına değil. Görünmez bağlarla zincirlenmiş, devasa, beyaz kurda dikiyordu gözlerini. Bu olanlara şahitlik etmeye zorlanan kurda.

Bazı günler kadın ayağa kalkıp kurda bakamıyordu. Bazen iradesi kırılmaya çok, hem de çok yaklaştığında. O zamanlarda kendisini teslim olmaktan sadece öykü alıkoyuyordu.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok uzun zaman önce küle dönen bir ülkede krallığını çok seven, genç bir prenses yaşarmış...

Bir prensese söylediği sözler. Bir zamanlar. Uzun zaman önce.

Bir buzlar ve rüzgârlar prensine. Eskiden ona ait olan, kendisinin de ona ait olduğu bir prense. İkisi ruhları arasındaki bağı öğrenmeden çok önce.

Artık bir zamanlar ihtişamlı bir yer olan krallığı koruma görevi prensindi.

Kokusuna çam ağaçlarının ve karın kokusunun, prensesin azgın alevlerden kalbiyle sevdiği krallığın kokusunun işlediği prens.

Karanlık kraliçe, avcının işkencelerini yönlendirirken bile prensesin aklında prens vardı. Prensin anısı azgın bir nehirde tutunabileceği bir kayaymış gibi.

Karanlık kraliçe yüzünde bir örümceğin gülümsemesiyle o anıyı prensese karşı kullanmaya çalışıyordu. Kraliçe ördüğü kapkaranlık ağlarla, her bir kırılma noktasında gönderdiği illüzyonlarla ve hayallerle prensin hatırasını çarpıtarak prensesin zihninin kilidini açmaya çalışıyordu.

Hepsi bulanıklaşıyordu. Yalanlar, gerçekler, hatıralar ve anılar. Demir tabutta uyku ve karanlık. Odanın ortasındaki taş sunağa bağlı ya da tavandaki kancadan sarkan ya da bir taş duvara tutturulmuş zincirlere asılı günler. Hepsi sudaki mürekkep gibi bulanıklaşmaya başlıyordu.

Bu yüzden öyküsünü kendisine anlattı. İçinde, derinlerdeki karanlık ve alevler de o öyküyü fısıldıyor, prenses öyküyü onlara tekrar anlatıyordu. Bir nehrin kalbi içindeki adaya gizlenmiş o tabuta kapatılan prenses öyküyü tekrar tekrar anlatıp çevresindekilerin bedenine sonsuz bir acı vermelerine izin verdi.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok uzun zaman önce küle dönen bir ülkede krallığını çok seven, genç bir prenses yaşarmış...

BİRİNCİ KISIM

ORDULAR VE MÜTTEFİKLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Kar erkenciydi.

Terrasen için bile ilk sonbaharın kısa fakat şiddetli yağışları her zamankinden erken başlamıştı.

Aedion Ashryver bunun bir lütuf olduğundan tam olarak emin olamıyordu. Fakat hava koşulları Morath'in ordularını kapılarının eşiğinden uzak tuttuğu sürece Aedion dizlerinin üzerine çöküp tanrılara şükredecekti. O aynı tanrılar sevdiği her şeyi tehdit etseler de. Tabii başka bir dünyadan varlıklar tanrı olarak görülebilirse.

Aedion'a göre üzerine düşünmesi gereken daha önemli meseleler vardı.

Birliği Bela'yla yeniden bir araya geldiğinden beri geçen iki haftada Erawan'in güçlerine dair ne karada ne havada bir işaret görebilmişlerdi. Yoğun kar yağışı Aedion'ın dönüşünden üç gün sonra başlamış; birliklerin donanmada gemilerinden Bela'nın Theralis Ovası'ndaki geniş bir alana yayılan kampına nakil işlemini daha da yavaşlatmıştı.

Gemiler Florine'a, dosdoğru Orynth'in kapısına yelken açmışlardı. Her renkten bayraklar Geyikboynuzu Dağları'ndan gelen hızlı rüzgârda dalgalanıyordu: Wendlyn'in kobalt mavisi ve altın sarısı, Briarcliffli Ansel'ın siyah ve kızılı, Whitethorn asilzadelerinin ve onların çok sayıdaki kuzeninin ışıltılı gümüş grisi. Donanmaya dağılmış Sessiz Suikastçılar'ın bir bayrağı olmasa da onları ayırt etmek için bayrağa ihtiyaç da yoktu. Spluk renkli giysileri ve güzel, ürkütücü silahları onları belli ediyordu.

Gemiler yakında Florine'ın ağzında bırakılan ve Ilium'dan

Suria'ya uzanan kıyıda devriye gezen geri savunma kuvvetiyle yeniden bir araya gelecekti. Fakat –çoğu Veliaht Prens Galan Ashryver'ın kuvvetlerine dâhil olan– piyadeler ön cepheye gideceklerdi.

Şimdi o cephe bir metrenin üzerinde kara gömülmüştü. Yağış kar kalınlığını daha da artıracaktı.

Allsbrook'un arkasında kalan Geyikboynuzu Dağları'ndaki dar bir dağ geçidinin üzerinde gizlenen Aedion yağışlı göğe kaşlarını çatarak baktı.

Üzerindeki soluk renkli kürkler onu kayalık çıkıntısının grisi ve beyazı arasında gizliyor, onu sıcak tutuyordu. Galan'ın askerlerinin çoğu Wendly'nin ılımlı ikliminden dolayı hiç kar görmemişlerdi. Whitethorn asilleri ve sahip oldukları daha küçük kuvvetlerin de onlardan arta kalır yanı yoktu. Bu yüzden Aedion en güvendiği komutanı Kyllian'ı o birlikleri elden geldiğince soğuktan koruması için görevlendirmişti.

Evden uzaktılar. Tanımadıkları belki inançlarının olmadığı bir kraliçe için savaşıyorlardı. O dondurucu soğuk bu tepelerin arasından esen uğultulu rüzgârdan da hızlı bir şekilde dirençleri kırıp tartışmalara sebep olabilirdi.

Geçidin diğer yanındaki kımıltı Aedion'ın gözüne takıldı. Fark etmesinin nedeni nereye bakacağını bilmeseydi.

Lysandra kendisini Aedion'dan daha iyi kamufle etmişti. Fakat onun avantajı üzerinde bu dağlarla uyumlu bir post olmasıydı.

Tabii Aedion bunu Lysandra'ya söylememişti. Ne de bu keşif görevine çıktıklarında ona göz ucuyla da olsa bakmıştı.

Belli ki *Aelin*'ın Eldrys de gizli bir işi vardı ki Galan'a ve yeni müttefiklerine ortadan kayboluşunu açıklayacak bir not bırakmıştı. Ayrıca notta kendilerine bu görevde Lysandra'nın eşlik etmesine izin verdiğini de iletmişti.

Neredeyse iki aydır bu hileye başvurduklarını, ortada Ateş Kraliçesi'nden bir kor bile olmadığını kimse fark etmemişti. Lysandra ve şekil değiştirenin aynı anda aynı yerde olmadığını da. Ayrıca kimse ne Kızıl Çöl'ün Sessiz Suikastçıları ne Galan Ashryver ne de Briarcliffli Ansel'ın donanmayla Aelin'ın ordusunun ön saflarına gönderdiği askerler gördükleri kişinin Aelin olmadığını belli eden nüansları fark etmişlerdi. Kraliçenin bileğindeki, Lysandra'nın han-

gi kılığa girerse girsin gizleyemediği damgayı da fark etmemişlerdi.

Lysandra damgayı eldivenler ve uzun kollu giysilerle gizlemekte iyi iş çıkarıyordu. Olur da yara izli teni azıcık ortaya çıkarsa bunun Aelin'ın teninde kalan kelepçe izleri olduğu düşünülebilirdi.

Aelin'ın bedenindeki, Lysandra'nın ayrıca eklediği sahte yara izleri. Ayrıca o kahkaha ve hınzırca sırıtış. Çalım ve durgunluk.

Aedion, Lysandra'ya bakmakta bile zorlanıyordu. Onunla konuşmakta. Bunları ancak hilenin gerektirdiği rolü oynaması gerektiği için yapıyordu. Aelin'ın vefalı kuzeni, onu ve Terrasen'i ne denli olanaksız da görünse zafere götürecek olan korkusuz komutanıymış gibi davranmak için.

Böylece Aedion rolünü oynadı. Hayatı boyunca oynadığı birçok rolden birini.

Fakat Lysandra altın sarısı saçlarını siyah buklelerle, Ashryver gözlerini zümrüt rengi gözlerle değiştirdiğinde Aedion o yokmuş gibi davranmaya başladı. Bazı günlerde göğsüne dövülen Terrasen düğümü, kraliçesinin farklı isimleri ve yeni yeni filizlenen saray meclisi onu sıcak bir damga gibi yakıyordu. Özellikle de onun ismi.

Aedion bu görevde Lysandra'yı yanına görevi kolaylaştırmak, daha emniyetli kılmak için almıştı. Aedion'ın hayatı haricinde hayatlar da tehlikedeydi ve bu keşif görevini Bela'dan bir birliğe verebilecek olsa da Aedion'ın biraz harekete ihtiyacı vardı.

Yanlarında kısa süre önce buldukları müttefikleriyle Eyllwe'den yelken açtıktan sonra Morath'in Rifthold'daki donanmasından sakınarak ilerlemeleri bir aydan uzun zaman almıştı. Son iki haftadır da anakaranın içlerine ilerliyorlardı.

Neredeyse hiç çatışma yaşamamışlardı. Sadece içlerinde Valg'ler olmayan, başıboş birkaç Adarlan birliği. Bu askerlerin üstesinden kolayca gelmişlerdi.

Aedion, Erawan'in bahara kadar bekleyeceğinden şüpheliydi. Harekete geçmemesinin hava koşullarıyla bir ilgisi olduğundan da. Bunu adamlarıyla, Darrow'la ve diğer lordlarla birkaç gün önce tartışmıştı. Erawan muhtemelen kışın en şiddetli olduğu, Terrasen ordusunun hareket etmesinin iyice güçleşeceği, Aedion'ın askerlerinin aylarca karda kalmalarının etkisiyle zayıflayacağı ve bedenlerinin soğuktan kaskatı kesileceği ana kadar bekleyeceklerdi. Geçen ba-

harda Aelin'ın entrikalarla sağladığı kralın serveti bile bunu önleyemezdi.

Evet; yiyecekler ve giysiler satın alınabilirdi. Fakat ikmal hatları karın altındayken ne işe yararlardı? Erilea'nın tüm altını bile bir kış kampında aylarca Terrasen'in amansız hava koşullarına maruz kalan bir ordunun gücünün ağır ağır ve kararlı bir şekilde tükenmesine engel olmazdı.

Darrow ve diğer lordlar Aedion'ın, Erawan'in kışın en zorlu döneminde saldırıya geçeceği iddiasını ciddiye almıyorlardı. Kendisine hak veren Allsbrook Lordu, Ren'e de kulak asmadılar. Onlar Erawan'in bir budala olmadığını söylüyorlardı. Cadılardan kurulu hava birliğine rağmen Valg piyadeleri üç metre kalınlıktaki karda yol alamazlardı. Onlar Erawan'in bahara kadar bekleyeceğine kanaat getirmişlerdi.

Ancak Aedion işi şansa bırakmıyordu. O toplantıda sessizliğini koruyan fakat sonradan Aedion'ın yanına gelip ona desteğini sunan Prens Galan da öyle. Ordularını sıcak ve tok, antrenmanlı ve her an harekete geçebilecek halde tutmaları gerekiyordu.

Ren'in edindiği bilgiler doğruysa bu keşif görevi amaçlarına hizmet edebilirdi.

Yakınlardan rüzgârda güçbela işitilebilen bir yayın gıcırtısı geldi. Yayın ucu ve gövdesi beyaza boyanmıştı. Ölümcül bir şaşmazlıkla geçidin ağzına nişanlanan yay güçlükle seçiliyordu.

Aedion kayaların arasında gizlenen, okunu fırlatmaya hazır genç lordla göz göze geldi. Üzerinde Aedion'ınkilere benzer beyaz ve gri kürkler; ağzında soluk renkli bir atkı olan Ren bir çift siyah göz ve belli belirsiz bir kılıç izinden ibaretti.

Aedion ona beklemesi için el etti. Geçidin diğer yanındaki şekil değiştirene doğru dürüst bakmadı bile. Aedion da bekledi.

Düşmanlarının yaklaşmasına izin verdiler.

Ezilen karların sesleri derin nefeslerin sesine karıştı.

Tam zamanında.

Aedion yayına bir ok takıp kaya çıkıntısının altında eğildi.

Ren'in gözcüsünün beş gün önce Aedion'ın savaş çadırına gelip söylediğine göre altı kişiydiler.

Karların ve kayaların arasında kendilerini kamufle etmekle uğ-

raşmıyorlardı bile. Koyu renkli, pejmürde ve tuhaf kürkleri Geyikboynuzu dağlarının parlak beyazı üzerinde karanlıktaki bir fener gibi seçiliyordu. Fakat Aedion için en büyük belirteç hızlı rüzgârın taşıdığı berbat kokularıydı.

Valg'ler. Küçük grupta kimsenin gerdanlığı olmadığı gibi kalın eldivenleri yüzünden parmaklarında yüzükler olup olmadığı belli olmuyordu. Anlaşılan bedenleri iblisler tarafından ele geçirilen haşereler de soğuktan etkileniyorlardı. Ya da en azından o iblislerin bedenlerine yerleştiği konaklar.

Düşmanları geçidin boğazının derinlerine ilerlediler. Ren'in oku kımıltısızdı.

Birini hayatta bırakalım. İkisi pozisyonlarını almadan önce Aedion böyle buyurmuştu.

Bu geçidi seçeceklerini tahmin etmişler, şansları da yaver gitmişti. Terrasen'in alçak bölgelerine çıkan, unutulmuş bir arka kapı. Ancak iki atın aynı anda geçebileceği genişlikteki geçide işgal orduları ve Geyikboynuzu Dağları'nın ötesindeki iç bölgelerde mallarını satmaya hevesli tüccarlar uzun zamandır aldırış etmiyordu.

Aedion kimlerin oralarda yaşadığını, tanınmış sınırların ötesinde kimlerin hayatlarını kazanmaya cesaret ettiğini bilmiyordu. Bu askerlerin neden dağların bu kadar içlerine girmeyi göze aldığını da.

Fakat yakında öğrenecekti.

İblisler aşağılarından geçerken Aedion ve Ren yaylarını yeniden konumlandırmak için hareketlendiler.

Kafatasına düzgün bir atış. Aedion hedefini seçti.

Aedion'ın başını öne sallayıp işaret vermesiyle ok hedefine doğru uçtu.

Mücadele sona erdiğinde siyah kan kara akmaya devam ediyordu.

Sadece birkaç dakika sürdü. Ren ve Aedion'ın okları hedeflerini bulup Lysandra kalan üçünü parçalamak için atılmasının, grubun sağ kalan altıncı ve tek üyesinin baldırındaki kasları koparmasının ardından sadece birkaç dakika geçti.

İblis inlerken Aedion uzun adımlarla ona doğru yürüdü. Adamın

ayaklarının dibindeki kar kapkara olmuştu ve bacakları rüzgârda uçuşan bayrak parçaları gibi paramparçaydı.

Lysandra adamın başının yanında oturuyordu. Ağzı siyaha bulanmıştı ve gözleri adamın soluk yüzüne dikilmişti. Kocaman patilerinde ustura keskinliğinde pençeler parıldıyordu.

Arkada kalan Ren diğerlerinde hayat belirtileri aradı. Kılıcı kalkıp inerek buz gibi hava onları kesilemeyecek kadar katılaştırmadan kafalarını uçurdu.

İblis, Aedion'a "Hain pislik," diye köpürdü. İnce yüzü nefretle doluydu. Berbat kokusu Aedion'ın burun deliklerine dolup duyularını yağ gibi kapladı.

Aedion belindeki bıçağı –Rowan Whitethorn'un hediyesi olan uzun ve amansız hançeri– çekip karanlık bir ifadeyle gülümsedi. "Zekiysen bu iş kısa sürebilir."

Valg askeri, Aedion'ın karla kaplı çizmelerine tükürdü.

Beş yüz yıldır ayakta olan Allsbrook Şatosu'nun sırtında Geyikboynuzu Dağları, ayaklarının dibinde Oakwald Ormanı vardı.

Şatonun devasa ocaklarından birinde gürleyen alevin karşısında bir aşağı bir yukarı yürüyen Aedion amansız geçen tüm kışların izlerini gri taşların üzerinde görebiliyordu. Şatonun o taşlara kazınan tarihinin ağırlığını da hissedebiliyordu; Yiğitlikle ve ülkeye hizmetle geçen yıllar. Bu salonların şarkılarla ve savaşçılarla dolu olduğu yıllar ve sonrasında gelen, kederle dolu uzun yıllar.

Ren ateşin kenarına bırakılan yıpranmış, püsküllü koltuğa yerleşti. Kollarını bacaklarının üzerine koyup gözlerini alevlere dikti. Dün gece geç saatte dönmüşlerdi. Aedion bile karlarla kaplı Oakwald'daki yürüyüşün sonunda teftişe çıkamayacak kadar bitkin düşmüştü. Öğleden sonra yaptıklarının ardından da bunu yapacak enerjiyi kendisinde bulacağından şüphe ediyordu.

Bir zamanlar gösterişli bir yer olan loş salon ateşin sesi de olmasa sessizdi. İkisinin tepesinde rengi solmuş duvar halıları ve Allbrooks ailesi bayraktarlarının armaları salonun bir yanını kaplayan yüksek pencerelerden gelen esintiyle havalanıyordu. Kirişlerin üzerine farklı

cinslerde kuşlar tünemişti. Hisarın kadim duvarlarının ötesinden gelen ölümcül soğuğun karşısında oldukları yere sinmişlerdi.

Aralarındaki yeşil gözlü şahin tüm konuşulanları dinliyordu.

Nihayet Ren "Erawan, Terrasen'e girmenin bir yolunu arıyorsa dağlardan geçmeyi tercih etmesi aptalca olur," dedi. Dakikalar önce yedikleri yiyeceklerin kenara atılmış tepsilerine kaşlarını çatarak baktı. Bolca koyun yahnisi ve kızarmış sebzeler. Çoğunun tadı yavan olsa da en azından yemek sıcak servis edilmişti. "Burada arazinin amanı yoktur. Sırf hava koşulları sayısız asker kaybetmesine neden olacaktır."

Aedion "Erawan hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz," diye karşı çıktı. "Terrasen'e girmesinin en kolay yolu kuzey yolları üzerindeki çiftlik arazileri. Herkes onun ordularını oradan geçirmesini bekleyecek. Ya oradan ya da kıyıdan."

"Ya da her ikisinden... Hem karadan hem denizden."

Aedion başını salladı. Erawan bu kıtada ortaya çıkacak her türlü direnişi ezmek için geniş bir alana yayılmıştı. Adarlan imparatorluğunun sınırları değişmişti: Valg kralının gölgesi Eyllwe'den Adarlan'ın kuzey sınırına, Büyük Okyanus'tan kıtalarını ikiye ayıran yüksek dağların oluşturduğu duvara kadar uzanmıştı. Aedion, Erawan'in boynuna siyah gerdanlıklar takana dek duracağından şüpheliydi.

Erawan diğer iki Wyrd anahtarını ele geçirirse, dilediği anda Wyrd kapısını açıp kendi diyarından Valg'leri getirirse ve belki de başka dünyalardan orduları köleleştirip onları fetih için kullanırsa... O zaman onu durdurmak imkânsız olurdu. Bu dünyada ya da bir başkasında.

Bu feci kaderin önüne ancak Dorian Havilliard ve Manon Siyahgaga geçebilirdi. Aylardır nerelerdeydiler, başlarına neler gelmişti? Aedion onlardan en küçük bir haber bile alamamıştı. Fakat bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyordu. Hayatta kalmaları ikisinin gizliliğine bağlıydı.

Aedion "Erawan'in bir keşif ekibini küçük dağ geçitlerini bulmak için harcaması mantıksızca," dedi. Kirli sakallarla kaplı yanağını kaşıdı. Dün şafaktan önce yola çıkmışlar, Aedion tıraş olmaktansa biraz daha uyumayı tercih etmişti. "Stratejik açıdan bakıldığında

anlamsız bu. Cadılar uçabildiğinden arazideki gizli tehlikeleri öğrenmek için keşif erleri göndermesi gereksiz. Fakat bilgi kara orduları içinse, kuvvetlerini öyle dar geçitlerden geçirmesi aylar sürer. Tabii bir de hava koşullarına bağlı riskler var."

Ren başını iki yana sallayıp "Keşif eri gülüp durdu," dedi. Omuzlarına dökülen saçları onunla hareket ediyordu. "Gözden kaçırdığımız nedir? Görmediğimiz nedir?" Ateşin ışığında yüzündeki yara izi daha da belirgindi. Ren'in göğüs gerdiği dehşeti ve ailesinin sağ kalmayan üyelerini hatırlatan bir yadigâr.

"Amacı bizi tahminlere boğmak da olabilir. Bizi kuvvetlerimizin yerini değiştirmek zorunda bırakmak istiyor belki." Aedion bir elini şömine rafının üzerine koydu. Sıcak taş soğuk tenine işledi.

Aedion'ın yokluğunda Ren, Bela'yı aylarca hazırlamış; Kyllian'la birlikte çalışarak birliği Darrow'un kısıtlamaları el verdiğince mümkün olduğu kadar Orynth'in güneyine götürmüştü. Anlaşılan ulaşabildikleri son nokta da Theralis Ovası'nın güney ucu boyunca uzanan tepelerin hemen ötesi olmuştu.

O zamandan beri Ren kontrolü Aedion'a bırakmıştı. Her ne kadar Allsbrook Lordu'nun *Aelin*'la yeniden buluşmasında soğuk rüzgârlar esmişse de. Buluşma hisarın dışında yağan kar kadar soğuk geçmişti.

Lysandra rolünü iyi oynamış, Aelin'ın pişmanlıklarını ve sabırsızlığını ustaca yansıtmıştı. O zamandan beri geçmiş hakkında konuşmaktan özenle kaçınıyordu. Ren'in de Terrasen'in düşmesinden önceki yılları yâd etmeyi istemediği anlaşılıyordu. Ya da geçen kış yaşanan olayları.

Aedion'ın tek ümidi aralarında Ateş-Getiren'in olmadığını Erawan'in de fark etmemesiydi. Terrasen askerlerinin, Aelin'ın alevinin onları savaşta korumayacağını fark ettiklerinde neler diyeceklerini, neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordu.

Ren sesli düşünürmüş gibi "Fakat şansımız yaver gidip keşfettiğimiz gerçek bir manevra da olabilir," dedi. "E, birlikleri geçitlere gönderme riskini göze alacak mıyız? Orynth'in gerisinde kalan Geyikboynuzu Dağları'nda ve onun ötesindeki kuzey ovalarında hâlâ bazı birlikler var."

Ren'in zekice bir hamlesiydi bu. Darrow'u Bela'nın bir kısmını

Orynth'in *gerisinde* konuşlandırmasına izin vermesi için ikna etmek. Erawan'in gemiyle kuzeye gidip o yönden saldırması olasılığına karşı. O pislikten her şey beklenirdi.

Aedion ateşi inceleyip "Bela'nın fazlaca parçalara ayırıp zayıflamasını istemiyorum" dedi. Bu alev Aelin'ın ateşinden çok farklıydı. Karşısındaki ateş kraliçesinin büyüsü olan o canlı aleve kıyasla bir hayaletti. "Ayrıca hâlâ elimizde yeterince asker yok."

Aelin'ın çaresiz ve cesur manevrasına rağmen kazandığı müttefiklerin gücü Morath'ın gücüne yaklaşmıyordu bile. Ayrıca Aelin'ın topladığı onca altın onlara az sayıda yeni asker kazandırmıştı. Davalarına katılmaya ikna edecekleri çok az asker varken başka türlüsü de mümkün değildi zaten.

"Aelin, Eldrys'e gittiğinde çok da endişeli görünmüyordu," dedi Ren.

Bir an için Aedion kanla kaplı kumun üzerinde dikildiği güne döndü.

Demir bir kutu. Maeve, Aelin'ı kırbaçlayıp bir tabutu kapatmıştı. Ardından yanlarında ölümsüz bir sadistle Mala bilir, nereye yelken açmıştı.

Aedion yalan onu boğsa da elinden geldiğince normal bir tonla konuşmaya çalışarak "Aelin'ın..." dedi, "sadece doğru zamanda bize açıklayacağı kendi planları var," dedi.

Ren hiçbir şey söylemedi. Ren'in geri döndüğüne inandığı kraliçe bir yanılsamadan ibaret de olsa Aedion "O her şeyi Terrasen için yapıyor," dedi.

Aedion, Aelin'ın ilken'leri öldürdüğü gün ona korkunç sözler söylemişti. "*Müttefiklerimiz nerede?*" diye sormuştu. Hâlâ o sözlerinden dolayı kendisini affetmeye çalışıyordu. Tüm yaptıkları için. Elinde hatasını telafi etmek, Aelin'ın isteğini yerine getirmek ve krallıklarını kurtarmak için bir tek şansı vardı.

Ren arkalarındaki kadim masanın üzerine bıraktığı ikiz kılıçlara baktı. "Yine de gitti işte." Eldrys'e değil. On yıl önce.

"Son on yılda hepimiz hatalar yaptık." Tanrılar biliyordu ya, Aedion'ın kefaretini vermesi gereken çok şey vardı.

Ren gerildi. Zihnine musallat olan seçimler ona iğneler batırmış gibi.

Aedion kirişlerin üzerine tüneyen şahin sesini işitmesin diye sessizce "Ona hiç bahsetmedim," dedi. "Rifthold'daki afyon batakhanesinden."

Ren'in oranın sahibini tanıdığından ve Aedion ve Chaol'un onu neredeyse bilinçsiz haldeki kralın adamlarından batakhanede gizledikleri o gecenin öncesinde de kadının müessesini sıkça ziyaret ettiğinden de.

Ren boğuk sesle "Gerçekten gıcığın teki olabiliyorsun, biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Bunu asla sana karşı kullanmam." Aedion gözlerini genç lordun öfkeli gözlerine dikip ona karşı üstünlüğünü gözlerinden okumasını bekledi. Ren'in ağzı tekrar açılacak olunca Aedion "Sen daha fazla öfkelenmeden söyleyeyim" diye ekledi, "söylemeye çalıştığım Aelin'ın senin geçmişinin o kısmını bilmeden sana bu saray meclisinde bir yer verdiğiydi." Ren'in çenesinde bir kas seğirdi. "Fakat, Ren, bilseydi de o teklifi yine yapardı."

Ren çizmelerinin altındaki taş zemini süzdü. "Ortada bir saray meclisi yok."

"Darrow bunu haykırarak söyleyebilir fakat ben aynı fikirde değilim." Aedion, Ren'in oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa yerleşti. Elide Lochan geri gelmişken, Suria'lı Sol ve Ravi büyük olasılıkla Aelin'ın destekleyecekken Ren'in Aelin'a tam desteği Aedion'ın kraliçesi lehine üç oy sağlardı. Kendisine muhalif dört oya karşı.

Lysandra'nın Caraverre Leydisi unvanıyla vereceği oyun tanınması çok küçük bir ihtimaldi.

Şekil değiştiren bu savaşın sonunda sağ kalırsa evi olacak toprakları görmek istememişti. Sadece buraya gelirken şahine dönüşüp bir süre uçmuştu. Geri döndüğünde tek kelime etmemişse de yeşil gözleri ışıltılıydı.

Hayır, Aelin tacını takana dek Caraverre, Lysandra'nın idaresinde bir arazi olarak tanınmayacaktı.

Ya da Aelin'ın kendisi dönmeyecek, Lysandra kraliçe olarak taç giyecekti.

Aelin *dönecekti.* Dönmek zorundaydı.

Koridorun uzak ucunda bir kapı açıldı. Ardından bir koşuşturmanın ve yumuşak adımların sesleri geldi. Aedion'ın ayağa kalkması-

nın hemen ardından taşlarda yankılanan neşeli ses geldi: *"Aedion!"*

Evangeline gülümsüyordu. Tepeden tırnağa kollarında ve etekliğinde kürk olan, yeşil, yün giysiler giymişti. Kızıl ve altın sarısı saçları iki örgü yapılmıştı. Terrasen'in dağ kızları gibi.

Sırıtmasıyla yara izleri gerildi. Aedion'ın açılan kollarına hemen sarıldı. "Dün gece geç geldiğini söylediler. Fakat sen daha güneş doğmadan gidince seni yine kaçıracağımdan endişe ettim..."

Aedion, Evangeline'in alnına bir öpücük kondurdu. "Görmeyeli otuz santim uzamışsın sanki."

Bir Aedion'a, bir Ren'e bakan Evangeline'in sarıya çalan gözleri ışıldadı. "Nerede..."

Bir ışık parlamasıyla ortaya çıktı.

Pırıltılarla. Çıplak bedenine bir pelerin saran Lysandra parlıyordu. Pelerini sırf bu amaçla yakınındaki bir sandalyenin üzerine bırakmıştı. Evangeline şekil değiştirenin kollarına atladı. Mutluluk hıçkırıklarıyla. Evangeline'in omuzları titredi. Lysandra ona içten ve sıcak bir gülümsemeyle karşılık verip kızın başını okşadı. "Sen iyi misin?"

Lysandra'ya bakan herkes şekil değiştirenin sakin ve dingin bir ruh hali içinde olduğunu düşünürdü. Fakat Aedion onu tanıyor, farklı ruh hallerini ve hislerini açık eden ipuçlarını biliyordu. Hafifçe titreyen sesinin o güzel yüzeyin altındaki çalkantının kanıtı olduğunu da.

Evangeline'den ayrılan ve Ren'e gülümseyen Lysandra "A, evet," dedi. "O ve Lord Murtaugh hemen sonrasında beni buraya getirdiler. Bu arada, Hızlı Ayak onun yanında. Yani Murtaugh'ın yani. Onu benden çok seviyor çünkü Murtaugh hep onun için atıştırmalıklar getiriyor. Tembel bir ev kedisi gibi şişmanladı."

Lysandra gülerken Aedion gülümsedi. Kıza iyi bakılmıştı.

Belli ki Lysandra da bunu fark etmişti ki Ren'e yumuşak bir mırlamayı andıran bir sesle "Teşekkür ederim," dedi.

Ayağa kalkan Ren'in yanakları kızardı. "Burada savaş kampında olduğundan daha güvende olacağını düşündüm. En azından daha rahat edeceğini."

"Ah, harika bir yer Lysandra," diye şakıdı Evangeline. Lysandra'nın elini her iki elinin arasına aldı. "Hatta bir öğleden sonra Murtaugh

beni Caraverre'e götürdü. Yani kar yağışı başlamadan önce. Bir görmelisin. Tepeler, zehirler ve güzel ağaçlar; dağların yanı başında. Bir ara kayaların üzerinde bir hayalet leopar gördüğümü sandım. Fakat Murtaugh bunun sadece zihnimin bir oyunu olduğunu söyledi. Fakat yemin ederim bir hayalet leopardı o. Hatta seninkinden de büyük! Ya ev? Gördüğüm en güzel ev. Arka tarafında duvarlı bir bahçe var. Murtaugh bahçenin yazın sebzeler ve güllerle dolacağını söyledi."

Evangeline malikâneye dair planlarını sıralarken bir an için Lysandra'nın yüzünde beliren ifade karşısında Aedion'ın yüreği cız etti. Belki de daha o uzanamadan elinden kapıp götürülecek bir hayata duyulan özlemin acısı.

Aedion, Ren'e doğru döndü. Lordun gözleri Lysandra'ya dikilmişti. Ne zaman Lysandra insan formuna dönse olduğu gibi.

Aedion dişlerini sıkma isteğini bastırıp "O halde Caraverre'i tanıyorsun," dedi.

Evangeline neşeli konuşmasını sürdürse de Lysandra'nın gözleri onlara çevrildi.

Ren sadece "Darrow, Allsbrook Lordu değil," dedi.

Değildi. Hem kim böyle güzel bir komşuyu istemezdi ki?

Yani Orynth'te Aedion'ı sahte bir kraliyet veliaht dünyaya getirmek için bir aygır gibi kullanmadığı, bir başkasının bedeniyle ve tacıyla yaşamadığı zamanlarda.

Lysandra başını sallayıp bir kez daha minnetini belli edince Ren'in yüzü daha da kızardı. Bütün gün karda yürüyüp Valg öldürmemişler gibi. Kan ve etin kokusu hâlâ üzerlerinde değilmiş gibi.

Nitekim Evangeline, Lysandra'nın pelerinini koklayıp yüzünü astı. "Berbat kokuyorsun. Hepiniz berbat kokuyorsunuz."

Lysandra onu "Terbiyeli ol," diye paylasa da güldü.

Evangeline ellerini beline götürdü. Aedion, Aelin'ın bu hareketi öyle çok yaptığına şahit olmuştu ki Evangeline'e bakarken içi yandı. "Kokuyorsan söylememi *sen* tembih etmiştin. Özellikle de nefesin kokuyorsa söylememi."

Lysandra gülümserken Aedion da gülümsememek için kendisini tuttu. "Etmiştim, evet."

Evangeline, Lysandra'nın elini çekiştirip şekil değiştireni korido-

ra çekmeye çalıştı. "Benim odamda kalabilirsin. Orada banyo var." Lysandra bir adım ilerledi.

Kaşları kalkan Aedion, Ren'e "Bir misafir için güzel bir oda," diye fısıldadı. "Kendi özel banyosu olduğuna göre buradaki en güzel odalardan biri olmalı."

Ren başını eğdi. "O oda eskiden Rose'a aitti."

Ren'in en büyük kız kardeşi. Rallen'la, okudukları büyü akademisinde ortanca kardeşleriyle birlikte katledilen Rose. Adarlan sınırının yakınlarındaki okul tam da işgal ordularının yolu üzerindeydi.

Büyü etkisiz hale gelmeseydi bile on bin askere karşı yeterli savunma güçleri yoktu. Aedion Devellin'da, o efsanevi okulda gerçekleşen katliamı elinden geldiğince hatırlamamaya çalışıyordu. Orada okuyan kaç çocuk olduğunu ve hiçbirinin kaçamadığını da.

Ren her iki ablasına da çok yakınsa da kardeşleri arasında en çok cesur Rose'a yakındı.

Ren çenesiyle Evangeline'a işaret edip "Onu görse severdi," dedi. Aedion, Ren gibi Evangeline'ın da yaralı olduğunu fark etti. Ren'in yüzündeki kesik yarası katliam meydanlarından kaçışından kalmaydı. Oradan Murtaugh'la kurtulabilmelerinin bedeli muhafızların dikkatlerini üzerlerine çeken anne ve babasının hayatları olmuştu. Evangeline'in yara izleri ise farklı bir tür kaçıştan kalmaydı. Kız, hanımının göğüs gerdiği cehennem gibi hayattan kıl payıyla kurtulmuştu.

Aedion bunu da sıkça hatırlamamaya çalışıyordu.

Evangeline, Lysandra'yı çekip peşinden götürmeye devam etti. Sohbetle ilgilendiği yoktu. "Neden geldiğinde beni uyandırmadın?"

Aedion kızın kendisini çekiştirip uzaklaştırmasına izin veren Lysandra'nın yanıtını işitmedi. Çünkü o sırada şekil değiştirenin gözleri gözleriyle buluşmuştu.

Lysandra son iki ayda Aedion'la konuşmaya çalışmıştı. Defalarca. Onlarca kez. Aedion ona aldırış etmemişti. Terrasen kıyılarına vardıklarında ise Lysandra pes etmişti.

Lysandra ona yalan söylemişti. Onu öyle bir kandırmıştı ki artık Aedion aralarında gerçekleşmiş olan herhangi bir anın, sohbetin bile...ne kadarının samimi olduğundan şüphe eder olmuştu. Bilmek de istemiyordu. Aedion budalaca her şeyini onun önüne dökmüşken

Lysandra'nın sözlerinde samimi olup olmadığını bilmek istemiyordu.

Aedion bunun son avı olacağına inanmıştı. Lysandra'yla vakit geçirebileceğine, ona Terrasen'in sunabileceği her şeyi gösterebileceğine. Kendisinin sunabileceği her şeyi de.

Yalancı kaltak. Böyle demişti Lysandra'ya. Sözleri haykırarak.

Aedion kendisini bu yaptığından utanacak kadar sorgulamışsa da öfkesi geçmemişti.

Lysandra'nın gözlerinde temkinli bir bakış vardı. Sanki ona "*Bu mutluluk anında iki arkadaş olarak konuşamaz mıyız?*" der gibiydi.

Aedion sadece ateşe dönmüş, gözlerini onun zümrüt rengi gözlerinden ve zarif yüzünden kaçırmıştı.

Ren, Lysandra'yı alabilirdi. Her ne kadar bu düşünce onda bir şeyler kırma isteği uyandırsa da.

Lysandra ve Evangeline salonda gözden kaybolurken kızın sözleri hâlâ Aedion'a ulaşıyordu.

Aedion, Lysandra'nın hayal kırıklığının ağırlığını hayalet bir dokunuş gibi hissediyordu.

Ren boğazını temizledi. "İkiniz arasında neler olup bittiğini bana anlatmak ister miydin?"

Aedion ona Ren kadar yürekli olmayan adamları kaçıracak kadar sert bir bakış attı. "Bir harita al. Bir kez daha geçitlere gitmek istiyorum."

Ren'in hakkını teslim etmek gerekirdi. Çünkü tek kelime etmeden bir harita bulmaya gitti.

Aedion ateşe baktı. Kraliçesinin büyü kıvılcımının yokluğunda solgun olan ateşe.

Şatonun dışındaki rüzgârın uğultusu yerini ne zaman Erawan'in canavarlarının ulumalarına bırakacaktı?

Aedion yanıtı ertesi gün aldı.

Bütük Salon'un bir ucunda o oturuyor, Lysandra ve Evangeline de diğer ucunda sessizce kahvaltı ediyorlardı. Aedion ulağın kısa süre önce getirdiği mektubun mührünü açarken parmaklarının titremesini dizginledi. Yanında oturan Ren ve Murtaugh mektubu

okuyan Aedion'a soru sormaktan kaçındılar. Aedion mektubu bir kez, sonra bir kez daha okudu.

Nihayet Aedion mektubu bıraktı. Duvardaki yüksek pencerelerden sızan bulanık gri ışığa kaşlarını çatıp derin bir nefes aldı.

Masanın diğer ucundaki Lysandra'nın bakışının ağırlığını üzerinde hissetti. Fakat Lysandra yerinden kalkmadı.

Aedion hırıltılı bir sesle "Kyllian'dan gelmiş," dedi. "Morath birlikleri Eldrys'te karaya yaklaşmış."

Ren küfretti. Murtaugh sessiz kaldı. Aedion yerinden kalkmadı. Çünkü dizleri ağırlığını taşımayacak gibiydi. "Şehri yıkmış. Bir tek askerini çıkarmadan şehri yerle bir etmiş."

Karanlık kral neden bu kadar uzun süre beklemişti? Aedion'ın elinde sadece tahminler vardı.

"Cadı kuleleri mi?" diye sordu Ren. Aedion ona Manon Siyahgaga'nın kendisine Taş Bataklıkları'na yolculukları sırasında açıkladığı her şeyi anlattı.

"Mesajda kulelerden bahsedilmemiş." Erawan'in kuleleri kullandığı şüpheliydi. Çünkü kuleler karadan yürütülemeyecek kadar devasaydı. Ayrıca Aedion'ın keşif erleri bölgelerinde otuz metre yüksekliğinde kulelerin taşındığını fark ederlerdi. "Fakat şehir patlamalarla yıkılmış."

"Aelin?" Murtaugh'un sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

"Durumu iyi," diye yalan söyledi Aedion. "Olaydan bir gün önce Orynth'deki kampa geri dönüyormuş." Elbette Kyllian'ın mektubunda Aelin'ın nerede olduğundan hiç bahsedilmemişti. Fakat en üst rütbeli komutanı ortada bir ceset olmadığından ya da düşman kutlama yapmadığından kraliçenin kurtulduğuna hükmetmişti.

Murtaugh oturduğu yere yığıldı. Hızlı Ayak altın sarısı başını onun bacağına yasladı. "Mala'nın merhametine şükürler olsun."

"Henüz şükretme." Aedion mektubu salondaki güçlü hava cereyanına karşı giydiği kalın pelerininin cebine soktu. *Hüç şükretme,* diye ekledi. "Eldrys'e giderken Morath, Ilium yakınlarında on Wendlyn savaş gemisini batırıp filonun geri kalanını bizim filomuzla birlikte Florine üzerinden geri kaçırılmış."

Murtaugh çenesini ovuşturdu. "Neden peşlerine takılıp onları nehirde takip etmemişler?"

"Kim bilir?" Aedion bunun üzerine daha sonra düşünecekti. "Erawan gözünü Eldrys'e dikmişti. Şimdi de şehri aldı. Birliklerinin bir kısmını oradan gönderecek gibi. Engel olunmazsa o birlikler bir haftada Orynth'e ulaşır."

Ren yüzünde endişeli bir ifadeyle "Kampa geri dönmek zorundayız," dedi. "Filomuzu Florine'dan geri çevirip Rolfe'la denizden saldırıp saldıramayacağımıza bir bakmalıyız. Bu sırada karadan da bastıracağız."

Aedion'ın içinden onlara Rolfe'un dört bir yana dağılmış Mycenia'lılar ve onların efsanevi filosunu arayışı hakkında kesinliği olmayan mesajlardan öte hiçbir haber olmadığını hatırlatmak gelmiyordu. Kıçlarını Rolfe'un kurtarma olasılığı iç bölgelerden dışarı uzanan Anascul Dağları'nın uzak ucundaki efsanevi Kurt Kabilesi'nin ortaya çıkması kadar zayıftı. Ya da on yıl önce Terrasen'den kaçan Fey'lerin her nereye gittilerse oradan gelip Aedion'ın kuvvetlerine katılmaları kadar.

Aedion'a savaşlarda ve katliamlarda kılavuzluk eden hesapçı soğukkanlılığı giydiği kürk pelerin kadar somut bir şekilde üzerine yerleşti. Şimdi müttefikleri hız olacaktı. Hız ve kıvrak zekâ.

Safların dayanması gerek. Rowan ayrılmadan önce bu emri vermişti. *Bize elinden geldiğince zaman kazandır.*

Aedion sözünde duracaktı.

Aedion'ın dikkati masanın diğer ucundaki şekil değiştirene çevrilince Evangeline sustu. "Ejderha formunda kaç kişi taşıyabilirsin?"

İKİNCİ BÖLÜM

Elide Lochan bir zamanlar çok uzaklara yolculuk etmeyi; kimsenin Adarlan'ın veya Terrasen'in adını bile işitmediği, Vernon'ın onu asla bulamayacağı bir yere gitmeyi dilemişti.

Bunun gerçekleşebileceğine hiç ihtimal vermemişti.

Tozlu, kadim sokakta; Doranelle'in güneyindeki bir krallıktaki bir o kadar tozlu ve kadim bir şehirde dikilen Elide berrak gökte çınlayan öğlen çanlarına, binaların soluk taşlarını pişiren güneşe, o binaların arasında kalan dar sokakları süpüren kuru rüzgâra hayret ediyordu. Şehrin ismini üç kez sormuşsa da hâlâ telaffuz edemiyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Burada uzun süre kalmayacaklardı. İçinden geçtikleri diğer tüm şehirlerde, ormanlarda, dağlarda ya da ovalarda oyalanmadıkları gibi. Yemek yemek bir yana dursun konuşmak bile nadiren aklına gelen bir prensin komutasında dur durak bilmeden krallıkları aşmışlardı.

Elide hâlâ üzerinde olan yıpranmış deri giysilere, parçalanmaya yüz tutmuş pelerinine ve tabanları erimiş çizmelerine baktı. Sonra da ara sokaktaki iki yol arkadaşına. Onların da durumu pek iç açıcı değildi.

Gavriel "Az kaldı," diye mırıldandı. Kahverengi gözünü ara sokağın girişine çevirdi. Viran kemerli geçidin kıt gölgelerine karışan heybetli, karanlık figür ötedeki hareketli sokağı gözlüyordu.

Elide figüre uzun süre bakmadı. Sonu gelmez haftalarda midesi buna tahammül edemez olmuştu. Gavriel'a, göğsündeki dayanılmaz sızıya da.

Elide, Gavriel'a kaşlarını çattı. "Öğle yemeği için mola vermeliydik."

Duvardan sarkan yıpranmış çantaya çenesiyle işaret etti. "Çantamda bir elma var."

Karşılarında yükselen binaya bakan Elide iç çekip çantaya uzandı. Eli yedek giysilerin, halatların, silahların ve çeşitli erzakın arasından iri, kırmızı ve yeşil bir elmayı çekip çıkardı. Komşu krallıklardan birinin meyve bahçesinden kopardıkları çok sayıda elmanın sonuncusuydu bu. Elide tek kelime etmeden elmayı Fey lorduna uzattı.

Gavriel altın sarısı kaşlarından birini kaldırdı.

Elide da. "Midenin gurultusunu işitebiliyorum."

Gavriel güldü. Başını eğip elmayı aldı. Ardından soluk renkli ceketinin yeniyle meyveyi sildi. "Gerçekten gurulduyor."

Elide sokağın ötesindeki karanlık figürün kaskatı kesildiğine yemin edebilirdi. Ona aldırış etmedi.

Gavriel elmayı ısırırken köpek dişleri parıldadı. Aedion Ashryver'ın babası... Benzerlikleri müthiş olsa da dış görünüşle sınırlıydı. Aedion'la geçirdiği birkaç günde Aedion tatlı dilli, düşünceli Fey erkeğinin zıddı olduğunu ispatlamıştı.

Asterin ve Vesta onları oraya getiren gemide bırakınca Elide üç ölümsüz Fey erkeğiyle yolculuk etmeyi seçmekle hata yapmış olabileceğinden, onların kendisini ezeceğinden endişe etmişti.

Fakat Gavriel başından beri ona iyi davranmış, Elide'ın yeterince yemek yemesi için didinmiş, soğuk gecelerde onun üzerini örtmüş, ona satın almak için kıymetli sikkelerini harcadıkları atlara binmeyi öğretmişti. Atlara ihtiyaçları vardı. Çünkü Elide'ın yayan onların hızına ayak uydurması mümkün değildi. Engebeli arazide atlarını yürütmeleri gerektiğinde Gavriel, Elide'ın bacağını büyüsüyle desteklemişti. Gücü Elide'ın teninin üzerinde ılık bir yaz esintisi gibiydi.

Elide aynını Lorcan'in yapmasına kesinlikle izin vermezdi.

Elide, Lorcan'in Maeve kan yeminini bozduğunda kraliçenin arkasından nasıl gittiğini asla unutmayacaktı. Kışkışlanan bir âşık, sahibinin peşinden çaresizce giden sakat bir köpek gibiydi. Aelin büyük bir şiddete maruz kalmış; Lorcan bulundukları yeri Maeve'e

bildirmişti. Hâlâ da Maeve'in peşinden gitmeye çalışıyordu. Hâlâ Aelin'ın kanının ıslaklığı üzerinde olan kumlarda.

Gavriel elmanın yarısını yiyip kalanını Elide'a verdi. "Sen de yemelisin."

Elide kaşlarını çatarak Gavriel'ın gözlerinin altındaki morluklara baktı. Kendi gözünün altında da morluklar olduğundan şüphesi yoktu. En azından geçen ay âdet görmüştü. Midesindeki yiyecek rezervlerini tamamen tüketen zorlu yolculuğa rağmen.

Onu özellikle utandıran ise kanın kokusunu alabilen üç savaşçıya erzaka ihtiyacı olduğunu söylemek olmuştu. Daha çok molaya da.

Midesine, sırtına giren ve bacaklarından aşağı inen kramplardan bahsetmemişti. At sürmeye devam etmiş, başını eğmişti. Eninde sonunda duracaklarını biliyordu. Rowan'ın bile dinlenmek için mola vermesi gerekirdi. Fakat ne zaman mola verseler Elide'ın gözünün önüne o demir tabut geliyordu. Üzerinde kanın ışıltısı olan, havada şaklayan kırbaç da. Kulaklarında Aelin'ın çığlıkları yankılanıyordu.

Aelin, Elide'ı götürmesinler diye kendisini sunmuştu. Elide'ın yerine geçmeyi teklif ederken hiç tereddüt etmemişti.

Sırf bu düşünce bile Elide'ı kısrağın sırtında tutmaya yetiyordu. O birkaç günde hayat Gavriel ve Rowan'ın şüphesiz gömleklerinden kopartıp tedarik ettikleri temiz keten parçalarıyla bir nebze kolaylaşmıştı. Elide'ın onların kumaşları ne ara kopardıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Elide elmayı ısırıp tatlı ve mayhoş meyvenin körpeliğinin tadını çıkardı. Rowan aldıkları meyvelerin karşılığı olarak hızla tükenen sikkelerinden birkaçını bir çotuğun üzerine bırakmıştı.

Yakında yemeklerini çalmak zorunda kalacaklardı. Ya da atlarını satacaklardı.

Bir kat yukarıdaki kapalı pencerelerden bir gümbürtü geldi. Sonrasında da bir erkeğin boğuk haykırışı.

Elide sessizce "Sence bu kez şansımız daha yaver gidecek mi?" diye sordu.

Gavriel mavi boyalı kepenklere göz gezdirdi. Kepenkler ayrıntılı ahşap desenlerle süslenmişti. "Umarım öyle olur."

Zira o aralar şansları hiç yoktu. Eyllwe'deki o lanet sahilde Ro-

wan, Aelin'la aralarındaki bağın –eş bağı– kendisini çektiğini hissedip bağın çağrısına yanıt vermek için okyanusta yolculuk etmeye başladığından beri şansları hiç yaver gitmemişti. Fırtınaların kabarttığı sularda geçen berbat haftaların sonunda bu sahillere ulaştıklarında ise takip edecek hiçbir izleri kalmamıştı.

Maeve'in kalan donanmasından hiçbir işaret yoktu. Kraliçenin gemisi *Nightingale*'in bir limana demirlediğine dair hiçbir fısıltı da yoktu. Onun Doranelle'deki tahtına döndüğüne dair de.

Ellerinden gelen ancak söylentilere bel bağlamaktı. Onları karlarla kaplı dağlardan, gür ormanlara ve çorak düzlüklere taşıyan söylentiler.

Ta ki dünyalar arasındaki peçenin en ince olduğu anda tanrıları onurlandırmak, Samhuinn'i kutlamak için sokakları âlemcilerin doldurduğu bir önceki krallıktaki bir önceki şehre kadar.

O tanrıların bir başka dünyadan varlıklar olduğundan haberleri yoktu. Tanrıların sunduğu her türlü yardımın, Elide'ın omzunun üzerindeki sesten aldığı her yardımın aklında bir amacın olduğunun da: Eve dönmek. Piyonlar... Elide, Aelin ve diğerleri onlar için piyonlardan ibaretti.

Elide'ın Eyllwe'deki o korkunç günden beri Anneith'in kılavuzluğunun fısıltılarını işitmemiş olması da bunu doğrulamıştı. Uzun günlerde sadece küçük temaslar olmuştu. Sanki Anneith'in varlığını hissettirmek için. Birinin izlediğini hatırlatmak için.

Aelin'ı bulabilecek olsalar da genç kraliçenin yine tanrılara o en büyük bedeli ödemesinin bekleneceğini de hatırlatmak için. Dorian Havilliard ve Manon Siyahgaga üçüncü ve son Wyrd anahtarını bulabilirlerse. Genç kral, Aelin'ı yerine kendisini feda etmezse.

Böylece Elide ara sıra sesin varlığını küçük dürtüşlerle anımsatmasına tahammül ederken kendisinin, hepsinin ne tür bir yaratığın ilgisine mazhar olduklarını düşünmeye yanaşmıyordu.

Grup sokaklarda gezinip Maeve'in yerine dair herhangi bir söylenti için kulak kesilirken Elide bu düşünceleri kafasından atmıştı. Güneş batmıştı; Rowan boşa geçen her saatte daha da öfkeleniyordu. Diğer tüm şehirlerde de hiçbir ipucu bulamamışlardı.

Elide onların cümbüşlü sokaklarda fark edilmeden gezinmelerini sağlamıştı. Ne zaman Rowan sivri dişlerini gösterse ona her

krallıkta, her ülkede casus gözler olduğunu hatırlatıyordu. Bir grup Fey savaşçısının Maeve'i ararken şehirlerde korku saldığı haberi mutlaka kısa sürede Fey kraliçesine ulaşırdı.

Gece çökmüş, şehir duvarlarının ötesindeki altın sarısı tiplerde şenlik ateşleri yakılmıştı.

Rowan nihayet manzaraya bakıp hırlamayı kesti. Ateşler zihninde bir anıyı, bir acıyı canlandırmış gibi.

Fakat içki içen bir grup Fey askerinin yanından geçerlerken Rowan sessizleşti. Elide onun savaşçıları soğuk ve hesapçı gözlerle süzdüğünü görünce Rowan'ın aklında bir plan olduğunu anladı.

Askerler ara sokağa girdiklerinde Fey prensi planını etkili ve amansız bir şekilde hayata geçirdi.

Bir hafta sonra işte buradaydılar. Tepelerindeki binada haykırışlar gitgide yükseliyordu.

Çatlayan odunların sesi şehir çanlarını bastırırken Elide yüzünü buruşturdu. "Yardım etsek mi?"

Gavriel altın sarısı saçlarında dövmeli elini gezdirdi. Emrinde can veren savaşçıların isimleriydi bu dövmeler. Rowan bunu Elide geçen hafta nihayet cesaret edip sorduğunda açıklamıştı. "Az kaldı. Birazdan işi biter."

Nitekim Lorcan bile şimdi Elide ve Gavriel'in tepelerinde kalan pencereye sabırsızlıkla bakıyordu.

Öğlen çanları çalmaz olduğunda kepenkler hızla açıldı.

Kepenklerin *parçalandığını* söylemek daha doğru olurdu. İki Fey erkeği pencerelerden uçarak çıktı.

Biri, kahverengi saçlı ve üzeri kanlı olanı düşerken tiz bir çığlık attı.

Onunla düşerken Prens Rowan Whitethorn tek kelime etmedi. Bu sırada erkeği sıkıca tutmaya devam ediyordu. Dişleri aralanmıştı.

Elide yana çekilip sokaktaki kasa yığınının üzerine düşen savaşçılara yer açtı. Kıymıklar ve moloz havaya kalktı.

Elide bir rüzgârın estiğini fark edince bu rüzgârın amacının geniş omuzlu erkeğin düşüşünün ölümcül olmamasını sağlamak olduğunu fark etti. Rowan'ın mavi tuniğinin yakasından tutup yıkıntıdan çıkardığı Fey erkeğiydi bu.

Fey erkeğinin ölüsü onlara yaramazdı.

Gavriel bir bıçak çekti. Rowan yabancıyı sokağın bir yanındaki duvara çarparken Elide'ın yanında kaldı. Prensin yüzünde iyilikten, sıcaklıktan eser yoktu.

Sadece soğukkanlı bir yırtıcının bakışı vardı. Sevdiğini tutsak eden kraliçeyi bulmaya kararlıydı.

Güçlükle "Lütfen," diye mırıldandı Fey erkeği. Bunu ortak dilde söylemişti.

O halde Rowan onları bulmuştu. Rowan, Samhuinn'de Maeve'in izini süremeyeceklerini anlamıştı. Fakat Maeve'e hizmet eden, birçok krallığa yayılmış, ölümlü hükümdarlara ödünç verilen komutanların izini sürmek... İşte bunu yapabilirlerdi.

Dudağı kanayan Rowan'ın hırladığı Fey erkeği de bir komutandı. Omuzlarının genişliğinden kaslı bacaklarına kadar bir komutan. Yine de Rowan'ın yanında ufak tefek kalıyordu. Gavriel ve Lorcan'in yanında da. Fey'ler arasında üçü farklı bir soydan geliyormuş gibi.

Rowan sızlanan komutana tehditkâr yumuşaklıkta bir sesle "Bak neler olacağını sana anlatayım," dedi. Prensin dudaklarında gaddar bir gülümseme belirmesiyle yarık dudağından kan aktı. "Önce bacaklarını kıracağım, belki bir parça da belkemiğini ki sürünemeyesin." Kanlı parmaklarından biriyle Lorcan'e işaret etti. "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Lorcan kemerli geçitte belirince komutan titremeye başladı.

Lorcan uzun adımlarla yaklaşırken Rowan "Bacak ve omurga, bedenin eninde sonunda iyileşecek," diye ekledi. "Fakat Lorcan Salvaterre'nin sana yapacakları..." Pes, neşesiz bir kahkaha. "İşte ondan alacağın hasar onarılmayacak dostum."

Komutan panikle gözlerini önce Elide'a, sonra Gavriel'a çevirdi.

Bu ilk kez olduğunda –iki gün önce– Elide izleyememişti. O günkü komutanın paylaşmaya değer hiçbir şey bilmiyordu. Ayrıca Fey erkeğini buldukları berbat genelev düşünüldüğünde Elide, Rowan'ın komutanın bedenini sokağın bir ucunda, başını diğer ucunda bırakmasına çok da üzülmemişti.

Fakat bugün, bu kez... *İzle. Gör.* O fısıltı Elide'ın kulağına bunları fısıldıyordu. *Dinle.*

Sıcağa ve güneşe rağmen Elide ürperdi. Dişlerini sıkıp içinde bü-

yüyen sözcükleri bastırdı. *Bir başkasını bul. Kilit'i dövmekte kullanacağın kendi günlerini keşfet. Kaderlerinizin bu dünyada kapana kısıldığını, bu yüzden de zaten bize ait olmayan bir borcu ödemek zorunda olmadığımızı kabul etmenin bir yolunu bul.*

Aylardır kendisini dürten Anneith'in sesi şimdi konuşmuş olsa da... Elide o öfkeli sözler söylememek için kendisini tuttu. Tüm ölümlülerden bekleneceği gibi. Aelin için boyun eğecekti. Aelin'ın da nihayetinde boyun eğeceği gibi.

Gavriel'ın yüzünde merhametten eser yoktu. Rowan'ın güçlü ellerinde sallanırken titreyen komutana bakarken sadece ciddiyet ve iş bitiricilik vardı. "Ona öğrenmek istediklerini söyle. Yoksa durumu kendin için kötüleştirmekten öteye gitmezsin."

Lorcan neredeyse onların yanına varmıştı. Karanlık bir rüzgâr uzun parmaklarını sarıyordu.

Elide'ın Fey erkeğinin sert yüzünde onda görmeye alıştığı hiçbir ifade yoktu. En azından bu kumsala çıkmadan önceki Fey erkeğinin yüzünde. Hayır, ilk kez Oakwald'da gördüğü maskeydi bu. Hissiz. Kibirli. Zalim.

Komutan, Lorcan'in elinde toplanmaya başlayan güce baktı. Fakat dişlerinde kanla Rowan'a sırıtabildi. "Hepinizi öldürecek," dedi. Mor gözü şişmiş, gözkapağı kapanmıştı. Rowan grubun çevresini bir rüzgâr kalkanıyla sararken Elide'ın havanın titreşimlerinin sesini işitti. Kalkan tüm sesleri mühürledi. "Maeve siz hainlerin hepsini öldürecek."

Rowan sakince "Bunu yapmayı deneyebilir," dedi.

Gör, diye fısıldadı Anneith. Bir kez daha.

Bu kez komutan çığlık atmaya başladığında Elide gözlerini kaçırmadı.

Rowan ve Lorcan eğitimini aldıkları işi yaparken Elide, Anneith'in emrinin ona yardım etme amaçlı mı yoksa itaatsizlik ederlerse tanrıların onlara tam olarak ne yapacaklarını hatırlatmak amaçlı mı olduğuna karar veremiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geyikboynuzu Dağları yanıyordu. Oakwald'la birlikte.

Büyük, kadim ağaçlar kömürleşmiş kabuklara dönmüştü. Kül kar gibi yağıyordu.

Rüzgârda uçuşan korlar Beltane şenlik ateşlerinin arasında koştuğunda ateşböcekleri gibi havaya kalkan korların alaycı taklitleri gibiydi.

Çok alev vardı. Sıcak boğucuydu. Hava akciğerlerini dağlıyordu.

Bunu sen yaptın. Sen yaptın. Sen yaptın.

Ölen ağaçların çıtırtıları bu sözleri homurdanır, haykırır gibiydi.

Dünya ateşe boğulmuştu. Karanlığa değil, ateşe.

Ağaçların arasındaki hareketlilik dikkatini çekti.

Kuzeyin Lordu deliye dönmüştü. Ona doğru, acıdan ne yaptığını bilemez halde koşuyordu. Beyaz postundan duman yükselirken ateş ihtişamlı boynuzlarını yiyip bitiriyordu. Kadının armasındaki; Terrasen'in kutsal erkek geyiğinin boynuzları arasında tasvir edilen ölümsüz alev değildi bu. Ondan önce Mala Ateş-Getiren'in kullandığı ölümsüz alev de değildi. Gerçek, amansız alevlerdi sadece.

Kuzeyin Lordu yanından hızla geçti. Yanarak, yanarak, yanarak...

Kadın elini ona uzattı. Görünmez ve önemsiz. Fakat gururlu erkek geyik koşuşunu sürdürdü. Çığlıklar atarak.

Öylesi korkunç, aralıksız çığlıklar. Dünyanın yüreği deşiliyormuşçasına.

Erkek geyik kendisini yanan iki meşenin arasında bir ağ gibi gerilen ateş duvarının içine attığında kadının elinden hiçbir şey gelmedi.

Geyik ateşin içinden çıkmadı.

Beyaz kurt yine onu izliyordu.

Aelin Ashryver Whitethorn demire sarılı parmağını üzerinde yattığı taş sunağın kenarında gezdirdi.

Elinden geldiğince hareket ederek.

Bu kez Cairn onu burada bırakmıştı. Onu duvarın kıyısındaki demir kutuya taşımaya zahmet etmemişti.

Nadir bir ferahlama. Karanlıkta değil de ateşin titrek ışığında uyanmak.

Maltızları sönüyordu. Alevleri teninin demirle kapalı olmayan kısımlarını ezen rutubetli soğukta ona el ediyordu.

Elinden geldiğince sessizce zincirlerini çekiştirmişti. Fakat zincirlerin sağlam olduğu belliydi.

Daha fazla demir eklemişlerdi. Aelin'ın üzerine. Metal zırh eldivenlerinden başlamak üzere.

Aelin bunun ne zaman gerçekleştiğini anımsamıyordu. Nerede gerçekleştiğini de. O ara sadece kutu vardı.

O boğucu, demir tabut.

Aelin tabutu zayıf noktalarını bulmak için tekrar tekrar sınamıştı. Dışarıdakiler bilincini kaybetmesine neden olan tatlı kokulu dumanı salmadan önce. Sonrasında ne kadar süre uyuduğunu bilmiyordu.

Burada uyandığında duman yoktu.

Bir kez daha denedi. Demirler el verdiğince. Ayaklarını, dirseklerini, ellerini aman vermeyen metali itmek için kullanarak. Bedenine batan, onu yaralayan zincirlerin acısını azaltmak için ters dönecek kadar alan yoktu.

Sırtındaki derin kırbaç yaraları kaybolmuştu. Derisinde kemiğe kadar inen yaralar. Yoksa onlar da bir rüya mıydı?

Hafızasının derinlerine çekildi. Suikastçılar Hisarı'ndaki yıllar süren eğitimine. Zincirlenip kendi dişlisi içinde o zincirlerden nasıl kurtulacağının beklendiği derslere.

Fakat aldığı eğitimi kullanamamıştı. Dar ve karanlık kutunun

içinde denediği hiçbir şey kâr etmemişti.

Eldivenin metali siyah taşa sürterken çıkardığı sesleri tıslayan maltızların ve ötede gürleyen nehrin –artık her nerede iseler– sesi örtüyordu.

O ve kurt.

Fenrys.

Fenrys'i hiçbir zincir zapt etmiyordu. Zincire gerek de yoktu.

Maeve ona durmasını, beklemesini emrettiğinde Fenrys emre itaat ediyordu.

Uzun dakikalar boyunca gözlerini birbirlerine diktiler.

Aelin bilincini kaybetmesine neden olan acıyı düşünmedi. Çatırdayan kemikleri hatırlamak ayağının seğirmesine neden olurken bile. Zincirler şakırdadı.

Fakat acının şahlanmasını beklese de o acı hiç gelmedi. Ayaklarında hiçbir sızı hissetmedi. O erkeğin –Cairn'in– o ayakları kırdığı, kendisinin de sesi kısılana kadar haykırdığı an gözlerinin önünde canlanınca zihninde hatıraya ket vurdu.

Bu bir rüya olabilirdi. Karanlıkta ona musallat olan o sonu gelmez rüyalardan biri. Yanan, ağaçların arasında kaçan bir erkek geyik. Bu sunakta geçen saatler, kadim araç gerecin altında ezilen ayakları. Kokusu vatanının kokusu olan, gümüş saçlı bir prens.

Hepsi bulanıklaşıp birbirine karıştı. Ta ki bu ana dek. Aelin'ın sunağın karşısındaki duvara yaslanan beyaz kurda gözlerini diktiği an bile bir illüzyonun bir parçası olabilirdi.

Aelin'ın parmağı bir kez daha sunağın kavisli kenarına sürtündü.

Kurt ona gözlerini kırptı. Üç kez. Tüm bunların ilk günlerinde, aylarında, yıllarında aralarında gizli bir şifre kurmuşlardı. Aelin'ın kendisinde konuşabilecek gücü bulduğu, demir tabutun neredeyse görünmez deliklerinin arasından fısıldadığı ender anları kullanarak.

Bir göz kırpış evet. İki hayır. Üç "*İyi misin*?", dört "*Buradayım, yanındayım*", beş de "*Bu olanlar gerçek, uyanıksın*" anlamına geliyordu.

Fenrys gözlerini üç kez kırptı. *İyi misin?*

Aelin boğazındaki yumruyu yuttu. Dili damağından ayrıldı. Gözlerini bir kez kırptı. *Evet.*

Aelin, Fenrys'in gözlerini kaç kez kırptığını saydı.

Altı.

Bunu Fenrys uydurmuştu. *Yalancı,* ya da onun gibi bir anlamı vardı. Aelin bu şifreyi görmezlikten geldi.

Aelin bir kez daha gözlerini kırptı. *Evet.*

Kara gözler Aelin'ı süzdü. Fenrys her şeyi görmüştü. Her anını. Hareket etmesine izin verilse Aelin'a nelerin büyü illüzyonları ve nelerin gerçek olduğunu söyleyebilirdi. Aelin'ın yaşadıklarının herhangi bir kısmının gerçek olup olmadığını.

Aelin uyandığında bedeninde hiç yara olmuyordu. Acı da. Sadece acının hatırası, bedenini deşen Cairn'in gülümseyen yüzü.

Cairn, Aelin'ı sunağın üzerinde bıraktığına bakılırsa yakında dönmek niyetindeydi.

Aelin zincirleri çekiştirecek kadar kıpırdandı. Maskenin kilidi başının arkasına battı. Rüzgâr yanaklarını ya da teninin çoğunu yalamamıştı. Nerede olduğunu...bilmiyordu.

Bedeninin demirle kaplı olmayan kısımları bacağının yarısına kadar inen kolsuz, beyaz bir çuval elbiseyle kaplıydı. Bacakları ve kolları Cairn'in işkenceleri için açıkta bırakılmıştı.

Bazı günler, bazı zamanlarda o çuval elbisenin bile yerinde olmadığını; bıçakların karnında gezindiğini anımsıyordu. Fakat ne zaman uyansa elbise yerinde oluyordu. Dokunulmamış ve lekelenmemiş halde.

Fenrys'in kulakları titreyip seğirdi. Bu alarm hali Aelin için yeterli bir uyarı olmuştu.

Uzun adımların sesleri kare odanın ve odanın demir kapısının ötesinden gelirken Aelin kemiklerine işleyen titremelerden nefret etti. Odanın tek girişi o demir kapıydı. Hiç pencere yoktu. Aelin'ın ara sıra gördüğü, ötedeki taş salon da benzer şekilde tasarlanmıştı. İçeri sadece suyun sesi nüfuz ediyordu.

Demir kapının kilidi açılıp kapı gıcırdarken su sesi arttı.

Kahverengi saçlı Fey erkeği yaklaşırken Aelin titrememek için iradesine dört elle sarıldı.

"Şimdiden uyandın demek? Yeterince sıkı çalışmamışım herhalde."

Cairn'in üzerinde savaşçı giysisi olsa da ince belindeki kemerden savaşçı silahları sarkmıyordu.

Cairn, Aelin'ın gözlerinin nereye çevrildiğini görünce kalçasından sarkan ağır çekici eliyle yokladı. "Demek doyamadın."

Aelin'ın yakınında kendine çekip kullanabileceği hiç alev yoktu. Bir kor bile.

Cairn maltızlardan birinin yanındaki küçük odun yığınına uzun adımlarla yürüyüp odunlardan birkaçını sönmek üzere olan ateşin içine attı. Ateş dönüp çıtırdadı. Aç parmaklarla oduna hücum etti.

Aelin'ın büyüsü en küçük bir tepki vermedi. Aelin'ın maskesinin ağzındaki küçük boşluktan içip yediği her şeye demir karıştırılmıştı.

Başta ağzından verilenleri reddetmişti. Demir tadını alınca tükürmüştü.

Zorla boğazından aşağı su akıttıklarında Aelin ölümün kıyısındaydı. Sonrasında onu aç bırakmışlardı. Önüne konan her şeyi, içinde demir olsun ya da olmasın, yiyecek hale gelene dek.

Aelin o anı pek aklına getirmiyordu. O zayıflık anını. Cairn'in onu yerken görünce nasıl heyecanlandığını ve buna rağmen ondan istediğini alamadığında nasıl öfkelendiğini.

Cairn diğer maltızı da doldurup parmaklarını Fenrys'e doğru şaklattı. "İhtiyacını koridorda giderip hemen buraya dönebilirsin."

Bir hayalet onu kaldırmış gibi iri kurt dışarı çıktı.

Maeve bunu bile düşünmüştü. Cairn'e Fenrys'in ne zaman yiyip içeceğini ne zaman çişini yapacağını emretme yetkisini vermişti. Cairn'in bu görevi zaman zaman, kasten aksattığını biliyordu. Acı dolu köpek ulumaları öyle zamanlarda kutunun içinde olmasına rağmen Aelin'a ulaşıyordu.

Gerçek. Bunlar gerçekten yaşanmıştı.

Aelin'ın karşısındaki Fey erkeği, onur ve insan ruhu hariç her konuda eğitimli savaşçı Aelin'ın bedenini süzdü. "Bugün ne oyunlar oynasak Aelin?"

İsmini onun dilinde işitmek Aelin'ın midesini bulandırdı.

Dudağı dişlerinin gerisine kıvrıldı.

Cairn bir engerek yılanı gibi, hızla Aelin'ın boğazını sıktı. Morluklar bırakacak kadar sertçe. "Hâlâ bu ne öfke?"

Aelin öfkesinden asla vazgeçmeyecekti. İçindeki yanan denize batarken, kendisine kılavuzluk eden karanlığa ve aleve şarkı söylerken bile ona öfkesi kılavuzluk ediyordu.

Cairn'in parmakları Aelin'ın boğazına gömüldü. Aelin ağzından çıkan hırıltıya engel olamadı. "Tüm bunlar birkaç sözünle sona erebilir prenses," diye mırladı Cairn. Öyle eğilmişti ki nefesi Aelin'ın ağzını yalıyordu. "Birkaç küçük söz ve sonra birbirimizden sonsuza dek ayrılacağız."

Aelin o sözleri asla söylemeyecekti. Maeve'e kan yemini etmeyecekti.

O yemini edip bildiği, olduğu her şeyi Maeve'e teslim etmeyecekti. Sonsuza dek köle olmayacak, dünyanın sonunu getirmeyecekti.

Cairn'in Aelin'ın boynunu sıkan eli gevşedi. Aelin derin bir nefes aldı. Fakat Cain'in parmakları Aelin'ın boğazının sağ tarafından ayrılmadı.

Aelin, Cairn'in parmaklarının tam olarak hangi noktayı, hangi yara izini okşadığını biliyordu. Aelin'ın boynu ve omzu arasında kalan küçük, ikiz izler.

"İlginç," diye mırıldandı Cairn.

Aelin başını çevirip dişlerini bir kez daha gösterdi.

Cairn ona vurdu.

Yüzüne değil. Yüzünde demir olduğu için Cairn elini yaralayabilirdi. Korumasız karnına vurdu.

Aelin'ın aldığı nefes aldığı darbeyle akciğerlerinden çıkıverdi. Yan dönmeye çalışmasıyla demir tıngırdadı. Dönemedi.

Fenrys sessiz pençeleri üzerinde geri gelip duvarın kenarındaki yerini aldı. Aelin hava almaya çabalarken, Aelin'ın zincirlenmiş uzuvları hâlâ karnını korumak için hareket etmeye çalışırken kurdun siyah gözlerinde endişe ve öfke vardı.

Dört kez kırpılan gözler. *Buradayım. Yanındayım.*

Cairn bunu görmedi. Aelin'ın yanıt olarak gözlerini bir kez kırptığını da. Sadece Aelin'ın boynundaki, Kafatası Körfezi'nin ılık sularındaki tuzla mühürlenmiş küçük ısırıklara bakıp sırıttı.

Rowan'ın işareti. Bir eşin işareti.

Aelin kendisini Rowan'ı düşünmekten alıkoydu. Cairn ağır uçlu çekicin kılıfını başparmağıyla açıp silahı geniş ellerinde tartarken bunu yapamazdı.

Fey erkeği, Aelin'ın bedenini boş bir tuvali inceleyen bir ressam gibi süzüp "Maeve'in emri olmasa dişlerimi sana geçirirdim. O za-

man Whitethorn'un bıraktığı izlerin yerlerinde kalıp kalmadığını görürdük."

Aelin'ın içi korkuyla doldu. Orada geçirdikleri uzun saatlerin Cairn'in içindeki kötülüğü nasıl açığa çıkardığının kanıtlarını görmüştü. Parmakları kıvrılıp Cairn'in yüzünü tırmalarmış gibi taşı tırmaladı.

Cairn çekici diğer eline aldı. "Sanırım bununla idare etmem gerekecek." Diğer elini Aelin'ın bedeni boyunca gezdirdi. Aelin onun sahiplenen dokunuşu karşısında zincirlerini çekiştirdi. Cairn, Aelin'ın çıplak dizini tutup nazikçe sıktı. "Daha önce ayaklardan başlamıştık. Şimdi daha yukarıdan olsun."

Aelin kendisini hazırladı. Onu oradan, kendi bedeninden uzaklaştıracak derin nefesler aldı.

İradesini kırmalarına asla izin vermeyecekti. O kan yeminini asla içmeyecekti.

Terrasen için, halkı için, uzun yıllar boyunca çektikleri işkencelere göğüs gerdikleri için. Onlara bu kadarını borçluydu.

Derinlere, derinlere, daha da derinlere gitti. Az sonra yaşayacaklarından kaçabilecekmiş, gizlenebilecekmiş gibi.

Fenrys gözlerini kırptı. Tekrar tekrar. *Buradayım, seninle.*

Fakat çekicin inmesine engel olmadı bu.

Ya da Aelin'ın boğazından kopan çığlığa.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bu kamp aylar önce terk edilmiş."

Manon yüzünü, üzerinden Beyaz Diş Dağları'nın batı ucunu gözlediği, karla kaplı kayalıktan çevirdi. Çorak Topraklar'a doğru.

Asterin bir ateş çukurunun yarıya kadar gömülü kalıntıları üzerinde çömelmeye devam etti. Omuzlarının üzerinden sarkan yırtık pırtık keçi postu dondurucu rüzgârda dalgalanıyordu. Sağ kolu "Sonbahardan beri kimse buraya uğramamış," diye ekledi.

Bu kadarından Manon da kuşkulanıyordu. Gölgeler ötedeki arazide devriyeye çıktıklarında bölgeyi fark etmişler, bir şekilde kayalık zirvenin rüzgâr yönünde zekice gizlenmiş düzensizliklerin ayırdına varmışlardı. Ana, Manon'ın o zirvenin üzerinden geçmiş olabileceğini biliyordu.

Asterin ayağa kalkıp deri uçuş giysilerinin üzerindeki karı eliyle sildi. Kalın kumaş bile amansız soğuğa karşı yeterli koruma sağlamıyordu. Bu yüzden dağ keçisi postlarını üzerlerine geçirmişlerdi.

Karda kamufle olmak için ideal, demişti Edda. Hatta Gölgelerden biri olan Edda her zamanki siyah saç boyasını tazelememiş, saçının doğal ay beyazı rengine dönmesine izin vermişti. Briar saçlarını boyamaya devam etmişti. Bunun nedeni olarak da bir Gölge'nin de gece keşfe çıkması gerektiğini söyledi.

Manon kampta uzun adımlarla ve dikkatle gezinen diğer iki Gölge'yi dikkatle inceledi. Belki artık Gölgeler değil, ayın iki yüzüydü onlar. Biri karanlık, diğeri de parlak yüzü.

On Üçler'deki pek çok değişimden biriydi bu.

Manon bir nefes verdi. Rüzgâr sıcak nefesini önüne katıp götürdü.

Asterin, kendilerini rüzgârdan koruyan bir kayanın altında toplanan diğerlerinin işitemeyeceği bir sesle "Oradalar," diye mırıldandı.

Manon da aynı derecede alçak sesle "Üç kamp," dedi. "Hepsi de terk edilmiş. Hayaletlerin peşine düşmüşüz."

Asterin'in altın sarısı saçları örgüden kurtulup batıya uçuştu. Pekâlâ belki de hiç göremeyecekleri anavatanlarına doğru. "Kamplar onların etten ve kemikten olduklarının kanıtı. Ghislaine onların geçen yazdaki avlardan kalma olabileceğini düşünüyor."

"Bu dağın vahşilerinden kalma da olabilirler." Fakat Manon kampların vahşilere ait olmadığını biliyordu. Geçen yüz yıl boyunca yeterince Crochan avladığından onların nasıl ateş yaktıklarını ve kamplarını ayırt edebiliyordu. On Üçler'in hepsi gibi. Ayrıca hepsi geçen yıl Erawan için çok sayıda vahşi de öldürdüklerinden onların da alışkanlıklarını iyi biliyorlardı.

Asterin'in altın benekli, siyah gözleri bulanık ufka çevrildi. "Onları bulacağız."

Yakında. Yakında en azından *bazı* Crochan'leri bulmaları gerekiyordu. Manon onların her ne kadar dağılmış da olsalar iletişim yöntemleri olduğunu biliyordu. Yardım çağrısı yapmak, destek istemek için kullandıkları yollar olduğunu.

Zaman onların yanında değildi. O Eyllwe kumsalındaki günün üzerinden neredeyse iki ay geçmişti. Manon, Terrasen Kraliçesi'nin bu çılgınlığa son vermek için ödemesi gereken korkunç bedeli öğrendiğinden beri. Gerekirse Mala'nın soyundan bir başkasının da ödeyebileceği bedeli.

Manon omzunun üzerinden On Üçler'inin geri kalanının arasında dikilen; büyüsüyle avucuna alevi, suyu ve buzu çağıran Adarlan Kralı'na bakma isteğini bastırdı. Kral, korkunç ve muhteşem büyüsüyle küçük bir gösteri yapıyordu. Birbirlerinin etrafında hımbılca dans eden üç element sarmalı oluşturdu. Etkilendiği belli olan Vesta bir kaşını kaldırdı. Manon kızıl saçlı gözcünün krala nasıl baktığını görmüş, Vesta'nın akıllılık edip arzusuna nasıl gem vurduğunu da fark etmişti.

Fakat Manon, Vesta'ya o tür emirler vermemişti. On Üçler'e insan kralın kendisi için ne anlam ifade ettiğinden hiç bahsetmemişti.

Hiçbir anlam ifade etmediğini söylemek isterdi. Kendisi gibi hiç kimseye bağlılığı olmayan biri. Kendisi kadar öfkeli. Kendisi kadar zamana sıkışmış biri. Üçüncü ve son Wyrd anahtarını bulma amacının boşa kürek çekmek olduğu belli olmuştu. Kralın cebinde taşıdığı iki Wyrd anahtarı ise onlara kılavuzluk etmiyor, sadece dünyevi olmayan berbat bir koku yayıyordu. Erawan'in anahtarı nerede tuttuğuna dair en küçük bir ipuçları bile yoktu. Morath'i ya da onlara ait bir başka ileri karakolu araştırmaya gitmek ise intihar olurdu.

Bu yüzden Crochan'leri bulmak için haftalarca boşa uğraştıktan sonra arayışlarını bir kenara bırakmışlardı. Kral başta itiraz etmişse de boyun eğmişti. Müttefiklerinin ve kuzeydeki dostlarının mümkün olduğunca çok sayıda savaşçıya ihtiyaçları vardı. Crochan'leri bulmak...Manon sözünde duracaktı.

Siyahgaga Klanı'nın reddedilmiş vârisi olabilirdi. Artık sadece bir düzine cadıya komuta ediyor da olabilirdi. Fakat sözünde duracaktı.

Bu yüzden de Crochan'leri bulacak, onları On Üçler'le birlikte savaşa gitmeye ikna edecekti. Kendisiyle birlikte. Hayattaki son Crochan Kraliçesi'yle.

Bu arayış onları dosdoğru Karanlık'ın kucağına düşürecek de olsa.

Güneş yükselmişti. Karlardan yansıyan ışığı neredeyse kör ediciydi.

Oyalanmak akıllıca değildi. Son aylarda güçleri ve zekâları sayesinde hayatta kalmışlardı. Bir süre Corochan'lerin peşine düşmüşler, kendileri de takip edilmişlerdi. En çok da Sarıbacaklar ve Mavizanlar tarafından. Tüm keşif devriyeleri tarafından.

Manon onlarla savaşa girmemeleri, kimseyi öldürmemeleri emrini vermişti. Bir Demirdiş devriyesinin eksilmesi yerlerini belli etmekten başka işe yaramazdı. Dorian parmağını bile kıpırdatmadan onların boyunlarını kırabilirdi zaten.

Dorian'ın cadı olarak doğmamış olması ne yazıktı. Fakat Manon onu memnuniyetle ölümcül bir müttefik olarak da kabul ederdi. On Üçler de öyle.

Asterin "Crochan'leri bulduğunda onlara ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Manon bunu defalarca düşünmüştü. Crochan'ler Lothian Siyahgaga'nın kim olduğunu, onun Manon'ın nadiren doğan bir Crochan prensi olan babasını sevdiğini öğrenirlerse. Manon'ın ebeveyninin Demirdişler'in üzerindeki laneti kaldırıp halklarını birleştirecek bir çocuk dünyaya getirdiklerini hayal ettiklerini, buna *inandıklarını* öğrenirlerse.

Bir savaş çocuğu değil, barış çocuğu.

Fakat o yabancı sözcükler Manon'ın dilindeydi. *Sevgi. Barış.*

Manon eldivenli elini saç örgüsünün ucunu bağlayan kızıl kumaş parçasının üzerinde gezdirdi. Üvey kız kardeşinin pelerininden bir parça. Rhiannon. Son Cadı-Kraliçe'nin ismi verilen Rhiannon. Bir şekilde Manon'ın yüzünde yaşayan. Manon "Sanırım Crochan'lere bize ok atmamalarını söylerim," dedi.

Asterin'in ağzının kenarı bir gülümsemeye doğru seğirdi. "Kim olduğun konusunu kastetmiştim."

Asterin sözünü nadiren sakınırdı. Nadiren korkuya kapılırdı. Fakat bu sözleri söylemek... "Bilmiyorum," diye itirafta bulundu Manon. "İşin konuşmaya varıp varamayacağını göreceğiz."

Beyaz İblis. Crochan'ler Manon'a bu adı takmışlardı. Crochan'lerin öldürülecekler listesinin en tepesindeydi. Her Crochan'in gördüğü yerde öldüreceği biriydi. Sırf bu bile Manon'ın onlar için ne ifade ettiğini bilmediklerinin göstergesiydi.

Fakat Manon'ın üvey kız kardeşi onun kim olduğunu çözmüştü. Sonra da Manon onun boğazını kesmişti.

Büyükannesi Manon'a *"Akraba katili Manon"* diyerek sataşmıştı. Cadı Ana geçen yüz yıl boyunca Manon'ın Siyahgaga Hisarı'na getirdiği tüm Crochan kalplerinden büyük bir keyif almıştı.

Manon gözlerini yumup rüzgârın uğultulu şarkısını dinledi.

Arkalarında duran Abraxos sabırsızlık ve açlıkla inledi. Evet, bugünlerde hepsi açtı.

Asterin alçak sesle "Peşinden geleceğiz Manon," dedi.

Manon kuzenine doğru döndü. "Bu onuru hak ediyor muyum?"

Asterin'in dudakları gergin bir çizgiye döndü. Burnundaki şiş... Manon'ın işiydi bu. Manon, Asterin'in burnunu düşük çeneli Sarıbacaklarla Omega yemekhanesinde kavga ettiği için kırmıştı. Asterin bundan dolayı bir kez yakınmamıştı. Manon'ın onda bıraktığı dayak

hatırasını bir gurur nişanesi gibi taşıyordu.

"Hak edip hak etmediğine ancak sen karar verebilirsin Manon."

Manon sözcükleri zihnine oturmaya bırakırken gözlerini batı ufkuna çevirdi. Belki de onları daha önce hiç görmedikleri memleketlerine geri götürmeyi başarırsa bu onuru hak edebilirdi.

Bu savaştan sağ ve savaş sona erene dek yapmaları gereken tüm o korkunç işlerden sağ çıkabilirlerse.

Uyuyan on üç cadının ve ejderhalarının yanından sıyrılıp gitmek öyle kolay iş değildi.

Fakat bir süredir Dorian Havilliard onları inceliyordu. Nöbet değişimlerini, kimin uykusunun en derin olunduğunu, küçük ateşlerinin yanından geçip gittiğini kimlerin haber verip kimlerin çeneleri ni kapalı tutacağını. Dorian'ın bu fikirde, bu planda karar kalması haftalar almıştı.

Crochan'lerin çoktan soğumuş izlerini buldukları küçük kaya çıkıntısının üzerinde kamp yapmış, tepelerinde uzanan kayanın altına sığınıp etraflarına ejderhaların meşin gibi tenlerinin sıcaklığının oluşturduğu bir duvar örmüşlerdi.

Dorian'ın bu işi yapmak için dakikaları vardı. Haftalardır prova yapıyordu. Gece yarısı kalkarken ses çıkarmıyor, soğuk havaya rağmen ihtiyaç gidermek için memnuniyetsizce ayaklanan uyku mahmuru adam rolüne çalışıyordu. Cadıları gece etrafta dolanmasına alıştırmıştı.

Manon'ı da.

Aralarında hiçbir şey ilan edilmemiş olsa da dürülü yatakları her gece birbirinin yanına seriliyordu. Bir kamp dolusu cadının yanında Dorian'ın Manon'a yakınlaşabileceği yoktu. Hayır, bunun için kışın soğuğunda çıplaklaşmış ormanlara ve karların yığıldığı geçitlere başvuruyorlardı. Dondurucu havada elleri açmaya cesaret edebilecekleri bir parça tenin üzerinde geziniyordu.

Birleşmeleri kısa ve vahşice oluyordu. Dişler, tırnaklar ve hırıltılar. Sadece Manon'dan da değil.

Fakat verimsiz araştırmayla geçen, dostları topraklarını koru-

mak için yırtınırken onların peşlerindeki düşmanlardan kendilerini korumaktan öteye geçmeyen bir günün ardından Manon kadar. Dorian'ın da gevşemeye ihtiyacı vardı. Bu konuda, peşlerinden gelen şeyin hakkında asla konuşmuyorlardı. Dorian bu durumdan rahatsızlık duymuyordu.

Dorian bu tür bir tavrın kendisini nasıl bir adam yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çoğu günlerde, Dorian kendisine karşı dürüst olursa kendisini küçücük hissediyordu. Manon'la geçirdiği o güç bulunan, çılgın anlar haricinde. Ayrıca On Üçler'le antrenman yaptığı ve körelmiş bir öfkenin onu kılıcını sallamaya ve cadılar tarafından yere serildiğinde ayağa kalkmaya ittiği anlar haricinde.

Kılıç dövüşü, okçuluk, bıçak dövüşü, iz sürme... Cadılar, Dorian'a ne istiyorsa öğretiyorlardı. Dorian'ın kılıç kemerinden artık ağır Damaris'in yanında bir cadı bıçağı da sarkıyordu. Bıçağı ona Manon'ın iki numarası, sert ifadeli Sorrel vermişti. Dorian onu yere sermeyi ilk kez başardığında. İki hafta önce.

Fakat dersler bitip de her gece riski alıp yaktıkları ateşin etrafına toplandıklarında Dorian içini kemiren huzursuzluğu cadıların sezip sezmediğini merak ediyordu.

O an, soğuk gecede, dürülü yatakların arasında zikzaklar dokuyarak geçen; Asterin'in gök mavisi kısrağı Narene ve Abraxos arasında kalan küçük boşluktan geçen Dorian'ın niyetinin işemek olmadığını sezip sezmediklerini de merak ediyordu. Vesta'nın nöbet tuttuğu yere doğru başını salladı. Kızıl saçlı cadı ölümcül soğuğa rağmen kaya çıkıntısının köşesinden dönüp gözden kaybolan Dorian'a hınzırca gülümsedi.

Dorian'ın Vesta'nın nöbetini seçmesinin bir nedeni vardı. On Üçler'in arasında hiç gülümsemeyenler de vardı. Hâlâ Dorian'a prensin iç organlarını incelemek için karnını deşmeyi düşünüyormuş gibi bakan Lin ve içe kapanık, *kimseye* gülümsemeyen Imogen gibi. Thea ve Kaya ise genellikle gülümsemelerini birbirlerine saklıyor, Faline ve Fallon –diğerlerinin yeşil gözlü *iblis ikizler* diye bahsettiği cadılar– gülümsediklerinde ise Dorian hemen ardından çıngar çıkacağını anlıyordu.

Uzun süre ortadan kaybolacak olursa hepsi şüphelenebilirdi.

Fakat Dorian'la arsızca flörtleşen Vesta, Dorian'ın kampın dışında oyalanmasına izin verirdi. Muhtemelen bunun ardında karanlıkta Dorian'ın peşinden giderse Manon'ın kendisine neler yapacağı korkusu vardı.

Bir aşağılık... Dorian onları bu şekilde kullandığı için tam bir aşağılıktı. Cadılar Crochan'leri bulma uğruna her şeylerini tehlikeye atarken onları öyle tartıp gözlediği için.

Fakat Dorian'a öyle geliyordu ki onları ya da kendisini umursaması hiçbir şey fark ettirmeyecekti. Umursamamanın Dorian'a hiçbir getirisi olmamıştı. Sorscha'ya da.

Ayrıca, Wyrd kapısını mühürlemek için her şeyden vazgeçtiğinde de hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

Kemerindeki Damaris ağırdı. Fakat ağır ceketinin cebine tıktığı iki nesnenin yanında Damaris'in ağırlığı bir hiçti. Neyse ki Dorian o iki nesnenin fısıltılarını, bu dünyaya ait olmayan çağrılarını bastırmayı kısa sürede öğrenmişti. Çoğu zaman yapabiliyordu bunları.

Cadılardan hiçbiri Dorian'ın üçüncü Wyrd anahtarının peşine düşmekten vazgeçmeye nasıl o kadar kolayca ikna olduğunu sorgulamamıştı. Dorian zamanını tartışarak heba edemeyeceğinin bilincindeydi. Bu yüzden plan yapmış ve cadıları, Manon'a onları büyüsüyle koruma görevini üstlenmekten memnun olduğuna inandırmıştı.

Önceden keşif yaptığı, kayalarla örtülen açıklığa oralarda amaçsızca geziniyormuş gibi yaparak ulaşan Dorian hemen hazırlıklara başladı.

Dorian, Aelin Okyanus Gülü'ndeki odasında kendi kanını yere sürdüğünde onun ellerinin bir tek hareketini bile unutmamıştı.

Fakat Dorian'ın kanıyla çağırmayı planladığı kişi Elena değildi.

Kar kandan kızıla çaldığında, Dorian rüzgârın kokusunu cadılar kampından uzağa üflediğinden emin olduğunda kral Damaris'i kınından çıkarıp Wyrd işaretlerinden oluşan daireye sapladı.

Sonra bekledi.

Büyüsü içinde düzenli bir tıngırtıydı. Büyüsüyle çağırmaya cesaret ettiği küçük alev bedenini ısıtmaya, onu geçen dakikalarda ölümden uzak tutmaya yetecekti.

Büyüsü kendisini evvela buzla göstermişti. Dorian bunun buza

yönelmesini gerektireceğini düşünmüştü. Ya da en azından buza karşı bir bağışıklık vereceğini. Bu iki beklentisi de boşa çıkmıştı. Böylece Dorian yazın yakıcı sıcağına tahammül edecek kadar yaşarlarsa bir daha sıcaktan asla şikâyet etmemeye karar vermişti.

Amansız ve beyhude bir arayışla geçen bu son haftalarda Dorian büyüsünü bilemişti. Cadıların hiçbirinde Teslimiyet hariç, hiçbir büyü gücü yoktu. Dorian'a Teslimiyetin de ancak bir kez ve feci, yıkıcı etkileri göze alarak kullanılabileceğini söylemişlerdi. Fakat Dorian, Rowan'ın başlattığı derslerine devam ederken On Üçler onu hatırı sayılır bir ilgiyle izlemişlerdi. Buz. Ateş. Su. Şifa. Rüzgâr. Karlarla kaplıyken yeryüzünden hayat çıkarmasının mümkün olmadığı belli olsa da çabalamaya devam etmişti.

Her zaman elinin altında olan tek büyü o kemikleri kırabilen görünmez güçtü. Cadıların en sevdiği büyü de oydu. Özellikle de Dorian'ı düşmanlarına karşı en güçlü savunma hattına çevirdiği zamanlarda. Ölüm... Dorian'ın yeteneği buydu. Çevresindekilere sunabileceği her şey bundan ibaret gibiydi. Bu açıdan babasından biraz daha başarılıydı.

Alev Dorian'a doğru aktı. Görünmez ve teskin edici.

Aelin'dan hiç haber almamışlardı. Rowan ve yanındakilerden de. Kraliçenin hâlâ Maeve'in esiri olup olmadığına dair bir haber de yoktu.

Aelin, Terrasen'i ve herkesi kurtarmak için her şeyini vermeye hazırdı. Dorian ondan geri kalamazdı. Aelin'ın kesinlikle kaybedecek daha çok şeyi vardı. Kendisini seven bir eş, bir koca. Onu cehenneme kadar izleyecek bir saray meclisi. Dönüşünü uzun zamandır bekleyen bir krallık.

Dorian'ın elinde ise kimsenin hatırlamayacağı bir şifacının isimsiz mezarı, parçalanmış bir imparatorluk, yıkılmış bir şato vardı.

Dorian bir an için gözlerini yumup patlayan cam şatonun görüntüsünü, babasının ona uzanışını, af dileyişini zihninden attı. Bir canavar... Babası her açıdan bir canavardı. Annesini Dorian'a hamile bıraktığında bir Valg iblisinin kontrolü altındaydı.

Bu durumda Dorian ne oluyordu? Kanı kırmızı akıyordu. Dorian'ın içine giren Valg prensi ondan beslenmekten, Dorian'ın gerdanlığın etkisi altında yaptığı her şeyden *keyif almasını* sağla-

maktan haz almıştı. Fakat bunlar yine de Dorian'ı tam anlamıyla insan yapar mıydı?

Uzun bir nefes veren Dorian gözlerini açtı.

Karlı açıklığın diğer ucunda bir adam dikiliyordu.

Dorian yerlere kadar eğildi. "Gavin."

Adarlan'ın ilk kralının gözleri Dorian'ın gözlerini ya da Dorian kralın gözlerini almıştı. Onun zamanından bin yıl sonra atasının gözleri ona geçmişti.

Kadim kralın yüzünün geri kalanı ona yabancıydı: Uzun, koyu kahverengi saçlar, sert yüz hatları, ağzının ciddiyetle kıvrılışı. "İşaretleri çözmüşsün."

Dorian ayağa kalktı. "Hızlı kavrarım."

Gavin gülümsemedi. "Beni çağırabilmek boş yere kullanılabilecek bir yetenek değil. Beni buraya çağırmakla büyük bir risk aldın, genç kral. Özellikle de üzerinde taşıdıkların düşünüldüğünde."

Dorian iki Wyrd anahtarının olduğu ceket cebine eliyle hafifçe vurdu. Karşılık olarak elinin altında titreşen tuhaf, feci gücü görmezlikten gelerek. "Şu aralar her şey riskli." Sırtını dikleştirdi. "Yardımına ihtiyacım var."

Gavin yanıt vermedi. Gözleri hâlâ işaretlerin arasında kalan kara saplı duran Damaris'e çevrildi. Kralın özel bir eşyası. Aelin'ın kadim kraliçeyi çağırmak için kullandığı Elena'nın Gözü gibi. "En azından kılıcıma iyi bakmışsın." Gözleri Dorian'ın gözlerine çevrildi. Kılıç kadar keskin bakıyordu. "Fakat krallığım için aynını söyleyemem."

Dorian dişlerini sıktı. "Korkarım babamdan bir enkaz devraldım."

"Kralı olmadan önce Adarlan'ın prensiydin."

Dorian'ın büyüsü buza çevrildi. Etrafını çevreleyen geceden de soğuk buza. "O halde yıllar süren kötü davranışlarımı telafi ettiğimi varsay."

Gavin sonsuzluğa uzanan bir an için gözlerini Dorian'ın gözlerine dikti. Gerçek bir kral. Karşısındaki işte buydu. Sadece unvanca değil, ruh olarak da. Gavin, Avery Nehri üzerine inşa ettiği şatonun

temelleri altına gömüldüğünden beri çok az sayıda kral bu özelliklere sahip olmuştu.

Dorian, Gavin'in bakışının ağırlığına direndi. Kralın kendinden geri kalanları görmesine, boğazındaki soluk izi fark etmesine izin verdi.

Sonra Gavin bir kez gözlerini kırptı. Dorian'a devam etmesi için izin verdiğinin tek işareti bu oldu.

Dorian yutkundu. "Üçüncü anahtar nerede?"

Gavin kaskatı kesildi. "Bunu söylemem yasak."

"Yasak mı, yoksa söylemeyecek misin?" Dorian belki de diz çöker halde olması gerektiğini, sesine saygılı bir ton vermesine dikkat etmesi gerektiğini düşündü. Çocukken Gavin hakkında kaç efsane okumuştu? Şatoda kaç kez kendisini Gavin'miş gibi hayal edip koşmuştu?

Dorian, Orynth Tılsımı'nı ceketinden çıkardı. Tılsım sert rüzgârda sallandı. Altın sarısı ve mavi madalyondan bir şarkı aktı. Şarkı var olmayan dillerde konuştu. "Brannon Galathynius anahtarı, yanında Aelin'a bir uyarıyla buraya bırakmakla tanrılara karşı geldi. En azından bana bir yön gösterebilirsin."

Gavin'in görüntüsünün kenarları bulanıklaşsa da silikleşmedi. Fakat zaman daralıyordu. İkisi için de. "Brannon Galathynius kibirli pisliğin tekiydi. Tanrıların planlarına müdahale etmenin ne tür sonuçları olduğunu gördüm ben. İşin sonu iyi olmaz."

"Tüm bunlara tanrılar değil eşin sebep oldu."

Gavin dişlerini gösterdi. Adam çoktan ölmüşse de Dorian'ın büyüsü alevlenip saldırmaya hazırlandı.

Gavin "Eşim," diye hırıldadı, "bu olanların bedeli. Anahtarlar geri alınırsa *sonsuza dek* kaybolacak o. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun genç kral? Sonsuzluğa sahip olmak...ve sonra senden koparılıp alınması?"

Dorian cevap vermeye tenezzül etmedi. "Üçüncü anahtarı bulmamı istemiyorsun. Çünkü bunu yapmam Elena'nın sonunu getirecek."

Gavin hiçbir şey söylemedi.

Dorian homurdandı. "Anahtarlar kapıya geri takılmazsa sayısız insan *ölecek*." Orynth Tılsımı'nı ceketine geri koydu. Sonra bir kez daha tılsımın dünyevi olmayan, kemiklerinde hissettiği titreşimle-

rini görmezlikten geldi. "O kadar da bencil olamazsın."

Gavin sessizliğini korudu. Rüzgâr siyah saçlarını dalgalandırdı. Fakat gözleri parıldadı. Biraz da olsa.

Dorian "Bana yerini söyle," diye fısıldadı. Birkaç dakika daha oyalanırsa Vesta onu aramaya çıkabilirdi. "Bana üçüncü anahtarın nerede olduğunu söyle."

"Senin hayatın da feda edilecek. Anahtarları geri götürüp Kilit'i döversen senin de ruhunu isteyecekler. Öte Dünya'da senden bir eser bile kalmayacak."

"Zaten bunu dert edecek kimse de yok." Dorian'ın dert etmediği kesindi. Ayrıca onca başarısızlığın ardından, tüm yaptıklarının ardından o tür bir sonu hak ettiğine şüphe de yoktu.

Gavin onu bir süre süzdü. Dorian o sert bakış karşısında dik durmaya devam etti. Erawan'in savaşlarının ikinci dalgasından sağ çıkan savaşçı karşısında.

Dorian "Elena, Aelin'a yardım etti," diye bastırdı. Nefesinin buharı ikisinin arasında yükseldi. "Elena kaderini etkileyeceğini bilse de bundan sakınmadı. Eşiyle uzun bir hayat sürmemeyi, sonsuza dek yan yana olmamayı göze alan Aelin da." *Benim de yapacağım gibi.* Dorian'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Büyüsü kalbinin atışlarıyla yükseldi. "Fakat sen bunu yapacaksın. Kaçacaksın."

Gavin dişlerini gösterdi. "Erawan kapı mühürlenmeden de mağlup edilebilir."

"Bana bunun nasıl yapılacağını söyle, bir yolunu bulayım."

Fakat Gavin bir kez daha sessizleşti. Ellerini yumruk yapıp iki yanından sarkıttı.

Dorian hafifçe güldü. "Bilsen uzun zaman önce yapılırdı zaten." Gavin başını iki yana salladı. Fakat Dorian bastırmaya devam etti. "Dostların Erawan'in askerleriyle savaşırken öldüler. Yardım et de seninle aynı kaderi paylaşmayayım. Bazıları için şimdiden çok geç olmuş olabilir." Dorian'ın midesi altüst oldu.

Chaol güney kıtasına ulaşmış mıydı? Belki de dostunun asla oradan dönmemesi, Antica'da güvendeyse orada kalması daha iyi olacaktı. Tabii Chaol asla öyle bir şey yapmazdı.

Dorian az önce döndüğü kayalık köşeye baktı. Fazla zamanı kalmamıştı.

"Ya Adarlan ne olacak?" diye sordu Gavin. "Adarlan'ı kralsız mı bırakacaksın?" Sorduğu soru Gavin'in Hollin hakkında ne düşündüğünü açık ediyordu. "Ülkenin veliaht prensi olarak aylaklık ettiğin onca yılı öyle mi telafi edeceksin?"

Dorian sözlü darbenin ruhuna inişini hissetti. Sadece gerçeği yansıtan sözler. Gerçeğin isimsiz tanrısına hizmet etmiş bir adamın indirdiği bir darbe. "Artık bunun bir önemi var mı?"

"Adarlan benim gururumdu."

"Artık ona değmez," diye çıkıştı. "Uzun zamandır ona değmez. Belki de Adarlan yok olmayı hak ediyor."

Gavin başını yana eğdi. "Umursamaz, kibirli bir oğlanın sözleri bunlar. Sevdiklerini kaybeden bir sen misin sanıyorsun?"

"Buna rağmen kaybetme korkun yüzünden bir kadını dünyanın kaderine tercih ediyorsun."

"Seçme şansın olsa –kadının ya da Erilea– sen olsan farklı bir seçim mi yapardın?"

Sorscha ya da dünya. Soru zihninde çınladı. Dorian'ın içindeki ateşin bir kısmı söndü. Yine de Dorian cesaret edip karşılık verebildi: "Gerçeğin tanrısına hizmet etmişken kendini seçimlerin konusunda yanıltabiliyorsun." Chaol ona baharda Rifthold'un kanalizasyonunun altındaki mahzenmezarlarda ne keşfettiklerinden bahsetmişti. Gavin'in ölüm döşeğindeki itirafının kaleme alındığı unutulmuş kemik tapınak. "Ya *o* Elena'nın tüm bu olanlardaki rolü hakkında ne diyor?"

"Her şeyi Gören o omurgasız yaratıklarla bir yakınlığı olmadığını söylüyor," diye homurdandı Gavin.

Dorian, geçitte tozlu, kemik kuruluğunda bir rüzgârın estiğine yemin edebilirdi. "O halde ne o?"

"Çok sayıda farklı kökeni olan farklı tanrılar olamaz mı? Bazıları bu dünyada doğmuş, bazıları başka yerlerde doğmuş olamaz mı?"

Dorian dişlerini sıkıp "Başka zaman tartışılacak bir soru bu," dedi. "Savaşta olmadığımız zamanlarda." Uzun bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha. "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen dostlarımı kurtarmama yardım et. Hatalarımı telafi etmeme yardım et."

Dorian'ın elinde kalan sadece buydu. Bu vazife.

Gavin bir kez daha onu süzüp tarttı. Dorian onun bakışlarına

katlandı. Ruhunda yazılı olanları okumasına izin verdi.

Kralın yüzüne acı oturdu. Acı ve pişmanlık. Nihayet Gavin "Anahtar Morath'ta," dedi.

Dorian'ın ağzı kurudu. "Morath'in neresinde?"

"Bilmiyorum." Dorian ona inanıyordu. Gavin'in gözündeki katıksız korku bunu doğruluyordu. Kadim kral başıyla Damaris'e işaret etti. "O kılıç süs olsun diye sende durmuyor. Kendine güvenemiyorsan sana o kılavuzluk edecek."

"Gerçekten doğruyu mu söylüyor?"

"Onu Her şeyi Gören bizzat kutsadı. Ona bağlılık yemini etmemin ardından." Gavin omuz silkti. Tam bir medenilik yoktu bu hareketinde. Sanki Gavin savaş lordluğundan yüce krala evrildiği vahşi Adarlan ormanlarından hiç ayrılmamış gibi. "Yine de neyin gerçek, neyin yalan olduğunu bizzat öğrenmen gerekecek."

"Fakat Damaris, Morath'teki anahtarı bulmama yardım edecek, değil mi?" Tüm o gerdanlıkların üretildiği Erawan'in kalesine girmek için...

Gavin'in dudakları gerildi. "Bilemem. Fakat sana şunu söyleyeceğim: Henüz Morath'e gitme. Hazır olana dek bunu yapma."

"Şu an hazırım." Budalaca bir yalan. Gavin de bunu biliyordu. Dorian elini boynuna, tenindeki o soluk gerdanlık izine götürmemek için kendisini zorladı.

"Morath artık güvenli bir yer değil," dedi Gavin. "Orası bir cehennem ve pervasız, genç adamlara karşı amansız bir yer." Dorian kaskatı kesilse de Gavin konuşmasını sürdürdü: "Gerçekten hazır olduğunda bunu anlayacaksın. Bu kampta kal. Yanındakileri ikna edebilirsen. Yolun seni burada bulacak."

Gavin'in görüntüsü biraz daha çarpıldı. Yüzü bulanıklaştı.

Dorian bir adım öne çıktı. "İnsan mıyım ben?"

Gavin'in safir rengi gözleri yumuşadı. Bir nebze. "Bu soruya yanıt verebilecek kişi ben değilim."

Ardından kral gözden kayboldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ara sokaktaki komutan en son emirlerini Doranelle'den aldığını iddia ediyordu.

Hepsi de ona inanıp inanmamak konusunda kararsızdı.

Viran bir şehrin eteklerindeki tozlu tarlada yaktıkları küçük ateşin etrafında oturan, ellerindeki kanı çoktan yıkamış olan Lorcan Salvaterre bir kez daha iddianın mantığı üzerine kafa yordu.

Bir şekilde en basit seçeneği göz ardı mı etmişlerdi? Maeve'in başından beri tebaasından gizlenerek Doranelle'de kaldığı olasılığını?

Fakat komutan durmadan yalan söylüyordu. Sorgu sona ermeden Lorcan'in yüzüne tükürmüştü.

O gün buldukları, en yakın limanda bir hafta peşinden gittikten sonra ele geçirdikleri diğer komutan ise emirlerin haftalar önce araştırdıkları uzak bir krallıktan geldiğini söylemişti. Doranelle'in tam zıt istikametinde bir krallıktan.

Lorcan ayak başparmağıyla kumu eşeledi.

İkinci komutanın birincinin iddiasıyla çelişen sözlerinin ardından hiçbirinin içinden konuşmak gelmiyordu.

Nihayet Elide "Doranelle, Maeve'in kalesi," dedi. Sakin sesi ağır sessizliği doldurdu. "Ne kadar basit görünse de Aelin'ı oraya götürmesi akla yatkın."

Whitethorn sadece ateşin içine bakıyordu. Koyu gri ceketindeki kanı yıkamamıştı.

Lorcan "Doranelle'de uzun süre gizlenmek Maeve için bile imkânsız olur," diye karşı çıktı. "Şu ana dek kulağımıza varlığına dair bazı haberlerin gelmesi gerekirdi."

Lorcan karşısındaki kadınla en son ne zaman konuştuğundan emin değildi.

Fakat Elide, Lorcan'in Maeve'in komutanlarını nasıl konuşturduğunu izlemekten kaçınmamıştı. Sorgunun en kötü anlarında yüzünü buruşturmuşsa da Rowan ve Lorcan'in komutanlara zorla itiraf ettirdikleri her sözcüğe kulak vermişlerdi. Lorcan onun Morath'te daha kötü manzaralara şahit olduğunu düşünüyordu. Bu da canını çok sıkıyordu. Elide'ın amcası olacak o canavarın hâlâ nefes alıp vermesi de.

Fakat onun peşine sonra takılacaktı. Aelin'ı bulmalarının ardından. Ya da ondan geriye kalanların.

"Maeve Kafatası Körfezi'nde Gavriel ve Fenrys'i Rowan'dan gizlemeyi başarmıştı. Bir şekilde tüm filosunu da ortadan kaybedivermişti."

Lorcan yanıt vermedi. Yüzünde kararlı bir bakışla konuşmaya devam etti. "Maeve, Doranelle'in bariz seçim olacağını biliyordu. Bizim de fazla basit görüp olasılık vermeyeceğimiz bir seçenekti. Aelin'ı dosdoğru memleketin geri getirmeyeceğine, Erilea'nın en uzak köşelerine kaçıracağına inanmamızı bekledi."

Gavriel "Böylece Maeve'in kolayca çağıracağı bir ordu avantajı olacaktı," diye ekledi. Dövmelerle kaplı gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Bu da Aelin'ı kurtarmamızı güçleştirecekti."

Lorcan, Gavriel'a çenesini kapamasını söylemekten kaçındı. Gavriel'ın Elide'a yardım etmek için, onunla konuşmak için nasıl çırpındığı gözünden kaçmamıştı. Ayrıca, evet, bir yanı bundan dolayı minnettardı. Çünkü tanrılar biliyordu ya, Elide *ondan* gelecek yardımı asla kabul etmezdi.

Hellas onu lanetlesin ki parça parça kesilmiş gömleğini Elide âdet gördüğünde ona vermesi için Whitethorn ve Gavriel'a teslim etmiş; onları gömleğin kendisine ait olduğunu Elide'a söylerlerse diri diri derilerini yüzmekle tehdit etmişti. İnsan koku duyusuna sahip olan Elide, Lorcan'in gömlekteki kokusunu ayırt edememişti.

Lorcan neden zahmet edip de bunları yaptığını bilmiyordu. O gün sahilde Elide'ın söylediklerini unutmamıştı.

Dilerim sefil, ölümsüz hayatının kalanını acı içinde ve yalnız geçirirsin. Dilerim yüreğinde pişmanlık ve suçluluk duygusuyla yaşar

ve bu hislere tahammül etmenin bir yolunu asla bulamazsın.

Elide'ın yemini, laneti ya da artık her ne ise gerçeğe dönmüştü. Her sözcüğü.

Lorcan bir şeyi bozmuştu. Paha biçilemez ölçüde kıymetli bir şeyi. O ana dek de bunu umursamamıştı.

Bozduğu, hâlâ ruhunda boşluğunu hissettiği kan yemini bile Elide'a baktığında göğsünde oluşan boşluğun yanından bile geçmezdi.

Elide ona Perranth'te bir yuva teklif etmişti. Onun onuru lekelenecek bir Fey erkeği olacağını bilmeden. İçinde kendisinin olduğu bir yuva.

Fakat o teklifi geçersiz kılan, Maeve'in kan yemini bağını koparması olmamıştı. Büyük bir ihanet olmuştu. Öyle büyük bir ihanet ki Lorcan oluşan zararı nasıl onaracağını bilmiyordu.

Aelin nerede? Eşim nerede?

Whitethorn'un karısı... ve eşi. Sadece bu görevleri, onu bulmak için başlayan bu sonu gelmez arayış Lorcan'in içinden nasıl çıkacağını bilmediği bir çukura düşmesini önlüyordu.

Belki de onu bulurlarsa ve Aelin'dan Cairn'in işkencelerinin ardından geriye bir şeyler kalmışsa Lorcan kendine tahammül ederek yaşamanın bir yolunu bulabilirdi. Dönüştüğü bu kişiye tahammül ederek. Bunu yapması ise bir beş yüz yıl daha alabilirdi.

Elide'ın o zamana dek toprağa karışabileceği olasılığını aklına getirmek bile istemiyordu. Bunu düşünmek bile akşam yemeğinde yediği bayat ekmeği ve sert peyniri midesinde ters döndürüyordu.

Bir budala... O bir ölümsüzdü. Elide'la bir yola çıkacak kadar aptaldı. Elide'ın onu affetse de bir ölümlü olduğunu unutacak kadar.

Lorcan nihayet "Maeve'in bugünkü komutanın iddia ettiği gibi Akkadia'lılara gitmesi de akla yatkın," dedi. "Maeve o krallıkla bağlarını uzun süre korudu." O, Whitethorn ve Gavriel o kumlarla kaplı topraklarda savaşlara katılmışlardı. Oralara bir daha asla ayak basmayı istemiyordu. "Akkadia orduları Maeve'i koruyacaktır."

Zira Whitethorn'u eşine ulaşmaktan ancak bir ordu alıkoyabilirdi.

Lorcan kendisini dinlediğine dair hiçbir belirti sergilemeyen prense doğru döndü. Lorcan, Whitethorn'un yakında yüzünün diğer yanına yeni bir dövme eklemesi gerekeceğini aklına getirmek istemiyordu.

Lorcan omuz omuza yüzyıllarca çarpıştığı, o yılın baharına kadar

kendisi de Lorcan kadar taş yürekli bir pislik olan prense "Bugünkü komutan çok daha fazla işbirliği yaptı," dedi. "Onu adamakıllı tehdit bile etmemene rağmen bülbül gibi öttü. Maeve'in hâlâ Doranelle'de olduğunu iddia eden komutan ise sorgunun sonunda hâlâ sırıtıyordu."

Elide "Bence Maeve, Doranelle'de," diye araya girdi. "Anneith bana o gün dinlememi söyledi. Diğer iki seferde bunu söylememişti."

Lorcan'in "Evet, dikkate almaya değer bir şey bu," demesiyle Elide'ın gözlerinde öfke kıvılcımları belirdi. "Tanrıların o kadar açık olmaları için bir neden göremiyorum."

"Bunu söyleyene bak," diye çıkıştı Elide, "ona ne zaman kaçacağını ve ne zaman dövüşeceğini söyleyen bir tanrının dokunuşunu hisseden bir Fey erkeği."

Lorcan, Elide'ı ve o gerçeği duymazlıktan geldi. Taş Bataklıkları'ndan beri Hellas'ın dokunuşunu hissetmemişti. Ölüm tanrısı ondan tiksinmiş gibi. "Akkadia sınırı atla üç gün mesafede. Başkente gitmek de fazladan bir üç gün alır. Doranelle'e gitmek iki hafta alır. O da az mola verirsek."

Ve zaman onların yanında değildi. Wyrd anahtarları, Erawan, Elide'ın kendi kıtasında koptuğundan şüphe olmayan savaş söz konusuyken her tür gecikmenin ağır bedelleri olacaktı. Her gün Terrasen Kraliçesi'nin neler çektiği de cabasıydı.

Elide ağzını açsa da Lorcan onu susturdu. "Sonrasında Maeve'in kalesine yorgun ve aç halde ulaşacağız... Hiç şansımız olmaz. Üstüne üstlük Maeve gizleme büyüsünü kullanabilir ve Aelin'ın yanından hiç fark etmeden geçip gidebiliriz."

Elide'ın burun delikleri şişti. Yine de Rowan'a doğru döndü. "Seçim senin prens."

Rowan artık sadece prens değil, Terrasen Kraliçesi'nin eşiydi.

Nihayet Whitethorn başını kaldırdı. O yeşil gözler üzerine çevrildiğinde Lorcan onun bakışının ağırlığına, doğuştan gelen baskınlığına direndi. Lorcan, Rowan'ın hak ettiği intikamı talep etmesini, o darbenin inmesini bekliyordu. Bunu diliyordu. Fakat beklentisi gerçekleşmemişti.

Nihayet Rowan alçak sesle "Güneyin bu denli derinlerine geldik," dedi. "Yanılıp yanılmadığımızı görmek için Doranelle'e gitme riskini almaktansa Akkadia'ya gitmemiz daha iyi olur."

Ve hepsi bu kadardı.

Elide, Lorcan'e öfkeli bir bakış atmakla yetinip ayaklandı. Yatmadan önce ihtiyaçlarını gidereceğine dair bir şeyler mırıldandı. Otların üzerinde Gavriel'ın ayak bileğine verdiği destek sayesinde dengeli bir şekilde yürüyordu.

Oysa Elide'a yardım etmesi, onun tenine dokunması gereken Lorcan'in büyüsü olmalıydı.

Elide'ın adımları uzaklaşıp neredeyse sessizleşti. Elide onlara sesini işittirmemeye niyetlendiğinde çoğu zaman gereğinden fazla uzaklaşıyordu. Lorcan, Elide'a birkaç dakika avans verdikten sonra karanlıkta onun peşine düştü.

Yanına vardığında Elide dönüş yolundaydı. Tarlada bir toprak yumrusu gibi görünen küçük tepenin üzerinde duran Elide "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Lorcan yürümeye devam etti. Tepenin dibine varana dek. Sonra durdu. "Akkadia daha akıllıca bir seçim."

"Rowan da Akkadia'da karar kıldı. Memnun olmalısın."

Elide sert adımlarla Lorcan'in yanından geçecek oldu. Fakat Lorcan onun yolunu kesti. Elide, Lorcan'in yüzünü görmek için başını geriye atsa da Lorcan kendisini hiç bu kadar ufak tefek hissetmemişti. Ancak "Sana inat olsun diye Akkadia'da ısrar etmedim," dedi.

"Umurumda değil."

Elide onun çevresinden dolanmaya çalıştı. Lorcan hiç zorlanmadan onun önüne geçiyordu. "Ben..." Sözcükler Lorcan'i boğuyordu. "Ben bunun olmasını istemedim."

Elide yumuşak, acımasızca bir kahkaha attı. "Tabii ki istemedin. O harika kraliçenin kan yeminini bozmasını niye isteyesin ki?"

"Umurumda bile değildi bu." Değildi. Lorcan'in ağzından o güne dek çıkan en doğru sözlerdi bunlar. "Ben sadece hatalarımı telafi etmeyi diliyorum."

Elide'ın dudağı kıvrıldı. "Seni sahilde Maeve'in arkasından *sürünürken* görmeseydim belki bu söylediğine inanabilirdim."

Lorcan; Elide'ın sözlerinin, o sözlerdeki nefretin karşısında gözlerini kırpıştırdı. Öyle afallamıştı ki bu kez Elide'ın yanından geçip gitmesine göz yumdu. Elide arkasına bile bakmadı.

Ta ki Lorcan "Maeve'in arkasından sürünmedim," diyene kadar.

Aniden duran Elide'ın saçları sallandı. Ağır ağır omzunun üzerinden baktı. Tepelerindeki yıldızlar kadar buyurgan ve soğuk bir bakışla.

"Süründüm..." Lorcan'in gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Aelin'ın ardından."

Lorcan kanlı kumların görüntüsünü, kraliçenin çığlıklarını ve onun Elide'a son yakarışlarını aklına getirmemeye çalıştı ve "Maeve yemin bağını kopardığında yerimden kımıldayamadım, güçbela nefes alabildim."

Lorcan'in kendi yemin bağını teklifsizce, kendi başına koparmasının nasıl bir şey olacağını hayal bile edemediği türde bir acıydı bu. Birinin öyle kolayca üzerinden atabileceği bir acı değildi bu.

Yeminin esnetilmesi, zayıflatılabilmesi mümkündü. Takımlarının son üyesi olan Vaughan'ın hâlâ kuzeyin vahşi ormanlarında Lorcan'i "avlamak" için gezinmesi kan yemininin sınırlarının bir şekilde esnetilebileceğinin yeterli kanıtıydı. Fakat Lorcan'in kendi iradesi dışında yemin bağını öylece koparmak, bağı koparmanın bir yolunu bulmak ölümle kucaklaşmak demekti.

Bu son aylarda Lorcan bunu yapsa nasıl olacağını düşünüp durmuştu.

Lorcan yutkundu. "Ona, Aelin'a ulaşmaya çalıştım. Kutuya ulaşmaya çalıştım." Sonra sadece Elide'ın işitebileceği bir sesle "Yemin ederim," diye ekledi.

Verdiği söz onun bağıydı. Değer verdiği tek akçeydi. Bunu Elide'a bir kez söylemişti. Yolda geçen o haftalarda. Fakat Elide'ın gözlerinde bunu anımsadığına dair hiçbir pırıltı yoktu.

Elide kampa geri yürüdü. Lorcan ise olduğu yerde kaldı.

Lorcan'in eseriydi bu. Bu belayı Elide'ın, onların başına o sarmıştı.

Elide kamp ateşine ulaştı. Lorcan de nihayet onun peşinden gitti. Ateşin ışık halkasına yaklaştığında Elide'ın Gavriel'ın yanına çöktüğünü gördü. Ağzında gergin bir ifade vardı.

Aslan ona "Yalan söylemiyordu, biliyorsun," diye mırıldandı.

Lorcan dişlerini sıktı. Ayak seslerinin sesini gizlemeye yeltenmedi. Gavriel'ın kulakları Elide'la aralarında geçen konuşmanın her sözcüğünü işitecek kadar keskinse zaten Aslan onun yaklaştığını

mutlaka işitirdi. Ayrıca hiç şüphesiz Aslan burnunu başkalarının işine sokmaması gerektiğini de bilirdi.

Yine de Lorcan gözlerinin Elide'ın yüzünü süzdüğünü, ondan bir yanıt beklediğini fark etti.

Elide hem Aslan'a hem de Lorcan'e aldırış etmeyince Lorcan onunla konuştuğu için pişmanlık duydu.

Terrasen Kraliçesi'nin yol arkadaşı, kocası, eşi Prens Rowan Whitethorn Galathynius rüya gördüğünün farkındaydı.

Bunu biliyordu. Çünkü onu görebiliyordu.

Burada sadece karanlık vardı... Ve rüzgâr. Aralarına da geniş, devasa ağzını açmış bir uçurum.

Uçurum, yeryüzündeki o yarık dipsizdi. Fakat Rowan o yarıktan, çok derinlerinden gelen fısıltıları işitebiliyordu.

Kadın sırtı ona dönük, dikiliyordu. Saçlarının altın telleri dalgalanıyordu. Rowan'ın onu son görüşünden beri saçları uzamıştı.

Rowan dönüşmeye, uçurumun üzerinden uçmaya çalıştı. Bedeninin doğuştan gelen büyüsü onu görmezlikten geldi. Fey bedeninde kalakaldığı ve uçurumun diğer yanıyla arada çok uzun mesafe olduğu için sadece ona bakabiliyor, rüzgârın kendisine taşıdığı kokusunu –yasemin, limon otu ve çıtırdayan korlar– içine çekebiliyordu. Rüzgâr ona hiçbir sırrı anlatmıyor, hiçbir şarkı söylemiyordu.

Bir ölüm, soğuk, hiçlik rüzgârıydı bu.

Aelin.

Rowan'ın burada bir sesi yoktu. Yine de onun ismini içinden geçirdi. O ismi aralarındaki yarığın diğer yanına gönderdi.

Aelin ağır ağır ona doğru döndü.

Onun yüzüydü bu... Ya da birkaç yıl sonra yüzünün alacağı hâl. Aelin'ın Durulma'sı gerçekleştiğinde.

Fakat Rowan'ın nefesini kesen Aelin'ın biraz daha yaşlanmış yüzünün çizgileri olmadı.

Şişmiş göbeğinin üzerindeki eli oldu.

Aelin ona baktı. Saçları hâlâ dalgalanıyordu. Arkasında dört ufak tefek figür belirdi.

Rowan dizlerinin üzerine çöktü.

İçlerinden en uzun boylusu: Altın rengi saçları, çam yeşili gözleri, ciddi ifadeli yüzünde annesi kadar gururlu bir bakış olan bir kız. Yanındaki, neredeyse onun boyundaki oğlan Rowan'a sıcak ve aydınlık bir gülümsemeyle baktı. Oğlanın Ashryver gözleri gümüşi saçlarının altından neredeyse parıldıyordu. En küçükleri, annesinin bacaklarına dolanan küçük kız ise... Zarif kemikli, gümüş saçları olan, bebeklikten yeni çıkmış, mavi gözleri Rowan'ın aşina olmadığı bir soydan gelmeydi.

Çocuklar. Onun çocukları. Onların çocukları.

Doğmalarına sadece haftalar olan.

Ailesi.

Rowan'ın sahip olabileceği aile, sahip olabileceği gelecek. O ana dek gördüğü en güzel şey.

Aelin.

İkisinin çocukları Aelin'a daha da sokuldu. Büyük kız başını kaldırıp uyarı mahiyetinde Aelin'a baktı.

O an Rowan hissetti. Üzerlerine gelen ölümcül, kapkara rüzgârı.

Haykırmaya çalıştı. Dizlerinin üzerinden kalkıp onlara ulaşmanın bir yolunu bulmaya.

Fakat kara rüzgâr kükreyip önüne çıkan her şeyi paramparça etti.

Rüzgâr ailesini de savurduğunda onlar hâlâ Rowan'a bakıyordu.

Ta ki geriye sadece toz ve gölge kalana dek.

Rowan sarsılarak uyandı. Bedeni *hareket etmek, dövüşmek* için haykırırken kalbi delice atıyordu.

Fakat orada, yıldızların altındaki o tozlu tarlada dövüşecek hiç kimse, hiçbir şey yoktu.

Bir rüya. O aynı rüya.

Rowan yüzünü ovuşturup dürülü yatağının üzerinde sırtını dikleştirdi. Atlar uyuyordu. Herhangi bir huzursuzluk belirtisi sergilemiyorlardı. Gavriel dağ aslanı formunda, ateşin ışığının hemen ötesinde nöbet tutuyordu. Gözleri karanlıkta parlıyordu. Elide ve Lorcan ağır uykularından uyanmadılar.

Rowan yıldızların konumunu inceledi. Şafağa kadar sadece birkaç saat vardı.

Sonra Akkadia'ya baktı; o çalı ve kum ülkesine.

Elide ve Lorcan önceden nereye gideceklerini tartışmışlarsa da Rowan bu soruyu zihninde tartmıştı. Doranelle'e yalnız uçup değerli günlerini belki de beyhude bir arayış için heba etme riskini alıp almamak üzerine düşünmüştü.

Vaughan yanlarında olsa, Vaughan özgür kalmış olsa balık kartalına dönüşüp diğerleri Akkadia'ya doğru yola devam ederken savaşçıyı Doranelle'e bırakabilirdi.

Rowan bu fikri bir kez daha gözden geçirdi. Büyüsünü zorlasa, onu rüzgârlarla hızlandırabilir Doranelle'e iki haftalık yolculuk günler sürebilirdi. Fakat olur da Aelin'ı bulursa... Rowan, Lorcan ve Gavriel'ın gücüne ihtiyacı olacağını bilecek kadar çok savaş görmüştü. Onların yardımı olmadan Aelin'ı kurtarmaya çalışmasının Aelin'ı tehlikeye atabileceğini de biliyordu. Bu da onların yanına *geri* uçmak, sonra da kuzeye son derece yavaşça yolculuk etmek anlamına geliyordu.

Akkadia o kadar yakınken akıllıca seçim önce orayı araştırmaktı. O gün sorguladıkları komutanın gerçeği söylemesi olasılığına karşı. Akkadia'da öğrendikleri onları Doranelle'e götürürse de Doranelle'in yolunu tutarlardı. Birlikte.

Her ne kadar bunu yapmak Aelin'ın eşi olarak Rowan'ın tüm içgüdüleriyle çelişse de. Kocası olarak. Her ne kadar Aelin'ın Maeve'in esareti altında geçirdiği her gün, her saat Rowan'a tahammül edemeyeceği kadar acı getirse de.

Öyleyse Akkadia'ya yolculuk edeceklerdi. Birkaç gün içinde ovalara girecek, ardından ötedeki çorak tepelere varacaklardı. Kış yağmurları başladığında ovalar yeşil ve gür bir bitki örtüsüyle kaplanacaktı. Fakat kavurucu yazın ardından arazi hâlâ kahverengi, buğday rengi ve susuzdu.

Rowan bir sonraki nehirde gruba yeterince su takviyesi yaptıracaktı. Atlar için de. Yiyecek kısıtlı olabilirdi. Fakat ovalarda av hayvanları bulmak mümkündü. Cılız tavşanlar ve topraktaki yarıklarda yuvalanan kürklü yaratıklar. Tam da Aelin'ın yemekten tiksineceği türde şeyler.

Gavriel kamplarındaki hareketliliği fark edip o yöne gitti. Kemik kuruluğundaki otların üzerinde patileri sessizce hareket ediyordu. Sarımsı kahverengi, meraklı gözlerini Rowan'a çevirip kırptı.

Rowan dillendirilmemiş soru karşısında başını iki yana salladı. "Biraz uyu. Nöbeti ben devralırım."

Gavriel başını eğdi. Rowan onun bu hareketiyle *"İyi misin?"* diye sorduğunu anlamıştı.

Tuhaf... Maeve'in onları birbirlerine bağlayan yemininin yokluğunda Aslan'la, Lorcan'le birlikte çalışmak Rowan'a hâlâ tuhaf geliyordu. Onların kendi istekleriyle orada olduklarını bilmek.

Rowan bu durumda aralarındaki bağın nasıl adlandırılabileceğinden emin olamıyordu.

Rowan, Gavriel'ın sessiz sorusunu görmezlikten gelip sönmekte olan ateşe baktı. "Hâlâ imkânın varken biraz dinlen."

Gavriel itiraz etmeden dürülü yatağına doğru yürüdü. Sonra kedi sesiyle iç çekerek kendisini yatağa bıraktı.

Rowan içindeki suçluluk duygusunu bastırdı. Onları çok zorluyordu. Onlar da şikâyet etmiyor, Rowan'dan zorlu tempoyu yavaşlatmasını istemiyorlardı.

Sahildeki o günden beri Rowan, Aelin'la aralarındaki bağda hiçbir canlılık hissetmemişti. Hiçbir şey hissetmemişti.

Aelin ölmemişti. Çünkü bağ hâlâ yerli yerindeydi. Fakat...sessizdi.

Yolculukları boyunca geçen uzun saatlerde, nöbetlerde geçen saatlerde Rowan buna kafa yormuştu. Hatta uyuyor olması gereken saatlerde de.

O gün Eyllwe'de bağdaki acıyı hissetmemişti. Aynı acıyı Dorian Havilliard, Aelin'ı cam şatoda yaraladığında hissetmişti; bağın –Rowan'ın budalaca aralarındaki *carranam* bağı olduğunu düşündüğü bağın– Aelin ölüme fazlaca yaklaştığında gerilip bir kırılma noktasına ulaşmıştı.

Fakat sahildeki o gün, Maeve, Aelin'a saldırdığında ve Cairn'e onu *kırbaçlattığında...*

Rowan çenesini acıyacak kadar sıktı. Midesi altüst olmuştu. Yatakta, yanında uzanan Goldryn'e baktı.

Kılıcı nazikçe karşısına alıp kabzasındaki yakuta gözlerini dikti. Ateşin ışığında taş için için yanıyordu.

Aelin, Rowan'ın Manon'la Temis'in tapınağındaki mücadelesinde eşine saplanan oku hissetmişti. Ya da o an ikisinin eş olduğunu kendisine hissettirecek kadar şiddetli bir sarsıntı hissetmişti.

Fakat Rowan o gün sahilde hiçbir şey hissetmemişti.

İçinden bir his yanıtı bildiğini söylüyordu. Muhtemelen sebebin Maeve, onun Aelin'la aralarındaki bağa koyduğu engel olduğunu biliyordu. Maeve, Rowan'ın zihnine girip onu eşinin Lyria olduğuna inandırmış, Rowan'ı bir Fey erkeği yapan içgüdülerini yanıltmıştı. Rowan'la Aelin arasındaki bağı baltalamak; Rowan'ın Aelin'ın tehlikede olduğunu anlamasını, şimdi de onu bulmasını önlemek için.

Fakat Rowan'ın bilmesi gerekirdi. Aelin'ın durumunu. Ejderhalara ve diğerlerine ulaşmayı beklememeliydi. Dosdoğru sahile uçmalı, o kıymeti dakikaları heba etmemeliydi.

Eş. Onun eşi.

Rowan'ın bunu da bilmesi gerekirdi. Öfke ve keder onu sefil bir serseriye çevirmiş de olsa Aelin'ın kim ve ne olduğunu daha Mistward'da onu ısırdığında, onu sahiplenme dürtüsüne engel olamadığında bilmesi gerekirdi. Kanı diline değdiğinde ve o kan Rowan'a *şakıdığında,* sonrasında onu rahat bırakmadığında ve tadı aylarca çıkmadığında.

Bunun yerine kavga etmişlerdi. Rowan kavga etmelerine göz yummuştu. Öfkesine ve düşmanlığa kendisini kaptırmıştı. Aelin da onun kadar öfkeliydi. Nefret dolu, ağza alınmayacak sözler etmiş; Rowan'ın ona emri altındaki herhangi bir erkeğe ya da kadına davrandığı gibi muamele ettiğini söyleyip patavatsızlık etmişti. O ilk günler hâlâ Rowan'ın zihnine musallat oluyordu. Fakat Rowan utana sıkıla o kavgadan bahsetse Aelin'ın ona budala diyeceğini biliyordu.

Rowan yüzündeki, boynundaki ve kolundaki dövmelerle ne yapacağını bilmiyordu. Yalan ona kaybını hatırlatıyor, gerçek ise körlüğünü ifşa ediyordu.

Rowan Lyria'yı sever olmuştu... Bu doğruydu. Ne zaman aklına gelse bunun suçluluğu Rowan'ı yiyip bitiriyordu. Fakat artık anlıyordu. O ilk aylarda Lyria'nın neden ondan o kadar korktuğunu, o eş bağına rağmen ona kur yapmasının neden o denli zor olduğunu.

Lyria da gerçeği bilmiyordu. Lyria nazik, sessiz ve iyi yürekliydi. Farklı türde bir gücü vardı, evet. Fakat Rowan'ın kendisi için seçebileceği biri değildi.

Bunu düşündüğü için Rowan kendisinden nefret ediyordu.

Bu düşünce, kendisinden ve Lyria'dan çalınanları düşünmenin öfkesi onu yiyip bitirirken bile. Başından beri Aelin, Rowan'a; Rowan da Aelin'a aitti. Bundan da uzun süredir. Maeve ikisinin iradelerini kırmayı, istediğini almak için *Aelin*'ı yıldırmayı düşünmüştü.

Rowan bunu onun yanına bırakmayacaktı. Lyria'yla arasında gerçekte her ne olursa olsun Maeve o düşman kuvvetlerini Rowan'ın dağ evine gönderdiğinde ikisinin çocuğunu karnında taşıyan Lyria'yı unutmayacaktı. Rowan bunu asla affetmeyecekti.

Seni öldüreceğim. Maeve'in yaptıklarını işitince böyle demişti Aelin. Maeve'in Rowan'ı ne feci bir şekilde manipüle ettiğini ve onu yıkıp Lyria'yı ortadan kaldırdığını işittiğinde. Elide, Rowan'a karşılaşmada geçen her sözü aktarmıştı. Tekrar tekrar. *Seni öldüreceğim.*

Rowan, Goldryn'in yakutunun yanan kalbine gözlerini dikti.

O ateşin, o öfkenin sonunun gelmemesi için dua ediyordu. Aradan kaç gün geçtiğini, Maeve'in işkence görevini kime verdiğini biliyordu. Aelin'ın fazla şansı olmadığını da. Rowan bir düşmanın masasına bağlanmış halde iki hafta geçirmişti. Hâlâ işkencecilerin yaratıcı aletlerinden birinin bıraktığı yara izi kolundaydı.

Acele etmeliydiler.

Rowan öne eğilip alnını Goldryn'in kabzasına yasladı. Metal ılıktı. Hâlâ sahibinin ateşinin küçük bir parçası içindeymiş gibi.

Son, korkunç savaştan beri Akadia'ya ayak basmamıştı. Fey'leri ve ölümlü askerleri zafere götürmüşse de sonrasında bir daha asla Akkadia'ya gitmek istememişti.

Fakat Akkadia'ya gideceklerdi.

Ve onu bulursa, özgürlüğüne kavuşturursa... Rowan bunlardan ötesini düşünmemek için kendisini tuttu.

O zaman diğer gerçekle, omuzlarındaki diğer yükle yüzleşeceklerdi. *Rowan'a yalan söylediğim için üzgün olduğumu söyle. Fakat ona zaten birlikte geçirdiğimiz günlerin hep sayılı olduğunu söyle. Bugünden evvel de günlerimizin sayılı olduğunu biliyordum fakat daha uzun zamanımız olmasını diledim."*

Rowan bunu kabullenmeye yanaşmıyordu. Bunlara son vermek, dünyayı kurtarmak için gereken nihai bedelin Aelin olacağını asla kabul etmeyecekti.

Rowan gökteki yıldızlara göz gezdirdi.

Tüm takımyıldızlar geçip gitmişlerse de Kuzeyin Lordu hâlâ yerindeydi. O ölümsüz yıldız geyik boynuzlarının arasından memleketlerine, Terrasen'e giden yönü gösteriyordu.

Ona mücadele etmesi gerektiğini söyle. Terrasen'i kurtarmalı ve bana ettiği yeminleri unutmamalı.

Zaman onların yanında değildi. Söz konusu Maeve'ken, yeniden kıtalarına yönelen savaş varken. Fakat Rowan'ın Aelin'sız geri dönmeye de niyeti yoktu. Aelin'ın ayrılırken istedikleri her ne olursa olsun. Rowan'ın onunla evlendiğinde Terrasen'i korumak ve ülkeye hükmetmek için ettiği yeminlere rağmen.

"Bir de ona... teşekkür ettiğimi söyle... O karanlık yolda benimle yeniden ışığa yürüdüğü için."

Bunu yapmak Rowan için onur olmuştu. Başından beri. Ölümsüz hayatının en büyük onuru olmuştu bu.

Birlikte –bir şekilde– geçirecekleri ölümsüz hayat. Rowan farklı bir seçeneğe asla geçit vermeyecekti.

Rowan yıldızlara bakıp sessizce yemin etti.

Kuzeyin Lordu'nun ona göz kırparak yanıt verdiğine yemin edebilirdi.

ALTINCI BÖLÜM

Şiddetli dalgaların taşıdığı kış rüzgârları Chaol Westfall'u güvertedeki kamarasından çıktığından beri donduruyordu. Kalın, mavi pelerinine rağmen; nemli soğuk yoğun kemiklerine işliyordu. Suya göz gezdirirken ona tepelerindeki yoğum bulut kümesi yakın zamanda dağılmayacakmış gibi geliyordu. Morath orduları gibi kış da kıtanın üzerine çöküyordu.

Aniden gelen şafak hiçbir şeyi açık etmemişti. Sadece dalgalı denizleri ve gemiyi hızla kuzeye taşıyan metanetli denizcileri. Arkalarında ve yanlarında kağanın filosunun yarısı onlara eşlik ediyordu. Filonun kalan yarısı hâlâ güney kıtasında beklerken güçlü imparatorluğun donanmasının geri kalanı yoldaydı. Hava durumu bu şekilde devam ederse sadece birkaç hafta gecikeceklerdi.

Chaol tuzlu, buz gibi rüzgârda havanın bozmaması için dua etti. Zira ardındaki filonun büyüklüğü ve dalgaların üzerinde sabahları ava çıkmak için gemilerdeki tüneklerinden göğe yükselen bin ruk binicisi bile Morath karşısında yetersiz kalabilirdi.

Ayrıca vaktinde yetişemezlerse o ordu da bir fark yaratamayacaktı.

Üç haftalık deniz yolculuğunda Chaol'un dostlarının topladıkları ve güya Terrasen'e getirdikleri orduya dair fazla haber alamamışlardı. Düşman gemilerinden –ya da ejderhalarından– sakınmak için kıyıdan uzak yol almışlardı. Fakat bugün bu durum değişecekti.

Narin, sıcak bir kol Chaol'un koluna dolandı. Kahverengi–sarı saçlar omzuna yaslandı. "Dışarısı buz gibi," diye mırıldandı Yrene, rüzgârın dövdüğü dalgalara çatık kaşlarla bakarak.

Chaol, Yrene'in alnına bir öpücük kondurdu. "Soğuk karakteri güçlendirir."

Yrene güldü. Rüzgâr ağzından çıkan buharı uzaklara taşıdı. "Kuzeyli bir erkek gibi konuştun."

Chaol kolunu Yrene'in omuzlarına dolayıp onu kendine çekti. "Şu aralar seni yeterince ısıtmıyor muyum karıcığım?"

Yrene kızarıp Chaol'un kaburgalarına dirsek attı. "Kaba herif."

Bir ay sonra Chaol o sözcüğe hâlâ hayret ediyordu: *Karıcığım.* Yanındaki, parçalanmış ve bitap düşmüş ruhunu iyi eden kadına da.

Omurgası bunların yanında ikincil önemdeydi. Chaol uzun günlerini gemide Yrene'in gücü aralarındaki yaşam bağını zayıflatacak kadar zayıflayıp sakatlığı nüksettiğinde nasıl savaşacağının talimini yaparak –at sırtında, bastonla ya da tekerlekli sandalyesinde– geçirmişti.

Omurgası iyileşmemişti. Yani gerçek anlamda. Asla da iyileşmeyecekti. Bir Valg prensesi Chaol'u ölümün eşiğine getirdiğinde Chaol'un hayatını kurtarmanın bedeli bu olmuştu. Buna karşın öyle çok insafsızca bir bedel gibi gelmiyordu da bu.

Chaol için tekerlekli sandalye, sakatlık asla bir yük olmamıştı. Şimdi de olmayacaktı.

Fakat Yrene'e ömrü boyunca kılavuzluk eden, onu Antica sahillerine ve şimdi de kendi kıtasına getiren tanrıçayla yapılan pazarlığın diğer şartı... İşte o şart Chaol'u çok korkutuyordu.

Chaol ölürse Yrene de ölecekti.

Karşılığında Yrene gücünün fazlaca tükenmediği zamanlarda şifa gücünü Chaol'un yürüyebilmesi için aktaracaktı. Bu yüzden hayatları birbirine sarmalanmıştı.

Bu yüzden Morath'in ordularına karşı savaşta ölürse... kaybedeceği sadece kendi hayatı olmazdı.

"Çok fazla düşünüyorsun." Yrene kaşlarını çatıp Chaol'a baktı. "Mesele nedir?"

Chaol çenesiyle kendi gemilerinin en yakınındaki gemiye işaret etti. Geminin kıç tarafında biri altın sarısı, diğeri kızıla çalan kahverengi iki ruk hazır bekliyordu. İkisi de eyerlenmişti. Fakat Kadara'nın ve Salkhi'nin binicileri ortada yoktu.

"Ruk'lara mı işaret ediyorsun yoksa Nesryn'in ve Sartaq'ın böy-

lesi bir sabahta yataktan çıkmamakla akıllılık ettiğini demeye mi getiriyorsun, bilemiyorum." *Bizim de yapmamız gerektiği gibi.* Yrene'in sarımsı kahverengi gözlerindeki iğneli bakış böyle söyler gibiydi.

Dirsekle dürtme sırası Chaol'a gelmişti. "Bu sabah beni uyandıran sendin, unuttun mu?" Chaol, Yrene'in boynuna bir öpücük kondurdu. Yrene de onu tam olarak öyle uyandırmıştı. Şafakta neredeyse bir saati de öyle geçirmişlerdi.

Yrene'in teninin sıcak ipeğini dudaklarında hissetmesi Chaol'un donan kemiklerini ısıtmaya yetmişti. "İstersen yatağa dönebiliriz," diye mırıldandı Chaol.

Yrene yumuşak, nefessiz bir ses çıkardı. Sesi işitmesiyle Chaol'un elleri sıkıca giyinmiş Yrene'in bedeninde gezinmek için can atar olmuştu. Kısıtlı zamana, kuzeye alelacele yol almalarına rağmen Chaol, Yrene'in çıkardığı sesleri öğrenmekten, ona o sesleri çıkartmaktan keyif alacak zamanı bulmuştu.

Fakat Chaol başını Yrene'in ensesinde çekip bir kez daha ruk'lara işaret etti. "Yakında bir keşif görevine çıkacaklar." Nesryn'in ve kağanın yeni taç giymiş veliahdının silahlarını ve kat kat giysilerini kuşanmakla meşgul olduklarına dair bahse girebilirdi. "Kuzeye epey yol aldığımızdan artık nereye demirleyeceğimize dair bilgiye ihtiyacımız var." Böylece donanmayı tam olarak nerede karaya çıkarıp en kısa zamanda nereden ülkenin iç kısımlarına geçebileceklerine karar verebileceklerdi.

Rifthold hâlâ Erawan ve Demirdiş ordularının elindeyse donanmayı Avery Nehri üzerinden geçirip karadan Terrasen'e geçmek akıllıca olmazdı. Fakat Valg kralının ileride herhangi bir noktada beklettiği kuvvetleri olabilirdi. Üstüne üstlük Aelin'la savaşının ardından Maeve'in ortadan kaybolan ve neyse ki hâlâ ortalıkta görülmeyen filosu vardı.

Kaptanlarının hesaplarına göre Fenharrow ve Adarlan sınırına yaklaşmışlardı. Dolayısıyla gemiyle tam olarak nereye gidecekleri ne karar vermeliydiler. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde.

Ölü Adalar'ın yeniden Kaptan Rolfe'un eline geçtiğine dair haberlere rağmen adaların etrafından dolanırken zaten değerli zamanlarının bir kısmını kaybetmişlerdi. Muhtemelen Morath yolculukları-

nı haber almıştı. Fakat tam olarak nerede olduklarını Morath'e ilan etmeye de gerek yoktu.

Fakat bu gizlilik çabaları onlara pahalıya mal olmuştu: Chaol, Dorian'ın nerede olduğu hakkında hiçbir bilgi alamamıştı. Dorian'ın Aelin'la ve Aelin'ın çok sayıda krallıktan topladığı filoyla kuzeye gittiğine dair bir tek fısıltı yoktu. Chaol'un elinden Dorian'ın kuzeye gitmesi, güvende olması için dua etmekten öte bir şey gelmiyordu.

Yrene yakındaki gemideki iki ruk'u süzdü. "Kaç kişi keşfe çıkacak?"

Sadece onlar.

Yrene'in gözlerinde endişeli bir bakış belirdi.

"Daha az sayıda olduklarında daha kolay gizlenebilirler." Chaol göğe baktı. "Bugünkü bulutlar da keşfe çıkmak için ideal." Yrene'in yüzündeki endişe eksilmeyince Chaol "Bir şekilde bu savaşta çarpışacağız Yrene," dedi. Geciktikleri her gün için Erawan'in elinde kaç can kaybediliyordu?

"Biliyorum." Yrene boynundaki gümüş madalyonu kavradı. Madalyonu ona Chaol vermişti. Yüzeyine usta bir oymacıya dağ ve deniz oymaları yaptırdıktan sonra. Madalyonun içinde Aelin Galathynius'un Yrene'e yıllar önce bıraktığı not hâlâ duruyordu. Aelin notu Chaol'un eşine Yrene ücra bir rıhtımda barmaid olarak çalışırken vermişti. O sırada kraliçe de hayatını farklı bir isimle, bir suikastçı olarak sürdürüyordu. "Ben sadece... Biliyorum, aptalca fakat nedense ikimizin bu kadar çabukça bu noktaya geleceğimizi düşünmemiştim."

Chaol denizde geçen şu son haftalar için çabuk sıfatını kullanmakta zorlansa da Yrene'in ne kastettiğini anlıyordu. "Bu son günler hepsinden uzun sürecek."

Yrene, Chaol'a yaslandı. Kolunu onun beline doladı. "Erzakı kontrol etmem gerek. Borte'ye beni ruk'uyla Hasar'ın gemisine götürmesini söyleyeceğim."

Sert mizaçlı ruk binicisinin bineği Arcas hâlâ geminin kıç tarafında uyuyordu. "Bunun için biraz beklemen gerekebilir."

Gerçekten de ikisi de bu son haftalarda uyurken ne ruk'u ne de binicisini rahatsız etmemeyi öğrenmişti. Borte ve Aelin karşılaşırlarsa tanrılardan yardım dilemeleri gerekecekti.

Yrene gülümseyip elleriyle yüzünü örttü. Berrak gözleri Chaol'un gözlerini süzdü. Yumuşak bir sesle "Seni seviyorum," dedi.

Chaol alnını indirip onun alnının üzerine yerleştirdi. "Bunu bana dizimize kadar buz gibi çamura battığımızda söyle, olur mu?"

Yrene gülümsese de Chaol'un ellerinden kurtulmak için hiçbir hamle yapmadı. Chaol da öyle.

Böylece alın alına, ruh ruha verip soğuk rüzgârın ve kamçı gibi inen dalgaların arasında dikilip ruk'ların neler keşfedebileceğini görmek için beklediler.

Kuzeyde soğuğun ne berbat olabileceğini unutmuştu.

Tavan Dağları'ndaki ruk binicilerinin arasında yaşarken bile Nesryn Faliq bu kadar üşümemişti.

Üstelik daha kışın en sert zamanında bile değillerdi.

Buna karşın bulutların ve denizin üzerinde hızla ilerlerken Salkhi soğuktan etkilendiğine dair hiçbir belirti sergilemiyordu. Fakat bunun nedeni Kadara'nın onun yanında uçması, altın renkli ruk'un soğuk rüzgârda gözünü bile kırpmaması da olabilirdi.

Zaaf... Ruk'unun Sartaq'ın bineğine karşı zamanla bir zaafı ve eksilmeyen bir hayranlığı olmuştu. Nesryn kendisi ve ruk'un binicisi arasında da aynısının olduğunu söyleyebilirdi.

Sartaq'ın kısa kesilen saçı az da olsa uzamıştı. Rüzgârda savrulacak kadar.

Nesryn'in ilgisinin kendisine çevrildiğini sezen hakanlık vârisi eliyle "*Her şey yolunda mı*" anlamında bir hareket yaptı.

Nesryn soğuğa rağmen kızarsa da ona aynı şekilde işaret diliyle karşılık verdi. Uyuşmuş parmaklarıyla hantalca işaret edebildi. *Her şey yolunda.*

Kızaran bir öğrenci kız. Prensin yanında buna dönüşüyordu. Bu son haftalarda ayı yatağı paylaşmalarına, Sartaq'ın geleceğe dair vaatlerine rağmen.

Nesryn onun yanında hakanlığa hükmedecekti. Hakanlığın gelecekteki imparatoriçesi olarak.

Elbette gülünçtü bu. Nesryn'in Sartaq'ın annesi gibi o uzun,

güzel elbiseleri giyip ihtişamlı saç modelleriyle dolaşması... Hayır, Nesryn rukhin'lerin deri giysilerine daha uygun biriydi. Mücevherlerin değil, çeliğin ağırlığını taşımaya. Bu kadarını Sartaq'a söylemişti de. Defalarca.

Sartaq, Nesryn'in sözlerine gülüp geçmişti. İsterse sarayda çıplak bile gezebileceğini söylemişti. Ne giyip ne giymediği onun umurunda olmazdı.

Yine de bu gülünç bir fikirdi. Prensin ikisinin başka türlü olmasına ihtimal vermediği geleceği. Bunun uğruna veliahtlığını tehlikeye atmış, babasına prens olmak Nesryn'siz yaşamak demekse tahttan vazgeçeceğini söylemişti. Kağan ona kızacağına *vâris* unvanını ona vermişti.

İkisi yola çıkmadan önce Sartaq'ın kardeşleri bu habere öfkelenmemiş gibiydiler. Her ne kadar ömürleri babalarının vârisi olarak taç giyme arzusuyla geçmişse de. Yanlarında yolculuk eden Hasar bile her zamanki sivri dilli laflarını etmekten sakınmıştı. Nesryn, Kashin'in, Arghun'un ya da Duva'nın –Kashin babasını kuvvetlerinin geri kalanıyla denize açılma sözü vermişken hepsi Antica'daydı– Sartaq'ın vâris olarak atanması hakkındaki fikirlerinin değişip değişmediğini bilmiyordu.

Nesryn'in sağındaki bir hareketlilik Salkhi'nin o yöne dönmesine neden oldu.

Falkan Ennar, şekil değiştiren ve sonradan rukhin casusu olan tüccar, sabah bir şahin formunu alıp önden uçmak için yaratığın hatırı sayılır hızından faydalanmıştı. Falkan bir şeyler görmüş olacaktı ki yan yatıp yanlarından geçip gitti. Ardından tekrar karanın içlerine doğru süzüldü. *Peşimden gelin,* der gibiydi.

Kıyı şeridinde o gün bulacaklarına bağlı olarak, gemiyle Terrasen'e gitmek hâlâ bir seçenekti. Lysandra'nın orada olup olmayacağı, hâlâ hayatta olup olmadığı ise apayrı bir meseleydi.

Falkan servetinin, malının Lysandra'ya kalacağına daha Lysandra'nın henüz çocukken ölmediğini ya da onun ailesinin yeteneklerini aldığını bilmeden yemin etmişti. Çorak Topraklar'dan, kıtanın dört yanına yayılmış tuhaf bir aile. Falkan'ın erkek kardeşi kendisini Adarlan'da bulmuş, orada Lysandra'nın annesini hamile bırakıp sonra terk edecek kadar zaman geçirmişti.

Fakat Tavan Dağları'nı terk etmelerine dek Falkan bu arzularından bahsetmemiş, bunun yerine kendisini elinden gelen her şekilde yardımcı olmaya adamıştı. En çok da keşif görevlerine çıkmaya. Fakat yakında Falkan'ın başka türlü yardımlarına da ihtiyaçları olacaktı. Dagul Kayalıkları'nda *kharankui*'lere karşı olduğu gibi.

Belki de burada elde ettikleri bilgiler yanlarında getirdikleri ordu kadar önemliydi. Maeve'in bir Fey Kraliçesi bile olmadığı, sahtekâr bir Valg olduğunu, Doranelle'e zamanın şafağında sızıp iki kız kardeş–kraliçenin zihinlerine girerek onları bir ablaları olduğuna ikna ettiğini öğrenmişlerdi.

Belki de bu bilginin bu savaşta hiçbir getirisi olmayacaktı. Fakat bir şekilde savaşın seyrini değiştirebilirdi. Arkalarında bir başka düşmanın gölgesinin olduğunu bilmek. Maeve evlendiği, diğer iki kralın kardeşleri olan Valg kralından kaçmış; Valg kralı da Wyrd anahtarlarını kapıdan söküp Maeve'i bulmak için dünyalar arasında yolculuk etmişti.

Üç Valg kralı bu dünyaya geldiğinde arayışları sekteye uğramıştı. Peşlerinde oldukları kraliçenin şimdi Doranelle'de tahtta oturduğundan habersiz olmaları kaderin tuhaf bir cilvesiydi. Burada üç kraldan sadece Erawan kalmıştı. Maeve'in kocası Orcus'un kardeşi. Erawan, Maeve'in gerçek kimliğini öğrenmek karşılığında neler verirdi?

Bu belki de diğerlerinin üzerine düşünmesi gereken bir soruydu. Bu bilginin nasıl kullanılacağına onlar kafa yormalıydı.

Falkan bulut örtüsünün arasından dik bir dalışa geçti. Nesryn onun peşinden gitti.

Soğuk, sisli hava Nesryn'e çarparken Nesryn iniş sırasında öne eğildi. Salkhi hiçbir komut almadan Falkan'ın peşinden geliyordu. Bir dakika boyunca yanlarından sadece bulutlar geçti. Fakat sonra...

Gri dalgalardan beyaz kayalıklar yükseliyordu. Ötelerinde kurumuş çimler Fenharrow'un kuzey ucundaki ovalara yayılıyordu.

Falkan kıyıya doğru süzüldü. Onları gözden kaybetmemek için hızına dikkat ederek.

Kadara onların hızına kolayca ayak uyduruyor, kıyı gitgide belirginleşirken sessizce uçuyorlardı.

Ovalardaki otlar kış soğuğunda kurumamış, yakılmıştı. Ağaçlar

yapraksız, kabuklardan ibaretti.

Ufukta dumanlar kış göğünü boyuyordu. Dumanlar toprağı verimlileştirmek için kalan ekinlerini yakan çiftçilerin yaktıkları ateşlerden çıkamayacak kadar çok ve büyüktü.

Nesryn, Sartaq'a işaret etti: *Yakından bakacağım.*

Prens ona işaretle karşılık verdi: *Bulutlara yakın uç fakat altlarına geçme.*

Nesryn başını salladı. Ruk'uyla bulutların ince alt tabakasının içinde kayboldular. Bulutların arasındaki seyrek boşluklardan aşağıdaki yanmış toprak görünüyordu.

Köyler ve çiftlikler... Yok olmuşlardı. Denizden gelen bir güç önüne çıkan her şeyi dümdüz etmiş gibi.

Fakat kıyıda donanma yoktu. Hayır, yayan ilerleyen bir orduydu bu.

Bulut örtüsünden ayrılmayan Nesryn ve Sartaq karanın üzerinde ilerlemeyi sürdürdüler.

Yanmış, çıplaklaşmış arazileri gördükçe Nesryn'in kalbi küt küt, gitgide daha hızlı atıyordu. Çevrede bir düşman ordusuna ya da devam eden muharebelere dair hiçbir işaret yoktu.

Etrafı sırf hastalıklı bir keyif için yakmışlardı.

Nesryn karadan çıkarabileceği ipuçlarını araştırdı. Gerçekten Fenharrow sınırlarını henüz aşmışlardı ve Adarlan kuzeyde uzanıyordu.

Morath'in gücü. Ya da o gücün son dalgadan önce dehşeti ve yıkımı yaymak için gönderilen korkunç bir parçası.

Sartaq işaret etti: *Aşağıda bir grup asker var.*

Nesryn, Salkhi'nin kanadının üzerinden aşağı baktı. Yeryüzüyle aralarında amansız bir mesafe vardı. Aşağıda siyah zırhlar içinde ağaçların arasında yol alan küçük bir asker grubu gördü. Epey ilerideki hareketli kitlenin bir kolu oldukları belliydi. Sanki sağ kalanların işini bitirmek için gönderilmişlerdi.

Nesryn dişlerini sıkıp prense işaretle karşılık verdi: *gidelim.*

Gemilere geri gitmeyeceklerdi. Ordularına geri katılmak için uzun bir yürüyüşün başında olan altı askerin yanına gideceklerdi.

Nesryn ve Salkhi dalışa geçtiler. Sartaq sollarında bir karaltı olarak seçiliyordu.

Nesryn ve Sartaq tepelerine çöktüklerinde askerlerin haykırmaya fırsatları bile olmadı.

Eski adı Yrene Towers olan Leydi Yrene Westfall malzemeleri şimdiye kadar altı kez saymıştı. Tüm gemiler ağızlarına kadar malzemeyle dolu olsa da Prenses Hasar'ın Baş Şifacı'nın gemisinin özel refakatçisi olan gemisi en hayati tonikleri ve merhemleri taşıyordu. Bunların çoğu Antica'ya yelken açmadan önce üretilmişse de Yrene'e ve orduya eşlik eden diğer şifacılar uzun saatler boyunca çalışarak gemide bol miktarda tonik ve merhem yapmak için ellerinden geldiğince çalışmışlardı.

Yrene loş yük ambarında dalgaların salladığı gemide dengesini toplamaya uğraşırken merhem tenekelerinin olduğu kasanın kapağını kapattı. Yanında getirdiği kâğıda sayıyı yazdı.

Merdivenden gelen yaşlı sesi işitti: "İki gün öncekiyle aynı sayı." Baş Şifacı ahşap basamaklara oturdu. Ellerini cılız dizlerini örten ağır, yün eteğin üzerinden ayırmadı. "Onların başına ne geleceğinden endişe ediyorsun Yrene?"

Yrene saç örgüsünü omzunun üzerinden geriye attı. "Doğru saydığımdan emin olmak istedim."

"Yine."

Yrene parşömeni cebine atıp kasalardan birinin üzerine attığı kürk astarlı pelerinini aldı. "Savaş alalarındayken malzeme stoklarımızı kontrol etmek..."

"Önemli olacak, evet. Fakat imkânsız da olacak. Savaş alanlarında, kargaşanın içinde o tenekelerden birini *bulabilirsen* şanslı olursun kızım."

"Benim önüne geçmeye çalıştığım da işte bu."

Baş Şifacı anlayışla iç geçirdi. "İnsanlar ölecek Yrene. Korkunç, acılı şekillerde ölecekler ve sen ve ben bile onları kurtaramayacağız."

Yrene yutkundu. "Bunu biliyorum." Acele etmezlerse, yakında karaya çıkıp kağanın ordusunun nereye hareket edeceğini kararlaştırmazlarsa daha kaç insan yok olacaktı?"

Yaşlı kadının yüzündeki bilgiççe ifade silinmedi. Yrene, Hafiza'yı ilk gördüğünden beri Hafiza hep bu dinginliği ve telkini yaymıştı. Baş Şifacı'yı o savaş alanlarında düşünmek Yrene'i endişelendiriyordu. Buraya gelmelerinin, aldıklarının eğitimin sebebinin tam da bu tür işler olmasına rağmen.

Fakat Valg'lerin parazitler gibi insan konaklara yerleşmesi hesapta yoktu. Şifacıların planlarını öğrenirlerse Valg'ler o insanları hemen öldürürlerdi.

Yrene'in karşısına çıkan tüm Valg'lere yapmayı planladığı şeyi öğrenirlerse.

"Merhemler hazırlandı Yrene." Basamaklara tünediği yerden kalkan Hafiza –Darghan binicilerinin tarzında kesilip işlenmiş– kalın, yün ceketinin klapalarını düzeltti. Baş Şifacı'nın yanında Yrene'le steplere son ziyaretinden bir hediyeydi ceket. "Sayıldılar da. Daha fazlasını üretebileceğimiz malzemeler yok. Biz karaya çıkıp orada işimize yarayacak neler olduğunu görene dek de olmayacak."

Yrene pelerinini göğsüne bastırdı. "*Bir şeyler* yapıyor olmam gerek."

Baş Şifacı eliyle tırabzana hafifçe vurdu. "Yapacaksın Yrene. Yakında, yapacaksın."

Hafiza merdivenden çıkıp Yrene'i ambarda, kasa yığınları arasında bıraktı.

Ne kadar süre faydalı olacağından pek de emin olamadığını Baş Şifacı'ya söylememişti. Henüz. Bu şüphesinden kimseye bahsetmemişti. Chaol'a bile.

Yrene'in eli karnının üzerinde gezdi ve orada kaldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Morath. Son anahtar Morath'teydi.

Bu bilgi gece boyunca Dorian'a musallat olmuş, onu uyutmamıştı. Uyukladığı anlarda boynunda bir elle uyanıyor, kendi eli orada olmayan bir gerdanlığa uzanıyordu.

Gitmenin, anahtara ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı.

Manon'ın onu oraya götürmeye istekli olmayacağı kesindi. Aelin'ın yerine Kilit'i dövebilecek kişinin Dorian olabileceğini ileri süren kendisi de olsa.

On Üçler Morath'ten güçlükle kaçmıştı... Geri dönmek için aceleleri de yoktu. Hele hele Crochan'leri bulma görevleri o denli hayatiyken ve Erawan daha onlar hisara yaklaşmadan geldiklerini sezebilecekken.

Gavin, Dorian'ın yolunun onu burada, bu kampta bulacağını söylemişti. Fakat içgüdü ve aciliyet onları yola devam etmeye zorlarken On Üçler'i kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulmak... Üçüncü Wyrd işaretini ele geçirmek kadar imkânsız bir iş olabilirdi bu.

Kampları şafağın ışığında hareketlenirken Dorian uyumaktan vazgeçmişti. Doğrulduğunda Manon'ın yatağının dürülmüş olduğunu ve cadının Asterin ve Sorrel'le birlikte dikildiğini gördü. Geride kalmaya –bir şekilde– ikna etmesi gereken üçlü buydu.

Çoktan geçidin ağzında beklemeye başlamış olan diğer ejderhalar kımıldanıp dayanılmaz derecede dondurucu uçuşa hazırlanıyordu.

Bulunmak istemeyen bir cadılar klanı için yeni bir gün ve yeni bir arayış. Ayrıca muhtemelen bu savaşa katılmaya pek de gönülleri yoktu.

"Beş dakika sonra hareket edeceğiz." Sorrel'ın sert sesi kampta yankılandı.

O halde onları ikna etme işinin beklemesi gerekecekti. Bu durumda Dorian onları geciktirmeye yönelecekti.

Üç dakikada ateş söndü, silahlar kuşanıldı, yataklar dürülüp eyerlere bağlandı ve uzun uçuş gününden önce ihtiyaçlar giderildi.

Damaris'i kemerine bağlayan Dorian, Manon'a yöneldi. Cadı o olağanüstü hareketsizlikle dikiliyordu. Lanet karın altında, omuzlarından sarkan pejmürde keçi postuyla bile güzeldi. Dorian, Manon'a yaklaşırken cadının kralın gözleriyle buluşan gözlerinde altın sarısı bir pırıltı vardı.

Asterin, Dorian'a hınzırca sırıttı. "Günaydın majesteleri."

Dorian başını eğdi. "Bugün nereye gidiyoruz?" Rahat bir tonla ağzından çıkardığı sözlerin gözlerindeki bakışla örtüşmediğinin farkındaydı.

"Biz de bunu tartışıyorduk," diye yanıt verdi Sorrel. Manon'ın iki numarasının yüzünde sert fakat samimi bir ifade vardı.

Arkalarındaki Vesta eyer kayışının çözülmesiyle küfrü bastı. Dorian büyüsünün görünmez ellerinin işe yaradığını teyit etmek için cadıya bakmaya cesaret edemedi.

Asterin "Buranın kuzeyini araştırdık zaten," dedi. "Güneye ilerlemeye devam edelim... Geldiğimiz yönden geri dönmeden önce Beyaz Diş Dağları'nın ucuna kadar gidelim."

Sorrel bu fikre "Dağlarda olmayabilirler bile," diye karşı çıktı. "Geçen onlarca yılda onları hep düzlüklerde avlamıştık."

Manon yüzünde soğukkanlı, heyecansız bir ifadeyle konuşmaları dinledi. Her sabah yaptığı gibi. Diğer cadıların sözlerini tartıp kendisine şarkı söyleyen rüzgârın sesini dinliyordu.

Impgen'in heybesi bağından kopuverdi. Cadı heybeyi tekrar bağlamak için bineğinden tıslayarak indi. Dorian bu küçük gecikmelerin onları burada ne kadar tutacağını bilmiyordu. Fakat yeterince tutamayacağı kesindi.

"Bu dağlardan ayrılırsak," dedi Asterin, "açık arazide izimiz çok daha kolay sürülür. Hem düşmanlarımız hem de Crochan'ler biz onları bulamadan yerimizi öğrenirler."

Sorrel "Hava daha sıcak olacaktır," diye homurdandı. "Eyllwe

çok daha sıcak olacaktır."

Anlaşılan damarlarında çelik gezinen ölümsüz cadılar bile hayatı zorlaştıran soğuktan bıkabiliyorlardı.

Fakat hâlâ Morath'e yakınlarken güneyin o denli derinlerine gitmek... Manon bu seçeneği de düşünüyor gibiydi. Manon'ın gözleri Dorian'ın ceketine çevrildi. O ceketin içindeki anahtarlara. Anahtarların fısıltılarının titreşimini, Dorian'ın gücüyle nasıl çekiştiğini sezebiliyormuş gibi. Erawan ve onun Erilea'ya hâkim olması arasında sadece o anahtarlar vardı. Anahtarları Morath'in yüz kilometre kadar yakınına getirmek... Hayır, Manon buna asla izin vermezdi.

Dorian bir eli Damaris'in göz şeklindeki kabzasında, yüz ifadesindeki uysal tatlılığı korudu. "Bu kampta nereye gittiklerine dair hiçbir ipucu yok mu?"

Cadıların bu konuda hiçbir fikri olmadığını bilse de Damaris'in kabzasını fazlaca sıkmamaya çalışarak yanıt vermelerini bekledi.

Manon hafifçe homurdanarak "Hayır," dedi.

Fakat Damaris metalindeki hafif ısınmanın ötesinde bir yanıt vermedi. Dorian ne beklediğini de bilmiyordu: Teyit eden bir güç titreşimi ya da zihninde kendisini onaylayan bir ses mi?

Şüphesiz kılıçta belli belirsiz bir ısının ortaya çıkması değildi beklediği.

Doğrular için sıcak, muhtemelen yalanlar için de soğuk. Fakat... en azından Gavin kılıç konusunda gerçeği söylemişti. Gavin'in hâlâ şereflendirdiği tanrı düşünüldüğünde şüpheye düşmemesi gerekirdi.

Dorian'dan o amansız, yırtıcı bakışını ayırmayan Manon yola çıkma emrini verdi. Kuzeye.

Morath'ten uzağa. Dorian ağzını açıp yola çıkmalarını geciktirmek içi söyleyecek birkaç söz aradı. Bir ejderhanın kanadını kırmaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu...

Cadılar ejderhalara doğru döndüler. Dorian'ın bu sonu gelmez arayışın bir sonraki ayağı için gözcülerden birinin ejderhasına binecekti. Fakat Abraxos kükreyip dişlerini birbirine vurarak Manon'a doğru atıldı.

Manon dönerken Dorian'ın büyüsü canlanıp görünmeyen düşmana yönelmişti bile.

Manon'un arkasındaki karların arasından güçlü bir beyaz ayı çıktı.

Dişleri parlayan ayı devasa pençesini indirdi. Manon eğilip yana yuvarlanırken Dorian büyüsünden bir duvar oluşturup gönderdi: Rüzgâr ve buz.

Ayı geriye savrulup kara çarptı. Çıkan ses buz sesine karıştı. Hızla yeniden doğrulup Manon'a doğru koşmaya başladı. Sadece onu hedefliyordu.

Dorian hiç düşünmeden büyülü görünmez elleri hayvanı durdurmak için gönderdi. Ayı, Dorian'ın büyüsüyle çarpışınca karlar etrafa saçıldı ve ışıklar parladı.

Dorian bu ışığa aşinaydı. Bir şekil değiştiren.

Fakat ayının mükemmel bir şekilde şekil değiştireni kamufle eden postu kalktığında görünen kişi Lysandra olmadı.

Hayır, ayının dönüştüğü yaratık kâbuslardan çıkmaydı.

Yaratığın Manon'a bakan çok sayıda gözü kısıldı. Kıskaçlarını birbirine vururken *"Siyahgaga"* diye tısladı.

Stygia örümceği bir şekilde onu bulmuştu. Onca ayın ardından, Manon'ın gökte ve karada kat ettiği binlerce fersahın ardından Abraxos'un kanatlarını güçlendirmek için ipeğini çaldığı örümcek onu bulmuştu.

Fakat örümcek On Üçler'i hesaba katmamıştı. Adarlan Kralı'nın gücünü de.

Manon Rüzgârın Satırını çekerken Dorian büyüsüyle örümceği olduğu yere mıhladı. Kral neredeyse hiç zorlanma belirtisi sergilemiyordu. Güçlüydü... Her geçen gün daha da güçleniyordu.

On Üçler birbirlerine yaklaştı. Silahları kör edici güneşin ve karların arasında parıldarken ejderhalar cadıların arkasında meşinimsi postlarıyla ve pençeleriyle bir duvar ördü.

Manon seğiren kıskaçlara doğru birkaç adım attı. "Ruhns'tan epey uzaktasın kız kardeş."

Örümcek tısladı. "Buna rağmen seni bulmak çok da zor olmadı"

Asterin, Manon'ın yanına gelip "Bu canavarı tanıyor musun?" diye sordu.

Manon'ın dudakları zalimce bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Abraxos'un kanatları için gereken örümcekipeğini o bağışlamıştı."

Örümcek hırladı. "İpeğimi *çaldın,* beni ve dokuyucularımı bir uçurumdan aşağı attın..."

"Nasıl oluyor da şekil değiştirebiliyorsun?" diye sordu Dorian. Manon'ın diğer yanına yürürken hâlâ örümceği büyüsüyle olduğu yere sabitliyor, bir eliyle de kadim kılıcının kabzasını tutuyordu. "Efsanelerde bundan hiç bahsedilmiyordu." Kralın yüzünde gerçekten meraklı bir ifade vardı. Manon, Dorian'ın altın rengi tenindeki beyaz çizginin kralın örümcekten çok daha beter düşmanlarla karşılaştığının kanıtı olması gerektiğini düşündü. Aynı zamanda aralarındaki bağ her ne ise bunun da Dorian'ın acıdan ve ölümden pek de korkmadığının kanıtı olması gerektiğini.

Bir cadı için iyi bir özellikti bu. Fakat bir ölümlü için? Muhtemelen bu özelliği kralın ölümüne neden olacaktı.

Belki de bu korku yoksunluğu değil de... ölümlülerin ruhları açısından elzem gördükleri şey her ne ise onun eksikliğiydi. Ondan babasının eliyle koparılan. Ve o Valg iblisinin eliyle.

Örümcek köpürdü. "İpeğim karşılığında genç bir tüccarın hayatının yirmi yılını aldım. Onun şekil değiştirme yeteneği yaşam gücünde akıyordu. En azından bir kısmı." Manon'a bakan tüm o gözler kısıldı. "Bedeli seve seve ödedi."

"Onu öldür ya da çek git," diye mırıldandı Asterin.

Örümcek kralın görünmez bağı elverdiğince kımıldandı. "Kız kardeşlerimizin bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum. Bizi domuzlar gibi şişe dizmek için büyüye ihtiyaç duyuyorlarsa."

Manon Rüzgârın Satırı'nı havaya kaldırıp silahı örümceğin çok sayıda gözünün arasında nereye indireceğini düşündü. "Seni şişe dizdiğimde bir domuz gibi çığlık atıp atmayacağını görsek mi?"

"Korkak," diye çıkıştı örümcek. "Beni serbest bırak da bu işi eski usulle halledelim."

Manon biraz düşündü. Sonra omuz silkti. "Bu işi acısız halledeceğim. Sana olan borcumun karşılığı olarak düşün bunu." Bir nefes alıp darbeyi indirmeye hazırlandı...

"Bekle." Örümcek sözcüğü fısıltıyla yineledi. *"Bekle."*

"Hakaretlerden yakarışlara," diye mırıldandı Asterin. "Omurgasız şimdi kim oluyor bakalım?"

Örümcek, Manon'ın sağ kolunu duymazlıktan geldi. Önce Manon'a, sonra da Dorian'a yiyecekmiş gibi baktı. "Güneyde neyin ilerlediğini biliyor musunuz? Ne tür korkunç ordunun toplandığını?"

Vesta gülümseyerek "Eski haberler," dedi.

"Sizi nasıl bulduğumu sanıyorsunuz?" diye sordu örümcek. Manon donakaldı. "Morath'te çok eşya bırakmışsınız. Kokularınız hepsinin üzerine sinmiş."

Örümcek onları bu kadar kolay bulduysa yola çıkma zamanı gelmiş demekti. Hemen.

Örümcek tısladı. "Buradan yetmiş beş kilometre güneyde neler gördüğümü size söyleyeyim mi? Kimi gördüğümü, Siyahgaga?" Manon kaskatı kesildi. "Crochan'leri," dedi örümcek. Ardından derin bir iç çekti. İştahla.

Manon gözlerini kırptı. Sadece bir kez. On Üçler de Manon kadar kımıltısızdı. Asterin "Crochan'leri gördün mü?" diye sordu.

Örümceğin kocaman başı öne arkaya sallandı. Sonra yaratık bir kez daha iç çekti. "Crochan'lerin tadını hep yaz şarabına benzetmişimdir. Sizin şu *çikolata* dediğiniz şeye benzer bir tat."

"Nerede?" diye sordu Manon.

Örümcek Crochan'leri gördüğü yeri tarif etti. Belirsiz, aşina olmadıkları bir yerdi bu. "Size yerlerini gösteririm," dedi. "Size kılavuzluk ederim."

"Bu bir tuzak olabilir," dedi Sorrel.

"Değil," dedi Dorian. Eli hâlâ kılıcın kabzasındaydı. Manon, kralın berrak gözlerine, dik omuzlarına baktı. Acımasız yüzüne, başının sorgular bir şekilde yana yatışına da. "Bakalım verdiği bilgi doğru mu... Kaderini sonra belirleriz."

Manon'ın ağzından "Ne?" sorusu çıkıverdi. On Üçler avlarının ellerinden alınmasıyla huzursuzca kıpırdandılar.

Dorian titreyen örümceğe çenesiyle işaret etti. "Onu öldürmeyin. Henüz. Crochan'lerin bulundukları yerden fazlasını biliyor olabilir."

Örümcek tısladı: "Bir oğlanın merhametine ihtiyacım yok..."

Dorian soğuk bir sesle "Bir kralın merhametine nail oldun," dedi. "Ayrıca o merhameti hak etmek için çeneni yeterince uzun süre tutmanı öneririm." Nadiren. Manon, Dorian'ın bu ses tonuyla konuştu-

ğunu nadiren işitiyordu. Kanına ve kemiklerine bir heyecan dalgası gönderen o ses tonu. Bir kralın sesi.

Fakat Dorian, Manon'ın kralı değildi. On Üçler'in cadılar meclisi lideri değildi Dorian. "Yaşamasına izin verirsek bizi en büyük meblağı ödeyene satar."

Dorian'ın safir rengi gözleri döndü. Eli kılıcını daha da sıkıca kavradı. Manon onun düşünceli ve soğuk bakışı karşısında gerildi. Kralın yakışıklı yüzünün altındaki hesapçı yırtıcının ipuçlarını veren bir bakıştı bu. Dorian örümceğe sadece "Anlaşılan aylar içinde şekil değiştirmede ustalaşmışsın," dedi.

Gavin bir yolun Dorian'ı burada bulacağını söylemişti.

Morath'e giden bir yol. Fiziksel bir yol, bir istikamet değil, fakat bu.

Uğursuz yaratık kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra "Yeteneklerimiz tuhaf ve aç şeyler," dedi. "Sadece hayatlarınızdan değil, varsa güçlerinizden de besleniyoruz. Büyü serbest kaldıktan sonra şekil değiştirenin bana aktardığı becerileri kullanmayı öğrendim."

Damaris, Dorian'ın elinde ısındı. Doğru. Örümceğin söylediklerinin her kelimesi doğruydu. Bir de bu... Morath'e giden bir yol... Bambaşka bir şey olarak. Bir başkasının şeklinde.

Belki Elide Lochan gibi bir insan köle. Varlığı kimsenin dikkatini çekmeyecek biri. Dorian'ın ham gücü diğer tüm büyü formlarına meyletmiş; ateş, buz ve şifa arasında gidip gelebildiğini göstermişti. Şekil değiştirmek... Dorian bunu da öğrenebilir miydi?

Dorian örümceğe sadece "Bir adın var mı?" dedi.

"Taçsız kral aşağılık bir örümceğin adını soruyor," diye mırıldandı örümcek. Dipsiz gözleri Dorian'a dikildi. "Adımı kendi dilinizde telaffuz edemezsin. Fakat bana Cyrene diyebilirsin."

Manon dişlerini gıcırdattı. "Sana ne dediğimizin bir önemi yok. Zira yakında öleceksin."

Fakat Dorian, Manon'a yan yan baktı. "Ruhnn'lar krallığımın bir parçası. Dolayısıyla Cyrene de tebaamdan biri. Sanırım bu da bana onun hayatta kalıp kalmayacağı seçimini yapma hakkını veriyor."

Manon "*İkiniz* de cadılar meclisimin insafına kalmış haldesiniz,"

diye homurdandı. "Yana çekil."

Dorian ona hafifçe gülümsedi. "Öyle miyim?" Geçitte dağ havasından daha soğuk bir rüzgâr esti.

Dorian hepsini öldürebilirdi. Soluklarını keserek ya da boyunlarını kırarak. Hepsini, hatta ejderhaları bile öldürebilirdi. Bunu bilmek içinde bir başka boşluk açıyordu. Bir başka boş nokta. Böyle bir güce sahip olmak babasını ya da Aelin'i rahatsız etmiş miydi hiç? "Onu yanımıza alın... Bir sonraki kamp yerinde daha ayrıntılı bir şekilde sorgulayın."

Manon "*Şu şeyi* yanımıza almak mı planın?"

Örümcek yanıt vermişçesine kıpırdandı. Soluk tenli, siyah saçlı bir kadının şeklini aldı. Ufak tefek ve huzursuz edici kara gözleri hariç, dikkat çekici bir yanı olmayan bir kadın. Güzel olmasa da ölümcüldü. Yeni bir görüntünün bile gizleyemeyeceği kadim bir cazibesi vardı. Ayıca çırılçıplaktı. Kadın titreyerek ince kollarını elleriyle ovuşturdu. "Kolay yolculuk etmem için aldığım şekil iyi mi?"

Manon örümceği duymazlıktan geldi. "Ya bizi parçalamak için geceleyin şekil değiştirirse?"

Dorian başını eğmekle yetindi. Parmak uçlarında buzlar dans ediyordu. "Bunu yapmayacak."

Cyrene bir nefes aldı. "Nadir bulunan bir büyü yeteneği," dedi. Dorian'ı süzerken yüzüne yırtıcı bir bakış oturdu. "Nadir bulunan bir kral için."

Dorian'ın tek tepkisi tiksintiyle kaşlarını çatmak oldu.

Manon, Asterin'e baktı. Sağ kolunun gözlerinde temkinli bir bakış vardı. Dudakları da gergin bir çizgiye dönmüştü. Birkaç metre gerisindeki Sorrel örümceğe öfkeyle baksa da eli kılıcının kabzasından uzaklaştı.

On Üçler sessiz bir işaret almışlar gibi ejderhalarına yöneldiler. Cyrene onları izliyor; o korkunç, ruhsuz gözler sık sık kırpışırken dişleri takırdıyordu.

Manon başını eğip Dorian'a baktı. "Bugün...farklısın."

Dorian omuz silkti. "Yatağını ısıtıp her sözün karşısında sinecek, her emrine itaat edecek birini arıyorsan başka yerde ara."

Manon'ın gözleri Dorian'ın boğazındaki soluk ize çevrildi. "Hâlâ ikna olmadım, prenscik," diye tısladı. "Onu öldürmemem gerektiğine."

"Peki seni ikna etmek için ne gerekiyor cadıcık?" Dorian sözlerindeki cinsel vaadi ya da öfkeyi gizlemek için çaba harcamamıştı.

Manon'ın çenesinde bir kas seğirdi. Efsanelerden çıkma yaratıklar... Dorian'ın etrafı onlarla çevriliydi. Cadılar, örümcek... Dorian da pekâlâ Aelin'ın geçen sonbahar ödünç aldığı kitaplarda bir karakter olabilirdi. Her ne kadar o karakterlerin hiçbiri Dorian'ın içindeki gibi bir boşluğa göğüs germemişse de.

Karın içindeki çıplak ayaklarına bakan Cyrene'in elleri iki yanında seğirdi. Kısa bir süre önce oynattığı kıskaçlarını anımsatan bir hareketti bu.

Dorian ürpermemeye çalıştı. Morath'e sızmak bir intihardı... Bu yaratıktan istediklerini öğrendiğinde yapacaktı bunu.

Manon'ın bakışının ağırlığı bir kez daha Dorian'ın üzerine çöktü. Dorian o bakıştan tedirgin olmadı. Manon "Varlığına bu şeye güvenecek kadar değer vermiyorsan buyur yanımıza al onu." Morath'e ya da örümceğe değil, Dorian'ın kendi içine bakması için bir meydan okuma. Manon, Dorian'ın içindeki boşluğu neyin açtığını tam olarak görüyordu. Zira kendi içini de kemiren benzer bir canavar vardı. "Crochan'ler hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını çok yakında öğreneceğiz."

Cadı doğruyu söylemişti. Cyrene konuşurken Dorian'ın kavradığı Damaris ısınmıştı.

Crochan'leri bulduklarında, On Üçler onlarla meşgulken Dorian örümcekten öğrenmek istediklerini öğrenecekti.

Manon, On Üçler'e doğru döndü. Cadılar sabırsızlıktan yerlerinde duramıyorlardı. "Şimdi uçacağız. Karanlık çöktüğünde Crochan'lere ulaşacağız."

"Ya sonra?" diye sordu Asterin. Manon'a soru sormaya izni olan tek cadı oydu.

Manon uzun adımlarla Abraxos'a doğru yürüdü. Dorian onun peşinden gidip Cyrene'e yedek pelerinlerinden birini attı. Bu sırada büyüsüyle görünmez bir bağ kullanarak kadını peşine taktı. "Sonra da hamlemizi yapacağız," dedi Manon. İlk kez gözlerini kimsenin gözlerine çevirmedi. Güneye bakmanın dışında hiçbir şey yapmadı.

Cadının da sırları vardı. Fakat onunkiler Dorian'ınkiler kadar korkunç muydu?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendine gelen Aelin'ı karanlık karşıladı. Dar bir alanda karanlık.

Dirseklerini hareket ettirmesiyle uçları kutunun kenarlarına değdi. Dar alanda zincir sesleri yankılanıyordu. Hafifçe kıpırdansa çıplak ayakları kutunun ucuna sürtünüyordu.

Bağlı ellerini yüzünün birkaç santim üzerindeki sert demir duvarına doğru kaldırdı. Demirin üzerine kazınmış helezonların ve güneşlerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Maeve kutunun iç kısmına bile şekillerin oyulmasını emretmişti. Aelin bu kutunun kendisi için, daha doğmadan önce yapıldığını asla unutmasın diye.

Fakat...soğuk ve sert metalin üzerinde gezinen kendi çıplak parmak uçlarıydı.

Cairn demir eldivenleri çıkartmıştı. Ya da yaptıklarından sonra eldivenleri geri takmayı unutmuş olabilirdi. Eldivenleri maltızların üzerinde metal kızarana dek tutmuş, sonra onları Aelin'ın ellerine geçirmiş ve Aelin tekrar tekrar çığlıklar atmıştı...

Aelin avuçlarını metal kapağa dayayıp kapağı itti.

Kırık kol, derisinden fırlayan kemik parçaları... Yok olmuştu.

Ya da belki hiçbir zaman yaşanmamıştı bunlar. Fakat ona öyle gerçek geliyordu ki.

Zihnine çöken, Aelin'dan kendilerini tanımasını, kabul etmesini bekleyen diğer hatıralardan da gerçekti.

Aelin avuçlarını demire bastırdı. Kasları gerildi.

Kapak biraz olsun yerinden kıpırdamadı.

Bir kez daha denedi. Bunu yapacak gücü varsa bunu Maeve'in

şifacılarının sağladığı diğer *hizmetlere* borçluydu: Aelin kutuda yatarken kaslarının atrofiye uğramasını önlüyorlardı.

Kutunun içinde yumuşak bir inilti yankılandı. Bir uyarı.

Aelin ellerini indirirken kilitten tıkırtılar geldi. Kapı gıcırtıyla açıldı.

Cairn'in ayak sesleri bu kez daha hızlıydı. Aceleci.

Fenrys'e öfkeyle "Koridorda ihtiyacını gider ve bu kapının başında bekle," dedi.

Ayak sesleri kesildiğinde Aelin kendisini hazırladı. Bir homurtu ve metal gıcırtısı. Ardından ateşin ışığı içeri doldu. Aelin ışık karşısında gözlerini kırpıştırsa da kımıldamadı.

Kutunun içine Aelin'ın zincirlerini tutturmuşlardı. Aelin bunu zor yoldan öğrenmişti.

Cairn zincirleri bağlı oldukları yerlerden çözerken tek kelime etmedi.

Cairn için en tehlikeli an Aelin'ın zincirlerini sunağa bağlayana kadar geçen zamandı. Aelin'ın ayakları ve elleri bağlı da olsa Cairn işi şansa bırakmıyordu.

Bugün de bırakmamıştı. Demir eldivenlerle uğraşmaya zahmet etmese de.

Belki de eldivenler Aelin'ın derisiyle birlikte maltızda eriyip gitmişti.

Cairn, Aelin'ı doğrulturken yarım düzine muhafız sessizce kapı eşiğinde belirdi. Yüzlerinden Aelin'a yapılanların dehşeti okunmuyordu.

Aelin o Fey erkeklerini daha önce görmüştü. Kanlı bir kumsalda.

"Varik," dedi Cairn. Muhafızlardan biri öne çıktı. Bir midilli kadar iri bir kurt formunda olan Fenrys kapının eşiğinde, Varik'in yanında duruyordu. Varik'in kılıcı Fenrys'in boğazına dayalıydı.

Cairn, Aelin'ın zincirlerini tuttu. İkisi muhafızlara ve kurda doğru yürürken Cairn, Aelin'ı çekip göğsüne yasladı. "Tek hareketinde Fenrys ölür."

Aelin ona koşmak bir yana dursun, herhangi bir işe kalkışacak gücü olmadığını söylemedi.

Aelin'ın üzerine bir ağırlık çöktü.

Siyah bir çuvalın başına geçirilmesine direnmeyen Aelin, Cairn'le

kemerli kapıdan geçti. İkisi koridorda yürürken de Aelin herhangi bir direniş sergilemedi. Fakat attığı adımları ve dönemeçleri saydı.

Cairn'in onu yanıltmak için fazladan dolaştıracak zeki olup olmadığı umurunda değildi. Yine de saydı. Nehrin sesini her dönemeçte şiddetlenen sesini dinledi. Çıplak tenini üşüten, ayaklarının altındaki taşları kayganlaştıran sisi hissetti.

Açık hava. Göremese de havanın nemli parmakları teninde geziniyordu. Dünyanın o engin boşluğunun fısıltısı.

Kaç. Şimdi.

Sözcükler uzaktan gelen mırıltılardı.

Aelin'ın muhafızın kılıcının Fenrys'in boğazından ayrılmadığından şüphesi yoktu. O kılıcın kan dökeceğinden de. Maeve'in boyunduruk emri Fenrys'i fazlasıyla dizginliyordu; Fenrys'in kısa mesafeleri bir anda, bir odadan diğerine geçermiş gibi kat etmesini sağlayan o tuhaf yeteneğini de.

Aelin, Fenrys'in o yeteneğini kullanmanın, ikisini oradan kaçırmanın bir yolunu bulacağından ümidini epeydir kesmişti. Muhafızın kılıcı ölümcül darbeyi indirmeye yeltenirse Fenrys'in mucizevi bir şekilde yeteneğini geri kazanacağından da.

Fakat Aelin o sesin dediğini yapar ve kaçarsa kendi hayatı uğruna Fenrys'in hayatını feda etmesine değer miydi?

Cairn, Aelin'ın kulağına "Tartıyorsun, değil mi?" diye tısladı. Hatta Aelin başında çuvalla göremese de Cairn'in gülümsediğini sezebiliyordu. "Kurdun hayatının kaçmak için adil bir bedel olup olmadığını düşünüyorsun." Bir âşık kahkahası. "Dene bakalım. Ne kadar uzağa gidebileceğini bir gör. Birkaç dakika daha yürüyeceğiz sadece."

Aelin, Cairn'e aldırış etmedi. *Kaç, kaç, kaç* diye yineleyen sesi de.

Adım adım yürüdüler. Aelin'ın bacakları yürüyüşte zorlanmış, titriyordu.

Bu da ona orada ne zamandır tutulduğu hakkında yeterince fikir veriyordu. Şifacıların kasları erimesin diye gerçekleştirdikleri tedavilere rağmen ne zamandır doğru dürüst hareket edemediği hakkında.

Cairn, Aelin'ı dolambaçlı bir merdivene götürdü. Orada sis yerini serin gece havasına bırakırken Aelin nefes nefese kaldı. Tatlı kokular. Çiçekler.

Hâlâ çiçekler vardı. Bu dünyanın, bu cehennemin bir yerlerinde çiçekler açıyordu.

Suyun haykırışı gerilerinde silikleşip yerini monoton bir şırıltıya bıraktı. Sonra su sesinin yerini ileriden gelen neşeli şırıltılar aldı. Çeşmeler. Soğuk, düz karoların soğuğu Aelin'ın ayaklarını ısırırken Aelin altın dalgacıklar yayarak göz kırpan ateşin başındaki çuvaldan sızan ışıklarını fark etti. Fenerler.

Hava gerildi. Dondu. Belki de bir avluya varmışlardı.

Aelin'ın bacaklarında, baldırlarında şimşekler çakıyordu. Ona yavaşlamasını, dinlemesini tembih eden bir uyarıydı bu.

Açık hava bir kez daha ağzını kocaman açıp Aelin'ı sardı. Su yeniden gürlemeye başladı.

Cairn durdu. Aelin'ı çekip uzun bedenine yasladı. Silahları Aelin'ın zincirlerine, tenine battı. Diğer muhafızların da durmasıyla elbiseleri hışırdadı. Fenrys'in pençeleri taşın üzerinde tıkırdadı. Bu sesin amacı yakında olduğunu Aelin'a duyurmaktı şüphesiz.

Aelin o hem genç hem yaşlı hem keyifli hem de ruhsuz kadın sesinin mırlamasını işitince Fenrys'in neden bunu yapma ihtiyacı duyduğunu fark etti. "Çuvalı çıkar Cairn."

Çuval ortadan kaybolurken Aelin'ın çevresindekileri idrak etmek için birkaç kez gözlerini kırpıştırması gerekti.

Daha önce burada bulunmuştu.

Haşmetli bir nehre ve şelalelere bakan bu geniş verandada daha önce bulunmuş, arkasında uzandığını bildiği kadim ve taş şehirde daha önce yürümüştü.

Tam da bu noktada dikilmiş; platformun üzerindeki taş tahtta oturan, etrafı sisle sarılı, tahtının sırtına bir baykuş tüneyen siyah saçlı kraliçeyle yüzleşmişti.

Bu kez ayaklarının dibinde sadece tek kurt uzanıyordu. Gece kadar, kraliçenin Aelin'a dikilmiş ve keyifle kısılmış gözleri kadar siyah bir kurt.

Maeve, Aelin'ın kendisine bakmasından hoşnut gibiydi. Onun kendisini süzmesinden.

Maeve'in koyu mor elbisesi arkasındaki sisler gibi parıldıyordu. Uzun eteği platformun basamaklarından sarkıyordu. Elbisesinin eteğinin uzandığı yerde...

Aelin o basamakların dibinde parıldayan şeye baktığında donakaldı.

Kızıl dudakları bir gülümsemeyle kıvrılan Maeve fildişi elini salladı. "Başlayabilirsin Cairn."

Fey erkeği hiç duraksamadan Aelin'ı yerdeki şeye doğru götürdü.

Düzgün bir çemberin içine yığılıp düzenlenen cam kırıkları.

Cairn çemberin hemen dışında durdu. Aelin'ın çıplak ayak parmaklarından ilkine kalın cam parçalarından biri saplandı.

Maeve ayaklarının dibindeki siyah kurda el etti. Kurt kalkıp tahtın geniş kolundan bir şey aldı. Sonra Cairn'e doğru yürüdü.

Maeve "En azından konumunun belli edilmesi gerektiğini düşündüm," dedi Maeve. Aelin kurdun Cairn'in yanındaki muhafıza verdiği nesneye bakarken Maeve'in yüzündeki o örümcek gülümsemesi hiç eksilmedi. "Tak şunu," diye buyurdu kraliçe.

Kadim ve pırıltılı bir taç muhafızın ellerinde parlıyordu. Gümüş ve inciden yapılan taç ortasındaki zirvede buluşan, yukarı kıvrılan kanatlar şeklinde tasarlanmıştı. Muhafızın Aelin'ın başına taktığı, çevresi saf elmastan dikenlerle çevrili taç içine ayın ışınları hapsolmuş gibi ışıldıyordu.

Feci, şaşırtıcı bir ağırlık. Soğuk metal kafa derisine batıyordu. Göründüğünden çok daha ağır olan tacın sanki saf demirden bir çekirdeği vardı.

Farklı bir tür kelepçe. Hep öyle olmuştu.

Aelin çırpınmamak, başındaki şeyi atmamak için kendisini tuttu.

"Mab'in tacı," dedi Maeve. "Senin tacın. Soyundan, doğuştan gelen hakkın. Onun meşru vârisi olarak."

Aelin, Maeve'in sözlerine aldırış etmedi. Cam kırıklarının oluşturduğu çembere baktı.

Aelin'ın dikkatinin nereye çevrildiğini anlatan Maeve "A, şu mesele," dedi. "Sanırım bu işin nereye varacağını biliyorsun Azgın Alevlerin Aelin'ı."

Aelin hiçbir şey söylemedi.

Maeve ona başını salladı.

Cairn onu ileri itti. Camların üzerine.

Aelin'ın çıplak ayakları yarıldı. Taze deri hışırtıyla yırtıldı.

Aelin dişlerinin arasından kısa bir nefes aldı. Cairn onu dizleri-

nin üzerine iterken haykırmamak için kendisini tuttu.

Camlar Aelin'a battıkça Aelin'ın nefesi akciğerlerinden boşaldı. Yaran ve derinlere gömülen her cam kırığında.

Nefes almak... Nefes almak anahtardı; elzemdi.

Aelin zihnini dışarı çekip, uzaklara gönderirken nefes alıp verdi. Kıyıdan bir uzaklaşıp bir geri dönen bir dalga.

Sıcak dizlerinin altında, baldırlarında ve atak bileklerinde toplanırken kendi kanının bakırımsı kokusu yükselip sise karıştı.

Nefesleri düzensizleşen Aelin titremeye başladı. Bir çığlık içinde büyümeye başladı.

Aelin dudağını ısırdı. Sivri köpek dişleri etini deldi.

Çığlık atmayacaktı. Henüz.

Nefes al... *Nefes al.*

Kanının keskin tadı ağzını kaplarken dudağını daha da sertçe ısırdı.

"Buna şahit olacak seyircilerin olmaması ne de kötü," dedi Maeve. Sesi hem çok uzaktan hem de çok yakından geliyordu. "Aelin Ateş-getiren nihayet Peri Kraliçe tacını taktı. Ayaklarımın dibinde diz çöküyor."

Aelin'ın bedenini bir ürperti sardı. Bedenini öyle sarstı ki cam farklı açılar alıp yeni yaralar açtı.

Aelin geriledi, uzaklaştı. Aldığı her nefes onu denize; sözcüklerin, duyguların ve acının uzak bir kıyı olduğu bir yere çekiyordu.

Maeve parmaklarını şaklattı. "Fenrys."

Kurt, Maeve'in yanına gelip tahtının kenarına oturdu. Fakat önce siyah kurda bir baktı. Sadece başını şöyle bir çevirerek.

Siyah kurt da Fenrys'in bakışına karşılık verdi. Hissiz ve soğuk bir bakışla. Bu da Maeve'in söyleyeceğini söylemesine yetti: "Connall, nihayet ikizine söylemek istediklerini söyleyebilirsin."

Bir ışık parlaması.

Aelin burnundan nefes alıp ağzından verdi. Tekrar tekrar. Şimdi kurdun yerinde dikilen güzel, siyah saçlı Fey erkeğini güçlükle fark etti. İkizi gibi bronz tenli olsa da yüzüne onun vahşiliği ve hınzırlığı yoktu. Üzerinde bir savaşçının kat kat giysileri vardı. Fenrys'in her zamanki grisinin yerine siyah giymişti. İki yanından ikiz bıçaklar sarkıyordu.

Beyaz kurt ikizine baktı. O görünmez bağ onu olduğu yere mıhlamıştı.

Maeve yüzünde hâlâ o cılız gülümsemeyle "Rahatça konuş Cornall," dedi. Tahtının sırtına tüneyen peçeli baykuş onu ciddi bakan, hiç kırpılmayan gözlerle izledi. "Kardeşinin sözlerinin sana ait olduğunu, benim emrim olmadığını anlamasını sağla."

Çizmeli bir ayak Aelin'ın omurgasını dürttü. İlerlemesi için. Camın daha da içlerine.

Aelin ne kadar nefes alırsa alsın boğuk iniltisini bastıramadı.

Bundan, o sesten nefret ediyordu... Karşısındaki kraliçeden, arkasındaki sadistten nefret ettiği kadar çok. Yine de o inilti ağzından çıktı. Gürleyen şelalenin sesi altında güçlükle işitiliyordu.

Fenrys'in siyah gözleri Aelin'a çevrildi. Gözleri dört kez kırpıldı.

Aelin, Fenrys'e gözlerini kırpamadı. Parmakları kucağında bir bükülüp bir açıldı.

Connall kardeşinin dikkatini bir kez daha üzerine çekerek Fenrys'e "Başına gelenlere sen sebep oldun," dedi. Sesi Maeve'in sesi kadar soğuktu. "Kibrin, o dizginsiz pervasızlığın... İstediğin bu muydu?" Fenrys yanıt vermedi. "Bana izin vermedin... Bunun bir parçası olmama. Kraliçemize hizmet etmek için değil, hayatında bir kez senin önüne geçmemem için kan yeminini içtin."

Fenrys dişlerini araladı. Bakışında kederi andıran bir ifade olsa da.

Aelin'ın dizlerine, bacaklarına yeni bir yakıcı dalga yürüdü. Aelin acı karşısında gözlerini yumdu.

Buna katlanacak, göğüs gerecekti.

Halkı on yıl boyunca acı çekmişti. Muhtemelen şimdi de acı çekiyorlardı. Onların hatırına bunu yapacaktı. Acıyı kucaklayacak, onu yenecekti.

Connall'ın sesi gürledi.

"Bu ailenin, bu krallığın yüzkarasısın. Kendini yabancı bir kraliçenin fahişesi yaptın. Ne uğruna? Sana Lorcan'i avlamaya gittiğinde kontrollü olman için yalvarmıştım. Sana *akıllıca* davranman için yalvarmıştım. Yüzüme tükürmekten farkı yok bu yaptığının."

Fenrys hırladı. Ses ikisi arasında gizli bir dil olmalıydı. Zira Connall gülümsedi. "Gitmek mi? Neden gitmek isteyeyim ki? Ve neyin uğruna? *Şunun* mu?" Gözlerini yummuşsa da Aelin, Connall'ın ken-

disine işaret ettiğinden emindi. "Hayır, Fenrys. Gitmeyeceğim. Sen de gitmeyeceksin."

Alçak sesli bir inilti nemli havaya yayıldı.

"Bu kadar yeter Connall," dedi Maeve. Bir ışık parlaması oldu. Aelin'ın gözkapaklarının gerisindeki karanlığa bile nüfuz eden bir ışıktı bu.

Aelin nefes aldı. Tekrar, tekrar.

Maeve "Bu işin ne çabuk bitebileceğini biliyorsun Aelin," dedi. Aelin gözlerini açmadı. "Bana Wyrd anahtarlarının nerede olduğunu söyle, kan yeminini iç... Bunları hangi sırayla yaptığının bir önemi yok sanırım."

Aelin gözlerini açtı. Bağlı ellerini Maeve'in karşısında havaya kaldırdı.

Ardından Maeve'e müstehcen bir el hareketi yaptı. Her zamanki kaba ve utanmaz tavrıyla.

Maeve'in gülümseyen dudakları daha da gerildi. Hafifçe. "Cairn."

Aelin kendisini acıya hazırlayacak bir nefes alamadan eller omuzlarına indi. Onu iten eller.

Sonrasında Aelin çığlıklarına engel olamadı.

Cairn onu bacaklarından ve omurgasından yukarı çıkan bir acı çukuruna iterken bunu yapamadı.

Ah, tanrılar adına... *tanrılar adına...*

Uzaktan gelen Fenrys'in hırlaması Aelin'ın çığlığına karıştı. Sonra Maeve'in şarkı söylermiş gibi çıkan sesi geldi. "Çok güzel, Cairn."

Aelin'ın omuzlarındaki baskı hafifledi.

Dizlerinin üzerine çöktü. Uzun bir nefes. Bir tek uzun nefes alsa yetecekti.

Yapamadı. Akciğerleri, göğsü sadece kısa, hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu.

Gözleri karardı. Başı döndü. Dizlerinin ötesinde akan kan bulanıklaştı.

Dayan, yenilme...

Maeve ağır ağır konuşarak "Casuslarım bu sabah bana ilginç bir bilgi verdi," dedi. "Senin Terrasen'de olduğuna, topladığın küçük orduyu savaşa hazırladığına dair. Sen, Prens Rowan ve gözümden düşen iki savaşçı. Yanlarında her zamanki ekibinle."

Aelin bir süredir neye tutunduğunu fark etmemişti.

O bir parça ümide; budalaca ve acınası, Rowan'ın kendisini kurtarmaya geleceği ümidine.

Fakat ne de olsa Aelin, Rowan'a bunu yapmamasını söylemişti. Ondan Terrasen'i korumasını istemişti. Morath'e karşı ümitsiz bir savunma yapması için Rowan'a gereken her şeyi hazırlamıştı.

Maeve kendi kendine konuşurmuş gibi "Kraliçe rolünü oynayacak bir şekil değiştirenin olması işe yarar," dedi. "Fakat Morath ordularını yakıp kavuracak özel yeteneklerinin yokluğunda bu numaranın ne kadar sürdürülebileceğini merak ediyorum. Müttefiklerinin Ateş-Getiren'inin neden alevler çıkarmadığını sormaya ne zaman başlayacaklarını da."

Yalan da değildi bu. Ayrıntılar, Lysandra'yla yaptığı plan... Maeve bunları söylüyorsa gerçeği biliyor olmalıydı. Maeve bu konuda şanslı bir tahmin yürütmüş olabilir miydi? Evet...evet fakat...

Rowan onlarla gitmişti. Hepsi kuzeye yönelmiş ve Terrasen'e varmıştı.

Küçük bir teselli. Küçük bir teselli fakat...

Aelin'ın çevresindeki cam parçaları siste ve ay ışığında parıldadı. Kanı camların arasında dolanan kıvamlı bir lekeydi.

"Erawan gibi bu dünyayı yok etmek istemiyorum," dedi Maeve. İkisi Rifthold'un en hoş çay salonlarından birinde sohbet eden dostlarmış gibi. Tabii Demirdişler şehri yağmaladıktan sonra geriye çay salonu kaldıysa. "Ben Erilea'yı olduğu haliyle seviyorum. Hep de sevdim."

Cam, kan, veranda ve ay ışığı Aelin'ın görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Çok savaş gördüm. O savaşlarda çarpışmaları, o savaşları sona erdirmeleri için savaşçılarımı gönderdim. O savaşların ne denli yıkıcı olabileceğini gördüm. Üzerinde uzandığın cam o savaşlardan birinden kalma. Güneyin cam dağlarından. Bir zamanlar o bölge kumullarla kaplıydı. Fakat kadim ve kanlı bir çarpışmada ejderhalar kumulları yaktılar." Maeve keyifli bir inilti çıkardı. "Bazıları bunun dünyanın en sert camı olduğunu söylüyor. En dayanıklısı. Ateş püskürten bir soydan geldiğinden belki bu camın ortaya çıkış öyküsünü takdir edebileceğini düşündüm."

Çık çık etmesiyle Cairn tekrar ortaya çıktı. Elleri Aelin'ın omuzlarındaydı.

İtiyordu.

Daha, daha da kuvvetlice. Tanrılar, tanrılar, *tanrılar...*

Ortada onu kurtaracak tanrılar yoktu. Varlıklarının sezildiği söylenemezdi.

Aelin'ın çığlıkları taşlarda ve suda yankılandı.

Yalnız. Aelin tek başınaydı. Beyaz kurda kendisine yardım etmesi için yalvarmasının hiçbir faydası olmazdı.

Omuzlarındaki eller çekildi.

Öğüren, boğazına yakıcı safra dayanan Aelin bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü.

Dayan, galip çık...

Maeve "Ejderhalar o savaştan sağ çıkmadılar," diye devam etti. "Bir daha da asla görünmediler." Maeve'in dudakları kıvrılırken Aelin ejderhaların ortadan kalkmasını sağlayanın o olduğunu anladı.

Ateş gücüne sahip diğerleri de... Peşlerine düşülüp öldürülmüşlerdi.

Aelin o hissin nedenini anlamamıştı. Çok uzun yüzyıllardır var olmayan yaratıkların ona verdiği kederi. Bir daha asla bu dünyada görülmeyecek yaratıkların. Bunun onu neden o kadar üzdüğünü. O kadar büyük bir acı çekerken bunu neden o kadar önemsediğini.

Maeve tahtın yanında Fey formunda dikilen, öfkeli gözlerini kardeşine dikmiş Connall'a doğru döndü. "Aperatifler."

Aelin cam parçalarının içinde diz çökerken yiyecek ve içecek getirildi. Maeve peynir ve üzüm yiyip gülümserken Aelin diz çökmeye devam etti.

Aelin bedenine hâkim olan titremeyi, o ölümcül uyuşukluğu durduramıyordu.

Derinlere, daha derinlere sürüklendi.

Rowan'ın gelip gelmemesi önemli değildi. Diğerleri Aelin'ın onların Terrasen için savaşmaları isteğini yerine getirdikleri sürece.

Aelin da Terrasen'i kendince kurtaracaktı. Elinden geldiğince uzun bir süre. Terrasen'e bunu borçluydu. Ona olan borcu asla tam anlamıyla ödenmezdi.

Uzaklardan sözcükler yankılanırken Aelin'ın hafızası canlandı.

Aelin hatıraların kendisini geri çekmesine, tutup bedeninden çıkarmalarına izin verdi.

Aelin, babasının yanında şatonun açık hava dövüş ringinde oturuyordu.

Bir dövüş sahasından çok bir tapınaktı burası. İki yanı yüzyıllarca Terrasen'in en güçlü savaşçılarının yükselişine tanıklık eden yıpranmış, soluk sütunlarla çevriliydi. Bu yaz öğleden sonrasının geç saatlerinde saha boştu. İçine sızan ışık altın sarısıydı.

Rhoe Galathynius elini yuvarlak kalkanında gezdirdi. Siyah metalin üzerinde uzun zaman önce ortadan kalkan dehşet verici yaratıkların bıraktığı izler ve çentikler vardı. Aelin kadim yüzeyin üzerindeki uzun çiziklerden birinde parmağını gezdirirken Rhoe Galatynius "Bir gün," dedi, "bu kalkan sana kalacak. Tıpkı bana ve benden önce amcama kaldığı gibi."

Aelin hâlâ az önceki talimin yorgunluğuyla kesik kesik nefes alıyordu. Babasının söz verdiği gibi sadece ikisi antrenman yapmıştı. Haftada bir kez Aelin'a ayırdığı saatte.

Babası kalkanı altlarındaki taş basamağa bıraktı. Kalkanın çıkardığı takırtı Aelin'ın sandaletli ayaklarında çınladı. Kalkan neredeyse Aelin kadar ağır olsa da babası kalkanı kolunun bir uzantısıymış gibi zahmetsizce taşıyordu.

"Ve sen," diye devam etti babası, "bu sarayın birçok büyük kadını ve erkeği gibi bu kalkanı krallığımızı korumak için kullanacaksın." Aelin gözlerini babasının yakışıklı ve çizgisiz yüzüne çevirdi. O yüzde ciddi, bir krala yaraşır bir ifade vardı. "Bu senin sorumluluğun, yegâne görevin." Babası eliyle kenarını tuttuğu kılıcın üzerine sözlerini vurgulamak için parmaklarıyla vurdu. "Savunmak, korumak, Aelin."

Aelin başını sallasa da anlamamıştı. Babası onu alnından öptü. Kızının asla krallığı korumak zorunda kalmamasını dilermiş gibi.

Cairn bir kez daha Aelin'ın bedenini camların üzerine bastırdı.

Aelin'ın sesi çığlık atacak kadar bile çıkmıyordu.

"Bu iş canımı sıkmaya başladı," dedi Maeve. Gümüş tepsideki yiyecekleri unutmuştu. Tahtında öne eğildi. Arkasındaki baykuş kanatlarını hışırdattı. "Aradığımı elde etmek için gerekli fedakârlıklarda bulunmayacağımı mı sanıyorsun?"

Aelin nasıl konuşacağını unutmuştu. Zaten dili de dönmez olmuştu.

Maeve sırtını dikleştirip "İzin ver göstereyim," dedi. Fenrys'in yüzünden paniği okunuyordu.

Maeve fildişi elini tahtın yanında kımıltısız duran Connall'a doğru salladı. Kraliçenin yiyeceklerini getirdiğinden beri orada öylece duruyordu. "Yap hadi."

Connall kemerindeki bıçaklardan birini çekip Fenrys'e doğru hareketlendi.

Hayır.

Aelin içinde sözcüğün soğuk tınısını hissetti. Hatta zincirleri çekiştirirken dudakları sözcüğü çıkaracak şekilde kıvrıldı. Bacaklarından yukarı sıvı alevler yürür gibiydi.

Connall bir adım daha ilerledi.

Aelin'ın ayaklarının altında camlar çıtırdayıp kırıldı. Hayır, *hayır...*

Connall, Fenrys'in önünde durup tepesinde dikildi. Eli titriyordu. Fenrys ona sadece hırladı.

Connall bıçağını Fenrys'e doğru uzattı.

Aelin ayağa kalkamadı. Zincirlere ve cama direnip doğrulamadı. Hiçbir şey yapamadı... *Hiçbir şey...*

Cairn onu boynundan kavradı. Parmakları derisini morartacak kadar gömülmüştü. Tekrar tekrar Aelin'ı kan lekeli cam kırıklarının üzerine bastırdı. Aelin'ın dudaklarının arasından hırıltılı, cılız bir çığlık çıktı.

Fenrys. Aelin'ın hayatla, bu gerçeklikle tek bağı...

Connall'ın kılıcı ışıldadı. Mistward'da yardıma gelmişti. O zamanda Maeve'e başkaldırmıştı. Belki şimdi de aynını yapardı. Belki nefret dolu sözleri aldatmacadan ibaretti...

Kılıç indi.

Fenrys'e değil.

Connall'ın kendi kalbine.

Fenrys hareket etti... Ya da hareket etmeye çalıştı. Ağzı çığlık atar gibi açıldı. Connall karolarla kaplı verandaya yığılırken Fenrys kardeşine doğru atılmaya çalıştı. Yerde bir kan birikintisi oluşurken.

Maeve'in tahtındaki baykuş kanatlarını bir kez, korkmuş gibi

çırptı. Fakat Cairn alçak sesli bir kahkaha attı. Ses Aelin'ın başının içinde titreşti.

Gerçek. Bu gerçekti. Öyle olmalıydı.

Soğuk ve yağlı bir şey Aelin'ın içinde gezindi. Elleri iki yana düştü. Işık Cornall'in siyah gözlerini terk ederken siyah saçı zemine dökülüp akan kanın kara bir aynası oldu.

Fenrys titriyordu. Muhtemelen Aelin da.

Maeve "Bana ait bir şeyi kirlettin Aelin Galathynius," dedi. "Şimdi onu arındırma zamanı hâlâ."

Fenrys inliyor; hala yerde ölü yatan kardeşine doğru sürünmeye çalışıyordu. Fey'ler iyileştirme gücüne sahiptiler; belki Connall'ın kalbi onarılabilirdi...

Connal'in göğsü hırıltılı, sığ bir nefesle inip kalktı.

Sonrasında tekrar hareket etmedi.

Fenrys'in uluması geceyi yardı.

Cairn'in bıraktığı Aelin camın üzerine yığıldı. Ellerine ve bileklerine cam parçaları battı.

Aelin doğrulmaya kalkmadı. Yarı uzanır halde. Taç başından düşüp yerde sekti. Sektiği yerlerde etrafa ejderha camı saçtı. Sekti, yuvarlandı ve verandada yol aldı. Taş tırabzana kadar.

Sonra da aşağıdaki kükreyen, nefret dolu nehrin içine gitti.

"Burada yardımına yetişecek kimse yok." Maeve'in sesi yıldızların arasındaki karanlık kadar boştu. "Ve kimse seni kurtarmaya gelmeyecek."

Aelin'ın parmakları kadim camın içinde kıvrıldı.

"Bir düşün. Bu geceyi düşün Aelin." Maeve parmaklarını şaklattı. "Bu kadar yeter."

Cairn ellerini zincirlere doladı.

Aelin'ın bacakları titredi. Ayakları yeniden yarıldı. Acıyı güçbela hissediyordu. Öfkesinin ve derinlerdeki ateş denizi acının önün geçiyordu.

Fakat Cairn; Aelin'ı kaldırdı. Vahşi elleri Aelin'ın bedeninde gezindi. Aelin saldırdı.

İki darbe indirdi.

Cairn'in boynunun yanına bir cam parçası gömüldü. Geriye sendeledi. Kanı püskürürken küfretti.

Aelin döndü. Cam tabanlarını parçalarken diğer elindeki cam parçasını fırlattı. Dosdoğru Maeve'e.

Cam hedefi kıl payı ıskaladı. Maeve'in soluk yanağını sıyırıp ardındaki tahta çarptı. Tahtın hemen üzerine tüneyen baykuş tiz bir çığlık attı.

Kaba eller Aelin'ı kavradı. Cairn bağırıyor, cırlak bir sesle *"seni küçük orospu,"* diye haykırıyordu. Fakat Aelin onu işitmiyordu. Maeve'in yanağından aşağı süzülen kana odaklanmıştı.

Siyah kan. Gece kadar siyah.

Kraliçenin Aelin'a diktiği gözler kadar siyah. Maeve bir elini yanağına götürdü.

Aelin'ın bacakları ağırlığını taşımaz oldu. Muhafızlar kendisini tutup sürüklerken direnmedi.

Bir kez göz kırptı. Kızıl kan aktı. Kokusu kendi kanı gibi bakıra benziyordu.

Bir ışık oyunu, bir halüsinasyon, bir başka rüya...

Maeve soluk parmaklarına bulaşan kızıl lekeye baktı.

Kapkara bir rüzgâr Aelin'ın üzerine gelip onu boynundan kavradı.

Rüzgâr boynunu sıkarken Aelin bilincini kaybetti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cairn onu sunağa bağlayıp orada bıraktı.

Fenrys, Aelin uyandıktan epey sonra içeri girdi.

Cairn'in Aelin'ın bacaklarında bıraktığı cam parçalarının açtığı yaralardan hâlâ kan akıyordu.

Taş odaya giren bir kurt değil, Fey erkeğiydi.

Aelin, Fenrys'in gözlerindeki ölgün bakışı ve genellikle altın sarısı olan teninin nasıl kireç kesildiğini görmeden adımlarının sesinden onun ne halde olduğunu anlamıştı. Fenrys boş gözlerle bakıyordu. Aelin'ın zincirlendiği yerin karşısında dikilirken bile.

Söyleyecek söz bulamayan, ses tellerini kullanacağından bile şüphe eden Aelin üç kez gözlerini kırptı. *İyi misin?*

Karşılık olarak Fenrys gözlerini iki kez kırptı. *Hayır.*

Fenrys'in yanaklarında tuzlu izler kalmıştı.

Titreyen elini Fenrys'e uzatan Aelin'ın zincirleri şıngırdadı.

Fenrys sessizce Aelin'ın elini tuttu.

Aelin ses çıkarmadan, dudaklarını hareket ettirdi. Fakat muhtemelen Fenrys maskenin ağız boşluğunun gerisindeki dudakları seçemeyecekti. *Üzgünüm.*

Fenrys, Aelin'ın elini daha sıkı tuttu.

Fey erkeğinin gri ceketinin en üst düğmesi iliklenmemişti. Boşluğun içinde kaslı göğsü seçiliyordu. Alelacele yola koyulurken düğmeyi ilikleme zahmetine girmemiş gibi.

Aelin'ın midesi altüst oldu. Şüphesiz Fenrys'in arkasındaki veranda karolarının üzerinde yatan ikizinin cesediyle ilgilenmesi gerekmişti...

Fenrys hırıltılı bir sesle "Onun benden o kadar çok nefret ettiğini bilmiyordum," dedi.

Aelin, Fenrys'in elini sıktı.

Fenrys gözlerini yumup titrek bir nefes aldı. "Bana sadece camları çıkarmam için izin verdi," dedi. "İşim bitince o... oraya döneceğim." Çenesiyle genellikle kenarında oturduğu duvarı işaret etti. Aelin'ın bacaklarını incelemek için hareketlendiğinde Aelin onun elini tekrar sıkıp iki kez göz kırptı. *Hayır.*

Aelin bir süre daha onun bu formda kalmasına; bir kurt değil, Fey erkeği olarak yas tutmasına imkân verecekti. Bu formda kalıp dost bir ses işitmesi ve nazik bir dokunuşu hissetmesi için...

Aelin ağlamaya başladı.

Elinde değildi. Bir kez ağlamaya başladığında kendisini durduramıyordu. Döktüğü her gözyaşı damlasından, aldığı her titrek nefesten, bedeninin bacaklarına ve ayaklarına şimşekler gönderen her titreyişinden nefret ediyordu.

"Camları çıkaracağım," dedi Fenrys. Aelin'ın ise ona derdinin cam parçaları, kemiğine kadar yarılan deri olmadığını söyleyecek hali bile yoktu.

Rowan gelmiyordu. Onu kurtarmaya gelmiyordu.

Aelin'ın buna sevinmesi gerekirdi. İçinin ferahlaması gerekirdi. *Ferahlamıştı* da. Yine de... Yine de...

Fenrys, Cairn'in masanın yanına bıraktığı alet çantasından bir cımbız çıkardı. "Elimden geldiğince çabuk olmaya çalışacağım."

Dudağını kan akıtacak kadar sertçe ısıran Aelin başını çevirirken ilk cam parçası dizinden çıktı. Etler ve kirişler bir kez daha koptu.

Tuz kokusu kanın kokusuna baskın çıkarken Aelin ağladığını fark etti. O çalışırken gözyaşlarının kokusu odayı doldurdu.

İkisi de tek kelime etmedi.

ONUNCU BÖLÜM

Yeryüzü donan çamurdan, kırmızı ve siyah kandan ibaret bir hale gelirken son nefeslerini verenlerin çığlıkları buz gibi göğe yükseliyordu.

Lysandra bu son aylarda savaşın düzenli, derli toplu bir şey olmadığını öğrenmişti. Kargaşa ve acıdan ibaretti ve öyle görkemli, kahramanca düellolar olduğu yoktu. Sadece indirdiği pençe darbeleri ve dişleriyle parçaladıkları; oyulmuş kalkanların ve kanlı kılıçların çarpışma sesleri. Daha kısa süre önce görünüşleriyle ayırt edilebilen zırhlar kısa sürede kanla kaplanıyordu. Düşmanın siyah giysileri de olmasa Lysandra kendi saflarındakiler ve düşmanları kolay kolay ayırt edemeyecekti.

Safları direniyordu. En azından bu kadarı ellerinden geliyordu.

Savaş başladıktan sonra bir çamur çukuruna dönen karlı savaş alanında Erawan'in Eldrys'ten geçirdiği orduyu kalkan kalkana, omuz omuza karşılamışlardı.

Aedion bu savaşın muharebe meydanını, saatini ve açısını belirlemişti. Diğerleri ani bir saldırı için ısrar etmişler fakat Aedion, Morath'in krallığın daha da içlerine –tam da onları istedikleri yere– hareket etmesine izin vermişti. Savaş yerinin asker sayıları kadar önemli olduğunu söylemekle yetinmişti.

Elbette bunu Lysandra'ya söylememişti. Son günlerde onunla bir kez olsun konuşmamıştı.

Şimdi kesinlikle bunu düşünmenin, bunu önemsemenin zamanı değildi.

Müttefikleri ve askerleri Aelin Galathynius'un kendilerine katıl-

mak üzere yolda olduğuna inanıyorlar, bu sayede de Lysandra hayalet leoparına dönüşebiliyordu. Hatta ren Allsbrook leoparın göğsünü ve iki yanını örtecek plakalı bir zırh hazırlatmıştı. Hareketini kısıtlamaması için hafif tasarlanan zırh yeterince sağlamdı da. Öyle ki Lysandra'nın yeterince atik davranamayıp durduramadığı üç saldırıyı –böğrüne nişanlanan bir ok ve iki kılıç darbesi– savuşturmuştu.

Lysandra'nın bedeninde küçük yaralar yanıyordu. Ön cephelerde gerçekleştiği katliamlar ve düşen kılıçların ve kırık okların açtığı yaralar pençelerindeki kürkü keçeleştirmişti.

Fakat durmadı. Bela kendilerini karşılamak için gönderilen kuvvete geçit vermiyordu.

Sadece beş bin kişilik bir ordu.

Sadece sözcüğü kulağa gülünç geliyordu. Fakat Aedion ve diğerlerinin kullandığı sözcük buydu.

Morath'in bütün gücü düşünüldüğünde karşılarındakine bir ordu demek bile güçtü. Fakat tehdit oluşturacak kadar da kalabalık bir kuvvetti bu.

İki Bela savaşçısının arasına geçip en yakınındaki Valg piyadesinin üzerine sıçrayan Lysandra "*Onlar için,*" diye düşündü.

Adam kılıcını kaldırmış, karşısındaki Bela askerine saldırmaya hazırlanıyordu. Kılıcı kaldırırken başının aldığı açıdan dolayı Valg askeri yaklaşan ölümü fark etmedi. Ta ki Lysandra'nın çeneleri adamın açıktaki boynunu kıstırana dek.

Muharebede geçen saatlerin ardından dişlerinin arasına düşmanlarını kıstırıp eti olgun bir meyve gibi koparmak bir içgüdüye dönüşmüştü.

Daha düşman askeri yere yığılmadan Lysandra yeniden hareket geçti. Adamın gırtlağını çamura tükürüp cesedin kellesini uçurma işini ilerleyen Bela askerlerine bıraktı. Şimdi Rifthold'da fahişe olarak sürdürdüğü hayat ona ne kadar da uzak görünüyordu. Etrafını saran ölüme rağmen Lysandra o hayatı özlediğini söyleyemezdi.

Hattın ilerisinde Aedion sol kanata emirler yağdırıyordu. Erawan'in az sayıda asker gönderdiğini işittiklerinden Bela'nın bir kısmına dinlenme izni vermişler, orduyu Terrasen lordlarının kendi küçük kuvvetlerinden, her ikisinin de takviye kuvvetleri yolda olan Prens Falan Ashryver ve Çorak Topraklar Kraliçesi Ansel'ın adam-

larını karıştırarak oluşturmuşlardı.

Ayrıca ellerinde Prens Endymion ve Prenses Sellene Whitethorn'un lütufları olan Fey askerlerinden oluşan küçük bir tabur olduğunu ve Kızıl Çöl'ün Sessiz Suikastçılarının da aralarında olduğunu açık etmeye gerek yoktu. Kampa döndüklerinde savaş konseyinin gerçekleştirdiği kısa toplantıda Aedion oluşturdukları o kuvvetlerin varlıklarının doğuracağı şoka ihtiyaçları olacağı zamanın geleceğini ileri sürmüştü. Aedion'ı, Ren'i ve Murtaugh'u hiç dinlenmeden Allsbrook'tan Orynth sınırına taşıyan Lysandra tartışmayı güçlükle dinlemişti. Zaten sonunda tartışmayı Aedion kazanmıştı.

Katıksız irade gücü ve kibriyle her mücadeleden galip çıktığı gibi.

Lysandra, Aedion'ın çamurda, adamlarıyla omuz omuza nasıl çarpıştığını görmek için ona bakmaya cesaret bile edemiyordu. Ren, Lysandra'nın bulunduğu sağ kanada liderlik ediyordu. Galan ve Ansel sol kanadı almışlardı. Ravi ve Suria'lı Sol onların yanında çarpışıyordu.

Lysandra onların kılıçlarının hâlâ savrulup savrulmadığına bakmaya cesaret edemedi.

Ölülerini muharebeden sonra sayacaklardı.

Artık düşmanların sayısı epey azalmıştı. Bin kadar. Lysandra'nın arkasındaki askerler sayıca çok daha üstündüler.

Böylece Lysandra öldürmeye devam etti. Düşmanlarının kanı dilinin üzerinden bozuk şarap gibi aktı.

Kazanmışlarsa da Morath'in henüz yolda olan asıl ordusu düşünüldüğünde Aedion beş bin askere karşı elde ettikleri zafer sevincinin kısa ömürlü olacağının gayet farkındaydı.

Savaşın koşuşturması hiçbirinin gücünü tüketmemişti. Aedion son Valg de düştükten bir saat sonra savaş çadırına gidip Ren Allsbrook ve Suria'lı Ravi ve Sol'la haritalarla kaplı masanın başında dikilecek gücü kalmıştı.

Aedion, Lysandra'nın nereye gittiğini bilmiyordu. Onun savaş-

tan sağ çıktığını bilmesinin yeterli olduğunu düşünüyordu.

Üzerlerindeki kanı ve çamuru adamakıllı temizlemedikleri için bunlar miğferlerinde ve zırhlarında kabuklaşmıştı. Silahlarını çadırın girişinin yanına yığmışlardı. Hepsinin temizlenmesi gerekecekti. Fakat sonra.

Aedion, Ravi ve Sol'a "Sizden kayıp verildi mi?" diye sordu. İki sarışın erkek kardeş Suria'ya birlikte hükmetseler de pratikte Suria lordu Sol'du. Neredeyse Aedion'ın yaşında olmalarına rağmen daha önce hiç savaşlarda çarpışmamışlarsa da o gün iyi bir iş çıkarmışlardı. Askerleri de öyle.

Suria Lordları on yıl önce babalarını Adarlan'ın katliam meydanlarında kaybetmişlerdi. Anneleri kurnazlığıyla ve müreffeh liman şehri imparatorluğun ticaret yolu için yok edilemeyecek kadar değerli olduğundan savaşlardan ve Adarlan'ın işgalinden sağ çıkmıştı.

Anlaşılan Sol soğukkanlı ve zeki annesine çekmişti.

Yerinde duramayan ve aceleci Ravi ise merhum babasına.

Fakat Adarlan'a olan nefretleri her ikisinin soluk mavi gözlerinin maskelediği canlı bir alevdi.

Uzun ince yüzünde çamur lekeleri olan Sol burnundan bir nefes verdi. Aedion çocukluklarında bunun bir aristokratın burnu olduğunu düşünürdü. Lord hep bir savaşçıdan çok akademisyen olmuştu. Fakat o zamandan bu yana geçen yıllarda bir şeyler öğrenmişti. "Neyse ki çok fazla değil. En fazla iki yüz kadar."

Aedion geçen birkaç haftada o yumuşak sesin yanıltıcı olduğunu öğrenmişti. O sesin kendi başına bir silah olduğu söylenebilirdi. İnsanları kendisinin yufka yürekli ve zayıf olduğuna inandırmak için kullandığı bir ses. Ardındaki keskin zekâyı ve daha da keskin içgüdüleri gizlemek için.

Aedion, Ren'e "Ya senin kanadında?" diye sordu.

Ren elini siyah saçlarında gezdirdi. Çamur parçaları saçlarından döküldü. "Yüz elli kadar."

Aedion başını salladı. Sonu. Beklediğinden çok daha iyiydi. Aralarına karıştırdığı Bela askerleri sayesinde savunma hattı ayakta kalmıştı. Valg'ler düzeni sağlamaya çalışsalar da insan kanı dökülmeye başlayınca savaşın şehvetine kendilerini kaptırıp bağırıp çağıran komutanlarına rağmen kontrolden çıkmışlardı.

Bunların hepsi Valg piyadeleriydi. Aralarında hiç prens yoktu. Aedion bunun bir lütuf olmadığının fakındaydı.

Erawan'in gönderdiği, Ilium'da Galan Ashryver'ın gemilerine pusu kurup Eldrys'in yolunu tutan beş bin askerin amacının sadece kendilerini yıpratmak olduğunu biliyordu. İçlerinde ilken'ler, Demirdişler ya da Wyrd tazıları yoktu.

Buna rağmen gönderilen askerleri öldürmek zor olmuş, çoğu askerden daha uzun süre savaşmışlardı.

Ravi haritaya göz gezdirdi. "Şimdi Orynth'e geri çekilecek miyiz? Yoksa sınıra mı gideceğiz?"

Sol kardeşine kaşlarını çatıp "Darrow bize Orynth'e gitmemiz emrini verdi," dedi. Ravi'nin aslında nereye gitmek istediği açıkça okunan gözlerine bakarak.

Savaşmak için çok yaşlı olan Darrow kamplarının otuz kilometre gerisindeki ikinci bir kampta kalmıştı. Beş bin asker bir şekilde Terrasen'in tarihi boyunca gördüğü en yetenekli birliği yok etmeyi başarırsa ikinci savunma hattını oluşturmak için. Şimdi şüphesiz savaşın lehlerine sonuçlandığını haber alacak olan Darrow muhtemelen başkente geri dönecekti.

Aedion, Ren'e baktı. "Sence büyükbaban Darrow'u ve diğer lordları güneye hücum etmeye ikna edebilir mi?"

Kurul usulü savaş. Ne saçmaydı bu. Aldığı her karar, seçtiği her muharebe meydanı için *tartışması,* onları *ikna etmesi* gerekiyordu.

Bu askerler kraliçeleri için orada değilmişler, Aelin çağrı yaptığında onun için gelmemişler gibi. Bela ona değil de başkalarına hizmet ediyormuş gibi.

Ren çadırın yüksek tavanına doğru bir nefes verdi. Geniş fakat sade bir çadırdı bu. Çadırı dört başı mamur bir savaş çadırına çevirmek için gerekli zamanları ve kaynakları olmamıştı. Bu yüzden bir karyolayla, birkaç maltızla, bu masayla ve arka tarafa yerleştirilen bakır bir küvetle yetinmeleri gerekmişti. Bu toplantı biter bitmez birlikte küvete gireceği birini bulacaktı.

Aelin orada olsa göz açıp kapayıncaya kadar çadırı ısıtabilirdi.

Göğsündeki sıkışma hissini bastırdı.

Aelin orada olsa onun bir nefesiyle o gün öldürene kadar bitap düştükleri beş bin askeri bir nefesiyle küle döndürüp rüzgârlara karıştırırdı.

Çevresindeki lordların hiçbiri kraliçelerinin nerede olduğunu sorgulamamıştı. O gün neden savaş alanında olmadığını da. Belki de buna cesaret edememişlerdi.

Ren "Darrow'un ve diğer lordların iznini almadan orduları güneye hareket ettirirsek yaptığımız ihanet olur.

"Kahrolası krallığımızı kurtarmanın adı ihanet mi olacak?" diye sordu.

Sol kardeşine "Darrow ve diğerleri son savaşta çarpıştılar," dedi.

Ravi ona "Ve savaşı kaybettiler," diye karşı çıktı. "Hem de feci bir şekilde." Başıyla Ardion'a işaret etti. "Sen Theralis'teydin. Katliama tanıklık ettin."

Suria lordları o son, başarısızlığa mahkûm savunmada kuvvetlere komuta eden Darrow'dan ya da diğer lordlardan hiç hazzetmiyorlardı. Onların hataları Suria saray meclisinden asillerin ve dostlarının ölümlerine neden olmuşken aksi beklemezdi de. Terrasen'in asker sayısının düşman karşısında son derece düşük olması ve her halükârda zafer kazanmaları ümidi olmaması onları pek de ilgilendirmiyordu.

Ravi "Ben güneye gidelim derim," dedi. "Morath'in Orynth'in çok yakınlarına ulaşmasına izin vermektense sınırdaki kuvvetlerimizi sınıra toplamalıyız."

Ren "Böylece güneydeki olası müttefiklerimiz bize katılmak için çok da uzun bir mesafe katetmek zorunda kalmazlar," diye ekledi Ren.

Ravi "Galan Ashryver ve Çorak Topraklar'ın Ansel'ı biz onlara nereye gitmelerini söylersek oraya giderler, Dey'ler ve suikastçılar da öyle," diye bastırdı. "Ansel'ın askerlerinin geri kalanı şu an kuzeye yol alıyor. Onlarla buluşabiliriz. Belki biz kuzeyden saldırırken onlar da batıdan hücum edebilirler."

İyi bir fikirdi bu. Aedion'ın daha önce aklına gelen bir fikir. Fakat Darrow'u ikna etmek... Yarın diğer kampa gidecekti. Belki Darrow başkente dönmeden onunla görüşme fırsatı yakalayabilirdi. Yaralıların gerekli bakımı aldığından emin olduktan sonra.

Fakat anlaşılan Darrow sabahı beklemek istemiyordu.

"General Ashryver." Dışarıdan gelen bir erkeğin sesiydi. Genç ve sakin bir erkeğin sesi.

Aedion yanıt olarak homurdandı. İçeri girenin Darrow olmadığından şüphe yoktu. Uzun boylu, siyah saçlı, gri gözlü bir adamdı bu. Üzerinde zırh yoktu. Çamur sıçramış, koyu renkli giysileri kaslı vücudunu belli ediyordu. Elinde bir mektup vardı. Zarafetle çadırın bir ucundan diğerine yürüyüp diz çökerek selam verdikten sonra mektubu uzattı.

Aedion mektubu aldı. Üzerinde Darrow'un el yazısıyla ismi yazılmıştı.

Ulak çenesiyle mühürlü mektuba işaret edip "Lord Darrow size yarın kendisine katılmanızı emrediyor," dedi. "Sizin ve ordunuzun."

"Madem mektupta ne yazdığını söyleyecektin mektuba ne gerek vardı ki?" diye mırıldandı Ravi.

Ulak genç lorda şaşkın bir bakış attı. "Bunu ben de sordum lordum."

"O halde hâlâ bu işi sürdürmene şaşırdım," dedi Aedion.

"İşim değil," dedi ulak. "Sadece...işbirliği yapıyorum."

Aedion mektubu açtı. Mektupta gerçekten Darrow'un emri vardı. Ulağa "Buraya bu kadar çabuk geldiğine göre uçmuş olmalısın," dedi. "Bu mektup bu sabah, daha savaş başlamadan yazılmış."

Ulak sırıttı. "Bana iki mektup verildi. Biri zafer, diğeri de mağlubiyet için."

Cesur... Bu ulak Darrow'un emrindeki birine göre fazla cesur ve kibirliydi. "Adın ne?"

"Nox Oven." Ulak sırtını iyice eğerek selam verdi. "Perranth'denim."

"Adını işittim," dedi Ren. Adamı yeni bir gözle süzdü. "Bir hırsızsın."

Nox göz kırpıp "Eskiden hırsızdım," diyerek Ren'i düzeltti. "Şimdi bir asi ve Lord Farrow'un en güvendiği ulağıyım." Yetenekli bir hırsızdan fark edilmeden pek çok yere girip çıkabilecek, zeki bir ulak çıkarmak akla yatkındı.

Fakat Aedion adamın ne yapıp ne yapmadığını umursamıyordu. "Sanırım bugün atla geri dönmeyeceksin." Ulak başını iki yana salladı. Aedion iç çekti. "Darrow bu askerlerin bitkin düştüğünün ve savaşı kazanmışlarsa da zaferin hiç de kolay gelmediğinin farkında değil mi?"

"A, eminim farkındadır," dedi Nox. Siyah kaşları hafif bir neşeyle kalktı.

Ravi araya girip "Darrow'a gelip *bizimle* buluşabileceğini söyle o halde," dedi. "Sırf onu görmek için bizi koca bir orduyu hareket ettirmek zorunda bırakmamış olur."

Sol sessizce "Buluşma bir bahane," dedi. Aedion başını salladı. Ravi'nin kaşları çatılınca ağabeyi ona açıklama yaptı: "Emin olmak istiyor, bizim kesinlikle..." Hırsızın her sözcüğe kulak kesildiğinin farkında olan Sol sustu. Fakat Nox gülümsedi. Zaten anlayacağını anlamış gibi.

Darrow onların orduyu oradan alıp güneye yürütmediklerinden emin olmak istiyordu. Onları bunu yapmadan yarın hareket emri vermekle engellemişti.

Ravi homurdandı. Nihayet kardeşinin sözlerinin özünü kavramıştı.

Aedion ve Ren bakıştılar. Allsbrook Lordu kaşlarını çatsa da başını salladı.

Aedion ulağa "Gidip kendine kenarında ısınabileceğin ateş bul ve dinlen Nox Owen," dedi. "Şafakta yola çıkacağız."

Aedion emri iletmek için Kyllian'ı bulacaktı. Çadırlar aralarında yaralıların inlediği bitkin askerlerle dolu bir labirent gibiydi.

Aedion o askerleri selamlamak, omuzlarını sıvazlayıp güven vermek için ara sıra durdu. İçlerinden bir kısmı gecenin sonunu görebilecekti. Çoğu göremeyecekti.

Başka ateşlerin başında da durdu. İyi bir mücadele veren askerleri övmek için. Terrasen'den, Çorak Topraklar'dan ya da Wendlyn'den gelen askerleri. Hatta birkaçıyla biralarını ve yemeklerini paylaştı.

Bunu ona Rhoe öğretmişti. Adamlarını onu takip etmeyi, uğruna ölmeyi isteyecek hale getirme sanatını. Fakat bundan da ötesi, onları insanlar, aileleri ve dostları olan, savaşmakla ellerindeki birçok şeyi tehlikeye atan insanlar olarak görmeyi. Onlara cesaretlerinden ve verdikleri mücadeleden dolayı teşekkür etmek onca yorgunluğuna rağmen Aedion için bir angarya değildi.

Fakat zaman alıyordu. Kyllian'ın çadırına yaklaştığında güneş batmış, çamur içindeki kampın ateşleri arasında uzun gölgeler oluşmaya başlamıştı.

Bela'nın yüzbaşılarından biri olan Elgan yanından geçen Aedion'ın omzunu tuttu. Adamın kırçıl sakallı yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi. "İlk gün için fena değil enik," diye gürledi Elgan. Bela'daki ilk günlerinden beri Aedion'a böyle seslenirdi. Ona krallığını kaybeden bir prens gibi değil, o krallığı savunmak için çarpışan bir savaşçı gibi davranan ilk adamlardan biriydi. Aedion savaş eğitiminin çoğunu Elgan'a borçluydu. Elgan'ın zekâsının ve çevik kılıcının onu defalarca kurtardığı düşünüldüğünde, hayatını da.

Aedion yaşlı yüzbaşıya sırıttı. "Bir büyükbabaya göre iyi savaştın." Elgan'ın kızı geçen kış bir oğul doğurmuştu.

Elgan homurdandı. "Benim yaşıma geldiğinde nasıl kılıç kullandığını görmek isterdim evlat."

Bu sözlerin ardından Elgan daha birçok yaşlı komutan ve yüzbaşının çevresinde oturduğu bir kamp ateşinin yolunu tuttu. Aedion'ın dikkatinin üzerlerine çevrildiğini fark edince bira kadehlerini kaldırıp onu selamladılar.

Aedion sadece başını eğip yoluna devam etti.

"Aedion."

Gözleri kör bile olsa Aedion bu sesi tanırdı.

Lysandra çadırlardan birinin arkasından çıktı. Çamurlu giysilerine rağmen yüzü temizdi.

Aedion durdu. Nihayet o an üzerindeki kirin ve kanın ağırlığını hissetti. "Ne var?"

Lysandra, Aedion'ın sesinin tonunu duymazlıktan geldi. "Bu gece Darrow'un yanına uçup istediğin mesajı ona götürebilirim."

"Orduyu ona, oradan da Orynth'e götürmemizi istiyor," diyen Aedion, Kyllian'ın çadırına doğru hareketlendi. Ardından "Derhal," diye ekledi.

Lysandra, Aedion'ın yolunu kesti. "Ben gidip ona ordunun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim."

"Yeniden gözüme girme çabası mı bu?" Aedion gerçeği eveleyip geveleyemeyecek kadar yorgun ve bıkkındı.

Lysandra'nın zümrüt rengi gözlerinde kış kadar soğuk bir ifade

belirdi. "*Gözüne girmek* umurumda bile değil. Bu ordunun gereksiz yere yol alıp güçten düşmemesi ilgilendiriyor beni."

"Çadırda konuşulanları nasıl bilebiliyorsun ki?" Aedion daha soruyu sorar sormaz yanıtı zihninde şekillenmişti. Lysandra küçük, fark edilmeyecek bir yaratığın şeklini almıştı. Birçok krallığın ve saray meclisinin şekil değiştirenlerin peşine düşüp onları öldürmelerinin nedeni tam olarak buydu. Eşi benzeri görülmemiş casuslar ve suikastçılardı onlar.

Lysandra kollarını kavuşturdu. "Savaş konseylerinde yer almamı istemiyorsan söyle."

Aedion, Lysandra'ya ve onun kaskatı duruşuna baktı. Şekil değiştirenin bitkinliği okunuyordu. Altın rengi teni soluk, gözleri huzursuzdu. Aedion onun kampta nerede kaldığını bilmiyordu. Hatta bir çadırı olup olmadığını da.

Bir an için Aedion suçluluk hissetti. "Kraliçemiz büyük dönüşünü ne zaman yapacak?"

Lysandra'nın dudakları gerildi. "Sence akılsızca bir hamle olmayacaksa, bu gece."

"Muharebeyi kaçırıp sadece zaferin tadını çıkarmak için mi? Askerlerin bunu cesaret verici bulacaklarından şüpheliyim."

"O halde bana yeri ve zamanı söyle."

"Kraliçene gözü kapalı itaat ettiğin gibi şimdi de bana mı itaat edeceksin?"

"Hiçbir insana itaat etmem ben," diye homurdandı Lysandra. "Fakat orduları ve askerleri senden iyi tanıdığım kanısına kapılacak kadar budala da değilim. Gururum öyle kolayca incinmez."

Aedion bir adım öne çıktı. "Ya benim gururum?"

"Ne yaptımsa onun için, bu krallık için yaptım. Bu adamlara, senin adamlarına bir bak... Bulabildiğimiz müttefiklere bak ve bana gerçeği öğrenseler savaşmaya o kadar gönüllü olup olmayacaklarını söyle."

"Onun ölü olduğuna inandığımızda bile Bela savaştı. Yine aynısı olacaktır."

"Müttefiklerimiz için, Terrasen halkı için bir farkı olabilir." Lysandra geri adım atmaya niyetli değildi. "Beni ömrünün geri kalanında cezalandır. Hatta Durulman gerçekleşirse bin yıl boyunca."

Aedion'ın babası Gavriel olduğundan bu gayet mümkündü. Aedion o olasılık üzerine düşünmemeye çalışıyordu. Fey kraliyet ailesi üyeleriyle ve askerleriyle gereğinden fazla ilişki kurmuyordu. Zaten onlar da diğerleriyle fazla iletişime geçmiyorlardı. Fakat yarı Fey olmasından dolayı Aedion'ı küçümsemiyorlardı da. Kendilerini hayatta tuttuğu sürece Aedion'ın damarlarında ne tür kanın aktığını umursamıyor gibiydiler.

Lysandra "Zaten yeterince düşmanımız var," diye ekledi. "Fakat beni de onların arasına katmak istiyorsan benim için hava hoş. Yaptıklarımdan pişman değilim, asla da olmayacağım."

"Peki." Aedion'ın aklına bundan başka bir yanıt gelmemişti.

Lysandra kurnazca bir ifadeyle Aedion'ı süzdü. Onun bedeninin içindeki adamı tartarmış gibi. "Gerçekti Aedion," dedi. "Hepsi de. Bana inanıp inanmaman umurumda değil. Fakat benim için hepsi gerçekti."

Aedion bunları işitmeye dayanamıyordu. "Bir toplantıya yetişmeliyim," diye yalan söyledi. Lysandra'nın yanından geçip gitti. "Sen başka yerlere sürün."

Lysandra'nın gözlerinde hüzünlü bir ifade belirse de kederini hemen gizledi. Buna neden olduğu için Aedion kendisini tam bir pislik gibi hissetti.

Yine de Aedion, Kyllian'ın çadırına doğru yürümeye devam etti. Lysandra onun peşinden gitmedi.

Lysandra ahmağın teki olduğunu düşündü.

Konuştuğu ve şimdi yüreğindeki sızıyı hissettiği için ahmağın tekiydi.

Yalvarmayacak kadar onuru kalmıştı. Aedion'ın Kyllian'ın çadırına gidişini izlemeyecek, gerçekten bir toplantıya mı gittiğini yoksa o gün onca ölüme şahit olduktan sonra kendisine hayatı anımsatmanın peşinde mi olduğunu merak etmeyecek kadar. Gözlerinin sulanmasına fırsat vermeyecek kadar.

Lysandra, Suria Lordu'nun ona tahsis ettiği, kendi çadırının yanındaki çadıra yöneldi. Lord iyi yürekli, kıvrak zekâlı, kadınlara

hiç ilgisi olmayan bir adamdı. Küçük kardeşi Ravi ise tüm erkeklerin yaptığı gibi Lysandra'yı süzmüştü. Fakat rahatsızlık vermeyecek şekilde mesafesini korumuş ve memeleriyle değil, Lysandra'nın kendisiyle konuşmuştu. Bu yüzden Lysandra'nın ona da kanı ısınmıştı. İkisinin yakınlarında bir çadırının olmasını sorun etmiyordu.

Aslen bu bir onurdu. Lysandra lordların yataklarına girip ondan gülümseyerek her ne istiyorlarsa yapmasını istedikleri zamanlardan onların yanında çarpıştığı bugünlere gelmişti. Ayrıca artık kendisi de bir leydiydi. Darrow içine ne kadar sindiremese de hem Suria Lordların hem de Allsbrook Lordunun tanıdığı bir leydiydi.

Savaş onu bitkin düşürmese ve çadıra dönüş yolu gözünde büyümese bunlardan dolayı mutlu olabilirdi. Prens–general ruhunu öyle lime lime etmemiş olsa.

Attığı her adım bir külfetti. Çamur çizmelerini içine çekiyordu.

Çadırların oluşturduğu bir koridora döndü. Zümrüt yeşili üzerindeki beyaz geyiğin resmedildiği Bela bayraklarının yerini Suria Kraliyet Ailesi'nin bayrakları aldı. Çadırına sadece on beş metre kalmıştı. Sonrasında uzanabilecekti. Askerler onun kim, ne olduğunu biliyorlardı. Dönüp ikinci kez ona baksalar da hiçbiri ona Rifthold'daki adamlar gibi seslenmiyordu.

Lysandra yorgun adımlarla çadırına gitti. Çadır kanatlarını omuzlarıyla açıp karyolasına giderken yorgun bir iç çekti.

Daha çizmelerini çıkaramadan soğuk ve rüyasız bir uyku üzerine çöküverdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Bundan emin misiniz?" Kalbi küt küt atan Chaol, Yrene'le paylaştığı odadaki masaya bir elini yaslayıp Nesryn ve Sartaq'ın önlerinde duran haritaya işaret etti.

Sartaq masanın diğer ucundan "Sorguladığımız askerlere buluşma yeri için talimatlar verilmiş," dedi. Üzerinde hâlâ ruhkin uçuş giysileri vardı. "Diğerlerinin epey gerisinde kaldıkları için yön tarifine ihtiyaçları olmuş."

Chaol çenesini ovuşturdu. "Orduda kaç asker olduğunu sayabildiniz mi?"

"Tam on bin asker," dedi Nesryn. Hâlâ yakınındaki duvara yaslanıyordu. "Fakat Demirdiş birliklerinden hiçbir iz yok. Sadece piyadeler ve bin kadar süvari."

Prenses Hasar uzun, siyah saç örgüsünü parmağına dolayıp "Havadan gördüğünüz kadarıyla," dedi. "Yerde, askerlerin arasında nelerin gizli olduğunu kim bilebilir?"

Prensesin orada kaç Valg iblisi olduğu sorusunu eklemesine gerek yoktu. Kağanın tüm çocukları arasında Duva'nın bir Valg iblisi tarafından ele geçirilmesi ve kız kardeşi Tumelun'un o iblis tarafından öldürülmesi en çok Hasar'ı çileden çıkarmıştı. İki kız kardeşinin intikamlarını almak ve yaşanan trajedinin yinelenmemesi için gemiyle denize açılmıştı. Bu savaş o kadar ümitsiz olmasa Chaol'un Hasar'ın Valg'ların canına okuyacağından şüphesi yoktu.

Sartaq "Askerler o bilgiyi vermediler," dedi. "Sadece nereye gideceklerini söylediler."

Chaol'un yanındaki Yrene onun elini tutup sıktı. Chaol, Yrene'in

sıcaklığını bedeninde hissedene dek ne kadar üşüdüğünü ve nasıl titrediğini fark etmemişti.

Çünkü şimdi kuzeybatıya yönelen o düşman ordusunun hedefi... Anielle'di.

Hasar yüksek sesle düşünür gibi "Baban, Morath karşısında diz çökmedi," dedi. Ağır saç örgüsünü işlemeli, gök mavisi ceketinin omzunun üzerinden geriye attı. "Bu durum Erawan'i huzursuz etmiş olacak ki şehri ezmek için öyle bir ordu gönderme gereği duymuş."

Chaol ağzındaki kuruluğu yutkunarak gidermeye çalıştı. "Fakat Erawan, Ritfhold'u yağmaladı zaten," dedi. Kıyıdaki başkente eliyle işaret etti. Ardından parmağını Avery Nehri üzerinden kıtanın içlerine doğru sürükledi. "Nehrin büyük bir kısmı kontrolü altında. Neden yağma için cadıları göndermiyor? Neden Avery üzerinden ilerlemiyor? Neden bir orduyu kıyıya kadar götürüp sonra da aynı yoldan geri döndürüyor?"

"Geri kalanların yolunu açmak için," dedi Yrene. Dudakları gergin bir çizgiye dönmüştü. "Olabildiğince dehşet saçmak için."

Chaol bir nefes verdi. "Terrasen'de. Erawan, Terrasen halkının kendilerini neyin beklediğini bilmelerini, acele etmeden ordularını parça parça toprakları yok etmek için harcayabileceğini bilmelerini istiyor."

Sartaq "Anielle'in bir ordusu var mı?" diye sordu. Prensin siyah gözlerinde sakin bir ifade vardı.

Chaol sırtını dikleştirdi. Elini yumruk yaptı. Bunu yapması içindeki korkunun büyümesini engelleyebilecekmiş gibi. Acele.... Acele etmeliydiler. "On bin askere direnebilecek bir orduları yok. Hisarları bir kuşatmaya dayanır. Fakat sonsuza dek değil. Ayrıca duvarların arasına şehir nüfusunun tamamı sığmaz." Sadece babasının seçtiği bir avuç kişi hisarda yer bulacaktı.

Sessizlik çöktü. Chaol kendisinin konuşmasını, soruyu bizzat dillendirmesini beklediklerini biliyordu. Ağzından çıkan her sözcükten nefret ederek konuştu. "Buradaki askerlerimizi Anielle'i kurtarmak için yola çıkarmamıza değer mi?"

Çünkü Avery'yi kaybetmeyi göze alamazlardı. Nehrin girişinde Ritfhold beklerken bunu yapamazlardı. Orduları karadan ilerletecek bir yer bulmaları gerekecekti. Ovalardan, Acanthus üzerinden

Oakwald'a ve Beyaz Diş Dağları'nın eteklerine. At sırtında günler süren bir yolculuk... O mesafeyi bir ordunun ne kadar sürede katedeceğini ise tanrılar bilirdi.

Genellikle sert mizaçlı Hasar kullanmaya pek tenezzül etmediği kadar yumuşak bir sesle "Oraya vardığımızda Anielle diye bir yer kalmayabilir," dedi. Sesinde öyle bir yumuşaklık vardı ki Chaol'un onlara tam da bu yüzden *hemen* harekete geçmeleri gerektiğini söylememek için kendisini dizginlemesi gerekti. "Adarlan'ın güney yarısına yardım eli uzatamıyorsak Meah yakınlarına çıkabiliriz." Krallığın kuzeyindeki şehre işaret etti. "Sınırın yakınlarına yürür, yollarını keseriz."

Sartaq "Ya da doğrudan Terrasen'e gider, gemiyle Florine'a, Orynth'in kapısına geçeriz," dedi.

Nesryn alçak sesle "Her iki yerde de bizi neyin beklediğini bilmiyoruz," dedi. Serinkanlı sesi odayı doldurdu. Güney kıtasına Chaol'la giden kadından farklı bir kadına dönüşmüştü. "Meah işgal edilebilir ve Terrasen de kuşatılabilir. Keşif erlerimizin kuzeye uçması için gereken günler hayati zamanımızı heba etmek olur... Tabii keşif erleri geri dönebilirlerse."

Chaol derin bir nefes alıp kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Dorian'ın nerede olabileceğine, Aelin'la Terrasen'e gidip gitmediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Nesryn ve Sartaq'ın sorguya çektiği askerler de bu sorunun yanıtını bilmiyorlardı. Arkadaşı hangi seçimi yapmış olabilirdi? Neredeyse Dorian'ın tereddüt ettiği için kendisine bağırdığını, nereye gittiğini dert etmeyip hemen Anielle'in yolunu tutmasını emrettiğini işitebiliyordu.

Hasar "Anielle, Ferian Geçidi'nde," dedi. "Orası da Morath'in kontrolü altında. Demirdişler ve ejderhaları için bir başka ileri karakol. Kuvvetlerimizi kıtanın o kadar içlerine sokmamızın tek riski Anielle'e yönelen ordu olmaz. Arkamızda bir cadılar ordusu da bulabiliriz." Gözlerini Chaol'un gözlerine çevirdi. Yüzündeki ifade de sözleri kadar kararlıydı. "Şehri kurtarmak bize bir şey kazandırır mı?"

Yrene alçak fakat cılız olmayan bir sesle "Orası onun memleketi" dedi. Kraliyet ailesi üyelerinin yanında başını biraz olsun eğmeye yanaşmadı. "Bence bu, tek başına şehri korumamız için yeterli bir sebep."

Chaol, Yrene'in elini sıkıp ona sessizce teşekkür etti. Dorian da olsa aynını söylerdi.

Sartaq haritayı bir kez daha inceledi. Parmağını Avery nehrinin üzerinde gezdirip "Avery, Anielle yakınlarında ikiye ayrılıyor," diye mırıldandı. "Güneye, Gümüş Göl'e ve Anielle'e doğru dönüyor. Ardından diğer kol kuzeye saparak Ferian Geçidi'ni aşıp Ruhn Dağları eteklerinden neredeyse Terrasen sınırına uzanıyor."

Hasar "Ben de harita okuyabiliyorum kardeşim," diye homurdandı.

Sartaq, Hasar'ı duymazlıktan geldi. Gözleri bir kez daha Chaol'un gözleriyle buluştu. Bir kıvılcım o gözlerin sakin derinliklerinde parıldadı. "Anielle'de kadar Avery'den uzak duracağız. Kıtanın içlerine hareket edeceğiz. Şehrin güvenliği sağlandığında Avery boyunca kuzeye hücum edeceğiz."

Nesryn yaslandığı duvardan ayrılıp prensin yanına geçti. "Ferian Geçidi'ne mi gideceğiz? O halde cadılarla yüzleşeceğiz."

Sartaq, Nesryn'e yarım yamalak bir sırıtışla karşılık verdi. "Bu yüzden iyi ki ruk'larımız var."

Hasar haritanın üzerine eğildi. "Ferian Geçidi'ni temizlersek muhtemelen karadan Terrasen'e kadar gidebiliriz." Başını iki yana salladı. "Ya donanma ne olacak?"

"Gemiler Kashin'in filosunun yolunu kesmek için bekleyecek," dedi Sartaq. "Askerleri, Darghan süvarilerini, ruk'ları alacağız. Onlar da ordunun kalanının gelişini bekleyip onlara bizimle burada buluşmalarını söyleyecekler."

Chaol'un içinde ümit yeşerdi.

"Yine de Anielle'e giden ordunun bir hafta gerisinde kalacağız," dedi Nesryn.

Bu doğruydu. Onlara asla zamanında yetişemezlerdi. Gecikme de sayısız hayata mal olabilirdi. "Uyarılmaları gerek," dedi Chaol. "Anielle uyarılmalı, şehre hazırlık yapması için süre verilmeli."

Sartaq başını salladı. "Uçarak birkaç günde orada olabilirim."

"Hayır," dedi Chaol. Yrene bir kaşını kaldırdı. "Bana bir ruk ve bir binici verebilirsen kendim giderim. Burada kal ve ruk'ları uçuşa hazırla. Mümkünse yarın. En fazla bir ya da iki gün içinde." Hasar'a işaret etti. "Gemileri demirleyip askerleri karaya çıkar. Mümkün

olduğunca hızlı hareket etmeliler."

Yrene'in gözlerinde endişeli bir bakış belirdi. Anielle'de Chaol'un neyle ve kimle yüzleşeceğinin farkındaydı. Bu şartlar altında kesinlikle Chaol'un hayal ettiği eve dönüş olmayacaktı bu.

Eşi Chaol'a "Seninle gideceğim," dedi.

Chaol bir kez daha Yrene'in elini sıktı. *Bunu işittiğime hiç de şaşırmadım* der gibi.

Yrene de onun elini sıkarak karşılık verdi.

Sartaq ve Hasar başlarını salladılar. Nesryn itiraz edecekmiş gibi ağzını açsa da o da başını salladı.

Bu gece yola çıkacaklardı. Karanlıktan faydalanarak. Dorian'ı bulmak sonraya kalmalıydı. Yrene dudağını ısırdı. Hiç şüphesiz yanlarına neler almaları gerekeceğini, diğer şifacılara ne söyleyeceğini düşünüyordu.

Chaol yeterince hızlı olabilmeleri için dua etti. Babasına yeminini bozduktan, aralarına giren mesafeden sonra söyleyecek bir şeyler bulabilmek için de. Dorian uğruna unvanından vazgeçerek ardında bıraktığı annesinin ve artık çocuk olmayan kardeşinin karşısında nutkunun tutulmaması için de.

Chaol, Yrene'le evlenerek ona hak ettiği unvanı vermişti: Leydi Westfall.

Fakat Chaol lord olarak anılmayı midesinin kaldırıp kaldırmayacağını merak ediyordu. Gümüş Göl üzerindeki şehri bekleyenler düşünüldüğünde bunun bir önemi olup olmadığını da.

Zamanında yetişemezlerse bunların bir önemi kalacak mıydı ki?

Sartaq bir elini kılıcının kabzasına götürdü. "Savunma hattını elinizden geldiğince uzun süre koru Lord Westfall. Ruk'lar bir gün kadar gerinde olacaklar, piyadeler de bir hafta kadar."

Chaol önce Sartaq'ın sonra da Hasar'ın ellerini sıktı. "Sağ olun."

Hasar'ın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bize şehrini kurtarırsak teşekkür edersin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Her şey. Bunun için her şeyini vermişti ve yapmaktan dolayı mutluydu.

Aelin karanlıkta uzanıyordu. Demir levha başının üzerinde yıldızsız bir gece gibiydi.

Burada uyanmıştı. Buradaydı... Uzun süredir.

Tuvalet ihtiyacını kapalı olduğu yerde giderecek kadar. Bunu umursamamıştı da.

Belki de hepsi boşaydı. Vaat Edilen Kraliçe.

Ölmeyi, kadim bir prensesin borcunu ödemek için kendini teslim etmeyi vaat eden bir kraliçe. Bu dünyayı kurtarmak için.

Bunu yapamayacaktı. Maeve'in elinden kurtulsa da başarısız olacaktı.

Kraliçenin teninin altında neler olduğunu görmüş olabileceği şeyden sıyrılsa da. Tabii gördüğü gerçekse.

Erawan'e karşı pek bir ümit yoktu. Fakat Maeve'e karşı da yoktu...

Sessiz gözyaşları maskesinin içinde birikti.

Önemi yoktu. Buradan bir yere gideceği yoktu. Bu kutudan çıkacağı da.

Bir daha güneşin yumuşak sıcağını saçlarında, deniz kokan bir esintiyi yanaklarında hissedemeyecekti.

Ağlamasına engel olamıyor; durmadan ağlıyordu. Maeve'in yüzünden aşağı akan kanı gördüğünde içinde bir baraj çatlamıştı sanki.

Cairn'in o gözyaşlarını görüp görmediği, kokularını alıp almadığı Aelin'in umurunda değildi.

Varsın Cairn bedenini tuzla buz olana dek ezsindi. Varsın bunu

tekrar tekrar yapsındı.

Aelin direnmeyecekti. Buna gücü yoktu.

Bir kapı gıcırtıyla açılıp kapandı. Uzun adımlar ona yaklaştı.

Sonra taburun kapağından bir küt sesi geldi. "Orada birkaç gün daha geçirmeye ne dersin?"

Aelin kıvrılıp kendini saran karanlığın içinde kaybolabilmeyi diledi.

Cairn, Fenrys'e ihtiyacını giderip geri gelmesini söyledi. Odaya sessizlik çöktü.

Sonra cılız bir gıcırtı geldi. Kutunun üzerinden. Cairn kutunun yüzeyine bir hançer sürtüyormuş gibi.

"Seni dışarı çıkardığımda nasıl intikam alacağımı düşünüyordum."

Aelin, Cairn'in sözlerine kulaklarını tıkadı. Sadece karanlığa baktı.

Çok, çok yorgundu.

Terrasen için seve seve yapmıştı bunu. Her şeyi. Terrasen için bu bedeli ödemeyi hak ediyordu.

Her şeyi yoluna koymaya çalışmıştı. Çabalamış ve başarısız olmuştu.

Ve çok, çok yorgundu.

Ateşyürek.

Fısıldanan sözcük sonsuz gecede süzüldü. Bir parça ses, ışık.

Ateşyürek.

Kadının sesi yumuşak ve sevecendi. Annesinin sesi.

Aelin yüzünü çevirdi. Bu kadar hareket bile onu zorluyordu.

Ateşyürek, neden ağlıyorsun?

Aelin yanıt veremedi.

Ateşyürek.

Sözcükler yanağından aşağı nazik bir dokunuştu. *Ateşyürek, neden ağlıyorsun?*

Uzaklardan, içinin derinliklerinden Aelin o hatıranın ışığına fısıldadı: *Çünkü kayboldum ve yolumu bulamıyorum.*

Cairn hâlâ konuşuyor, hâlâ tabutun kapağına bıçağı sürtüyordu.

Fakat Aelin yanında uzanan o kadın varken Cairn'i işitmiyordu. Bir ayna... Ya da birkaç yıl sonraki Aelin'ın yüzünün bir yansıması.

Tabii o kadar yaşarsa.

Sayılı günler. Geçen günleri hep sayılıydı.

Evalin Ashryver narin parmaklarını Aelin'ın yanağında, maskenin üzerinde gezdirdi.

Aelin o dokunuşu teninde hissettiğine yemin edebilirdi.

Çok cesurca davrandın, dedi annesi. *Çok cesurca davrandın, çok uzun bir süre boyunca.*

Aelin boğazından yukarı yürüyen sessiz hıçkırığa engel olamadı.

Fakat bir süre daha cesur olman gerek Ateşyürek'im...

Annesinin hayalet eli Aelin'ın kalbinin üzerine yaslandı.

Önemli olan bunun *gücü. Nerede, ne kadar uzakta olursa olsun yuvana dönmen için sana kılavuzluk edecek bu.*

Aelin bir elini göğsüne çıkarabildi. Annesinin parmaklarını örtmek için. Teni sadece ince kumaşla ve demirle buluştu.

Fakat Evalin Ashryver gözlerini Aelin'ın gözlerinden ayırmadı. O yumuşak bakışın yerine yeni dövülmüş çelik kadar sert ve parıltılı bir bakış aldı. *Önemli olan bunun gücü Aelin.*

Aelin parmaklarını kendi göğsüne gömerken Evalin sessizce "*Bunun gücü,*" dedi.

Evalin başını salladı.

Cairn'in tehditleri tabutun çevresinde tıslarken bıçağı tabuta sürtünmeye devam etti.

Evalin'in yüz ifadesi değişmedi. *Sen benim kızımsın. İki güçlü soydan geliyorsun. O güç senin içinde akıyor. İçinde yaşıyor.*

Evalin'in yüzünde soylarının kendilerinden önceki kadınlarının sert bakışı vardı. İkisinin de gözlerini aldıkları Peri Kraliçe'ye dek uzanan bir soy.

Sen boyun eğmezsin.

Sonra Evalin kayboldu. Sabah güneşinde bir çiy gibi.

Fakat sözleri orada kaldı.

Aelin'ın içinde çiçekler gibi açtılar. Kor kadar parlak.

Sen boyun eğmezsin.

Cairn hançerini metale sürtüyordu. Aelin'ın başının hemen üzerinde. "Bu kez seni kestiğimde, kaltak, çok farklı..."

Aelin eliyle kapağa vurdu.

Cairn duraksadı.

Aelin demiri bir daha yumrukladı. Sonra bir daha.

Sen boyun eğmezsin.

Bir daha.

Sen boyun eğmezsin.

Bir daha. Bir daha.

Ta ki içi yaşamla dolana, kendi kanı yüzüne yağıp gözyaşlarını silene dek. Ta ki yumruğunun demire inen her darbesi bir savaş çığlığına dönene dek.

Sen boyun eğmezsin.

Sen boyun eğmezsin.

Sen boyun eğmezsin.

Sonra içinde bir dalga kabardı; yana, gürleyen. Aelin benliğini tamamen ona teslim etti. Uzaktan fakat yakından kırılan odunun sesi geldi. Biri bir şeyin üstüne yıkılmış gibi. Sonra da haykırışlar.

Aelin yumruğunu metale vurdu. İçindeki şarkı çalkalanıp yükseliyordu. Hızla kıyıya giden bir gelgit dalgası gibi.

"Şu gloriella'yı getir bana!"

Sözcüklerin hiçbir anlamı yoktu. Cairn bir hiçti. Hep de bir hiç olacaktı.

Aelin tekrar tekrar kapağı yumrukladı. Tekrar tekrar, o ateş ve karanlık şarkısı içinde yanıyor; dışına, dünyaya taşıyordu.

Sen boyun eğmezsin.

Yakınlardan hışırtılar ve çıtırtılar geldi. Sonra kapaktan içeri duman girmeye başladı.

Fakat Aelin vurmaya devam etti. Duman onu nefessiz bırakana, o tatlı kokusu onu bayıltana dek darbeler indirmeye devam etti.

Sunakta zincirlenmiş halde uyandığında demir tabuta ne yaptığını gördü.

Kapağın üzeri yamulmuştu. Kapakta kocaman bir bombe oluşmuş, metal incelmişti.

Tamamen kırılmaya çok yaklaşmış gibi.

Uyuyan bir krallığa bakan bir tepenin karanlık zirvesinde Rowan donakaldı.

Diğerleri tepeden inen yolu yarılamıştı. Kendilerini Akkadia sınırına ve aşağıdaki kurk ovalara götürecek olan atları aşağı yürütüyorlardı.

Rowan'ın eli aygırının dizginini bıraktı.

Hayal görüyor olmalıydı.

Yıldızlı göğe, aşağıdaki uyuklayan topraklara, tepedeki Kuzeyin Lordu'na baktı.

Hemen sonra onu hissetti. Çevresinde patlıyor, *gürlüyordu.*

Tekrar tekrar. Bir örsü döven çekiç gibi.

Diğerleri Rowan'a doğru döndü.

O öfkeli, ateşli şarkı hızla üzerine geldi. İçinden geçti.

Eş bağından geçerek ruhuna nüfuz etti.

Bir öfke ve başkaldırı feryadı.

Tepenin aşağısından Lorcan boğuk bir sesle "Rowan," dedi.

İmkânsızdı bu. Büsbütün imkânsızdı. Fakat...

Gavriel atını çevirip "Kuzeyden," dedi. "Güç dalgası kuzeyden geldi.

Doranelle'den.

Gecede bir fener gibi. Güç dalga dalga dünyaya yayılmıştı. Kafatası Körfezi'nde olduğu gibi.

Rowan'ın içini sesle, ateşle ve ışıkla doldurdu. Sanki tekrar tekrar çığlık atıyordu: *Hayattayım, hayattayım, hayattayım.*

Sonra sessizlik çöktü. Güç dalgası kesilmiş gibi.

Sönmüş gibi.

Rowan bunun nedenini düşünmeyi reddetti. Eş bağı ise geride kalmıştı. Gergin de olsa.

Böylece Rowan o bağ üzerinden söyleyeceklerini gönderdi. Aelin'dan geldiğini hissettiği kadar büyük bir ümitle, öfkeyle ve boyun eğmez bir aşkla. *Seni bulacağım.*

Yanıt gelmedi. Sadece uğultulu bir karanlık ve tepelerinde parıldayan, kuzeyi gösteren Kuzeyin Lordu vardı. Aelin'a giden yolu gösteren.

Rowan yol arkadaşlarının kendisinden emir beklediklerini fark etti.

O emirleri vermek için ağzını açsa da duraksadı. Durup düşündü. "Maeve'i dışarı, Aelin'dan uzağa çekmeliyiz." Sesi çimlerdeki bö-

ceklerin uyuşuk vızıltıları arasında gürledi. "Doranelle'e sızmamıza yetecek kadar bir süre için." Zira üçü bir aradayken bile Maeve'e güçleri yetmeyebilirdi.

Lorcan "Geleceğimizi işitirse Maeve bizimle karşılaşmamak için Aelin'ı bir kez daha kaçırır," diye karşı çıktı. "O kadar da aptal değil."

Fakat Rowan, Elide'a baktı. Perranth Leydisi'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Biliyorum," dedi. Kafasında bir plan oluştu. Damarlarında akan kan kadar soğuk ve amansız bir plan. "O halde Maeve'i farklı bir tür yemle çekeceğiz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Örümcek gerçeği söylemişti.

Engebeli bir dağ zirvesinin buzla kaplı kayalarının arasında gizlenen Manon ve On Üçler aşağıdaki dar geçide baktılar.

Kızıl pelerinli cadıların kampında bir saat önce Gölgeler tarif edilen yeri doğrulamışlardı.

Manon omzunun üzerinden karların arasında neredeyse görünmeyen Dorian'a ve onun yanındaki kendi halinde bir insan görünümünü almış örümceğe baktı.

Yaratığın dipsiz gözleri gözleriyle buluştu. Gözleri muzaffer bir bakışla parıldadı.

Peki. Cyrene ya da kendine her ne diyorsa o, yaşayabilirdi. Manon onun kendilerini nereye götüreceğini bekleyip görecekti. Örümceğin bahsettiği Morath'teki korkunç Yaratıklar...

Sonra...

Manon kararan mavi göğe baktı. İçerinden hiçbiri Manon saatler önce Abraxos'a binip uçtuğunda bunun nedenini sorgulamamıştı. Şimdi düşmanın kadim kampını gözlerken On Üçler'inden hiçbiri az önce Manon'ın nereye gittiğini sormadı da.

Asterin gözlerini hareketli kampa dikip "Görebildiğimiz kadarıyla yetmiş beş kişi var," diye mırıldandı. "Burada ne işleri var?"

Manon bunun yanıtını bilmiyordu. Gölgeler yeterli bilgi toplayamamıştı.

Çadırlar küçük kamp ateşlerinin çevresine kurulmuştu ve ara sıra siluetler süpürgeleri üzerinde kampa gelip gidiyorlardı. Manon'ın kalbi göğsünün içinde gümbür gümbür atıyordu.

Crochan'ler. Manon'ın soyunun diğer yarısı.

Sorrel nazikçe Manon'ı dürtüp "Emrinle harekete geçeceğiz," dedi.

Manon bir nefes aldı. Karların dolandığı rüzgârdan güç aldı. Kendisini az sonraki karşılaşmada kendisini soğuk ve sakin tutması için. Sonrasında olacaklar esnasında da.

Manon On Üçler'e "Tırnaklarınızı ve dişlerinizi çıkarmak yok," emrini verdi. Ardından omuzunun üzerinden krala ve örümceğe baktı. "Siz isterseniz burada kalabilirsiniz."

Dorian ona hımbılca bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ve bütün eğlenceyi kaçıralım, öyle mi?" Fakat Manon kralın gözündeki pırıltıyı fark etmişti. Belki de sadece Dorian'ın sergileyebileceği o anlayışı. Manon'ın sadece düşmanla değil, gelecekte kendi halkı olacak bir grupla karşılaşmak üzere olduğunu Dorian anlıyordu. Dorian başını hafife salladı. "Hep birlikte gideceğiz."

Manon ona aynı şekilde başını sallayıp doğruldu. On Üçler de onunla ayaklandılar.

Uyarı haykırışlarının işitilmesine sadece dakikalar vardı.

Manon ellerini havada tutarken Abraxos, Crochan kampının kenarına indi. On Üçler ve ejderhaları da onun arkasından geldiler. Vesta bineğinde hem Dorian'ı ve hem de örümceği taşıyordu.

Mızraklar, oklar ve kılıçlar ölümcül bir şaşmazlıkla onları hedef aldı.

Siyah saçlı bir cadı silahlı cadıların oluşturduğu ön sıranın arasından sıyrıldı. Elinde güzel bir kılıçla gözlerini Manon'a dikti.

Crochan'ler. Manon'un halkı.

Şimdi... Planladığı konuşmayı şimdi yapmalıydı. Ruhuna zincirlenen sözcükleri özgür bırakma zamanıydı.

Asterin, Manon'a doğru döndü. Onu sessizce teşvik etmek için.

Fakat Manon'un dudakları kıpırdamadı.

Siyah saçlı cadı gözlerini Manon'dan ayırmadı. Bir omzunun üzerinde cilalı, tahta bir dövüş sopası ışıldıyordu. Yo, bir sopa değildi; bir süpürgeydi bu. Cadının dalgalanan kızıl pelerininin altında altın bağlı dallar ışıldıyordu.

Üzerinde öyle gösterişli dallar taşıyorsa cadı yüksek rütbeli olmalıydı. Çoğu Crochan daha basit metaller, en alttakiler ise sadece dal parçaları kullanırdı.

"Demirağacı süpürgelerinizin yerine ne de ilginç şeyler koymuşsunuz", dedi Crochan. Diğerlerinin yüzleri On Üçler kadar sertti. Cadı muhtemelen keskin gözlem yeteneğiyle etrafını süzen, Vesta'nın bineğinde oturan Dorian'a baktı. "İlginç arkadaşlar edinmişsin." Cadının dudakları hafifçe kıvrıldı. "Paylaşıma başvurduğuna göre ırkın için işler pek de iyi gitmiyor demek Siyahgaga."

Asterin hırladı.

Fakat cadı onu –ya da en azından hangi klandan olduğunu fark etmişti. Crochan örümcek–şekil değiştirenin kokusunu aldı. Gözlerini yumdu. "Gerçekten ilginç arkadaşlar edinmişsin."

Nihayet Manon "Niyetimiz size zarar vermek değil," dedi.

Cadı gülümsedi. "Beyaz İblis'ten tehditler gelmeyecek demek?"

A, evet, o halde biliyordu. Manon'ın ve oradaki herkesin kim olduklarını.

"Demek söylentiler doğruymuş? Büyükannenle aran açılmış, öyle mi?" Cadı Manon'ı tepeden tırnağa, arsızca süzdü. Manon genellikle düşmanlarının kendisine o kadar cüretkârca bakmasına izin vermezdi. "Ayrıca söylentilere göre elin kesilmiş fakat karşımda tek parçasın. Sağlıklı ve yine peşimizdesin. Belki ihanetine dair söylentiler de gerçeği yansıtmıyordur."

Dorian, Vesta'nın ejderhasından kayıp inerek "Büyükannesinden ayrıldı," dedi. Abraxos'a doğru yürüdü. Crochan'ler gerilseler de saldırmaya yeltenmediler. "Onu aylar önce denizden çektim. Ölüm'ün kapı eşiğinde yatar haldeydi. Dostlarımın onun karnından çıkardıkları metal parçalarını gördüm."

Crochan'in siyah kaşları kalktı. Gözleri bir kez daha yakışıklı, düzgün konuşan erkeğe çevrildi. "Sen kim oluyorsun?"

Dorian cadıya o cezbedici gülümsemelerinden biriyle karşılık verip karşısında reverans yaptı. "Dorian Havilliard, hizmetinizdeyim."

Ejderhaların yakınında duran Crochan'lerden biri "Kral," diye mırıldandı.

Dorian göz kırptı. "Aynı zamanda işte oyum."

Cadılar meclisinin lideri önce Dorian'ı, sonra da Manon'ı süzdü. Ardından örümceği. "Anlaşılan açıklanması gereken başka konular da var."

Manon'ın içinden, elini sırtındaki Rüzgârın Satırı'na atmak geliyordu.

Fakat Dorian "İki aydır sizi arıyoruz," dedi. Crochan'ler bir kez daha gerildiler. "Şiddet veya spor olsun diye değil," dedi Dorian. Sözcükler dilinden bir şarkı gibi akıyordu. "Halklarımın arasındaki meseleleri tartışalım diye."

Crochan'ler huzursuzca kıpırdandılar. Çizmeleri buzlu karın içinde hışırdadı.

Lider "Adarlan ve bizim aramızdaki mi, yoksa Siyahgagalar ve halkımız arasındaki meseleleri mi?"

Manon nihayet Abraxos'un sırtından indi. Bineği oflayıp endişeyle parıltılı silahları süzdü. Manon gergince "Hepimizle ilgili meseleleri," dedi. Çenesiyle ejderhalara işaret etti. "Size zarar vermezler." Tabii eliyle işaret vermezse. İşaret verirse Crochan'lerin başları daha kılıçlarını çekmeden kopuverirdi. "Rahat olabilirsiniz."

Crochan'lerden biri güldü. "Rahat olalım ve sana güvendiğimiz için ileride budalalar olarak hatırlanalım, öyle mi? Sanmıyorum."

Cadıların lideri konuşan kahverengi saçlı, güzel ve kıvrımlı hatları olan gözcüyü sert bir bakışla susturdu. Cadı omuz silkip göğe doğru iç çekti.

Lider, Manon'a doğru döndü. "Ancak bize emir verilirse rahat olabiliriz."

"Emri kim verecek?" Dorian cadılara göz gezdirdi.

Manon'ın kim ve ne olduğunu söyleme zamanı gelmişti. Oraya gerçekten neden geldiğini ilan etme vakti.

Cadılar meclisi parmağıyla kampın içlerine işaret etti. "O."

Dorian uzaktan görmesine rağmen Crochan'lerin gökte uçmak için bindikleri süpürgelere hayret etmişti. Fakat şimdi o süpürgelerle çevriliyken... Efsanelerden ibaret değildiler. Savaşçıydılar. Onların işini bitirmekten memnuniyet duyacak savaşçılar.

Her yanda kan kırmızı pelerinler dalgalanıyordu. Karların ve gri tepelerin fonu önünde iyice belirginleşen kızıl pelerinler. Cadıların çoğu genç yüzlü ve güzel olsalar da aralarında orta yaşlı hatta yaşlı

görünenler de vardı. Dorian onların bu denli yıpranmaları için kim bilir kaç yıl yaşamış olmaları gerektiğini hesap edemiyordu bile. Kendisini kolaylıkla öldürebileceklerinden ise hiç şüphesi yoktu.

Cadılar meclisinin lideri düzgünce sıralanmış çadırlara işaret edince orada toplanan savaşçılar ikiye ayrıldılar. Süpürgeler ve silahlar gitgide sönen ışıkta parıldadı.

Cadılar, Crochan'in işaret ettiği kişinin önünü açmak için gerilerken kadim bir ses "Demek..." dedi. Henüz yaşlılıktan beli bükülmemişse de saçları ağarmıştı. Mavi gözleri ise bir dağ gölü gibi ışıl ışıldı. "Avcılar artık av oldular."

Yaşlı cadı diğerlerinin önünde durup Manon'ı süzdü. Dorian cadının yüzünde iyilik olduğunu fark etti... Ve bilgelik. Sonra o yüzde bir şeyi fark etti. Keder gibi bir şeyi. Fakat bu onu elini Damaris'in kabzasına götürmekten, öylesine orada tutuyormuş gibi yapmaktan alıkoymadı.

"Sizi konuşmak için aradık." Manon'ın soğuk ve sakin sesi kayalarda çınladı. "Niyetimiz size zarar vermek değil."

Damaris, Manon'ın sözlerinin ardından ısındı.

Daha önce söze giren kahverengi saçlı cadı "Bu kez," dedi. Cadılar meclisi lideri dirseğiyle onu uyarı mahiyetinde dürttü.

Manon kocakarıya "Fakat sen kimsin?" diye sordu. "Bu cadılar meclisine sen liderlik ediyorsun."

"Ben Glennis'im. Ailem Crochan kraliyet ailesine şehir düşmeden çok önceleri hizmet ederdi." Yaşlı cadının gözleri Manon'ın saç örgüsündeki kızıl kumaş parçasına çevrildi. "Demek Rhiannon seni buldu."

Dorian, Manon On Üçler'e soyundan, büyükannesinin Omega'da ona kimi öldürmesini emrettiğinden bahsederken konuşulanları dinlemişti.

Manon başını dik tuttu. Altın rengi gözleri ışıldadı. "Rhiannon Ferian Geçidi'nden sağ çıkamadı."

Bir cadı "Kaltak," diye hırıldadı. Diğerleri de ona eşlik etti.

Manon onlara aldırış etmeden yaşlı Crochan'e "Onu tanıyordun demek?" dedi.

Cadılar sustular.

Kocakarı başını yana eğdi. O aynı keder bir kez daha gözlerini

doldurdu. Dorian'ın sonrasında gelen sözlerin doğruluğundan emin olması için Damaris'e ihtiyacı olmayacaktı. "Onun büyük büyükannesiyim," dedi cadı. Rüzgâr bile sustu. "Senin de."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Crochan'ler Manon'ın büyük büyükannesi olduğunu ileri süren cadının, Glennis'in emrine uyup savunma pozisyonu almayı bıraktılar.

Manon bunun nasıl mümkün olduğunu, cadının bahsettiği soyun hangisi olduğunu sorsa da Glennis eliyle ona kampa gelmesini işaret etmekle yetindi.

En azından iki düzine cadı beyaz çadırların arasındaki çok sayıdaki ateş çukurlarıyla uğraşıyorken Manon yanlarından geçince işlerini bıraktı. Manon daha önce Crochan'leri gündelik işlerle uğraşırken hiç görmemişti: Bazıları ateşleri canlandırmakla, bazıları su kovaları taşımakla, bazıları da kokudan içlerinde kurutulmuş otlarla terbiye edilmiş keçi yahnisi olduğu anlaşılan ağır kazanları gözlemekle meşguldü.

Kalabalık Crochan'lerin arasından geçerken Manon'ın aklından söyleyecek tek söz geçmedi. On Üçler de konuşmaya yeltenmediler. Fakat Dorian konuştu.

Kral, Manon'ın yanına geçti. Bedeni sıcak bir duvar gibiydi. Sessizce "Hâlâ Crochan'lerin arasında yaşayan akrabaların olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Hayır." Büyükannesi onunla son konuşmasında, alaycı sözlerinin arasında bundan bahsetmemişti

Manon kampın Crochan'ler için kalıcı bir yer olduğundan şüpheliydi. Bu yeri açık etmeleri aptallık olurdu. Fakat Cyrene bir şekilde burayı keşfetmişti.

Örümcek şimdi Asterin ve Sorrel'ın arasında yürüyordu. Dorian

onu büyü gücüyle kısmen zaptetmeye devam etse de hiçbir zorlanma belirtisi sergilemiyordu. Fakat kralın bir eli kılıcının kabzasındaydı.

Manon'ın sert bakışı üzerine Dorian elini kılıcından çekti.

"Nasıl yapsak?" diye mırıldandı Dorian. "Benden sessiz olmamı mı istiyorsun, yanında olmamı mı?"

"Sağ kolum Asterin."

"Ben neyim o halde?" Dolambaçsız soruyu işitmesiyle Manon'ın omurgasından aşağı bir el yürüdü. Dorian o görünmez elleriyle Manon'ın sırtını okşamış gibi.

"Sen Adarlan kralısın."

"Tartışmalara katılabilir miyim o halde?"

"Canın isterse."

Manon, Dorian'ın öfkesinin kabardığını hissedince sırıtışını gizledi.

Dorian sesini alçaltıp bir mırlamaya çevirdi. "İçimden ne yapmak geliyor, biliyor musun?"

Manon başını çevirip öfkeyle, inanmaz gözlerle Dorian'a baktığında kralın sırıttığını gördü.

"Her an fırlayıp kaçacakmışsın gibi bir halin var," dedi Dorian. O gülümseme hâlâ yüzündeydi. "Öyle yaparsan niyetin yanlış anlaşılabilir."

Dorian, Manon'ı kızdırmaya; dikkatini dağıtıp onun o çelik gibi özdenetimini gevşetmeye çalışıyordu.

"Kim olduğunu biliyorlar," diye ekledi Dorian. "Bu da işin bir kısmının hallolduğunu gösteriyor. Artık asıl mesele seni kabul edip etmeyecekleri." Manon'un büyük büyükannesi Manon'ın soyunun asil olmayan tarafından olmalıydı. "Bu cadılar gaddarlıkla sana bağlanacak gibi durmuyorlar."

Dorian durumun vahametinin farkında olsa da ciddiyetinin farkında değildi. "Bana tavsiye vermeye cüret ediyorsun demek?"

"Bunu bir kraldan bir kraliçeye verilen bir taktik olarak gör."

Manon önlerinde ve gerilerinde kimlerin yürüdüğüne aldırmadan hafifçe gülümsedi.

Dorian "Onlar ortaya çıktığından beri gücüme uzanıyorum," diyerek Manon'ı daha da şaşırttı. Yapacakları tek yanlı hamlede onları toza çeviririm."

Dorian'ın sesindeki acımasızlığın soğukluğu karşısında Manon'ın omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü. "Müttefikimiz olmalarına ihtiyacımız var." Manon o gün yapacağı her şeyi o ittifakı kurmak adına yapacaktı.

"O halde ümit edelim de iş oraya varmasın cadıcık."

Manon yanıt vermek için ağzını açtı.

Fakat tiz ve telaşlı bir boru gecenin yeni yeni çöken karanlığında öttü.

Ardından yıldızların arasında devasa, meşinimsi kanatlar gümbürdedi.

Kamp hemen harekete geçti. Alarmı çalan keşif erleri haykırıyordu. On Üçler silahlarını çekip Manon'ın etrafını sardılar.

Demirdişler onları bulmuşlardı.

Hem de Manon'ın hesaplamadığı kadar erken.

Dorian, Demirdiş devriyesinin onları nasıl bulduğunu bilmiyordu. Herhalde yerlerini ateşler belli etmişti.

Yirmi altı iri siluet kampın üzerinde gezinirken Dorian büyüsünü hazır etti.

Sarıbacaklar. İki cadılar meclisi birden.

Kendisini Manon'ın büyük büyükannesi olarak tanıtan kocakarı haykırarak emirler yağdırmaya başladı. Crochan'ler itaat ederek yeni kararan göklere süpürgeleri üzerinde süzüldüler. Yaylarını ve kılıçlarını çıkarmışlardı.

Şimdi nasıl bulunduklarını, örümceğin onlara tuzak kurup kurmadığını sorgulamanın zamanı değildi. Manon'ın sesi çınlarken, On Üçler'e savunma pozisyonları almalarını haykırırken bunun sırası değildi.

Birer gölge gibi çevikçe ejderhalarını bıraktıkları yerlere koştular. Demir dişleri parıldıyordu.

Dorian, Crochan'ler kendisinden uzaklaşana kadar gücünü serbest bırakmadı. Buz mızrakları düşmanın açıkta kalan göğüslerini delip ejderhaların kanatlarını yırttı.

Cyrene'in bağlarını çözmesi için bunu düşünmesi yetti. Yine de

örümceği saldırmaktan alıkoyan gücün etkisini sürdürdü. Ona sadece hareket edecek, kendini savunacak kadar bir alan verdi. Kampın diğer yanından gelen ışık parlamasıyla Dorian örümceğin kendisini savunmaya geçtiğini anladı.

Sorgu sonraya kalmıştı.

Manon ve On Üçler ejderhalarına ulaşıp saniyeler içinde havalanarak yukarıdaki kargaşaya kanat çırptılar.

Crochan'ler ejderhaların cüsseleri karşısında çok –hem de çok– küçük kalıyorlardı. Süpürgelerinin üzerindeyken bile.

Crochan'ler iki Demirdiş cadılar meclisinin etrafına toplanıp ok atarken ve kılıç sallarken Dorian hedeflerini iyi seçemiyordu. Crochan'ler ejderhaların etrafında Dorian'ın takip edemeyeceği bir hızla gezinirken bunu yapması mümkün değildi. Ejderhalardan bazıları haykırıp gökten düşseler de birçoğu hâlâ havadaydı.

Glennis yerden emirler yağdırıyordu. Kırışıklı ellerinde havaya doğrultulmuş büyük bir yay vardı.

Bir ejderha tepelerinden uçtu. Öyle alçaktan uçtu ki dikenli ve zehirli kuyruğu art arda çadırlara takıldı.

Glennis okunu attı. Dorian'ın darbesi de oka eşlik etti.

Kral sert buzdan bir mızrak göndermişti. Açıkta kalan, benekli göğse.

Hem ok hem de buzdan mızrak hedeflerini vurdu. Siyah kan aşağı aktı. Ardından ejderha ve binicisi bir zirveye düşüp uçurumun kenarından aşağı yuvarlandı.

Glennis sırıttı. Yaşlı yüzü aydınlandı. "İlk ben vurdum." Bir ok daha çekti. Pusuya uğramışken bile son derece öylesi rahattı.

Dorian "Keşke benim büyük büyükannem olsaydın," diye mırıldanıp sonraki darbesini hazırladı. On Üçler'i ve Sarıbacaklar'ı aşağıdan ayırt etmek zor olduğundan dikkatli olması gerekiyordu.

Fakat Ün Üçler'in ne Dorian'ın dikkatli davranmasına ne de yardımına ihtiyaçları vardı.

Sarıbacaklar'ın savunma hattını yarıp onları dağıttılar.

Sarıbacaklar'ın sürpriz saldırı düzenleme avantajlarına rağmen On Üçler savaş ustalarıydı.

Crochan'ler ölümcül, dikenli kuyruklardan aldıkları darbelerle gökten düşmeye başladılar. Bazıları kocaman ağızlarla karşı karşı-

ya gelip yere bile düşmeden ortadan kayboldu.

"Geri çekilin!" Manon'ın haykırdığı emir kargaşanın içinde çınladı. "Yere yakın hatlar oluşturun!"

On Üçler'e değil, Crochan'lere verilen bir emirdi bu.

Glennis bağırdı. Belli ki bir tür büyü sesinin daha yüksek çıkmasını sağlıyordu. "Emrine uyun!"

Böylece Crochan'ler geri çekilip çadırların üzerinde süzülerek sağlam bir savunma hattı oluşturdular.

Abraxos'un kendisinden iki kat iri bir boğa ejderhasının boğazını koparışını ve Manon'ın binicinin yüzüne gönderdiği oku izlediler. Yeşil gözlü iblis ikizlerin üç ejderhayı aralarına alıp onları dağ eteklerine düşürüşlerini izlediler. Asterin'in mavi kısrağının bir biniciyi eyerinden düşürüp cadının altındaki ejderhanın omurgasının bir kısmını koparışını izlediler.

On Üçler'den her biri saldırganların içlerine girdikçe bir başka hedefi vuruyordu.

Sarıbacakların bu tür bir düzeni yoktu.

Aşağıdaki Crochan'lere saldırmak için On Üçler'den kaçmaya çalışan Sarıbacak gözcüleri aşağıda kendilerini bekleyen bir ok duvarı buldular.

Ejderhalar kurtulsa da biniciler kurtulamadı.

Birkaç dikkatli manevranın ardından binicisiz canavarların boğazları kesildi. Yakınlardaki tepelerin zirvelerine düştüler.

Dorian'ın içinde acıma, korkuya ve öfkeye karışıyordu.

Bu canavarların kaçı kendilerini seven iyi binicileri olsa Abraxos gibi olabilirdi?

Tepesinde süzülüp dosdoğru Glennis'e yönelen ejderhayı büyüsüyle vurmak Dorian'ı şaşırtacak kadar güç olmuştu. Ejderhanın peşinde bir başka ejderha vardı.

Dorian ejderhaya acı çektirmedi. Canavarın boynunu bir güç patlamasıyla kırdı. Harcadığı çabanın ardından nefes nefese kaldı.

Büyüsünü saldıran ikinci ejderhaya yöneltip onun da sonunu aynı derecede hızla getirdi. Fakat üçüncüyü ve dördüncüyü görmemişti. Bu ikisi kampa sert bir iniş yapıp çadırları dağıtıp yollarına çıkan her şeyi çeneleri arasına almaya çalıştı. Crochan'ler çığlıklar içinde düştüler.

Fakat Manon oradaydı. Abracos hızla süzülüp en yakınındaki binicinin başını kopardı. Başı uçarken Sarıbacak gözcüsünün yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı.

Dorian'ın büyüsü tekledi.

Kesik baş yere çarpıp yuvarlandı.

Dorian'ın gözlerinin önüne bir oda geldi. Kırmızı mermer kanla boyanırken taşa çarpan bir başın sesi Dorian'ın çığlıklarına eşlik eden tek sesti.

Seni sevmemem gerekirdi.

Sarıbacak'ın başı Dorian'ın çizmesinin yanında durdu. Mavi kan kara ve toprağa aktı.

Dördücü ejderha üzerine gelirken Dorian bunu işitmedi; aldırış etmedi de.

Manon, Dorian'ın adını haykırırken Crochan okları yaylarından fırladı.

Sarıbacak gözcüsünün gözleri kimseye, hiçbir şeye bakmıyordu.

Dorian'ın önünde bir ağız açıldı, çeneler genişledi.

Manon bir kez daha Dorian'ın adını haykırsa da Dorian yerinden kımıldayamıyordu.

Ejderha aşağı süzülürken karanlık ağız genişledi ve çeneler Dorian'ınki yanında açıldı.

Tam o anda Dorian büyüsünün zincirlerinden kurtulmasına izin verdi.

Bir saniye daha geçse kötü kokan nefesi havayı kirleten ejderha Dorian'ı tek parça halinde yutacakken...

Canavar yere serildi. Cesedinden dumanlar yükseliyordu.

Dumanların sebebi Dorian'ın yaptığı şeydi.

Ejderhaya değil, kendine yaptığı.

Bedenini aleve çevirmişti. Alevler öyle sıcaktı ki ejderhanın çenelerini, boğazını yakıp canavarın ağzını örümcek ağıymış gibi yırtıvermişti.

Düşüşten sağ kurtulan Sarıbacak binicisi kılıcını çekse de iş işten geçmişti. Glennis okuyla onu gırtlağından vurdu.

Sessizlik çöktü. Yukarıdaki çarpışma bile durmuştu.

On Üçler yere indi. Üzerleri mavi ve siyah kanla kaplıydı. Sorscha'nın –ve kendisinin– kırmızı kanından çok farklıydı bu kan.

Sonra o demir tırnaklı eller Dorian'ın omzunu kavradı ve öfkeli gözler gözlerine çevrildi. "Deli misin sen?"

Dorian birkaç metre ötedeki Sarıbaca cadısının başına bakakalmıştı. Manon gözlerini onun baktığı yere, başa çevirdi. Cadının dudakları gerildi. Ardından Dorian'ı bırakıp Glennis'e doğru döndü. "Düşmanın gerisi olup olmadığından emin olmak için Gölgelerimi göndereceğim."

"Düşmandan sağ kalan oldu mu?" Glennis boş gökyüzüne göz gezdirdi. Belki Dorian'ın büyüsü onları şaşırtmış hatta afallatmış olsa da Glennis de yaralılarla ilgilenen Crochan'ler de bunu belli etmediler.

"Hepsi öldü," dedi Manon.

Fakat grubun önüne ilk çıkan siyah saçlı Crochan hışımla, elinde kılıcıyla Manon'ın üzerine geldi. "Bunu sen yaptın."

Dorian, Damaris'in kabzasını tutsa da kılıcı çekmeye yeltenmedi. Manon geri adım atmazken bunu yapması yakışık almazdı. "Kıçlarınızı kurtarmamı mı kastediyorsun? Evet, ben yaptım."

Cadı öfkeden köpürüyordu. "Onları buraya *sen* çektin."

Glennis yüzündeki mavi kanı silip "Bronwen," diye çıkıştı.

Genç cadının –Bronwen– öfkesi burnundaydı. "Sence buraya gelmeleriyle saldırıya uğramamızın bir olması bir tesadüf mü?"

"Onlar bizim yanımızda savaştılar, bize karşı değil," dedi Glennis. Manon'a doğru döndü. "Bunu yapmadığına yemin eder misin?"

Manon'ın altın sarısı gözleri ateşin ışığında parladı. "Yemin ederim. Onları buraya ben çekmedim."

Glennis başını sallasa da Dorian gözlerini Manon'a dikti.

Damaris buz gibi soğumuştu. Öyle ki altın kabzası Dorian'ın elini acıtıyordu.

Bir şekilde aldığı yanıttan tatmin olan Glennis bir kez daha başını salladı. "O halde konuşacağız... Sonra."

Bronwen kanla kaplı zemine tükürüp uzaklaştı.

Yalan. Manon yalan söylemişti.

Manon bir kaşını kaldırıp Dorian'a baksa da kral ona sırtını çevirdi. Az önce öğrendiği gerçeği, Manon'ın yaptığı şeyi sindirmek için uzaklaştı.

Böylece emirler yağmaya; cadılar koşuşturmaya, yaralılarını ve

ölülerini toplamaya başladı. Dorian elinden geldiğince onlara yardım edip yaraları en kötü olanları iyileştirmeye koyuldu. Açık, geniş yaralardan ellerine mavi kan aktı.

Fakat o kanların sıcaklığını hissetmiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Manon bir yalancı ve katildi. Muhtemelen bu işin sonunu getirene dek her ikisi olmaya devam da edecekti.

Fakat yaptığından pişman değildi. Pişman olma lüksü yoktu. Zamanları tükenirken, omuzlarındaki sorumluluğun ağır yükü varken pişman olamazdı.

Uzun saatler boyunca, diğerleri kampı onarmak ve Crochan'leri tedavi etmek için çalışırken Manon soğuk gökyüzünü gözlüyordu.

Sekiz kayıp. Daha kötüsü de olabilirdi. Hem de çok daha kötüsü. Fakat Manon o sekiz Crochan'in anılarını canlı tutacak, isimlerini öğrenip aklına kazıyacaktı.

Uzun geceyi On Üçler'in ölen ejderhaları ve Demirdiş bincilerini bir başka dağa taşımalarına yardımcı olmakla geçirmişti. Zemin onları gömemeyecekleri kadar sertti ve ölüleri yakarlarsa yerleri kolayca belirlenirdi. Bu yüzden karı tercih ettiler. Manon, Dorian'dan gücünü onlara yardım etmek için kullanmasını istemeye cesaret edemedi.

Manon, Dorian'ın gözlerindeki o bakışı görmüştü. Anlamış gibi.

Manon kaskatı kesilmiş bir Sarıbacak'ın cesedini yere bıraktı. Gözcünün dudakları şimdiden morarmış, sarı saçları buzlarla örtülmüştü. Asterin tıknaz bir biniciyi çizmelerinden çekerek Manon'a doğru çekip cadıyı özensizce yere attı.

Fakat Manon onların ölü yüzlerine gözlerini dikti. Onları kurban eden de kendisiydi.

Bu çatışmanın her iki tarafını. Soyundan geldiği her iki klanı.

Hepsi de acı çekecek, birçoğu ölecekti.

Glennis onları kabul eder miydi? Belki. Fakat diğer Crochan'ler buna pek de hevesli görünmüyorlardı.

Kalplerini kazanacak *zaman* da yoktu. Bu yüzden Manon bildiği tek yöntemi seçmişti: Savaş. O günün erken saatlerinde Demirdişler'in yakınlarda devriye gezdiklerin bildiği bir yere uçup büyük kuzey rüzgârı kokusunu güneye üfleyene dek beklemişti. Ardından fırsat kollamıştı.

Manon ölü gözcülerden birinden gözlerini ayırmayınca Asterin ona "Onları tanıyor muydun?" diye sordu. Az ileride ejderhalar büyük kar yığınlarını kanatlarıyla cesetleri örtmek için kullanıyorlardı.

"Hayır," dedi Manon. "Tanımıyordum."

Crochan kampına döndüklerinde şafak söküyordu. Saatler önce öfkeyle bakan gözler şimdi ihtiyatla onları izliyor; geniş, halka şeklindeki ateş çukuruna ilerlerken artık daha az el silahlara uzanıyordu. Bu en büyük ateş çukuru kampın merkezindeydi. Glennis'in ocağı.

Kocakarı ateşin karşısında dikiliyor; eğri büğrü, kanlı ellerini ısıtıyordu. Dorian onun yakınlarında oturuyordu. Manon'a göz göze geldiğinde safir gözlerinde suçlayan bir bakış vardı.

Sonra. Manon onunla daha sonra konuşacaktı.

Manon, Glennis'in yakınına gelip durdu. On Üçler ateşin etrafına dizilip ateşin çevresindeki beş çadırı ve ortasında fokurdayan kazanı incelediler. Arkalarında duran Crochan'ler tamirata ve tedaviye devam ederken gözlerini onlardan ayırmıyorlardı.

Glennis fokurdayan kazana ve içindeki, keçi yahnisi gibi kokan yemeğe işaret edip "Bir şeyler yiyin," dedi.

Manon itiraz etmeden itaat etti. Ateşin kenarındaki toprak kaselerden birini önüne çekti. Güven sergilemenin bir başka yolu: Onların yemeğini yemek, kabul etmek.

Böylece Manon yemeği yedi. Birkaç ısırık almasının ardından Dorian da aynını yaptı. Her ikisi yemek yerken Glennis bir taşa oturup iç çekti. "Bir Demirdiş cadısının bir Crochan'le yemeğini paylaşmasının üzerinden beş yüz yıldan uzun bir zaman geçti. Barış içinde sohbet etmelerinin üzerinden. Muhtemelen sohbetlerini sadece annen ve baba bölerdi."

Manon yemeğe ara verip nazikçe "Sanırım," dedi.

Kocakarının dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Savaşa ve tükenen geceye rağmen. Nihayet "Ben babanın büyükannesiydim," diye açıkladı. "Babanı doğurmadan önce ölen Crochan kraliçesiyle birlikte olan büyükbabanı dünyaya ben getirdim."

Fey'lerden miras aldıkları bir başka şey de buydu: Doğum yapmakta zorlanmaları, doğumların ölümle sonuçlanabilmesi. Üç Yüzlü Tanrıça'nın dengeyi korumak, yeryüzünün kaynakları tüketecek çok sayıda ölümsüz çocukla dolmaması için yöntemi buydu.

Manon yarısı harap olmuş kampa göz gezdirdi.

Kocakarı onun gözlerindeki soruyu okudu. "Erkeklerimiz güvenli evlerde kalıyorlar. Bu kamp işlerimizi yürüttüğümüz bir ileri karakol." Crochan'ler hep Demirdişler'den daha çok erkek doğurmuşlar, eş seçiminde Fey'lerin alışkanlıklarını benimsemişlerdi. Onlarınki gerçek bir eş bağı olmasa da ruh eşleşmesiydi. Manon bunu hep saçma, tuhaf ve gereksiz görmüştü.

"Annen geri dönmeyince babandan bir başka genç cadıyla eşleşmesi istendi. Baban Crochan soyunun tek taşıyıcısıydı ve sen ve annen doğumdan sağ çıkmasanız soy onunla son bulacaktı. Baban başınıza neler geldiğini bilmiyordu. Ölü mü hayatta mı olduğunuzu. Sizi nerede arayacağını bile bilmiyordu. Böylece görevini kabul edip yok olan halkına yardımcı olmaya razı geldi." Manon'ın büyük büyükannesi hüzünle gülümsedi. "Tristan'i tanıyan herkes severdi." Tristan. Babasının adı buydu demek. Büyükannesi onu öldürmeden önce bunu biliyor muydu acaba? "Onun için özellikle genç bir cadı seçilmişti. Fakat baban cadıyı sevemedi. Gerçek eşi, ruhunun şarkısı annenken bunu yapamadı. Yine de Tristan görevini yerine getirdi. Rhiannon o birlikteliğin ürünü oldu."

Manon gerildi. Rhiannon'un annesi oradaysa...

Kocakarı bir kez daha Manon'ın yüzündeki soruyu okudu.

"Melisande'de, nehir kenarındaki ovalarda bir Sarıbacak gözcüsü onu katletti. Yıllar önce."

Manon hissettiği ferahlamadan dolayı suçluluk duydu. Kadınla yüzleşmek, ondan af dilemek zorunda kalmadığı için. Yapması gerektiği gibi.

Dorian kaşığını bıraktı. Son derece kibar ve sıradan görünen

bir jestti bu. Kralın o ejderhayı nasıl öldürdüğü düşünüldüğünde. "Crochan soyu nasıl hayatta kaldı? Efsanelere göre soyları tükenmişti."

Bir hüzünlü gülümseme daha. "Bunun için anneme teşekkür edebilirsin. Rhiannon Crochan'in en genç kızı Cadı Şehri'ndeki kuşatma sırasında doğum yaptı. Ordularımız yok edilmiş ve şehir duvarlarından başka Demirdiş ordularını tutan bir şey kalmamışken, çocuklarımız ve torunlarımızın çoğu katledilmiş ve eşi şehir duvarlarında kazığa oturtulmuşken Rhiannon habercileri bebeği düşürdüğünü ilan ettirdi. Böylece Demirdişler Crochan'lerin soylarının süreceğini asla bilmeyeceklerdi. O aynı gece Rhiannon Demirdiş Baş Cadılarına karşı üç gün süren savaşına başlamadan hemen önce annem bebek prensesi süpürgesine binip kaçırdı." Kocakarının gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "Rhiannon onun en iyi dostuydu... Onun için bir kız kardeşti. Annem kalmak, sonuna kadar savaşmak istese de bunu halkı için yapması istendi. Halkımız için. Öldüğü güne dek, annem Rhianon'un baş cadıları oyalamak amacıyla kapıları tutmaya gittiğine inandı. Demirdişler'in dikkati dağılmışken son Crochan'i kaçırmaya gittiğine."

Manon ne diyeceğini, hislerini nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

Glennis "Bu kampta," diye ekledi, "kuzenlerin var."

Asterin bu sözler karşısında kaskatı kesildi. Ateşin kenarındaki Edda ve Briar da gerilmişti. Manon'ın akrabaları. Soyunun Siyahgaga tarafından. Şüphesiz bu ayrıcalığı kendilerine saklamak için savaşmaya hevesli olacaklardı.

"Bronwen," dedi kocakarı. Altın bağlı süpürgesi olan, ateşin ötesindeki gölgelerden Manon ve On Üçler'i gözleyen siyah saçlı cadı meclisi liderine işaret etti. "O da benim torunumun çocuğu. Senin en yakın kuzenin."

Bronwen'in yüzünde şefkatten eser yoktu. Bu yüzden Manon da hoş görünmeye zahmet etmedi.

"O ve Rhiannon kardeş gibi yakındılar," diye mırıldandı Glennis.

Manon elini saç örgüsünün ucundaki kırmızı pelerin parçasına götürmemek için kendisini zorladı.

Dorian –Karanlık ruhunu kutsasın– araya girdi: "Sizi bulmamızın bir nedeni var."

Glennis bir kez daha ellerini ateşte ısıttı. "Herhalde bu savaşa katılmamızı isteyeceksiniz."

Manon'ın bakışları yumuşamadı. "Evet. Sizin ve diyarlara yayılan tüm Crochan'lerin katılmanızı."

Gölgelerin arasındaki Crochan'lerden biri kahkaha attı. "Yok artık." Diğerleri de onunla kıkırdadılar.

Glennis'in mavi gözlerindeki ifade hiç değişmedi. "Cadı Şehri'nin düşüşüne kadar savaşa çıkmadık. Bu sandığından daha zor bir iş olabilir."

Dorian "Ya kraliçeleri onları savaşa çağırırsa?"

Sert adımların altında kar hışırdadı. Sonra Bronwen belirdi. Kahverengi gözleri alev alevdi. "Yanıt verme Glennis."

Bir yaşlıya karşı ne kadar saygısız ne kadar teklifsiz bir tavırdı bu...

Bronwan ateş saçan gözlerini Manon'a dikti. "Kraliçemiz değilsin. Soyun ne olursa olsun. Az önceki çatışmaya rağmen. Sana hesap vermeyiz, asla da vermeyeceğiz."

Manon soğukkanlı bir tavırla "Morath sizi buldu," dedi. Bu tepkiyi bekliyordu. "Yine bulacak. Aylar içinde ya da bir yıl içinde. Sizi bulacaklar. O zaman onları yenmeniz için hiçbir ümit olmayacak." Ellerini iki yanından sarkıtıyor, demir pençelerini çıkarma isteğiyle mücadele ediyordu. "Terrasen'de birçok krallığın ortaklaşa kurduğu bir ordu savaşıyor. Onlara katılın."

Bir başka, yakından gelen bir ses işitildi: "Terrasen beş yüz yıl önce yardımımıza gelmemişti." Daha önce gördükleri güzel, kahverengi saçlı cadıydı bu. Onun süpürgesinde de değerli metalden bir bağ vardı. Bronwen'inki altın, onunki gümüştü. "Şimdi ne diye bize yardım etmeye zahmet etsinler ki?"

Manon şarkı söyler gibi mırıldandı: "Ben de sizin katı ahlaki değerleri olan bir avuç idealist olduğunuzu, bu işin tam da size göre olacağını sanmıştım."

Genç cadı öfkelendi. Fakat Glennis yıpranmış elini havaya kaldırdı.

Fakat bu kadarı Bronwen'i durdurmak için yeterli değildi. Cadı, Manon'ı süzüp "Kraliçemiz değilsin," diye hırladı. "Asla seninle uçmayacağız."

Bronwen ve genç cadı hışımla oradan uzaklaştılar. Orada bekleyen Crochan muhafızların geçmelerine izin verdi.

Manon, Glennis'in yüzünün hafifçe asıldığını gördü. "Ailemizin çabuk öfkelenen bir mizacı olduğunu göreceksin."

İnsafsızlık.

Manon'ın bu gece yaptığı, Demirdişler'i bu kampa çekmesi... Dorian bunun için daha uygun bir sözcük bulamıyordu. *İnsafsızlık.*

Manon'ın, büyük büyük annesini, On Üçler'in bakışları altında kalkıp örümceği aramaya gitmişti.

Cyrene'i bıraktığı yerde buldu. İleri uçta kalan çadırlardan birinin gölgesi altında bağdaş kurmuştu.

İnsan formuna dönmüştü. Siyah saçları birbirine girmişti. Bir Crochan pelerinine sarılmıştı. Cadılardan biri ona acımış gibi. Cyrene'in gözlerindeki açlığın sebebinin keçi yahnisi olmadığını fark etmeden.

Cyrene'in karşısında duraksayan Dorian "Şekil değiştirme gücün nereden geliyor?" diye sordu. "İçinden mi?"

Şekil değiştiren örümcek gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Doğruldu. Biri ona yıpranmış, kahverengi bir tunik; pantolon ve çizme de vermişti. "Sergilediğin büyü gösterisi gerçekten müthişti." Cyrene gülümseyince küçük keskin dişleri ortaya çıktı. "Senden nasıl da bir kral olur ama. Kimsenin meydan okuyamayacağı, rakipsiz bir kral."

Dorian'ın içinden tahtını geri alacak kadar yaşarsa nasıl bir kral olmak istediğini pek de bilmediğini söylemek gelmedi. Babasına hiç benzemeyen bir kral olmak iyi bir başlangıç olabilirdi.

Dorian rahat duruşunu bozmadı. Hatta tekrar "Şekil değiştirme özelliğin nereden geliyor, içinden mi?" diye sorarken bile.

Cyrene bir şeye kulak veriyormuş gibi başını yana eğdi. "Tuhaftı, ölümlü kral, büyünün dönüşüyle içimde yeni bir yeri bulmak. İçimde yeni bir şeyin kök saldığını görmek." Küçük eli karnına, göbeğinin hemen üzerine gitti. "Küçük bir güç tohumu. Şekil değiştirme gücünü harekete geçiriyor, olmak istediğim şeyi düşünüyorum ve

değişim önce buradan başlıyor. Sıcak her zaman buradan geliyor." Örümcek gözlerini Dorian'a dikti. "Bir şey olmak istiyorsun, taçsız bir kral mesela, o halde öyle ol. Şekil değiştirmenin sırrı budur. Olmak istediğin şey olmak."

Dorian gözlerini devirmemek için kendisini tutsa da kabzasını tuttuğu Damaris ısınmıştı. *Olmak istediğin neyse o ol...* Söylemesi kolaydı. Özellikle de tacın ağırlığını sırtında hisseden birine.

Dorian bir elini karnına koydu. Kat kat giysilerine ve pelerinine rağmen. Hissettiği sadece sıkı kaslar oldu. "Değişimi çağırmak için yaptığın bu mu: Öncelikle ne olmak istediğini mi düşünüyorsun?"

"Sınırları var. Zihnimde berrak bir görüntü olması gerek. Yoksa işe yaramaz."

"O halde göremediğin bir şeye dönüşemiyorsun."

"Belli özellikler uydurabilirim –göz rengi, saç– fakat yaratığın kendisini değil." Dudakları gudubet bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şu hoş büyünü kullan bakalım," diye meydan okudu örümcek. "Güzel gözlerini değiştir. Renklerini değiştir."

Tanrılar Dorian'ı lanetlese yeriydi. Denedi. Kahverengi gözler düşündü. Chaol'un kılıç talimlerinden birinin ardından sert bakan bronz gözlerini. Gözlerinin gemiyle güney kıtasına giderkenki halini değil.

Chaol iyileşebilmiş miydi? O ve Nesryn kağanı yardım göndermeye ikna etmişler miydi? Hepsi farklı yerlere dağılmışken Chaol onun nerede olduğunu, başlarına ne geldiğini nasıl öğrenecekti?

"Çok düşünüyorsun genç kral."

"Az düşünmekten iyidir," diye mırıldandı Dorian.

Damaris yine ısındı. Dorian kılıcın keyiflendiğine yemin edebilirdi.

Cyrene kıkırdadı. "Göz rengini *düşündüğün* kadar *iste* de."

"Bunları bir yol gösteren olmadan nasıl öğrendin?"

Örümcek "Artık güç içimde," demekle yetindi. "Ona kulak verdim."

Dorian büyüsünün bir kolunu örümceğe doğru uzattı. Örümcek gerildi. Fakat Dorian'ın büyüsü onu okşadı. Bir kedi gibi nazikçe ve merakla. Ham büyü, istenildiği gibi şekillendirilecek ham büyü.

Dorian büyüyü örümceğe doğru gönderdi. Onu örümceğin içinde-

ki güç tohumunu bulmaya gönderdi. O tohumu tanımaya.

Örümcek huzursuzca kıpırdanıp "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Dorian'ın büyüsü örümceği sardı. Dorian yaratığın varlığının nefret dolu ve korkunç yıllarının her birini hissedebiliyordu.

Her bir...

Dorian'ın ağzı kurudu. Bulduğu büyünün kokusu karşısında boğazına safra yürüdü. O kokuyu, o iğrençliği asla unutamazdı. Boğazındaki izi sonsuza dek bunun kanıtı olarak taşıyacaktı.

Valg. Örümcek bir şekilde Valg'di. Ayrıca kontrol altına alınmış da değildi. Valg doğmuştu.

Dorian renk vermeden ilgisiz bir ifade takındı. Büyüsü o parıldayan, güzel bir parça büyüyü bulduğunda bile.

Çalıntı büyü. Valg'lerin her şeyi çaldıkları gibi.

Ne isterlerse aldıkları gibi.

Dorian'ın kalbi kulaklarında küt küt atıyordu.

Dorian örümceğin ufak tefek bedenini, sıradan yüzünü süzdü. "Seni kıtanın diğer ucuna getiren intikam arayışından pek bahsetmedin."

Cyrene'in siyah gözleri dipsiz çukurlara döndü. "Ah, o konuyu unutmadım. Kesinlikle unutmadım."

Damaris yine ısındı. Bekliyordu.

Dorian büyüsünün örümceğin içindeki kara cehennemde hapsolmuş güç tohumunu teskin eden ellerle sarmasına izin verdi.

Stygia örümceklerinin neden ve nasıl Valg olduklarını, buraya nasıl geldiklerini, neden burada kök saldıklarını öğrenmek umurunda değildi.

Örümcekler hayallerden, hayattan ve neşeden besleniyorlardı. Bunlardan haz alıyorlardı.

Şekil değiştirme gücünün tohumu Dorian'ın ellerinde yanıp sönüyordu. Merhametli bir dokunuşa hasret kalmış gibi. İnsan dokunuşuna.

Bunun... Dorian'ın babası bu tür yaratıkların çoğalmasına, hüküm sürmesine izin vermişti. Sorscha bu yaratıkların, onların zalimliğinin kurbanı olmuştu.

"Seninle pazarlık edebiliriz, anlıyorsun ya," diye fısıldadı Cyrene. "Zamanı geldiğinde sana dokunulmamasını sağlarım."

Damaris buz kesildi.

Dorian gözlerini örümceğin gözlerine dikti. Büyüsünü geri çekti. Örümceğe hapsolan şekil değiştirme gücünün kendisine uzandığına, kendisine gitmemesi için yalvardığına yemin edebilirdi.

Dorian örümceğe gülümsedi. Örümcek de ona.

Sonra Dorian saldırdı.

Görünmez eller örümceğin boynunu sıkıp burktu. O sırada Dorian'ın büyüsü örümceğin göbeğine, çalıntı insan büyüsünün olduğu yere dalıp büyüyü sardı.

Dorian tutmaya devam etti. Örümcek ölürken Dorian'ın ellerindeki büyü yavru bir kuş gibiydi. Dorian büyüyü her açıdan inceledi. Büyü rahat bir nefes almış gibiydi. Sonrasında rüzgâra karıştı. Nihayet özgür kalmıştı.

Cyrene yere yığıldı. Görmeyen gözlerle.

Dorian'ın bir kez aklından geçirmesi örümceği yakmaya yetti. Kimse yaratığın küllerinden yayılan berbat kokuyu alıp neler olduğunu soruşturmaya gelmedi. Küllerin altındaki kara lekeyi de.

Valg. Belki de Dorian'ın Morath'e giriş biletiydi örümcek. Fakat kral kendisini bir kısmı erimiş toprağın üzerindeki kara lekeye bakar halde buldu.

Damaris'i bıraktı. Kılıç gönülsüzce sustu.

Dorian, Morath'e girmenin bir yolunu bulacaktı. Şekil değiştirmede ustalaştığında.

Örümceğin ve türünün tüm üyelerinin cehenneme kadar yolu vardı.

Bir saat sonra kendisini içinde ayakta bile duramadığı kadar alçak bir çadırda, iki dürülü yataktan birinin üzerinde bulan Dorian'ın kalbi hâlâ hızlı atıyordu.

Dorian çizmelerini çıkarıp ağır battaniyeleri üzerine çekerken Manon çadıra girdi. Battaniyelere at ve saman kokusu sinmişti. Fakat Dorian bunu umursamadı. Battaniyeler sıcak ve hiç yoktan iyiydi.

Manon dar alana, ikinci sürülü yatağa ve battaniyeye göz gezdirdi. Açıklama mahiyetinde "On Üç çift sayı değil," dedi. "Benim hep

kendi çadırım olmuştur."

"Bu geleneği bozduğum için üzgünüm."

Manon, Dorian'a soğuk bir neşeyle bakıp dürülü yatağa oturdu. Çizmelerinin bağcıklarını çözerken burun delikleri şişti.

Başını ağır ağır çevirip omzunun üzerinden Dorian'a baktı. "Ne yaptın sen?"

Dorian gözlerini Manon'ın gözlerinden ayırmadı. "Bugün yapman gerekeni yaptın," dedi. "Ben de öyle yaptım." Yakınında duran Damaris'e dokunmaya gerek görmedi.

Manon, Dorian'ı tekrar kokladı. "Örümceği öldürmüşsün." Yüzünde yargılayan bir ifade yoktu. Sadece katıksız bir merak vardı.

"O bir tehditti," dedi Dorian. İğrenç bir Valg de olduğunu ekleme gereği görmedi.

Manon'ın gözlerine temkinli bir bakış yerleşti. "Seni öldürebilirdi."

Dorian ona yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır, öldüremezdi."

Manon onu bir kez daha süzdü. Dorian da öylece durdu. "Benim kendi...seçimlerime dair söyleyeceğin bir söz yok mu?"

Dorian "Dostlarım kuzeyde çarpışıyorlar ve belki de ölüyorlar," dedi. "Crochan'lerin kalbini kazanmakla harcayacak haftalarımız yok."

İşte söylemişti. Amansız gerçeği. Burada belli bir düzeyde kabul görebilmeler için o çizgiyi aşmaları gerekmişti. Belki de bir taç takmanın bir kısmı da bu tür katı kararlar almaktı.

Dorian, Manon'ın sırrını saklayacaktı. O saklanmasını istediği sürece.

"Faziletli nutuklar çekmeyecek misin?"

Dorian "Savaştayız," dedi. "O tür şeyleri çoktan geride bıraktık."

Zaten bir önemi de olmayacaktı. Dorian'ın ebedi ruhu bu katliamda akan kanı büyük ölçüde durdurmanın bedeli olacaksa bir önemi de olur muydu? Dorian zaten yeterince zarar vermişti. Çizgileri art arda aşmak diğerlerine zarar gelmesine engel olacaksa gereğini yapacaktı. Bu onu nasıl bir kral yaparsa yapsın.

Manon bunu kabul edilebilir bir yanıt olarak görüp mırıldandı. "Saray entrikalarını biliyorsun," dedi. Kıvrak parmakları bir kez daha çizmelerinin bağcıklarında gezindi. "Daha önce dediğin gibi

sen olsan bu oyunu nasıl oynardın? Crochan'lerle aramdaki durumu kastediyorum."

Dorian bir elini başını altına koydu. "Sorun tüm kartların onların elinde olması. Senin onlara ihtiyacın onların sana ihtiyacından çok daha büyük. Oynaman gereken tek kart soy kartı...ve o kartı yaşanan çatışmaya rağmen reddediyor gibiler. O halde bunu onlar için nasıl hayati kılabiliriz? Onlara hayattaki tek kraliçelerine *ihtiyaçları* olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?" Dorian bir süre düşündü. "Ayrıca halklarınız arasında bir barış olasılığı var. Fakat sen..." Dorian yüzünü buruşturdu. "Artık vârisliğin tanınmıyor. Bir Siyahgaga olarak yapacağın pazarlıklar sadece seni ve On Üçler'i bağlar. Demirdişler'in geri kalanını değil. Gerçek bir barış anlaşması olmaz bu."

Manon çizmelerinin bağcıklarını çözmeyi bitirip yatağa uzandı. Battaniyeyi üzerine çekerken çadırın alçak tavanına gözlerini dikti. "Sana bunları cam şatoda mı öğrettiler?"

"Evet." Dorian o şatoyu cam kırıkları ve toza çevirmeden önce.

Manon yan döndü. Başını eliyle destekledi. Beyaz saçları saç örgüsünden dökülüp yüzünün iki yanından sarktı. "Büyünü onları bunu yapmaya zorlamak için kullanamazsın, değil mi?"

Dorian güldü. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Maeve, Prens Rowan'ın zihnine girip onu aslında eşi olmayan Bir Fey dişisini seçmeye ikna etmişti."

"Daha Maeve'in gücünün ne olduğunu bile bilmiyorum," dedi Dorian. Yüzünü buruşturdu. Fey Kraliçesi'nin Rowan'a ne yaptığını, şu anda Terrasen Kraliçesi'ne yaptığını da bilmiyordu... "Ve olası müttefiklerimiz üzerinde deney yapmak istediğimden pek de emin değilim."

Manon burundan iç geçirdi. "Benim eğitimimde bunlar yoktu."

Dorian buna şaşırmamıştı. "Sana karşı dürüst olmamı ister misin?" Manon'ın altın rengi gözleri Dorian'ı olduğu yere mıhlarken Manon başını hafifçe öne arkaya salladı. "Onların neye ihtiyaçları olduğunu bul ve onu kendi lehine kullan. Ardından savaşa gelmelerini, seni Crochan Kraliçesi olarak görmelerini ne sağlar? Bu gece onlarla omuz omuza savaşarak bir nebze güvenlerini kazansan da seni hemen kabullenmeyecekler. Belki Glennis bu sorunun yanıtını bilebilir."

"Ona bunu sorarak risk almış olurum."

"Ona güvenmiyorsun."

"Neden güveneyim ki?"

"O senin büyük büyükannen. Ayrıca görür görmez infaz edilmeni emretmedi."

"Büyükannem de son ana dek bunu yapmamıştı." Manon'ın yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmasa da bu sözler ağzından çıkarken parmaklarını başına gömdü.

Böylece Dorian "Aelin'ın Mycenia donanmasını savaşa katmak için Kaptan Rolfe'a ve onun yüzyıllarca gizlenmenin yorgunluğu içindeki halkına ihtiyacı vardı. Onların Terrasen'e ancak uzun zaman önce kaybettikleri müttefiklerinde olan deniz ejderhalarından biri ortaya çıkarsa döneceklerini öğrenmişti. Bu yüzden bunun gerçekleşmesini sağladı: Küçük bir Valg filosunu Kafatası Körfezi'ne körfezin neredeyse savunmasız olduğu bir dönemde saldırmaya kışkırttı. Sonra savaş sırasında büyüyle çağrılan bir deniz ejderhasını onlara yardım etmeye gelmiş gibi gösterdi."

"Şekil değiştiren," dedi Manon. Dorian başını salladı. "Mycenia'lılar da bunu yuttular mı?"

Dorian heceleri uzatarak "Kesinlikle," dedi. "Aelin, Mycenia'lıları davası için çarpışmaya ikna etmek için onlara ne gerektiğini öğrenmişti. Crochan'lerin de aynını yapması için ne gerekiyor olabilir?"

Manon yatağa bir dansçı zarafetiyle uzandı. Saç örgüsünün ucundaki kırmızı kumaş parçasıyla oynadı. "Sabah olduğunda Ghishlaine'e sorarım."

"Ghishlaine'in yanıtı bileceğini sanmam."

O altın rengi gözler Dorian'ın gözlerine çevrildi. "Sence cidden Glennis'e mi sormalıyım?"

"Bence evet. Ayrıca sana yardım edeceğini düşünüyorum."

"Ne diye etsin ki?"

Dorian, On Üçler'in bu tabloyu –Manon'ın yüzünde bazen beliren o kendine karşı hissettiği nefretin yansımasını– görüp görmeyeceklerini merak etti. "Annesi şehri, halklarını, kraliçelerini o son saatlerinde kraliyet soyunu sürdürmek için kendi rızasıyla terk etmeyi tercih etmişti. Senin soyunu. Sanırım bu gece sana o öyküyü kendisinin aynını yapacağını fark etmen için anlattı."

"Neden bunu açıkça dile getirmedi o halde?"

"Çünkü... Belki fark etmemiş olabilirsin fakat Demirdişler'i kullanarak sahnelediğin oyuna rağmen bu kampta popüler biri olduğun söylenemez. Glennis oyunu nasıl oynayacağını biliyor. Tek yapman gereken ona ayak uydurmak. Neden burada olduklarını öğren. Sonra da bir sonraki hamleni planla."

Manon'ın dudakları gerilip gevşedi. "Öğretmenlerin sana iyi bir eğitim vermiş prensçik."

"Anlaşılan bir iblisin kontrolü altındaki bir zorba tarafından yetiştirilmenin bazı avantajları oluyor." Sözleri ruhsuz çıksa da Dorian'ın içinde bir öfke kabarmıştı.

Manon'ın gözleri Dorian'ın boğazına, oradaki soluk çizgiye çevrildi. Dorian cadının bakışını teninde neredeyse hayalet bir dokunuş gibi hissedebiliyordu.

"Ondan hâlâ nefret ediyorsun."

Dorian bir kaşını kaldırdı. "Etmemeli miyim?"

Manon'ın ay beyazı saçları loş ışıkta ışıldadı. "Bana onun insan olduğunu söylemiştin. Derinlerde insan kaldığını ve elinden geldiğince seni korumaya çalıştığını. Yine de ondan nefret ediyorsun."

"Beni *koruma* yöntemlerini hoş bulamıyorsam kusuruma bakma."

"Fakat şifacını öldüren insan olan baban değil, o iblisti."

Dorian dişlerini sıktı. "Arada bir fark yok."

"Yok mu?" Manon kaşlarını çattı. "Çoğu insan bedeni bir Valg'in eline geçtiğinde sadece birkaç ay dayanabilir. Sen güçbela dayanabilmiştin." Ağzından çıkıveren sözlerin etkisiyle irkilmemeye çalıştı. "O ise onlarca yıl dayandı."

Dorian gözlerini Manon'ın gözlerine dikti. "Babamdan asil bir kahraman çıkarmaya çalışıyorsan nefesini boşa harcıyorsun derim." Dorian konuyu o noktada kapatmayı düşünse de "Biri sana büyükannenin gizliden gizliye iyi biri olduğunu, anne-babanı ve daha birçok kişiyi öldürmek istemediğini, sana kız kardeşini öldürtmeye zorlandığını söylese buna inanman, onu affetmen kolay olur mu?"

Manon kendi karnına, deri kıyafetin altında gizli yara izine baktı. Dorian kendisini alacağı yanıta hazırladı. Fakat Manon "Konuşmaktan yoruldum," demekle yetindi.

Bu iyiydi. Çünkü Dorian da yorulmuştu.

"Konuşmak yerine yapmak istediğin bir şey var mı cadıcık?" Dorian'ın sesi hırıltılı bir hal almıştı. Kalbinin hızlandığını Manon'ın işitebildiğini biliyordu.

Manon'ın yanıtı onun üzerine çıkmak oldu. Saçları ikisinin bedenleri üzerine bir perde gibi indi. "Konuşmak istemediğimi söyledim," diye fısıldadı Manon. Dudaklarını Dorian'ın boynuna yaklaştırdı. Sonra dişlerini boyunun üzerinde gezdirip bir zamanlar o gerdanlığın olduğu beyaz çizginin üzerinden geçirdi.

Dorian hafifçe homurdandı. Sonra kalçalarını hareket ettirip Manon'ı kendisine doğru çekti. Bu hareketine karşı Manon kesik kesik nefes almaya başladı. Dorian bir elini Manon'ın böğründen aşağı indirdi.

"O halde beni sustur," dedi Dorian. Bir elini indirip Manon'ın sırtını kavrarken boynunu ve çenesini hafifçe ısırdı. O demir dişler ortada olmasa da her an çıkacaklarmış hissi vardı. Dorian'ın başının üzerinde sallanan keskin bir kılıç gibi.

Fakat Dorian sadece Manon'ın yanında hiçbir şey açıklamak zorunda değildi. Sadece onun yanında bir kral ya da olduğundan farklı biri olması gerekmiyordu. Sadece onun yanında yaptıklarından dolayı, hüsrana uğrattıklarından dolayı, hâlâ yapabileceklerinden dolayı yargılanmazdı.

Onun yanında sadece haz ve katıksız kayıtsızlık vardı.

Manon'ın eli Dorian'ın kemer tokasını bulurken Dorian da onun kemer tokasına uzandı. İkisi de bunun ardından bir süre konuşmadı.

O gece –iki kez– yaşadığı rahatlama gri ve kasvetli sabah gelip de Manon'ın Glennis'in geniş çadırına giderken hissettiği gerginliği yeterince törpüleyememişti.

Manon kralı uyur halde, paylaştıkları battaniyelere sarınmış halde bırakmışsa da onun kendisine sarılmasına izin vermemişti. Öylece yan dönüp sırtını Dorian'a çevirmiş, gözlerini yummuştu. Dorian bunu umursamamış gibiydi. Zira her ikisi de alacakları hazzı alıp Manon, Dorian'a sırt çevirdikten sonra Dorian hoşnut ve mahmur bir haldeydi. Sonrasında Dorian uyumaya devam ederken

Manon görüşmede nasıl hareket etmesi gerektiğini düşünmüştü.

Belki de Dorian'ı yanına almalıydı. Onun bu oyunlardan anladığından şüphe yoktu. Bir kral gibi düşünebildiğinden.

Fakat o örümceği mavi kanlı bir cadı gibi öldürmüştü. Biraz bile merhamet etmeden.

Bunun Manon'ı o şekilde heyecanlandırmaması gerekiyordu.

Fakat Manon bu görevi Dorian'a verirse gururunun asla onarılmayacağını ve artık kendisine cadı diyemeyeceğini biliyordu.

Bu yüzden Manon, Glennis'in çadırının kapısından teklifsizce giriverdi. "Seninle konuşmalıyım."

Glenies'in küçük, bronz bir ayna karşısında gösterişli pelerinini bağlıyordu. "Kahvaltıdan önce geldin demek? Herhalde bu aceleciliğini babandan almışsın. Tristan çeşitli acil meseleleriyle çadırıma dalıp dururdu. Onu yerinde oturup bir şeyler yemeye güçbela ikna ederdim."

Manon bu bilgileri umursamadı. Demirdişler'in babaları olmazdı. Sadece anneleri ve annelerinin anneleri olurdu. Hep de böyle olmuştu. Bu arada babasına dair sorular sormamak için kendisini zorluyordu da. Lothian Siyahgaga'yla nasıl tanıştığını, ikisini o kadim nefreti bir kenara bırakmaya neyin ittiğini sormaya.

"Crochan'leri kazanmak için ne gerekir? Savaşta bize katılmaya ikna etmek için?"

Glennis aynanın karşısında pelerinini düzeltti. "Sadece bir Crochan Kraliçesi Savaş Ateşi'ni yakabilir. Ocağındaki tüm cadıları çağırmak için."

Manon samimi yanıt karşısında afalladı. "Savaş Ateşi mi?"

Glennis çenesiyle çadırın kapısına, daha ötedeki ateş çukuruna işaret etti. "Her Crochan ailesinin kendileriyle birlikte her kampa ya da kurdukları her eve taşıdıkları bir ocak vardır. Ateşleri asla sönmez. Benim ocağımın ateşinin geçmişi Crochan şehrine dek uzanıyor. Brannon'ın Rihannon'a sonsuza dek yanan ateşin kıvılcımını verdiği zamana dek. Annem onu pelerininin içinde gizli cam bir kürede taşırdı. Atanı şehirden kaçırdığından beri tüm kraliyet mensubu Crochan'lerin ocaklarında yandı."

"Ya büyü on yıl boyunca ortadan kalktığında ne oldu?"

"Kâhinlerimiz ateşin söneceğini bildirmişlerdi. Bu yüzden büyülü

alevi kullanarak çok sayıda sıradan ateş yaktık ve bunları diri tuttuk. Büyü yok olduğunda alev gerçekten söndü. Bu baharda geri döndüğünde ise alev tekrar canlandı. Onu gördüğümüz son ocakta." Büyük büyükannesi Manon'a doğru döndü. "Bir Crochan kraliçesi halkını savaşa çağırdığında kraliyet ocağından bir alev alınır ve her bir ocağa, bir kamptan diğerine, bir köyden diğerine aktarılır. Alevin gelişi sadece gerçek bir Crochan kraliçesinin yapabileceği bir çağrıdır."

"O halde tek yapmam gereken o çukurdaki alevi kullanmak. Sonrasında ordu beni izleyecek, öyle mi?"

Yaşlı kadın gaklar gibi güldü. "Hayır. Bunu yapabilmek için önce bir kraliçe olarak kabul görmelisin."

Manon dişlerini gıcırdattı. "Bunu nasıl başaracağım peki?"

"Bunu akıl edecek kişi ben değilim, öyle değil mi?"

Manon'ın demir tırnaklarını çıkarıp çadırı deşmemek için kendisini tüm iradesiyle dizginlemesi gerekti. "Neden buradasın... Neden bu kamp?"

Glennis'in kaşları kalktı. "Dün söylememiş miydim sana?"

Manon ayağını yere vurdu.

Cadı, Manon'ın sabırsızlığını fark edip kıkırdadı. "Eyllwe'ye gidiyorduk."

Manon afalladı. "Eyllwe mi? Bu savaştan kaçmayı düşünüyorsanız o krallığa da sıçradığını söylemeliyim." Eyllwe uzun zamandır Adarlan'ın gazabının ağırlığını üzerinde hissediyordu. Erawan'le sonu gelmez toplantılar yapmışlar, Erawan krallığın parçalanmış halde kalmasına odaklanmıştı.

Glennis başını salladı. "Biliyoruz. Fakat güneydeki ocaklarımızdan bir tehditin ortaya çıktığını haber aldık. Bu zamana dek sağ kalan bazı Eyllwe savaş birlikleriyle buluşmak için yolculuk ediyoruz... Morath'in göndermiş olabileceği korkunç şeylerle çarpışmak için."

Kuzeye, Terrasen'e değil de güneye gitmek.

"Erawan sırf sizi bölmek için Eyllwe'ye dehşet saçıyor olabilir," dedi Manon. "Terrasen'e yardım etmenizi engellemek için. Benim Crochan'leri toplamaya çalışacağımı tahmin etmiştir. Eyllwe kaybedildi bile. Bizimle kuzeye gelin."

Kocakarı sadece başını iki yana salladı. "Olabilir. Fakat söz verdik. Bu yüzden de Eyllwe'ye gideceğiz."

ON ALTINCI BÖLÜM

Ordu nihayet gece karanlığında vardığında Darrow bir tepede, at sırtında bekliyordu. Bütün bir gün süren ilerleyiş boyunca her kilometrede kar ve rüzgâr orduyu dövmüştü.

Aedion küçük kampa doğru ilerleyen askerlerin arasından ayrılıp buzla kaplı karın üzerinde atını yaşlı lorda doğru dörtnala sürdü. Eldivenli eliyle arkasındaki savaşçılara işaret etti "İstenildiği gibi, geldik."

Askerlerin kamp kurmasını izleyen Darrow, Aedion'ın yüzüne adamakıllı bakmadı. Uzun bir günün ardından yorucu, amansız bir çalışma; öncesinde de bir savaş. Fakat o gece iyi uyuyacaklardı. Aedion onları ertesi gün sefere çıkarmaya yanaşmayacaktı. Belki sonraki gün de. "Kaç kayıp var?"

"Beş yüzden az."

"Güzel."

Aedion bu onay karşısında öfkelendi. Darrow'un ordusu değildi bu. Aedion'ın ordusu bile değildi.

"Buraya apar topar gelmemizi neden istedin?"

"Muharebeyi seninle tartışmak, öğrendiklerini işitmek istedim."

Aedion dişlerini sıktı. "O halde senin için bir rapor yazarım." Dizginleri tutup atını kampa geri sürmeye hazırlandı. "Adamlarımın barınağa ihtiyacı var."

Darrow başını sertçe salladı. Talep ettiği yorucu yolculuğun farkında değilmiş gibi. "Şafakta buluşacağız. Diğer lordlarla haber gönder."

"Kendi ulağını yolla."

Darrow, Aedion'a sert bir bakış attı. "Diğer lordlara haber ver." Aedion'ı çamurlu çizmelerinden yıkanmamış saçına kadar süzdü. "Ve dinlen."

Aedion cevap vermeye gerek görmeden atını dörtnala sürdü. Aygır karda tereddüt etmeden fırladı. Aedion'a iyi hizmet etmiş, güzel ve gururlu bir hayvan.

Aedion uluyan, yüzünü döven kar karşısında gözlerini kıstı. Barınak kurmalıydılar...hem de hemen.

Şafakta Darrow'un toplantısına katılacaktı. Diğer lordlarla.

Yanında Aelin'la.

Gece yağan karın kalınlığı otuz santimi bulmuştu. Kar çadırları örtmüş, ateşleri söndürmüş; askerler vücut ısıları düşmesin diye omuz omuza uyumuştu.

Hayalet leopar formunda maltızın yanına kıvrılmışsa da Lysandra çadırında titriyordu. Şafaktan önce uyanmasının nedeni uykunun kâr etmemesiydi.

Bir de kısa süre sonra gerçekleşecek toplantı.

Darrow'un geniş savaş çadırına, yanında Briarcliff'li Ansel'la yürüdü. İkisi soğuktan kollarını bedenlerine sarmıştı. Neyse ki sabah ayazı sohbeti asgari düzeyde tutuyordu. Soğuk hava dişlerini ağrıtırken konuşmaları anlamsızdı.

Gümüş saçlı Fey prensleri onlardan hemen önce çadıra girdiler. Prens Endymion onu –aslen Aelin'ı– başıyla selamladı.

Kuzeninin eşi. Endymion, Lysandra'nın bu olduğuna inanıyordu. Kraliçe ve kuzeninin eşi. Endymion daha önce Aelin'ın kokusunu almadığından şekil değiştirenin kokusundaki tuhaflığı sezemezdi.

Bunun için tanrılara şükürler olsun.

Savaş çadırı neredeyse doluydu. Lordlar, prensler ve komutanlar çadırın ortasında toplanmıştı. Hepsi de çadırın duvarlarından birine asılı kıta haritasını inceliyordu. Haritanın kalın bezine orduları temsil eden iğneler batırılmıştı.

Güneyde çok sayıda ordu kümelenmişti. Morath'in hatlarının gerisinde kalan müttefiklerden gelecek yardımı engelliyorlardı.

Soğuk bir ses sözcükleri uzatarak "Nihayet döndü," dedi.

Lysandra uzun adımlarla odanın ortasına giderken ağır ağır sırıttı. Ansel girişin yakınında durdu. "Dün eğlenceyi kaçırdığımı işittim. Birkaç Valg askeri öldürme şansını kaçırmadan geri döneceğimi düşünüyordum oysa."

Bu sözler karşısında birkaç kişi kıkırdasa da Darrow gülümsemedi bile. "Bu toplantıya davet edildiğinizi hatırlamıyorum Majesteleri."

Grubun yanına yanaşan Aedion "Onu ben davet ettim," dedi. "Pratikte Bela'nın yanında savaştığından onu komutan yardımcım olarak atadım." Böylelikle kraliçe orada olma hakkını elde ediyordu.

Lysandra, Aedion'ın yüzündeki belli belirsiz acıyı –aralarında gezinen sahte kraliçenin ona verdiği acıyı ve tiksintiyi– başka fark eden olup olmadığını merak ediyordu.

Lysandra, Darrow'a "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye şakıdı.

Ravi ve Sol içeri girerken Darrow haritaya döndü. Sol, Aelin'i başıyla saygıyla selamlarken Ravi dişlerini göstererek sırıttı. Aelin göz kırpıp yüzünü haritaya çevirdi.

Darrow "Dün General Ashryver'ın komutası altında Morath'i dize getirmemizin ardından," dedi Darrow, "bence askerlerimizi Theralis'e konuşlandırıp Orynth'in savunmasını bir kuşatmaya hazırlamalıyız." Yaşlı lordlar –Sloane, Gunnar ve Ironwood– homurtularla bu fikri onayladılar.

Aedion başını iki yana salladı. Bunu beklediğinden şüphe yoktu. "Bu yaptığımız Erawan'e geri çekildiğimizi ilan etmek olur ve bizi güneydeki olası müttefiklerimizin çok uzağına çeker."

Darrow'dan daha yaşlı, saçları daha ak ve iki kat daha sert mizaçlı Lord Gunnar "Orynth'te mancınıklara dayanabilecek duvarlarımız var," dedi.

Ren Allsbrook araya girip "O cadı kulelerini getirirlerse Orynth'in duvarları bile çöker," dedi.

Darrow ona "Henüz o cadı kulelerini görmedik," dedi. "Elimizdeki tek delil bir düşmanın sözleri."

Aelin –Lysandra– "Bir müttefike dönen bir düşman," dedi. Darrow ona nahoş bir bakış attı. "Manon Siyahgaga yalan söylemedi. On Üçler de Morath'le bir olmayıp bizimle yan yana savaştılar."

Fey asilzadeleri, Ansel başlarını öne arkaya salladılar.

İncecik, sert yüzlü ve karga burunlu Lord Sloane alaycı bir tonla "Maeve'e karşı dedi. "Savaş Maeve'e karşıydı. Erawan'e değil. Kendi türlerine karşı aynısını yaparlar mı? Cadılar ölümüne sadık ve kurt kadar kurnazdır. Manon Siyahgaga ve kliği sizi çaresiz budalalar yerine koyup size yanlış bilgi vermiş olabilir."

Aedion "Manon Siyahgaga, Siyahgaga Klanı'nın baş cadısı olan büyükannesine başkaldırdı," dedi Aedion. Sesinin tonu tehditkâr bir homurtuya dönmüştü. "Karnından çıkardığımız demir parçalarının yalan olduğunu sanmıyorum."

"Bir kez daha söylüyorum," dedi Lord Sloane, "bu cadılar kurnaz olurlar. Yapmayacakları yoktur."

Lysandra "Cadı kuleleri gerçek," dedi. Aelin'ın soğuk, telaşsız sesini odaya doldurdu. "Nefesimi varlıklarını ispat etmek için harcamayacağım. Orynth'in onların gücünü ele geçirmesi riskini de göze almayacağım."

"Sınır şehirlerini riske atıyorsunuz ama?" diye çıkıştı Darrow.

Lysandra sözcükleri yayarak "Kuleleri onlar tepeleri geçemeden yıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum," dedi. Aedion'ın bir planı olması için dua etti.

Darrow aynı derecede soğukkanlı bir sesle "Muhteşem bir gösteri yaptığınız o ateşle," dedi.

Lysandra uygun, kibirlice bir yalan uyduramadan Briarcliff'li Ansel yanıt verdi. "Erawan o küçük zihin oyunlarını oynamaya, korkuyu gitgide büyütmeye bayılıyor. Bırakın Aelin'ın neden gücünü hâlâ kullanmadığına şaşsın ve bu yüzden endişelensin. Gücünü çok önemli bir durum için sakladığını düşünsün." Lysandra'ya hınzırca göz kırptı. "Umarım gücünü kullandığında dehşet verici bir gösteri olur."

Lysandra kraliçeye şöyle bir gülümseyip "A, öyle olacak," dedi.

Lysandra, Aedion'ın bakışını üzerinde hissediyor; onun ustaca gizlediği acısını ve endişesini seziyordu. Fakat general "Eldryste amaç sayımızı düşürmek, Morath'in askerlerini buraya gönderdiğini görüp zekâsından şüphe etmemizi sağlamaktı. Onu küçümsememizi istiyor. Sınıra yürürsek tepeleri ilerleyişini yavaşlatmak için kullanabileceğiz. O araziyi biz tanıyoruz; o tanımıyor. Bunu lehimize kullanabiliriz."

Lord Gunnar, Endovier'ın ötesindeki yola işaret edip "Ya Oakwald'dan geçerek kestirmeden giderse?"

Bu kez Ren Allsbrook yanıt verdi. "O araziyi de iyi biliyoruz. Oakwald, Erawan'e ve onun kuvvetlerine bayılmıyor. Onlar Brannon'a sadık...ve Brannon'ın vârislerine." Ren, Lysandra'ya bir bakış attı. Soğuk fakat –bir nebze– cana yakın da bir bakış.

Lysandra genç lorda belli belirsiz gülümsedi. Ren gülümsemeyi görmezlikten gelip yüzünü yeniden haritaya çevirdi.

Darrow "Sınıra hareket edersek ortadan kaldırılma riskini almış; Perranth'i, Orynth'i ve bu krallıktaki tüm şehirleri Erawan'in merhametine bırakmış oluruz."

Prens Endymion öne çıkıp "Her iki seçenek için de öne sürülebilecek bazı savlar var," dedi. İçlerinde en yaşlısı olsa da yirmi sekizine yeni basmış gibi görünüyordu. "Ordun ikiye bölünme riskini alamayacak kadar küçük. Bu yüzden bir bütün olarak hareket etmeli. Güneye ya da gerisingeri kuzeye."

Endymion'un kuzeni Prenses Sellene "Ben oyumu güneyden yana kullanacağım," dedi. Lysandra onun Aelin'ı merak ettiğini fark etmişse de prenses ondan uzak durmuştu. Savaş hepsini yok edebilecekken bir bağ kurmaya yeltenmek istemiyormuş gibi. Lysandra prensesin neler yaşayıp da öyle temkinli ve ciddi fakat büsbütün de soğuk olmayan birine döndüğünü merak ediyordu. "Gerekirse kaçacak daha çok yol var." Bronz parmağıyla haritaya işaret etti. Örülü, gümüş saçı ağır, zümrüt yeşili pelerinin kıvrımlarının arasında parıldıyordu. "Orynth'te sırtınızı dağlara vereceksiniz."

Lord Sloane son derece soğukkanlı bir tavırla "Geyikboynuzu Dağları'nda gizli patikalar var," dedi. "Halkımızdan pek çok kişi on yıl önce patikaları kullandı."

Ve böylece devam ettiler. Tartışmalar atışmalar, bir alçalıp bir yükselen sesler.

Ta ki Darrow oylama yapılmasını talep edene dek. Oylamaya sadece Terrasen'in altı lordu katılacaktı. Belli ki bu ordunun resmi liderleri sadece onlardı.

İçlerinden ikisi, Sol ve Ren, oylarını sınırdan yana kullandı.

Dördü; Darrow, Sloane, Gunnar ve Ironwood; Orynth'e gitmekten yana oy kullandı.

Sessizlik çökünce Darrow "Müttefiklerimiz planımızı riske atmak istemiyorlarsa bizden ayrılabilirler," dedi. "Aramızda yemin bağı yok."

Lysandra bu sözler karşısında az kalsın irkilecekti.

Aedion homurdansa da gözlerinde endişeli bir ifade belirdi.

Fakat sessiz kalan ve diğerlerini gözlemleyen, sık sık gülümseyen ve hem denizde hem de karada cesurca savaşan biri olsa da genellikle dinleyici rolünü tercih eden Prens Galan öne çıktı. Dosdoğru Aelin'ın gözlerine baktı. Prensin –onların gözleri– ışıldıyordu. Koyu Wendyln aksanıyla "Seçimleri bizden farklı olduğunda dostlarımızı terk edersek zayıf müttefiklerimiz olur," dedi. "Bu savaşta yardım edeceğimize söz verdik. Wendlyn sözünden dönmeyecek."

Darrow gerildi. Bu sözler karşısında değil, bu sözlerin ona, Aelin'a yönelik oluşundan dolayı.

Lysandra başını öne eğip bir elini kalbinin üzerine koydu.

Prens Endymion başını kaldırdı. "Kuzenime, eşinize bir yemin ettim," demesiyle diğer lordlar gerildi. Aelin onların kraliçesi olmadığından Rowan'ın unvanı onlar tarafından hâlâ tanınmıyordu. Anlaşılan sadece diğer lordlar bu unvanı tanıyorlardı. "Doranelle'in bundan sonra bizi bağrına basacağından şüphe ettiğimden her şey yolunda giderse burasının belki yeni yuvamız olabileceğini düşünmek istiyorum."

Aelin olsa buna onay verirdi. "Kapımız size açık, hepinize. Ne zamana dek isterseniz."

Lord Gunnar "Bu tür davetlere yetkiniz yok," diye çıkıştı.

Kimse yanıt vermeye tenezzül etmedi. Fakat Sessiz Suikastçılardan Ilias ağırbaşlı bir tavırla başını sallayıp kalmak fikrini onayladığını belli etti. Briarcliffli Ansel ise sadece Aelin'a bir kez daha göz kırpıp "Onca yolu sizin o pisliği ortadan kaldırmanıza yardım etmek için geldim," dedi. "Şimdi eve dönmek için bir neden göremiyorum."

Lysandra kraliçesinin bir araya getirdiği müttefikleri eğilerek selamlarken boğazını düğümleyen minneti yapmacık değildi.

Çadıra uzun boylu, siyah saçlı bir erkek girdi. Gri gözleri içeridekilere bir bir çevrildi. O gözler onu, Aelin'ı görmesiyle fal taşı gibi açıldı. Sonra gözlerini emin olmak için Aedion'a çevrildi. Ashryver gözlerini görünce yüzü kireç kesildi.

Darrow "Ne var Nox?" diye homurdandı. Ulak sırtını dikleştirip lordun yanına gitti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Darrow'un yanıtı sadece "Onu içeri gönderin," oldu.

Nox dışarı çıktı. Uzun boyuna rağmen hareketleri zarifti. Kendisinden kısa, soluk tenli bir adam içeri girdi.

Darrow bir elini mektuba uzattı. "Eldrys'ten mesaj mı getirdin?"

Lysandra yabancının kokusunu Aedion'dan önce aldı.

Hemen öncesinde yabancı gülümseyip "Erawan saygılarını iletiyor," dedi.

Sonra dosdoğru Aelin'a siyah bir rüzgâr gönderdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lysandra kaçsa da koluna isabet eden güç saldırısından kurtulamadı.

Lysandra, Arobynn'in verdiği özenli derslerde öğrendiklerini uyguladı: Yere düşüp yuvarlandı. Fakat Aedion onun önüne geçmişti bile. Elinde kılıcıyla, kraliçesini savunmak için.

Enda ve Sellene'den gelen bir ışık parlaması ve soğuk rüzgâr Morath ulağını dizlerinin üzerinde olduğu yere mıhladı. Karanlık gücü buzlu rüzgârın görünmez bariyerini döverek aşmaya çalışıyordu.

Çadırdaki herkes geri kaçtı. Silahları ışıldıyordu. Yerdeki adamı iki yanından kuşatan Ilias ve Ansel kılıçlarını çoktan ona doğrultmuştu. Savunma pozisyonu aldıklarında ikisi birbirlerinin aynadaki yansıması gibi görünüyordu. Aynı ustadan, aynı yakıcı güneşin altında yoğun bir eğitim almışlardı. Fakat ikisi birbirlerine bakmıyordu.

Ren, Sol ve Rali; Lysandra'nın –Aelin'ın– yanında pozisyon aldılar. Kılıçları kan dökmeye hazırdı. Kraliçesinin yanında çarpışan çiçeği burnunda bir saray meclisi.

Öte yandan, aperatif masasının arkasında siper alan yaşlı lordların yüzleri kül kesilmişti. Sadece Galan Ashryver çadırın çıkışına yakın bir yere geçmişti. Şüphesiz kaçmaya çalışırsa saldırganın önüne geçmek için. Cesurca –ve çadırın ortasında diz çöken şey düşünüldüğünde budalaca– bir hamle.

Aedion "Valg iblisinin kokusunu *kimse* almadı mı?" diye sordu. Lysandra'yı yara almayan kolundan tutup ayağa kaldırdı. Fakat yabancının boynunda bir gerdanlık; çıplak ve soluk ellerinde yüzük yoktu.

Kolunda zonklayan açık yarayı tutan Lysandra'nın midesi altüst oldu. Adamın göğsünün içinde ne attığını anladı. Demirden ve Wyrd taşından bir kalp.

Ulak gülüp tısladı. "Şatona koş. Biz..."

Havayı kokladı. Gözlerini dosdoğru Lysandra'ya dikti. Onun sol kolundan akan, Aelin'ın yıpranmış deniz mavisi tuniğine sızan kana.

Adamın siyah gözleri hayret ve keyifle açıldı. Sözcük dudaklarında şekillendi. *Şekil değiştiren.*

Lysandra gümüş saçlı Fey asilzadelerine "Öldürün onu," diye buyurdu. Kalbi küt küt atıyordu.

Kimse Aelin'a onu bizzat yakmasını söylemeye cüret edemedi.

Endymion bir elini kaldırdı. Valg'in etkisi altındaki adam boğuluyormuş gibi sesler çıkardı. Bu durum gözleri tamamen kararana, geriye hiç akları kalmayana dek sürdü.

Bunun sebebi tepesinde gezinen ölüm değil, uzun ve karanlık bir bağ aracılığıyla bir mesaj gönderme çabasıydı.

Felaketleri olabilecek bir mesaj: Aelin Galathynius orada değildi.

Aedion "Bu kadarı yeter," diye hırıldadı. Korkudan –saf korkudan– onun da yüzü kireç kesilmişti. O da ulağın efendisine gönderdiği mesajın ne olduğunu fark etmişti.

Orynth'in kılıcı yanıp sürerken siyah kan etrafa püskürdü. Adamın başı halıyla kaplı zemine düştü.

Sessizlikte Lysandra hızlı hızlı soluyordu. Elini yarayı yoklamak için kaldırdı. Kesik o kadar derin olmasa da birkaç saat epey acı verecekti.

Briarcliffli Ansel kurt başlı kılıcını kınına sokup Lysandra'nın omzunu tuttu. Önce yarayı, sonra cesedi incelerken kızıl saçları sallandı. "Fena can yakıyor, değil mi?"

Aelin orada olsa hepsini güldürecek cakalı bir yanıt verirdi. Fakat Lysandra söyleyecek söz bulamadı. Siyah leke çadırın zeminine ağır ağır inerken sadece başını salladı. Fey asilzadeleri kötü koku karşısında yüzlerini buruşturdular.

Darrow belli birine seslenmeden "Şu pisliği temizleyin," dedi. Onun bile elleri hafifçe titriyordu.

Çadır kapısının kenarında Nox kafası uçmuş Valg'e hayretle bakıyordu. Gri gözleri Lysandra'nın gözleriyle buluştu. Bir şeyler ara-

dı. Sonra yere çevrildi. "Yüzüğü yoktu," diye mırıldandı.

Dokunulmamış aperatif masasının kenarından sarkan bir masa örtüsünü alan Aedion, Orynth'in Kılıcı'nı sildi. "İhtiyacı yoktu."

Erawan, Aelin'ın onların yanında olmadığını, yerine bir şekil değiştirenin geçtiğini biliyordu.

Aedion kampta, peşinde Lysandra'yla geziniyordu. Aedion kendisini selamlayan savaşçıları ilk kez umursamadan, omzunun üzerinden "Biliyorum," dedi.

Yine de Lysandra onu takip etmeye devam etti. "Ne yapmalıyız?"

Aedion kendi çadırına varana dek durmadı. O Valg ulağının berbat kokusu burnundan çıkmamıştı. Lysandra'nın üzerine gönderdiği karanlık mızrağı hâlâ gözlerinin önünden gitmiyor, Lysandra'nın acıyla haykırışı hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Aedion'ın kabaran öfkesi akacak bir mecra bulmak için debeleniyordu.

Lysandra, Aedion'ın peşinden çadıra girdi. Bir kez daha "Ne yapmalıyız?" diye sordu.

Bir aşağı bir yukarı yürüyen Aedion "Kampta gezinen başka *ulaklar* olmadığından emin olmakla başlasak?" dedi. Fey asilzadeleri o emri çoktan vermiş, en iyi keşif erlerini göndermişlerdi bile.

"Biliyor," diye fısıldadı Lysandra. Aedion dönüp ona baktı. Kuzeninin *–Lysandra'nın–* titrediğini fark etti. Aelin değildi o. Fakat o gün gayet ikna edici bir rol oynamıştı. Her zamankinden daha iyi. "Ne olduğumu *biliyor*."

Aedion yüzünü ovuşturdu. "Ayrıca Orynth'e gittiğimizi biliyor gibi. Bizden yapmamızı istediği de tam olarak bu."

Lysandra, Aedion'ın karyolasına çöktü. Dizleri artık ağırlığını taşımıyormuş gibi. Kısa bir an için Lysandra'nın yanına oturmak onu kendisine çekme arzusu öyle güçlüydü ki Aedion az kalsın o arzuya boyun eğecekti.

Kanın keskin kokusu içeriyi doldurup Lysandra'nın vahşi, çok yüzlü kokusuna karıştı. Aedion kokunun baştan çıkarıcı temasını teninde hissetti. Koku Aedion'ın öfkesini bileyip öyle ölümcül bir

şeye çevirdi ki Aedion çadıra ilk girecek erkeği öldürebilirdi.

Aedion düşünecek kadar kendisini topladığında "Erawan haberi işitip endişeye kapılabilir," dedi. "Onun *neden* burada olmadığını, kendisine zarar verecek bir şeyler yapmak üzere olup olmadığını merak edebilir. Bu da ona elini açık etmeye zorlayabilir."

"Ya da en zayıf olduğumuzu bildiği şu anda bize tüm gücüyle saldırabilir."

"Ne olacağını ancak bekleyip görebiliriz."

"Orynth bir mezbahaya dönecek," diye fısıldadı Lysandra. Omuzları ağırlığın altında kıvrıldı. Bu ağırlığın nedeni savaşın içine bir kadın olarak düşmüş olması değil, bir başka kadını oynamak ve bunu ancak bir raddeye kadar yapabilmekti. Kuzeye ilerleyen düşmanı durduracak gücü olmayan bir kadın. Fakat bu ağırlığı sırtlamak istemişti. Aelin için. Bu krallık için.

Lysandra, Aedion'a yalan söylemişse de bu ağırlığı kabullenmeye gönüllü olmuştu.

Aedion, Lysandra'nın yanına çöküp boş gözlerle çadır duvarlarına baktı. "Orynth'e gitmeyeceğiz."

Lysandra başını kaldırdı. Onu şaşırtan Aedion'ın sözleri değil, onun kendisine ne denli yakın oturduğuydu. "O halde nereye gidiyoruz?"

Aedion zırhını inceledi. Yağlanmış ve çadırın diğer ucundaki bir mankene giydirilmişti. "Sol ve Ravi adamlarının bir kısmını kıyı şeridine geri götürecekler. Denizden yeni saldırılara maruz kalmamamız için. Sonrasında Wendlyn filosundan geri kalanlarla buluşacaklar. Bu sırada Galan ve askerleri bizimle kalacaklar. Bir tek ordu olarak sınıra yürüyeceğiz.

"Diğer lordlar buna karşı oy kullandılar." Öyle yapmışlardı. İhtiyar budalalar.

Aedion son on yıl boyunca ihanetle dans etmişti. Bunu bir sanata dönüştürmüştü. Hafifçe gülümsedi. "O işi bana bırak."

Bela, Aelin Galathynius'tan başka kimseye sadık değildi. Aelin'ın topladığı müttefikler de öyle. Ren Allsbrook ve Suria'lı

Ravi ve Sol da.

Ve anlaşılan Nox Owen da.

Fakat kaçışlarını mümkün kılan Aedion değil, Lysandra olmuştu.

Lysandra kendi çadırına –Aelin'ın bir kraliçe için uygun olmayan fakat bir ordu yüzbaşısına uygun olan çadırına– yürürken Nox yanına gelip onunla yürümeye başladı. Sessiz ve zarif. İyi eğitimli. Muhtemelen de göründüğünden daha ölümcül.

"Demek Erawan senin Aelin olmadığını biliyor."

Lysandra başını hızla ona çevirdi. "Ne?" Zaman kazanmak için sorduğu kısa ve muğlak bir soru. Aedion risk alıp ona gerçeği anlatmış mıydı?

Nox ona yarım yamalak gülümsedi. "O iblisin yüzündeki hayret ifadesini görünce bu kadarını anladım."

"Yanılıyor olmalısın."

"Öyle mi? Yoksa beni hiç anımsamıyor musun?"

Lysandra ona tepeden bakmak için elinden geleni yaptı. Her ne kadar ulak–hırsız ondan epey uzun olsa da. Aelin, Nox Owen'dan hiç bahsetmemişti. "Darrow'un dalkavuklarından birini neden anımsamalıyım?"

"İyi bir deneme. Fakat Celaena Sardothien erkekleri haşlarken *biraz* daha keyifli görünürdü."

Biliyordu... Aelin'ın kim, zamanında ne olduğunu. Lysandra tek kelime etmedi. Çadıra doğru yürümeye devam etti. Aedion'a bundan bahsederse Nox'un buzlarla kaplı toprağın altına gömülmesi ne kadar zaman alırdı?

"Sırrın güvende," diye mırıldandı Nox. "Celaena... Aelin bir dostumdu. Hâlâ da öyle olduğunu ümit ediyorum."

"Nasıl?" Lysandra bu işteki rolüne dair başka tek kelime söylemeyecekti.

"Cam şatodaki yarışmada dövüştük." Nox gülümsedi. "Bugüne kadar hiçbir fikrim yoktu. Tanrılar adına, ben orada Bakan Joval adına yarışıyor ve asiler için casusluk yapıyordum. Perranth'te ilk kez çıkmıştım. İlk kez ve kendimi farkına varmadan kraliçemin yanında eğitim alır halde buldum." Güldü. Pes ve şakın bir sesle. "Yıllarca asilerle çalıştım. Hırsızken bile. Benden şatoda gözleri, kulakları olmamı; onları kralın planlarından haberdar etmemi iste-

mişlerdi. Onlara tuhaf olayları rapor ettim. Ta ki görevim fazla tehlikeli bir hal alana dek. Ta ki Cel... Aelin beni kaçmam için uyarana dek. Sözünü dinledim ve buraya döndüm. Joval öldü. Bu baharda bir grup asiyle girdiği çatışmada öldürüldü. Darrow beni ulağı ve casusu olmam için seçti...ve işte buradayım." Lysandra'ya yan yan baktı. Yüzünde hâlâ o hayret ifadesi vardı. "Hizmetinizdeyim... her ne kadar siz...siz olmasanız da." Başını yana eğdi. "Bu arada siz nesiniz gerçekten?"

"Aelin."

Nox bilgiççe gülümsedi. "Doğru ya!"

Lysandra kraliçenin fazlasıyla küçük, Aedion'ın ve Ren'in çadırları arasına kurulmuş çadırının önünde durdu. "Sessizliğinin bedeli nedir? Yoksa Darrow çoktan öğrendi mi?"

"Neden söyleyeyim ki ona? Ben Terrasen'e ve Galathynius ailesine hizmet ediyorum. Hep de öyle yaptım."

"Bazıları Darrow'un Orlon'la ilişkisi düşünüldüğünde taht üzerinde hakkının büyük olduğunu söyleyebilir."

"Bugün zamanında arkadaşım dediğim suikastçının aslında öldüğünü sandığım kraliçe olduğunu fark ettim. Sanırım tanrılar beni belli bir yöne çeviriyor, sence de öyle değil mi?"

Lysandra çadırın kapısındaki iki kanat arasında durdu. İçeriden hoş bir sıcak geliyordu. "Ya sana bu gece yardımına ihtiyacımız olduğunu ve ortada hain olarak damgalanma riski olduğunu söyleseydim?"

Nox reverans yaptı. "O zaman arkadaşım Celanea'ya beni şatoda uyardığı, öncesinde de hayatımı kurtardığı için borçlu olduğumu söylerdim."

Lysandra ona neden güvendiğini bilmiyordu. Fakat erkekler hakkında onu hep haklı çıkaran bir içgüdü geliştirmişti. Her ne kadar geçmişte o içgüdüye göre davranamamışsa da. Daha önce tek yapabildiği kendisini onlara hazırlamak olmuştu.

Fakat Nox Owen... Onun yüzündeki iyilik gerçekti. Sözleri de. Aelin'in onlara sağladığı bir başka müttefik. Fakat bu kez bilmeden.

Lysandra, Aedion'ın planı onaylayacağını biliyordu. Kendisinden hâlâ nefret etse de. Böylece öne eğilip sesini iyice alçaltarak "O halde beni dikkatle dinle," dedi.

Sessizce ve iz bırakmadan halledildi.

Her bir karmaşık adım sorunsuzca halledilmişti. Tanrılar onlara yardım ellerini uzatmışlar gibi.

Akşam yemeğinde Nox Owen –Valg askerini içeri almasının özrü olarak– Darrow'a, Sloane'e, Gunnar'a ve Ironwood'a içine bir şeyler karıştırdığı şarabı ikram etti. Amaç onları öldürmek değil, derin ve rüyasız bir uykuya daldırmaktı.

Lord Gunnar'ın karyolası üzerinde dikilip adamın gevşek kolunu kaldırıp bırakan Briarcliffli Ansel "*Kükreyen bir ayı bile bu hödüğü uyandıramaz,*" dedi.

Lord hiç kıpırdamadı. Tarla faresi formundaki Lysandra kraliçenin ardındaki gölgelerin arasında bunu yeterli bir delil olarak gördü.

Dört lordun sadık bayraktarları da o gece derin bir uykuya daldılar. Galan Ashryver, Ilias, Ren ve Ravi'nin ateşin başındaki bayraktarlara gönderdikleri şarap sayesinde.

Ve ertesi gün hepsi uyandığında çadırlarının ötesinde sadece lapa lapa yağan kar vardı.

Kamp ortada yoktu.

Ordu da.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Anielle'deki ya da Anielle'in güney ucundaki gri taşlı hisardaki kimse gökyüzünden inip mazgallı siperlere konan ruk'u gördüğünde telaşla haykırmadı.

Nöbetteki hisar gözcüleri sadece silahlarını çekip içeri koşmuş ve loş ışıkta silahlarını haşmetli kuştan inen Chaol ve Yrene'e doğrultmuşlardı.

Okyanusun açıklarındaki soğuk şehrin sırtlarına inşa edildiği dağlardan dönen rüzgâra ya da şehrin etrafından kıvrılarak dolaştığı Gümüş Göl'ün yakıcı soğuğuna kıyasla bir hiçti. Göl öyle düzdü ki gri göğün altında devasa bir ayna gibiydi.

Yrene, Chaol'un Anielle'i avucunun içi gibi bildiğini biliyordu. Ayrıca Chaol'un ruhunda şahit olduğu anılardan ve geçen aylar boyunca onun anlattıklarından çatıların gri kiremitlerinin hemen güneydeki taş ocaklarından, evlerin yapıldığı odunların ise gölün güney kıyısına komşu ovanın hemen ardındaki sık ağaçlı Oakwald'dan geldiğini de. Tepelerin küçük bir kısmı Beyaz Diş Dağları'ndan bir kol gibi ayrılıp Gümüş Göl'le arasında kalan şehri kuşatıyordu. Hisar o çorak yamaçlara kurulmuştu.

Westfall Hisarı her katında ovadan, ovanın arkasında kalan dağın daha yukarılarına yükseliyordu. En alt kapı karla kaplı düzlüğe açılırken diğer katlar solda kalan şehre akıyordu. Hisar bir kale olarak inşa edilmişti. Sayısız katı, mazgallı siperi ve hepsi bir düşman saldırısına karşı koyacak şekilde tasarlanmış kapıları vardı. Gri taşlarda hisarın çok sayıda saldırıya şahitlik ettiğinin ve bunları savuşturduğunun kanıtı olan izler vardı. Bu izler en çok da hisarın

etrafını saran duvarda vardı.

Göz dağı veren, heybetli ve amansız... Chaol, Yrene'e hisarın asla estetik ve keyif için inşa edilmediğini anlatmıştı. Nitekim rüzgârda dalgalanan bir tek renkli bayrak bile yoktu. Hisardan gelen baharat kokuları da. Sadece soğuk ve rutubet vardı.

Diken kaplı üst kulelere bakan Yrene oradan birinin göldeki, ovadaki, şehirdeki ya da ormandaki hatta Beyaz Diş Dağları'nın yamaçlarındaki her türlü hareketi gözleyebileceğini fark etti. Acaba kocası kulenin yürüme yollarında Ridfthold'a bakarak ve bu soğuk ve karanlık yerde değil de başka herhangi bir yerde olmayı dileyerek ne kadar zaman geçirmişti?

Chaol, Yrene'e yakın durdu. Kılıçlarını onlara doğrultan bir düzine muhafıza Lord Chaol Westfall olduğunu ve –hemen– babasını görmek istediğini söyledi.

Yrene, Chaol'un o ses tonunu kullandığını ilk kez işitiyordu. Sesinde farklı türde bir otorite vardı. Bir lordun sesi.

Bir lord... Herhalde bu da kendisini bir leydi yapıyordu. Uçacakları için her zamanki elbiselerinin yerine deri rukhin giysileri giymesine ve örgülü saçlarının dört bir yana savrulup dağıldığından ve düzelmelerini için saatler ve bir banyo gerekeceğinden emin olmasına rağmen.

Burçlardaki mazgallı siperde sessizce beklediler. Chaol'un eldivenli eli Yrene'in eline uzanırken rüzgâr Chaol'un ağır pelerininin yakasını uçuşturdu. Chaol'un yüzünde kararlılıktan başka bir ifade olmasa da elini sıkan eli... Yrene bu yuvaya dönüşün ne anlama geldiğini anlamıştı.

Yrene şahit olduğu, Chaol'u merdivenlerden birkaç kat aşağıya yuvarlayan ve oğlunun saç çizgisinde gizli bir yara izi bırakan babaya dair o anıyı asla unutmayacaktı. Bir çocuk. Babası o merdivenlerden aşağı bir *çocuğu* yuvarlamış, onu yayan olarak Rifthold'a gitmeye mecbur etmişti.

Yrene kayınpederine dair edineceği ikinci izlenimin ilkinden daha iyi olacağından şüpheliydi.

Kuru yüzlü, gri tunikli bir adam gelip onlara "Bu taraftan," dediğinde bunun gerçeklemesi şüphesiz imkânsız olmuştu.

Ne bir hitap ne de bir saygı ifadesi. Ne de bir hoş geldiniz.

Yrene, Chaol'un elini daha sıkı kavradı. Oraya bu şehrin sakinlerini uyarmaya gelmişlerdi. Kocasının ruhunda öyle amansız yara izleri bırakan o pisliği değil. O insanlar uyarılmayı, korunmayı hak ediyorlardı.

Yrene kendisine bu gerçeği hatırlatırken üçü hisarın kasvetli içine girdi.

Yüksek ve dar geçit dışarıdan daha iyi değildi. Duvarlarda çok az ışığın geçtiği, yüksekte kalan ince pencereler ve taşlara kıpırtılı gölgeler aksettiren kadim maltızlar vardı. Eski püskü duvar halıları aralıklarla asılmıştı ve onları hiçbir ses –müzik, kahkaha ya da sohbet– karşılamamıştı.

Bu cereyanlı ve kadim ev mi Chaol'un yuvası olmuştu? Kağanın sarayına kıyasla burası bir mezbele, rukların tünemeyeceği bir yerdi.

Yrene'in yüzündeki endişeyi fark ettiğinden şüphe olmayan Chaol refakatçilerinin duymayacağı kadar alçak bir selse "Babam," diye mırıldandı, "parasını tadilatlara harcamayı gereksiz görür, onun için yıkılmayan her şey bozuk sayılmaz."

Yrene bu espri çabası karşısında gülümsemeye çalıştı. Chaol'un hatırı için. Fakat koridorda attığı her adımla öfkesi büyüdü. Sessiz refakatçileri nihayet iki yüksek meşe kapının önünde durdu. Kapının ahşabı hisarın kendisi kadar eskiydi. Adam kapıyı bir kez çaldı.

"Girin."

Yrene o soğuk ve sinsi ses karşısında Chaol'un nasıl da ürperdiğini hissetti.

Ardına kadar açılan kanatlı kapının ötesinde karanlık, sütunların dizili olduğu ve bulanık bir ışığın huzmeleriyle bölünen bir salon belirdi.

Anlaşılan karşılama bundan ibaret olacaktı. Çünkü uzun, ahşap, kırk kişinin oturabileceği masanın başında oturan adam ayağa kalkmaya bile tenezzül etmedi.

İkisinin adımları salonda yankılandı. Sollarında kalan devasa ocağın soğuğu savuşturduğu söylenemezdi. Anielle Lordu'nun önünde, masada, içinde şarap olduğu anlaşılan akşam yemeğinden kalma bir kadeh duruyordu. Ortada lordun eşine ve diğer oğluna dair hiçbir işaret yoktu.

Fakat o yüz... Chaol'un yüzüydü bu. Yirmi, otuz yıl sonraki hali.

Ya da belki Chaol o yüze ancak ikisinin karşısında dikilen adam kadar ruhsuz ve soğuk biri olursa sahip olacaktı.

Yrene, Chaol'un nasıl olup da adamın karşısında başını eğerek onu selamladığını anlamadı.

"Baba."

Chaol, Yrene'le gelene dek hisardan hiç utanmamıştı. Orasının onarılmasının ne kadar da gerektiğini, ne denli ihmal edilmiş bir halde olduğunu hiç fark etmemişti.

Işık ve sıcaklık saçan Yrene'i bu kasvetli yerde düşünmek Chaol'un içinden korkuluk duvarına tüneyip bekleyen ruk'un yanına koşmak ve kıyıya geri uçmak geliyordu.

Ve şimdi, Yrene'in koltuğundan kalkmaya bile tenezzül etmeyen ve önünde yarısı yenmiş akşam yemeği duran babasının karşısında gören Chaol öfkesini güçlükle dizginliyordu.

Babasının üzerinde kürk astarlı pelerini vardı. Chaol onu kaç kez o koltukta, bir zamanlar Adarlan'ın en iyi lordlarının ve savaşçılarının oturduğu o heybetli masanın başında görmüştü?

Şimdi o masa boştu. Bir zamanlar olduğu şeyden geri kalan bir kabuktan ibaretti.

Babası Chaol'u tepeden tırnağa süzüp "Yürüyorsun," dedi. Dikkati, Chaol'un hâlâ Yrene'in elini sıkan eline çevrildi. Hah, şüphesiz yakında bu konuyu açacaktı. En can yakıcı anda. "Senden son haber aldığımda ayak parmaklarını bile oynatamadığını işitmiştim."

Chaol "Hepsi bu kadının sayesinde," dedi. Fakat Yrene, Chaol'un babasına Chaol'un daha önce onun yüzünde hiç şahit olmadığı soğuk bir ifadeyle bakıyordu. Babasının organlarını içeriden çürütmek istiyormuş gibi. Bu hali Chaol'un içini "Eşim," diyeceği kadar ısıttı. "Leydi Yrene Towers Westfall."

Babasının yüzüne bir nebze şaşkınlık otursa da bu ifade hızla kayboldu. Babası kendi kendine düşünürmüş gibi "O halde bir şifacı," dedi. Yrene'i öyle dikkatle süzdü ki Chaol'un içinden ortalığın altını üstüne getirmek geldi. "Bildiğim kadarıyla Towers soylu bir aile değil."

Sefil pislik.

Yrene başını hafifçe kaldırdı. "Öyle olmayabilir lordum fakat soyumuz soylu bir aile kadar onurlu ve saygındır."

Chaol'un babası "En azından konuşması düzgün," dedi. Chaol boştaki elini öyle sıktı ki eldiveni gıcırdadı. "Diğerinden... şu çalımlı suikastçıdan iyidir."

Yrene biliyordu. Hepsini. Öykünün her bir parçasını, madalyonunun içinde kimin notunu taşıdığını biliyordu. Fakat Chaol'un babası "Sonradan Terrasen Kraliçesi olduğu ortaya çıkan suikastçı," diye eklediğinde Yrene'in hissettiği darbenin etkisini eksiltmemişti bu. Neşesiz bir kahkaha. "Onu elinden tutabilsen ne de kazançlı çıkardın oğlum."

Chaol ölümcül bir fısıltıyla "Yrene neslinin en başarılı şifacısı," dedi. "Onun değeri her taçtan daha üstündür." Bu savaşta pekâlâ öyle olabilirdi de.

"Kıymetimi ona ispat etme zahmetine girmene gerek yok," dedi Yrene. Buz gibi gözleri Chaol'un babasına dikildi. "Ne kadar yetenekli olduğumu gayet iyi biliyorum. Bunun için onun lütfuna ihtiyacım yok."

Söylediği her sözde ciddiydi.

Babası o soğuk bakışını bir kez daha Yrene'e çevirdi. Bir an için o bakışa merak yerleşti.

Birkaç dakika öncesinde bu karşılaşmanın nasıl gideceği kendisine sorulsa Yrene'in babasından hiç de çekinmeyeceği ve onunla zıtlaşacağı Chaol'un aklına gelmezdi.

Babası koltuğuna yaslandı. "Buraya nihayet bana olan yemininin gereğini yerine getirmek için gelmedin, değil mi?"

"O yemin bozuldu. Bunun için özür dilerim." Chaol bu kadarını söyleyebilmişti. Yrene'in tüyleri diken diken oldu. Tam Chaol'a bir kez daha babasının sözleri karşısında canını sıkmamasını söyleyecekken Chaol "Seni uyarmaya geldik," diye ekledi.

Babası bir kaşını kaldırdı. "Morath orduları harekete geçti. Bu kadarını biliyorum. Sevgili anneni ve kardeşini dağlara göndererek gerekli önlemi aldım."

Chaol en çok konuşma ihtiyacı duyduğu iki insanı da göremeyeceği gerçeği karşısında hissettiği hayal kırıklığıyla mücadele edip "Mo-

rath orduları harekete geçti ve dosdoğru buraya geliyorlar," dedi.

Babası ilk kez o an donakaldı.

"On bin asker," dedi Chaol. "Şehri yağmalayacaklar."

Chaol babasının yüzünün kireç kesildiğine yemin edebilirdi. "Bundan kesin olarak emin misin?"

"Kağan tarafından gönderilen bir orduyla denize açıldım. O ordunun içinde ruk binicilerinden oluşan bir birlik de var. Keşif erleri bu bilgiye ulaştılar. Biz burada konuşurken rukhin'ler buraya uçuyorlar. Fakat Darghan askerlerinin buraya ulaşması en az bir hafta ya da daha uzun süre alabilir." Öne çıktı. Sadece bir adım. "Kuvvetlerini şehri saldırıya hazırlamak için harekete geçirmelisin. Hemen."

Fakat babasının tepkisi şarabını çalkalayıp kadehteki kırmızı sıvıya kaşlarını çatmak oldu. "Burada hiç ordu yok... On bin askere karşı direnebilecek."

"O halde tahliye emri ver. Toplayabileceğin kadar insanı hisarın içinde topla. Bir kuşatmaya hazırlan."

"Bildiğim kadarıyla Anielle Lordu hâlâ *benim* evlat. Sen seve seve bu unvana sırt çevirdin. İki kez."

"Vâris olarak Terrin de var."

"Terrin bir akademisyen. Neden onu bir bebek gibi annesiyle gönderdiğimi sanıyorsun?" Babası sırıttı. "O halde Anielle için kanını dökmek, nihayet bu şehir için elini taşın altına sokmak için mi geldin?"

Yrene tehditkâr bir sükûnetle "Onunla bu şekilde konuşma," dedi.

Babası Yrene'i duymazlıktan geldi.

Fakat Yrene bir kez daha Chaol'un yanına geldi. "Torre Cesme'nin baş şifacısının birincil vâris adayıyım. Oğlunuzun arzusuyla, bu savaşta yardım sağlamak adına doğduğum topraklara geldim. Yanımda Torre'den yüz şifacıyla. Oğlunuz aylardır hakanlıkla bir ittifak kurmak için uğraştı. Şimdi kağanın *tüm* orduları *sizin* halkınızı kurtarmak için bu kıtaya yelken açtı. Siz perişan kalenizde oturup ona hakaretler yağdırırken onun başka kimsenin yapamayacaklarını yaptığını bilin. Şehriniz ayakta kalırsa *onun sayesinde* olacak bu, sizin değil."

Chaol'un babası Yrene'e bakıp gözlerini kırpıştırdı. Ağır ağır.

Chaol'un Yrene'i kollarına alıp öpmemek için tüm iradesiyle kendisini dizginlemesi gerekti.

Fakat Chaol babasına "Kuşatmaya hazırlan ve savunmanı hazırla. Yoksa Gümüş Göl Erawan'in canavarlarının pençeleri altında bir kez daha kızıl akacak."

"Bu şehrin tarihini senin kadar ben de biliyorum."

Chaol konuşmayı orada bitirmeyi düşünse de "Bu yüzden mi Erawan'in karşısında eğilmedin?" dedi.

Babası yemeğini eşeleyip "Ondan önce kukla kralın karşısında da..." dedi.

"Eski kralın Valg kontrolü altında olduğunu biliyor muydun?"

Babasının parmakları bir ekmek somunu üzerinde donakaldı. Hayretinin yegâne belirtisiydi bu. "Hayır. Sadece onun ülkenin her yerinde bana...doğal gelmeyen bir ordu kurduğunu biliyordum. Hiçbir kralın dalkavuğu değilim ben. Hakkımda ne düşünürsen düşün." Elini bir kez daha indirdi. "Tabii seni zarar görmekten korumak için kurduğum planlar anlaşılan seni sadece tehlikeye yaklaştırdı."

"Neden umurundaydı ki?"

"Rifthold'da söylediklerimde samimiydim. Terrin bir savaşçı değil... Savaşçı yüreği yok onda. Morath'te, Ferian Geçidi'nde ne kurulduğunu gördüm ve büyük oğlumun burada olmasını istedim. Ölürsem kılıcı benden devralması için. Şimdi döndün. Morath'in gölgesi bizi her yönden kuşatmışken."

"Tek yön hariç," dedi Chaol. Yüksek pencerelerde güçbela seçilen Beyaz Diş Dağları'na işaret etti. "Söylentiye göre Erawan son aylarını Beyaz Dişler'deki vahşi halkı avlamakla geçirmiş. Asker eksiğin varsa yardım iste."

Chaol'un babasının dudakları gerildi. "Onlar insanlarımızı öldürmekten zevk alan yarı vahşi göçebeler."

"Bizim insanlarımızın onları öldürmekten keyif aldıkları gibi. Bırak Erawan bizi birleştirsin."

"Ve onlara ne teklif edeceğiz? Dağlar Gavin Havilliard tahtına oturduğundan beri onlara ait."

Yrene "Onlara lanet olası ayı teklif edin. Bu onları yardım etmeye ikna edecekse."

Chaol'un babası sırıttı. "Baş Şifacı'nın birincil vârisi olarak sen öyle bir şeyi teklif edebilir misin?"

"Dikkat et," diye gürledi Chaol.

Babası onun uyarısını da duymazlıktan geldi. "Yardımlarını istemek şöyle dursun, Beyaz Diş vahşilerine Anielle topraklarının bir karışını vereceğime kellemin bir kazığa oturtulmasını tercih ederim."

"Hükmettiğin şehrin sakinlerinin buna itiraz etmeyeceğini ümit ediyorum," dedi Yrene.

Babası yine o neşesiz kahkahalarından birini attı. "Sanırım senden suikastçı–kraliçeden daha fazla hoşlandım. Sanırım. Belki de ayak takımından biriyle evlenmesi soyumuza yeniden omurga kazandırabilir."

Chaol kalp atışlarını kulaklarında duyuyordu. Fakat Yrene'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tam da kafamda canlandırdığım gibi birisin," dedi. Chaol'un babası sadece başını yana eğdi.

Chaol sıktığı dişlerinin arasından "Bu şehri, hisarı hazırla," diyebildi. "Yoksa her ikisinin de başına gelecek her şeyi hak etmiş olursun."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

On beş dakika sonra ikisi küçük fakat ılık yatak odasına girdiğinde Chaol, Yrene'in hâlâ titrediğini hissedebiliyordu. Bu korkunç hisardaki birkaç rahat yerden biri. Odanın çoğunu bir yatak ve yanında buharı tüten bir ibriğin olduğu, yarısı paslanmış bir banyo teknesi kaplıyordu.

Bir lordun oğluna yaraşır bir yatak odası olduğu söylenemezdi. Chaol yanaklarının kızarmaması için çabaladı.

Chaol kapalı kapıya yaslanıp "Evlatlıktan reddedildiğimi unutma," dedi. İkisinin heybeleri Chaol'un ayaklarının dibinde duruyordu. "Bu yatak odası konuklar için ayrılmış."

"Babanın odayı senin için seçtiğinden eminim."

"Eminim seçmiştir."

Yrene homurdandı. "Anlattığından betermiş."

Chaol ona yorgun, küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen ise harikaydın."

En azından babası şehrin eteklerinde tahliyeyi başlatmayı kabul etmişti. Chaol'un odasına vardıklarında hisarda kuşatmaya hazırlanmak için bir koşuşturma başlamıştı bile. Babası kuşatmayı planlamakta yardıma ihtiyaç duyuyorsa da bunu dillendirmemişti. Bu gece dinlenecekler, ertesi gün Chaol babasının aklında ne olduğunu bizzat öğrenecekti.

Fakat şimdilik, soğuk havada neredeyse iki gün uçmalarının ardından Chaol'un dinlenmesi gerekiyordu.

Ve her ne kadar cesur ve korkusuz da olsa eşinin de dinlenmesi gerekiyordu. O bunu kabul etse de etmese de.

Böylece Chaol kapıyı itip yatağın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyen Yrene'in yanına gitti. "Sana söylediklerinden dolayı üzgünüm."

Yrene elini sallayıp Chaol'u geçiştirdi. "Ben senin o konuşmanın ardından onunla yine uğraşmak zorunda kalacağına üzülüyorum."

Yrene'in öfkesi, onları bekleyen her şeye ve şehre hükmeden aşağılığa rağmen Chaol'un yüreğini ısıtmıştı. Öyle ki Chaol ona yaklaşıp elini tutarak Yrene'in endişeli yürüyüşünü sonlandırdı. Başparmağını nikâh yüzüğünün üzerinde gezdirdi.

Alçak sesle "Keşke onunla tanışabilseydin..." dedi. "Annemle."

Yrene'in gözlerindeki sert bakış kayboldu. "Keşke." Ağzı bir yana kıvrıldı. "Fakat babanın onları en küçük tehlike olasılığında hisardan gönderecek kadar önemsemesine şaşırdım doğrusu."

"Babam için bir kıymetleri var. Onları yanlarında hazinenin epey bir kısmıyla göndermişse hiç şaşmam."

Yrene şüpheyle etrafına bakındı.

"Anielle, Adarlan'daki zengin bölgelerden. Bu hisar yanlış bir kanı oluştursa da." Yrene'in parmaklarını, yüzüğünü öptü. "Mahzenmezarlarda hazinelerle dolu odalar var. Altın, mücevherler, zırhlar... Söylentiye göre koca bir krallığın varlığı var aşağıda."

Yrene etkilendiğini belli eden bir inilti çıkarsa da "Sartaq ve Nesryn'e seçtiğimiz elli şifacıdan fazlasını getirmelerini söylemeliydim," dedi. Hafiza piyadelerle ve süvarilerle kalacaktı. Fakat iki numarası Eretia ruk'larla uçup gruba liderlik edecekti.

"Elimizdekilerle idare edeceğiz. Bir saat öncesine kadar sihirli yetenekleri olan bir tek şifacının bile şehirde olduğunu sanmıyorum."

Yrene'in boğazı aşağı yukarı oynadı. "Bu hisar kara ordusu buraya gelene dek kuşatmaya dayanabilir mi? Kapısına dayanan bir orduyu durdurmak bir yana, bir kışı daha kaldıracak gibi görünmüyor."

"Bu hisar bin yıldır ayakta... Anielle'i yağmalayan Erawan'in ikinci ordusuna karşı koydu. Erawan'in başlattığı üçüncü savaştan da sağlam çıkacaktır."

"İnsanlar nereye tahliye edilecek? Dağlar karla kaplı."

"Dağlarda geçitler var... Tehlikeli geçitler fakat bir arada kalıp yanlarına yeterince erzak alırlarsa Çorak Topraklar'a ulaşabilirler."

Cadılar Ferian Geçidi'ni tutarken Anielle'in kuzeyine ilerlemek bir ölüm tuzağına düşmek olurdu. Güneyin uzak uçlarına ilerlemek de onları Morath'in kıyısına getirirdi. Doğuya giderlerse kaçtıkları orduyla burun buruna gelirlerdi. "Oakwald'da, Beyaz Diş Dağları'nın eteklerinde gizlenebilirler." Başını iki yana salladı. "Yılın bu zamanında elimizde iyi seçenekler yok."

Yrene alçak sesle "Çoğu sağ çıkamayacak," dedi.

Chaol aynı derecede alçak sesle "Şansları Beyaz Diş Dağları'nda buradakinden fazla olur," dedi. Onlar hâlâ Chaol'un halkıydı. Kendi babası ona kötü davranırken onlar ona iyi davranmıştı. "Babamın onlarla savaşmak için fazla yaşlı olan askerlerinin bir kısmını göndermesini sağlayacağım... Onlar yolu hatırlıyordur."

"Sadece ayak takımından biri olduğumu biliyorum..." dedi Yrene. Chaol kıs kıs güldü. "Fakat kalmayı seçenler, hisara kabul edilenler... Belki de kendi kuvvetlerimizin gelişini beklerken onlara yer açılmasını sağlayabilirim. Malzeme de hazırlayabilirim. İçlerinde ihtiyacımız olan şifalı otların ve diğer malzemelerin yerlerini bilen şifacılar olup olmadığına bakarım. Sargıları hazır ederim."

Chaol başını salladı. Gurur göğsünü acı verecek kadar kapladı. Bir leydi. Soyu değil, karakterinin asilliği onu bir leydi yapıyordu. Eşi Chaol'un tanıdığı, saray meclislerinde karşılaştığı tüm leydilerden daha leydiydi.

"O halde savaşa hazırlanalım kocacığım," dedi Yrene. Gözlerine keder ve korku oturmuştu.

Ve Yrene'in kendisi için değil, yakında şüphesiz rol oynayacakları savaş için duyduğu o korku karşısında Chaol onu kollarına alıp yatağa yatırdı. "Savaş sabaha kadar bekleyebilir," dedi. Sonra dudaklarını Yrene'in dudaklarına yaklaştırdı.

Şafak sökerken ruk'lar vardı.

O kadar çok ruk vardı ki bulanık güneşi kapatıyorlar, kanatlarının gürültüsü ve tüylerinin hışırtısı göğü kaplıyordu.

Ruk'lar hisarın güney yakasındaki, nehir kenarındaki ovaya indi. Oraya uzun zamandır evler kurulmuyordu. Geniş düzlük kap-

lıcalarla dolu ve her yıl sel baskınına yatkın olsa da birkaç inatçı çiftçi sert topraktan ekin elde etmeye çalışıyordu.

Burası bir zamanlar, Beyaz Diş Dağları'ndaki Batı Şelaleri'nin önüne set çekilip de şelalelerin çağlayan suları sakin bir sızıntıya dönmeden önce gölün bir parçasıydı. Yüzyıllar boyunca Chaol'un ataları seti yıkmayı ve azgın nehri yeniden özgürce akıtmayı düşünmüşlerse de artık onların eski tip aletlerinin yerini kolayca her yere taşınabilen, su gücüyle çalışan değirmenler almıştı.

Fakat setin yıkılmasının yol açacağı yıkım diyardaki tüm su gücüne sahip büyücüleri çağırsalar da bir felaket olurdu. Tüm ova dakikalar içinde sular altında kalacağı gibi şehrin bir kısmı da selden etkilenecekti. Sular dağlardan inip Oakwald'a akacak, haşmetli bir dalga halinde önüne çıkan her şeyi yıkacaktı. Hisarın en alt katları ve ovaya açılan kapı da tamamen sular altında kalacaktı.

Bu yüzden set yerinde kaldı. Otlarla kaplı ova da.

Ruk'lar düzenli sıralar olmuştu. Chaol ve Yrene onları mazgallı siperlerden izliyordu. Gözcüler nöbet yerlerinden ayrılıp ruk'ların yanına giderken biniciler bineklerindeki malzemelerle kamp kurmaya başladılar. Şifacılar sonra getirilecek olsa da birkaçı Morath birliği gelene dek onların kampında kalabilirdi.

Tepelerinde iki karanlık şekil süzülürken gözcüler nöbet yerlerine döndüler. Nesryn ve Sartaq siper duvarına indiler. Nesryn'in ruk'unun yanına küçük bir şahin indi. Belli ki Falkan Ennar'dı bu.

Nesryn zorlanmadan ruk'tan aşağı sıçradı. Yüzünde Hellas diyarları kadar karanlık bir ifade vardı. Nefes nefese "Morath kuvvetleri buradan üç, taş çatlasın dört günlük mesafede," dedi.

Nesryn'in arkasından Sartaq geldi. Ruk'ların bir yere bağlanmasına gerek yoktu. "Epey yüksekten, görünmeden uçtuk. Fakat Falkan daha yakınlarına gidebildi." Salkhi'nin yanında duran şekil değiştiren şahin formundan insan formuna geçmedi.

Yrene öne çıktı. "Ne gördünüz?"

Nesryn başını iki yana salladı. Normalde sarı-kahverengi olan teni kireç kesilmişti. "Çoğunlukla Valg'ler ve insanlar. Fakat hepsi de çevik ve amansız görünüyor."

Chaol yüzünü asmamak için kendisini tuttu. "Cadılar görünürde yok mu?"

"Bir tek bile yok," dedi Sartaq. Örgülü saçlarında elini gezdirdi. "Fakat ordu buraya vardığında Ferian Geçidi'nden gelmeyi bekliyor olabilirler."

Aşağıdaki vadideki ruk'lara göz gezdiren Yrene "Dua edelim de öyle olmasın," dedi.

Bin ruk. Tanrıların bir lütfu gibi geliyordu bu. İmkânsız olacak kadar büyük bir sayı. Fakat onları ovada bir arada görmek...

Bu haşmetli kuşlar bile bu savaşta ortadan kalkabilirdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Dünyalar arasında gezen kraliçenin öyküsünü biliyor musun?"

Kadim bir dere yatağının yosunlu zeminine oturmuş; bir eliyle küçük beyaz çiçeklerle oynayan Aelin başını iki yana salladı.

Açıklığın üzerinde bir sayvan oluşturan yüksek meşelerin arasında küçük yıldızlar yanıp sönüyordu. Dallar yıldızları kıskaca almış gibi. Ötelerinde, etrafı görebilecekleri kadar parlak bir ışıkla ormanı aydınlatan bir dolunay vardı. Çevrelerini saran ılık yaz havasına alçak perdeden, oynak şarkılar yayılıyordu.

Halası "Hüzünlü bir öykü," dedi. Kırmızıya boyalı dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılırken granit bir kayaya oyulmuş oturağına yaslandı. Bu dersleri alırlarken; ılık yaz gecelerine dek uzayan bu uzun ve huzurlu sohbetlerde halası hep oraya otururdu. "Kadim bir öykü."

Aelin bir kaşını kaldırdı. "Peri öyküleri için yaşım biraz büyük değil mi?" Aelin üç gün önce yirminci doğum gününü kutlamıştı. Buradan çok da uzak olmayan bir başka açıklıkta. Belki Doranelle'in yarısı doğum gününe gelmişti. Fakat eşi bir şekilde onu eğlencelerden uzaklaştırmanın bir yolunu bulmuş, ormanın ortasındaki tenha bir gölete götürmüştü. Ay ışığında nasıl yüzdüklerini, Rowan'ın ona neler hissettirdiğini ve güneşin ısıttığı suda kendisine nasıl taptığını düşündükçe Aelin'ın yüzü hâlâ kızarıyordu.

Eş. Sözcük hâlâ onda şaşkınlık uyandırıyordu. Baharın sonunda buraya gelmesi ve Rowan'ı halasının tahtının yanında görüp birbirlerinin eşi olduklarını öylece anlamasının da kendisini şaşırttığı gibi. Flört etmeye başladıkları aylardan beri ise... Bunları düşün-

mesi Aelin'ın kızarmasına yetiyordu. Ormandaki gölette yaptıkları o ayların sonucu olmuştu. Bir zembereğin boşanması. Aelin'ın –ve Rowan'ın– boynundaki eşleşme izleri bunun kanıtıydı Sonbahar geldiğinde Aelin, Terrasen'e yalnız dönmeyecekti.

Halası "Kimse peri öyküleri için fazla yaşlı değildir," dedi. Yüzündeki hafif gülümseme yüzüne iyice yayıldı. "Sen de yarı peri olduğun için bu öykülerin ilgini çekeceğini düşündüm."

Aelin halasına aynı şekilde gülümseyip başını eğdi. "Tabii hala."

Hala sözcüğünün doğru bir karşılık olduğu söylenemezdi. Zira ikisini nesiller ve binyıllar ayırıyordu. Fakat kraliçenin Aelin'ın ona seslenmesi için bulabildiği tek karşılık buydu.

Maeve oturağına iyice yaslandı. "Uzun zaman önce, dünya henüz gençken, insan krallıkları yokken ve daha dünya savaşlarla örselenmemişken genç bir kraliçe doğdu."

Aelin bağdaş kurup başını eğdi.

"Kendisi kraliçe olduğunu bilmiyordu. Onun halkı arasında güç, miras kalan bir şey değil, kişilerin içinde *doğan* bir şeydi. Kız büyüdükçe gücü de onunla büyüdü. Yaşadığı diyarı o güç için fazla küçük bulur oldu. Çok karanlık, soğuk ve kasvetli. Onda türünden pek çok kişinin yeteneklerine benzer yetenekler olsa da ona *daha fazlası* bahşedilmişti. Onun gücü daha kuvvetli, daha karmaşık bir silahtı... Onu farklı kılacak kadar. Halkı o gücü görünce karşısında diz çöktü. Kraliçe de onlara hükmetti.

"Yeteneklerinin şöhreti yayıldı. Üç kral ona evlilik teklif etti. Kendi krallıklarıyla onun inşa ettiği krallık arasında bir ittifak sağlamak için. Her ne kadar onun krallığı küçük de olsa. Bir süre için hayatına katılan bu yeniliğin, hep özlemini çektiği meydan okuma olacağını düşündü. Üç kral kardeşti. Hepsi de güçlüydü ve güçleri büyük, korku vericiydi. İçlerinden en büyüğünü seçti. Herhangi bir yeteneğinden ya da zarafetinden dolayı değil, sayısız kütüphanesinden dolayı. O kralın topraklarında öğrenebilecekleri, o güçle yapabilecekleri... İstediği kralın kendisi değil, o bilgiydi."

Tuhaf bir öykü. Aelin'ın kaşları kalktı. Halası anlatmaya devam etti.

"Böylece evlendiler ve küçük arazisini kralın şatosuna gitmek için terk etti. Bir süre için hayatından memnundu. Hem kocasın-

dan hem de kocasının yuvasının ona sunduğu bilgiden. Kocası ve iki kardeşi fatihti. Zamanlarının çoğunu da paylaştıkları tacın altına yeni diyarlar eklemekle geçiriyorlardı. Kraliçe bunu sorun etmiyordu. Böylece istediği gibi kendisini eğitebiliyordu. Fakat kocasının kütüphanelerinde kralın da farkında olmadığı bazı bilgiler vardı. Uzun zaman önce toza dönen dünyaların bilgi birikimi ve bilgeliği. Kraliçe gerçekten *başka* dünyalar olduğunu öğrendi. Güneşin kül bulutları arasından belli belirsiz sızmadığı, altın rengi bir sıcaklık yaydığı dünyalar. *Yeşilin* var olduğu dünyalar. Kraliçe hiç öyle bir rengi işitmemişti. Yeşil. Maviyi de işitmemişti. Yazılarda tasvir edilen göğün rengi. Zihninde canlandıramıyordu bile."

Aelin kaşlarını çattı. "Acınası bir hayat."

Maeve ciddiyetle başını salladı. "Öyleydi. Kraliçe uzun zaman önce ölmüş gezginlerin arşınladığı bu diğer dünyalar hakkında daha da fazlasını okudukça o dünyaları görme arzusu perçinlendi. Güneşin dokunuşunu yüzünde hissetme arzusu. Serçelerin sabah ötüşlerini, denizdeki martıların ciyaklamalarını işitme arzusu. Deniz... O da kraliçeye yabancıydı. Uçsuz bucaksız bir su... Hercai, gizli derinlikleri olan. Kendi diyarlarında sadece bulanık gölleri, kurumaya yüz tutmuş ırmakları vardı. Bu yüzden kocası ve onun iki kardeşi bir başka savaş için uzaklara gittiğinde o dünyalardan birine nasıl gidebileceğini düşünmeye başladı. Oradan nasıl *ayrılabileceğini*."

"Böyle bir şey mümkün olabilir mi?" Aelin'ı huzursuz eden bir şey vardı. Öykü gerçek olabilirdi. Fakat belki de aklında kendi annesinin hatta Marion'ın masallarından biri kaldığından böyle düşünüyordu.

Maeve başını salladı. "Mümkündü. Varoluşun dili kullanılarak her ne kadar kısa süre için de olsa dünyalar arası kapılar açılabiliyordu. Kraliçenin kocası ve kocasının kardeşleri doğmadan çok önce yasaklanmış ve suç ilan edilmişti bu. Kadim gezgincilerin sonuncusu da öldüğünde diyarlar arasındaki yollar mühürlendi. Dünyalar arasında yolculuk etme yöntemleri de onlarla kayboldu. Ya da herkes öyle sanıyordu. Fakat kraliçe kocasının özel kütüphanesinin kuytu köşelerinde kadim büyüleri buldu. Küçük deneylere girişti. Önce ebedi istirahat diyarının kapısını açtı. O gezginlerden birini bulup onlara dünyalar arasında nasıl yolculuk edileceğini sormak

için." Bilgiççe bir gülümseme. "Gezgin ona anlatmayı reddetti. Böylece kraliçe kendisini eğitmeye başladı. Ne zamandır unutulan ya da mühürlenmiş kapıları açıp kapayarak. Evrenin işleyişini inceleyerek. Kendi dünyası bir kafese dönüşmüştü. Kocasının savaşlarından ve sıradanlaşan zalimliğinden bıkmıştı. Kral tekrar savaşa gidince kraliçe kendisine en yakın hizmetçilerini toplayıp yeni bir dünyaya bir kapı açtı. Ardından içine doğduğu dünyadan ayrıldı."

"Ayrıldı mı?" sorusu Aelin'ın ağzından çıkıverdi. "Kendi dünyasını öylece *terk mi etti?* Dönmemecesine?"

"Orası asla gerçek anlamda onun dünyası olmamıştı. Diğerlerine hükmetmek için doğmuştu o."

"Nereye gitti?"

O gülümseme biraz daha yayvanlaştı. "Güzel, hoş bir dünyaya. Orada ne savaş ne de karanlık vardı. Doğduğu dünyaya hiç benzemiyordu. Orada onu kraliçe de yaptılar. Yeni bir bedende kendisini gizleyebildi de. Böylece kimse o bedenin altında kimin olduğunu bilemeyecekti. Öyle ki kendi kocası bile onu tanımayacaktı."

"Kral onu buldu mu?"

"Hayır. Fakat aradı. Onun öğrendiği her şeyi o da öğrenip kardeşlerine öğretti. Kraliçeyi bulmak için birçok dünyanın altını üstüne getirdiler. Kraliçenin yeni yuvasına dönüştürdüğü dünyaya vardıklarında ise artık o üç kralın tanımadığı biriydi. Kardeşlerle savaşa girdiğinde bile kraliçe kimliğini açık etmedi. Savaşı kazandı. Sonrasında kocası ve kardeşlerden bir diğeri kendi dünyalarına sürgün edildi. Üçüncü kardeş geldiği dünyada kapana kısılmış, gücünü neredeyse kaybetmişti. Kral dünyanın derinliklerine inerken muzaffer kraliçe uzun, çok uzun ömrünü kendisini ve *halkını* onun dönüşüne hazırlamakla geçirdi. Zira üç kral kraliçenin dünyalar arasında yolculuk yöntemlerinin ötesine geçmişlerdi. Dünyalar arasında kalıcı bir kapı açmanın yolunu bulmuşlar, bunu yapabilmek için de üç anahtar yapmışlardı. O anahtarları kullanarak *tüm* dünyaları kontrol etmek, avucuna sonsuzluğun gücünü almak mümkündü. Kraliçe o anahtarları bulmak istedi. Her düşmanı, kocasının en küçük kardeşini kendi diyarına gönderebilmek için. Yeni ve güzel dünyasını korumak için. Tek istediği buydu: Huzur içinde, geçmişin gölgesinden kaçmadan yaşamak."

Uzaktan, o anının hayaleti halasını yokladı. Odasında yana bir alevi söndürmeyi unutmuş gibi. "Kraliçe anahtarları buldu mu peki?"

Maeve'in gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Sence buldu mu Aelin?"

Aelin düşündü. Sohbetleri, bu dere yatağındaki dersleri çoğu zaman daha derin bilmeceler, Aelin'ın kafa yorması gereken sorular getirirdi. Yanında Rowan'la tahta geçtiğinde kendisine fayda sağlamaları için.

Aelin onu çağırmış gibi eşinin çam ve kar kokusu açıklığa doldu. Hışırdayan kanatlar ve işte oradaydı... Yüksek meşelerden birine şahin formunda tünemişti. Aelin'ın savaşçı prensi.

Aelin ona nehir sarayındaki süitine kadar eşlik etmeye gelen Rowan'a gülümsedi. Haftalardır yaptığı gibi. Ormandan sisli şehre yaptıkları bu yürüyüşlerde Aelin onu tanımış, sevmişti. Her şeyden çok.

Aelin bir kez daha yüzünü halasına çevirdi. "Kraliçe zeki ve hırslıydı. Bence o her şeyi yapabilir, anahtarları bile bulabilirdi."

"Sen öyle düşünebilirsin. Fakat anahtarlara ulaşamadı."

"Anahtarlar nereye gitti?"

Maeve'in karanlık bakışı Aelin'ın gözlerine dikildi. "Sence?"

Aelin ağzını açtı. "Bence..."

Gözlerini kırpıştırdı. Duraksadı.

Maeve'in gülümsemesi geri geldi. Yumuşak ve şefkatli. Halasının ona karşı hep olduğu gibi. "Sence anahtarlar nerede Aelin?"

Aelin ağzını bir kez daha açtı. Bir daha duraksadı.

Görünmez bir zincir onu çekiyor, susturuyormuş gibi.

Zincir... Bir zincir. Ellerine, bileklerine baktı. Onların yerlerinde olmasını umuyormuş gibi.

Bir kelepçenin verdiği acıyı ömrünce hissetmemişti. Yine de bir zamanlar bir yara izinin olduğuna yemin edebileceği bileğine baktı. Geride sadece pürüzsüz, güneşte bronzlaşmış teni kalmıştı.

"Bu dünya tehlike altında olsa, o üç korkunç kralın bu dünyayı yok etme tehlikesi olsa o anahtarları bulmak için nereye giderdin?"

Başka bir dünya. Başka bir dünya vardı. Bir rüyanın parçası gibi, bir başka dünya vardı. O dünyada Aelin'ın bileğinde bir yara izi vardı. Bedeninin birçok noktasında yara izi vardı.

Ve tepelerinde tüneyen eşi... Onun da o dünyada yüzünde, boynunda ve kolunda dövmeler vardı. Hüzünlü bir öykü... Dövmesi acıklı, feci bir öyküyü anlatıyordu. Kaybetmeye dair. Karanlık bir kraliçe yüzünden kaybedilenlere...

"Anahtarlar nerede gizli Aelin?"

Maeve'in yüzünde hâlâ o uysal, sevgi dolu gülümseme vardı. Yine de...

Yine de...

"Hayır," diye fısıldadı Aelin.

Halasının gözlerinin derinlerinde bir şey belirdi. "Hayır, ne?"

Aelin'ın varlığı, hayatı değildi bu. Bu yer, Doranelle'de mutluluk içinde aylarca aldığı dersler, eşini bulması...

Kan, kum ve kıyıya vuran dalgalar.

"Hayır."

Sesi huzurlu dere yatağında gök gürültüsü gibi çınladı.

Aelin dişlerini gösterdi. Parmakları yosunların içinde kıvrıldı.

Maeve alçak sesle güldü. Rowan dallardan aşağı uçup kraliçenin havaya kaldırdığı koluna indi.

Maeve ince ve beyaz ellerini Rowan'ın boynuna dolarken Rowan ona adamakıllı direnemedi bile. Maeve onun boynunu kırdı.

Aelin çığlık attı. Çığlık atıp elini göğsüne, kopan eş bağına götürdü...

Aelin sunaktan inerken bedeninin tüm kırık ve yarılmış parçası onunla haykırıyordu.

Tepesinde kalan Maeve gülümsüyordu. "Gördüklerin hoşuna gitti, değil mi?"

Gerçek değildi. Az öncekiler gerçek değildi. Rowan hayattaydı, o *yaşıyordu*...

Aelin kolunu oynatmaya çalıştı. İçinde yakıcı bir şimşek çakmasıyla bir daha çığlık attı.

Ağzından sadece kesik bir hırıltı çıktı. Kırık kolu gibi faydasız bir ses.

Kırık...

Kemik ışıldıyor, sayamayacağı kadar çok noktada seçiliyordu. Kan, tersyüz olmuş deri ve...

Kelepçe izi yoktu. Feci haline rağmen.

Bu dünyada, bu yerde yara izleri de yoktu.

Bir başka illüzyon, bir başka gerçeküstü rüya sahnesi...

Aelin tekrar çığlık attı. Feci haldeki kolu, yara izleri olmayan teni ve kesilen eş bağının geride kalan yankısı karşısında.

"Bana en çok acı veren ne, biliyor musun Aelin?" Maeve'in sesi bir âşığınki kadar yumuşaktı. "Burada kötü olanın ben olduğumu sanman."

Aelin dişlerinin arasından hıçkırırken kolunu oynatmaya çalıştı fakat başaramadı. Her iki kolunu da. Etrafına, bu gerçek fakat gerçek olmayan odaya bakındı.

Kutuyu tamir etmişlerdi. Kapağın üzerine yeni bir demir levha lehimlemişlerdi. Yanlara da alta da. İçeri daha az hava sızıyordu. O neredeyse boğucu sıcakta saatler, günler geçirmişti. Nihayet sunağa zincirlenmek onun için bir ferahlama olmuştu.

Bunlar her nerede gerçekleştiyse. Tabii gerçekleşmişlerse.

"Eşinin, Elena'nın hatta Brannon'ın kafana anahtarlarla yapacaklarıma dair yalanlar doldurduklarından şüphem yok." Maeve elini sunağın taş kenarında, tam da Aelin'ın kanının sıçradığı ve kemik parçalarının saçıldığı yerde gezdirdi. "Söylediklerimde samimiydim. Bu dünyayı seviyorum. Yok etmek de istemiyorum. Sadece daha iyi hale getirmek istiyorum. Açlığın, acının kalmadığı bir diyar hayal et. Sen ve destekçilerin bunun için savaşmıyor musunuz? Daha iyi bir dünya için."

Alaycı sözlerdi bunlar. Aelin'ın pek çok kişiye verdiği sözlerin alaycı bir taklidi. Terrasen'e verdiği ve hâlâ yerine getirmeye borçlu olduğu sözlerin.

Aelin zincirleri zorlamamaya, kırık kollarını oynatmamaya, tenini içeriden zorlayan müthiş basınç altında kımıldamamaya çalıştı. Kemiklerinde, başında gitgide şiddetlenen bir baskı. Her geçen gün biraz daha artan.

Maeve alçak sesle iç geçirdi. "Hakkımda neler düşündüğünü biliyorum Ateş–Getiren. Bana neler yakıştırdığını. Fakat paylaşılamayacak bazı gerçekler vardır. Konu anahtarlar olduğunda bile."

Fakat Aelin'ın içinde artan, acıyı boğan, belki acıdan beter o gerilim...

Maeve eliyle maskenin üzerinden Aelin'ın yanağını tuttu. "Vaat Edilen Kraliçe. Seni dik kafalı bir kızın gönüllü olduğu o fedakârlıktan kurtaracağım." Yumuşak bir gülüş. "Hatta Rowan'ı almana da izin vereceğim. İkiniz, birlikte. Sonra sen ve ben bu dünyayı kurtarmak için çalışacağız."

Yalan söylüyordu. Aelin bunu biliyor fakat bir doğrunun nerede bitip bir yalanın nerede başladığını anımsayamıyordu. Eşi kendisinden önce bir başkasına ait olmuş muydu? Bir başkasına verilmiş miydi? Yoksa bu da mı bir kâbustu?

Tanrılar adına, bedenindeki o baskı. Kanı.

Sen boyun eğmezsin.

Maeve "Şu an bile hissedebilirsin," diye ekledi. "Bedeninin *evet* demek için can attığını." Aelin gözlerini açtı. O gözlerdeki şaşkınlığı fark etmiş olacaktı ki Maeve gülümsedi. "Demirle çevrelenmenin büyü gücü olan birine ne etkileri olduğunu biliyor musun? Sonuçları hemen hissetmezsin fakat zaman geçtikçe...büyünün boşalmaya ihtiyacı olur Aelin. O basınç bu zincirlerden kurtulup gerilimi atmak isteyen büyünün haykırışı. Kanın sana bana itaat etmeni söylüyor."

Gerçek. Boyun eğme kısmı değil fakat Aelin büyüyen basıncın her tür tükenmişliğin yaratacağı acıdan beter olacağının farkındaydı. Bunu daha önce de hissetmişti. Gücünün en derinlerine mümkün olduğunca uzanmaya çalıştığında.

O zaman hissettikleri bunun yanında hiç kalacaktı.

"Birkaç günlüğüne gidiyorum," dedi Maeve.

Aelin donakaldı.

Maeve yapmacık bir hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Dilediğim kadar hızlı bir ilerleme kaydetmiyorsun Aelin."

Odanın diğer ucundan Fenrys'in tehditkâr hırlaması geldi. Maeve dönüp ona bakmadı bile.

"Ortak düşmanımızın bu kıyılarda yeniden görülmesi dikkatimi çekti. İçlerinden biri, bir Valg prensi, buraya birkaç günlük mesafede, güney sınırı yakınlarında ele geçirilmiş. Yanında çok sayıda gerdanlık varmış. Belli ki halkımdan birilerinin üzerinde kullanmak için. Belki de benim üzerimde."

Hayır. *Hayır.*

Maeve bir eliyle Aelin'ın boynunu okşadı. Gerdanlığın takılacağı yerin üzerinde bir çizgi çizermiş gibi. "Gidip o gerdanlığı alacağım, Erawan'in yardakçısının söyleyeceklerini dinleyeceğim. İlk savaşta karşıma çıkan Valg prenslerinin canlarına okumuştum. Olay olacaktır, sanırım, onları irademe karşısında itaat ettirmek. Eh, aslen *birini* irademle yönlendirip Erawan'in kontrolünden çıkaracağım. Onun gerdanlığını sana taktığımda."

Hayır.

Sözcük yinelenen bir dua, Aelin'ın içinde yükselen tiz bir çığlıktı.

Hayır.

Maeve, Aelin'ın kırık bileğini dürterken Aelin çığlığını bastırdı. "Bir düşün bunu. Döndüğümde teklifimi yeniden tartışırız. Belki içinde büyüyen o gerilim daha makul düşünmeni sağlar."

Bir gerdanlık. Maeve Wyrd taşı bir gerdanlık getirecekti...

Maeve döndü. Siyah elbisesi de onunla birlikte. Eşikten geçti. Baykuşu tünediği açık kapıdan aşağı süzülüp omzuna kondu. "Ben yokken Cairn'in seni eğlendirmek için türlü yollar bulacağından eminim."

Şifacılar tatlı kokulu bir dumanla içeri girdiğinde Aelin ne zamandır sunağın üzerinde uzandığını bilmiyordu. Zırh eldivenleri tekrar ellerine takılmıştı.

Geçen her saatte derisinin altındaki basınç artıyordu. O ağır ve uyuşturucuyla tetiklenmiş uyku halinde bile. Bir kez bu durumun varlığını kabul ettiğinde büyüsünün huzursuzluğu artık göz ardı edilemeyecek, büyüsü baskılanamayacakmış gibi.

Fakat Maeve boynuna bir gerdanlık takarsa en küçük sorunu büyüsünün içinde yarattığı basınç olacaktı.

Fenrys duvarın önünde dikiliyordu. Kırptığı gözlerinde endişe vardı. *İyi misin?*

Aelin iki kez göz kırptı. *Hayır.*

Hayır, hiç de iyi değildi. Maeve bunu, bu basıncın ortaya çıkışını bekliyordu. Cairn'in yapabileceği her şeyden beterdi bu. Şimdi bir de Maeve'in bizzat getirmeye gittiği gerdanlıkla...

Aelin olacakları aklına getirmek istemiyordu. Köleliğin daha da korkunç bir şekli. Asla kaçamayacağı, mücadele edemeyeceği bir kölelik. Ateş–Getiren'in dize getirilmesi değil silinmesi demek olacaktı bu.

Her şeyi, gücü ve bilgisi ondan koparılıp alınacaktı. Aelin kendi ağzından Wyrd anahtarlarının yerinin çıktığını işitirken benliği bedeninin içinde hapsolacaktı. Sora istemsizce Maeve'e kan yeminiyle bağlanacak, ona kendisini tamamen teslim edecekti.

Fenrys gözlerini dört kez kırptı. *Buradayım, yanındayım.*

Aelin da ona ayı şekilde yanıt verdi. *Buradayım, yanındayım.*

Aelin'ın büyüsü canlanıp bir çıkış yolu aradı. Nefesi ve kemikleri arasındaki boşlukları doldurarak. Aelin onu içinde daha fazla zaptedemiyor, onu yatıştırmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Sen boyun eğmezsin.

Aelin o sözcüklere odaklandı. Annesinin sesine.

Belki de büyü Maeve geri gelmeden Aelin'ı içeriden yiyip bitirecekti.

Fakat Aelin bu duruma nasıl dayanabileceğini bilmiyordu. Daha birkaç gün bu duruma tahammül etmek şöyle dursun bir saat daha nasıl katlanacağını bilmiyordu. Gerilimi nasıl biraz olsun azaltacağını...

Zihninin içine bir yılan gibi sürünen düşünceleri bastırdı. Bu düşüncelerin kendisine mi yoksa Maeve'e mi ait olduğu umurunda değildi.

Fenrys bir daha gözlerini kırptı. Tekrar tekrar aynı mesajı veriyordu. *Buradayım, seninleyim.*

Aelin gözlerini yumup bilinçsizlikte kendini kaybetmek için dua etti.

"Ayağa kalk."

Bir zamanlar işittiği iki sözcüğün alaycı ikizleri.

Cairn tepesinde, nefret dolu yüzünde çarpık bir gülümsemeyle dikiliyordu. Gizlerindeki o vahşi bakış...

Cairn zincirleri çözerken Aelin hiç kımıldamadı.

Muhafızlar sert adımlarla içeri girdiler. Fenrys hırladı.

Basınç Aelin'ın tenini yokluyor, kafasının içini ölümcül bir çekiç gibi dövüyordu. Cairn'in belinden sarkan araç gereçten beterdi.

"Maeve buradan nakledilmeni istiyor," dedi Cairn. Aelin'ı kaldırıp kutusuna taşırken gözlerindeki o vahşi bakış daha da şiddetlendi. Aelin'ı kutuya öyle sertçe bıraktı ki zincirlerin şakırtısı Aelin'ın kemiklerinde, kafatasında yankılandı. Gözleri sulandı. Hızla doğrulsa da kapak gürültüyle kapandı.

Karanlık, kutunun dar ve sıcak içini kapladı. Aelin'ın teninin altında büyüyen karanlığın ikizi.

Cairn kapağın gerisinden "Morath yeniden bu kıyılara musallat olduğundan Maeve dönüşüne kadar senin daha *güvenli* bir yere nakledilmeni istedi," diye şakıdı. Muhafızların homurtusu eşliğinde kutu havaya kalktı. İçeride kıpırdanan Aelin hareketin bedeninde yol açtığı acı karşısında dudağını ısırdı. "O iblis gerdanlığını boynuna taktığında Maeve'in sana neler yapacağı umurumda değil. Fakat o zamana kadar...seni kendime saklayacağım. Seninle ben son kez güzelce eğleneceğiz. Ta ki sen içinde yeni bir arkadaş bulana kadar."

Aelin'ın içinde büyüyen korku basıncı boğdu.

Bir başka yere nakledilmek... Bir keresinde genç bir şifacıyı bu konuda uyarmıştı. Ona bir saldırgan kendisini bir yerden bir yere taşımaya çalışıyorsa büyük olasılıkla saldırganın onu öldüreceğini ve o bunu yapamadan son kez direnmesi gerektiğini söylemişti.

Üstelik o senaryoda her geçen gün yaklaşan bir Wyrd taşı gerdanlık tehlikesi yoktu.

Fakat Maeve, Aelin'ı canlı isterken Cairn, Aelin'ı öldürmeyecekti.

Aelin nefes alıp verişine odaklandı. İçeri, dışarı; içeri, dışarı.

Fakat bu da o yapışkan ve şiddetli korkunun onu avucuna almasına, Aelin'ın o korkunun etkisiyle titremeye başlamasına engel olmadı.

Cairn gülerek "Sen de bize katılacaksın Fenrys," dedi. Merdiven basamaklarından çıkarlarken Aelin kutunun metali üzerinde kaydı. "Bunun bir saniyesini bile kaçırmanı istemem."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rowan, Doranelle'e giden açıkta ve gizli her yolu biliyordu. Yemyeşil krallığı ve ismini ondan alan geniş şehri tanıyordu.

Gavriel ve Lorcan de öyle. Önceki gece atlarını satmışlar, Elide hayvanlar için pazarlık etmişti. Fey savaşçıları fazlaca fark ediliyordu. Yüzleri dikkat çekmediğinde bile varlıkları hissediliyordu. Onların kim olduklarını anlamayacak pek kimse yoktu.

Wendlyn'deki kuzey sınırının aksine, krallığa uzanan güney yollarına bekçilik eden vahşi kurtlar yoktu. Yine de gizlenerek ilerleyip kuzeye giden epeyce unutulmuş patikaları kullandılar.

Şehrin sınırlarına birkaç günlük mesafe kaldığında Maeve'e tuzak kurdular.

Rowan kraliçenin dayanamayıp gelip alacağı şeyin ne olduğunu biliyordu: Wyrd taşı gerdanlıklar.

Aelin henüz pes etmemişti. Rowan bunu biliyor, hissediyordu. Bu durum da Maeve'i delirtiyor olmalıydı. Dolayısıyla Maeve'in Wyrd taşı gerdanlıklardan birini kullanma arzusu; kraliçenin Rowan'ın aşina olduğu, onu gerdanlıktaki iblisi kontrol altına alıp Erawan'in kontrolünden çıkarabileceğine inandıran kibri...gerdanlıkları Maeve'in gözden kaçırmayacağı kadar büyük bir fırsat kılıyordu.

Bu yüzden işe tavernalarda ve pazarlarda, Rowan'ın Maeve'in casuslarının gezineceğinden emin olduğu diğer yerde Elide aracılığıyla söylentiler yaymaya başladılar. Bir Valg prensini tutsak alan ve prensin üzerinde tuhaf gerdanlıklar bulan bir Fey garnizonuna dair söylentiler. Olay yeri: Fersahlar ötede bir ileri karakol. Gerdanlıklar almaya cüret edecek herkesin olabilirlerdi.

Rowan, Maeve'in bu tuzağa düşmesi için tanrılara dua etmeye gerek bile görmemişti. Gerdanlıkları almaları ya da varlıklarını doğrulamak için casuslarını göndermemesi için de. Körlemesine bir kumar olsa da ellerinden gelen buydu.

Gecenin örtüsünün üzerine indiği şehri nihayet gözlemelerini sağlayacak dik, güney tepeciklerine tırmanırlarken Rowan'ın kalbi göğüs kafesini dövüyordu. Maeve gibi görünmez olma becerileri olmasa da kan yemininin yokluğunda fark edilmemeleri mümkündü.

Fakat Maeve'in gözleri her yerdeydi ve güç ağı bu diyarda çok geniş bir alanı kapsıyordu. Birçok başka diyarda da.

Ağaçlık tepelerin en yükseğine tırmanırlarken nefesleri sıklaştı. Şehre giden başka yollar olsa da hiçbirinden önlerinde uzanan araziyi bu şekilde gözlemleyemezlerdi. Rowan risk alıp uçmamıştı. Zira şüphesiz keskin gözlü devriyeler beyaz kuyruklu bir şahini karanlıkta da uçsa arayacaklardı.

Zirveye sadece on metre kalmıştı.

Rowan tırmanmaya devam etti. Diğerleri hemen arkasından geliyordu.

O buradaydı. Başından beri buradaydı. Dosdoğru Doranelle'e geldilerse...

Tepenin zirvesine ulaşırken bunu düşünmemek için kendisini tuttu.

Hilal ayın altında gri taşlı şehir beyaza boyanmış, çevre nehirlerden ve şelalelerden gelen sisle kaplanmıştı. Hızlı soluklarının arasında Elide'ın ağzından bir hayret nidası çıktı.

"Ben... Burasının Morath gibi olacağını düşünmüştüm," dedi.

Huzurlu şehir bir nehir havzasının merkezinde uzanıyordu. Geç saate rağmen fenerler hâlâ yanıyordu. Rowan bazı meydanlarda hâlâ müzik çaldığından emindi.

Memleket. Ya da bir zamanlar öyleydi. Rowan yabancı bir kraliçeyle evlenmişken şehrin sakinleri hâlâ onun halkı sayılır mıydı? Rowan onlardan birçoğuyla savaşıp Eyllwe sularında onları öldürmüşken? Gözleri birçok pencereye asılı olması muhtemel yas bayraklarını aramadı.

Yanındaki Lorcan ve Gavriel'ın da o bayrakları saymaktan kaçındıklarını biliyordu. Yüzyıllar boyunca bu insanları tanımışlar.

onların arasında yaşamışlardı. Onlara dost demişlerdi.

Fakat onların hiçbiri şehirlerinde kimin olduğundan haberdar mıydı ki? Onun çığlıklarını işitmişler miydi?

Gavriel, Elide'a "Şurası saray," deyip şehrin doğu ucundaki, devasa şelalenin kenarı boyunca uzanan kubbelere ve zarif binalara işaret etti.

Kraliçenin özel meskeninin ve kendi süitlerinin bulunduğu sütunlarla çevrili binaya bakarken hiçbiri konuşmadı. Binada hiç ışık yanmıyordu.

Lorcan "Bu hiçbir şeyi doğrulamaz," dedi. "Maeve'in gittiğinin ya da Aelin'ın burada kaldığının ispatı yok."

"Şu iki köprüden başka içeri girecek bir yol yok mu?" Elide, Doranelle'in güney ve kuzey kenarlarındaki ikiz taş köprülere kaşlarını çatarak baktı. Her ikisi de açıktı ve kilometrelerce öteden görülebiliyordu.

"Evet," dedi Lorcan. Sesi gergindi.

Nehir çok geniş, suları yüzülemeyecek kadar azgındı. İçeriye girmek için başka yollar varsa da Rowan bunları öğrenmemişti.

Lorcan ovanın ortasındaki şehri inceleyip "Havzanın epeyce etrafından dolaşmamız gerek," dedi. Kuzeyde ormanlık tepeler sıra sıra Cambria Dağları'nın oluşturduğu yüksek duvara doğru akıyordu. Batıda ovanın uçsuz bucaksız açıklığı tarım arazileri üzerinden denizle buluşuyordu. Doğuda, şelalenin ötesinde, otlarla kaplı ova kadim ormanlara ve onların ötesindeki dağlara uzanıyordu.

Onun dağlarına. Bir zamanlar yuvam dediği, o dağ evinin yandığı güne kadar dikildiği yer. Lyria'yı gömdüğü ve bir gün öldüğünde son istirahat yeri olmasını umduğu yer.

"Bize bir çıkış stratejisi de gerek," dedi Rowan. Her ne kadar o strateji üzerine, sonrasında nereye kaçacaklarına kafa yormaya çoktan başlamış da olsa. Maeve onları avlamak için en iyi adamlarını gönderecekti.

Bir zamanlar kendisi de o en iyi adamlardan biriydi. Maeve'in bile midesinin kaldıramayacağı kadar canavarlaşan, varlıkları için hiçbir neden kalmayan başıboş Fey'lerin izini sürüp onları ortadan kaldırması için görevlendirilirdi. Maeve'in peşlerine takacağı avcıları o eğitmişti. Onlara gizli patikaları, Fey'lerin gizlenmeyi tercih

edecekleri yerleri öğretmişti.

Bir gün bunların kendisine karşı kullanılabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Bir gün bekleyelim," dedi Lorcan.

Rowan, Lorcan'e soğuk bir bakış attı. "Bir gün harcayamayacağımız kadar uzun bir süre."

Aelin oradaydı. O şehirde. Rowan bunu biliyor, hissediyordu. Son iki gündür gücünün derinlerine uzanıyor, kendisini canlar almaya ve şehirden kaçışlarına hazırlıyordu. Kendisini tutmasının gerginliği onu huzursuz ediyor, özdenetimini sarsıyordu.

Lorcan "Beklemezsek aceleci bir plan yapıp bunun bedelini öderiz. Eşin de öder."

Rowan'ın eski komutanı da kendisini zor tutuyordu. Her zaman sakin ve dengeli olan Gavriel bile bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Hepsi de güçlerinin derinlerine uzanıp o güçleri son damlasına kadar çekmişlerdi.

Fakat Lorcan haklıydı. Yer değiştirseler Rowan da aynını söylerdi.

Gavriel aşağılarındaki kayalarla kaplı tepe yamacına işaret etti. "Gözlerden uzak bir yer. Bu gece burada kamp yapıp yarın hesaplarımızı yapalım. Biraz dinlenelim."

İğrenç bir fikirdi bu. Aelin sadece birkaç kilometre ötedeyken uyumak. Aelin'ın çığlıklarını rüzgârda işitebilecekmiş gibi kulak kesildi. Yine de Rowan "Peki," dedi.

Ateş yakma riskini alamayacaklarını ilan etmesine gerek yoktu. Hava soğuk olsa da ölmeyecekleri kadar soğuktu.

Rowan tepenin yamacından aşağı bir adım atıp Elide'ın tehlikeli, kayalarla kaplı yokuştan çıkmasına yardım etti. Titrek parmaklarla elini tuttu.

Yine de Elide onlarla gelmekten, bunları yapmaktan kaçınmamıştı.

Rowan ayağını yaslayacak bir başka nokta bulup dönerek ona yardım etti. "Şehre gitmene gerek yok. Kaçış yoluna karar vereceğiz. Sonra bizimle orada buluşursun."

Elide yanıt vermeyince Rowan ona baktı.

Elide'ın gözleri ona değil, ilerideki şehre çevriliydi.

Korkudan fal taşı gibi açılmıştı gözleri. Kokusuna o korku sinmişti.

Lorcan hemen onun yanında bitti. Elini omzuna attı. "Ne var..."

Rowan şehre doğru döndü. Tepenin zirvesi bir sınır olmuştu.

Şehrin değil, bir illüzyonun sınırı. Eteklerinde gezinen tüm keşif erlerinin rapor edeceği güzel, huzurlu bir illüzyon. Zira şehir dört bir yanından, hatta doğudaki ovadan...

...bir orduyla kuşatılmıştı. Orada büyük bir ordu kamp yapıyordu.

Rowan karanlık araziyi yıldızlardan bir battaniye gibi örten kamp ateşlerini saydı. İlk kez o kadar büyük bir Fey ordusu görüyordu. Takımıyla savaşa gittiği orduların büyüklüğü bu ordunun yanından bile geçmiyordu.

Aelin o kuvvetin arasında, herhangi bir yerde olabilirdi. Kamplarda ya da şehirde.

Zekice hareket etmek zorundaydılar. Kurnaz da. Maeve onların tuzağına düşmemişse...

"Bizi uzak tutmak için bir ordu mu getirmiş?" diye sordu Elide.

Lorcan, Rowan'a baktı. Kara gözleriyle onu uyarır gibiydi. "Ya da Aelin'i içeride tutmak için."

Rowan kamp yapan orduyu inceledi. Doranelle'de yaşayanlar, ara sıra şehirlerini arşınlayan savaşçılardan öte asker görmeyen şehir sakinleri bu ordu hakkında ne düşünmüş olabilirlerdi?

Gavriel "Şehirde müttefiklerimiz var," dedi. "Temasa geçmeye çalışabiliriz. Maeve'in nerede olduğunu, buraya getirilen ordunun amacını öğrenmeye çalışabiliriz. Ya da Aelin'dan haber alınıp alınmadığını."

Rowan'ın amcası, ailelerinin reisi Ellys, Maeve'in donanması denize açıldığında geride kalmıştı. Sert, zeki ve sadık bir Fey erkeğiydi. Enda'yı da kendisi gibi yetiştirip kıvrak zekâlı bir saraylıya çevirmişti. Fakat elinden geldiğince Rowan'ı da eğitmiş ona ilk kılıç derslerini vermişti. Amcasının evinde büyüyen Rowan için o dağı bulana dek amcasının evi yegâne yuva olmuştu. Fakat Ellys'in sadakati Maeve'e mi yoksa kendi soyuna mı meyledecekti? Özellikle de Whitethorn Ailesi'nin Eyllwe'deki ihanetinin ardından?

Rowan'ın amcası pekâlâ ölmüş de olabilirdi. Maeve onu Rowan'ın onlara yardım etmesi için yalvardığı kuzenlerinin yerine cezalandır-

mış olabilirdi. Ya da onların ihanetinin ardından yeniden Maeve'in gözüne girmeyi hesaplayan Ellys, Aelin'ı bulamadan onları ele verebilirdi.

Diğerlerine, az sayıdaki muhtemel müttefiklerine gelince...

"Maeve birinin zihnine girme gücüne sahip," dedi Rowan. "Müttefiklerimizin kimler olduğunu öğrenmiş, onları çoktan avucuna almış olabilir." Bir elini Goldryn'in kabzasına götürdü. Ilık metale dokunmak teskin ediciydi. "Bu riski almayacağız."

Lorcan homurdanarak ona onay verdi.

Elide "Maeve beni tanımıyor... Ya da çok az hatırlıyordur. Burada kimse beni fark etmez. Hele...kılık değiştirirsem. Valg prensi hakkındaki yalan haberleri yayarken yaptığım gibi. Şehre yarın girip öğrenmeye değer bir şeyler olup olmadığına bakabilirim."

"Hayır."

Lorcan'in yanıtı karanlıkta bir bıçaktı.

Elide soğukkanlı ve telaşsız bir tavırla "Komutanım değilsin," dedi. "Saray meclisimden değilsin."

Rowan'a doğru döndü. Rowan *öyleydi.*

Rütbece ondan üstün olan Rowan irkilmemeye çalıştı. Bu görevi ona Aelin vermişti.

Lorcan "O şehri, muhafızlara karşı ne yapacağını bilmiyor..." dedi.

"O zaman ona öğretiriz," diye araya girdi Gavriel. "Bu gece. Ona bildiklerimizi öğretelim."

Lorcan dişlerini araladı. "Maeve hâlâ Doranelle'deyse onun kokusunu alacaktır."

"Almaz," dedi Elide.

Lorcan "Seni o sahilde buldu," diye çıkıştı Lorcan.

Elide başını kaldırdı. "Yarın o şehre gideceğim."

"Ve ne yapacaksın? Aelin Galathynius'un şehirde gezinip gezinmediğini soracaksın? Ya da Maeve'in çay saati için müsait olup olmayacağını?" Lorcan'in hırlaması havayı yardı.

Elide bir an bile gerilemedi. "Cairn'i soracağım."

Hepsi donakaldı. Rowan onu doğru işittiğinden emin olamamıştı.

Elide sakince onlara göz gezdirdi. "Genç, ölümlü bir kadının kendisini yüzüstü bırakan bir Fey erkeğini aramasında bir tuhaflık yok."

Lorcan'ın rengi tepelerindeki ay kadar beyaza çaldı. "Elide." Yanıt alamayınca Rowan'a doğru döndü. "Keşfe çıkacağız, bunu yapmanın başka yolları da..."

Elide, Rowan'a "Cairn'i bulduk mu Aelin'ı da bulduk demektir," dedi. "Maeve'in burada kalıp kalmadığını da öğrenebiliriz."

Artık Elide'ın gözlerinde korku yoktu. Kokusunda da korkudan eser kalmamıştı.

Böylece Rowan, Lorcan ne kadar gerilse de başını salladı. "İyi avlar leydim."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Terrasen'in karla kaplı ovaları güneye, ufka yayılan inişli çıkışlı tepelere doğru uzanıyordu.

Bu yazın başlarında Lysandra bu tepeleri arkadaşlarıyla, kraliçesiyle aşmıştı. Aelin'ın bu tepelerden birine çıkışını, sonra zirvesinden fırlayan, oyma granit taşa doğru yürüyüşünü izlemişti. Adarlan ve Terrasen arasındaki sınırı işaretleyen taşa. Dostu taşın bir adım ötesine geçip yuvasına dönmüştü.

Belki sebep Lysandra'nın saflığıydı fakat bu tepeleri bir daha, kuş tüyleriyle kaplı halde, gördüğünde savaşta olacağını fark etmemişti.

Ya da kendisinin bin askerlik bir ordunun önünden giderek keşif yapacağını. Bu keşif görevine çıktığında Aelin'ın birden ortadan kayboluşunu açıklama işini Aedion'a bırakmıştı. Morath birliklerinin yolunu nihayet nerede keseceklerine dair bilgi toplamak ve generale ilerideki arazi hakkında bilgi vermek için Fey keşif erleri de neler öğrenebileceklerine bakmak için kendi kuş formlarında batıya ve doğuya uçmuşlardı.

Lysandra'nın gümüş şahin kanatları sert rüzgârla atışıyor, onu kalbinde şimşekler çaktıran bir hızla uçuruyordu. Hayalet leopardan sonra en sevdiği form bu olmuştu. Hızlı, çevik, amansız... Bu beden rüzgârları sürmek, avların tepesine binmek için idealdi.

Kar durmuşsa da gökyüzü hâlâ griydi ve onları ısıtacak güneşten eser bile yoktu. Soğuk ikincil bir endişeydi ve kat kat tüyleri sayesinde katlanılabilir bir sorundu.

Kilometreler boyunca uçan Lysandra boş araziyi taradı. Yazın

içlerinden geçtikleri köyler boşaltılmış, sakinleri kuzeye kaçmıştı. Lysandra onların kar yağmadan sığınacak bir yer bulmaları, o köylerde büyü gücü olan kişilerin Morath'in eline düşmemesi için dua ediyordu. Kasabalardan birinde güçlü su büyüsüne sahip bir kız vardı. O ve ailesi Orynth'in kalın duvarları ardına alınmış mıydı acaba?

Lysandra yukarı esen bir rüzgâr yakalayıp yükseldi. Ufuk daha da belirginleşti. Aşağıdan ilk tepeler, bulutlu göğün altında ışığın ve gölgelerin arasındaki dağ sırtları geçiyordu. Orduya o tepeleri aşırmak kolay olmayacaktı. Fakat Bela daha önce bu bölgenin yakınlarında savaşmıştı. Oyuklarda biriken kar yığınlarına rağmen yolu bulabileceklerinden şüphe yoktu.

Rüzgâr çığlıklar atıp kuzeye esti. Lysandra'yı güneye uçmaktan alıkoymak istiyormuş gibi. Ona daha ileri gitmemesi için yalvarıyormuş gibi.

Taşlarla taçlanan tepeler belirdi... Kadim sınır işaretleri. Lysandra onları geride bıraktı. Karanlığın çökmesine birkaç saat kalmıştı. Geceye kadar, soğuk uçuşunu imkânsız kılana kadar uçacak ve şafakta keşif görevine devam edene dek sığınacağı bir ağaç bulacaktı.

Daha da güneye uçtu. Ufuk kasvetli ve boştu.

Bir yere kadar.

Lysandra onlara doğru ilerleyenin ne olduğunu görene dek. Az kalsın kanatları donakalacak ve yere çakılacaktı.

Ren ona askerleri nasıl sayacağını öğretmişse de Adarlan'ın kuzey ovalarını sert adımlarla döven, düzenli sırlar halindeki askerleri saymaya çalışırken her defasında şaşırdı. Dosdoğru her iki araziye yayılan tepelere ilerliyorlardı.

Binlercesi. Beş, on, on beş bin. Daha da fazlası.

Lysandra sayarken tekrar tekrar şaşırdı. Yirmi, otuz.

Gökte daha da yükseldi. Daha da yükseğe çıktı. Çünkü ordunun yanında kanatlı ilken'ler uçuyor, siyah zırhlı askerlerin hemen tepesinde süzülüp aşağıda olup biten her şeyi gözlüyorlardı.

Kırk. Elli.

Elli bin asker. Ilken'lerin gözcülüğünde.

Aralarında at sırtında güzel yüzlü, genç adamlar da vardı. Zırhlı, boyunlarında siyah gerdanlıklarla.

Valg prensleri. Her biri birer birliğe komuta eden beş prens.

Lysandra orduyu tekrar saydı. Üçüncü kez.

Elli bini asker. Kendilerinin topladığı yirmi beş bine karşı.

Ilken'lerden biri Lysandra'yı görüp yükselişe geçti.

Lysandra sert bir dönüşle kuzeye yöneldi. Deli gibi kanat çırparak.

İki ordu güney Terrasen'in karla kaplı kırlarında buluştu.

Terrasen'in general prensi Morath birlikleriyle çarpışmak için acele etmeden beklemelerini emretmişti. Erawan'in sürülerinin tepelerde bitkin düşmesi ve ardından Sessiz Suikastçılar'dan oluşan bir ön kuvveti kullanarak tümseklerin ve çukurların arasında güçlükle ilerleyen askerleri ortadan kaldırtmak için.

Geriye suikastçıların sadece bir kısmı döndü.

Valg prensleri karanlık güçlerini serbest bırakıp o gücün yoluna çıkan her şeyi yok ettiler.

Yine de Ateş-Getiren Valg'leri küle çevirmedi. Tek yaptığı kuzeninin yanında at sürmek oldu.

Ilken'ler geceleyin kamplarına inip kargaşa ve dehşet saçtılar. Zehirli pençeleriyle askerleri tırmalayıp göğe geri kaçtılar.

Otlarla kaplı tepelerdeki kadim sınır taşlarını yerle bir edip Terrasen'e geçtiler.

Pek de yorulmayan, kardan etkilenmeyen ve sayıları çok da eksilmeyen Morath askerleri son dağ eteğini de aştılar.

Dağ eteklerinden aşağı hızla, kıyıya vurmak üzere olan kara bir dalga gibi kabararak indiler. Dosdoğru Bela'nın mızraklarının ve kalkanlarının, Fey askerlerinin Valg prenslerini uzak tutan büyüsünün üzerine.

Fakat o büyü ilken'lere karşı dayanmadı. Kapı aralığındaki örümcek ağlarını aşarmış gibi büyünün içinden geçip büyüyü *eritmek* için zehirlerini püskürttüler.

Sonra ilken'ler yere inip savunma hatlarını tamamen yardılar. Zehirli dikenleri olan bir ejderha şekline giren bir şekil değiştiren bile onların hepsini alt edemedi.

Kadim kılıcıyla ve Fey içgüdüleriyle bile bir general prens onların boyunlarını yeterince hızlı kesemedi.

Kargaşada kimse Ateş-Getiren'in ortaya çıkmadığını fark etmedi. Haykıran gecede onun ateşinin bir korunun bile parlamadığını.

Ardından piyadeler onlara ulaştı.

Ve o toplama ordu çözülmeye başladı.

Önce sağ kanat fire verdi. Bir Valg prensi gücünü gönderip birçok askeri yere serdi. Katliam ancak Sessiz Suikastçılar'dan Ilias'ın düşman hattının gerisine gizlice girip prensin kafasını uçurmasıyla son buldu.

Bela'nın orta hattı hâlâ ayaktaydı. Fakat pençeler, dişler, kılıçlar ve kalkanlar onları ağır ağır metrelerce geriletiyordu. Düşman öyle çok sayıdaydı ki Fey asilzadeleri ve diğer Fey'ler yeterince çabukça ve yeterince geniş bir alanda düşmanların boğazlarındaki havayı çekip alamıyorlardı. Fey'lerin büyüsü sayesinde kazandıkları avantaj Morath'i uzun süre yavaşlatmayacaktı.

Morath'in canavarları onları o ilk gün kuzeye püskürttü. Gece karanlığı çökene dek.

Şafak sökene dek.

İkinci günün gecesinde Bela'nın safı bile fire veriyordu.

Fakat Morath'in ilerleyişi durmamıştı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elide hiç Doranelle gibi bir yer görmemişti.

Oraya Nehirler Şehri diyorlardı. Buluşup dev bir havzaya akan onca nehrin ortasına bir şehir kurulabileceğini hayal bile edemezdi.

Kıvrımlı, düzgün sokaklarda yürürken hissettiği huşuyu yüzüne aksettirmedi.

Korkuyu da uzak tutuyordu. Fey'lerin güçlü koku duyusu duyguları da saptayabiliyordu. Belli bir oranda korku girdiği kılıkta işine yarayabilse de fazlası felaketi olurdu.

Fakat bu yer bir cennet *gibiydi*. Pembe ve mavi çiçekler pencere pervazlarından sarkıyor, küçük kanallar sokakların arasından geçiyor, parlak renkli ve uzun teknelerde insanlar yol alıyordu.

Hiç bu kadar çok Fey'i bir arada görmemiş, onların da normal görüneceği aklına gelmemişti. Eh, o zarafetleriyle, kulaklarıyla ve sivri dişleriyle ne kadar normal görünebilirlerse o kadar normal. Bir de Elide'ın çevresinde koşuşan, hızla yanından geçen hayvanlar vardı. Fey'ler öyle farklı hayvan formları almışlardı ki Elide'ın gözleri onları takip etmekte güçlük çekiyordu. Hepsi de gündelik işleriyle meşgul olmaktan son derece memnundu. Gevrek ekmek somunlarından testilerce yağa ve canlı renkli kumaşlara kadar farklı ürünler satın alıyorlardı.

Öte yandan, Doranelle'in doğusundaki sarayda her şeye hükmeden Maeve vardı. Bu şehir Rowan'ın Elide'a söylediği gibi Brannon ya da onun soyundan gelenlerinin yıkamaması için taştan inşa edilmişti.

Elide ne kadar mücadele etse de şehre yaklaştıkça, Gavriel'ın büyüsünden uzaklaştıkça ayağı daha da aksıyordu. Elide diğerleri-

ni geçen gece kamp yaptıkları ormanlık dağ eteklerinde bırakmış, Lorcan yine onun gidişine itiraz etmişti. Fakat Elide ellerindeki çeşitli heybeleri karıştırıp ihtiyacı olanları bulmuştu: Gavriel'ın önceki gün topladığı böğürtlenler; yedek bir kemer; Rowan'a ait koyu yeşil bir pelerin; Lorcan'e ait kırışık, beyaz bir kemer ve onun tıraş için kullandığı küçük bir ayna.

Lorcan'in çantasındaki beyaz keten parçalarını bulduğunda Elide tek kelime etmemişti. Bu kumaşlar Elide'ın bir sonraki âdeti içindi. En azından Elide söyleyecek bir şey bulamamıştı. O sözleri düşünmek bile içini acıtacakken bunu yapamamıştı.

Elide omuzlarını gevşetti. Fakat şırıldayan bir çeşmenin etrafındaki hoş meydanın kenarında duraksadığında yüzünde hâlâ o gergin ifade vardı. Sokak satıcısı ve alışverişçiler etrafta dolanıyor, kuşluk vakti güneşi altında çene çalıyordu. Elide meydanın kemerli girişinde durup sırtını girişe çevirdi. Pelerin cebinden küçük aynayı çıkardı. Oraya gizlediği bıçakları belli etmemeye de dikkat etti.

Aynanın kapağını bir fiskeyle açıp yansımasına baktı. Yüzündeki ifade hem sahte hem de değildi. Şafakta böğürtlenleri ezip sularıyla gözlerine sürme çekmiş, gözlerine kızarmış, perişan bir görüntü vermişti. Haftalarca ağlamış gibi.

Gerçekten de kendisine somurtan o yüz epey perişan haldeydi.

Fakat Elide'ın görmek istediği o yansıma değildi. Arkasında kalan meydandı. Meydanı açıkça incelemesi şüphe uyandırabilirdi. Fakat sadece bir el aynasına bakıyorsa kötü görünüşünü düzeltmeye çalışan sıkılgan bir kız gibi görünürdü... Elide saçlarını düzeltirken aynadaki meydanı gözledi.

İşlek bir nokta. İki yanında üzerlerinde toplanmayı bekleyen bardaklar olan, masa niyetine kullanılan fıçılara bakılırsa iki taverna vardı. Görünüşe göre iki tavernadan biri daha çok bazıları savaşçı kıyafetleri içinde erkekleri çektiği anlaşılan erkekleri çekiyordu. Elide'ın gittiği, incelediği tavernalar içinde askerlerin olduğu tek taverna buydu.

Mükemmel.

Elide bir kez daha saçlarını düzeltip el aynasının kapağını indirdi. Sonra başını dik tutarak meydana doğru döndü. Bir nebze saygın görünmeye çalışan bir kızı oynayarak.

Varsın herkes ne istiyorsa onu görsün. Varsın Elide'ın deri cadı ceket yerine giydiği beyaz gömleğe ve belinden bağladığı yeşil pelerine bakıp onun pejmürde, dünyadan geçmiş bir gezgin olduğunu düşünsünler. Bu güzel ve herkesin şık giyindiği şehirde sırıtan bir kız.

Tavernanın önünde dinlenen yedi Fey'e yaklaştı. En çok konuşan ve en yüksek sesle gülen, dört erkeğin ve iki dişinin sık sık dönüp baktığı erkeği Fey'i süzdü. Dişilerden biri savaşçı değildi. Üzerinde kadınsı, yumuşak kumaşlı bir pantolon ve tombul bedenini eldiven gibi saran gök mavisi bir tunik vardı.

Elide diğerlerinin sıkça baktığı, onay verip onay almayı umduğu Fey'i gözüne kestirdi. Geniş omuzlu, siyah saçları kısa kesilmiş bir dişi. Omuzlarında ve bileklerinde zırh vardı. Kuşandığı zırh erkeklerinkilerden daha kaliteliydi. Demek ki bir komutandı bu Fey.

Elide bir iki metre ötede oyalanıp bir eliyle kalbinin üzerini örten pelerinini tuttu. Diğer eliyle de parmağındaki altın yüzükle oynadı. Bir sevgilinin yadigârından fazlası olan o çok kıymetli nesneyle. Dudağını ısırıp tedirgin, endişeli gözlerini askerlerin üzerinde ve tavernada gezdirdi. Biraz burnunu çekti.

Diğer dişi –güzel, mavi giysiler içindeki– Elide'ı ilk fark eden oldu.

Elide dişinin güzel olduğunu fark etti. Siyah saçları kalın ve parlak bir örgüyle sırtına düşüyor, sarımsı kahverengi teni ışıldıyordu. Gözlerinde şefkatli bir bakış vardı. Şefkatli ve endişeli.

Elide o endişeyi bir davet olarak görüp onların yanına gitti. Başını eğdi. Daha çok siyah saçlı güzelle konuşarak "Be-ben rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi.

Kekemelik her zaman insanları huzursuz eder, onları gafil avlayıp bir an önce Elide'a ne öğrenmek istiyorsa onu söyleyip sohbeti noktalamaya sevk ederdi.

"Bir sorun mu var?" Dişinin sesi kısık ve hoştu. Elide'ın hep güzel kadınlara yakıştırdığı, erkekleri ilgi çekme yarışına sokacak türde bir ses. Dişinin etrafındaki erkeklerden bazılarının gülümseyişine bakılırsa onların üzerinde bu etkiyi yaratmıştı.

Elide dudağını titretip ısırdı. "Be-ben birini arıyordum. Bana burada olacağını söylemişti fakat..." Savaşçılara bakıp yine parmağındaki yüzükle oynadı. "Ben üniformalarınızı gö-gördüm ve o-onu tanıyabileceğinizi dü-düşündüm."

Grubun neşesi kaçmış, yerini temkin almıştı. Bir de güzel dişinin acıyan bakışları. Ya Elide'ın kekelemesine ya da gördüğüne –büyük olasılıkla orada olmayan bir sevgiliyi bulmak için yanıp tutuşan genç bir kadın– acımıştı.

Elide öyle bir yutkundu ki gırtlağı dramatik bir şekilde yukarı aşağı hareket etti. "Si-sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedi. "Fakat gözüme çok i-iyi yü-yürekli göründünüz."

Erkeklerden biri gidip tekrar içki ısmarlamakla ilgili bir şeyler mırıldanırken gruptan iki kişi ona katılmaya karar verdi. Diğer iki erkek de gitmeye yeltense de komutanlarının sert bakışını görüp oldukları yerde kaldı.

Güzel Fey "Sorun değil," deyip manikürlü elini salladı. Boyu Elide kadar kısa olsa da bir kraliçe gibi zarifti. "Sana aperatif bir şeyler getirtmemizi ister misin?"

İnsanların gururunu okşamak, onları aldatmak kolaydı. İster sivri uçlu kulakları olsun ister olmasın.

Elide dişiye yaklaştı. "Hayır, sağ olun. Başınızı ağrıtmak istemem."

Elide onlara dokunabilecek kadar yaklaşıp durunca dişinin burun delikleri şişti. Şüphesiz Elide'ın yolda geçirdiği haftalar boyunca üzerine sinen kokuyu almıştı. Fakat kibarlık edip bu konuda tek kelime söylemedi. Yine de Elide'ın yüzünü şöyle bir süzdü.

Komutan "Arkadaşının ismi ne?" diye sordu. Kaba konuşması diğer dişinin zıddıydı.

"Cairn," diye fısıldadı Elide. "İsmi Cairn."

Erkeklerden biri küfrederken diğeri Elide'ı tepeden tırnağa süzdü."

Fakat iki dişi donakaldı.

"O kraliçeye hi-hizmet ediyor," dedi Elide. Gözleri bir yüzden diğerine çevrildi. Yüzü ümidin bir portresi gibiydi. "Onu tanıyor musunuz?"

"Onu tanıyoruz," dedi komutanları. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Sen... onun sevgilisi misin?"

Elde yüzünün kızarmasını sağlamak için yol boyunca yaşadığı, kendisini utandıran anları aklına getirdi: Âdetlerini, tuvaletini yapma ihtiyacında bunu ilan etmesi gerektiği anları... Elide sadece "Onunla konuşmam gerek," dedi. Maeve'in yerini öğrenme işi sonraya kalacaktı.

Siyah saçlı güzel epey alçak sesle "Adın ne çocuk?" dedi.

Elide dadısının ismini kullanmayı akıl ederek "Finnula," diye yalan söyledi.

İkinci Fey erkeği birasını yudumlayıp sözcükleri yayarak "Benden sana bir tavsiye," dedi. "Cairn'den paçayı kurtardıysan onu bir daha arama."

Komutanı ona bir bakış attı. "Cairn kraliçemize kan yeminiyle bağlıdır."

"Yine de pisliğin teki," dedi Fey erkeği.

Dişi hırladı. Öyle fena hırladı ki erkek Fey akıllık edip içki siparişiyle ilgilenmeye gitti.

Elide omuzlarını öne eğdi. "O halde si-siz onu tanıyorsunuz?"

Komutan yerine güzel Fey "Cairn seninle burada mı buluşacaktı?" diye sordu.

Elide başını salladı.

İki dişi bakıştı. Komutan "Nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi.

Yalan. Elide o ikisi, iki kız kardeş arasındaki bakışı fark etmişti. Ona gerçeği söylememelerinin nedeni ya çaresiz bir ölümlü olduğuna inandıkları kızı korumak ya da Cairn'e karşı bir tür sadakat duymalarıydı. Ya da belki ölümlü diyarlarda birileriyle yatan, aylar sonraki sonuçlara da aldırış etmeyen tüm Fey'lere karşı bir sadakat. Lorcan öyle bir birlikteliğin ürünü olmuş, sonrasında sokakların merhametine terk edilmişti.

Bu düşünce Elide'da dişlerini gıcırdatma isteği uyandırsa da çenesini gevşek bıraktı.

Öfkelenme. Finnula ona bunu öğretmişti. *Akıllıca davran.*

Elide bu sözler çerçevesinde kendisini değerlendirdi. Bir sonraki tavernada kendisini o kadar acındırmayacak ya da Cairn'in bebeğini karnında taşıyor olabilecek, reddedilmiş âşık görüntüsünü vermeyecekti.

Farklı bir rol sergileyecekti. Diğer seferinde bir yanıt alırsa doğruluğundan emin olmak için bir başka tavernaya gidecekti.

"Kraliçe burada mı ka-kalıyor?" diye sordu Elide. O yakaran, sızlanan sesi kendi kulaklarını tırmaladı. "O bana kraliçeyle seseyahat ettiğini söylemişti. Fakat kraliçe burada değilse..."

"Kraliçe evinde değil," dedi komutan. Sesi öyle sert çıkmıştı ki

Elide onun sabrının tükenmeye yüz tuttuğunu anladı. Dizlerinin bağının çözülmesine izin vermeyen Elide omuzlarını da karşısındakilerin sadece hayal kırıklığı addedebilecekleri bir şekilde gevşetti. "Fakat söylediğim gibi Cairn'in nerede olduğunu bilmiyorum."

Maeve orada değildi. En azından bu kadarını ona söylemeye tenezzül etmişlerdi. Bunun kendi şansı mı olduğunu yoksa bunu Fey'lerin işlerine geldiği için mi söyledikleri umurunda değildi. Fakat Cairn konusunda...bu dişilerden hiçbir şey öğrenemeyecekti. Bu yüzden Elide başını eğdi. "Sa-sağ olun."

Geri geri yürüyerek dişiler başka bir söz söyleyemeden oradan uzaklaştı. Sonra göz boyamak için çeşmenin kenarında on beş dakika bekledi. Meydandaki saat, saat başını vurduğunda Elide Fey'lerin hâlâ kendisini izlediğini biliyordu. Bu yüzden elinden geldiğince iyi rol keserek meydanın diğer girişine doğru hüzünle yürüdü.

Birkaç blok boyunca rolünü sürdürüp amaçsızca dolandı. Ta ki dar bir geçide varıp derin bir nefes alana kadar.

Maeve, Doranelle'de değildi. Ne kadar sürecekti bu?

Cairn'i bulmak zorundaydı. Hemen. Bir sonraki performansından sonuç almak zorundaydı.

Bu kez o kadar zavallı, o kadar çaresiz, o kadar ağlamaklı olmayacaktı. Belki de gözlerinin etrafına fazlaca kırmızı sürmüştü.

Elide aynasını çıkardı. Serçeparmağını bir gözünün altına sürdü. Kırmızı boyayı ovuşturdu. Boya çıkmadı. Serçeparmağının ucunu ıslatıp tekrar alt gözkapağına sürdü. Bu kez boya biraz eksildi.

Tam aynısını yeniden yapacakken aynada bir hareket fark etti.

Elide dönse de çok geç kalmıştı.

Tavernadaki siyah saçlı güzel arkasında dikiliyordu.

Lorcan'e saatlerin yükü hiç o kadar ağır gelmemişti.

O ordunun güney sınırında keşif yaparken, askerlerin nöbet değişimlerini gözlerken, kampın ana hatlarını zihnine kazırken bir gözü de şehirdeydi.

Kendi şehrinde. Ya da bir zamanlar onun şehri olan şehirde. Çocukluğunda gölgelerinde hayatta kalmaya çalıştığı zamanlarda bile

bir gün bu şehrin düşmanın bir kalesi olacağını hayal edemezdi. Maeve'in onu her diklendiğinde ya da sırf zevk için kamçılatmasına rağmen kraliçenin bir gün Erawan kadar büyük bir düşmanı olacağını da hayal edemezdi. Elide'ı Maeve'in pençesine göndermek ise... Gidişine göz yummak için kendisini çok zorlaması gerekmişti.

Elide esir alındıysa, kimliği ortaya çıktıysa bunun haberini bir şekilde alırdı. Elide'ın herhangi bir büyü gücü de yoktu. Sadece omzundaki tanrıçanın keskin gözleri ve fark edilmeden gezinme, insanların beklentilerine uygun hareket edebilme becerileri vardı. Tehlikede olduğunu ona duyuracak bir güç parlamasından ya da bir alarm sinyalinden yoksundu.

Fakat Lorcan şehirden uzak durdu. Elide'ın o köprüden geçişini, her iki uçtaki muhafızlar tarafından sorgulanmadan ve fark edilmeden şehre varışını nefesi kesilerek izlemişti. Maeve yarı Fey'lerin ya da insanların Doranelle sınırları içinde barınmalarına vasıflarını ispat etmedikçe izin vermese de bunlar şehri kısa süre için ziyaret edebiliyorlardı.

Elide gittikten sonra Lorcan keşfe çıkmıştı. Whitethorn'un ona güney sınırını inceleme emri verdiğinin farkındaydı. Onun bu sınırı seçmesinin nedeni Elide'ın oradan gelecek olmasıydı. Tabii gelirse.

Whitethorn ve Gavriel diğer kampları paylaşmış, prens batı ve kuzey kamplarını alırken Aslan şelale havzasının üzerinde kalan doğu kampını almıştı.

Küçük üslerine döndüklerinde öğle güneşi uzak denize batıyordu.

Rowan "Bir şeyler buldunuz mu?" diye ikisine gürledi.

Lorcan başını iki yana salladı. "Ne Elide'dan bir haber var ne de keşifte bir şeyler öğrenebildim. Gözcülerin nöbet değişimleri hiç şaşmasa da pekâlâ aşılabilir. Dokuz kilometre ötede, ağaçların arasına keşif erleri yerleştirmişler." Lorcan o Fey'lerin bir kısmını tanıyordu. Onlara komuta etmişti. Şimdi düşmanı mı olmuştu onlar?

Gavriel bir kayanın üstüne çöktü. O da nefessiz kalmıştı. "Doğu kampında hava devriyeleri var. Ormanın sınırında da gözcüler."

Rowan yüksek bir çama yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Ne tür kuşlar?"

"Daha çok yırtıcı kuşlar," dedi Gavriel. Demek ki bunlar iyi eğitimli askerlerdi. En dikkatli keşif erleri onlardan çıkardı. "Sizin ailenizden kimseyi göremedim."

Onların hepsi ya o donanmadaydılar ya Terrasen'deydiler ya da Maeve tarafından öldürülmüştü.

Rowan bir elini çenesinde gezdirdi. "Batı ovasındaki kampı da çok iyi korunuyor. Kuzeydekinde ise savunma daha zayıf. Fakat geçitlerdeki kurtlar muhtemelen muhafızlara fazla iş düşürmediğinden öyle."

O ordunun ne amaçla toplanmış olabileceğini tartışmaya gerek duymadılar. Nereye yürüdüğünü de. Maeve'in Eyllwe kıyısındaki yenilgisi onun Morath'le bir ittifak kurması için yeterli gelip gelmeyeceğini ve bu orduyu nihayet Terrasen'i ezmek için mi getirdiğini de tartışmadılar.

Lorcan ağaçlık dağ yamacına baktı. Dallardan ya da yapraklardan gelecek çıtırtıları işitmek için kulak kesildi.

Yarım saat. Yarım saat bekleyip o tepeden aşağı inecekti.

Kendisini her kamp için giriş noktalarını ve çıkış stratejilerini belirleyen Whitethorn ve Gavriel'ı dinlemeye, onların tartışmasına katılmaya zorladı. Kendisini Doranelle'in olası girişlerini ve çıkışlarını, şehirde nerelere gidebileceklerini, ordunun gazabını üzerlerine çekmeden şehrin bir ucundan bir ucuna nasıl geçebileceklerini onlarla tartışmaya zorladı. Bir zamanlar teftiş ve komuta ettikleri ordu. Hiçbiri bunun bahsini açmasa da Gavriel ellerindeki dövmelere bakıp duruyordu. Bu iş bitene kadar o dövmelere daha kaç tanesi eklenecekti? Askerleri düşman darbeleriyle değil onun kılıcıyla mı can vereceklerdi?

Güneş ufka yaklaştı. Lorcan bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Çok uzun. Çok uzun sürmüştü.

Diğerleri de susmuştu. Tepeden aşağı bakıyor, bekliyorlardı.

Lorcan'in elleri hafifçe titredi. Ellerini yumruk yapıp sıktı. Beş dakika. Beş dakika sonra yola çıkacaktı. Aelin Galathynius'un da planlarının da cehenneme kadar yolu vardı.

Aelin işkenceye göğüs gerebilecek şekilde eğitilmişti. Elide ise... Daha şimdiden Lorcan'in gözlerinin önüne Elide'ın bedenindeki kelepçe izleri geliyordu. Sakatlanmış ayağı, bileği. Zaten yeterince acı ve korku yaşamıştı. Lorcan onun bunları daha fazla yaşamasına izin veremezdi.

Sessiz adımların altında dal parçaları kırıldı. Lorcan hızla ayaklandı. Bir eli kılıcına gitti.

Whitethorn kemerindeki baltayı çıkardı. Diğer elinde de bir bıçak belirdi. Gavriel kılıcını çekti.

Fakat sonra iki notalık bir ıslık yankılandı. Lorcan'in dizlerinin bağı öyle çözüldü ki az önce tünediği kayanın üzerine geri oturdu.

Gavriel ıslığa aynı şekilde ıslık çalarak karşılık verdi. Lorcan bunun için minnettar oldu. Çünkü akciğerlerinde ıslık çalabileceği kadar hava olduğundan emin değildi.

Sonra o belirdi. Tırmanış onu nefes nefese bırakmış, gece ayazında yanakları al al olmuştu.

Whitethorn "Ne oldu?" diye sordu.

Lorcan onun yüzünü, duruşunu süzdü.

Durumu iyiydi. Yaralanmamıştı. Peşine düşmanlar da takılmamıştı.

Elide'la göz göze geldiler. Kızın gözlerinde temkinli ve kuşkulu bir bakış vardı. "Biriyle tanıştım."

Elide öleceğini sanmıştı.

O karanlık ara sokakta siyah saçlı güzeli gördüğünde. Ya da en azından Maeve'e ihbar edileceğini.

O kısacık anda kendisine onu beklediğinden şüphe olmayan işkenceye dayanmak ve yol arkadaşlarının sırrını bedenini lime lime etseler de tutmak için elinden geleni yapacağını söyledi. Fakat ona neler yapabilecekleri düşüncesi...

Dişi Fey zarif elini kaldırıp "Konuşmak istiyorum," dedi. "Baş başa." Sonra ara sokağın daha da ilerisindeki, üzerinde metal bir tente olan kapı tamponuna işaret etti. Gözlerden uzak olmaları için... Yerdeki ve gökteki gözlerden.

Elide Fey'in peşinden gitti. Bir elini cebindeki bıçağa götürdü. Dişi ona kılavuzluk ederken üzerinde herhangi bir silah yok gibiydi. Yürüyüşü de telaşsızdı.

Fakat tentenin gölgesinde durduklarında dişi bir kez daha bir elini kaldırdı.

Parmakları arasında altın sarısı alevler dans etti.

Elide irkildi. Ateş ortaya çıktığı kadar çabukça kayboldu. Dişi

yumuşak bir ses tonuyla "Adım Essar," dedi. "Bir dostum... Dostlarının bir dostu. Yani öyle sanıyorum."

Elide tek kelime etmedi.

"Cairn bir canavar," dedi Essar. Bir adım yaklaştı. "Ondan uzak dur."

"Onu bulmam gerek."

"Kötü muamele gören âşığı yeterince oynadın. Onun hakkında bir şeyler biliyor olmalısın. Onun neler yaptığını."

"Nerede olduğunu biliyorsan lütfen söyle bana." Elide'ın hâlâ yalvaran bir hali vardı.

Essar, Elide'ı şöyle bir süzdü. Sonra "Dün bu şehirdeydi," dedi. "Sonra doğu kampına gitti." Bir omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Şu an orada."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü şu aralar şehirdeki tüm kalburüstü işyerlerinin patronlarını korkutup Maeve'in ona kan yeminiyle sağladığı ayrıcalığı istismar etmiyor."

Elide gözlerini kırpıştırdı. Özellikle Eyllwe savaşının ardından bazı Fey'lerin Maeve'e muhalif olacaklarını ümit etmişse de böyle bariz bir hoşnutsuzluk...

Essar "Ayrıca, biliyorum çünkü kız kardeşim –hani şu konuştuğun asker– bana bunu söyledi," dedi. "Bu sabah onu kampta kedi gibi sırıtırken görmüş."

"Sana neden inanayım?"

"Çünkü üzerinde Lorcan'in gömleği, Rowan Whitethorn'un pelerini var. Bana inanmıyorsan sana bunları kimin söylediğini onlara ilettiğinde onlar inanacaklardır."

Elide başını yana eğdi.

Essar alçak sesle "Lorcan ve benim bir zamanlar bir ilişkimiz olmuştu."

Savaşın ortasında olmalarına, kraliçelerini bulmak için binlerce kilometre yol kat etmelerine rağmen bu sözler karşısında Elide'ın yüreğine bir şey çöktü. Lorcan'in sevgilisi. Bu güzeller güzeli, şuh sesli Fey dişisi bir zamanlar Lorcan'in *sevgilisiydi.*

"Birazdan yokluğumu fark ederler. Fakat onlara kim olduğumu söyle. Onlara sana söylediklerimi ilet. Aradıkları Cairn ise Cairn

orada olacak. Tam olarak nerede olacağını ise bilmiyorum." Essar bir adım geriledi. "Diğer tavernalarda Cairn'i sorma. Cairn'e iyi gözle bakılmaz. Askerler arasında bile. Onun yardakçılarına gelince... Onların dikkatlerini üzerine çekmek istemezsin."

Essar dönüp gidecekken Elide'ın dudaklarından "Maeve nereye gitti?" sorusu dökülüverdi.

Essar omzunun üzerinden Elide'a bakıp onu süzdü. Fey dişisinin gözleri dört açıldı. "Azgın Alevlerin Aelin'ı Maeve'in elinde," dedi.

Elide hiçbir şey söylemese de Essar "Geçen gece hissettiğimiz güç dalgasının nedeni buymuş," diye mırıldandı. Essar yeniden Elide'a doğru yürüyüp onun ellerini tuttu. "Maeve'in birkaç gün önce nereye gittiğini bilmiyorum. İlan etmedi. Yanına kimseyi almadı. Ona sıkça hizmet ediyorum benden istenen... Neyse, bunun önemi yok. Önemli olan Maeve'in burada olmadığı. Ne zaman geri geleceğini de bilmiyorum."

Elide bir kez daha hissettiği ferahlamayla gevşeyip yere yığılacak gibi oldu. Anlaşılan tanrılar henüz onları terk etmemişti.

Fakat Maeve, Aelin'ı o Valg prensinin tutulduğu yalanını yaydıkları ileri karakola götürmüşse...

Elide, Essar'ın ellerini tuttuğunda sıcak ve kuru olduklarını fark etti. "Kız kardeşin Cairn'in kampın neresinde kaldığını biliyor mu?"

Uzun dakikalar, sonra da bir saat boyunca konuştular. Essar gidip yanında kız kardeşi Dresenda'yla döndü. O ara sokakta plan kurdular.

Elide; Rowan'a, Lorcan'e ve Gavriel'a neler öğrendiğini bir bir anlattı. Uzun bir dakika boyunca şaşkın halde, sessizce oturdular.

Elide "Şafaktan hemen önce," diye yineledi. "Dresenda doğu kampındaki savunmanın en zayıf anının şafak olduğunu söyledi. Nöbetçileri oyalamanın bir yolunu bulacağını da. Elimizde sadece o aralık var."

Rowan ağaçlara bakıyordu. Kampın bir planını gözlerinin önüne getiriyormuş, kampa girip çıkmak için bir plan kuruyormuş gibi.

"Fakat Aelin'ın Cairn'in çadırında olup olmadığını bilmiyor," dedi Gavriel. "Maeve gittiyse Aelin onun yanında olabilir."

"Alacağımız bir risk bu," dedi Rowan. Belki de üzerine düşünmeleri gereken bir risk.

Elide epeydir sessiz kalan Lorcan'e baktı. Onlara yardım edenin Lorcan'in belki Anneith'in bizzat kılavuzluk ettiği eski sevgilisi olmasına rağmen. Ya da en azından Lorcan'in Elide'ın giysilerindeki kokusuna uyanmıştı.

Elide, Lorcan'e "Sence ona güvenebilir miyiz?" diye sorudu. Yanıtı bilmesine rağmen.

Lorcan'in siyah gözleri ona çevrildi. "Evet fakat neden böyle bir şeyi yaptığını anlamıyorum."

"İyi bir dişi olduğundan," dedi Rowan. Elide'ın kaşlarını kaldırması karşısında açıklama yaptı. "Essar bu baharda Mistward'u ziyaret etmişti. Orada Aelin'la buluştu." Lorcan'e bir bakış attı. "Ve benden *sana* iyi dileklerini iletmemi istemişti."

Elide, Essar'ın yüzünde özlemi bir nebze olsun akla getiren bir ifade görmemişti. Fakat tanrılar adına, ne kadar da güzeldi. Zekiydi de Şefkatli. Lorcan ise bir şekilde ondan ayrılmıştı.

Gavriel araya girdi. "Doğu kampına gideceksek hemen bir plan yapmamız gerek. Pozisyon alın. Millerce ötede."

Rowan bir kez daha uzak kampa baktı.

"Oraya hemen uçmayı düşünüyorsan," diye gürledi Lorcan "aptallığının yol açacağı her tür kötü sonucu hak etmiş olacaksın." Rowan dişlerini gösterse de Lorcan "Birlikte içeri girip birlikte döneceğiz."

Elide bir kez olsun Lorcan'e hak vererek başını salladı. Lorcan hayretten kaskatı kesilmiş gibiydi.

Rowan da aynı sonuca varmış olacaktı ki çömelip yosunlu toprağa bıçağını sapladı. Bıçağın saplandığı nokta için "Burası Cairn'in çadırı," dedi. Yakındaki bir çam kozalığını eline alıp "Bu da kampın güney girişi," dedi.

Böylece planlarını kurmaya başladılar.

Rowan bir saat önce yol arkadaşlarından ayrılıp onları pozisyonlarını almak üzere göndermişti.

Birlikte içeri girip birlikte dönmeyeceklerdi.

Rowan doğu kampına en güneydeki girişten girecekti. Gavriel ve Lorcan doğu girişinde onun işaretini bekleyecekler, tepelerin hemen ötesindeki ormanda ve kampın o yakasındaki otlarla kaplı tepelerde gizleneceklerdi. Rowan'ın büyüsüyle oluşturacağı ışık parlamasını görünce ortalığı cehenneme çevirmek için tetikte bekleyecekler; Rowan', Aelin'ı kurtarmak için harekete geçtiğinde askerlerin dikkatini dağıtacaklardı.

Elide onları ormanın daha içerilerinde bekleyecekti. Ya da işler kötü giderse kaçacaktı.

Elide itiraz etse de Gavriel ona ölümlü ve eğitimsiz olduğunu hatırlattı. Ayrıca Elide'ın o gün başardıkları... Rowan, Elide'ın yaptıkları için, bulduğu o beklenmedik müttefik için ne denli minnettar olduğunu sözcüklere dökemiyordu bile.

Rowan, Essar'a güveniyordu. Essar, Maeve'den asla hazzetmemişti. Ona rızasıyla ya da gururundan dolayı hizmet etmediğini açıkça belirtmişti. Fakat her şeyin ters gidebileceği, şafaktan önceki şu son birkaç saat...

Maeve burada değildi. En azından bu kadarı yolunda gidiyordu.

Rowan kampın güney girişinin tepesinde kalan dik tepelerde bekliyordu. Kendisini ağaçlardaki gözcülerden kolaylıkla gizlemişti ve rüzgârı sayesinde kokusunun onlara ulaşmamasını sağlamıştı.

Aşağıda, otlarla kaplı doğu ovasında ordu kampı görünüyordu.

Orada olmalıydı. Aelin orada olmak zorundaydı.

O kadar yaklaşmışken Maeve'in Aelin'ı bir kez daha kaçırmasına, ileri karakola giderken onu yanında götürmesine neden oldularsa...

Rowan göğsünün içindeki ağırlığa direndi. İçindeki bağ karanlıkta, uykudaydı. Aelin'ın yakınlarda olup olmadığına dair hiçbir fikir vermiyordu.

Elide'dan işitene dek Essar'ın Aelin'ın burada tutulduğundan haberi yoktu. Başka kimler bundan habersizdi? Maeve onu ne kadar iyi gizlemişti?

Aelin yarın o kampta olmasa da en azından Cairn'i bulup ondan bazı yanıtlar alabilirlerdi. Ondan Aelin'a yaptıklarının acısını bir nebze çıkarabilirlerdi...

Rowan bu düşünceyi aklından çıkardı. Cairn'in Aelin'a neler yapmış olabileceğini düşünmekten sakındı.

Bunu yarın yapacaktı. Cairn'i gördüğünde. Ona verdiği her acının bedelini ödetirken.

Tepesinde yıldızlar berrak ve parlaktı. Mala'nın şafakta Rowan'a sadece bir kez, şehrin tepelerinde görünmesine, onun bir başka dünyadan tuhaf ve kudretli bir varlık olmasına rağmen Rowan ona yalvarmıştı.

Sonra Doranelle'e girdiklerinde Aelin'ı Maeve'den koruması, ona güç verip kılavuzluk etmesi ve o günden sağ çıkmasını sağlaması için Mala'ya dua etmişti. Tanrıça söken şafakta bir güneş ışığı huzmesinden ibaret de olsa Rowan, Mala'nın ona gülümsediğini hissetmişti.

Bu gece kendisine sadece yıldızların soğuk ateşi eşlik ederken Mala'ya bir kez daha yalvardı.

Bir rüzgâr duasını o yıldızlara, kampı gümüş bir sırla kaplayan aya, nehre ve dağlara götürdü.

Rowan dünyanın her yerinde canlar almıştı; anımsayamadığı kadar çok kereler savaşa gidip sağ çıkmıştı. Her şeye; yüreğine sardığı öfkeye ve ümitsizliğe rağmen Aelin'ı bulmuştu. Baktığı her ufukta, dinlenemediği ve dinlenmek istemediği geçen yüzyıllarda, gördüğü ve ardında ne olduğunu merak ettiği her dağın ve okyanusun ardında... Aelin vardı. Aelin, Rowan'ı güdüleyen o eş bağının sessiz çağrısı. Rowan'ın o çağrıyı hissedemediği zamanlarda bile.

Bu karanlık patikada beraber yürüyüp ışığa çıkmışlardı. Rowan yollarının burada son bulmasına izin vermeyecekti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Crochan'ler onu görmezlikten geliyorlardı. On Üçler'i de. Yanlarında geçerlerken fısıltıyla hakaretler ediyorlar fakat Manon ve On Üçler'in bir tek bakışı öfkelerini bastırmaya yetiyordu.

Crochan'ler bir hafta kampta kalıp yaralılarıyla ilgilendiler. Böylece Manon ve On Üçler de orada kalıp aldırışsızlığa ve nefrete maruz kaldılar.

Manon ateşin kenarında altın bağları olan bir süpürgenin sapını cilalar halde bulduğu Glennis'e "Burası nasıl bir yer?" diye sordu. Diğer iki süpürge yakındaki bir pelerinin üzerinde uzanıyordu. Bu kampın başındaki cadıya yakışmayacak bir işti bu.

"Burası kadim bir kamp; bildiğimiz en eski kamplardan biri." Glennis'in yamru yumru parmakları süpürgenin sapında gezindi. "Yedi Büyük Ocak'ın her birinin burada bir ateşi vardır. Diğer çoğunun olduğu gibi." Nitekim kampta yediden fazla ateş vardı. "Savaştan sonra bizim için bir toplanma noktası oldu. Genç cadılarımızın erişkinliğe geçiş ayinini burada gerçekleştiririz. Yıllar boyunca geliştirdiğimiz bir ayin... Onları sadece süpürgeleri ve birer bıçakla hayatta kalmaları için vahşi ormanın derinlerine bırakırız. O sırada burada bekleriz."

Manon sessizce "Bizim erişkinliğe geçiş ayinimizin nasıl olduğunu biliyor musun?"

Glennis'in yüzü gerildi. "Biliyorum. Hepimiz biliyoruz." Manon'ın on altısında öldürdüğü cadı hangi ocaktandı acaba? Büyükannesi onun üzerinde düşmanından ganimet olarak aldığı pelerinle bir kutuda Siyahgaga Hisarı'na götürdüğü Crochan kalbini ne yapmıştı ki?

Manon "Ne zaman Eyllwe'ye gideceksiniz?" diye sordu.

"Yarın. Çatışmada en kötü yaralananlar yolculuk edebilecekleri ya da burada kendi başlarına sağ kalabilecekleri kadar iyileştiler."

Manon huzursuzluk duysa da pişmanlık hissini bastırdı.

Glennis süpürgelerden birini Manon'a uzattı. Tabanında sıradan metal ipliklerin olduğu bir süpürgeydi bu. "Bizimle güneye uçacak mısınız?"

Manon süpürgeyi eline aldı. Ahşabın elinde vızıldadığını hissetti. Rüzgâr kulağına tepelerin arasındaki hızlı ve amansız hava akımlarını fısıldadı.

Manon ve On Üçler günler önce karar vermişlerdi. Crochan'ler güneye gideceklerse onlar da güneye gidecekti. Geçen her gün kuzeydekileri yok oluşa yaklaştıracak olsa da.

"Sizinle uçacağız," dedi Manon.

Glennis başını salladı. "O süpürge Karsyn adında siyah saçlı bir cadıya ait." Kocakarı çenesiyle Manon'ın ardındaki çadırlara işaret etti. "Ejderhalarınızın yanında görev başında."

Dorian alıştırma yapmak için gizli bir yere ihtiyacı olmadığına karar verdi. Bu yerinde bir karar olmuştu çünkü Crochan kampında mahremiyetten eser yoktu. Gece gündüz devriye gezen gözcüler yüzünden kampın ne içinde ne de dışında yalnız kalmak mümkün değildi.

O yüzden gidip Glennis'in ocağında Vesta'nın karşısına oturdu. Kızıl saçlı cadı sıkıntıdan uyudu uyuyacaktı. "Şekil değiştirmeyi öğrenmek," diye homurdandı. Sonra bir saat içinde onuncu kez esneyip "müthiş bir zaman kaybı gibi görünüyor," dedi. Kar beyazı eliyle On Üçler'in bedenlerini ve içgüdülerini formdan düşmemek için biledikleri derme çatma antrenman ringine işaret etti. "Lin'le kılıç talimi yapabilirdin mesela."

"Az önce Lin'in Imogen'in dişlerini döktüğünü gördüm. Şu an onunla ringe çıkmaya can atmadığım için kusuruma bakma."

Vesta kestane rengi kaşını kaldırdı. "Horozlanmayacaksın demek."

"Dişlerimin yerinde kalmasını istiyorum." Dorian iç çekti. "Odaklanmaya çalışıyorum."

Cadılardan hiçbiri, Manon bile Dorian'ın neden şekil değiştirme üzerine çalıştığını sorgulamamıştı. Dorian yaklaşık bir hafta önce sadece örümceğin ham büyüsünü kullanarak şekil değiştirip değiştiremeyeceği sorusunu aklına soktuğunu söylemiş, diğerleri de omuz silkmişti.

Onların asıl ilgilendiği Crochan'lerdi. Bir de artık her an başlayabilecek olan Eyllwe yolculuğu.

Dorian bir savaş birliğinin toplandığına dair hiçbir şey işitmemişse de Morath'in kuvvetlerini biraz olsa bölüp bir parçasının güneye gitmelerini sağlarlarsa; Dorian, Erawan'in kalesine gittiğinde Valg kralının dikkatini biraz olsun dağıtırlarsa... Dorian buna razı gelecekti.

Manon ve Glennis'e krallık ve hükümdarları hakkında bildiklerini zaten aktarmıştı. Nehemia'nın anne-babası ve kendisinden küçük iki kardeşi hakkında bildiklerini. Adarlan imparatorluğu Eyllwe ordusunu yok ederek üzerine düşen görevi yerine getirmişti. Dolayısıyla o cephede herhangi bir ümit yoktu. Fakat birkaç bin asker toplayıp kuzeye gidebilirlerse... Dostları için bir lütuf olurdu bu.

Tabii hayatta kalabilirlerse. O kadarı bile yeterdi.

Dorian gözlerini yumdu. Vesta sustu. Günlerce, eğitimi ve keşif görevleri el verdikçe Dorian'la oturup onun şekil değiştirme çabalarını izlemişti. Kralın saçlarını, ten rengini ve gözlerini değiştirme çabasını.

Bunların hiçbiri olmamıştı.

Dorian'ın büyüsü o şekil değiştirenin çalıntı gücüne dokunmuş ve örümceği öldürmeden önce o gücü yetecek kadar tanımıştı.

Artık sadece kendi büyüsünü o şekil değiştirenin gücü gibi olmaya ikna etmesi gerekiyordu. Daha önce ham büyüyle bunun yapılıp yapılamadığını ise bilmiyordu.

Olmak istediğin neyse o ol. Cyrene, Dorian'a böyle demişti.

Hiçbir şey. Dorian hiçbir şey olmak istemiyordu.

Fakat Dorian kendi içini gözlemlemeye devam etti. Her boşluğu, her köşeyi. Tek yapması gereken bunu yeterince uzun süre yapmaktı. Şekil değiştirmeye hâkim olabilmesi için. Morath'e gizlice girip

üçüncü anahtarı bulması için. Sonra da Kilit'e ve kapıya kendisini feda edecekti.

Sonra her şey sona erecekti. Erawan için de kendisi için de.

Bunu yaptığında tahta Hollin geçecek de olsa. Valg'lerin eline geçmiş bir adamın oğlu olan Hollin. İblis karakter özelliklerini Dorian'ın erkek kardeşine aktarmış olabilir miydi?

Oğlan sevimsizin tekiydi fakat insan mıydı?

Hollin babasını öldürmemişti. Şatoyu yerle bir etmemişti. Sorscha'nın ölümüne göz yummamıştı.

Dorian, Damaris'e sormaya cesaret edemiyordu. Kılıç ona derinlerinde ne olduğunu ifşa etse de ne yapması gerektiğinden emin olamıyordu.

Bu yüzden Dorian kendi içini, büyüsünün içinde aktığı yeri; o büyünün ateş, su, buz ve rüzgâr arasında hareket edebildiği yeri gözlemledi.

Fakat ne kadar odaklansa da, ne kadar kahverengi saçları, daha soluk bir teni ya da çilleri gözünün önüne getirse de hiçbir şey olmadı.

Bir ulak değildi o. Fakat Manon tüyonun farkına varıp teklifi kabul etti. Yanına kampın farklı noktalarındaki cadılara ait üç süpürgeyi aldı.

Onlarla Eyllwe'ye uçmak yeterli olmayacaktı. Hayır, onlar hakkında bilgi edinmeliydi. O cadıların her biri hakkında.

Ateşin diğer yanından kendisini izleyen Asterin, Manon'ın yanına gelip iki süpürgeyi ondan aldı. Sağ kolu ona "Kızılağaç kullandıklarını unutmuşum," dedi. Kucağındaki süpürgeleri inceledi. "Demirağacına göre yontması çok daha kolay."

Manon, Oakwald'un derinlerinde bulduğu demirağacı kütüğünden ilk süpürgesini yonttuğu o uzun günlerde ellerinin nasıl da sızladığını hâlâ hissedebiliyordu. İlk iki denemesinde süpürgeler kırılmış, Manon daha dikkatli yontmaya yönelmişti. Üç deneme. Her bir tanrıçanın yüzleri için.

O zamanlar on üç yaşındaydı. İlk kanamasının üzerinden henüz

haftalar geçmişti. Kanamayla birlikte rüzgâra seslenen, süpürgelerine dolanıp onları göğe taşıyan gücün vızıltısı gelmişti. Keskinin her darbesiyle, çekicin her inişiyle o neredeyse keskinin işlemeyeceği o ağacı dönüştürmüş, o gücü ağır ağır ortaya çıkan süpürgeye aktarmıştı.

Manon "Seninkini nerede bırakmıştın?" diye sordu.

Asterin omuz silkti. "Siyahgaga Hisarı'nda bir yere."

Manon başını salladı. Onun süpürgesi büyükannesinin karargâhında, Manon'un odasındaki bir dolaba atılmıştı. Manon büyünün ortadan kaybolmasının ardından süpürgeyi oraya bırakmıştı. Büyü olmadan süpürge bir temizlik aracından fazlası değildi.

"Sanırım şu an gidip onları almayacağız," dedi Asterin.

Manon göğe göz gezdirip "Evet, almayacağız," dedi. "Yarın Crochan'lerle Eyllwe'ye uçuyoruz. Onların buluşacakları, insanlardan oluşan şu birlikle görüşmek için."

Asterin'in dudakları gerildi. "Belki de hepsini kuzeye gitmeye ikna edebiliriz... Crochan'leri, Eyllwe birliğini..."

Belki de. Şansları yaver giderse. O kadar zamanı boşa harcamalarının ardından Erawan kuzeyi ezip geçmezse.

Glennis'in bahsettiği cadıların ilkinin yanına vardılar. Asterin tek kelime etmezken Manon sağ koluna süpürgeyi uzatması için işaret etti.

Crochan burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırıp süpürgeyi iki parmağıyla tuttu. "Şimdi yine temizletmem gerekecek."

Asterin'in yüzünde belanın yakın olduğunu belli eden çarpık bir gülümseme belirdi.

Bu yüzden Manon sağ kolunu yürümesi için dürttü. İkisi diğer süpürgelerin sahiplerini bulmak için çadırları dolaşmaya başladı.

İkinci ve üçüncü cadılar süpürgelerini alırken hoşnutsuzluklarını belli edince Asterin "Sence zamanımızı harcamaya değecek mi bu?" diye mırıldandı. "Bu şımarık prenseslerin hizmetçileri rolünü oynamamız?"

Sonuncu cadının, Karsyn'in yanına vardıklarında Manon, Asterin'e "Umarım değer," diye mırıldanarak karşılık verdi. Siyah saçlı Crochan ejderhaların oluşturduğu halkaya bakıyordu. Tam da Glennis'in söylediği yerde.

Asterin boğazını temizledi. Cadı döndü. Zeytin renkli yüzü gerildi.

Dişlerini göstermedi. Tıslamadı da.

Görev tamamlanınca Asterin sırtını cadıya döndü. Fakat Manon çenesiyle ejderhalara işaret edip "Süpürgeleri kullanmaktan farklı," dedi. "Daha hızlı, daha ölümcüller. Fakat onlara su ve yiyecek vermen gerek."

Karsyn'in yeşil gözlerinde temkinli fakat meraklı bir ifade belirdi. Soğukta birbirlerine sokulan ejderhalara bir kez daha baktı. Asterin'in mavi kısrağı Abraxos'a sokulmuş, kanadını onun üzerine örtmüştü.

Manon "Onları akıl erdiremediğimiz yöntemlerle Erawan üretti," dedi. "Kadim bir şablonu alıp onlara hayat verdi." Zira Adarlan'da eskiden, çok uzun zaman önce ejderhalar vardı. "Amacı düşünmeyen bir ejderhalar ordusu kurmaktı. Fakat içlerinden bazıları öyle çıkmadı."

Asterin ilk kez sessiz kalmıştı.

Nihayet Karsyn konuştu. "Ejderhan daha çok köpek gibi," dedi.

Manon bunun bir hakaret olmadığını kendisine hatırlattı. Crochan'ler köpekleri evcil hayvanlar olarak yanlarında barındırıyor, insanlar gibi onlara bayılıyorlardı. "Adı Abraxos," dedi Manon. "O...farklıdır."

"O ve mavi olan eşler."

Asterin şaşırdı. "Onlar ne?"

Crochan, Abraxos'a sokulan mavi bineğe işaret etti. "O diğerlerinden küçük de olsa dişinin üzerine titriyor. Üzerlerinde gözler olmadığında burnunu ona sürtüyor."

Manon, Asterin'le bakıştı. Binekleri durmadan oynaşıyordu, evet... Fakat *çiftleşmek*...

Manon ancak "İlginç," diyebildi."

"Böyle şeyler yaptığını bilmiyor muydun?" Karsyn'in kaşları bitişti.

"Ürediklerini biliyorduk." Nihayet Asterin araya girdi. "Fakat bunun...seçim sonucu olduğuna şahit olmamıştık hiç."

"Aşk sonucu," dedi Crochan. Manon az kalsın gözlerini devirecekti. "Karanlık efendilerine karşın bu canavarlarda sevme yetisi var."

Manon bunun saçmalık olduğunu düşünse de bir yandan doğruluk payı olabileceğini de fark etti. Fakat yanıtını zaten bildiği soruyu sormayı tercih etti. "Asın ne?"

Karsyn'in gözlerine yine o temkinli bakış oturdu. Kiminle konuştuğunu, etrafta sohbetlerini görebileceklerin olduğunu yeni anımsamış gibi. "Süpürge için teşekkür ederim," dedi cadı. Sonra çadırların arasına girdi.

En azından Crochan'lerden biri Manon'la konuşmuştu. Belki de Eyllwe'ye yapılacak yolculuk ona diğerleriyle de konuşma şansı verebilirdi. Her ne kadar Manon geçen her saatin, her dakikanın üzerlerindeki yükün hissetse de.

Kuzeye koş, diyordu rüzgâr. Gece gündüz. *Acele et Siyahgaga.*

Karsyn gittiğinde Asterin hâlâ Abraxos'a ve Narene'e bakıyor, saçlarını kaşıyordu. "Gerçekten birbirlerinin eşleri olduklarını düşünüyor musun?"

Abraxos, Naene'in sırtından başını indirip onlara baktı. *Fark etmeniz epey uzun zaman aldı,* der gibi.

"Tam olarak neyi gözlemem gerekiyor?"

Küçük çadırda diz dize otururlarken, rüzgâr dışarıda uğuldarken Manon gözlerini kısıp Dorian'ın yüzüne baktı. "Gözlerimi," dedi Dorian. "Bana renklerinin değişip değişmediğini söyle."

Manon homurdandı. "Bu şekil değiştirmeyi öğrenmenin aciliyeti mi var?"

"Şımart beni," diye mırladı Dorian. Sonra içine uzandı. Büyüsü alevlendi.

Kahverengi. Maviden kahverengiye döneceksin.

Yalancı... Dorian gerçek sebepleri Manon'dan gizlediği için yalancılık ettiğini düşündü. Bunu teyit etmek için Damaris'e ihtiyacı da yoktu.

Manon, Dorian'a Morath'e gitmeyi yasaklayabilirdi. Fakat bir başka, daha da beter bir olasılık vardı.

Manon'ın Dorian'la gitmekte ısrar etmesi.

Manon, Dorian'a başka bir erkeği kaçırtacak bir bakış attı. "Gözlerin hâlâ yeşil."

Gökteki tanrılar adına, Manon ne de güzeldi. Dorian bunu düşünmesinin ne zaman kendisine ihanet gibi gelmeyeceğini merak ediyordu.

Dorian uzun bir nefes alıp tekrar odaklandı. Ceket cebindeki iki anahtarın fısıltılı varlığını görmezlikten gelerek. "Bana herhangi bir değişim olup olmadığını söyle."

"Büyünden bu denli farklı mı bu?"

Dorian geriye yaslandı. Kollarını arkadan kavuşturup açıklama yapmak için doğru sözcükleri aradı. "Damarlarımdan akan diğer büyülere benzemiyor bu. O büyüyü buzdan aleve ya da suya çevirmem için düşünmem yetiyor."

Manon, Dorian'ı inceledi. Başını Dorian'ın ejderhaların da yaptığına şahit olduğu gibi belli bir açıyla eğdi. Ejderhaların bir keçiyi tek parça halinde yemeden önce yaptıkları gibi. "Favorin hangisi?"

Alışagelmedik, kişisel bir soru. Buna karşın bu geçen haftada çadırın sağladığı görece sıcak ve mahremiyet sayesinde şimdi üzerine oturdukları battaniyelerin altında epey sarmaş dolaş olmuşlardı.

Dorian'ın Manon gibi bir sevgilisi hiç olmamıştı. Dorian bazen Manon'ın da geçmişte kendisi gibi bir sevgilisi olup olmadığını merak ediyordu. Dorian dizginleri ele aldığında Manon'ın sıkça hazzın doruğuna ulaştığını, bedeninin altında bedeni kıvranırken kontrolünü tamamen yitirdiğini görmüştü.

Fakat bu çadırlarda geçen saatler o tür bir yakınlık getirmemişti. Sadece dikkatlerini birbirlerinden uzaklaştırmıştı ki bu bir lütuftu. Her ikisi için de. Dorian kendisine bundan memnun olduğunu hatırlatıyordu. Yaşadıklarının sonu iyi olmayacaktı. İkisi için de.

Dorian nihayet sessizliği gereğinden fazla uzattığını fark edip "Favorim buz," dedi. "Bedenimden çıkan ilk element buzdu... Sebebini bilmiyorum."

"Soğuk biri değilsin oysa."

Dorian bir kaşını kaldırdı. "Profesyonel görüşün mü bu?"

Manon onu süzdü. "O büyü katlarına öfkelendiğinde, dostların tehlikedeyken inebiliyorsun. Fakat soğuk değilsin, yüreğin soğuk değil. Soğuk erkekler gördüm ve sen öyle değilsin."

Dorian biraz fazlaca alçak bir sesle "Sen de..." dedi.

Yanlış bir laf etmişti.

Manon kaskatı kesildi. Başını dik tuttu. Hissizce "Yüz on yedi yaşındayım," dedi. "Zamanımın çoğunu öldürmekle geçirdim. Son birkaç ayda yaşanan olayların bunu silip atacağını sanma."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Dorian daha önce kimsenin Manon'a karşı öyle açık bir şekilde konuştuğundan şüpheliydi. Şimdi bunu yapıp boğazının kesilmemiş olmasının keyfini sürdü.

Manon yüzünü Dorian'ın yüzüne yaklaştırıp hırladı. "Onların kraliçesi olmamın birçok Crochan'i öldürdüğüm gerçeğini silip attığına inanıyorsan budalanın tekisin."

"Bu gerçek hep yerinde kalacak. Şu an önemli olan bunu nasıl lehine kullanacağın."

Aelin da Dorian'ın gerdanlıktan kurtulduğu o ilk günlerde ona böyle söylemişti. Dorian, Wyrd taşının soğuk ısırığını bir kez daha boynunda hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu.

"Ben yufka yürekli bir Crochan değilim. Onların yıldızlı tacını da taksam asla da olmayacağım."

Bu hafta Crochan'lerin o taç hakkında fısıldaştıklarını, nihayet tacın bulunup bulunmayacağını tartıştıklarını işitmişti. Rhiannon Crochan son nefesini verirken Nana Sarıbacak'ın ondan çaldığı yıldızlı tacı. Dorian'ın Aelin Cadı Ana'yı öldürdüğünde tacın nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Nana Sarıbacak'ın birlikte seyahat ettiği o tuhaf gezici sirkte kaldıysa taç her yerde olabilirdi. Birkaç sikke için satılmış da olabilirdi.

Manon "Crochan'lerin bu savaşa katılmak için benden olmamı istedikleri buysa yarın Eyllwe'ye bensiz gitmelerine ses etmem."

"Başkalarını umursamak bu kadar mı berbat bir şey?" Tanrılar biliyordu ya, Dorian da bunu yapmak için mücadele veriyordu.

"Bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum," diye homurdandı Manon.

Gülünçtü bu. Yalanın dik âlâsıydı. Sebep belki büyük olasılıkla Morath'te tekrar boynuna bir gerdanlık takılabileceği ya da belki krallığını bir düşmanın elinde terk eden bir kral olmasıydı. Fakat Dorian'ın ağzından "Umursuyorsun," sözcüğü çıkıverdi. "Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden tüm bunlar seni bu denli korkutuyor."

Manon'ın altın rengi gözleri öfkeyle parladı. Fakat tek kelime etmedi.

Dorian "Başkalarını umursamak seni zayıflatmaz," dedi.

"O halde neden kendi tavsiyene uygun davranmıyorsun?"

"Ben başkalarını umursuyorum." Dorian'ın öfkesi de Manon'ınki kadar kabardı. O an her şeye boş vermeye, kendisini daha fazla dizginlememeye karar verdi. "Hatta gereğinden fazla umursuyorum. Seni bile."

Bir yanlış söz daha.

Manon –alçak çadır elverdiğince– ayağa kalktı. "O zaman sen bir budalasın. Çizmelerini giyip sert adımlarla buz gibi gecenin içine yürüdü.

Seni bile umursuyorum.

Asterin ve Sorrel'in arasına sıkışmış, uykusunda bir o yana bir bu yana dönen Manon kaşlarını çattı. Yola çıkmalarına, Eyllwe'ye gidip Crochan'lerle ittifak kurmayı bekleyen –ve yardıma ihtiyacı olan– birlikle buluşmalarına sadece saatler kalmıştı.

Başkalarını umursamak seni zayıflatmaz.

Kral bir budalaydı. Henüz oğlan sayılırdı. Ne bilirdi ki o?

Yine de sözcükler Manon'ın teninin altına, kemiklerine işlemişti. *Başkalarını umursamak bu kadar mı berbat bir şey?*

Manon bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

Sıcak bir beden ona sokulduğunda şafağın sökmesine az kalmıştı.

Dorian karanlıkta "Üç kişiye bir çadır rahat olmuyor, değil mi?"

"Seninle aynı fikirde olduğum için geri gelmedim," diyen Manon yatak örtülerini üzerine çekti.

Dorian hafifçe gülümsedi. Sonra uykuya dalıp büyüsüyle ikisini ısıttı.

Uyandıklarında Dorian'ın göğsündeki bir sızı yatışmıştı. Bir nebze de olsa.

Fakat Manon ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Dorian yattığı yerde belini doğrultup çadırın genişliği elverdiğince kollarını uzattı. Manon kaşlarını çatmaya devam edince Dorian "Ne var?" diye sordu.

Manon çizmelerini, sonra da pelerinini giydi. "Gözlerin kahverengi."

Dorian bir elini yüzüne götürdü. Fakat Manon gitmişti bile.

Dorian onun ardından baktı. Kamp çoktan yola çıkma telaşına düşmüştü.

Dorian'ın göğsündeki sızının yatıştığı yerde büyüsünün artık daha özgürce aktığını hissetti. Sanki o da Dorian'ın geçen gece içinde hafifçe gevşettiği dizginlerden kurtulmuştu. Dorian'ın açıkça söylediği, Manon'a ifşa ettikleri. Onların yükünü üzerinden atması bir çeşit özgürlük getirmişti.

Eyllwe'ye uzun uçuşları başladığında güneş göğe daha yeni yeni yükseliyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cairn onu bir süre kutuda çürümeye bıraktı.

Burası daha sessizdi. Nehrin o sonu gelmez, uğultulu kükremesi yoktu burada.

Sadece teninin altında, kafasının içinde gitgide büyüyen o basınç vardı. Aelin ondan bilinçsiz halinde bile kaçamıyordu.

Fakat demirler bedenine batıyor, tenine sürtünüyordu. Zaman geçerken idrarı etrafında birikti. Şüphesiz her geçen saatte Maeve o gerdanlıkla Aelin'a daha da yaklaşıyordu.

En son ne zaman yemek yediğini anımsamıyordu bile.

Tekrar derinlere daldı. Karanlık bir köşeye. Kendisine öyküyü –o öyküyü– tekrar tekrar anlattığı yere.

Kim olduğunu, ne olduğunu öyle neredeyse havasız bir kutuya ve gitgide artan gerilime göğüs gerebilirse neyi ortadan kaldıracağını düşünerek.

Fakat bunun bir önemi yoktu. O gerdanlık bir kez boynuna takıldığında Valg prensinin Maeve'in bilmek istediği her şeyi ondan söküp alması ne kadar zaman alırdı? O hayati sırları elde etmek için Aelin'ın inşa ettiği tüm içsel engelleri yıkıp aşması?

Cairn yakında yine başlayacaktı. Bedeni mahvolacaktı. Sonra şifacılar o tatlı kokulu dumanla geri döneceklerdi. Aylardır, yıllardır, –uzunluğundan emin olamadığı– geçen zaman boyunca yaptıkları gibi.

Fakat bir an için Aelin onların ötesini görmüştü. Çadır bezi tavanları, sandaletli ayakların altındaki örme halıları. Dört bir yandaki sönük maltızları.

Bir çadır. Bir çadırdaydı. Dışarıdan mırıltılar geliyordu. Öyle yakından değil, fakat Fey kulaklarının işitebileceği kadar uzaktan. İnsanlar hem onun dilinde hem de Kadim Dil'de konuşuyorlar, biri fısıltıyla kampın ne kadar sıkışık olduğundan şikâyet ediyordu.

Bir ordu kampı. Fey'lerle dolu.

Cairn orasının daha emniyeti bir yer olduğunu söylemişti. Maeve, Aelin'ı Morath'ten sakınmak için onun burada kalmasını istemişti. Maeve, Wyrd taşı gerdanlığı onun boynuna takana kadar.

Fakat sonra Aelin kendinden geçti. Temizlenmiş ve acısız halde uyandığında Cairn'in yakında işe koyulacağını anlamıştı. Cairn'in silinip boşaltılan tuvali yine onun tarafından kırmızıya boyanmayı bekliyordu. Maeve'in zaferi yakınken onun korkunç, görkemli finalinin amacı Aelin'ı konuşturmak değil, kendi keyfiydi.

Aelin da hazırdı.

Bu kez Aelin'ı bir sunağa zincirlememişlerdi. Geniş çadırın ortasındaki metal bir masaya zincirlemişlerdi. Cairn orayı evi gibi rahat bir hale getirmişti. Ya da Cairn'e göre bir ev nasıl olabilirse o hale.

Çadır bezi duvarlardan birinin kenarında yüksek bir dolap vardı. Aelin dolapta giysiler olduğundan şüpheliydi.

Fenrys dolabın yanında, ön patileri üzerinde uyuyordu. İlk kez öyle uyuyordu. Kederin ağırlığı üzerindeydi; kürkünü solduruyor, parlak gözlerinin ışığını eksiltiyordu.

Aelin'ın yattığı masanın yakınına bir başka masa konmuştu. Masanın üzerinde, bir parça kumaşın üzerinde üç başları kıvrık nesne vardı. En yakındaki nesnenin yanında da bir parça siyah kadife. Cairn'in onun üzerinde kullanacağı araçlar için. Bir tüccarın en güzel mücevherlerini sergilediği gibi.

İkinci masanın diğer yanında, ağzına kadar çıtırdayan ağaç paralarıyla dolu, geniş maltızın karşısında birbirlerine bakan iki sandalye vardı. Duman kıvrılarak yükseliyor, yükseliyordu...

Çadırın tavanına küçük bir delik açılmıştı. O deliğin içinden...

Aelin gece göğünü, gece göğünde parıldayan küçük ışıkları gördüğünde dudaklarının titremesine engel olamadı.

Yıldızlar. Sadece iki yıldız. Fakat tepesinde yıldızlar vardı. Gök... Kapkaranlık bir gecenin ağır örtüsü değil, bulanık ve griye çalan bir siyahtı bu.

Şafak. Hâlâ yıldızlar göründüğüne göre herhalde şafağın sökmesine bir iki saat vardı. Belki Aelin günışığını görecek kadar dayanabilirdi.

Fenrys'in gözleri açıldı. Başını kaldırdı. Kulakları seğirdi.

Aelin sakinleşmek için bir nefes alırken Cairn çadırın kapısından içeri girdi. Bu sırada çadır kapısının kanatları arasından ateşler ve gitgide aydınlanan karanlık seçildi. Hepsi bu kadar.

"İyi dinlendin mi bari?"

Aelin yanıt vermedi.

Cairn bir elini metal masanın kenarında gezdirdi. "Seninle ne yapacağımı düşünüyordum, anlıyorsun ya. Bunun tadını nasıl çıkaracağımı, zamanımız tükenene dek bunu ikimiz için de nasıl özel kılabileceğimi."

Fenrys'in hırıltısı çadırda gürledi. Cairn daha küçük masadan kumaşı aldı.

Üç ayaklı, alçak metal kaplar. Üzerlerinde yakılmamış odun parçaları.

Cairn kaplardan birini çekip alırken Aelin kaskatı kesildi. Cairn kabı metal masanın ayağının kenarına bıraktı. Küçük bir maltız, ayakları kâsesi yerin hemen üzerinde kalacak şekilde kesilmişti.

İkinci maltızı masanın altına, masayı ortalayacak şekilde yerleştirdi. Üçüncüyü de masanın başına.

Cairn sırtını dikleştirip "Daha önce ellerinle oynamıştık," dedi. Aelin titremeye, kollarını başının üzerinde kavuşturan zincirleri çekiştirmeye başladı. Cairn'in gülümsemesi daha da yayvanlaştı. "Bakalım özel yeteneğin olmadan bedenin alevlere nasıl tepki veriyor. Belki sen de bizim gibi yanarsın."

Aelin boş yere zincirleri çekiştirdi. Ayakları hâlâ soğuk metale sürtünüyordu.

Böyle olmamalıydı...

Cairn elini cebine atıp birkaç çakmaktaşı çıkardı.

Sadece bedenine zarar vermeyecek, benliğine, Aelin'ın sevmeyi öğrendiği ateşe de zarar verecekti. Aelin'ın şarkılar söyleyen yanını yok etmek için.

Cairn onun derisini ve kemiklerini Aelin alevlerden korkana, ateşten nefret edene dek eritecekti. Tıpkı bedenini onarmak, gerçek

olanı rüyadan gizlemek için tekrar tekrar gelen şifacılardan nefret ettiği gibi.

Fenrys durmadan hırlıyordu.

Cairn yumuşak bir sesle "Dilersen istediğin kadar çığlık atabilirsin."

Masa ısınırken yanan etin kokusu burnuna dolacaktı; Aelin buna, Cairn'e engel olamayacak, acı içinde hıçkıracak, yanıklar teninden kemiklere inecekti.

Bedenindeki, kafasının içindeki baskı azaldı. Cairn diğer cebinden rulo yapılmış bir kese çıkarırken baskı artık ikinci plana düşmüştü. Cairn keseyi siyah kadifenin üzerine bıraktı. Aelin kesenin içindeki ince ve uzun nesnelerin girintilerini seçebiliyordu. Cairn alet takımına hafifçe vurup "Masayı ısıtmak sıkıcı geldiğinde kullanılmak üzere," dedi. "Yanıkların derinde ne kadar ilerlediğini görmek istiyorum."

Cairn ellerindeki çakmaktaşını tartıp yaklaşırken Aelin'ın boğazına safra yürüdü.

Sonra Aelin yıpranmaya başladı. Kim olduğu gerçeği bir zamandır erirken masa iyice ısındığında bedeni de eriyip gidecekti.

Aelin'a düşen el. Ona karılan kartlar bunlardı ve buna göğüs gerecekti.

Lütfen.

Kelimeyi yutmaya çalıştı. Cairn elinde çakmak taşıyla masanın yanına çömelirken sözcüğü içine hapsetmeye çalıştı.

Sen boyun eğmezsin.

Sen boyun eğmezsin.

Sen boyun eğmezsin.

"Bekle."

Sözcük ağzından çıktığında bir hırıltıydı.

Cairn duraksadı. Çömeldiği yerden kalktı. "Bekle mi?"

Aelin titredi. Kesik kesik nefes alıyordu. "Bekle."

Cairn kollarını kavuşturdu. "Nihayet bana söylemek istediğin bir şeyler mi var?"

Cairn onun kendisine ve Maeve'e her türlü vaatte bulunmasını sağlayacak, buna rağmen de o ateşleri yakacaktı. Maeve onun teslim olduğunu günlerce işitmeyecekti.

Aelin kendisini Cairn'in gözlerine ve altındaki demir levhaya bastırdığı kendi ellerine bakmaya zorladı.

Son bir şans.

Aelin gökteki yıldızları görmüştü. O güne dek aldığı en güzel hediyelerden biriydi bu. Hatta bir zamanlar Rifthold'da gıpta edip topladığı o mücevherlerden ve elbiselerden de güzel. Alacağı son hediyeydi bu. Kendisi için karılan kartları, elini oynarsa. O kartları doğru oynarsa.

Buna, kendisine bir son vermek için. Maeve, Wyrd taşı gerdanlığı onun boynuna takamadan.

Şafak yaklaşırken yıldızlar birer birer sönüyordu.

Rowan kampın en güneyinde belirdi. Gücü titreşiyordu.

Cairn'in çadırı kampın merkezindeydi. Rowan ve avı arasında iki buçuk kilometre vardı.

Nöbetçiler vardiya değiştirirken Rowan onların akciğerlerindeki havayı söküp alacaktı. Yoluna çıkan tüm askerlere bunu yapacaktı? Kaçı tanıdığı askerler olacaktı? Kaçı eğittiği askerler olacaktı? Bir yanı bu sayının küçük olması için dua ediyordu. Onu görüp de tanıdıklarında yoluna çıkmayacak kadar akıllıca davranmaları için de. Zira Rowan'ın durmaya niyeti yoktu.

Rowan baltasını kemerinden çıkardı. Diğer eline de uzun bir bıçak almıştı bile.

Saatler önce cinai bir sükûnet içine yerleşmişti. Günler önce. Aylar önce.

Ve daha dakikalar önce.

Kamp girişindeki altı muhafız nöbet yerlerinden ayrıldı. Rowan'ın arkasındaki ağaçların arasındaki, bu gece onun varlığının farkında olmayan gözcüler diğer gözcülerin etkisiz hale getirildiğini hemen fark edeceklerdi. Şüphesiz Rowan'ı ağaçların arasından çıkıp orman ve kamp arasındaki çimenliğe geçişini de fark edeceklerdi.

Rowan kampa uçarak gitmeyi düşünmüşse de hava devriyeleri bütün gece uçmuştu. Rowan onlarla karşı karşıya gelip aşağıdan atılan oklar ve gönderilen büyüleri savuştururken gereğinden faz-

la güç harcayacak ve hayati enerji rezervini heba etmiş olacaktı. Bu yüzden yayan gitmeyi tercih etmişti. Kampın merkezine zorlu, ölümcül bir koşu. Sonra da yanında Aelin veya Cairn'le kamptan çıkacaktı.

Canlı Cairn'le. Bir süre için Cairn'i sağ bırakmak zorundaydı. Kamptan uzaklaşana, Rowan ve arkadaşları ondan gerekli tüm yanıtları alana dek.

Haydi, dedi alçak bir ses. *Haydi, şimdi.*

Essar'ın kız kardeşi şafağa kadar beklemelerini salık vermişti. Nöbetçilerin en zayıf olduğu anı beklemelerini. Bu sırada o da bazı muhafızların nöbetlerine gecikmelerini sağlayacaktı.

Haydi, şimdi.

O sıcak fakat ısrarcı ses Rowan'ı çekiştiriyor, kampa itiyordu.

Rowan dişlerini araladı. Nefesleri boğuklaştı. Lorcan ve Gavriel onun kampın epey içlerine ulaştığında büyüsünün ışığıyla vereceği o işareti bekleyeceklerdi.

Şimdi prens.

Rowan o sesi tanıyordu. Sıcaklığını daha önce de hissetmişti. Işığın Tanrıçası Rowan'ın kulağına bizzat fısıldıyorsa...

Rowan kendisine durup düşünecek, kendisini harekete geçmeye teşvik eden tanrıçanın eşini Kilit uğruna seve seve feda edebileceğini düşünüp öfkelenecek zamanı tanımadı.

Böylece kendisini hazırlayıp kanını soğuttu.

Sakin. Şaşmaz. Ölümcül.

Silahlarını her sallayışında, gücünü her kullanışında hedefini şaşmaması gerekiyordu.

Rowan gücünü kampın girişine gönderdi.

Nöbetçiler boğazlarını tuttular. Zayıf kalkanları bedenlerinin etrafında çöktü. Rowan'ın o kalkanları parçalamak için bu isteği aklından geçirmesi yetti. Büyüsü onların akciğerlerindeki, kanlarındaki havayı çekip aldı.

Hemen sonra yere yığıldılar.

Gözcüler ağaçlardan haykırırken "Alarmı çalın!" emirleri çınladı.

Fakat Rowan koşmaya başlamıştı bile. Ağaçlardaki, nefes almak için cebelleşirken haykırışları rüzgâra karışan gözcüler ise ölmüşlerdi bile.

Gök ağır ağır şafağa büründü.

Ormanın kampın doğu yakasıyla bitişen sınırında, orduyla arasında üç buçuk kilometrelik bir mesafe boyunca inişli çıkışlı, otlarla kaplı tepeler olan Lorcan askerlerdeki telaşı gözlüyordu.

Gavriel çoktan şekil değiştirmişti. Dağ aslanı formunda ağaçların başladığı noktaya yakın bir yerde bir aşağı bir yukarı yürüyerek işareti bekliyordu.

Lorcan, Elide'ı göremeyecek de olsa arkasına bakmamak için kendisini zorluyordu. Elide'ı ormanın birkaç kilometre içinde, bir dere yatağıyla sınırı olan bir koruda bekliyordu. İşler yolunda gitmezse Elide tepelerle kaplı ormanın içlerine, oradan da kadim dağlara kaçacaktı. Fey'lerden daha ölümcül ve kurnaz yırtıcıların dolaştığı yerlere.

Elide, Lorcan'e veda bile etmemişse de hepsine iyi şanslar dilemişti. Lorcan zaten doğru sözcükleri bulamamış, bu yüzden geriye bile bakmadan Elide'ın yanından ayrılmıştı.

Fakat şimdi Lorcan geriye bakıyordu. Geri dönmezlerse Elide'ın onları aramaya çıkmaması için dua ediyordu.

Gavriel huzursuzca yürüyüşüne ara verdi. Kulakları kampa doğru seğirdi.

Lorcan kaskatı kesildi.

Gücünün bir kıvılcımı uyanıp parladı.

Ölüm yakınlarda kol geziyordu.

"Henüz çok erken," dedi Lorcan. Whitethorn'un işaretini görmek için bakındı. Hiçbir şey göremedi.

Gavriel'ın kulakları başına yapışmıştı. Ölenlerin çırpınışlarının titreşimleri yanlarından akıp geçti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Aelin yutkundu. Sonra bir kez daha. Zincirlendiği metal masada uzanırken, Cairn onun yanıtını beklerken Aelin kararsızlığın bir portresi gibiydi.

Sonra sesi çatallaşarak "Bugün yine beni lime lime ettiğinde, günün sonunda hâlâ bir hiç olduğunu bilmek sana ne hissettirecek?"

Cairn sırıttı. "Anlaşılan içinde hâlâ biraz ateş kalmış. Güzel."

Aelin maskesinin altında gülümsedi. "Yemini içme hakkı sana sırf bunun için verildi. Benim için. Bensiz sen bir hiçsin. Yine bir hiç olmaya döneceksin. Hatta işittiğim kadarıyla bir hiçten bile azı."

Cairn'in parmakları çakmaktaşını sardı. "Konuşmaya devam et kaltak. Bakalım gevezeliğin sana neler getirecek."

Aelin hırıltılı bir kahkaha attı. "Sen gidince muhafızlar arkandan konuşuyorlar. Benim de Fey olduğumu, senin gibi işitebildiğimi unutuyorlar."

Cairn hiçbir şey söylemedi.

"En azından bir konuda benimle hemfikirler. O da senin omurgasızın teki olduğun. Kendini bir erkek gibi hissetmen için birilerinin elini kolunu bağlaman gerektiği." Aelin, Cairn'in bacakları arasına imalı bir bakış attı. "Pek çok konuda yetersiz olman."

Cairn titredi. "Bana ne kadar *yetersiz* olduğumu göstermek ister misin?"

Aelin bir kahkaha daha attı. Kibirli ve soğukkanlı. Sonra tavana, aydınlanan göğe baktı. Oyunu iyi oynarsa göreceği son göğe.

Başarısız olursa yerini alacak bir başkası, bir yedek hep olmuştu. Ölümü Dorian'ın ölümü anlamına gelecek, nefret dolu tanrılar

Kilit'i dövmek için onun hayatını isteyeceklerdi... Aelin'ın bu yüzden kendisinden nefret etmesinde bir tuhaflık yoktu. Yeterince insanı, Terrasen'i hüsrana uğratmıştı. Bu yüzden o fazladan yükü doğru dürüst hissetmiyordu bile. Zaten uzun süre hissetmeyecekti de.

Böylece sözcükleri uzatarak göğe, yıldızlara baktı. "A, o konuda görülecek fazla bir şey olmadığını biliyorum Cairn. Şeyini birileri çığlık atmadan kullanabilecek kadar erkek değilsin, öyle değil mi?" Aelin, Cairn'in sessizliği karşısında sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Suikastçılar Loncası'nda senin gibileri çok gördüm. Hepiniz aynısınız."

Pes bir hırlama.

Aelin sadece kıkırdayıp rahatmış gibi yattığı yere yayıldı. "Hadi bakalım Cairn. Elinden geleni ardına koyma."

Fenrys tehditkâr bir inilti çıkardı.

Aelin yüzündeki sırıtışı, uzuvlarındaki gevşekliği eksiltmeden bekledi, bekledi.

Karnına bir yumruk indi. Öyle sertçe ki Aelin yumruğun etkisiyle kıvrıldı. Akciğerlerindeki hava kaçıverdi.

Sonra bir darbe daha indi. Kaburgalarına. Ağzından bir haykırış çıktı. Fenrys uludu.

Kilit tıkırtıları geldi. Açılan kilitler. Aelin çekilip masadan kaldırılırken kulakları sıcak bir nefesle gıdıklandı. "Maeve'in emirleri beni dizginleyebilir seni kaltak. Fakat yapacaklarımdan sonra konuşabilecek misin bakalım."

Aelin zincirlenmiş bacaklarını kullanamazken Cairn onu ensesinden tutup yüzünü metal masanın kenarına çarptı.

Aelin'ın gözlerinin önünde yıldızlar çaktı. Kör edici, büyük bir acı. Metalin çarptığı metal kemiklerinde takırdadı. Aelin sendeledi. Geriye devrildi. Zincirli ayaklarının birbirine dolaşmasıyla sere serpe yığıldı.

Fenrys bir daha uludu. Çıldırmış gibi, öfkeyle.

Fakat Cairn devam etti. Aelin'ın saçlarını öyle sıkı kavradı ki Aelin'ın gözleri sulandı. Cairn'in yerde o büyük, yanan maltıza sürüklediği Aelin bir kez daha haykırdı.

Cairn, Aelin'ı saçından tutup kaldırdı. Maskeli yüzünü öne itti. "Bakalım şimdi benimle dalga geçebilecek misin?"

Sıcak bir anda Aelin'ı dağladı. Alevler tenini yalamaya çok yaklaştı. Ah tanrılar... Ah tanrılar... Ateşin o sıcaklığı...

Aelin'ın yüzündeki maske ısındı. Bedenindeki zincirler de.

Aelin istemese de planları farklı da olsa geri kaçtı. Fakat Cairn onu sıkıca tuttu. Bedeni gerilen, serin havayı arayan Aelin'ı ateşe itti.

Cairn, Aelin'ın kulağına fısıldadı. "Yüzünü öyle bir eriteceğim ki şifacılar onaramayacaklar," dedi. Aelin'ın uzuvları titremeye başladı. Sıcak tenini, zincirleri ve maskeyi kavurdu.

Cairn onu ateşe birkaç santim daha yaklaştırdı.

Aelin'ın ayağı Cairn'in bitişik bacaklarının arasından geriye kaydı. Şimdi. *Şimdi* yapmalıydı...

"Ateş püskürtmenin keyfini çıkar bakalım," diye tısladı Cairn. Aelin onun kendisini birkaç santim daha aşağı itmesine izin verdi. Cairn'in dengesini kaybetmesini bekledi. Birazcık. Sonra bedenini yukarı kaldırmayıp Cairn'e çarptı. Cairn sendelerken Aelin ayağını onun ayak bileğine doladı.

Aelin dönüp omzuyla Cairn'in göğsüne vurdu. Cairn yere yığıldı.

Aelin koştu. Daha doğrusu koşmaya çalıştı. Ayaklarında zincirlerle doğru dürüst yürüyemiyordu bile. Fakat bir şekilde sendeleyerek Cairn'in yanından geçti. Onun çoktan döndüğünü, doğrulduğunu biliyordu.

Kaç...

Cairn'in elleri Aelin'ın baldırlarına dolanıp onu çekti. Aelin yere düştü. Maskeye çarpan dişleri sızlarken dudağından kan geldi.

Sonra Cairn onun tepesine çıkıp başına, boynuna, göğsüne yumruklar indirmeye başladı.

Aelin onu üzerinden atamıyordu. Şifacılar atrofiye engel olsalar da kasları kullanılmamaktan tükenmişti.

Cairn'in elleri maltızda ısınan demir çubuğu arıyordu.

Aelin debelendi. Ellerini Cairn'in başının üzerine götürmeye çalıştı. Zincirleri onun boynuna dolamak için. Fakat zincirler iki yanındaki ve sırtındaki demirlere takılıydı.

Fenrys'in hırıltılara karışan havlamaları çınladı. Cairn'in eli bir kez daha ocak demirini arasa da tutamadı.

Cairn ocak demirini almak için arkasına bakıp kısa bir an için gözlerini Aelin'dan ayırdı.

Aelin tereddüt etmedi. Maskeli yüzüyle Cairn'in başına bir darbe indirdi.

Cairn geriye devrilirken Aelin çadır kapısına koştu.

Cairn'in özdenetimi Aelin'ın sandığından daha güçlüydü.

Cairn, Aelin'ı öldürmeyecekti ve Aelin'ın şu an yaptığı, onu kışkırtması...

Cairn'in elleri tekrar Aelin'ın saçını kavradığında Aelin onun kasıkları arasından güçbela kurtulmuştu.

Cairn onu tüm gücüyle dolaba ittiğinde.

Aelin dolaba çarptığında çıkan takırtı bedeninde yankılandı.

Aelin'ın böğründe bir şey koptu. Aelin yere düşerken cılız, perişan bir ses çıkardı.

Fenrys ikizinin kalbine bıçak sapladığını görmüş. Connall'ın kanının karolara akışını, ölüşünü izlemişti. Sonra ona, o kanların arasında, Maeve'in önünde diz çökmesi ve Aelin'la ilgilenmesi emredilmişti.

Fenrys iki ay boyunca o taş odada oturup onların genç bir kraliçenin bedenine ve ruhuna neler yaptıklarını izlemişti. Çığlıklar atan kraliçeye yardım edememişti. O çığlıklar kulaklarından asla silinmeyecekti.

Fakat Fenrys'i hepten mahveden Cairn'in *aletlerini* hazırladığı o dolaba ittiği kraliçenin yere yığıldığında çıkardığı ses olmuştu.

Küçük bir ses. Cılız. Ümitsiz.

Fenrys kraliçenin o sesi çıkardığını daha önce işitmemişti. Bir kez olsun.

Cairn ayağa kalkıp kanlı, kırık burnunu sildi.

Aelin Galathynius kıpırdanıp ön kolları üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Cairn maltızdan kızgın ocak demirini çekti. Bir kılıç gibi ona doğrulttu.

Fenrys çırpınarak görünmez bağlarını zorlamaya çalışırken Aelin son iki gündür çadır duvarının kenarındaki o lanet noktada oturan Fenrys'e baktı.

Aelin'ın gözlerinde ümitsizlik vardı.

Saf ümitsizlik. Işıksız, çaresiz. Ölümü arzulayan türde bir

ümitsizlik. Gücü aşındıran, dayanma kararlılığını yiyip bitiren bir ümitsizlik.

Aelin, Fenrys'e göz kırptı. Dört kez. *Buradayım, seninleyim.*

Fenrys bunun ne olduğunun farkındaydı. Son mesaj. Ölüm öncesinde değil, kimsenin karşı koyamayacağı o boyunduruğun öncesinde gelen bir mesaj. Maeve, Wyrd taşından gerdanlıkla dönmeden önceki son mesaj.

Cairn ocak demirini ellerinde çevirirken demirin ucundan dumanlar yükseldi.

Fenrys buna göz yumamazdı.

Buna izin veremezdi. Lime lime olmuş ruhu, görmeye ve yapmaya zorlandığı onca şeyin ardından kendisinden geri kalan her ne ise buna göz yumamazdı.

Kan yemini onu olduğu yere çakıyordu. Ruhunun içlerine uzanan karanlık bir zincir.

Fenrys buna, Aelin'ın iradesine vurulacak o son boyunduruğa izin vermeyecekti.

Fenrys bağın karanlık zincirini zorladı. Çığlık atsa da açık ağzından hiç ses çıkmadı.

O görünmez zincirleri zorladı, zorladı; kanla içilen ve ona itaat etmesini, uslu durmasını, izlemesini emreden yemine direndi.

O yemini inkâr etti. Kan yemininin olduğu her şeyi.

Acı içinde dolaşıp özüne kadar indi.

Cairn yakıcı demiri ateş yürekli genç kraliçeye doğrulturken Fenrys kendisini acıya kapattı.

Fenrys buna izin vermeyecekti.

Hırlayan, içindeki erkek çırpınan Fenrys elini kolunu bağlayan karanlık zincire haykırdı.

O zinciri parçaladı. Elinde kalan tüm karşı koyma gücüyle ısırarak, parçalayarak.

O bağ onu öldürse, ezse bile Fenrys itaat etmeyecekti. Bir saniye daha ona hizmet etmeyecekti. İtaat etmeyecekti.

İtaat etmeyecekti.

Fenrys ağır ağır ayağa kalktı.

Aelin sere serpe uzanırken, hızlı hızlı soluyup başını dik tutmakta zorlanırken acıdan titredi.

Gözlerini diktiği ne Cairn ne de ocak demiriydi.

Doğrulan, bedeni acı titremeleriyle dalgalanan, kurt burnu öfkeden kırışan Fenrys'ti.

Cairn bile donakaldı. Beyaz kurda baktı. "*Dur.*"

Fenrys hırladı. Pes ve gaddar bir sesle. Doğrulmak için mücadele vererek.

Cairn ocak demirini halıya doğrulttu. "*Yere yat. Kraliçenin sana emri bu.*"

Fenrys titredi. Tüyleri diken diken oldu. Fakat doğruluyordu.

Doğruluyordu.

Emre, kan yemininin buyruklarına rağmen.

Ayağa kalk.

Uzaktan gelen sözler.

Cairn "*Yere yat!*" diye kükredi.

Fenrys başını bir o yana bir bu yana salladı. Bedeni görünmez zincirlere direndi. O görünmez yemine.

Siyah gözleri Cairn'in gözleriyle buluştu.

Kurdun burnundan kan akmaya başladı.

Yemin bağını koparmak onu öldürecekti. Ruhunu parçalayacaktı. Sonra sıra bedenine gelecekti.

Fakat Fenrys bir patisini ileri çıkardı. Pençeleri yere gömüldü.

Fenrys'in attığı adım karşısında Fenrys'in yüzü kireç kesildi. İmkânsız bir adımdı bu.

Fenrys'in gözleri Aelin'ın gözlerine çevrildi. Aelin'ın Cairn'in bakışıyla ne söylemek istediğini anlaması için sessiz şifrelerine ihtiyacı yoktu. Bir emir ve yakarış.

Kaç.

O sözcük Cairn'in de gözünden kaçmadı.

Cairn "Kırık bir omurgayla bunu yapamaz," deyip ocak demirini Aelin'ın sırtına indirdi.

Fenrys kükreyerek sıçradı.

Sonra kan yeminiyle bağını tamamen kopardı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kurt ve Fey halının üzerine yuvarlandı. Kükreyerek, yırtarak.

Fenrys, Cairn'in boğazına atıldı. Kocaman bedeniyle Fey erkeğini olduğu yere mıhladı. Fakat Cairn ayaklarını kurtarıp *tekme attı.*

Aelin hızla doğruldu. Tüm iradesini bacaklarına kuvvet vermeye odaklayıp dolabın yanında diz çöktü. Fenrys metal masanın kenarına çarpsa da dengesini hemen toplayıp Cairn'in üzerine atıldı.

Yakından alçak bir tıslama geldi. Aelin kısa bir süre için gözlerini Fenrys'ten ayırdığında sağında duran ocak demirini fark etti.

Ayaklarını ocak demirine doğru çevirdi. Ayak bileklerini bağlayan zincirlerin ortasını ocak demirinin kızgın ucunun tepesinde bekletti.

Zincirin ortasındaki halkalar ağır ağır ısındı.

Kurt ve Fey pençelerin, yumrukların ve dişlerin birbirine karıştığı bir kapışmanın ardından ayrıldılar.

Kan yemini bağını koparmak... Fenrys'i öldürürdü bu.

Bunlar onun son nefesleri, kalbinin son atışlarıydı.

Cairn nefes nefese "Tüylerini kemiklerinden sökeceğim," dedi.

Derin derin soluyan, dişlerinin arasından kan sızan Fenrys patilerini çaprazlama hareket ettirerek daire çizmeye başladı. Hareket ederken gözlerini Cairn'den hiç ayırmadı. İkisi öldürücü darbeyi indirmek için birbirlerini tartıyordu.

Zincirin ortasındaki halkalar parıldamaya başladı.

Tepelerinde ağaran gök griye çalmıştı.

Fenrys ve Cairn tekrar daireler çizmeye başladılar. Adım adım.

Cairn, Fenrys'i yoruyor, yıpratıyordu. Cairn kan yemini bağını

koparmanın bedelini biliyordu. Fenrys'in ölmesi için beklemesinin yeterli olduğunu biliyordu.

Fenrys de bunu biliyordu.

Fenrys hücum etti. Dişleri Cairn'in boğazına geçerken pençeleri Fey erkeğinin kavalkemiklerine indi.

Aelin ocak demirini eline alıp ayak bileklerini zincire sabitledi. Sonra demiri yukarı kaldırdı. Demiri zincirin ısınan halkalarına yaslarken ayaklarıyla zincire sertçe bastırdı. Kolları titriyordu.

Cairn ve Fenrys yerde yuvarlanırken Aelin dişlerini sıkıp haykırdı.

Sonra bacaklarının arasındaki zincir koptu.

Bu kadarı Aelin için yeterliydi.

Aelin güçlükle ayağa kalktı. Fakat durdu. Cairn'in yere mıhladığı Fenrys gözlerini Aelin'ın gözlerine çevirdi. Sonra hırladı. Uyarı ve buyruğun birbirine karıştığı bir sesti bu.

Kaç.

Cairn başını hızla Aelin'a doğru çevirdi. Ona ve ayak bileklerinden serbestçe salınan zincire. *"Sen..."*

Fakat Fenrys hızla doğrulup Cairn'in omzunu çeneleri arasına kıstırdı.

Cairn bağırdı. Belini büküp elini Fenrys'in sırtına attı.

Fenrys bir kez daha gözlerini Aelin'ın gözlerine çevirdi. Cairn onu masanın kenarına itti. Fenrys'in omurgası metale öyle sertçe çarptı ki kemiklerinden bir çatırtı çıktı.

Kaç.

Aelin duraksamadı. Çadırın kapısına koştu.

Sonra da kapının ötesindeki sabaha.

Kampın merkezine, çadıra bir buçuk kilometre vardı.

Askerler Rowan'ın beklediği gibi tepki verdiler. Rowan da onları öldürdü.

Avcı kuşlar dalışa geçerek Rowan'a yukarıdan rüzgâr ve buz kullanarak saldırdı. Rowan onların büyülerini büyüsüyle etkisiz hale getirip kaçırdı.

Bir grup savaşçı çadırların arkasından hücum etti.

Bazıları Rowan'ı görüp gerisingeri kaçtı. Onun eğittiklerinin hepsi ve eğitmediği başkaları. Fakat epeyce asker kalıp savaştı.

Rowan askerlerin kalkanlarını aşıp akciğerlerindeki havayı söküp aldı. Bazılarının boyunlarına baltası indi.

Yakın. O çadıra çok yaklaşmıştı. Lorcan ve Gavriel'a birazdan işaret verecekti. Kamptan çıkacağı an geldiğinde askerlerin dikkatini başka bir yöne çekmek için.

Yeni bir asker grubu üzerine çullanınca Rowan uzun bıçağını çekti. Büyü gücü askerlerin oklarını kendisine ulaşmadan uzaklaştırdıktan sonra okçuları hedef aldı.

Askerlerden geriye kanlı parçalar kaldı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aelin koştu.

Zayıflamış bacakları çimlerin üzerinde sendelerken hâlâ bağlı elleri hareket kabiliyetini sınırlandırıyordu. Fakat kaçtı. Bir yön seçti. Solunda kalan nehrin sisi hariç hangi yöne gittiği fark etmezdi.

Güneş yükselirken ordu kampı... Arkasında bir hareketlilik vardı. Haykırışlar işitti.

Seslere aldırmadan sağa yöneldi. Yükselen güneşe doğru. Güneş Mala'nın ona kucak açışıymış gibi.

Maskenin ince boşluğundan nefes alamasa da koşmaya devam etti. Çadırların; başlarını ona çeviren, şaşırmış görünen askerlerin yanından geçti. Demir kaplı ellerinde ocak demirini sıkıca tutuyordu. Ne arbedenin sebebini araştırmaya ne de dönüp peşinden Cairn'in gelip gelmediğine bakmaya yeltendi.

Fakat sonra haykırılan emirleri işitti.

Arkasındaki otların arasından gelen, gitgide yaklaşan, aceleci adımları da. İlerideki insanlar haykırışları işitip teyakkuza geçtiler.

Yerde uçarcasına hareket eden çıplak ayakları, gücü tükenen bacakları ona durması için yalvarıyordu sanki.

Yine de Aelin doğu ufkuna yönelmeyi sürdürdü. Ağaçlara, dağlara ve tepelerindeki güneşe doğru ilerledi.

Askerlerden ilki Aelin'ın yolunu kesip ona durması için bağırdığında Aelin hiç tereddüt etmeden ocak demirini askere doğru savurdu.

Ölüm Lorcan'e şarkılar söylüyordu.

Lorcan avcı kuşların kampın içlerine ilerleyişinden Whitethorn'un Cairn'in çadırına yaklaştığını anladı.

Yakında işareti alacaklardı.

Lorcan ve Gavriel nefes alıp verişlerini düzenleyip güçlerini hazırladılar. Güçleri bedenlerinde titreşiyordu. Yükselen ikiz dalgalar gibi.

Fakat ölüm kampın başka bir yerinde kendisini göstermeye başladı.

Onlara yaklaşıyor, hızla hareket ediyordu.

Lorcan ağaran göğe, ilk çadır sırasına baktı. Muhafızların olduğu girişe.

Lorcan, Gavriel'a "Biri bu tarafa yaklaşıyor," diye mırıldandı. "Fakat Whitethorn hâlâ orada."

Fenrys. Ya da belki Connall. Belki de hiçbir zaman hazzetmediği Essar'ın kız kardeşiydi bu. Fakat onlara ihanet etmemişse bu meseleyi hiç sorun etmezdi.

Girişin kuzeyine işaret etti. "Sen o tarafı al. Yandan saldırmaya hazır ol."

Gavriel hemen fırladı. Lorcan yüz yüze saldırdığında görülmeden saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı.

Ölüm kendisini belli etti. Whitethorn neredeyse kampın ortasına varmıştı. Doğu girişine yaklaşan o kuvvet ise...

Bu kadar beklemek yeter!

Lorcan ağaçların arasında gizlendiği yerden çıktı. Karanlık gücü kabarıyor, çadırların arasından çıkacak olan her ne ise onunla buluşmaya hazırlanıyordu.

Kemerindeki kılıcı çıkaran Lorcan göğe, kampa, dünyaya göz gezdirirken ölüm kol geziyor; yükselen güneş çimenli tepeleri yaldızlayıp çiyi buharlaştırıyordu.

Hiçbir şey. Oradakinin ne, kim olduğuna dair hiçbir belirti yoktu...

Lorcan kampın kenarına uzanan dar ve dik koyaklardan ilkine ulaştığında Aelin Galathynius belirdi.

Çadırların arasında koşan, elleri hâlâ bağlı Aelin'ın demir maskesini, zincirlerini gören Lorcan boğazının bir hıçkırıkla düğümleneceğini beklememişti.

Aelin'ın tenini ıslatan kanı; üzerindeki kısa, beyaz çuval giysiyi; son gördüğünden beri uzamış ve kanla yüzüne yapışmış saçlarını gördüğünde.

Askerler Aelin'a doğru koşuyordu.

Lorcan harekete geçti. Büyüsüyle işaret vermek için bir ışık parlaması oluşturdu. Aelin'a değil, kampın merkezine ilerleyen Whitethorn'a işaret veriyordu.

O burada, o burada, o burada. Verdiği mesaj buydu.

Fakat Lorcan çok uzaktaydı. Şimdi aralarındaki otlarla kaplı tepeler ve çukurlar sonsuz gibiydi. On asker Aelin'a doğru ilerleyip onun açık araziye çıkışını engelledi.

Askerlerden biri kılıcını salladı. Aelin'ın kafatasını ikiye ayırabilecek bir darbeydi bu.

Budala kiminle karşı karşıya olduğunun farkında değildi. Neyle karşı karşıya olduğunun.

Kendisine hücum edenin demirlerle kaplı, ateş püskürten bir kraliçe değil; bir suikastçı olduğunun.

Aelin dönüp kollarını kaldırarak kılıca tam karşıdan hamle etti.

Tam da planladığı gibi.

Fey erkeğinin kılıcı hedefini şaşırsa da tam Aelin'ın istediği yere indi.

Aelin'ın ellerini bağlayan zincirlerin ortasına.

Demir koptu.

Sonra Fey erkeğinin kılıcı Aelin'ın serbest kalan ellerine geçti. Sonra askerin boğazından kanlar püskürdü.

Aelin döndü. Kendisiyle özgürlüğü arasında duran diğer askerlerin üzerine yürüdü. Lorcan, Aelin'a doğru koşarken bile olup bitenleri hayretle izliyordu.

Askerler daha nereye döneceklerini anlamadan Aelin saldırdı. Kesti, darbelerden kaçtı ve atıldı.

Diğer eliyle askerlerden birinin hançerini kaptı.

Sonra mücadele sona erdi. Geriye Aelin ve kampın girişi arasında silahlarını çeken altı muhafızdan başka bir şey kalmadı...

Lorcan büyüsünü gönderdi. O muhafızları dizlerinin üzerine çöktüren ölümcül bir güç ağı gönderdi. Boyunlar kırıldı.

Askerler yere yığılırken Aelin duraksamadı. Yanlarından geçip

dosdoğru açık araziye, tepelere koştu. Lorcan'in onu beklediği yere.

Lorcan tekrar işaret verdi. *Bana doğru, bana doğru.*

Aelin bunu fark etmişse de etmemişse de koşmayı sürdürdü.

Tek parça. Bedeni hâlâ tek parça olsa da Aelin çok zayıflamıştı. Kanların sıçradığı bacakları onu ayakta tutmanın mücadelesini veriyordu.

Aralarında dik yokuşlar ve çukurlar vardı. Lorcan küfretti.

Aelin başaramayacak, o halde o araziyi aşamayacaktı.

Fakat aştı.

Aelin ilk çukurun içine girip gözden kaybolurken Lorcan'in büyüsü tekrar tekrar parladı. Ona, Whitethorn'a doğru.

Sonra Aelin ayağa kakıp tepeye tırmandı. Lorcan onun hızının kesildiğini, sınıra dayanmış bedenindeki katıksız bitkinliği görebiliyordu.

Oklar yaylardan fırladı. Oklardan bir duvar göğe yükseldi. Çıplak tepelerdeki Aelin'ı hedef alarak.

Lorcan bir güç dalgasıyla okları uzaklaştırdı.

Başka oklar da atıldı. Bu kez teker teker. Öyle çok yönden geliyorlardı ki Lorcan kaynaklarını tespit edemiyordu. Eğitimli okçular, Maeve'in en iyilerinden bazıları. Aelin'ın yapması gereken...

Yapması gerekeni yapmaya başlamıştı bile.

Aelin zikzaklar çizerek okçuları kolay bir hedeften mahrum bırakıyordu.

Bir sağa, bir sola; tepeleri hızla aştı. Aştığı her yokuşta, Lorcan'in ona doğru koşarken attığı her adımda daha da yavaşladı. Aralarında yüz metre kalmıştı.

Bir ok Aelin'ın sırtını hedefledi. Fakat Aelin yana kaçtı. Çimlerin ve toprağın üzerinde kaydı. Hemen sonra ayağa kalktı. Silahları hâlâ elindeydi. Aralarındaki tepelere ve çukurlara doğru koştu.

Bir başka ok onu hedefledi. Lorcan okun yönünü değiştirmek için harekete geçtiğinde ondan önce pırıltılı, altın sarısı bir duvar Aelin'ın imdadına yetişti.

Gavriel kuzeyden, çukurların üzerinden atlayarak hücum ediyordu. Aelin bir çukurun içine girip gözden kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında yanında Aslan, çevresinde altın rengi bir kalkan vardı. Aelin'a yakın olmayan fakat ikisinin çevresini saran bir kalkan.

Demir maskesi, bedenini saran zincirler, ellerindeki zırh eldivenleri varken kalkan ona değecek kadar yaklaşamıyordu.

Askerler kamptan dışarı akarken Lorcan onlara siyah bir rüzgâr gönderdi. Rüzgârın değdiği asker öldü. Ölmeyenler ise kıra uzanan yolun aşılamaz bir kalkanla kesildiğini gördüler.

Kalkanı elinden geldiğince geniş bir alana yaydı. Kan yemini olsa da olmasa da onlar onun halkıydı. Onun askerleriydi. Ölümlerini elinden geldiğince engelleyecekti. Onları kendilerinden koruyacaktı.

Şimdi Aelin tökezliyordu. Lorcan aralarındaki son tepeleri de aştı.

Ağzını açtı. Ne haykıracağını kendisi de bilmiyordu. Fakat bir çığlık mavi göğü delip geçti.

Şahinin öfkeli haykırışını işiten Aelin'ın hıçkırığı Lorcan'in yüreğini sızlattı.

Fakat Aelin ağaçlara koşmaya devam etti. Lorcan ve Gavriel ona yetiştiler. Aelin tekrar tökezleyip o çok ince bacakları onu taşımaz olunca Lorcan, Aelin'ı kolunun altından tutup destekledi.

Rowan kayan bir yıldız kadar büyük bir hızla onlara doğru dalışa geçti. Üçü ağaçlardan ilkini geride bırakırken Rowan yere inip şekil değiştirdi. Durdular. Aelin çam iğneleriyle kaplı zemine yığıldı.

Rowan hemen onun yanında bitti. Elleri Aelin'ın yüzündeki maskeye, zincirlere, kollarını kaplayan kana, onun parçalanmış bedenine gitti...

Aelin bir kez daha hıçkırdı. Sonra "*Fenrys*" diye inledi.

Lorcan'in anlaması biraz zaman aldı. Aelin'ın geriye, kampa işaret edip konuşacak gücü kalmamış gibi "*Fenrys*" dediğinde neyi kastettiğini anlaması. Aelin'ın nefesi ıslak bir hırıltıydı. Bir yakarış. Perişan, kanlı bir yakarış.

Fenrys, Cairn'in yanında kaldı. Kampta. Aelin bir kez daha işaret etti. Hıçkırarak.

Rowan gözlerini eşinden ayırdı.

Rowan'ın gözlerindeki öfke tüm dünyayı yutabilirdi. O öfke ancak eşleşmiş bir Fey erkeğinin hükmedebileceği bir intikamı açığa çıkarmak üzereydi.

Rowan'ın köpek dişleri parladı. Fakat Lorcan'e "Onu dere yatağı-

na götür," derken sesinde ölümcül bir yumuşaklık vardı. Çenesiyle Gavriel'a işaret etti. "Sen benimle kal."

Aelin'a son bir kez baktı. Buz tutmuş öfkesi yaklaşan bir fırtınaydı. Prens ve aslan kargaşa ve kan içindeki kampa yeniden saldırdılar.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hepten kargaşa içine düşen kampa gizlice girmek çok daha kolaydı.

Rowan'ın gücü batı ucuna uzanıp çadırları ve kemikleri parçaladı. Kampın doğu ucuyla ortası arasında kalan askerler güce doğru koştular.

Yolu temizledi. Erişmesine çok az kalan çadıra kadar. Lorcan'in güç parlamasını gördü. Bir işaret.

Anlaşılan Aelin'ı bulduklarına ya da Aelin'ın onları bulduğuna dair bir işaret.

Ve Rowan, Aelin'ı gördüğünde; önce gökten, sonra yanına gelip gördüğünde; onun ve diğerlerinin kan kokusunu aldığında; onun zincirlerine ve yüzünü saran maskesine baktığında; kokusuna dehşet ve ümitsizlik işlemiş Aelin onu görüp hıçkırdığında...

Artık Rowan'ın içindeki öfke merhamete, acımaya yer bırakmamıştı.

Gavriel'la son çadırlar kümesinin içinden geçip otlardan arındırılmış bir dairenin ortasındaki –kimsenin midesi Cairn'in yakınlarında olmayı kaldırmıyormuş gibi diğerlerinden ayrılmış– geniş çadıra sessizce giderlerken içinde her ikisinden de eser yoktu.

Fenrys, Aelin'ın yanındaydı. Ya da bir süre yanında olmuştu.

İçerideki sessizliği fark edince kurdun ölmüş olabileceğini düşündü.

Gavriel, Fey formuna dönüp belindeki bıçağı çekti. Karşılıklı bakışlarla taşınan sessizlik emrinin ardından Rowan çadırın içine bir esinti gönderdi.

Esinti ona iki yaşam formunun bilgisini getirdi. İkisi de yaralıydı. Havada kanın keskin kokusu vardı. Bu kadarı Rowan için yeterliydi.

Otlardaki esinti kadar sessizce çadır kapısının kanatları arasından içeri daldılar. Rowan başta nereye bakacağını bilemedi.

Yerde uzanan kurda ve Fey erkeğine mi...

Yoksa demir tabuta mı?

Aelin'ı hapsettikleri demir kutu.

Kutunun üzerindeki kalın levhaların üstünkörü lehimlendiğine bakılırsa kutuyu güçlendirmeleri gerekmişti.

Kutu çok küçük, çok dardı.

Çadıra Aelin'ın kanının, korkusunun kokusu sinmişti. Kutudan yayılıyordu o koku.

Yakınlarda metal bir masa vardı.

O masanın altında da...

Rowan masanın altındaki, yakılmamış üç maltıza baktı. Masanın iki ucundaki zincir çengellerine. Nihayet de kan içinde, yerde, Fenrys'in karşısında bırakılmış Fey erkeğinde.

Gavriel'ın çoktan yanı başında çömeldiği ve gücünü kanla ıslanan kürküne sardığı Fenrys. Gavriel onu iyileştiriyordu. Beyaz kurdun bilinci açılmasa da nefesleri düzene girmişti. Bu kadarı da yeterliydi.

Rowan ölümcül bir yumuşaklıkla "İyileştir onu," dedi. Aslan gözlerini ona çevirdiğinde Rowan'ın artık kurda değil, Cairn'e baktığını gördü.

Cairn'in bedeninden et parçaları kopmuştu. Rowan, Cairn'in şakağındaki şişi görünce bunun onu bayıltan darbenin eseri olduğunu anladı. Fenrys, Cairn'i metal masanın kenarına çarpmış, kendisi de hemen ötede yere yığılmış gibi.

Belki yaralar değil de kurdu yere yıkan... Rowan irkildi. Burada yaşananlar... Kurdu Aelin'ın maruz kalacağı eziyete isyan ettirecek kadar feci olan neydi?

Gavriel'ın sarımsı kahverengi gözlerinde temkinli bir bakış belirdi. Rowan tekrar Cairn'e işaret etti. "İyileştir onu."

Fazla zamanları yoktu. Gavriel'ın Rowan'ın isteğini yerine getirebileceği, onun ihtiyacı olanı yapabileceği kadar zaman yoktu.

Yüksek dolabın bazı çekmeceleri yere dökülmüştü. İçlerinde cilalanmış araç gereç ışıldıyordu.

O araç gereçle dolu bir kese de metal masanın yanındaki bir parça siyah kadifenin üzerine bırakılmıştı.

Rowan, Aelin'ın kanından acıyı, ümitsizliği ve katıksız dehşeti okudu.

Aelin, Rowan'ın Ateşyürek'i.

Gavriel'ın büyüsü ışıldadı. Altın sarısı ışık Cairn'in üzerine indi.

Rowan, Cairn'in dizdiği ve çekmecede bekleyen araçlara göz gezdirdi. Özenle ve uzun uzun düşünerek içlerinden birini seçti.

İnce, ustura keskinliğinde bir bıçak. Hassas kesimler ve çürüyen eti kazımak için yapılmış bir şifacı aracı.

Bilinci açılmaya başlayan Cairn homurdandı. Cairn o metal masaya zincirlenmiş halde uyandığında Rowan hazırdı.

Cairn tepesinde kimin dikildiğini, Rowan'ın dövmeli elindeki aleti, o kadife bezin üzerine dizdiği diğer aletleri görünce çırpınmaya başladı. Fakat zincirler onu yerine mıhlamıştı.

Sonra Cairn, Rowan'ın gözlerindeki buz gibi öfkeye baktı. O keskin, keskin bıçakla ne yapmaya niyetli olduğunu anladı. Cairn'in pantolonunun önü koyu renkli bir lekeyle kaplandı.

Rowan çadırın etrafını soğuk bir rüzgârla sarıp sesin dışarı kaçmasını önledikten sonra işe koyuldu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Çatışmanın gürültüsü kilometrelerce öteden bile işitildi. Elide kadim bir ormanın engebeli tepelerinde saatlerce beklemişti. Önce karanlıkta ürpermiş. Sonra gökyüzünün önce griye, nihayet de maviye dönüşünü izlemişti. O son dönüşümün ardından yaygara koptu.

Elide kâh yosunlu dere yatağında bir aşağı bir yukarı yürüyor, kâh gri kayaların arasında dolaşıyor ya da yüksek, geniş gövdeli ağaçlardan birine yaslanıp uğultulu sessizlikte oturup mümkün olduğunca kendisini gizleyip ses çıkarmamaya çalışıyordu. Gavriel o diyarın tuhaf ve vahşi hayvanlarının hiçbirinin Doranelle'e yaklaşmayacağına dair yemin etmişse de Elide risk almak istemiyordu. Bu yüzden kendisine beklemesi söylenen dere yatağından bir yere ayrılmadı.

Onları bekliyordu. Ya da işlerin son derece ters gitmesi halinde kendi yolunu bulmayı. İş oraya varırsa belki Essar'ı arardı...

Fakat varmayacaktı. Kendi kendine bunu defalarca tekrarladı. *İş oraya varmayacaktı.*

Sabah güneşi serin gölgeliği ısıtmaya başlarken Elide onları gördü.

Daha seslerini işitmeden gömüştü onları. Çünkü ölümsüzlere has zarafetleri ve aldıkları eğitimden dolayı adımları orman zemininde sessizdi. Lorcan yosun tutmuş ağaçların arasından çıkıp gözlerini ona diktiğinde Elide'ın nefesi göğsünden kaçıverdi. Lorcan'in bir adım gerisinde sendeleyerek yürüyen...

Elide ne yapacağını bilemedi Bedeniyle, elleriyle ne yapacağını. Aelin köklerin ve taşların üzerinde tökezlerken, maske ve zincirler tıngırdarken, kraliçenin bedeni kan içindeyken Elide ne diyeceğini bilemedi. Aelin'ın üzerindeki kan sadece kendine değil, başkalarına da aitti.

Aelin zayıflamış, altın sarısı saçları epey uzamıştı. Aradan geçen zamana rağmen fazlaca uzamıştı saçları. Neredeyse göbek deliğine inen saçlarının çoğu kanla kaplıydı. Kan yağmurunda kalmış gibi.

Rowan ve Gavriel görünürde yoktu. Fakat Lorcan'in yüzünde keder yoktu. Göğü ve ağaçları nasıl gözlediğine bakılırsa sadece telaşlıydı. Peşlerinden gelen olup olmadığına bakıyordu.

Aelin açıklığın ucunda durdu. Ayakları çıplak ve inceydi. Üzerindeki kısa çuval giysinin altında önemli yaralar görünmüyordu.

Fakat Aelin'ın maskenin gölgelediği gözlerinde çevresinden kopuk bir bakış vardı.

Lorcan kraliçeye "Burada onları bekleyeceğiz," dedi.

Bedeni ona ait değilmişçesine Aelin kelepçeli, metalle kaplı ellerini kaldırdı. Ellerini birbirine bağlayan zincir kopmuş, her iki kelepçeden sarkıyordu. Ayak bileklerinde de aynı durum söz konusuydu.

Aelin metal zırh eldivenlerinden birini çekiştirdi. Eldiven çıkmadı.

Tekrar çekiştirdi. Eldiven yerinden kıpırdamıyordu bile.

"Çıkar şunu."

Sesi pes ve hırıltılı çıkıyordu.

Elide, Aelin'ın hangi eldiveni çıkarmasını emrettiğini anlamasa da daha o açıklığın diğer yanına yürüyemeden Lorcan kraliçenin bileğini tutup kilitleri incelemeye koyuldu.

Lorcan'in dudağının bir yanı gerildi. Belli ki kraliçenin zincirlerini çıkarmanın kolay bir yolu yoktu.

Elide onlara yaklaştı. Gavriel'ın büyüsü başka bir işle meşgul olduğundan Elide'ın bacağı yine aksamaya başlamıştı.

Zırh eldivenleri Aelin'ın bileğine kilitlenmişti ve kelepçeyle bir nebze üst üste biniyordu. İkisinin de küçük anahtar delikleri vardı. İkisi de demirden yapılmıştı.

Elide hafifçe kıpırdandı. Ağırlığını yaralı olmayan bacağına verdi. Maskenin Aelin'ın başının gerisine nereden takıldığını görmek için.

O kilit diğerlerinden daha karmaşıktı. Zincirler kalın ve kadimdi.

Lorcan ince ve uzun bir hançerin ucunu zırh eldiveninin kilidine sokmuş, hançeri farklı açılarla çevirerek mekanizmayı açmaya çalışıyordu.

"Çıkar şunu." Yosun kaplı ağaçlar kraliçenin genizden çıkan sesini yuttu.

"Uğraşıyorum," dedi Lorcan... Nazikçe olmasa da sesinde kesinlikle o alışageldik soğukluk yoktu.

Hançer kilidin içini yoklasa da işe yaramadı.

"Çıkar şunu." Kraliçe titremeye başladı.

"Ben..."

Aelin hançeri Lorcan'in elinden aldı. Hançerin ucunu kilidin içine sokmasıyla metale değen metalin tıkırtıları geldi. Hançer demir kaplı elinde titredi. "Çıkar şunu," diye fısıldadı. Dudakları gerilirken dişleri ortaya çıktı. *"Çıkar şunu."*

Lorcan hançeri almak için hamle etse de Aelin hançeri kaçırdı. Lorcan öfkelenip "Bu kilitler zekice tasarlanmış. İşinin ehli bir çilingir gerek bize."

Sıktığı dişlerinin arasından derin derin soluyan Aelin eğilip hançeri zırh eldiveninin kilidine soktu. Açıklıkta bir çıtırtı yankılandı.

Fakat ses kilitten gelmemişti. Aelin hançeri geri çekince silahın kırılıp kopan ucu göründü. Kilitten yosunların içine kilitten kopan bir parça metal düştü.

Aelin kırık hançere ve çıplak, kanlı ayaklarını örten yeşilliğin içindeki kopmuş parçaya baktı. Nefesleri gitgide hızlanıyordu.

Sonra hançeri yosunların arasına attı. Kollarındaki zincirleri, ellerindeki zırh eldivenlerini ve yüzündeki maskeyi tırmalamaya başladı. "Çıkarın şunu," diye yalvarırken tırmaladı, çekiştirdi, zorladı. *"Çıkarın şunu."*

Elide bir eliyle Aelin'a uzandı. Onu derisini parçalamadan durdurmak için. Fakat Aelin geri kaçıp açıklığın daha da içlerine doğru sendeledi.

Kraliçe dizlerinin üzerine çöküp önlerinde eğilerek maskeyi tırmaladı.

Maske yerinden bile kıpırdamıyordu.

Elide, Lorcan'e baktı. Lorcan donakalmıştı. Aelin yosunların arasında diz çökerken, nefeslerine hıçkırıklar karışırken Lorcan onu fal taşı gibi gözlerle izliyordu.

Bunu o yapmış. Bu duruma düşmelerine o neden olmuştu.

Elide, Aelin'a doğru bir adım attı.

Kraliçenin eldivenleri boynuna, çenesine sürttüğü yerleri kanatmıştı. Aelin maskenin altından nefes nefese *"Çıkarın şunu!"* dedi.

Yakarışı bir çığlığa dönüştü. *"Çıkarın şunu!"*

Kraliçe iki sözcüğü tekrar tekrar haykırdı. *"Çıkarın şunu, çıkarın şunu, çıkarın şunu!"*

Haykırışları arasında hıçkırıyor, çıkardığı sesler kadim ormanda yankılanıyordu. Ağzından başka söz çıkmıyordu. Ne tanrılara ne de atalara yalvarıyordu.

Sadece o iki sözcük. Tekrar tekrar.

Çıkarın şunu, çıkarın şunu, çıkarın şunu.

Arkalarındaki ağaçların arasında bir şeyler hareket etti. Lorcan'in elleri silahlarına gitmediğinden Elide gelenin kim olduğunu anladı. Fakat bir nebze ferahladılarsa o ferahlık kısa sürdü. Rowan ve Gavriel ortaya çıktıklarında birlikte devasa, beyaz bir kurdu taşıyorlardı. Çenelerini Elide'ın koluna geçirip etini kemiğe kadar yaran kurttu bu. Fenrys.

Fenrys bilinçsiz haldeydi. Kanlı ağzından dili sarkıyordu. Rowan açıklığa adım atar atmaz kurdu yere bırakıp uzun adımlarla Aelin'ın yanına gitti.

Prens kan içinde kalmıştı. Elide onun ne kadar sorunsuzca yürüdüğünü görünce kanın ona ait olmadığını anladı.

Çenesine ve boynuna bulaşmış kandan da... Elide kanın kimin olduğunu bilmek de istemiyordu.

Aelin yerinden oynamayan maskeyi tırmaladı. Karşısında duran prensi ya fark etmemişti ya da umursamıyordu.

"Aelin."

Çıkarın şunu, çıkarın şunu, çıkarın.

Aelin'ın çığlıkları dayanılmazdı. O Eyllwe kumsalındaki çığlıklarından beterdi.

Gavriel gelip Elide'ın yanında dikildi. Altın rengi teni çılgına dönmüş kraliçeye bakmasıyla kireç kesildi.

Rowan onun önünde ağır ağır eğildi. "Aelin."

Aelin sadece başını ağaçların oluşturduğu sayvana doğru kaldırıp hıçkırdı.

Aelin'ın boynunda açtığı sıyrıklardan kan akıyor, kan teninin üzerinde pıhtılaşan kana karışıyordu.

Rowan titreyen elini uzattı. Elide'ın prensin içini doldurduğundan emin olduğu büyük acının tek belirtisiydi bu. Rowan nazikçe

ellerini Aelin'ın bileklerinin üzerine yerleştirdi. Sonra aynı ölçüde nazikçe parmaklarını o bileklere doladı. Aelin'ın hunharca kendisini tırmalamasının önüne geçti.

Aelin hıçkırdı. Bedeni hıçkırıklarla sarsıldı. *"Çıkarın şunu."*

Rowan'ın gözleri parladı. O gözlerde panik, acı ve özlem vardı. "Çıkaracağım. Fakat hiç kımıldamamalısın Ateşyürek. Sadece birkaç saniye."

"Çıkar şunu." Hıçkırıkları kısıldı. Çaresiz ve acılı bir sese dönüştü. Rowan başparmaklarını Aelin'ın bileklerinde, o demir kelepçelerin üzerinde gezdirdi. Orada onun teninden başka bir şey yokmuş gibi. Sonra Aelin'ın titremesi ağır ağır azaldı.

Hayır, azalmamıştı. Elide, Rowan'ın ayağa kalkıp kraliçenin arkasına geçtiğini fark etti. Sakince. Aelin'ın gergin bedeni tir tir titriyordu. Fakat Rowan kilidi incelerken Aelin kıpırdamadan durdu.

Aelin'ın sırtını inceleyen Rowan'ın yüzündeki ifade hayretten korkuya, korkudan kedere döndü. Anlık yüz ifadeleri belirdikleri gibi hızla kayboldu.

Rowan'ın bir bakışıyla Gavriel ve Lorcan onun yanında bitti. Yavaş, tehditkâr olmayan adımlar.

Küçük açıklığın diğer yanında Fenrys uzanıyordu. Beyaz kürkü kanla ıslanmıştı.

Elide sadece Aelin'ın yanına yürüyüp az önce Rowan'ın olduğu yere geçti.

Kraliçenin gözleri kapalıydı. Bir saniye daha hareketsiz kalması, demirleri tırmalamadan onların incelemesine izin vermesi için tüm konsantrasyonunu kullanması gerekiyormuş gibi.

Elide tek kelime etmedi. Aelin'dan hiçbir şey istemedi. Sadece ihtiyacı olursa ona destek vermek için oradaydı.

Aelin'ın arkasında duran, maskenin Aelin'ın başının gerisindeki zincirleri tutan kilidini inceleyen Rowan'ın kan bulaşmış yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. Burun delikleri hafice şişti. Öfke... Hayal kırıklığı.

"Hiç böyle bir kilit görmedim," diye mırıldandı Gavriel.

Aelin yeniden titremeye başladı.

Elide bir elini Aelin'ın dizine koydu. Aelin dizini çizip kanatmıştı. Kanın kabuklaştığı tenine çamur ve otlar sızmıştı.

Elide kraliçenin elini itmesini bekledi. Fakat Aelin kımıldamadı. Gözlerini kapalı tuttu. Kesik kesik nefesleri düzenliydi.

Rowan maskeyi tutan zincirlerden birini eline alıp Lorcan'e doğru başını salladı. "Diğeri."

Lorcan sessizce diğer ucu tuttu. Gerekirse demiri keseceklerdi.

İki Fey erkeği de kendilerini zorlarken, kolları titrerken Elide nefesini tuttu.

Hiçbir şey olmadı.

Bir daha denediler. Aelin'ın nefesleri aksadı. Elide kraliçenin dizini sıktı.

Gavriel "Ayak bileklerindeki ve ellerindeki zincirleri koparmayı başarmış," dedi. "Zincirler kırılmaz değil."

Fakat maskenin üzerindeki zincirler Aelin'ın başına çok yakın olduğundan kılıçla kesmek imkânsızdı. Ya da belki maske çok daha güçlü bir demirden yapılmıştı.

Rowan ve Lorcan zincirleri homurtular çıkararak çekiştirdiler. Fakat bunun pek de faydası olmadı.

Bir nebze nefes nefese kaldılar. Sonra duraksadılar. Ellerinde parlak, kızıl şişlikler oluşmuştu.

Demiri kırmak için büyülerini kullanmaya çalışmışlardı.

Açıklığa sessizlik çöktü. Orada daha fazla oyalanamazlardı. Fakat Aelin zincirlerinden kurtulmanın telaşı içindeyken onu o halde yanlarında götürmek...

Aelin'ın gözleri açıldı.

O gözler boş bakıyordu. Büsbütün tükenmiş. Yenilgiyi kabullenen bir savaşçının gözleri.

Elide o boşluğu kovmak için herhangi bir yol ararken ağzından "Bir anahtar var mıydı? Onları anahtar kullanırken gördünüz mü?" diye sordu.

Aelin iki kez göz kırptı. Bu yaptığının bir anlamı varmış gibi.

Rowan ve Lorcan zincirleri tekrar çekiştirdi. Zorlandılar.

Fakat Aelin'ın gözleri yosuna, taşlara çevrildi. Soru zihnine oturmuş gibi gözleri hafifçe kısıldı. Elide maskesindeki küçük delikten Aelin'ın sözcüğü dudak hareketleriyle, ses çıkarmadan sözcükleri dillendirmeye çalıştığını güçbela fark etti. *Bir anahtar.*

Aelin'ın ne düşündüğünü sezip "Bende yok, bizde yok," dedi.

"Manon ve Dorian'da var."

"Sessiz ol," diye tısladı Lorcan. Sebep Elide'ın sesini yükseltmesi değil, onun ifşa ettiği ölümcül bilgiydi.

Aelin yine o tuhaf, kasıtlı tepkiyi verdi. İki kez göz kırptı.

Rowan zincirlere hırlayıp tekrar çekiştirdi.

Fakat bu kez Aelin bir elini yosunlara uzatıp bir şekil çizdi.

İfadesiz gözlerini okumak mümkün olmayan kraliçe çizerken Elide öne eğilip "Bu nedir?" diye sordu.

Fey erkekleri bu soru karşısında duraksayıp Aelin'ın parmağının yeşilliğin içindeki hareketini izlediler.

Rowan alçak sesle "Bir Wyrd işareti," dedi. "Açmak için."

Aelin bir kez daha parmağını işarette gezdirdi. Sessiz ve hareketsiz. Onlardan biri orada dikiliyormuş gibi.

Aelin'ın parmağının hareketini izleyen Gavriel "İşaretler demirde işe yarıyor mu?" diye sordu.

Rowan "Aelin o sembolü kullanarak Adarlan kraliyet kütüphanesinin demir kapılarının kilitlerini açmıştı," diye mırıldandı. "Fakat bunun için ona gereken..."

Aelin'ın yakınlardaki yosunların arasına attığı kırık bıçağa uzanan Rowan'ın sözleri havada kaldı. Rowan bıçakla avucunu yardı.

Sonra Aelin'ın önünde eğilip kanlı elini uzattı. "Göster bana Ateşyürek. Yine göster bana." Eliyle Aelin'ın ayak bileğine, oradaki kelepçeye dokundu.

Sessizce, hantal hareketlerle, Aelin öne eğildi. Rowan'ın elinde toplanan kanı kokladı. Burun delikleri şişti. Gözleri Rowan'ın gözlerine çevrildi. Rowan'ın kanının kokusunda bir soru varmış gibi.

Rowan "Ben senin eşinim," diye fısıldadı. Aelin'ın aradığı yanıt buymuş gibi. Rowan'ın gözlerindeki aşk, sesinin titreyişi, kanlı elinin titremesi... Elide'ın boğazı düğümlendi.

Aelin sadece Rowan'ın açık avucuna toplanan kana baktı. Parmaklarını kıvırmasıyla zırh eldiveni tıkırdadı. Bu da bir yanıtmış gibi.

"Demir varken yapamıyor," dedi Elide. "Demir ellerinin üzerindeyken kandaki büyüye engel oluyor."

Aelin o sessiz dille yanıt verdi. Bir kez göz kırparak.

Elide "Bu yüzden sizi demirle kapladı," değil mi dedi. Göğsü ge-

rildi. "Kendi kanınızla Wyrd işaretlerini kullanarak özgür kalmamanız için." Bunun için diğer onca demir yetmiyormuş gibi.

Aelin yine göz kırptı. Yüzü hâlâ ifadesiz ve soğuktu. Yorgun.

Rowan dişlerini sıktı. Fakat parmağını avucundaki kana batırıp elini Aelin'a uzattı. Bir kez daha "Göster bana Ateşyürek," dedi.

Elide, metal kaplı elini Rowan'ın eline saran Aelin'ın ürperdiğine yemin edebilirdi. Fakat korkudan değil.

Aksayan, küçük hareketlerle, Aelin ayak bileğini çevreleyen kelepçenin üzerine sembolü parmağıyla çizdi.

Sonra yeşilimsi bir ışık hafifçe parladı ve...

Kilitten çıkan tıslama açıklığa yayıldı. Kelepçe yosunların üzerine düştü.

Lorcan küfretti.

Rowan bir kez daha elini, kanını Aelin'a sundu. Aelin'ın diğer ayak bileğindeki Wyrd işareti de Wyrd işaretine boyun eğdi.

Sonra Aelin'ın bileklerindeki kelepçeler. Sonra o güzel, korkunç zırh eldivenleri yosunlara sertçe düştü.

Aelin çıplak ellerini yüzüne götürdü. Maskenin arkasındaki kilide uzandı. Fakat sonra durdu.

"Ben yapacağım," dedi Rowan. Sesi hâlâ yumuşak, hâlâ o aşkla doluydu. Aelin'ın arkasına geçti ve Elide gözlerini kadim yüzeyinde güneş ve alev oymaları ve kabartmaları olan o korkunç maskeye dikti.

Bir ışık parlaması, metal tıngırtısı ve maske açıldı.

Aelin'ın yüzü solgundu... Çok solgun. Teninin altın sarısından eser kalmamıştı.

O yüz boştu da. Farkında fakat değil.

Temkinli.

Elide kıpırdamadan durup kraliçenin kendisini incelemesine izin verdi. İki Fey erkeği yüzlerini Aelin'a çevirirken Aelin da onlara baktı. Karşısında başını eğen Gavriel'a ve karanlık bakışından hiçbir şey okunmayan, kraliçeye gözlerini dikerek karşılık veren Lorcan'e.

Ve Rowan. Kesik kesik nefes alan, sesli yutkunan Rowan. "Aelin?"

Anlaşılan isim de bir kilidin açılışı gibiydi.

Elide'ın çok az tanıdığı kraliçenin değil, onun içindeki gücün kilidinin açılışı.

Altın sarısı ve parlak alevlerin kraliçenin bedeninden çıkmasıyla Elide irkildi. Aelin'ın üzerindeki çuval giysi yanıp kül oldu.

Lorcan, Elide'ı geri çekti. Elide buna itiraz etmedi. Sıcak kaybolduğunda bile. Güç parlaması Aelin'ın bedenine doğru çekilip etrafında bir auraya; pırıltılı, ikinci bir tene dönüştüğünde bile.

Aelin orada çömeliyordu. Yanarak, konuşmadan.

Etrafında alevler parlatıp sönüyor, bu alevler yosunları ve kökleri yakmıyordu. Hatta duman da çıkarmıyordu. O ateşin arasında Aelin'ın uzamış saçları çıplaklığını kısmen örtüyordu. Elide, Aelin'a neler yapıldığını görmek için onun bedenine dikkatle göz gezdirdi.

Aelin'ın kaburgalarındaki bir çürük dışında hiçbir şey yoktu.

Ne bir iz ne yaralardan geri kalan sertleşmiş deri.

Bir tek yara izi yoktu. Elide'ın Aelin alıp götürülmeden önce gördüğü izler kaybolmuştu.

Biri o izleri silmiş gibi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Yara izlerini silmişlerdi.

Maeve izlerin hepsini silmişti.

Bu da Rowan'ın olup bitenleri anlamasına yetmişti. Rowan, Aelin'ın sırtını; Endovier'dan kalma yara izlerinin ve Cairn'in kırbaç izlerinin olduğu fakat şimdi pürüzsüz tenini gördüğünde kuşkulanmıştı.

Fakat diz çöküp çıplak bedeni yanan Aelin'ın... yara izleri olmaları gereken yerde değildi. Nana Sarıbacak'ın bıraktığı kolyeyi andıran iz... Yok olmuştu. Endovier'dan kalma kelepçe izleri... Yok olmuştu. Arobynn Hamel onu kendi kolunu kırmaya zorladığında oluşan yara izi... Yok olmuştu. Avuçlarında ise...

Aelin şimdi açıktaki avuçlarına bakıyordu. Orada neyin eksik olduğunu fark etmiş gibi.

Avuçlarındaki yara izleri, biri Rowan'la *carranam* olmalarından, diğeri de Aelin'ın Nehemia'ya ettiği yeminden kalan iziler tamamen kaybolmuştu.

Hiç var olmamışlar gibi.

Aelin'ın alevleri daha da parlak yanmaya başladı.

Evet, şifacılar yara izlerini silebilirlerdi. Fakat o izlerin yok olmasının, Rowan'ın zamanında üzerlerinde ellerini ve dudaklarını gezdirdiği yerlerde artık bulunmamalarının en olası nedeni...

Yeni deriydi. Tüm bedenini saran yeni deri. Yüzü hariç tüm bedeni. Çünkü Rowan onların Aelin'ın maskesini çıkaracak kadar aptal olmayacaklarından emindi.

Aelin'ın bedeninin neredeyse her santimi yeni, yeni yağmış kar kadar el değmemiş deriyle kaplıydı. Pıhtılaşmış kan alevlerle yanıp o deriyi ortaya çıkarmıştı.

Yeni deri. Çünkü zarar verilenin yerine yenisini koymak zorundaydılar. Onu iyileştirmek için. Tekrar tekrar baştan başlayabilsinler diye.

Gavriel ve Elide yerde yatan Fenrys'in yanına gitmişlerdi. Gavriel'ın uyguladığı savaş alanı tedavisi muhtemelen ancak ölümü geciktirmeye yetmişti.

Gavriel belli birine seslenmeden "Fazla zamanı kalmadı," dedi.

Fenrys kan yeminini bozmuştu. Katıksız bir irade gücüyle bozmuştu. Yakında, yaşam gücünün tamamen tükenmesiyle bunun bedelini ödeyecekti.

Aelin'ın gözleri kendi ellerinden dehşet verici ölçüde kusursuz tenine ve son olarak açıklıktaki kurda çevrildi.

Aelin iki kez göz kırptı. Sonra ağır ağır doğruldu.

Ya çıplaklığının farkında olmadan ya da çıplak oluşuna aldırış etmeden dengesiz bir adım attı. Rowan hemen onun yanı başına gitti. Daha doğrusu alevler el verdiğince yanı başına.

Daha da ilerleyebilirdi. Buzdan bir kalkan oluşturarak ya da basitçe alevleri besleyen havayı keserek. Fakat Aelin'dan onca şey, çok çok şey çalınmışken o sınırı aşmak... Rowan, Aelin onu, onları gördüğünde yüzünde beliren uzak ve temkinli ifadeyi aklına getirmek bile istemiyordu. Onlara güvenebileceğinden tam olarak emin değilmiş gibi. Buna güvenebileceğinden

Aelin bir adım daha atabildi. Sendeleyerek.

Aelin yanından geçerken Rowan onun boynuna şöyle bir baktı. Rowan'ın sahiplenme izi olan o ikiz ısırık izleri bile kaybolmuştu

Alevler içindeki Aelin, Fenrys'e doğru yürüdü. Beyaz kurt hiç kıpırdamadı.

Aelin'ın yüzü o sessiz ve mesafeli halinde bile kederle yumuşadı. Kederle ve minnetle.

Aelin yaklaşırken Gavriel ve Elide, Fenrys'in diğer yanında kaldılar. Bir adım geriledi. Korkudan değil, o veda anında Aelin'a mahremiyet hakkı vermek için.

Gitmeleri gerekiyordu. Kampla aralarındaki kilometrelere rağmen orada oyalanmaları delilikti. Her şey bitene dek Fenrys'i taşıyabilirlerdi fakat... Bunu söylemeye Rowan'ın dili varmıyordu. Aelin'a bu vedayı gerektiği gibi uzatmasının akıllıca olmayabileceğini söylemeye. Yola çıkmadan önce ancak dakikaları vardı.

Fakat keşif erleri ya da gözcüler bulurlarsa onları Aelin'i rahatsız edecekleri kadar yakına getirmeyecekti.

Açıklığın diğer yanında duran, göz göze geldikleri Gavriel ve Lorcan de aynı şeyi düşünüyor olmalıydılar. Rowan ormanın batı kıyısına çenesiyle işaret edip sessiz emrini verdi. Gavriel ve Lorcan oraya yürümeye başladılar.

Aelin, Fenrys'in yanında diz çöktü. Alevleri her ikisini de örttü. Ateş kızılımsı sarı bir auraya dönüştü. Rowan o ateş kalkanının içinden geçmeye kalkacak herkesin etinin eriyip gideceğini biliyordu. Ateş akıp etraflarında dalgalandı. Bakırımsı havadan bir baloncuk. Rowan o baloncuğun içinden Aelin'ın bir elini kurdun yaralı böğründe gezdirişini izledi.

Gavriel, Fenrys'in yaralarının çoğunu iyileştirmişse de kan kalmıştı.

Aelin uzun uzun, nazik hareketlerle Fenrys'in kürkünü okşadı. Başını eğip Rowan'ın işitemeyeceği kadar alçak bir sesle konuştu.

Fenrys yavaşça, acıyla bir gözünü araladı. O gözde büyük bir acı vardı. Büyük bir acının yanında da Aelin'ın maskesiz yüzünü görmesiyle gelen ferahlamayı ve neşeyi andıran bir şeyler. Bir de bitkinlik. Rowan öyle bir bitkinliğin ölümü bile hoş gösterebileceğini düşündü. Acısız sonların tanrıçası Silba'dan gelecek öpücüğü.

Aelin tekrar konuştu. Güç kalkanı ya sesini geçirmiyor ya da yutuyordu. Gözyaşı dökmedi. Sadece o keder... ve o berraklık vardı.

Bir kraliçenin yüzü. Lorcan ve Gavriel dere yatağının sınırında yerlerini alırken Rowan bunu fark etti. Fenrys'e dönük yüz bir kraliçenin yüzüydü. Fenrys'in iri patisini eline alan, kat kat kürkünü ve derisini geriye tarayıp kıvrık pençesini ortaya çıkaran bir kraliçe.

Aelin pençeyi kolunun üzerinde kaydırıp derisini yardı. Pençe gerisinde bir kan çizgisi bıraktı.

Rowan'ın nefesi tutuldu. Gavriel ve Lorcan onlara doğru döndüler.

Aelin tekrar konuşurken Fenrys yanıt olarak bir kez göz kırptı.

Aelin bu yanıtın yeterli olduğuna hükmetti.

Aelin kanayan kolunu Fenrys'in ağzına götürürken Lorcan "Kutsal tanrılar adına," diye mırıldandı. "Hay kutsal tanrılar!"

Fenrys'in sadakati, fedakârlığı karşısında Aelin'ın sunabileceği daha büyük bir ödül yoktu. Onu ölümden kaçırmasının, kurtarmasının başka bir yolu yoktu.

Sadece bu. Sadece kan yemini.

Ve Fenrys, Aelin'ın yarasından akan kanı içmeyi başarıp kraliçelerine sessizce yemin edip birkaç kez daha göz kırptığında Rowan'ın göğsü dayanılmaz bir şekilde sıkıştı.

Bir kraliçeye ettiği kan yeminini bozmak ondan yaşam gücünü, ruhunu koparıp almıştı. Bir başka kraliçeye yemin etmesi o açılan yarığı pekâlâ kapatabilir, kadim büyü Fenrys'in sönmekte olan hayatını Aelin'a bağlayabilirdi.

Üç ağız dolusu kan. Fenrys'in başını yosunlara yaslayıp gözlerini yummadan önce aldığının hepsi bu kadardı.

Aelin, Fenrys'in yanına kıvrıldı. Alevleri ikisini de sardı.

Rowan yerinden kıpırdayamadı. Hiçbiri kıpırdamadı.

Aelin'ın ağzından sessizce kısa bir sözcük çıktı.

Fenrys yanıt vermedi.

Aelin tekrar konuştu. Kraliçenin yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Yaşa.

Kan yeminini Fenrys'i hayatın bu yakasında tutmaya zorlamak için kan yeminini kullanmıştı. Yine de Fenrys hiç kıpırdamıyordu.

Alev ve sıcak baloncuğunun diğer yanında Elide bir elini ağzına götürdü. Gözleri parıldıyordu. O da Aelin'ın dudaklarından çıkan sözcüğü seçmişti.

Aelin üçüncü kez konuştu. Fenrys'e ilk emrini verirken dişleri parıldadı. *Yaşa.*

Bekleyişleri sırasında Rowan nefes bile almıyordu. Uzun dakikalar geçti.

Sonra Fenrys'in gözleri aralandı

Aelin gözlerini kurdun gözlerine dikti. Kraliçenin yüzünden sadece o sert ve kararlı emir okunuyordu.

Fenrys ağır ağır kıpırdadı. Patileri bedeninin altına giderken bacakları gerildi. Sonra doğruldu.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı Lorcan. "İnanamıyorum..."

Fakat Fenrys şimdi diz çöken kraliçelerinin karşısında doğrulmuştu işte. Aynı Fenrys başını eğip omuzlarını yere yaklaştırırken bir patisini diğerinin önüne uzattı. Eğilerek selam veriyordu.

Aelin'ın dudaklarına bir gülümseme otursa da daha belirmeden kayboldu.

Fakat Aelin diz çökmeye devam etti. Siyah gözleri hayretle ve ferahlamayla ışıldayan Fenrys onları süzerken. Rowan'la göz göze geldiler. Rowan gülümseyip başını eğerek onu selamladı.

Boğuk bir sesle "Saray meclisine hoş geldin enik," dedi.

Kurdun yüzünden duygusallık akıyordu. Sonra Fenrys yeniden Aelin'a doğru döndü.

Aelin boş gözlerle bakıyordu. Fenrys kürkle kaplı başıyla onun omzunu dürttü.

Aelin elini kurdun beyaz kürkünde dalgınca gezdirdi. Rowan'ın yüreği cız etti.

Maeve, Rowan'ın içgüdülerini yanıltmak için onun zihnine girmişti.

Maeve, Aelin'a ne yapmıştı? Geçen onca ay boyunca ona neler yapmıştı?

"Yola çıkmamız gerek," dedi Gavriel. Aelin'ın yanında gururlu ve tetikte duran Fenrys'i süzerken sesi boğuk çıkıyordu. "Kampla aramızı açıp gece kalacak bir yer bulmalıyız." Orada bu krallıktan nasıl ve nereden ayrılacaklarını yeniden değerlendireceklerdi. En iyisi ormana, dağlara gitmek olacaktı. Ağaçlar onları epeyce gizleyeceği gibi, saklanacak çok sayıda mağara da vardı.

Lorcan, Fenrys'e "Yürüyebilir misin?" diye sordu.

Fenrys siyah, nefret dolu gözlerini Lorcan'e çevirdi.

O kavganın geleceği belliydi. O öcün.

Kurt başını ona hafifçe salladı.

Elide bir ağacın dibine yığdıkları heybelerden birine uzandı. "Hangi yönden gideceğiz?"

Fakat Rowan ona yanıt veremedi.

Hayaletler kadar sessizce dere yatağında ortaya çıktılar. Ağaçların gölgesi altında yoktan var olmuşlar gibi.

Küçük bedenler; bazıları soluk, bazıları gece kadar kara, bazıları da pullu. Uzun ince parmakları ve geniş, kırpılmayan gözleri hariç epeyce gizlenmişlerdi.

Elide'ın ağzından bir hayret nidası çıktı. "Küçük Halk."

Elide daha Terrasen'in düşmesinin öncesinde bile Küçük Halk'tan

kimseleri görmez olmuştu. Sonrasında ise Küçük Halk Oakwald'un kadim ağaçlarının arasında görünüp kaybolmaktan, hışırtılar çıkarmaktan ötesini yapmamıştı. Asla çok sayıda ve açıkça kendilerini göstermemişlerdi.

Bir başka deyişle her zaman ortada göründükleri kadar bile görünmüyorlardı.

Açıklıkta toplanan yarım düzine kadar küçük insan köklerin, kayaların ve yaprak kümelerinin ardında gizlenmişti. Erkeklerden hiçbiri kımıldamasa da Fenrys'in kulakları onlara doğru yattı.

Bir mucize... Kraliçenin ve kurdun başına gelen tam olarak buydu.

Fenrys bitkin görünse de küçük insanlar orada toplanırken gözleri canlı bakıyordu.

Aelin onlara ancak göz ucuyla baktı.

Solgun, ince ve zayıf bir el yosunlu bir kayanın ardından yükselip kıvrıldı. *Gelin.*

Rowan sert bir sesle "Sizi takip etmemizi mi istiyorsunuz?" diye sordu.

El bir kez daha aynı hareketi yaptı. *Gelin.*

Gavriel "Onlar bu ormanı bizden bile iyi tanıyorlar," diye mırıldandı.

"Ve sen onlara güveniyorsun, ha?" dedi Lorcan.

Rowan'ın gözleri Aelin'a çevrildi. "Bir keresinde onun hayatını kurtarmışlardı," dedi. O gece Erawan'in suikastçısı Aelin için geri dönmüştü. "Şimdi de öyle yapacaklar."

Sessizce ve görünmeden ağaçların, kayaların ve kadim ormanın ırmaklarının arasından geçtiler.

Küçük insanları takip etmeye başladılar. Rowan; Aelin ve Fenrys'in bir adım gerisinde kalırken Gavriel ve Elide grubun başında, Lorcan arkasındaydı.

Ona gitme zamanı geldiğini söylediklerinde Aelin hiçbir şey söylememiş, sadece ayağa kalkmıştı. Rowan, Aelin'a pelerinini vermiş, Aelin pelerinin çıplak bedenini saran parlak, altın sarısı alev baloncuğundan içeri geçmesine izin vermişti.

Yürürlerken, çıplak ayaklarıyla kilometrelerce yürüyen Aelin pelerini göğsüne bastırıyordu. Ormanın taşları ve kökleri canını yakıyorsa da kılı bile kıpırdamıyordu. Sadece yürüyordu; yanında, o ateş küresinin içinde Fenrys'le. İkisi anılarda kalmış hayaletlermiş gibi.

Eskide kalan, ağaçların arasında ilerleyen bir görüntü. Kraliçe ve kurt.

Saatler ve kilometreler geçerken diğerleri nadiren konuştular. Ağaçlı tepeler daha dik yokuşlara açıldıkça kayalar büyüyor, kırık taşlar ve ağaçlar çoğalıyordu.

Gavriel, Elide'ın bir tepenin yıkık ağaç gövdeleri ve çatlamış taşlarla dolu yamacına kaşlarını çatarak baktığını fark edince ona "Orman ruhları arasındaki antik savaşlardan kalma bunlar," dedi. "Hâlâ savaşlar çıkarırlar. Bu diyar hariç diğer diyarlarda olanlardan ne haberleri olur ne de başka diyarların işleriyle ilgilenirler."

Rowan Küçük Halk'tan bile daha kadim ve ketum olan o eterik ırkı hiç görmemişti. Fakat Rowan'ın gitgide yaklaştıkları, yüksekte kalan dağ evinde zaman zaman Rowan'ın karanlık, aysız gecelerde parçalanan taşların ve ağaçların seslerini işittiği olurdu. Havada rüzgârdan eser bile yokken, ortada seslere yol açacak bir fırtına yokken.

Çok yaklaşmışlardı... Rowan'ın inşa ettiği dağ evine otuz kilometre kadar bir mesafe kalmıştı. Rowan, Aelin'ı günün birinde oraya götürmeyi planlamışsa da evden geriye külleri bile kalmamıştı. Sadece evin zamanında nerede olduğunu, Lyria'yı nereye gömdüğünü göstermek istiyordu. Lyria hâlâ orada yatıyordu. Aslında asla eşi olmamış olan eşi.

Rowan'ın gerçek eşi ise... Kararlı adımlarla ağaçların arasında yürüyordu. Bir hayaletten farksız.

Onlara ötedeki bir ağacın, bir kayanın ya da çalının ardından el eden küçük insanların peşinden gitmeye devam ettiler. Lorcan'in ardından gelen birkaçı usta ellerle ve küçük büyülerle geride bıraktıkları izleri gizliyorlardı.

Rowan geceyi geçirebilecekleri bir yerleri olması için dua etti. Aelin'ın uyuyabileceği, Maeve oyuna geldiğini fark ettiğinde onun gözlerinden kaçabileceği bir yer.

Doğuya yönlendiriliyorlardı. Kıyıdan uzağa. Rowan risk alıp onlara bir liman bulmaları gerektiğini söyleyemedi. Küçük insanların

onları o gece nereye götürdüklerini anlayınca kendi kıtalarına dönmeleri için bir plan yapacaklardı.

Kel Dağ'ın aşağısındaki gölde yaşayan yaratık hâlâ karanlık ve unutulmuş yerlerde avlanan şeylere kıyasla çok da büyük bir tehlike değildi.

Fakat küçük insanlar yine el ettiler.

Lorcan, Rowan'ın yanında bitti. "Bir tuzak olabilir."

Arkalarından gelen Aelin da yürümeye devam ediyordu. Rowan onun peşinden gidiyordu. Tıpkı son nefesine kadar ve sonrasında gideceği gibi.

Mağara ağzı dar olsa da çok geçmeden daha geniş bir geçide açıldı. Aelin mağaranın içini aydınlatıp siyah, taş duvarları çevreyi yeterince görebilecekleri kadar parlak bir altın sarısı ışıkla kaplıyordu.

Fakat devasa odaya girdiklerinde Aelin'ın alevi küçücük kaldı. Tavan karanlığın içlerine kadar uzansa da Rowan'ı hayrete düşürüp olduğu yere çakan odanın yüksekliği olmamıştı.

Kayaların kenarlarına nişler ve oyuklar açılmıştı. Bunlardan bazılarının içlerinde dürülü yataklar vardı. Bazılarında da giysi yığınları ve yiyecek. Birinin yakınında küçük bir ateş yanıyor; onun da ötesinde, bir duvara yaslanmış, küçük bir akarsudan gelen pırıltılı suyu taşıyan doğal, taş bir yalak vardı.

Fakat mağaranın daha da içlerinde, odanın diğer yanında, siyah kayanın dibinde büyük bir göl karanlığa uzanıyordu.

Bu dağların altında sayısız yeraltı gölü ve ırmağı vardı... Bu yerler öyle derinlerdeydi ki Fey'ler bile buraları keşfe çıkmaya zahmet etmemiş ya da cesaret edememişlerdi.

Anlaşılan duvarları huş ağacı dallarıyla süsleyecek kadar ileri gittikleri bu yeri Küçük Halk sahiplenmişti. Beyaz dallara küçük çelenkler ve çiçek kolyeleri asmışlardı. Yaprakların arasında küçük, mavimsi ışıklar yanıp sönüyordu.

O ışıklar büyünün ürünüydü. Kadim ve tuhaf bir büyünün. Sanki gece göğünden koparıp alınmışlardı.

Yüzüne huşu oturan Elide içeriyi inceliyordu. Gavriel ve Lorcan ise odayı daha keskin ve temkinli gözlerle değerlendiriyordu. Rowan da öyle. Tek çıkış geçtikleri girişti. Göl ötesinde bir kıyı olup olmadığı ayırt edilemeyecek kadar geniş bir alana uzanıyordu.

Aelin tereddütsüzce pırıltılı duvarlardan birine doğru yürüdü. Her zamanki temkinli halinden eser yoktu. Çıkışları ve çukurları, silah olarak kullanılabilecek şeyleri tartarken gözleri her zamanki gibi fırıl fırıl değildi.

Bir trans... Aelin neredeyse bir trans halindeydi; kendi içindeki dipsiz bir okyanusa dalmış ve öyle aşağılara sürüklenmişti ki diğerleri belki o okyanusun uzak yüzeyi üzerinde süzülen kuşlar gibiydiler.

Fakat Aelin o duvara, duvara ustalıkla kaplanmış huş ağacı dallarına doğru yürüdü. Rowan orada başka küçük insanların da olduğunu fark etti. Dallara tünemiş, dallara tutunan küçük insanlar.

Aelin'ın taşın üzerindeki adımları sessizdi. Fenrys onun yakınında durdu. Aelin'ı rahat bırakmak istiyormuş gibi.

Rowan; Lorcan, Elide ve Gavriel'ın mağaranın diğer yanındaki, içine eşya konmuş nişi incelemek için hareketlendiklerini belli belirsiz hissetti.

Fakat kendisi eşinin parlayan, canlı duvarın önünde durmasıyla mağaranın ortasında durdu. Aelin'ın yüzünde hiçbir ifade, bedeninde gerginlik yoktu.

Yine de Aelin başını karşısındaki dallarda yarım yamalak gizlenen küçük insanlara doğru eğdi. Çenesi kımıldadı... Konuştu. Kısa ve öz sözcüklerle.

Rowan Küçük Halk'ın konuştuğunu daha önce işitmemişti. Fakat kraliçesi, karısı, eşi onlarla fısıldaşıyordu işte.

Nihayet Aelin döndü. Yüzü hâlâ ifadesizdi. Azgın alevli gözleri göl kadar durgun ve soğuktu. Fenrys onun yanında dururken Rowan olduğu yerde kaldı. Aelin küçük ateşe yöneldi.

Güvenli. Aelin'ın ateşe doğru ilerleyişine, kendi küresinin parlak ışıklarla yanışına bakılırsa Küçük Halk Aelin'a bu mağaranın güvenli olduğunu söylemiş olmalıydı.

Diğerleri malzemeleri incelemeyi sürdürdüler.

Aelin onlara, çevresindeki hiçbir şeye aldırış etmeden ateş ve mağara duvarı arasındaki noktaya göz gezdirdi. Sonra çıplak taşın üzerine uzanıp gözlerini yumdu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Dorian gözlerini nasıl yeniden maviye dönüştüreceğini anlayana kadar üç gün kahverengi gözlerle dolaşmıştı. Beyaz Diş Dağları'nın sırtında yol alırlarken Asterin ve Vesta onunla acımasızca dalga geçmişler, abartılı tavırlarla Dorian'ın *o güzel çançiçeği gözlerinin* artık olmayışından yakınmış ve gözlerinin safir rengi geri geldiğinde tanrılara şükretmişlerdi.

Dorian'ın büyüsü bir elementten diğerine atlayabilse de şekil değiştirme becerisi büsbütün farklı bir yerde saklıydı. Dorian'ın diğer her şeyden çok bir tek şeyin –kendisini kapıp koyuvermenin, özgür kalmanın– özlemini çektiği yanında saklıydı. Vahşi Şeylerin Tanrıçası Temis'in özgür, serbest olduğu gibi. Dorian'ın pervasız, idealist bir prensten fazlası olmadığı zamanlarda olmayı dilediği gibi.

Büyünün tek komutu buydu: Kapıp koyuvermek. O gerdanlıktan beri Dorian'ın dönüştüğü kişiyi, şeyi bir kenara atıp yeni, farklı bir şeye dönüşmek.

Fakat bunu fark etmek hayata geçirmekten kolaydı. Gözleri maviye döndüğünden beri, içinde bir ip yumağı çözülmüşçesine, Dorian başka hiçbir şey yapamamış; hatta gözlerini yeniden kahverengiye dönüştürememişti.

Crochan'ler ve On Üçler Oakwald'un yoğun bitki örtüsü altındaki kuşluk vakti molaları için durmuşlardı. Ağaçlar çıplak olsa da yerde hiç kar yoktu. Bir gün daha yol aldıklarında buluşma noktasına varacaklardı. Eyllwe savaş liderlerine söz verdikleri süreyi bir hafta aşmış da olsalar bir şekilde orada olacaklardı.

Dorian devrik, yosunlarla kaplı bir kütüğün üzerinde oturup kurutulmuş tavşan parçasını kemirdi. Akşam yemeği.

Glennis açıklığın diğer yanından "Kendini nasıl zorladığını izlemek bile başımı ağrıtıyor," dedi. Yanlarındaki On Üçler sessizce yemek yiyorlar, Manon hepsini gözlüyordu. Crochan'ler onlarla oturuyorlardı. Nihayet. Sessizce de olsa yanlarında oturuyorlardı.

Bu da şimdi hepsinin Dorian'a baktıkları anlamına geliyordu. Dorian sert et parçasını indirip başını kocakarıya doğru eğdi. "Sanırım başım ikimize yetecek kadar zonkluyor."

"Tam olarak neye dönüşmeye çalışıyorsun? Ya da kime?"

Dorian'ın zıddına. Sorscha'nın varlığını yıllarca fark etmeyen adamın zıddına. Nihayetinde ona sadece ölüm sunan adamın. Büyü ona imkân tanısa Dorian o adamla arasındaki bağı koparmaktan memnuniyet duyacaktı.

"Hiçbir şeye," dedi Dorian. Yavan yanıtı karşısında On Üçler'in ve Crochan'lerin çoğu cılız öğünlerine geri döndü. "Sadece benimki gibi bir büyüyle bunun mümkün olup olamayacağını görmek istiyorum. Basit fiziksel özelliklerin bile değiştirilip değiştirilemeyeceğini." Yalan da değildi bu. Tam olarak.

Manon kaşlarını çattı. Tam olarak kavrayamadığı bir bulmacayı anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Fakat başaracak olursan," diye bastırdı Glennis, "kim olmak isterdin?"

Dorian yanıtı bilmiyordu. Zihninde boş bir karanlığın dışında bir görüntü canlandıramıyordu. Bu soruya yanında uzanan Damaris'in de bir yanıtı olamazdı.

Dorian kendi içine baktı. İçinde kabaran büyü denizini hissetti.

Dikkatli, görünmez elleri büyünün şekli üzerinde gezdirdi. Kendi içindeki bir ipliği takip etti. Cesaretine değil, hâlâ kırık kalbine doğru uzanan bir ipliği.

Kim olmak istersin?

Orada, Cyrene'in çaldığı güç tohumu gibi yatan... büyüsünün arapsaçına dönen düğümü vardı. Yo, aslında bu bir düğüm de değildi, bir halının ilmiğiydi. Dorian'ın örmesi gereken bir ilmik.

Cüret edebildiği şeye dönüştürebileceği bir ilmik.

Dorian kendi içindeki yarım yamalak dokunmuş halıya sordu: *Kim olmak istersin?* İpliklerin ve düğümlerin şekillenmesine, zihnindeki resmi ortaya çıkarmasına izin verdi. Küçükten başlayarak.

Glennis kıkırdadı. "Şimdi gözlerin yeşil oldu kral."

Dorian irkildi. Kalbi küt küt atıyordu. Diğerleri bir kez daha yemeklerine ara verdiler. Yüzlerinde hayretle. Bazıları Dorian'a daha dikkatlice bakmak için eğildi bile. Fakat Dorian büyüsüyle içindeki dokuma tezgâhını beslemeyi, ortaya çıkan resme yeni parçalar eklemeyi sürdürdü.

"Of, sarı saç da sana hiç yakışmadı." Asterin yüzünü buruşturdu. "Hastaymışsın gibi gösterdi seni."

Dorian kim olmak isterdi? Kendisi hariç herhangi biri. Dönüştüğü şey hariç herhangi bir şey.

Sessiz yanıtıyla o görünmez el kavradığı dokuma tezgâhını düşürdü. Dorian siyah saçlarının ve safir gözlerinin geri döndüğünü yüzünü görmeden anladı. Asterin rahat bir nefes aldı.

Fakat Manon'ın yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi. Dorian'ın dillendirmeği yanıtı işitmiş ve anlamış gibi.

Gökyüzü tamamen gecenin siyahıyla kaplanmıştı. Crochan'lerin ateşleri yapraksız ağaçların oluşturduğu ızgaranın altında çıtırdarken Glennis "Çorak Topraklar'ı gördünüz mü?" diye sordu.

On Üçler kocakarıya şaşkın gözlerle baktılar. Glennis genellikle hepsine birden seslenmez ya da kişisel sorular sormazdı.

Fakat en azından Glennis onlarla konuşmuştu. Üç günlük yolculuğun ardından Manon, Crochan'leri kazanma konusunda Beyaz Diş Dağları'ndan ayrılmadan önce neredeyse yine oradaydı. Yine de Crochan'ler onunla konuşuyorlar, ara sıra yemeklerde Glennis'in ocağına katılıp ağızlarını gerekli olduğunda açıyorlardı.

Asterin cadılar meclisi adına yanıt verdi. "Hayır. Bizden kimse görmedi. Fakat ben dağların diğer yakasındaki ormanda biraz zaman geçirdim. Yine de o kadar uzağa gitmedim." Cadının altın benekli, siyah gözlerinde keder belirdi. Sanki öyküsünde eksik bir şeyler bırakmıştı. Nitekim Sorrel, Vesta hatta Manon yüzlerinde bir nebze cadının kederini andıran bir ifadeyle Asterin'e baktılar.

Manon sayvanın altındaki ateşin başındaki tek Crochan olan Glennis'e "Neden sordun bunu?" diye sordu.

"Meraktan," dedi kocakarı. "Bizden de kimse girmedi. Buna cesaret edemiyoruz."

"Bizden korktuğunuz için mi?" Ateşe eğilen Asterin'in altın sarısı saçları sallandı. Alnına bağlamak için kampta bir parça deri bulmuştu; geçen yüz yıl boyunca taktığı siyah bandana olmasa da en azından tanıdık bir görüntüydü bu.

"Bizi nasıl etkileyeceğinden korktuk. Bir zamanlar görkemli olan şehrimizden, topraklarımızdan geri kalanı görmek."

Manon "Molozdan başka bir şey kalmadığı söyleniyor," diye mırıldandı.

"Peki şehri yeniden inşa edebilecek olsan bunu yapar mıydın?" diye sordu Glennis. "Şehri sizin için yeniden inşa eder miydin?"

"Ne yapacağımızı hiç tartışmadık," dedi Asterin. "Bir gün yurdumuza dönüp dönemeyeceğimizi de."

Glennis kendi kendisine düşünür gibi "Belki de bir plan akıllıca olurdu," dedi. "Planlar güç verir." Mavi gözleri Manon'a çevrildi. "Sadece Crochan'ler için değil, kendi halkın için de."

Dorian bu sohbetin bir parçası olmasa da başını salladı.

On Üçler, Demirdişler ve Crochanler bir halk olarak kim olmak, ne kurmak istiyorlardı?

Manon ağzını açsa da Gölgeler ocaklarının halkasına aceleyle girdiler. On Üçler hemen ayağa kalktılar.

Edda nefes nefese "Önden keşfe çıkıp randevu noktasını inceledik," dedi.

Manon kendisini işiteceklerine hazırladı. Kampta bir gücün canlandığı hissedildi. Dorian'ın büyüsünün onları çevresinde neredeyse delinemeyecek bir kalkan oluşturduğunun tek belirtisiydi bu.

Briar, Edda'nın sözlerini "Orası ölüm kokuyor," diye tamamladı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çok geç kalmışlardı.

Bir saat, bir gün değil. Hayır, otuz kilometre güneydeki yapraklarla kaplı açıklıktaki cesetlerin durumuna bakılırsa geciktirildikleri bir hafta süre Eyllwe'deki birliğin her şeyine mal olmuştu.

Morath savaşçıları yattıkları yerde bırakmıştı; ölenler arasında birkaç kırmızı pelerinli Crochan –kuzeyli kız kardeşlerini oraya çağıranlar– de vardı. Kalanlara göz gezdirirlerken çürümenin kokusu Manon'ın gözlerini sulandırdı.

Bunu o yapmıştı.

Crochan'leri o çatışmayla geciktirmesi buna sebep olmuştu. Manon'ın açıklığın ucunda, bir kolunu kötü kokuyu almamak için burnunun üzerine götüren Dorian'a tek bakışı onun da aynı şeyi düşündüğünü anlamasına yetti. Gözlerindeki sert bakış yeterince çok şey anlatıyordu.

"Bazıları kaçabilmiş," dedi Edda. Gölge'nin yüzünden acı okunuyordu. "Fakat çoğu kaçamamış."

Bronwen herkesin işitebileceği kadar yüksek sesle "Bir kısmının hayatta kalmasını istediler," dedi. "Korku salmak için."

Manon parçalanmış ağaçlara, orman zemininde cesetler kadar perişan halde uzanan kadim meşelere baktı. Katliamdan kimin sorumlu olduğunun kanıtı.

Bunda kendisinin de payı vardı.

Bronwen soğuk ve alçak bir sesle "Demirdiş birliklerinden birinin saldırısı karşısında hangi ölümlü birliği hayatta kalmayı ümit edebilir ki? Özellikle de söz konusu hava birliği öyle yetenekli bir

Uçuş Lideri tarafından eğitilmişse."

Asterin, Bronwen'ı "Sözlerini dikkatli seç," diyerek uyardı.

Fakat Una; Manon'ın kuzenlerinden biri olan o güzel, kahverengi saçlı Crochan gümüş bağlı süpürgesini eline alıp "Onları sen eğittin," dedi. "Hepiniz eğittiniz... *Bunu* yapan cadıları siz eğittiniz." Una çürüyen bedenlere, kesik boğazlara ve çabuk, hem de hiç mi hiç çabuk gelmeyen ölümlere işaret etti. "Ve bizden bunu unutmamızı mı bekliyorsunuz?"

Sessizlik çöktü. Asterin bile sustu. Glennis tek kelime etmedi.

Manon'ın elleri uyuştu. Ona yabancılaştı. İçlerindeki demir kırılganlaştı.

Bunu o yapmıştı. Geniş açıklıktaki askerler onun için hiçbir şey ve hiç kimseydi. Çoğu ölümlüydü. Yine de... Manon'ın çizmelerinin yakınında bir kadın uzanıyordu. Bedeni göbeğinden göğüs kafesine kadar yarılmıştı. Boş bakan, kahverengi gözleri tepelerindeki mahvolmuş ağaç sayvanına dikilmişti. Ağzı hâlâ acıyla haykırıyormuş gibi açıktı.

Dorian cadıların arasında belli birine seslenmeden "Onları yakabilirim," dedi.

Kadın, Manon'ın önündeki o savaşçı bir zamanlar kimdi? Kimin için savaşmıştı? Krallıklar ve hükümdarlar için değilse hayattayken kimi savunmaya değer görmüştü?

"Kralı ve Eyllwe kraliçesini uyarmalıyız," diyordu Bronwen. "Prensleri de uyarmalıyız. Onlara kendilerini göstermemelerini söylemeliyiz. Erawan esir alma niyetinde değil."

Manon gözlerini uzunca bir süre katledilmiş savaşçıya dikti. Bir zamanlar haz aldığı şeylere. Bir zamanlar övündüğü, zerre kadar pişmanlık duymadan yaptığı şeyler. Sırf büyükannesi onu takdir etsin diye. Demirdişler onu takdir etsin diye.

Bunlarla hatırlanacaklardı.

Manon bunlarla hatırlanacaktı.

Erawan'in şampiyon binicisi. Onun uçuş lideri.

"Onları yakma," dedi Manon.

Açıklığa sessizlik çöktü.

Fakat Manon kötü kokan toprağın üzerinde diz çöküp demir dişlerini çıkardı ve kazmaya başladı.

Eldivenlerini çıkaran Asterin yere eğildi. Sorrel ve Vesta da. Ardından On Üçler'in geri kalanı.

Soğuk, sert toprak kolay kazılmıyordu. Toprak Manon'ın parmaklarını yırtıyor, kökler ve taşlar sürtündükçe teni yanıyordu.

Açıklığın diğer ucunda Manon'ın süpürgesini geri verdiği Karsyn de çömeldi. Fakat Manon kirli ve kanayan elini kaldırdı. Cadı durdu. "Sadece On Üçler," dedi Manon. "Onları gömeceğiz." Crochan'ler gözlerini onlara diktiler. Manon kadim toprağı yardı. "Hepsini gömeceğiz."

Manon ve On Üçler kanla ıslanmış toprağın üzerinde çömelip saatlerce mezarı kazdılar.

Dorian, Eyllwe kralı, kraliçesi ve onların iki oğluna mesaj götüren Bronwen ve Glennis'e yardım etti. Onları tehlikeye karşı uyardı. Hepsi de bu kadardı. Ne yardım istediler ne de asker talep ettiler.

Şafaktan hemen önce Crochan ulakları geri döndü. Onları daha önce oraya çağıran güneyli akrabaları katliamdan hemen sonra gelmişlerdi. İnsanlardan kurulu birliği ya da önden gönderilen bir avuç cadıyı kurtarmak için çok geç kalmışlardı. Dosdoğru Banjali'ye uçmuşlardı. Orada onların dört cadılar meclisi şimdi Eyllwe kralına ve kraliçesine yardımcı oluyordu.

Eyllwe kraliyet ailesinin buna ihtiyacı varmış gibi göründüğünden de değil. Hayır, diğer Crochan ulağı bizzat kraldan bir mesajla dönmüştü: Birliğin kaybı her ne kadar acı da olsa Eyllwe'nin cesaretini kırmamıştı. Asileri ve topladıkları kuvvetler küçük de olsa hâlâ Morath'e direniyor, pes etmiyordu. Güneye uzanan hattı tutmaya devam edecekler, bunu da son nefeslerini verene dek yapacaklardı.

Fakat Dorian yazıya dökülmemiş sözcüklerin ne anlama geldiğini anlamıştı: Onların Terrasen için harcayacak bir tek askeri yoktu. Dorian gördüklerinden sonra onlara hak veriyordu da.

Eyllwe çok şey vermişti, çok da uzun zaman. Artık yükü geri kalanların omuzlamasının zamanı gelmişti.

Dorian, Manon'ın onu izleyen Crochan'lerin farkında olup olmadığını merak ediyordu. Onu nefretle değil, bir nebze saygıyla izliyor-

lardı. On Üçler birlikte geniş bir mezar kazdılar. Ejderhalarından toprağı temizlemelerini bile istemeden.

Güneş önce yükselip sonra batmaya başladı. Mezar ağır ağır şekilleniyordu. Ölen tüm savaşçıların sığacağı kadar genişti.

Dorian, Morath'e gitmek zorundaydı. En kısa zamanda.

Benzer bir durum tekrar yaşanmadan. Bir başka toplu mezar daha kazılmadan. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Boynuna bir başka gerdanlığın takılması düşüncesinden bile beterdi bu.

Dorian kaçmayı başardığında gece tamamen çökmüştü. Boş bir açıklık bulup işaretleri çizdiğinde ve kendi kanıyla parıldayan Damaris'i toprağa sapladığında.

Bu kez büyülü çağrısı çabucak yanıt bulmuştu.

Fakat gece ayazında pırıltılarla ortaya çıkan Gavin olmadı.

Dorian'ın büyüsü alevlendi. Figür şekillenirken saldırıya hazırlandı.

Kaltain Rompier üzerinde kapkara elbisesi ve bağlanmış saçlarıyla Dorian'a hüzünle gülümsedi.

Dorian ne diyeceğini bilemedi.

Fakat büyüsü etrafında dolanıyor, görünmez eller kemikleri kırmaya heves ediyordu.

Kaltain Rompier'in alınacak canı yoktu.

Fakat Kaltain Rompier ince elini kaldırdı; tüllü elbisesi ve ipeksi saçları hayalet bir rüzgârda dalgalandı. "Sana zarar vermem."

"Ben seni çağırmadım." Dorian'ın aklına tek gelen bu oldu.

Kaltain'in siyah gözleri Wyrd işaretlerinin oluşturduğu çemberden Damaris'e çevrildi. "Çağırmadın mı?"

Dorian kılıcın nasıl ve neden Gavin'ı değil de onu çağırdığını düşünmek istemiyordu. Ya kılıcın kendine ait bir iradesi vardı ya da o kılıcı bahşeden tanrı bu buluşmayı ayarlamıştı. Dorian'a her ne gerçeği göstermek istiyorsa.

Dorian hırıltılı bir sesle "Morath'te öldürüldüğünü sanıyordum," dedi.

"Öldürüldüm de." Kaltain'in yüzünde Dorian'ın kadının hayatta

olduğunda görmediği kadar yumuşak bir ifade vardı. "Birçok açıdan öldüm."

Manon ve Elide, Dorian'a Kaltain'in nelere göğüs gerdiğinden bahsetmişlerdi. Kaltain'in onlar için neler yaptığından da. Dorian başını eğdi. "Üzgünüm."

"Ne diye üzgünsün?"

Sonra sözcükler akıverdi. Dorian'ın Eyllwe'nin Taş Bataklıkları'ndan beri tuttuğu yerden dökülüverdi. "Görmem gerektiği gibi görmediğim için. Seni nereye götürdüklerini bilmediğim için. Fırsatım varken sana yardım etmediğim için."

"Fırsatın var mıydı ki?" Soru sakince sorulmuşsa da Dorian, Kaltain'in sesinde keskin bir öfke olduğuna yemin edebilirdi.

Dorian inkâr etmek için ağzını açtı. Fakat kendisini geriye –gerdanlıktan, Sorscha'dan önce olduğu kişiye– bakmaya zorladı. "Senin şato zindanında olduğunu biliyordum. Orada çürüyüp gitmene göz yummaktan memnundum. Sonra Perrington, yani Erawan seni Morath'e götürdü ve ben zahmet edip bunun üzerine düşünmedim bile." Dorian'ın içine utanç yayıldı. "Üzgünüm," diye yineledi.

Krallığına ya da halkına hizmet etmemiş, doğru dürüst hizmet etmemiş bir veliaht prens. Gavin haklıydı.

Kaltain'in bedeninin kenarları parıldadı. "Ben de büsbütün suçsuz değildim, biliyorsun."

"Morath'te başına gelenler asla senin suçun değildi."

"Değildi," dedi Kaltain. Yüzüne bir hüzün oturdu. "Fakat geçen sonbaharda Rifthold'a gitmek, sana –tacına– olan hırsımın peşinde koşmak benim seçimimdi. Bazı seçimlerimden dolayı pişmanım."

Dorian'ın gözleri Kaltain'in çıplak önkoluna, ölümde bile yerinde kalan yara izine çevrildi. "Dostlarımı kurtardın," dedi Dorian. Kaltain'in önünde diz çöktü. "Onları kurtarmak ve Wyrd anahtarını Erawan'den almak için her şeyini feda ettin." Dorian da Morath'in korkunç yaratıklarından kurtulabilecek olsa aynını yapardı. "Sana borçluyum."

Kaltain başını eğip önünde diz çöken Dorian'a baktı. "Benim hiç dostum olmadı. Senin gibi dostlarım. Bu yüzden hep kıskandım seni. Seni ve Aelin'i."

Dorian başını kaldırdı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Belli belirsiz bir gülümseme. "Ölümün bazı avantajları oluyor."

Dorian sonraki sorusuna engel olamadı. "Orası...buradan iyi mi? Huzurlu musun?"

Kaltain alçak sesle "Bunu söylemem yasak," dedi. Gözlerinde anlayışlı bir bakış vardı. "Burada, yanımda kimlerin olduğumu söylemem de öyle."

Dorian başını salladı. Göğsündeki sıkışmayı ve hayal kırıklığını bastırdı. Fakat başını yana eğdi. "Seni bunu yapmaktan alıkoyan kim?" Erilea'da mahsur kalan on iki tanrının bu diyarlara hükmetmediği şüphesizdi.

Kaltain'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Bunu söylememe de izin yok." Dorian ağzını açıp yeni sorular soracakken Kaltain araya girdi. "Müdahale eden başka güçler var. Anlaşılır ve bilinen olanın ötesinde."

Dorian, Damaris'e baktı. "Başka tanrılar mı?"

Kaltain'in sessizliği yeterli bir yanıttı. Fakat...başka zaman. Bunu başka zaman düşünecekti.

Dorian "Seni çağırmak hiç aklımdan geçmemişti," itirafında bulundu. "Morath'in gerçek dehşetini bilen seni. Fark etmemişim..." Ayağa kalkarken sözcüklerin gerisini getirmedi.

Kaltain, Dorian'ın sorusunu "Benden geriye çağırılabilecek bir şeyler kalabileceğini mi?" diye tamamladı. Dorian yüzünü buruşturdu. "Anahtar çok şeyi alıp götürdü. Fakat her şey de değil."

"O halde üçüncü anahtar gerçekten Morath'de mi?"

Kaltain başını kasvetle salladı. Bedeni parıldarken görüntüsü bir an için silikleşti. "Fakat onun anahtarı nerede tuttuğunu bilmiyorum. Ben... sorunu bizzat çözmeye girişmeden önce ikinci anahtarı almaya hazır değildim." Kaltain uzun, ince parmaklarını kolundan aşağı kıvrılan siyah yara izinin üzerinde gezdirdi.

Dorian onunla hiç –gerçek anlamda– konuşmamıştı. Ona şöyle bir bakıp başını çevirmekten öte bir şey yapmamış, onunla nezaketen sohbet etmek ağrına gitmişti.

Yine de Kaltain karşısındaydı işte. Morath'in üçte birini yok eden, sadece katıksız irade gücüyle bir Valg prensini ortadan kaldıran kadın.

"Nasıl başardın?" diye fısıldadı Dorian. "Onun kontrolünden na-

sıl kurtuldun?" Dorian bunu öğrenmek zorundaydı. Cehennemin içine yürüyecekse, boynuna yeni bir gerdanlığın takılması gayet olasıysa bunu bilmek zorundaydı.

Kaltain, Dorian'ın boynuna göz gezdirdikten sonra gözlerini onun gözlerine çevirdi. "Çünkü ona öfkeyle karşılık verdim. O gerdanlığı hak etmediğimi düşündüm."

O sözlerin doğruluğu Kaltain, Dorian'ın göğsüne bir yumruk indirmişçesine kralı sarstı.

Kaltain sadece "Çağrı işaretlerini bir nedenden ötürü çizdin," dedi. "Öğrenmek istediğin nedir?"

Dorian yüzüne Kaltain'in çarptığı gerçeği bir kenara attı; Dorian'ın bir zamanlar olduğu ve dönüştüğü şeye tuttuğu aynayı. Dorian gerçek bir prens olmamıştı... Ne ruhen ne de amelleriyle. Olmaya çalışmıştı. Fakat çok geç kalmıştı. Çok geç harekete geçmişti. Dorian kral olarak da çok da iyi bir iş çıkardığından şüpheliydi. Adarlan'ı kendi suçluluk duygusu ve öfkesinden dolayı bir kenara atmışken, kurtarılıp kurtarılmaması gerektiğini sorgulamışken şüphe etmemesi mümkün değildi.

Adarlan'ın kurtarılmayı hak etmemesi gibi bir olasılık varmış gibi.

Nihayet Dorian "Morath'e gitmeye hazır mıyım?" diye sordu.

Bunu bilse bilse Kaltain bilirdi. Manon'ın ya da Elide'ın gördüklerinden çok daha kötü şeylere şahit olmuştu Kaltain.

Kaltain bir kez daha Damaris'e baktı. "Yanıtı biliyorsun."

Fakat siyah elbise gecenin karanlığına karışmaya başlarken Kaltain'in dudakları gerildi. "Orada nelerle yüzleşeceğini biliyorsun. Hazır olup olmadığını söylemek bana düşmez."

Dorian'ın boğazı kurudu.

Kaltain "Morath'e dair tüm işittiklerin doğru. Doğru ve hayal bile edemeyeceğin, çok daha kötü şeyler de var. Hisardan şaşma. Orası Erawan'in kalesi ve muhtemelen anahtarı emanet edebileceği tek yer."

Dorian başını salladı. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Tamam."

Kaltain, Dorian'a doğru bir adım attı. Fakat Kaltain'in görüntüsünün kenarları titreşmeye başlayınca Dorian durdu. "Uzun süre oyalanıp Erawan'in dikkatini üzerine çekme. Erawan kibirli ve bencildir; koridorlarında neyin gezindiğine dikkat etmeye tenezzül et-

meyecektir. Elini çabuk tut Dorian."

Elleri titreyince Dorian yumruklarını sıktı. "Onu öldürebilecek olsam fırsatı değerlendirmeli miyim?"

"Hayır." Kaltain başını iki yana salladı. "Başaramazsın. Hisarın derinlerinde bir odası var. Gerdanlıkları orada tutuyor. Seni ele geçirirse oraya götürür."

Dorian sırtını dikleştirdi. "Ben..."

"Planladığın gibi Morath'e git. Anahtarı al ve bundan fazlasını yapma. Yoksa boynuna yine bir gerdanlık takılır."

Dorian yutkundu. "Doğru dürüst şekil değiştiremiyorum bile."

Kaltain ay ışığı altında gözden kaybolurken ona yarım yamalak gülümsedi. "Öyle mi?"

Sonra gözden kayboldu.

Dorian az önce Kaltain'in durduğu yere baktı. Wyrd işaretleri yok olmuştu bile. Orada sadece Damaris duruyordu. Bir şekilde Dorian'ın işitmesi gerektiğini sezdiği o gerçeğin şahidi Damaris.

Böylece Dorian büyüsündeki arapsaçını yokladı. Ham gücün kaynadığı ve Dorian'ın dilediği şekilde kendisini gösterdiği o yeri.

Koyuver gitsin... Şekil değiştirme büyüsünün komutu buydu. Her şeyi bir kenara bırakmak. Valg prensi bedenini işgal ettiğinden beri Dorian'ın kendi etrafına inşa ettiği duvardan kurtulması ve içine, kendisine bakması gerekiyordu. Belki de kılıç Kaltain'i çağırarak Dorian'dan bunu yapmasını istemişti.

Kim olmak istiyorum?

Dorian sessiz geceye "Dostlarıma layık biri," diye seslendi. "Krallığına layık bir kral." Kısa bir an için gözünün önüne kar beyazı saçlar ve altın sarısı gözler geldi. "Mutlu," diye fısıldadı Dorian. Damaris'in kabzasını kavradı. Epeydir içinde duran o korku kalıntısını salıverdi.

Kadim kılıç Dorian'ın elinde ısındı. Dostane ve geçici bir sıcaklık.

O sıcak parmaklarından, bileğinden aktı. Dorian'ın içindeki, tüm o doğruların olduğu yere; orada sıcak, güçlü bir ağrıya karıştı.

Sonra dünya büyüdü, genişledi; ağaçlar yükselirken, zemin Dorian'a yaklaştı...

Dorian yüzüne dokunmak için hareketlense de elleri olmadığını gördü.

Sadece kurum karası kanatları vardı. Sadece sözcüklerin çıkmadığı siyah bir gagası vardı.

Bir kuzgun. Bir...

Hafifçe nefes alıp boynunu çevirdi. Bu formda boynunu çevirmesi çok daha kolay oluyordu. Ağaçlara doğru çevirdi boynunu. Bir meşenin gölgesi altında dikilen, kanlı ve kirli ellerini ağacın gövdesine yaslarken gözlerini ona –Dorian'ın dönüşümüne– diken Manon'a doğru.

Dorian kendisini bu tuhaf ve hafif bedende tutan güç ipliğini yokladı. Bir anda her şey tersyüz oldu. Dorian büyüdükçe büyüyüp insan bedenine döndü. Damaris soğuktu ve hâlâ ayağının dibindeydi. Bir şekilde giysileri de sağlam kalmıştı. Belki de kendi ham büyüsüyle gerçek şekil değiştirenin yeteneği arasındaki farkların ürünüydü bu.

Fakat Manon dişlerini gösterdi. Altın sarısı gözleri korlar gibi parıldadı. "Bana üçüncü Wyrd anahtarını ele geçirme niyetin olduğunu ne zaman söyleyecektin acaba?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Galan Ashryver Aedion'a nefes nefese "Geri çekilmemiz gerek," dedi. Ordu saflarının derinlerindeki su çadırında dikiliyorlardı. Veliaht prensin üzerine hem kırmızı hem siyah kan bulaşmıştı.

Dondurucu rüzgârda ve karda üç gün boyunca savaşmışlar, üç gün boyunca ağır ağır kuzeye püskürtülmüşlerdi. Aedion ön cephelerde askerlere sürekli nöbet tutturuyor; birkaç dakika uyuyabilen askerler daha da hantallaşmış bir halde savaşa dönüyordu.

Aedion da cephe hattından daha birkaç dakika önce, ancak Kyllian ona gitmesini emrettiği için ayrılmıştı. Hatta Kyllian, Aedion'ı arkasına alacak kadar ileri gitmiş; buraya kadar Bela Aedion'a üstünkörü eşlik edebilmişti. Wendlyn Veliaht Prensi Galan kuvvetlerinin en uç cephesinde su içiyordu. Prensin zeytin rengi teni küle çalmıştı. Aceleyle koşan ya da zar zor yürüyen askerlerini gözleyen Ashryver gözlerinin feri sönmüştü.

"Burada geri çekilirsek, Orynth'e kadar kovalanırız." Ağzından çıkan her sözcükle Aedion'ın boğazı acıdı.

Aedion hiç o kadar büyük bir ordu görmemişti. Yıllar önce Theralis'te bile.

Galan, Aedion'a deri matarasını uzattı. Aedion kana kana su içti. "Peşinden geleceğim kuzen, sonu ne olursa olsun. Fakat bunu sürdüremeyiz. Bir gece daha sürdüremeyiz."

Aedion bunu biliyordu. Savaş karanlığa sarktığında fark etmişti bunu.

Askerler neden Azgın Alevlerin Aelin'ının düşmanlarını yakıp küle çevirmediğini sormaya başladıklarında. Aelin onlara hiç olmazsa daha rahat savaşabilmeleri için ışık sağlamadığında.

Askerler Aelin'ın neden yine ortadan kaybolduğunu sorduklarında.

Lysandra ilken'lerle savaşmak için ejderha şekline bürünmüştü. Fakat pes etmek, savunma hattının gerisine çekilmek zorunda kalmıştı. Ejderha formu ilken'leri öldürmekte iyi olsa da Morath okçuları ve mızrakçıları için iri bir hedefti.

İleride, huzursuzluk verecek kadar yakınlarda çığlıklar ve çarpışan silahların tıngırtıları göğe yükseldi. Fey asilzadelerinin büyüsü ve onların askerleri de yetersiz kalmaya başlamıştı. Onların büyüsünün yetmediği yerde Sessiz Suikastçılar ortaya çıkıyor, çevikçe ve amansızca Valg'leri ve ilken'leri parçalıyorlardı. Ayrıca Briarcliffli Ansel'ın yedek ordusu da ortada yoktu.

Yakında... Kızıl saçlı kraliçe daha saatler öncesinde alışagelmedik bir ağırbaşlılıkla onlara bu sözü vermişti. Kendisine eşlik eden birliğin sayısı hızla azalırken. *Ordunun geri kalanı yakında burada olacak.*

Bir hırlama savaşın yaygarası içinden kopup onlara ulaştı. Hayalet leopar hiç hız kesmemiş, bir an olsun durup dinlenmemişti.

Aedion'ın çadırdan çıkıp savaşa geri dönmesi gerekiyordu. Bir şeyler yiyip geri dönmesi. Kyllian bir süre düzeni sağlasa da onların prensi Aedion'dı. Aelin da ortada yokken...askerleri hizaya getirme görevi Aedion'a aitti.

Fakat safları bir barajdaki çatlaklar gibi fire veriyordu.

Ilias ve Sessiz Suikastçılar gökteki ilken'leri vurup düşürürken, okları hedeflerini kolayca bulurken "Perranth'teki Lanis Nehri," diye mırıldandı Aedion. Önce kanatları hedef almak gerekiyordu. Bunu zor yoldan öğrenmişlerdi. Kanatları vurarak onları düşürüyor, başa kılıç darbeleriyle kafalarını uçuruyorlardı.

Yoksa ilken'ler yeniden doğruluyordu. Doğrulduklarında da kimlerin onları öldürmeye çalıştığını hatırlıyorlardı.

Aedion "Kuzeye geri çekilip Perranth'e ulaşır ve nehrin diğer yakasına geçersek onları da nehri aşmaya zorlayabiliriz. Sonra orada onları avlayabiliriz."

"Bir köprü var mı?" Geri kalan iki Valg prensinden birinin askerlerin üzerine karanlık bir dalgası göndermesiyle Galan'ın yüzü gerildi. Askerler ayazda çiçekler gibi soluverdiler.

Güç dalgasının karşılığı bir rüzgâr ve buz dalgası oldu... Sellene ya da Endymion yapmıştı bunu. Belki kuzenlerinden biri.

"Hiçbir köprü yeterince büyük değil. Fakat nehir kaskatı dondu... Nehirden geçip buzu eritebiliriz."

"Aelin'la." Şüpheli, temkinli bir soru.

Aedion; Valg prensin büyü gücüyle mücadele eden büyü patlamasının kaynağına işaret etti. "Fey asilleri buz yaratabiliyorlarsa, o buzu çözebilirler de. Tam da Morath askerlerinin ayaklarının altındayken."

Galan'ın turkuvaz gözleri parladı. Sebep ya plandı ya da Aelin'ın bu planı hayata geçirecek kişi olmayacağıydı. "Morath planımızı sezebilir."

"Fazla seçenek yok." Perranth'te daha fazla erzaka erişebilecekleri gibi belki şehirden onlara katılıp taze kan sağlayacak askerler olacaktı. Fakat geri çekilirlerse...

Aedion bir bir yarılan savunma hatlarına, tükenmenin ve ölümün eşiğindeki askerlere göz gezdirdi.

Geri çekilip hayatta kalmak. Savaşıp ölmek.

Zira bunu sürdürürlerse bu direniş başarısızlıkla sonuçlanacaktı. Burada, güney ovalarında sonları gelecekti.

Rowan ve diğerlerinin Aelin'ı bulacaklarının garantisi yoktu. Dorian ve Manon'ın üçüncü Wyrd anahtarını bulup Aedion'ın kraliçesine –tabii Aelin kaçabilirse ve onları bu kargaşada bulabilirse– vereceklerinin de. Manon'ın mücadeleye kaç Crochan'i katabileceğinin de. Tabii katabilirse.

Terrasen kıyısı boyunca yüzen donanma faydalı olamayacak kadar zayıflamışken sadece Briarcliff'li Ansel'ın geri kalan kuvvetleri bir rahatlama sağlayabilirdi. Tabii o zamana kadar kendilerinden geriye bir şey kalırsa. Takviye kuvvetler gelene dek direnmekten başka pek bir seçenek yoktu. Son müttefiklerini beklemekten başka.

Çünkü Rolfe ve Mycenia'lıların... geleceklerinin hiçbir garantisi yoktu. Onlardan hiç ses çıkmamıştı.

Aedion prense "Geri çekilme emrini verin," dedi. "Ayrıca Endymion ve Sellene'e kaçışımız başlar başlamaz güçlerine ihtiyacımız olacağını iletin."

İkisine tüm büyülerini güçlü bir kalkana çevirip askerler Morath'le aralarındaki mesafeyi mümkün olduğunca açmaya çalışırken onların arkalarını kollamaları için ihtiyaç vardı.

Galan başını sallayıp kanlı miğferini siyah saçlarına oturttu. Sonra askerlerin kargaşasına karıştı.

Geri çekilme. Bu kadar kısa zamanda, bu kadar çabuk. Aedion'ın aldığı onca eğitime; öğrenerek, savaşarak ve liderlik ederek geçen onca yıla rağmen sonunda bu noktaya varılmıştı.

Perranth'e varabilecekler miydi ki?

Ordunun güneye ilerlerken kurulan düzeni kuzeye geri kaçış sırasında hepten çökmüştü. Fey birlikleri arkadan geliyor, büyü kalkanları fire verse de dayanıyordu. Askerler Perranth'e geri çekilirlerken Fey'ler Morath'in güçlerini tepelerin eteklerinde tutuyorlardı. Aksayan ve bitkin askerlerin homurtuları onların arasında at formunda yorgun argın yürüyen Lysandra'nın kulaklarına ulaşıyordu. Lysandra delinmiş zırhından bağırsakları sarkan genç bir adamın sırtına binmesine izin vermişti.

Kilometreler boyunca sırtında sere serpe uzanan adamın sızan kanı Lysandra'nın böğrünü ısıtmıştı.

Sonra kan akışı durdu. Dondu.

Genç adam da.

Lysandra onu sırtından atmaya, cesedini çiğnenmek üzere orada bırakmaya kıyamadı. Zaten gencin kanı donup onu Lysandra'ya yapıştırmıştı.

Her bir adım irade gücü gerektiriyordu. Lysandra'nın yaraları etrafındaki askerlerden daha hızlı iyileşiyordu. Askerlerin çoğu Perranth'e ilerleyişleri sırasında yere yığılmıştı. Bazıları arkadaşları ya da yabancılar tarafından taşınmıştı.

Bazıları bir daha ayağa kalkamamıştı.

Direnişin bu kadar çabuk çözülmemesi gerekiyordu.

Perranth'e yaklaştıkça ilk gece verilen birkaç saatlik molaya rağmen şikâyetler arttı. *Kraliçe nerede? Ateşi nerede?*

Lysandra, Aelin kılığında savaşamaz, bunu ikna edici bir şekilde ve hayatta kalacak kadar iyi yapamazdı. Ateş-Getiren'in alevler olmadan savaştığını gördüklerinde... gerçeği fark edebilirlerdi.

Kaçmış. Yine.

İkinci gece iki Sessiz Suikastçı ölü askerin hâlâ Lysandra'nın sırtında uzandığını fark ettiler.

İki suikastçı genç adamı Lysandra'ya yapıştıran donmuş kanı ve et parçalarını ayırmak için sıcak su getirip sonrasında Lysandra'yı yıkarken tek kelime etmedi.

Kısrak formundayken Lysandra'nın da onlara söyleyecek sözü, ne olduğunu bilip bilmediklerini sormasının yolu yoktu. Yine de ona şefkatle yaklaştılar.

Kimse viran kampta gezinen yalnız atı tutmak için çabalamadı. Bazı askerler çadırlar kurdular. Birçoğu ateşlerin kenarında, pelerinlerini ve ceketlerini üzerlerine sererek uyudu.

Lysandra'nın kulakları çınlıyordu. Muharebenin ilk anlarından beri.

Lysandra onun çadırını nasıl bulduğunu bile bilmese de işte çadır oradaydı. Çadır kapısının geceye açılmış kanatları arasından onun yanında Galan, Ansel ve Ren'le dikildiğini gördü.

Allsbrook lordunun kaşları başı neredeyse tavana değen Lysandra'nın içeri girmesiyle kalktı.

Bir at. Lysandra hâlâ bir attı.

Ren, Lysandra'ya doğru sendeledi. Bedeninin her karışında ağırlığını hissettiği belli olan bitkinliğine rağmen.

Lysandra içindeki ipliği görünmez ellerle yokladı. İnsan bedenine uzanan ipliğe, Lysandra'yı yeninden küçültüp o bedene döndürecek pırıltılı ışığa.

Lysandra ipliği bulup dönüşmek için mücadele ederken dördü gözlerini ona öylece dikti. Büyü Lysandra'nın gücünün son damlasını alıp götürdü. Lysandra yeniden kendi bedenine döndüğünde saman kaplı zemine düşüverdi.

Çıplak tenine çarpan soğuğu hissetmedi, dizlerinin üzerine çökerken bunu umursamadı bile.

Ansel hemen Lysandra'nın yanına gelip pelerinini ona sardı. "Nerelerdeydin?"

Çorak Topraklar'ın Kraliçesi'nin bile beti benzi solmuş, şarap kırmızısı saçı toprakla ve kanla başına yapışmıştı.

Lysandra'nın konuşacak hali kalmamıştı. Sadece diz çöküp pelerini tutabildi.

Aedion "Şafaktan önce yola çıkacağız," dedi. Emri aynı zamanda toplantının bittiğinin açık bir ilanıydı.

Ansel ve Galan başlarını sallayıp çadırdan çıktılar. Ren sadece mırıldandı. "Sana biraz yiyecek bulacağım leydi," deyip çadırdan ayrıldı.

Çizmeler samanların içinde çıtırdadı. Sonra onunla burun buruna geldiler. Aedion.

Aedion'ın yüzünde şefkatten eser yoktu. Acıma ve sıcaklık da.

Uzunca bir süre sadece gözlerini birbirlerine diktiler.

Sonra prens alçak sesle hırıldadı. "Planın saçmalığın daniskasıydı."

Lysandra tek kelime etmedi. Omuzlarının içe çökmesine engel olamadı.

"Planın saçmalığın *daniskasıydı*," diye mırıldandı Aedion. Gözleri ateş saçıyordu. "Nasıl oldu da o olup, onun bedenine bürünüp bu yaptığından sıyrılacağını düşünebildin? Nasıl olup da ordularımızın düşmanı küle çevirmek için *sana güvendiği* fakat senin tek yapabileceğinin kaçıp bir hayvan olarak ortaya çıkmak olduğu gerçeğini bir kenara atabildin?"

Lysandra hırıltılı bir sesle "Geri çekilmenin suçunu bana yıkma," dedi. Günlerdir ağzından çıkan ilk sözlerdi bunlar.

"Aelin'ın *ölümüne* gitmesine ve bizi burada doğranmaya terk etmesine razı geldin. Siz ikiniz kimseye; bu savaşın gerçeklerini açıklayabilecek ve Morath'e karşı bize gerekenin eğitimsiz, *işe yaramaz* bir şekil değiştiren değil, tanrılar lanetleyesice bir Ateş-Getiren olduğunu söyleyebilecek bizlere bu sözde *plandan* bahsetmediniz."

Darbe ardına darbe, sözcükler Lysandra'nın yorgun kalbine iniyordu. "Biz..."

"Aelin'ın ölümüne göz yummaya o kadar hevesliysen bunu yapmasına Erawa'in ordularını yakıp kavurmasının *ardından* göz yummalıydın!"

"Maeve onu yine esir aldırdı."

"Bize söylemiş olsan farklı bir plan yapar, farklı adımlar atardık ve *burada* olmazdık, lanet olsun sana!"

Lysandra çamurlu samanlara baktı. "O halde beni ordundan at."

"Her şeyi mahvettin." Aedion'ın sözleri dışarıdaki rüzgârdan da soğuktu. "Sen ve o, her şeyi mahvettiniz."

Lysandra gözlerini yumdu.

Samanlar hışırdadı. Lysandra, Aedion'ın ayağa kalktığını, artık sözlerinin eğdiği başının üzerinden geldiğini fark etti. "Çık çadırımdan."

Lysandra emri yerine getirebilecek kadar hareket edebileceğinden emin olmasa da bunu yapmayı istiyordu. Bunu yapması gerekiyordu.

Karşılık vermek. Karşılık vermeliydi. Aedion korkusunun ve ümitsizliğinin acısını çıkarmak için ona çatarken Lysandra ona diklenmeliydi.

Lysandra ayağa kalkabildi. Bedeni ağrılar içindeydi. Aedion'ın gözünün içine bakmayı başardı. Aedion bir kez daha sakin ve soğuk bir sesle ona "Çık dışarı," derken bile.

Karda ayakları, pelerinin altında bedeni çıplaktı. Aedion, Lysandra'nın çıplak bacaklarına baktı. Halini yeni fark etmiş gibi. Umursamıyormuş gibi.

Böylece Lysandra başını sallayıp Ansel'ın pelerinine daha da sıkıca yapıştı. Sonra dondurucu gecenin içine yürüdü.

Bir elinde sulu çorba gibi kokan bir sıvıyla dolu bir kupa, diğer elinde bir parça ekmekle "Nerede o?" diye sordu Ren. Lord onu karyolanın, samanların altında bulabilecekmiş gibi çadırın içinde bakındı.

Aedion maltızın içinde yanan birkaç kıymetli oduna gözlerini dikip tek kelime etmedi.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı Ren.

Her şeyin sonu gelmek üzereydi. Maeve, Aelin'ı kaçırdığından beri her şeyin felaketle sonlanacağı belli olmuştu. Aedion'ın kraliçesi ve şekil değiştiren aralarında anlaştıklarından beri.

Bu yüzden Aedion'ın söylediklerinin bir önemi yoktu. Aedion sözlerinin adaletsizce, gerçek dışı olduğunu önemsememişti.

Perranth'in duvarlarının önünde birkaç gün içinde yüzleşecekleri yenilginin suçunu Lysandra'ya yüklemesinden utanamayacak kadar yorgun olması da umurunda değildi.

Aedion, Lysandra'nın ona vurmasını; bağırmasını isterdi.

Fakat Lysandra, Aedion'ın öfkesini kusmasına izin vermişti. Sonra da çıplak ayaklarıyla karın içine dönmüştü.

Aedion, Terrasen'i korumaya, savunma hattını sağlam tutmaya söz vermişti. Yıllarca yapmıştı da bunu.

Fakat Morath'e karşı olan bu sınav, bu en önemli sınavda... Aedion başarısız olmuştu.

Yeniden savaşacak gücü toplayacaktı. Askerlerini harekete geçirmek için. Sadece...uyumaya ihtiyacı vardı.

Aedion, Ren'in ne zaman ayrıldığını fark etmedi. Şüphesiz feci abayı yaktığı şekil değiştireni aramaya gitmişti.

Aedion Bela komutanlarını çağırmalıydı. Onlardan bu felaketle nasıl mücadele edilebileceğine dair fikir almalıydı.

Fakat yapamadı. Uzun gece geçerken tek yapabildiği ateşe gözlerini dikmek oldu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu dünyaya, bu rüyaya inanmamıştı. Ona yoldaşlık edenler onu buraya yönlendirmişlerdi. Çam yeşili gözleri olan, Terrasen kokan savaşçı prens.

İnanmaya hiç mi hiç cesaret edemediği o adam. Onun sözlerine değil, sadece *orada olduğu* gerçeğine inanamaya cesaret edemediği adam. Onun maskeyi, demirleri çıkardığı gerçeğine güvenemiyordu. Diğer rüyalarda da maskenin ve demirlerin çıktığı olmuştu; gerçek olmadıkları ortaya çıkan rüyalarda.

Fakat Küçük Halk ona bunun gerçek olduğunu söylemişti. Tüm bunların. Güvende olduğunu, dinlenmesini, ona bakacaklarını söylemişlerdi.

Ve damarlarında gezinen o feci, amansız basınç... Azalmıştı. Düşünebileceği, nefes alabileceği ve saf içgüdülerinin haricinde tepkiler verebileceği kadar.

Zihnini cesaret ettiğince çok boşaltsa da her şeyi aramamıştı. Kesinlikle her şeyi atamamıştı.

Böylece uyumuştu. Bunu da yapmıştı, o diğer rüyalarda. Günler, haftalar süren öykülerin içinde var olmuş, sonra bunların hepsi kumdaki ayak izleri gibi silinip gitmişti.

Fakat gözlerini açtığında, mağara yerindeydi. Sadece daha loştu. Titreşen güç daha derinlere inmiş, uyukluyordu. Kaburgalarındaki sızı kaybolmuş, kolundaki kesik –her ne kadar yara kabuğu kalmışsa da– iyileşmişti.

Bedenindeki tek iz.

Aelin kabuğu parmağıyla yokladı. Canı acıdı.

Pürüzsüz; kabuk değil, parmağı. Başparmağını ve işaret parmağını birbirine sürterken teninin pürüzsüzlüğünü fark etti.

Hiç nasır yoktu. Parmaklarında, avuçlarında. Teni pürüzsüzdü, yıllar süren eğitimden ya da Endovier'da geçirdiği yıldan hiçbir iz yoktu.

Fakat bu yeni yara kabuğu, kabuğun altındaki o cılız sızı... En azından o vardı.

Taş zeminde kıvrılıp mağaraya göz gezdirdi.

Beyaz kurt yanında uzanmış, alçak sesle horluyordu. İkisinin saydam alev küresi hâlâ etraflarında yanıyor, korlar gerilimi bir bir azaltıyordu. Her ne kadar tamamen olmasa da.

Aelin yutkundu. Ağzına kül tadı geldi.

Büyüsü tepki olarak bir gözünü açtı.

Aelin bir nefes aldı. Burada olmazdı... Henüz.

Aleve fısıldadı. *Sonra.*

Fakat kendisinin ve kurdun çevresindeki alev parlayıp kalınlaşarak mağarayı örttü. Dişlerini sıktı.

Sonra. Böyle söz verdi aleve. Güvenli bir şekilde yapılabilene dek olmazdı. Onlardan uzaklaşmadan olmazdı.

Büyüsü kemiklerini zorlasa da bu etkiye aldırış etmedi. Büyüyü dizginledi.

Alev baloncuğu küçüldü, itiraz ederek, sonra bir kez daha saydamlaştı. Baloncuğun içinden suların oyduğu bir havuzu, uyuyan yol arkadaşlarının bedenlerini seçebiliyordu.

Savaşçı prens ateşe sadece bir metre kadar uzakta uyuyordu. Mağara duvarındaki bir girintiye girmişti. Bitkinlik üzerine çökmüşse de silahlarını çıkarmamıştı.

Kemerinden bir kılıç sarkıyordu. Kılıcın üzerindeki yakut ateşin ışığında için için yanıyordu.

O kılıca aşinaydı. Kadim bir kılıç, ölümcül bir savaş için bu diyarlarda dövülen bir kılıç.

Bir zamanlar kendisine aitti kılıç. Şimdi değişmiş olan nasırlar zamanında kılıcın kabzasına mükemmelen oturuyordu. Şimdi silahı taşıyan savaşçı prens kılıcı onun için bulmuştu. Yine böyle bir mağarada, uzun zaman önce Öte Dünya'ya gönderilen kahramanlardan geri kalan kalıntılarla dolu o mağarada.

Prensin yüzünün kenarından ve boynundan aşağı kıvrılıp koyu renkli giysilerinin içinde gözden kaybolan dövmeye göz gezdirdi.

Ben senin eşinim.

Ona inanmak istese de bu rüya, içine katıldığı bu illüzyon...

Bir illüzyon değildi bu.

Onu bulmak için gelmişti.

Rowan.

Rowan Whitethorn. Artık Rowan Whitethorn Galathynius olan kocası, kralı. Eşi.

Sessizce onun ismini fısıldadı.

Onu bulmak için gelmişti.

Rowan.

Sessizce, beyaz kurdu bile uyandırmayacak kadar zarif hareketlerle yattığı yerde sırtını dikleştirdi. Bir eliyle çam ve kar kokan pelerini kavradı. Onun pelerinini, onun ipliklere dokunmuş kokusunu.

Ayağa kalktı. Bacakları eskisinden de güçlüydü. Alev baloncuğunu zihninde verdiği bir komutla genişletip bir iki metre yürüyerek uyuyan prensin yanına gitti.

Başını eğip onun yakışıklı fakat sert yüzüne baktı.

Rowan'ın gözleri açılıp onunkilerle buluştu. Uykusunda bile onu nerede bulacağını biliyormuş gibi.

O yeşil gözlerde dillendirilmeyen bir soru belirdi. *Aelin?*

Aelin sessiz soruya aldırış etmedi. Aralarındaki o sessiz kanalı yeniden açma arzusuna dayanamadan Rowan'ın bedeninin güçlü çizgilerine, cüssesine göz gezdirdi. Buzun ve şimşeğin eşlik ettiği, nazik bir rüzgâr Aelin'ın alev duvarına sürtündü. Rowan'ın sessiz sorusunun bir yankısı.

Aelin'ın büyüsü yanıt olarak parladı. İçine bir güç dalgası yayıldı.

Dünyada kendisinin bir aynasını, kendi şarkısına uyumlu melodiyi bulmuş gibi.

O illüzyonlarda ve rüyalarda bir kez olsun yapmamıştı bunu. Alevi Rowan'ın ve onun gücünün yakınlığı karşısında neşeyle canlanmıştı.

Rowan buradaydı. Bu adam Rowan'dı ve Rowan onun için gelmişti.

Alev serin mağara havasına karışıp eridi. Aslında erimemiş, Aelin'ın kendi içine emilmiş, kıvrılmıştı; ipini zorlayan güçlü bir hayvan gibi.

Rowan. Prens Rowan.

Rowan uzandığı yerde ağır ağır belini doğrulttu. Üzerine bir dinginlik oturdu.

Rowan biliyordu. Bunu daha önce Aelin'a söylemişti. Aelin kendisini bilinçsizliğin kollarına bırakmadan önce. *Ben senin eşinim.*

O halde Rowan'a söylemiş olmalıydılar. Yol arkadaşları. Elide, Lorcan ve Gavriel. Her şey cehenneme döndüğünde onlar o sahildeydi.

Aelin'ın büyüsü canlandı. Aelin omuzlarını yuvarladı. Büyüsünü uyumaya, beklemeye sevk etmek istiyordu. Biraz daha beklemesi için.

Aelin buradaydı. İkisi de buradaydı.

Aelin her şeyi açıklamak, düzeltmek için Rowan'a ne diyebilirdi? Aelin yüzünden Rowan çirkin bir şekilde kullanılmış, büyük acılar çekmişti.

Rowan'ın üzerinde kan vardı. Bol miktarda, siyah giysilerine işleyen kan. Boynundaki parmak izlerine, tırnaklarının arasındaki pıhtılara bakılırsa Rowan kanı temizlemeye çalışmıştı. Fakat kan kokusu hâlâ duruyordu.

Aelin o kokuyu, o kanın kime ait olduğunu biliyordu.

Omurgası gerildi. Kolları ve bacakları kasıldı. Sıktığı çenesini açıp kuvvetli bir nefes aldı. Sonra dişlerinin arasından uzun bir nefes verdi. Cairn'in kanının kokusunu almamak için kendisini zorladı. Cairn'in kendisine yaptıklarını aklına getirmemek için. Büyüsü debelendi, uludu.

Sonra kendisini zorlayıp anayurdunun kokusunu taşıyan prense "O hayatta mı?" diye sordu.

Rowan'ın gözlerinde buz gibi bir öfke belirdi. "Hayır."

Ölmüştü. Cairn ölmüştü. Aelin'ın bedenindeki o gerginlik azaldı. Bir nebze de olsa. Alevi de yatıştı. "Nasıl?"

Rowan'ın yüzünde zerre kadar pişmanlık yoktu. "Bana bir keresinde Mistward'da seni bir kez kırbaçlarsam diri diri derimi yüzeceğini söylemiştin." Rowan gözlerini Aelin'ın gözlerinden ayırmadan

ölümcül bir sakinlikle "Senin adına bunu Cairn'e yapma işini üstlendim," dedi. "Onu kırbaçladıktan sonra da –anlayışına sığınarak– kafasını bedeninden ayırıp ondan kalanları yaktım." Bir duraksama, bir kuşku anı. "Sana bunu bizzat yapma fırsatını vermediğim için üzgünüm."

Aelin hayret edip Rowan'ın aldığı intikamın gaddarlığı karşısında hayran kalamadı. Sözcükleri idrak ettiğinde bunu yapamadı. Akciğerleri bir kez daha açılırken bunu yapamadı.

Rowan, Aelin'ın yüzünü süzüp "Onu öldürmen için buraya getirmeyi göze alamadım," dedi. "Onu canlı bırakmayı da."

Aelin avuçlarını kaldırıp izsiz, boş tenine göz attı.

Bunu Cairn yapmıştı. Cairn, Aelin'ı öyle feci bir hale getirmişti ki onu yeniden bir araya getirmeleri gerekmişti. Aelin'ın bir zamanlar olduğu kişiden, şeyden, göğüs gerdiklerinden geri kalan izleri silmişlerdi.

Aelin ellerini iki yanından sarkıttı. "Buna sevindim," dedi. Sözleri samimiydi.

Rowan ürperdi. Başı hafifçe eğildi. "Sen..." Doğru sözcüğü bulmaya çalışıyordu. "Sana sarılabilir miyim?"

Rowan'ın sesindeki güçlü arzu karşısında yüreği cız etse de Aelin geriledi. "Ben..." Geri kaçması karşısında Rowan'ın yüzünde beliren ifadeyi görmemek için gözlerini mağarada gezdirdi. Odanın diğer ucunda büyük göl akıyordu. Siyah bir ayna gibi pürüzsüz ve düzdü. "Yıkanmam gerek," dedi Aelin. Sesi pes ve hırıltılı çıktı. Kirli ayakları hariç, bedeninde bir tek iz yoktu oysa. Bir kez daha kendisini açıklamaya çalıştı: "Yıkayıp temizlemem gerek."

Rowan'ın gözleri anlayışla yumuşadı. Dövmeli eliyle yakındaki yalağa işaret etti. "Yıkandıktan sonra giyebileceğin birkaç giysi var." Elini Aelin'ın onu –bu dünyada, bu gerçeklikte– son görüşünden beri uzamış, gümüş rengi saçlarında gezdiren Rowan "Nasıl olduğunu bilmiyorum fakat bir şekilde Mistward'daki bazı eski giysilerini bulup buraya getirmişler."

Fakat sözler yine uzaklaşıyor, Aelin'ın dilinde eriyip gidiyordu.

Aelin'ın büyüsü gürledi. Kanına baskı yapıp, kemiklerini sıkıştırdı. Haykırdı. *Dışarı. Dışarı.*

Aelin ona söz verdi: *Yakında.*

Şimdi. Büyüsü debelendi. Aelin'ın elleri titredi, kıvrıldı. Bu şekilde büyüyü içinde tutabilecekmiş gibi.

Böylece Aelin yüzünü çevirip yalağa değil, ötedeki göle yöneldi.

Aelin'ın arkasında bir hareket sezdi. Rowan'ın onun peşinden geldiğini fark etti. Rowan, Aelin'ın banyo yapmaya niyetlendiği yere bakıp onu uyardı. "O su donma derecesinin biraz üstünde Aelin."

Aelin sadece pelerinini siyah taşların üzerine bırakıp suyun içine adım attı.

Buhar tıslayarak yükseldi. Bulutlar halinde Aelin'ın etrafını sardı. Aelin yürümeye devam etti. Her adımında suyun ısırığını kucakladı. Su onun sıcağına işleyemese de.

Aelin'ın buz gibi yüzeyinin altına daldığı gölün eğimli dibi karanlık da olsa su berraktı.

Su sessizdi. Serin, dostane ve sakin.

Böylece Aelin alevin ipini biraz gevşetti. Azıcık.

Alev kendisini dışarı atsa da buz gibi su onu yuttu, tüketti.

Böylece o basınç, o sonu gelmez sıcak sisi dindi. Yatışıp sakinleşti. Ta ki Aelin doğru dürüst düşünebilecek hale gelene dek.

Yüzeyin altındaki, karanlığın içine atılan her kulaçta Aelin onu, kendisini ya da kendisinden geri kalan her ne ise onu hissediyordu.

Aelin. Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius'tu o ve Terrasen Kraliçesi'ydi.

Büyü daha da dalgalansa da Aelin onu sıkıca kavradı. Sonra... Henüz değil.

Aelin, Maeve tarafından esir alınmış, ona işkence edilmişti. Maeve'in gözcüsü Cairn ona işkence etmişti. Fakat Aelin kaçmış, eşi imdadına koşmuştu. Eşi onu bulmuştu, yüzyıllar süren kıyıma, kayıplara ve savaşa rağmen birbirlerini buldukları gibi.

Aelin. Aelin'dı o. Bu da bir illüzyon değil, gerçek dünyaydı.

Aelin.

Aelin gölün derinlerine yüzerken Rowan göl kıyısındaki çıkıntılı kayanın üzerinde yürüyerek onu takip etti.

Aelin kendisini yüzeyin altına bıraktı. Bedeninin aşağı, daha aşağı batmasına izin verdi. Ayak parmakları sadece derin, serin suyla temas ediyor; bir türlü gelmeyen tabanı bulmak için çırpınıyordu. Karalığın, soğuğun aşağılarına.

Kadim, buz gibi soğuk su alevi, sıcağı ve gerilimi alıp götürdü. Çekip emdi ve gönderdi.

Aelin'ın o yanan özünü soğuttu; ta ki Aelin şekil alana dek. Ateşten sıcağı sıcağına çıkarılıp suya daldırılan kızgın bir kılıç.

Aelin. Olduğu kişi buydu işte.

O göl suyu asla güneş ışığı görmemişti; dağların karanlık ve soğuk kalbinden akmıştı. En dayanıklı Fey savaşçılarını bile dakikalar içinde öldürebilirdi.

Fakat Aelin güneşin ısıttığı bir havuzdaymışçasına o gölde yüzüyordu işte.

Aelin suyu arşınlıyor, ara sıra başını daldırıp çıkardıktan sonra saçlarını yatırıyordu.

Rowan, Aelin'ın nasıl harıl harıl yandığını fark etmemişti. Ta ki Aelin buz gibi göle girene ve buharlar çıkana kadar.

Aelin sessizce dalıp yüzeyin altında yüzmüştü. Su öyle berraktı ki Rowan, Aelin'ın hafifçe parlayan bedenini, attığı her kulacı seçebiliyordu. Su Aelin'ın derisini yüzüp altında yanan ruhu ortaya çıkarmış gibi. Fakat Aelin'ın aldığı her nefesle o parıltı azalmış, yüzeyin altına her dalışında daha da sönmüştü.

Aelin'ın Rowan'ın ona dokunmamasını istemesinin sebebi o içsel yangın mıydı yoksa sadece önce Cairn'in onda bıraktığı lekeyi temizleme arzusu muydu? Belki her ikisiydi. Hiç olmazsa Aelin konuşmaya, gözleri canlı bakmaya başlamıştı.

Aelin yüzerken o gözler yine canlı bakıyor, parıltı azalmışsa da bedeninden yayılıyordu. Aelin gölün içine uzanan siyah kaya parçasının üzerinde oturan Rowan'a baktı.

Nihayet "Bana katılabilirsin," dedi.

Aelin'ı sözlerinde arzu yoktu. Yine de Rowan onun davetini sezdi. Rowan'ın özlemini çektiği gibi, arzu ettiği gibi Aelin'ın bedenini tatmasından ziyade, onun *yanında* olması için bir davet. "Senin aksine," dedi Rowan. Aelin'ın yüzünde onu tanıdığını belli eden ifade karşısında dizleri çözülecek gibi de olsa Rowan sakin konuşmaya çalışarak "Göle girersem büyümün beni o kadar da iyi ısıtacağını sanmıyorum," diye ekledi.

Fakat Rowan bunu yapmayı istiyordu da. Tanrılar adına, göle dalıvermeyi istiyordu. Bunun yerine "Kadim bir göl bu," dedi. "Çıkmalısın." Çıkması gerekiyordu, gölden bir yaratık ona saldırmadan.

Aelin çıkmadı. Kolları suda daireler çizmeye devam etti. Sadece o ciddi ve temkinli bakışını Rowan'a dikti. Sessizce "Pes etmedim," dedi. Sözcükler karşısında Rowan'ın yüreği cız etti. "Onlara hiçbir şey anlatmadım."

Aelin bunları övünmek, büyüklenmek için söylememişti. Rowan'a, eşine bu savaşta nerede yer aldıklarını, düşmanlarının neleri biliyor olabileceğini göstermek için söylemişti.

Rowan ancak "Söylemeyeceğini biliyordum," diyebildi.

"O... Beni bunun bir kâbus olduğuna ikna etmeye çalıştı. Cairn'in benimle işi bittiğinde ya da işkenceler sırasında –emin değilim– Maeve zihnime girmeye çalışıyordu." Aelin mağarada etrafına bakındı. Mağaranın ötesindeki dünyayı görebiliyormuş gibi. "Bana çok gerçek gelen fanteziler yaratıyordu..." Aelin suya daldı. Belki de kendi sesini yeniden işitebilmek için gölün serin suyuna ihtiyaç duyuyordu; belki de bu sözleri söyleyebilmek için aralarına mesafe koyma ihtiyacı duymuştu. Aelin sudan çıkıp eliyle saçlarını geriye yatırdı. "O fanteziler tıpkı böyle bir his veriyordu."

Her ne kadar bir yanı sorunun yanıtını öğrenmek istemese de Rowan "Ne tür illüzyonlar?" diye sordu.

Uzun bir duraksama. "Artık bunun bir önemi yok."

Bu tür soruları sormak için çok erkendi. Belki de asla zamanı gelmeyecekti bunun.

Sonra Aelin yumuşak bir sesle "Ne kadar süre geçti?" diye sordu.

Rowan o an Aelin için hissettiği hüznü ve acıyı yüzünden silebiliyorsa bunu üç yüzyıl süren eğitimine borçluydu. "İki ay, üç gün ve yedi saat."

Aelin'ın dudakları gerildi. Sebep ya sürenin uzunluğu ya da Rowan'ın ayrı geçen her saati saymış olmasıydı.

Aelin parmaklarını saçlarında gezdirdi. Saçlarının bukleleri suyun içinde yüzüyordu. İki ay süre için fazla uzamış saçları. "Her... seansın ardından beni iyileştirdiler. Neler yapıldığını, zihnimde neler olduğunu, gerçeğin ne olduğunu bilmeyeyim diye." Yaralarını sileceklerdi ki Maeve onu bunların hiçbirinin gerçek olmadığına daha

kolay inandırabilsin. "Fakat şifacılar saçlarımın uzunluğunu hatırlayamıyorlardı. Ya da Maeve aklımı daha da karıştırmak istediğinden saçlarımı çokça uzattılar." Saçlarını neden yeniden uzatmış olabileceklerini düşünmesiyle hatıraları tazelenen Aelin'ın gözlerinde kasvetli bir ifade belirdi.

"Saçını kesip seni son gördüğümdeki uzunluğuna getirmemi ister misin?" Rowan'ın sözleri neredeyse boğuk çıkmıştı.

"Hayır." Aelin'ın etrafına dalgacıklar yayıldı. "Uzun kalsın, hatırlayayım diye."

Kendisine yapılanları, neler atlattığını, neleri savunduğunu hatırlasın diye. Rowan'ın Cairn'e yaptığı onca şeye, Fey erkeğini canlı tutup ona çığlıklar attırmasına rağmen Cairn'in hâlâ nefes almasını diliyordu. Böylece bu kez Cairn'i daha uzun sürede öldürebilirdi.

Maeve'i bulduğunda ise...

O canı almak ona düşmezdi. Rowan, Cairn'in işini bitirmiş ve bundan pişmanlık duymamıştı. Fakat Maeve... Maeve, Aelin'a aitti.

Her ne kadar karşısında yüzen kadının aklında intikam varmış gibi görünmese de. Bedenine can veren o yakıcı öfkeden yana hiçbir belirti olmasa da.

Rowan onu suçlayamıyordu. Aelin'ın içindeki yaraları iyileştirmesinin zaman alacağını biliyordu. Tabii o yaralar gerçekten iyileşebilirse.

Fakat Rowan, Aelin'la beraber çabalayacak, ona elinden gelen her şekilde yardım edecekti. Aelin yeniden zamanında olduğu kişiye dönmese de Rowan'ın ona sevgisi biraz olsun eksilmeyecekti.

Aelin başını suya gömdü. Yüzeye çıktığında "Maeve boynuma bir Valg gerdanlığı takmak üzereydi," dedi. "Gerdanlığı almaya gitmişti." Aelin'ın içine işlemiş korkusunun kokusu Rowan'a süzülürken Rowan suyun kenarında bir adım daha yaklaştı. "Bu yüzden... kaçtım. Kaçmayayım diye beni ordu kampına göndermişti ve ben..." Aelin'ın sesi titrese de gözlerini Rowan'ın gözlerine dikti. Dillendiremediği sözleri Rowan'ın okumasına izin verdi. Aralarında hep kurabildikleri o iletişim yoluyla. *Niyetim kaçmak değildi.*

"Hayır, Ateşyürek," diye fısıldadı Rowan. Başını iki yana salladı. İçini korku sardı. "Gerdanlık...yoktu."

Aelin gözlerini kırpıştırdı. Başını yana eğdi. "O da bir rüya mıydı yoksa?"

Rowan söyleyecek sözleri ararken yüreği parçalandı. Sonra o sözleri dillendirmek için kendisini zorladı. "Hayır... Gerçekti. Daha doğrusu Maeve öyle olduğunu düşündü. Fakat gerdanlıklar, Valg'lerin yakınlarda olduğu... Bizim uydurduğumuz bir yalandı. Maeve'i ininden dışarı çekmeyi, senden ve Doranelle'den uzaklaştırmayı umduk."

Suyun şıpırtılarından başka ses çıkmıyordu. "Gerdanlık filan yok muydu yani?"

Rowan dizlerinin üzerine çöküp başını iki yana salladı. "Ben... Aelin... O bilgiyle ne yapacağını bilseydim, senin neye karar vereceğini bilseydim..."

Rowan, Aelin'ı kaybedebilirdi. Buna da Maeve, tanrılar ya da Kilit değil; kendi lanet olası seçimleri sebep olacaktı. Uydurduğu yalan.

Aelin bir kez daha su yüzeyinin altına indi. Öyle derinlere indi ki ateş parlaması gerçekleştiğinde yanıp sönen bir kıvılcımdan ibaretti.

Işık Aelin'dan çıkıp dalga dalga göle yayılarak taşları ve ıslak tavanı aydınlattı. Sessiz bir patlama.

Rowan kesik kesik nefes alıyordu. Fakat Aelin yeniden yüzeye çıktı. Işık bedeninden küçük bulutlar gibi yayılıyordu. Aelin göründüğünde ışık neredeyse tamamen kaybolmuştu.

"Üzgünüm," diyebildi Rowan.

Aelin başını yine öyle eğdi. "Özür dilemen için hiçbir neden yok."

Fakat vardı. Rowan, Aelin'ın yaşadığı dehşeti, onun ümitsizliğini büyütmüştü. Ayrıca o...

"Maeve'i o yalanla kandırmasan, Maeve planını bana söylemese bence şu an burada olmazdım," dedi Aelin.

Rowan içindeki sızıyı, Aelin'a uzanmak ve ondan af dileme arzusunu dizginlemeye çalıştı. Çabaladı, çabaladı.

Aelin sadece "Diğerleri nasıl?" diye sordu.

Aelin bilmiyordu... Onların nasıl, neden ve nerede yollarını ayırdıklarını bilemezdi. Bu yüzden Rowan ona anlattı. Lafı uzatmadan, elinden geldiğince sakince.

Konuşmasını bitirdiğinde Aelin uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı.

Aelin siyahlığa bakarken sadece yüzerken suda çıkardığı sesler işitiliyordu. Bedenindeki o yeni parıltı neredeyse kaybolmuştu.

Sonra ona doğru döndü. "Maeve senin ve diğerlerinin kuzeyde olduğunuzu söylemişti. Oradaki casusların sizi bulduklarını. O yanıltmaca da sizin kurgunuz muydu?"

Rowan başını iki yana salladı. "Anlaşılan Lysandra görevini layıkıyla yerine getirmiş."

Aelin'ın gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "Maeve'e inandım."

Nedense kulağa bir itiraf gibi gelmişti bu.

Böylece Rowan'ın ağzından "Sana bir keresinde ölüm bile bizi ayırsa seni bulana dek tüm dünyaların altını üstüne getireceğimi söylemiştim." Rowan ona hafifçe gülümsedi. "Bunun beni durdurabileceğine inandın mı gerçekten?"

Aelin ağzını büzdü. Nihayet o büyük acılar gözlerine aksetti. "Senin Terrasen'i kurtarman gerekiyordu."

"Güneş hâlâ parladığına göre Erawan henüz kazanmamış demektir. Terrasen'i birlikte kurtaracağız."

Rowan, Erawan'i yok etmenin nihai bedelini düşünmek istemedi. Aelin da bu konuyu tartışmak için acele etmiyor gibiydi. Aelin "Terrasen'e gitmen gerekiyordu," dedi. "Terrasen'in sana ihtiyacı var."

"Benim sana daha fazla ihtiyacım var." Rowan sesini boğuklaştıran o katıksız içtenlikten sakınmadı. "Terrasen'in de sana ihtiyacı olacak. Seni taklit eden Lysandra'ya değil, *sana.*"

Aelin başını hafifçe salladı. "Maeve ordusunu kurdu. O ordunun tek amacının o gittikten sonra bana muhafızlık etmek olduğundan şüpheliyim."

Rowan bu fikri üzerine sonra düşünmek için bir kenara bıraktı. "Amacı Erawan'in denizde galip çıkma olasılığına karşı savunma kuvvetini takviye etmek olabilir."

"Ordusuyla yağmayı planladığının gerçekten bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Rowan," düşünmüyorum."

Maeve o orduyu Erawan'le birleşmek ya da sadece krallıklarını yıpratması için ek bir kuvvet olması, onları en zayıf anında vurmak için getirmişse acele etmeliydiler. Geri dönmeliydiler. Hemen.

Rowan'ın eşinin gözlerinde aynı şeyi fark ettiğini ve aynı endişeyi paylaştığını belli eden bir bakış vardı.

Aelin'ın gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "Çok yorgunum Rowan," diye fısıldadı.

Rowan'ın yüreği yine cız etti. "Biliyorum Ateşyürek."

Rowan daha fazlasını söylemek, sözler Aelin'ın yükünü hafifletemiyorsa en azından ona sarılmak için sudan çıkmaya ikna etmek istiyordu. Bunun için ağzını açsa da gördüğü manzara karşısında tek kelime etmeden sustu.

Karanlığın içinden kadim, her santimi oymalarla kaplı bir tekne çıkageldi.

"Kıyıya çık." Tekne yüzmüyor, çekiliyordu. Rowan su yüzeyinin altında kayarak ilerleyen iki karanlık figürü belli belirsiz seçebiliyordu.

Aelin duraksamasa da Rowan'a doğru yüzerken sakince kulaç attı. Rowan'ın uzattığı elden kaçınmadı. Tekne yanlarından geçerken Rowan pelerinini Aelin'a sardı.

Tekneyi ölümlü bir insanın cüssesindeki yılan balığını andıran yaratıklar çekiyordu. Yüzgeçleri siyah peçeler gibi artlarında süzülen, uzun kuyruklarını sallayıp kendilerini ileri iten yaratıkların bulanık ve beyaz gözlerini gördü. Kördüler.

Yaratıklar on beş Fey erkeğinin sığabileceği kadar geniş, düz tabanlı tekneyi gölün kenarına çektiler. Kısa ve uzun, ince bedenler bulanıklığın içinde belirdi ve küçük insanlar tekneyi yakınlardaki bir dikite bağladılar.

Diğerleri Rowan'ın Aelin'a verdiği emri işitmiş olacaklardı ki ellerinde kılıçlarıyla ortaya çıktılar. Onların otuz santim kadar arkasında Elide yanında Fenrys'le dikiliyordu. Fey erkeği hâlâ kurt formundaydı.

"O şeyi mağaralara götürmemizi istiyor olamazlar," diye mırıldandı Lorcan.

Fakat Aelin onlara doğru döndü. Saçlarından taşlara, çıplak ayaklarına sular damlıyordu. Kendisini kurutması için zihninden bu isteği geçirmesi yeterli gelecek olsa da bunu yapmadı. "Takip ediliyoruz."

Lorcan ona "Bunu biliyoruz," diye karşılık verdi. Aelin artık elini omzuna koymasına izin veriyor olmasa Rowan onu bırakıp Fey erkeğini tutup göle atardı.

Fakat Aelin'ın yüz hatlarındaki o ciddiyet, o umursamazca sakinlik hiç eksilmedi. "Denize giden tek yol mağaralardan geçiyor."

Hoş bir öneri değildi bu. Anakaranın yüzlerce kilometre içerilerindeydiler ve bu dağların okyanusa uzanan bir mağara sistemi olduğuna dair hiçbir bilgi yoktu. Bunu yapabilmek için sıradağların arasından kuzeye gidecek sonra batıya, Cambrian Dağları'na dönüp dağların eteğinden dosdoğru kumsala yelken açacaklardı.

"Anladığım kadarıyla bunu sana söyleyenler de onlar?" Lorcan'in yüzünde çok sert bir ifade vardı.

"Lafına dikkat et," diye hırladı Rowan. Fenrys de siyah saçlı savaşçıya dişlerini gösterdi; tüyleri diken diken oldu.

Fakat Aelin "Evet," demekle yetindi. Başını biraz olsun eğmedi. "Yukarıdaki arazi asker ve casus kaynıyor. Tek yol onların altlarından geçmek."

Elide öne çıktı. "Ben giderim." Lorcan'e soğuk bir bakış attı. "O kadar şüphen varsa sen şansını yukarıda deneyebilirsin."

Lorcan dişlerini sıkarken Rowan içte içe narin Perranth Leydisi'nin birkaç sözcükle yüzyılların sertleştirdiği savaşçıyı hizaya getirmesinden keyif almıştı. "Durumun risklerini göz önüne almak akıllıca olur," diye ekledi Lorcan.

Elide, Lorcan'e karşılık vermeye hazırlanırken araya giren Rowan "Durup düşünecek zamanımız yok," dedi. "Yola devam etmeliyiz."

Gavriel kıyıya bağlanmış tekneyi ve teknenin sağlam tahtaları üzerindeki görünüşe göre erzak olan yığınları inceledi. "Fakat yolumuzu nasıl bulacağız?"

Aelin "Bize eşlik edecekler," diye yanıt verdi.

"Ya bizi terk ederlerse?" diye karşı çıktı Lorcan.

Aelin soğukkanlı bakışını Lorcan'e çevirdi. "Sanırım o zaman bir çıkış yolu bulman gerekecek."

O sakin sözlerin ardında bir nebze öfke –sadece küçük bir öfke kıvılcımı– seziliyordu.

O sözlerin ardından tartışılacak bir şey kalmadı. Ayrıca hazırlanacak fazla eşyaları yoktu. Diğerleri Aelin'ı ateşin kenarında giyinmesi için yalnız bırakıp tekneyi incelemeye koyuldu. Eşi geri geldiğinde Aelin ayaklarına çizmeler geçirmiş, pantolon ve gri cüp-

pesinin altına kat kat giysiler giymişti. Onu üzerinde Mistward'daki giysileriyle görünce Rowan'ın içi ezildi.

Artık çıplak, kaçak bir esir değildi. Fakat o eski hınzırlığı, neşesiz ve ölçüsüz çılgınlığı yüzünü aydınlatmıyordu artık.

Grubun geri kalanı teknede bekliyordu. Teknenin yüksek kenarlarına tutturulmuş banklarda oturuyorlardı. Fenrys ve Elide'ın ellerinden geldiğince Lorcan'den uzağa oturdukları fark ediliyordu. Gavriel aralarında altın sarısı, cefakâr bir tampon vazifesi görüyordu.

Rowan kıyıda bekliyordu. Bir elini yaklaşan Aelin'a uzatmıştı. Aelin attığı her adımı hesaplıyor gibiydi. Sanki hâlâ özgürce hareket edebildiğine şaşıyordu. Sanki hâlâ zincirlerin yükünü taşımayan bacaklarına uyum sağlıyordu.

"Neden?" Lorcan sesi düşünüyormuş, daha çok kendisiyle konuşurmuş gibiydi. "Neden bizim için bu zahmete giriyorlar?"

Sorusunun –hepsinin ortak sorusunun– yanıtı hemen sonra geldi.

Aelin teknenden ve Rowan'ın uzanan elinden birkaç metre ötede durdu. Mağaraya geri döndü. Küçük Halk huş ağaçlarının dalları arasından, kayalardan ve dikitlerden onlara bakıyordu.

Aelin onların karşısında yavaşça, yerlere kadar eğildi.

Rowan tüm o küçük başların Aelin'a yanıt olarak eğildiğine yemin edebilirdi.

Bir çift cılız, gri el yakınlardaki bir kayanın üzerinde havaya kalktı. O ellerin arasında bir şey parıldıyordu. Yukarı kalkmış kuğu kanatları şekli verilmiş bir nesne.

Rowan donakaldı. O ellerin arasında gümüş, inci ve elmasla kaplı bir taç vardı.

"Mab'in Tacı," diye mırıldandı Gavriel. Fakat Fenrys gözlerini kaçırıp çöken karanlığa dikti. Kuyruğunu bedenine doladı.

Aelin taca doğru sendeleyerek bir adım attı. "Nehre düşmüştü."

Rowan, Aelin'ın taçla nasıl karşılaştığını, tacın nehre düştüğüne neden şahit olduğunu öğrenmek istemiyordu. Maeve iki kız kardeşinin taçlarını sürekli muhafaza altında tutuyor, sadece devlet törenlerinde taht odasında sergilemek için çıkarıyordu. Bunu kardeşlerinin anısını yad etmek için yaptığını söylüyordu. Rowan bazen Maeve için taçların kraliçenin onlardan uzun yaşayıp nihayetinde tahtın sahibi olmasını hatırlatan birer andaç olabileceğini düşünürdü.

Griye çalan el bir kez daha kayanın kenarından yükselip sessiz bir hareketle tacı dürttü. *Al onu.*

Aelin kayaya doğru yürürken Gavriel, Lorcan'e "Sebebi öğrenmek istiyor musun?" diye sordu. Yüzünde sadece ciddiyet ve hürmet vardı. "Çünkü o sadece Brannon'ın değil, Mab'in de vârisi."

Maeve, Aelin'a gücünü ve ölümsüzlüğünü miras aldığı büyük büyük annesine çektiğini söyleyerek sataşmıştı.

Aelin'ın parmakları tacı nazikçe kaldırdı. Taç ellerinin arasında canlı ay ışığı gibi parıldadı.

Elide, Maeve'in o sahilde "*Kız kardeşim Mab'in soyu beklendiği gibi çıktı,*" dediğini iddia etmişti. Her açıdan da öyle görünüyordu.

Fakat Elide bir kez daha Rowan'a yaklaşırken tacı takmaya yeltenmedi. Bu kez yürüyüşü daha da dengeliydi. Rowan'ın elini tutan elinin dayanılmaz pürüzsüzlüğünü düşünmemeye çalıştı. Rowan, Aelin'ın tekneye çıkmasına yardım etti. Sonra kendisi de binip tekneyi kıyıya bağlayan halatları çözdü.

Gavriel konuşmaya devam etti. Her sözünde huşu vardı. "Bu da Aelin'ı onların da kraliçesi yapıyor."

Aelin, Gavriel'la göz göze geldi. Ellerindeki taç neredeyse ışık saçacaktı. Tekne karanlığa yelken açarken Aelin sadece "Evet," dedi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Kıyıya ulaşmamız ne kadar zaman alır?" Elide'ın fısıltısı nehrin oyup şekillendirdiği mağara duvarlarında yankılandı.

Tekne kıyının parıltısının ötesine, gölü bir uçtan diğer uca kat eden bir geçide girdiğinde Elide paniğe kapılmıştı. Geçit öyle karanlıktı ki Elide gözlerine yaklaştırdığı ellerini göremiyordu. Öyle zifiri karanlıkta saatlerce, günlerce, belki de daha uzun süre kapalı kalmak...

Demir taburun içinde olmak da bunun gibi bir şey miydi? Aelin boğucu karanlığın kendisini rahatsız ettiğine dair hiçbir belirti göstermiyor, yollarını aydınlatmaya girişmiyordu. Büyüsüyle bir kor bile yaratmamıştı.

Fakat anlaşılan Küçük Halk hazırlıklı gelmişti. Kapkaranlık nehir geçidine girmelerinin hemen ardından mavi bir ışık pruvadan sarkan bir fenerin içinde yanmıştı.

Işık değildi bu. Hatta büyü de değildi. Soluk mavi bir ışık yayan küçük solucanlar. Bir yıldızın kalbini yutmuşlar gibi.

Solucanlar fenerin içine doldurulmuştu. Yumuşak ışıkları suyun düzleştirdiği duvarlara dalga dalga yayılıyordu. Nazik, huzur veren bir ışık. En azından Elide'a göre öyleydi.

Fey erkeleri tetikte bekliyordu. Gözlerinde o hayvansı parıltı vardı. Tuhaf, yılansı yaratıklar tekneyi çekerken Fey savaşçıları mevcut ışıkla mağaraları inceliyorlardı.

Aelin'ın yanında, teknenin kıçına yakın oturan Rowan "Hızlı gitmiyoruz," diye yanıt verdi. Fenrys kraliçenin ayakları dibinde uyukluyordu. Tekne hepsinin banklar arasında uzanabileceği ya da

meyve ve peynir stoklarını yemek üzere pruvada toplanabilecekleri kadar genişti. "Bu geçitlerin yeterince dolambaçsız olup olmadığını da bilmiyoruz. Yolculuk iyimser bir tahminle günler alabilir."

Gavriel "Yukarıda yayan yol alsak üç hafta alırdı," dedi. Altın sarısı saçları fenerin ışığı altında gümüşe çalıyordu. "Belki daha da uzun."

Elide parmağındaki yüzükle oynamaya başladı. Yüzüğü çevirip duruyordu. Bu karanlık, havasız geçitlerde kısılıp kalacağına yayan bir ay yolculuk etmeyi tercih ederdi.

Fakat seçme şansları yoktu. Anneith fısıltıyla uyarıda bulunmamış, onlar bu tekneye binmeden önce tek kelime etmemişti. Aelin'a doğuştan gelen hakkı ve mirası olan kadim bir Peri Kraliçe'nin tacı verilmeden önce de.

Kraliçe, Mab'in tacını heybelerden birine koymuştu. Taç fazladan bir kılıç kemeriymiş gibi. Aelin konuşmamış, diğerleri de ona soru sormamıştı.

Bunun yerine Aelin son birkaç saati teknenin arka tarafında oturup hiçbir izin olmadığı ellerini inceleyerek ve ara sıra alttan geçen siyah sulara bakarak geçirmişti. Elide kraliçenin suda kendi dalgalanan aksinin dışında ne görmeyi umduğunu bilmek istemiyordu. Bu diyarların korkunç ve kadim yaratıkları sayamayacak kadar çoktu ve çoğu ölümlülere karşı dostane değildi.

Heybe yığınlarına yaslanan Elide soluna baktı. Lorcan oraya, teknenin kenarına yerleşmişti. Haftalardır olmadığı kadar Elide'ın yakınına.

Elide'ın ilgisinin üzerine çevrildiğini fark eden Lorcan'in siyah gözleri ona çevrildi.

Elide kendisine ket vurmayıp uzun saniyeler boyunca Lorcan'e baktı.

Lorcan, Aelin'ı kurtarmak için Maeve'in peşinden sahile gelmişti. Kaçışı sırasında Aelin'ı bulup onun kamptan kurtulmasını sağlamıştı. Peki bu yaptıkları Maeve'i çağırdığı gerçeğini siliyor muydu? Tuzağı kuranın Maeve olmasına; Lorcan'in Maeve'in Aelin'a yapmayı planladıklarından haberi olmamasına rağmen Lorcan'in Maeve'i çağırma kararını siler miydi?

Son kez iki dost olarak Maeve'in donanmasının gelişinden sa-

atler önce o gemide konuşmuşlardı. Lorcan, Elide'a konuşmaları gerektiğini söylemiş; Elide da konunun gelecekleri, *ikisi* olduğunu düşünmüştü.

Fakat belki de Lorcan, Elide'a ne yaptığını; Aelin'ın planları sonuçlanmadan harekete geçmekle hata yaptığını söyleyecekti. Elide yüzüğü çevirmeyi bıraktı.

Lorcan bunu onun için yapmıştı. Elide bunu biliyordu. Lorcan'in Maeve'in donanmasını çağırmasının neden Melisande'nin filosu tarafından yok edilmek üzere olduklarını düşünmesiydi. Lorcan bunu Elide için yapmıştı. Tıpkı Fenrys'in Gavriel'ın Elide'ı iyileştirmesinin karşılığı olarak Elide'ın kolundan bir parça kopardığı o gün Lorcan'in ikisinin etrafına bir kalkan kurduğu gibi.

Fakat arkalarında sessizce oturan kraliçenin ateşinden ya da yoluna çıkanlar karşısında yüzünde beliren o hınzırca gülümsemeden eser yoktu... Bir sadistin yanında geçen iki ay. İki sadistin yanında. Bedel, Aelin'ın ve hepsinin sırtlanacağı yük işte bu olmuştu.

O sessizliğin, o sönmüş ateşin sebebi Lorcan'di. Tam olarak olmasa da bazı açılardan.

Lorcan'in dudakları gerildi. Elide'ın suratından onun düşüncelerini okumuş gibi.

Elide bir kez daha öteye, ayağa kalksa başı değecek kadar alçak mağara tavanına baktı. Geçit gitgide daralıyordu...

"Muhtemelen daha geniş bir mağaraya açılan bir geçit," diye mırıldandı Lorcan. Onun yüzündeki korkuyu o da görebiliyormuş gibi. Ya da koklayabiliyormuş gibi.

Elide yanıt vermeye yeltenmese de elinde olmadan duyduğu minnet yüzüne yansıdı.

Kadim, sessiz karanlığın içine ilerlediler. Sonrasında bir süre kimse konuşmadı.

Gerdanlık gerçek değildi.

Fakat Maeve'in çağırdığı ordu gerçekti.

Ve Dorian, Manon'la birlikte son Wyrd anahtarının peşine düşmüştü. Dorian anahtarı Valg kralı anahtarı her nerede tutuyorsa

bulup Erawan'den alırsa, üç anahtarın hepsini ele geçirirse...

Nehrin tekneyi yalayan dalgalarının sesinden başka hiçbir ses işitilmiyordu. Bir süre de öyle oldu.

Gavriel pruvada nöbetine devam ederken Lorcan sancak tarafında dişlerini sıkarak çevreyi gözlüyordu. Fenrys ve Elide uyukluyordu. Leydinin başı Fenrys'in böğrüne yaslıydı. Mürekkep karası saçları Fenrys'in kar beyazı kürküne dökülüyordu.

Aelin yanında oturan Rowan'a baktı. Fakat ona dokunmadı. Aelin parmaklarını kucağında kıvırdı. Karanlığın içine şöyle bir bakması her hareketin farkında olduğunun tek belirtisiydi.

Aelin, Rowan'ın kokusunu içine çekti. O kokunun gücünün içinin biraz daha derinlerine yerleşmesine izin verdi.

Dorian ve Manon herhangi bir yerde olabilirlerdi. Kralın ve cadının peşine düşmek samanlıkta iğne aramaktan farksız olurdu. Yolları bir gün kesişecek ya da kesişmeyecekti. Dorian son anahtarı bulup Aelin'a getirirse Aelin tanrıların uygun gördüğü bedeli ödeyecekti. Terrasen'e, dünyaya olan borcunu ödeyecekti.

Fakat Dorian mücadelenin sonunu kendisi getirmeyi seçerse... Aelin'ın midesi altüst oldu. Dorian'ın buna gücü vardı. Aelin'dan fazla olmasa da onun kadar gücü vardı.

Fakat Aelin'ın kendisini kurban etmesi gerekiyordu. Hepsini kurtarmak için kendi kanının akması gerekiyordu. Dorian'ın Aelin yerine bu fedakârlığı üstlenmesine izin vermek...

Aelin bunu yapabilirdi. Yapmalıydı. Erawan hiç şüphesiz Terrasen'i hedef almışken, Maeve'in ordusu onlara tarifsiz acılar yaşatabilecekken Aelin bunu Dorian'ın yapmasına izin verebilirdi. Aelin, Dorian'a güveniyordu.

Her ne kadar bunun için kendini asla affedemeyecek olsa da.

Onun borcu. Ödenecek borcun *Aelin'a* ait olması gerekiyordu. Belki de bu borcu ödemeyi başaramamasının bedeli ömrü boyunca kendisine katlanmak olacaktı. Şu son aylarda kendisine yapılan onca şeyle de.

Yeraltı nehri daha da karanlıklaşırken Aelin kollarını bedenine dolayıp göğsünü sıktı.

Demir kutunun karanlığından farklı bir karanlıktı bu. Kendi içinde bulduğu karanlıktan.

Asla gerçek anlamda kaçamayacağı o yerden.

Aelin'ın gücü kıpırdandı, uyandı. Aelin bunu fark etmeye, o güce boyun eğmeye yanaşmadı. Yutkundu.

Bunu yapmayacaktı. Yapamazdı. Henüz. Hazır olana dek.

Aelin, Rowan'a gerdanlık konusunda Maeve'i kandırmasının onu ne yapmaya ittiğini söylediğinde eşinin yüzündeki ifadeyi görmüştü. Ayrıca arkadaşlarının ona nasıl gözlerinde acıma ve korkuyla baktıkları da gözünden kaçmamıştı. Kendisine yapılanlar, dönüştüğü şeyden dolayı.

Yeni bir beden. Yabancı, tuhaf bir beden. Bir bedenden koparılıp bir başka bedene sokulmuş gibi. Bir şekilde şekil değiştirmekten farklıydı bu. Aelin henüz insan bedeninden hayvan formuna geçmeye çalışmamıştı. Buna gerek görmemişti.

Tekne karanlıkta çekilirken Aelin üzerinde o bakışların ağırlığını hissetti. Onların korkusunu. Ruhunun ne denli yaralandığını merak ettiklerini sezdi.

Sen boyun eğmezsin.

Aelin bunun doğru olduğunu; konuşanın başka kimse değil, annesinin olduğunu biliyordu.

Bu yüzden de buna boyun eğmeyecekti. Yapılanlara. Geri kalanlara.

Çevresini saran arkadaşları için; onların ümitsizliğini ve korkusunu ortadan kaldırmak için boyun eğmeyecekti.

Aelin bunun için savaşacak, yeniden bir zamanlar olduğu kişi olmak işin dişini tırnağına takacaktı. O afili, gülümseyen, göz kırpan haline dönmek için. Ruhundaki o kalıcı lekeyle mücadele edecek. onu görmezlikten gelmek için savaşacaktı. Karanlığa yapılan bu yolculuğu kendisini yeniden bir araya getirmek için kullanacaktı... İkna edici olacak kadar.

Bu parçalanmış karanlık şimdi onun içinde var olsa da...konuşmak zor gelse de onlara görmek istediklerini gösterecekti.

Yılmayan bir Ateş-Getiren. Azgın Alevlerin Aelin'ı.

Dünyaya da bu yalanı sergileyecekti. Herkesi buna inandıracaktı.

Belki bir gün kendisi de inanırdı buna.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Yolculuk günlerce neredeyse sessiz geçmişti.

Rowan ve Gavriel'ın sezgileri yanılmıyorsa üç gün geçmişti. Belki de Gavriel'ın bir cep saati vardı. Aelin'ın pek de umurunda değildi bu.

Geçen her günü neler yapılığını ve kendisini nelerin beklediğini düşünmek için kullandı. Bazen büyüsünün kükreyişi düşüncelerini bastırıyordu. Bazen uyuyordu gücü. Aelin asla gücünün arzusuna kulak vermiyordu.

Karanlıkta ilerlediler. Üzerinde yüzdükleri nehir öyle siyahtı ki Hellas'ın diyarından geçiyorlardı sanki.

Karanlıkta taşların arasında dördüncü günün sonu gelirken; refakatçileri tekneyi durmak bilmeden çekerken Rowan "Höyük hayaletlerinin bölgesine giriyoruz," diye mırıldandı.

Pruvada arkasına dönen Gavriel "Nereden anladın?" diye sordu.

Hâlâ onun yanına uzanan, hâlâ kurt formunda olan Fenrys kulaklarını öne eğdi.

Aelin ona neden kurt bedeninde kaldığını sormamıştı. Kimse ona neden Fey formunda kaldığını da sormamıştı. Fakat Aelin, Fenrys'in Fey formuna dönerse konuşmak zorunda kalabileceğini düşündü. Muhtemelen henüz uzak kalmak isteyeceği soruları yanıtlamak zorunda kalacağını. Belki onlara, Connall'a yapılanlardan dolayı kendisini tutamayıp haykırırdı.

Rowan dövmeli parmağını duvardaki bir nişe çevirdi. İnişin içi karanlık da olsa fenerin mavi ışığı vurdukça taşlı zeminde altın sarısı parıltılar seçiliyordu. Kadim altın.

"Höyük hayaleti de nedir?" diye fısıldadı Elide.

Lorcan geçide göz gezdirip "Şer ve haset dolu yaratıklar," diye yanıt verdi. Bir eli kılıcının kabzasına gitti. "Altının ve hazinelerin peşinde koşar, bunların arasında yaşayabilmek için kralların ve kraliçelerin kadim mezarlarını istila ederler. Her tür ışıktan nefret ederler. Ümit edelim de bu onları uzak tutsun."

Elide yüzünü ekşitti. Aelin'ın içinden de aynını yapmak geldi.

Bunun yerine Aelin yeterince konuşma arzusu toplayıp Rowan'a "Bunlar ziyaret ettiğimiz mezar höyüklerinin altındakilerle aynı mı?" diye sordu.

Rowan sırtını dikleştirdi. Soru karşısında –ya da belki sadece Aelin konuştuğu için– gözleri parladı. Rowan geçen günlerde onun yanından ayrılmamıştı; sessiz, sabit bir destek. Uyuduklarında bile Rowan biraz uzakta duruyor, Aelin'a hâlâ dokunmuyordu. Sadece *yanındaydı*. Bedeninden yayılan o çam ve kar kokusu Aelin'ı uykuya daldıracak kadar yakınında.

Rowan bir eliyle teknenin kenarını tuttu. "Wendlyn'de çok sayıda höyük hayaleti tümseği var fakat Cambria Dağları ve Doranelle arasında bizim gittiğimiz bölge hariç hiç yok," dedi. "Bizim bildiğimiz kadar. Mezarlarının o kadar derin oyulduğunu fark etmemiştim."

Gavriel ileride, sağda beliren daha geniş bir nişi inceleyip "Yukarıda mezar kapıları muhtemelen mühürlenmiş olduğundan hayaletlerin içeri gitmek için bir yola ihtiyacı olmuş olmalı," dedi. Bir niş de değildi bu. Yükselip gözden kaybolmadan önce nehrin kenarına akan kuru bir mağara ağzıydı.

"Tekneyi durdurun," dedi Aelin.

Emir sessizlikle karşılandı. Rowan bile sessiz kaldı.

Aelin kıyının mağara ağzının yanında kalan ucuna işaret edip bir kez daha "Tekneyi durdurun," dedi.

"Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum," diye mırıldadı Elide. Nitekim ikisi birkaç gündür ihtiyaçlarını kovalar kullanarak gideriyor, erkekler sessizliği daha katlanılabilir kılmak için yalandan da olsa sohbet ediyorlardı

Fakat nehir nişe doğru ilerliyordu. Fenrys ayağa kalktı. Tekne kıyıya yaklaşırken havayı kokladı. Rowan ve Lorcan eğilip çarpışma çok şiddetli olmasın diye ellerini taşa yasladılar.

Aelin teknenin sallanmasının kesilmesini beklemeden uzanıp

bir fener kaptı ve nehrin düzleştirdiği zemine sıçradı.

Rowan küfrederek onun ardından tekneden atladı. Teknede kalanları "Burada kalın," diyerek uyardı.

Aelin emre kimlerin itaat ettiğine bakmaya gerek duymadan mağaranın içine daldı.

Cairn ve Maeve ona iki ay boyunca eziyet etmeden önce kraliçe pervasız biriydi. Fakat anlaşılan bir nebze sağduyusu varsa o da uçup gitmişti.

Lorcan bunu dillendirmekten sakındı. Kendisini Elide'le teknede baş başa buluverdi. Gavriel ve Fenrys, Rowan ve Aelin'ın peşinde gitmişti. Yolları sadece duvarlardaki mavi ışıkla aydınlanıyordu.

Ateşin ışığı değildi bu. Mağaraya girdiklerinden beri Aelin ateşinin bir kıvılcımını bile kullanmamıştı.

Elide teknenin solunda, Lorcan'in karşısında duruyordu. Sırtı teknenin eğik kenarına yaslıydı. Birkaç dakikadır konuşmadan mağaranın karanlık ağzını izliyordu.

Lorcan "Büyün varsa höyük hayaletlerinden korkmana gerek yoktur," deyiverdi.

Elide'ın siyah gözleri Lorcan'e çevrildi. "Eh, bende hiç büyü gücü olmadığına göre gözümü dört açacağım için kusuruma bakmazsın artık."

Hayır, Elide bir keresinde Lorcan'e Lochan soyunda büyü gücü olduğunu söylemişse de kendisinde bu güç yoktu. Lorcan ise Elide'a, Anneith'in fısıltıları bir yana bırakılacak olursa zekâsının tek başına güçlü bir büyü olduğunu hiç söylememişti.

Elide "Beni endişelendiren hayaletler değil," dedi.

Lorcan sessizce akan göle, çevrelerindeki mağaralara göz gezdirdi. Sonra "Uyum sağlaması zaman alacak," dedi.

Elide ona o ezici bakışı attı. Lorcan kollarını dizlerine yasladı. "Onu geri aldık. Artık bizimle. Daha ne istiyorsun?" *Benden...* Bunu eklemeye gerek görmedi.

Elide sırtını dikleştirdi. "Hiçbir şey istemiyorum." *Senden...*

Lorcan dişlerini sıktı. O halde aralarındaki meselenin çözüleceği

yer burası olacaktı. "Daha ne kadar kefaret vermem gerekecek?"

"Yoksa sıkıldın mı bundan?"

Lorcan hırladı. Elide ona öfkeli bir bakış atmakla yetindi. "Bunu yaptığını fark etmemişim de."

"Buraya geldim, değil mi?"

"Tam olarak kimin için? Rowan mı? Aelin mı?"

"Her ikisi için ve senin için."

Varsın eteklerindeki taşları döksünlerdi.

Fenerin mavi ışığına rağmen Lorcan, Elide'ın yanaklarına yayılan pembeyi fark etmişti. Fakat Elide'ın dudakları gerildi. "Sana o sahilde söylemiştim. Seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Demek sonsuza dek düşman olmamız için tek hatam yetiyormuş?"

"O benim *kraliçem* ve Maeve'i sen çağırıp ona anahtarların yerini söyledin. Yine sen *onlar Aelin'a eziyet ederken öylece dikildin.*"

"Kan yeminin nelere kadir olduğunu bilmiyorsun. *Hem de hiç.*"

"Fenrys yemini bozdu. Bir yolunu buldu."

"Ve Aelin ona ikinci bir yemin sunmasa *ölecekti*." Lorcan pes, neşesiz bir kahkaha attı. "Belki de öyle olmasını tercih ederdin."

Elide onun son sözlerini duymazlıktan geldi. "Çabalamadın bile."

"Çabaladım," diye hırıldadı Lorcan. "Tüm gücümle mücadele ettim. Yetmedi. Maeve bana senin boğazını kesmemi emretse yapardım. Yemini bozmanın bir yolunu bulsam ölürdüm ve Maeve sonrasında seni ya öldürür ya da esir alırdı. O sahilde tek düşüncem seni Maeve'e unutturmak, uzaklaşmanı sağlamaktı..."

"Kendimi umursadığım yok! O sahilde kendimi umursamıyordum!"

"Eh, ben seni umursuyorum." Lorcan'in hırlamaya karışan sözleri suda ve taşlarda yankılandı. Sesini alçalttı. Oraya hayaletlerden beter şeyler gelebilirdi. "O sahilde *benim* umurumdaydın. Kraliçen de öyle."

Elide başını iki yana sallayıp gözlerini kaçırdı. Öylece herhangi bir yere, Lorcan hariç herhangi bir yere baktı.

Lorcan'in içinde daha önce kimsenin ayak basmadığı bir yerin kapısını açmanın sonucu buydu. Bu karmaşa, Lorcan'i hataları telafi etmeye zorlayan göğsündeki bu boşluk hissi.

Lorcan "Kızarsan kız bana," dedi. Sesinin boğuk çıkmasına kahrolarak. "Bunun beni öldürmeyeceğinden eminim."

Elide'ın gözlerinde acı bir ifade belirdi. "Peki," dedi. Sesinde kırgınlık vardı.

Lorcan o kırgınlık kadar hiçbir şeyden nefret etmemişti. O kırgınlığa sebep olduğu için de kendisinden nefret ediyordu. Fakat alçalacaksa da bunun da bir sınırı vardı.

Lorcan diyeceğini demişti. Elide ondan sonsuza dek kurtulmak istiyorsa bir yolunu bulup onun kararına saygı gösterecekti. Bu gerçekle yaşayacaktı.

Bir şekilde.

Mağara birkaç metrelik yokuşun ardından düze çıktı ve taşların içine uzandı. Rowan bunun su ya da yılların etkisiyle değil ölümlü ellerle, kabaca oyulmuş bir geçit olduğunu fark etti. Belki de uzun zaman önce ölen krallar ve lordlar ölülerini bırakıp mezarları yukarıdaki güneş ışığı ve havadan korumak için yeraltı nehrinden geçmişlerdi. Bu geçitler ise krallıklarının yok olmasıyla unutulmuştu.

Aelin'ın tuttuğu fenerden cılız bir ışık yayılıyor, ışık mağara duvarlarını maviye boyuyordu. Rowan hemen Aelin'a yetişmişti ve şimdi onun yanında yürüyordu. Fenrys hemen ardından geliyor, Gavriel de en arkalarından yürüyordu.

Rowan silahlarını çıkarmaya gerek duymamıştı. Çelik hayaletlere karşı pek de etkili değildi. Onları sadece büyü yok edebilirdi.

Geçit küçük bir mağaraya açılıp altın parıldarken Rowan, Aelin'ın neden durma ihtiyacı duyduğu, neyi görmek istediği hakkında ancak tahmin yürütebiliyordu.

Altın. Her yerde. Bir de ortadaki lahdin yanında duran; üzerinde yırtık pırtık, siyah giysiler olan bir gölge.

Aelin'ın sarkan eli kıvrıldı. Fakat Aelin yerinden kıpırdamadı. Hayalet tısladı. Aelin onu izlemekle yetindi.

Hayalet onun gücüne dokunmayacak, dokunmayacakmış gibi.

Rowan'ın göğsü sıkıştı. Sonra mağarada bir buz ve rüzgâr kamçısı şaklattı.

Hayalet tiz bir çığlık attıktan sonra ortadan kayboldu.

Aelin kısa bir süre az önce hayaletin olduğu yere gözlerini dikti. Sonra bir omzunun üzerinden Rowan'a baktı. Gözlerinde minnet vardı.

Rowan ona sadece başını salladı. *Önemli değil.*

Fakat Aelin sırtını dönüp o sessiz sohbete son verdi. Etrafa göz gezdirdi.

Zaman. Aelin'ın iyileşmesi zaman alacaktı. Rowan, Ateşyüreği'nin bu konuda aksi bir izlenim uyandırmak için yol yapacağını biliyordu.

Böylece Rowan da Aelin'ın baktığı yere baktı. Mezarın diğer ucunda; lahdin ve hazinenin ötesinde bir kemer bir başka odaya açılıyordu. Belki bir başka mahzenmezar ya da çıkış geçidi.

Aelin mahzenmezara girerken Rowan "Ne olup olmadığını öğrenecek zamanımız yok," diye mırıldandı. "Ayrıca mağaralar yüzeyden daha güvenli."

Aelin o sakin, duygusuz ses tonuyla "Dışarı çıkacak bir yol aramıyorum," dedi. Eğildi. Üzerinde unutulmuş bir kralın yüzünün olduğu altın sikkeleri avucuna aldı. "Seyahatlerimiz için paraya ihtiyacımız var. Tanrılar biliyor ya, kim bilir daha nelere."

Rowan bir kaşını kaldırdı.

Aelin omuz silkip altın sikkeyi pelerininin cebine tıktı. "Tabii para kesendeki yürek burkan tıngırtılar paranın azaldığı anlamına *gelmiyorsa.*"

O iğneleyici espri kıvılcımı, o alaycılık... Aelin çabalıyordu. Rowan için, diğerleri için, belki kendisi için çabalıyordu.

Rowan da ona bundan azını sunamazdı. Başını eğdi. "Gerçekten kasamızı doldurmaya ihtiyacımız var."

Gavriel öksürdü. "Bu ölülere ait, biliyorsun ya."

Elini cebine atıp hazinelerle dolu mahzenmezarı turlamaya başladı. "Ölülerin gemilere ya da atlara para vermesine gerek yoktur."

Rowan Aslan'a sırıttı. "Hanımefendiyi duydun."

Fenrys'in bir mücevher sandığını kokladığı yerden bir ışık parlaması çıktı. Hemen sonra Fey erkeği orada dikiliyordu. Gri giysileri yıpranmışsa da parçalanmamıştı. Hatta boş bakan gözlerine kıyasla daha iyi haldeydiler.

Aelin yağmaya ara verdi.

Fenrys'in boğazı yukarı aşağı oynadı. Nasıl konuşacağını hatırlamaya çalışıyormuş gibi. Sonra boğuk sesle "Daha çok cep lazımdı bize," dedi. Ardından sözlerini vurgulamak için eliyle cebine hafifçe vurdu.

Aelin'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Fenrys'e göz kırptı... Üç kez.

Fenrys karşılık olarak bir kez gözünü kırptı.

Bir şifre. Fenrys'e kurt formunda kalma emri verildiği dönemde ikisi iletişim kurmak için sessiz bir şifre uydurmuşlardı.

Bronz teni kül rengine çalmış, altın saçlı Fey erkeğine doğru yürüyen Aelin'ın o hafifçe gülümsemesi yerinde kaldı. Aelin sessiz bir teklifle kollarını açtı.

Fenrys'in kendisine dokunulup dokunulmadığına karar vermesi için. Buna tahammül edip edemeyeceğine.

Tıpkı Rowan'ın Aelin'ın kendisine dokunulup dokunulmamasına karar erme hakkını tanıdığı gibi.

Fenrys hafifçe iç çektikten sonra Aelin'ı kollarına aldı. Bedenine bir ürperti yayıldı. Aelin'ın elleri Fenrys'in ceketini parmaklarındaki eklemler ağaracak kadar sıkıca kavrarken Rowan, Aelin'ın yüzünü göremiyordu. Belki görmesine gerek de yoktu.

İyiye işaret... Küçük bir mucize. İkisinin de kendilerine dokunulmasını istemeleri, kendilerine *dokunulabilmesi.* Temas karşısında aslında erkekliği harekete geçse de Rowan kendisine bu gerçeği hatırlattı. Vahşi güdüleriyle hareket eden bir Fey pisliği. Bir keresinde böyle demişti Aelin ona. Rowan bu unvanı bir kez daha hak etmemek için elinden geleni yapacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi Aelin. Sesinin kısıklığı Rowan'ın göğsünün daha da sıkışmasına neden oldu. Fenrys yanıt vermese de Rowan, Fey savaşçısının yüzündeki kedere bakarak ondan bir teşekkür gelmeyeceğini anlamıştı.

Birbirlerinden ayrıldılar. Fenrys, Aelin'ın yanağını tuttu. "Hazır olduğunda konuşabiliriz."

Göğüs gerdikleri hakkında konuşacaklardı. Tüm olup bitenleri masaya yatırmak için.

Aelin başını sallayıp bir nefes verdi. "Sen de hazır olduğunda."

Aelin ceplerine altın tıkmaya devam etse de dönüp Fenrys'e bir baktı. Fenrys'in yüzü asıktı. "Hayatını kurtarmak için sana kan yemini içme hakkı tanıdım Fenrys," dedi. "Fakat bunu istemiyorsan ben... Biz seni özgür bırakmanın bir yolunu bulabiliriz."

"Bunu istiyorum," dedi Fenrys. Fey erkeğinin o kasıntı tavrından eser yoktu. Rowan'a bakıp başını eğdi. "Bu saray meclisine hizmet etmek benim için onurdur," dedi. Sonra Aelin'a bakıp "Sana da" dedi.

Aelin elini umursamazca sallasa da daha fazla altın toplamak için eğilen kraliçenin gözlerindeki pırıltı Rowan'ın gözünden kaçmamıştı. Onu bir süre için kendi haline bıraktı ve Fenrys'in yanına gidip onun omzunu kavradı. "Geri dönmen ne güzel." Ardından sözcüğü çıkarmakta biraz zorlanarak "Kardeşim," diye ekledi.

Zira artık kardeş olacaklardı. O zamana dek asla olmadılarsa da Fenrys'in Aelin için yaptıklarından sonra... Evet, Rowan ona "*kardeşim*" diyecekti. Her ne kadar Fenrys...

Fenrys'in siyah gözleri parıldadı. "Maeve, Connall'ı öldürdü. Onu kendisini kalbinden bıçaklamaya zorladı."

Gavriel'ın parmakları arasından inci ve yakut bir kolye kaydı.

Mahzenmezardaki sıcaklık bir anda artsa da ortada ne bir alev parlaması ne de fırıl fırıl dönen korlar vardı.

Aelin'ın büyüsü bir an coşup yeniden dizginlenmiş gibi.

Aelin ceplerine altın ve mücevher doldurmaya devam etti.

O da şahit olmuştu. O cinayete.

Fakat Fenrys'in diğer omzunu kavrayan yerdeki mücevherlere ve altına rağmen sessiz adımlarla yaklaşan Gavriel oldu. "Her şey sona ermeden o borcu mutlaka ödeteceğiz."

Aslan hiç öyle sözler söylememişti. Eski kraliçelerine. Fakat Gavriel'ın sarımsı kahverengi gözleri öfkeden alev alevdi. Kederden ve öfkeden.

Fenrys sakinleşmek için bir nefes alıp kenara çekildi. Yüzündeki kaybetmiştik ifadesine Rowan'ın adını koyamadığı başka bir duygu eşlik ediyordu. Fakat artık soru sorma, eşeleme zamanı değildi.

Ceplerini ellerinden geldiğince çok altınla doldurdular. Hatta Fenrys eğreti bir heybe yapmak için gri ceketini kullanacak kadar ileri gitti. Ceket altının ağırlığından yerlere değerken ve iplikleri

zorlanırken sessizce geçide döndü. Bu utanmazca yağma karşısında hâlâ yüzünü ekşiten Gavriel bir süre sonra Fenrys'in peşine düştü.

Fakat Aelin hazineyi toplamaya devam etti. Diğerlerinden daha seçici davranıyordu. Öyle ki Rowan onun kıymetli parçaları bir kuyumcu gibi değerlendirdiğini düşündü. Tanrılar biliyordu ya, Aelin'ın zamanında hangi parçanın pazarda en yüksek fiyata gideceğini bilecek kadar değerli takıları olmuştu.

"Gitmeliyiz," dedi Rowan. Cepleri neredeyse patlayacaktı. Adımları ağırlaşmıştı.

Aelin başını bir süredir karıştırdığı paslanmış, metal sandıktan kaldırdı.

Aelin yaklaşırken Rowan hiç kıpırdamadı. Aelin'ın elinde sıktığı bir şey vardı. Aelin ancak Rowan ona dokunabilecek kadar yaklaştığında parmaklarını aralayıp avucunu açtı.

Avucunda iki altın yüzük vardı.

"Fey geleneklerini bilmem," dedi Aelin. Daha kalın olan yüzüğün üzerinde ustalıkla kesilmiş bir yakut vardı. Daha küçük olanın tepesinde ise dikdörtgen, pırıltılı bir zümrüt vardı. Taş Aelin'ın tırnağı kadar genişti. "Fakat insanlar evlendiklerinde yüzüklerini değiş tokuş ederler."

Aelin'ın parmakları titriyordu... Bir nebze de olsa. İkisinin arasında dillendirilmemiş birçok sözcük vardı.

Fakat şimdi o sohbetin, o şifanın zamanı değildi.

Mümkün olduğunca erken yola düşmeleri gerekirken, Rowan ona bu teklifte bulunmuşken; ortada Aelin'ın hâlâ ikisi arasındaki bağı, ettikleri yeminleri önemsediğinin ispatı varken...

Rowan yarım yamalak bir gülümsemeyle "Sanırım zümrüt benim için," dedi.

Aelin güldü. Çıkardığı yumuşak, fısıltılı ses o hazinelerin arasında bulduğu yüzükler kadar kıymetliydi.

Aelin, Rowan'ın elini tuttu ve yakut yüzüğü onun parmağına takarken hissettiği ferahlamanın etkisiyle titrememeye çalıştı. Yüzük Rowan'ın parmağına mükemmelen oturdu. Şüphesiz bu höyükte yatan kral için dövülmüştü.

Rowan sessizce Aelin'ın elini tutup zümrüt yüzüğü onun parmağına taktı. "Sonu ne olursa olsun," diye fısıldadı.

Aelin'ın gözleri doldu. "Sonu ne olursa olsun."

Bir andaç...ve bir yemin, o gemide ettikleri yeminlerden çok daha kutsal bir yemin.

Demir tabutun içinden dönmesinin ardından bu yolda beraber yürümek için. Terrasen'de onları bekleyenle yüzleşmek için. Tanrılara verilmiş kadim sözlerin canı cehennemeydi.

Rowan başparmağını Aelin'ın elinin sırtında gezdirdi. "Dövmeyi tekrar yapacağım." Aelin yutkunup başını salladı. "Ve..." diye ekledi Rowan, "bir dövme daha yapacağım, kendime ve sana."

Aelin'ın kaşları kalksa da Rowan'ın elini sıktı. *Bekleyip görmen gerek prenses.*

Belli belirsiz bir gülümseme daha. Bu kez o sessiz sözcükleri zihninde seslendirmekten kaçınmadı. *Tam senden beklenecek bir şey.*

Rowan günlerdir sormak için can attığı soruyu dillendirmek için ağzını açtı. *Seni öpebilir miyim?* Fakat Aelin elini onun elinden çekti.

Parmağında ışıldayan nikâh yüzüğüne hayranlıkla bakan Aelin'ın dudakları gerildi. Avucunu çevirdi. "Yeniden eğitim almam gerekecek."

Ellerinde bir tek nasır yoktu.

Aelin fazlaca sıska bedenine baktı. "Biraz da kas yapmalıyım." Sesi hafifçe titrese de ellerini yumruk yaptı ve giysilerine – Mistward'da giydiği giysilere– sırıtarak baktı. "Tıpkı eskiden olduğu gibi olacak."

Çabalıyordu. O eski çalımlı hallerini bulup çıkarmaya çalışıyor, gayret ediyordu. Rowan da öyle yapacaktı. Aelin bunu yapmaya daha fazla ihtiyaç duymayana dek.

Rowan, Aelin'a çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Tıpkı eskiden olduğu gibi," dedi. Aelin'ın peşi sıra höyükten çıkıp karanlık nehre döndü. "Fakat çok daha az uykuyla."

Rowan geçidin ısındığına yemin edebilirdi. Fakat Aelin yürümeye devam etti.

Sonra. O konuşmanın, ikisi arasında yarım kalan meselenin zamanı sonra gelecekti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Belli ki kraliçenin ve eşinin yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Fenrys'i Fey formunun tüm yakışıklılığıyla görmek Elide'ı Fenrys'in ve Gavriel'ın taşıdıkları altından daha fazla şaşırtmıştı.

Hazineyi heybelerine sokarlarken Lorcan alçak sesle güldü. Pek çoklarının hayal edebileceğinden büyük bir hazineydi bu. "En azından bir adım ötesini düşünüyor."

Fenrys diz çöktüğü heybesinin önünde donakaldı. Siyah gözlerinde sıcaklıktan eser yoktu. "Bu halde olmamızın nedeni sensin."

Elide gerilirken Lorcan kaskatı kesildi. Gavriel heybeyi doldurmayı bıraktı. Bir eli kemerindeki hançere gitti.

Fakat siyah saçlı savaşçı başını eğdi. "Bana hatırlatıldı bu," dese de o sırada Elide'a bakmadı.

Fenrys dişlerini araladı. "Bu iş bitince," diye tısladı, "seninle hesaplaşacağız."

Lorcan'in gülümsemesi beyaz dişlerini tüm keskinliğiyle ve vahşiliğiyle ortaya çıkardı. "Benim için zevk olur."

Elide, Lorcan'in sözlerinde ciddi olduğunu biliyordu. Fenrys'le çarpışmaktan, onunla yıkıcı ve kanlı bir mücadeleye girmekten memnun olurdu.

Gavriel iç çekti. Sarımsı kahverengi gözleri Elide'ın gözleriyle buluştu. Onları vazgeçmeye ikna etmek için hiçbir şey söylenemez, yapılamazdı.

Fakat Elide sadece ortada intikam olsun ya da olmasın birbirleriyle dövüşmelerinin hiçbir faydası olmayacağını ima eden bir iç çekti. Aelin ve Rowan geçidin ucunda belirdiler.

Goldryn kraliçenin belinde sarkıyordu. Hiç şüphesiz kılıcı ona prens geri vermişti. Kılıcın pırıltılı yakutu mavi fener ışığının altında bir ametist gibi görünüyor, Aelin adım attıkça bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

Tekneye binmişlerdi ki boşalttıkları geçitten bir tıslama geldi.

Gerilen Rowan ve Gavriel hemen tekneyi kıyıdan suya ittiler. Tekneyi çeken yaratıklar harekete geçip onları nehrin içlerine çekti.

Kılıçlar parıldarken ölümsüz savaşçılar ölümcül bir sessizlik içindeydi.

Fakat Aelin, Goldryn'i çekmedi. Ya da elinden alev çıkarmadı. Sadece Elide'ın yanında öylece bekledi. Yüzü ifadesizdi.

Tıslama daha da şiddetlendi. Gölgeli, kabuk bağlamış eller geçidin kemerine pençeler savuruyor, ışıkla buluştukları yerde geri kaçıyordu.

Fenrys "Biri hazine konusuna epey kızmış," diye mırıldandı.

"Buyursunlar gelsinler," dedi Aelin. Elide kraliçenin gözlerinin içindeki altın sarısının parıldadığına yemin edebilirdi. Derinlerde gizli bir ışık ve sonra hiçbir şey.

Mağaraların içinde buz gibi bir rüzgâr esti. Tıslama kesildi.

Titreyen Elide "Bundan sonra bu diyarlara döneceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı.

Fenrys kıkırdadı. Gözlerine aksetmeyen, hoş tınılı bir kahkaha attı. "Seninle aynı fikirdeyim leydim."

Bir gün, sonra bir gün daha karanlığın içinde yol aldılar. Deniz hâlâ görünmüyordu.

Aelin rüyasız, ağır bir uykuya dalmıştı. Güçlü bir el omzunu kavradı. "Bak," diye fısıldadı Rowan. Nefesi Aelin'ın kulağını okşadı.

Aelin gözlerini soluk ışığa açtı.

Yattığı yerde sırtını dikleştiren Aelin bunun okyanus olmadığını fark etti. Diğerleri de belli ki Rowan'ın konuşmasını işitip uyanmıştı.

Tepelerinde, mağara tavanında kayanın altına hapsolmuş yıldızları andıran küçük, mavi ışıklar parıldıyordu.

Aelin göz ucuyla Elide'ın bir elini göğsüne bastırdığını fark etti.

Bir yıldızlar denizi... Mağara tam da buna dönüşmüştü.

Güzellik. Bu dünyada hâlâ güzellik vardı. Yıldızlar toprağın altında bile hâlâ ışıldayabiliyor, parlak ışıklar yayarak yanabiliyordu.

Aelin soğuk mağara havasını, mavi ışığı içine çekti. İçinde bunların akmasına izin verdi.

Yıldızları yerinden oynatmak. Bunu yapacağına söz vermişti. Bunu gerçekleştirme yolunda çok şey yapmışsa da dahası vardı. Acele etmeleri gerekiyordu. Şimdiden Morath'in pençelerinde kaç kişi acı çekmişti?

Güzellik hâlâ vardı. Aelin onun için mücadele edecekti. Mücadele etmesi gerekiyordu.

Kanında, kemiklerinde sürekli bir titreşimdi bu. Derinlere ittiği ve her nefesinde görmezlikten geldiği gücün hemen yanına. *Mücadele et...* Son bir kez.

Aelin mücadele edebilmek için kaçmıştı. Eğitim yaparken Morath'e ve Maeve'e hâlâ kafa tutanları düşünecekti. Bir an bile duraksamayacaktı. Duraksamaya cüret bile etmedi.

Bu kez ele geçirdiği fırsatı iyi kullanacaktı. Mümkün olan her şekilde.

Nikâh yüzüğündeki zümrüt kendi ateşiyle parıldadı.

Kanı onu bir adak sunağına yönlendirirken Aelin'ın o bağı zorlaması bencilce olsa da tekneden onları bulmak için inmişti. Yüzükleri. Hazineyi yağmalamayı sonradan düşünmüştü. Fakat bedeninde hiç yara izi, bir zamanlar nerede, kim olduğunu ve neyi yapmaya söz verdiğini hatırlatacak bir yadigâr olmayacaksa bu bir parça kanıta ihtiyacı olacaktı.

Aelin tepelerindeki canlı yıldızların şarkılar söylediğine, mağaraların içinde süzülen göksel bir koro oluşturduğuna yemin edebilirdi.

Yanlarından denize son birkaç kilometresi kalan nehrin akıntısında bir yıldızlar şarkısı taşınıyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Düşman ordusu üç ya da dört değil, beş günde geldi.

Nesryn bunun hem lütuf hem de lanet olduğuna hükmetmişti. İlk kez hazırlanmaları için, ruk'ların Anielle halkının en savunmasız olanlarını Beyaz Diş Dağları'nın ötesindeki karların dövdüğü kampa taşımaları için zamanları olması bir lütuftu.

Şimdi yolculuğa çıkmayacak ya da çıkamayacaklarla dolu hisarda korkunun kök salmasına neden olduğu için ise bir lanetti. Dördüncü gün güneş battığında Oakwald'un kesip dümdüz ettiği ağaçlarının arasından üzerlerine gelen siyah çizgileri görebiliyorlardı.

Beşinci günün şafağında nehrin kıyısına, ovaya yaklaşmışlardı.

Nesryn hisarın kulelerinden birinin tepesinde, yanında Borte ve Arcas'la oturuyordu.

"Bir iblis ordusu olmasına rağmen *ej*'imin annesinden daha yavaş ilerliyor."

Nesryn gülümsedi. "Orduların ikmal kolları olur ve bu ordunun hem bir nehri aşması hem de bir ormanı düz etmesi gerekti."

Borte burnunu çekti. "Böylesi küçük bir şehir için büyük bir bela gibi."

Nitekim ruk binicileri bu diyarlara geçmeden önce Antica'da kamp yapmalarının ardından Anielle'den pek de etkilenmemişlerdi.

"Bu şehri kurtarıp kuzeyindeki Ferian Geçidi'nden geçersek kuzeye giden güvenli bir yolumuz olur. Çirkin bir yer olabilir fakat hayati önemi var."

Borte kış ışığının altında parıldayan göle, gölün yüzeyinden çıkan kaplıca buharına bakıp "Yo, diyar güzel," dedi. "Fakat binalar..." Yüzünü ekşitti.

Nesryn kıkırdadı. "Haklı olabilirsin."

Birkaç dakika boyunca yaklaşan orduyu izlediler. Şimdi sokaklarda insanlar kaçılıyor, hisarın sonu gelmez basamaklarından ve mazgallı siperlerinden telaşla yukarı çıkıyorlardı.

Borte muzipçe "Sartaq'ın gelecekteki imparatoriçesinin onlara karşı uçmasına izin vermesine şaşırdım," dedi. Kız son haftalarda Nesryn'e epey sataşıyordu.

Nesryn kaşlarını çattı. "Yeran nerede?"

Borte üzerlerine ağır ağır yaklaşan orduya rağmen dilini çıkardı. "Cehennemde yansa umurumda olmaz."

Kendi kuş yuvalarından ve eskiden beri süregelen rekabetlerinden uzak da olsalar nişanlı çift birbirine ısınamamıştı. Ya da belki ikisinin oynadığı, yıllardır oynadığı bir oyundu bu. Birbirlerinden nefret ediyormuş gibi yapsalar da bir diğeri için tehdit oluşturacak herkesin canına okuyacakları açıktı.

Nesryn kaşlarını kaldırırken Borte kollarını kavuşturdu. İkiz saç örgüsü rüzgârda uçuştu. "Son iki şifacıyı hisara getiriyor. Nitekim ovadan neredeyse kapkara bir ruk onlara doğru uçuyordu."

"Savaştan önce nihayet evlenmek gibi bir niyetiniz yok mu?"

Borte irkildi. "Neden öyle bir niyetim olsun?"

Nesryn sırıttı. "Gerdek gecesi yapabilmeniz için?"

Borte güldü. "Yapmadığımızı kim söyledi ki?"

Nesryn ona hayretle baktı.

Fakat Borte sadece başını yana eğip Arcas'ı çağırmak için dilini şaklattı. Binici ve ruk soğuk göğe yükseldiler.

Borte ovaya varana dek Nesryn onun ardından baktı. Borte, Yeran'ın ve onun ruk'unun yanından öyle cüretkâr bir manevrayla geçti ki pekâlâ savaşçıya yönelik devasa, kaba bir el hareket olarak yorumlanabilirdi bu.

Yeran'ın kara ruk'u öfkeyle tiz bir çığlık atarken Nesryn gülümsedi. Yeran'ın da kendisiyle uçan iki şifacıya rağmen muhtemelen aynısını yapacağını biliyordu.

Fakat her dakika daha da yaklaşan orduya bakmasıyla Nesryn'in gülümsemesi kısa sürdü. Yılmaz, yorulmaz bir çelik ve ölüm kütlesiydi bu.

Şafağa kadar kamp mı yapacak yoksa gece karanlığı çöktüğünde mi saldıracaklardı? Kuşatma kısa ve ölümcül mü yoksa uzun ve gaddarca mı olacaktı? Nesryn onların ikmal yollarını görmüştü. Bu şehri yerle bir etmek için yeterince uzun süre orada kalmaya hazırlardı.

Ve şehrin içindeki herkesi yok etmek için.

Kemik davullar güneşin batmasıyla çalmaya başladı.

Yrene hisarın en yüksek korkuluğunda dikilmiş, gecenin içine yayılan meşaleleri sayıyor ve akşam yemeğini çıkarmamaya çalışıyordu.

Kendi kendine akşam yemeğinin o gün yediği diğer öğünlerden farksız olduğunu söyledi. Öğürmeden bitirmeye çalıştığı yemeklerden.

Korkuluk askerlerle ve izleyicilerle doluydu. Hepsi de onları şehrin eteklerinden ayıran, ovanın sınırındaki orduya bakıyor; hepsi de sessizce durmak bilmeyen davul seslerini dinliyordu.

Düzenli, feci bir ritim. Sinir bozmak, irade kırmak için çalınan.

Yrene seslerin gece boyunca süreceğini biliyordu. Onları uykusuz bırakmak, şafağın sökmesini korkuyla beklemeleri için.

Hisarda alabileceği kadar çok insan vardı. Koridorlar serili yataklarla doluydu. Yrene ve Chaol odalarını beş kişilik bir aileye vermişlerdi. Çocuklar ruk sırtında da olsa Çorak Topraklar'a yolculuk edemeyecek kadar gençtiler. Soğuk havada bir çocuk dakikalar içinde donabilirdi.

Yrene elini bel hizasındaki taş duvarda gezdirdi. Kalın, kadim taş. Duvara dayanması için yalvardı.

Mancınıklar. Aşağıdaki ordunun mancınıkları vardı. Yrene kahvaltıda Falkan'ın verdiği son raporları işitmişti. Ovada gölün bir parçası olduğu zamanlardan kalma çok sayıda kaya olduğundan Morath onlara fırlatacak taş bulmakta sorun yaşamayacaktı.

Uyarı Yrene'i bütün gün meşgul etmiş; hisarın göl tarafında odalara yerleşen ya da pencerelere, dış duvarlara yakın uyuyan ailelerin yerlerini değiştirmişti. Bunu son dakikada yapmıştı ve daha önce düşünmediği için budalalık ettiğini düşünüyordu. Fakat şu son

beş günde herkesi *içeri* almaya öyle odaklanmıştı ki aklına mancınıklar ve parçalanacak ağır taş bloklar gelmemişti.

Yrene şifa malzemelerinin de yerini değiştirmişti. Malzemeleri ancak tüm hisar çökmedikçe zarar görmeyecek, içerilerde bir odaya taşımıştı. Torre şifacıları filodan ellerinden geldiğince çok malzeme getirmişlerse de oraya vardıklarında yeni malzemeler de üretmişlerdi. Bunların en iyi eserleri olduğu hiçbir şekilde söylenemeyecek de olsa Eretia merhemlerin ve toniklerin işe yaramalarının yeteceğini, göz kamaştırmalarının gerekmediğini söylemiş; onlara *karışımlar hazırlamaya devam etmeleri* emrini vermişti.

Her şey hazırlanmıştı. Herkes hazırdı. Ya da olabilecekleri kadar hazır.

Böylece Yrene mazgallı siperlerde bekleyip bir süre daha kemik davulları dinledi.

Chaol kendisine o gecenin eşiyle son gecesi olmadığını hatırlatıyordu. Yine de o geceyi elinden geldiğince iyi değerlendirmiş; uyuyup şafağa saatler kala uyanmalarından önce ikisi ellerinden geldiğince uzun süre uyanık kalmıştı.

Hisardakilerin geri kalanı da uyanıktı. Ruk'lar çatılarda ve mazgallı siperlerde huzursuzca bekliyorlardı. Taşlara sürünen pençelerinden çıkan tıkırtılar ve gıcırtılar her koridorda, her odada yankılanıyordu.

Davullar çalmaya devam etti. Bütün gece.

Chaol, Yrene'i öperek onunla vedalaşmıştı ve Yrene onunla daha fazla konuşmak istese de kalan son kıymetli dakikada Chaol'un ona sarılmasını tercih etmişti.

Chaol'un Yrene'i son görüşü olmayacaktı bu. Babasının, Sartaq'ın ve Nesryn'in şafakta buluşmak için sözleştikleri siperlere giderken Chaol kendisine bu sözü verdi.

Prens ve Nesryn henüz gelmemişlerdi. Fakat Chaol'un babası üzerinde Chaol'un çocukluktan beri onun üzerinde görmediği bir zırhla dikiliyordu. Babası kıtayı fethetmeyi amaçlayan Adarlan'ın isteklerini yerine getirmeyi bir kenara bıraktığından beri.

Zırh üzerine hâlâ iyi oturuyordu. Soluk renkli metalde çizikler ve oyuklar vardı. Zırh hisarın altındaki aile silahhanesinin en iyi parçası olmasa da en sağlamıydı. Babasının belinden bir kılıç sarkıyordu. Siper duvarına da bir kalkan yaslanmıştı. Çevrelerindeki, korkudan fal taşı gibi açılmış gözleri her hareketi takip etse de gözcüler onları izlememeye çalışıyorlardı.

Davullar çalmaya devam etti.

Chaol babasının yanına geldi. Kendi siyah tuniği omuz, önkol ve kaval kemiği üzerinde takviye edilmişti.

Demirağacından bir baston Chaol'un sırtındaki kılıfta duruyordu, Yrene'in büyüsü gücünü kaybederse diye. Yrene'in gücü tamamen tükenebilir diye de Chaol'un tekerlekli sandalyesi büyük salonda bekliyordu.

Chaol durumu babasına açıkladığında babası her ne düşünmüşse hiç açık etmemiş, tek söz söylememişti.

Chaol ateşleri yükselen ışıkla birlikte bir bir sönen orduya gözlerini diken adama yan yan baktı.

Babası "Kemik davulları son Anielle kuşatmasında kullanmışlardı," dedi. Sesi hiç titremiyordu. "Söylentilere göre saldırıya geçmeden önce üç gün, üç gece davulları çalmışlar. Şehirdekilerde öyle bir dehşet havası hâkim olmuş, uykusuzluk onları öyle çıldırtmış ki hiçbir şansları olmamış. Erawan'in orduları ve canavarları onları paramparça etmiş."

Chaol "Onların elinde yanlarında savaşan ruk'lar yoktu," dedi.

"Ruk'ların ne kadar dayanacaklarını göreceğiz."

Chaol dişlerini sıktı. "Ümidin yoksa adamların da fazla dayanmaz."

Babası ovaya, geçen her dakikada daha da beliren orduya gözlerini dikti.

Nihayet "Annen gitti," dedi.

Chaol şaşkınlığını gizlemedi.

Babası taş korkuluğu tuttu. "Terrin'i alıp gitti. Nereye kaçtıklarını bilmiyorum. Biz etrafımızın düşmanlarla sarıldığını fark eder fark etmez annen yanına hizmetçilerini ve onların ailelerini alıp gecenin bir yarısında hisardan ayrıldı. O bırakmasa da kardeşin bir not bıraktı."

Annesi onca şeye göğüs gerdikten, o cehennem gibi eve tahammül ettikten sonra nihayet çekip gitmişti. Diğer oğlunu...gelecek vaatlerini kurtarmak için. "Terrin ne yazmış?"

Babası taşın üzerindeki elini düzleştirdi. "Önemli değil."

Belli ki önemliydi. Fakat şimdi ısrar etmenin ya da bu konuyu önemsemenin zamanı değildi.

Chaol'un babasının yüzünde korkudan eser yoktu. Sadece soğukkanlı bir kabullenme vardı.

Chaol "Bugün bu adamlara liderlik etmezsen ben ederim," diye gürledi.

Nihayet babası ona yüzünde sert bir ifadeyle baktı. "Karın hamile."

Chaol'un şaşkınlığının etkisi fiziksel bir darbeden farksızdı.

Yrene... *Yrene...*

"Yetenekli bir şifacı olsa da becerikli bir yalancı değil. Yoksa elini sık sık karnına götürdüğünü, her yemekte nasıl yüzünün kızarıp bozardığını fark etmedin mi?"

Babası nasıl da sakin, havadan sudan konuşuyormuş gibiydi. Chaol'un ayaklarının altındaki zeminin kaymasına neden olan o değilmiş gibi.

Chaol ağzını açtı. Bedeni gerildi. Babasına bağırıp Yrene'in yanına mı koşmalıydı? Bilmiyordu.

Fakat sonra kemik davullar sustu.

Ve ordu ilerlemeye başladı.

KIRKINCI BÖLÜM

Manon ve On Üçler Demirdişler'in katlettiği askerleri bir bir gömmüşlerdi. Yarılan, kanayan ellerinin sızlamasına, sırtlarının ağrımasına rağmen sonunu getirmişlerdi.

Ellerin sert toprağı son kez düzleştirmesinin ardından Manon açıklığın kenarında dolanan Bronwen'i bulmuştu, Crochan'lerin geri kalanı kampı kurmak için oradan ayrılmışlardı.

On Üçler Manon'ın yanından yürüyüp geçtiler. Vesta'ya göre Ghislaine kendisi kadar o ölümlülere has, akademik arayışlara ilgi duyan bir cadının ocağına davet edilmişti.

Manon'ın arkasını kollamayacak sadece yakındaki gölgelerin arasında bekleyen Asterin kalmıştı. Manon, Bronwen'e "Ne var?" diye sordu.

Manon diplomatik bir tavır takınmak adına hoş sözler söyleyebilirdi. Fakat bunu yapmadı. Yapamadı.

Bronwen'in boğazı söyleyecekleri onu boğacakmış gibi yukarı aşağı oynadı. "Sen ve cadılar meclisin onurlu bir iş yaptınız."

"Beyaz İblis'ten bunu beklemiyor muydun?"

"Demirdişler'in insan hayatlarını umursamadığını düşünüyordum."

Daha bilmediği neler vardı. Manon sadece "Büyükannem bana artık bir Demirdiş cadısı olmadığımı söyledi," dedi. "Dolayısıyla anlaşılan kimleri umursayıp umursamadıklarının benim üzerimde bir etkisi olmamalı." On Üçler'in gözden kaybolduğu ağaçlara doğru yürümeye devam etti. Bronwen onun yanına geldi. "Elimden ancak bu kadarı geldi," diye ekledi Manon.

Bronwen ona yan yan baktı. "Öyle."

Manon, Crochan'i süzdü. "Cadılarına iyi liderlik ediyorsun."

"Demirdişler iyi bir eğitim almamız için bize her türlü mazereti sağladılar."

Bir kez daha Manon utanca benzer bir his duydu. Bu hissi azaltmanın, bu hisse katlanmanın bir yolunu bulabilecek miydi ki? "Sanırım bunu yaptık."

Bronwen yanıt vermeden küçük ateşlere doğru ilerledi.

Fakat Manon, Glennis'in ocağını ararken Crochan'ler yüzlerini ona çevirdiler.

Kimi başını ona doğru eğerken kimi de ciddi bir ifadeyle onu başlarını eğerek selamladı.

Manon On Üçler'in ellerini tedavi edilmesini sağladı. Oturup dinlenemedi. Otururşa günün ağırlığı üzerine çökecekti.

Çevrelerindeki, her bir ateşin etrafındaki Crochan'ler memleketlerine dönmenin mi yoksa daha güneye, Eyllwe'ye mi gitmenin mi daha doğru bir karar olacağını sessizce tartışıyorlardı. Fakat Eyllwe'ye giderlerse ne yapacaklardı? Manon hararetlenen tartışmayı güçbela işitiyordu. Glennis yedi yönetici ocağın kendi kararlarını almaları için onlara müdahale etmiyordu.

Manon onların kararına kulak kabartmak için orada beklemedi. Onlara kuzeye uçma önerisi getirmeye gerek duymadı.

Asterin, Manon'ın yanına geldi. Ona bir parça kurutulmuş yavşan uzattı. On Üçler yemek yerken Crochan'ler sessiz tartışmalarına devam ettiler. Rüzgârın şarkısı ağaçların arasında uğultulu bir ağıttı.

"Şafakta nereye gideceğiz?" diye sordu Asterin. "Onların peşinden mi gideceğiz yoksa kuzeye mi ilerleyeceğiz?"

Crochan'leri kazanmak için gittikçe ümitsizleşen çabalarını sürdürecek mi yoksa vaz mı geçeceklerdi?

Manon kanayan, sızlatan ellerine; toprakla kaplı demir tırnaklarına baktı.

"Ben bir Crochan'im," dedi. "Ve bir Demirdiş cadısıyım." Kaskatı kesilen parmaklarını gevşetmek için esnetti. "Demirdişler benim de halkım. Büyükannem ne buyurursa buyursun. Mavikanlar, Sarıbacaklar ve Siyahgagalar gibi onlar da benim halkım."

Ve Manon yarattığının, eğittiğinin ağırlığını sonsuza dek sırtında taşıyacaktı.

Asterin tek kelime etmese de Manon onun her sözü dinlediğinden emindi. On Üçler'in de kulak kesilmek için yemeğe ara verdiklerini biliyordu.

Manon onlara, Çorak Topraklar'a kadar esen rüzgâra "Onları anavatanımıza geri getirmek istiyorum," dedi. "Hepsini anavatanımıza geri getirmek istiyorum. Çok geç olmadan... Onlar anayurtlarını hak etmeyecek yaratıklara dönüşmeden."

Asterin alçak fakat cılız olmayan bir sesle "O halde ne yapacağız?" diye sordu.

Manon kuru etini yemeyi bitirip deri matarasından suyunu içti.

Yanıt birini diğerine, Crochan'i Demirdiş'e tercih etmekte değildi. Asla da öyle olmamıştı.

"Crochan'ler bir ordu kurmayacaklarsa başka bir ordu bulurum. Zaten eğitimli bir ordu bulurum."

"Morath'e gidemezsin," diye fısıldadı Asterin. "Yüz kilometre içeri ilerleyemezsin. Demirdiş ordusu Morath'e seninle ittifak kuramayacak kadar bulaşmış olabilir."

"Morath'e gitmeyeceğim." Manon donan elini cebine soktu. "Ferian Geçidi'e gideceğim. Orada Petrah Mavikan'ın komutasındaki ordudan geri kalanların yanına. Onlardan bize katılmalarını isteyeceğim."

Asterin ve On Üçler şaşkınlıktan tek kelime edemediler. Manon onlara düşünme süresi verip ağaçlara döndü. Dorian'ın kokusunu takip etti.

Ve Dorian'ı Kaltain Rompier'le konuşurken gördü. Kadının hayaletinin hiçbir yarası olmadığı gibi akıl sağlığı da yerindeydi. O feci eziyetin etkilerini üzerinden atmıştı. Manon hayretten olduğu yere çakıldı.

Sonra Dorian'ın Morath'e gizlice girme planlarını işitti. Üçüncü ce son Wyrd anahtarının tutulduğu Morath'e. Dorian bunu bilse de Manon'a söylememişti.

Kaltain soğuk geceye karışıp gözden kaybolurken Dorian şekil değiştirdi. Güzel, gururlu bir kuzguna.

Dorian eğlence olsun diye şekil değiştirmeye çalışmamıştı. Kesinlikle hayır.

Manon "Bana üçüncü Wyrd anahtarını ele geçirme niyetin olduğunu ne zaman söyleyecektin acaba?" diye sordu.

Dorian gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Yüzünde sakin ve kendinden emin bir ifade vardı. "Yola çıktığımda."

"Bir kuzguna ya da ejderhaya dönüşüp dosdoğru Erawan'in ağına düştüğünde mi?"

Açıklıktaki sıcaklık birden düştü. "Sana haftalar önce söylemem-le şimdi söylemem arasında ne fark var?"

Manon o an kendi yüzündeki ifadede merhametten, sıcaklıktan eser olmadığının farkındaydı. Bir Siyahgaga'nın yüzü. "Morath'e gitmek intihar olur. Hangi şekle girersen gir Erawan seni bulur ve boynuna bir gerdanlık takılır."

"Başka seçeneğim yok."

"Anlaşmıştık," dedi Manon. Bir adım attı. "Anahtarları aramanın artık önceliğimiz olmadığı konusunda aynı fikirdeydik..."

"Seninle bu konuda tartışmamam gerektiğini biliyordum." Dorian'ın gözleri mavi ateş gibi parladı. "Benim yolumun senin yoluna bir etkisi yok. Crochan'leri savaşa dâhil et; kuzeye, Terrasen'e uç. Benim yolum beni Morath'e götürüyor. Hep de öyle oldu zaten."

"Kaltain'e bakıp da seni neyin beklediğini nasıl görmedin?" Manon bir kolunu kaldırıp Kaltain'in yara izine işaret etti. "Erawan seni yakalayacak. Gidemezsin."

"*Gitmezsem bu savaşı kaybedeceğiz,*" diye çıkıştı Dorian. "Bunu nasıl umursamazsın?"

"Umursuyorum," diye tısladı Manon. "Bu savaşı kaybetmemiz umurumda. Crochan'leri savaşa katıp katamamak umurumda. Morath'e gidip oradan dönmemen ya da yaşamı hak etmeyecek bir yaratık olarak dönmen umurumda." Dorian sadece gözlerini kırpıştırdı. Manon yosunlu zemine tükürdü. "Şimdi bana önemsemenin o kadar da kötü bir şey olmadığını mı söyleyeceksin? Eh, sonuçları bu oluyor işte."

"Bu yüzden hiçbir şey söylemedim," diye fısıldadı Dorian.

Manon'ın kalbi küt küt atmaya, kalp atışları bedeninde yankılanmaya başladı. Fakat ağzından çıkan sözcükler buz kadar soğuktu. "Morath'e gitmek mi istiyorsun?" Manon, Dorian'a yaklaştı. Dorian bir santim bile gerilemedi. "O halde kanıtla. Hazır olduğunu kanıtla."

"Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim cadıcık."

Manon ona gaddarca, hınzırca bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O halde kendine ispatla bunu bakalım. Bir sınav." Dorian onu kandırmış, ona yalan söylemişti. Manon'ın ikisi arasında hiç sır saklamadığına inandığı bu adam. Manon bunun kendisinde niye etrafındaki her şeyi parçalama isteği uyandırdığını bilmiyordu. "Şafakta Ferian Geçidi'ne uçacağız." Dorian irkilse de Manon konuşmasını sürdürdü: "Bize katıl. İçeriden bir casusa ihtiyacımız olacak. Muhafızlara takılmadan geçip bize içeride kimin olduğunu söyleyecek birine." Manon kafasının içindeki uğultudan kendi sesini zor işitiyordu. "Bakalım o zaman ne kadar iyi şekil değiştireceksin prensçik."

Manon kendisini Dorian'ın gözlerine bakmaya zorladı. Sözlerinin bir süre aralarında asılı kalmasına...

Sonra Dorian topuğunun üzerine dönüp kampın yolunu tuttu. "Peki. Fakat bu gece uyumak için kendine başka bir çadır bul."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlığın örtüsünü kullanarak denize vardılar. Denize giderek yaklaştıklarını önce mağaraya dolan tuz kokusundan, sonra da yanlarından geçen suyun daha şiddetli akmasından ve nihayet de dalgaların kükreyişinden anladılar.

Maeve'in gözleri her yerde olabilirdi. Fakat Wendlyn'in batı kıyısındaki bir koya açılan o mağara ağzına dikili değildi o gözler. Ne de koyun teknenin çıktığı kumlu sahiline. Daha kimse tekneyi durup dinlenmeden çeken yaratıklara teşekkür edemeden tekne yeniden mağaraların arasına dönüp gözden kayboldu.

Aelin tekneyi gözden kaybolana dek izledi. Çizmelerinin altındaki temiz, lekesiz kuma uzun süre gözlerini dikmemeye çalıştı. Bu sırada diğerleri sahil şeridinin tam olarak neresinde olabileceklerini tartışıyorlardı.

Kuzeye, Wendlyn topraklarına birkaç saatlik hızlı bir yolculuğun ardından yanıtı aldılar: En yakın limanın yakınlarındaydılar.

Gelgit onların yanındaydı ve höyük hayaletlerinden aşırdıkları altınla Rowan ve Lorcan'in bir gemi bulmaları an meselesiydi. Wendlyn donanması Terrasen kıyılarına ilerlerken sınır geçişlerine dair kurallar hükümsüz olmuştu. Kıtaya deniz ulaşımı sağlayan çok sayıda tekne ve güvenlik önlemleri ortadan kalkmıştı. Zira Adarlan'a şimdi sıradan bir zorba değil hava birliği olan bir Valg kralı hâkimdi.

Bu durum Aelin'ın gönderdiği mesajların yol almasını da kolaylaştırıyordu. Aelin, Aedion ve Lysandra'ya yollanan mektupların onlara ulaşmasının tanrılara bağlı olduğunu düşündü. Zira tanrı-

lar onların kukla ustaları olmaya kararlı gibiydiler. Belki de Dorian üçüncü anahtarın peşine düşmüşse, Aelin'ın yerini alma ihtimali varsa şimdilik Aelin'la uğraşmazlardı.

Bunları uzun süre düşünmedi.

Buldukları gemi harap haldeydi. Daha iyi gemilerin hepsine savaş için el konmuştu. Fakat gemi haftalar sürecek yolculuk için yeterince sağlam görünüyordu. Verdikleri altının karşılığında kaptan kendi kamarasını Aelin ve Rowan'a vermişti. Adam onların kim ve ne olduğunu anlamışsa da ses etmemişti.

Aelin'ın umurunda değildi bunlar. Sadece gece gelgitinde yelken açıyorlar, Rowan'ın büyüsü gemiyi ay ışığının aydınlattığı denizde itiyordu.

Maeve'den uzağa. Maeve'in kuvvetlerinden uzağa.

Aelin'ın o gün Maeve'in taht odasında şahit olduğu gerçekten, kızıla dönen siyah kandan uzağa.

Diğerlerine bundan bahsetmemişti. O anın gerçek mi yoksa ışığın bir oyunu mu olduğundan emin olamıyordu. Bunun bir başka yapay hayal ya da Connall'ın ölümünün o gerçek hatırasına karışan bir parça mı olduğundan emin olamıyordu.

Pruvada dikilirken bu meseleye sonradan kafa yormaya karar verdi. Diğerleri güvertenin altındaki odalarına çekilmişlerdi bile. Sadece Rowan orada kalmış, ana direğe tüneyip peşlerinde birilerinin olup olmadığına bakmıştı.

Maeve'den sakınıyorlardı. En azından bu gece Maeve onları bulamayacaktı. O limana gelen ve savaşın cehennemine seyahat etmek için bir servet ödeyen yabancıların haberi yayılana dek.

En azından Maeve, Wyrd anahtarlarının yerini bilmiyordu. Bu hâlâ onların lehindeydi.

Fakat muhtemelen Maeve ordusunu deniz üzerinden onları ele geçirmek için gönderecekti. Ya da sadece Terrasen'in mahvına destek çıkmak için.

Aelin'ın gücü kımıldandı. Kanında gezinen fırtına bulutları gibi. Dişlerini sıkıp dikkatini güce vermedi.

Her şey onların Maeve ve onun kuvvetlerinden önce kıtaya varmalarına bağlıydı. Ya da Erawan dünyanın büyük bir kısmını yok etmeden önce.

Aelin denizden gelen esintiye doğru eğilip esintinin tenine, saçlarına nüfuz etmesini; mağaraların karanlığını silip götürmesini bekledi. Her ne kadar son ayların karanlığı tamamen silinemeyecek de olsa da. Esintinin ateşini uyuklayan korlara çevirmesine izin verdi.

Denizde geçen bu haftaların Rowan'ın büyüsü onları hızlandırsa da sonu gelmeyecekti.

Aelin her günü antrenman yapmak; elleri su toplayana ve yeni nasırlar oluşana dek kılıç ve hançer çalışmaları yapmak için kullanacaktı. Zayıflığının yerini kas alana dek.

Aelin yeniden inşa edecekti... Eski kendisini.

Belki de ilk kez, bekli kısa süreliğine bunu yapacaktı. Sırf Terrasen için de olsa.

Rowan ana direkten aşağı süzülüp Aelin'ın yanına geldi. Şekil değiştirdikten sonra önlerinde uzanan gece karası denize göz gezdirdi. "Dinlenmen gerek."

Aelin ona bir bakış attı. "Yorgun değilim." Bazı açılardan yalan da değildi bu. "İdman yapmak ister misin?"

Rowan kaşlarını çattı. "Eğitim yarın başlayabilir."

"Ya da bu gece." Aelin o delici bakışını Rowan'ın gözlerinden ayırmadı. Rowan'ın baskın tavrına meydan okuyarak.

"Birkaç saat bekleyebilir, Aelin."

"Her günün önemi var." Erawan'e karşı mücadelede fazladan bir gün eğitimin bile önemi vardı.

Rowan dişlerini sıktı. Nihayet "Doğru," dedi. "Yine de bekleyebilir. Bizim... tartışmamız gereken konular var."

Sessiz sözcükler Rowan'ın hayvanlar gibi parlayan gözlerinde belirdi. *İkimiz hakkında.*

Aelin'ın boğazı kurudu. Fakat başını salladı.

Sessizlikte, geniş kamaralarına yürüdüler. Kamarada dekorasyona dair yegâne unsur arkalarında çalkalanan denize bakan pencerelerdi. Bir kraliçe süitinden çok uzak bir odaydı. Ya da Aelin'ın Adarlan suikastçısı olduğu günlerde tuttuğu süitlerden.

En azından duvara sabitlenmiş yatak, örtüler yeterince temiz; lekesiz görünüyordu. Fakat Aelin gidip yere tutturulmuş meşe masaya yaslandı. Rowan kapıyı kapattı.

Loş fener ışığında birbirlerine baktılar.

Aelin; Maeve'e ve Cairn'e, Endovier'e ve daha başka, sayısız dehşet verici olaya ve kayıplara göğüs germişti. Rowan'la bu konuşmayı pekâlâ yapabilirdi. Kendisini yeniden inşa etme sürecinin ilk adımı olarak.

İkisi arasındaki hava gerilirken Aelin küt küt atan kalbini Rowan'ın işitebildiğini biliyordu. Bir kez yutkundu. "Elide ve Lorcan sana anlatmışlardı... O sahilde olan her şeyi anlatmışlardı."

Rowan başını hafifçe salladı. Gözlerinde temkinli bir ifade belirdi.

"Maeve'in söylediği her şey."

Rowan bir kez daha başını salladı.

Aelin kendisini söyleyeceklerine hazırladı. "Benim... Bizim eş olduğumuza dair."

Rowan'ın o temkinli halinin yerine anlayışı, ferahlamayı andıran bir şey aldı.

"Ben senin eşinim," dedi. Bunu dillendirme ihtiyacı duyarak. "Ve sen benimsin."

Rowan odanın diğer ucuna yürüdü. Fakat Aelin'ın yaslandığı masaya birkaç metre kala durdu. "Ne var Aelin?" Pes, boğuk bir sesle sormuştu bunu.

"Sen..." Aelin yüzünü ovuşturdu. "Bunun sana ne yaptığını biliyorsun, sana ve..." O ismi söyleyememişti. Lyria. "Bu yüzden olanları."

"Biliyorum."

"Ve?"

"Ve benden ne söylememi istiyorsun?"

Aelin masayı itti. "Bana bu konuda ne hissettiğini söylemeni istiyorum. Eğer..."

"Eğer ne?"

"Böyle olmasını istemiyorsan?"

Rowan'ın kaşları çatıldı. "Neden istemeyeyim ki?"

Aelin başını iki yana salladı. Yanıt veremedi. Omzunun üzerinden denize baktı.

Rowan başta sanki ikisinin arasındaki mesafeyi kapatacak olsa da olduğu yerde kaldı. "Aelin." Sesi boğuklaşmıştı. "Aelin."

Aelin önce Rowan'a sonra onun gözlerindeki acıya baktı.

"Ne istediğimi biliyor musun?" Rowan avuçlarını gösterdi. Biri dövmeliyken, diğeri boştu. "Bana söylemeni isterdim. Fark ettiğin-

de. Keşke bana o zaman söyleseydin."

Aelin boğazındaki sızı karşısında yutkundu. "Seni incitmek istememiştim."

"Ne diye zaten kalbimde olan gerçeği öğrenmek beni incitsin ki? Ümit ettiğim o gerçeği öğrenmek?"

"Anlamadım. Bunun *nasıl* mümkün olabileceğini anlamadım. Düşündüm de belki...belki bir Fey'in bir ömürde iki eşi de olabileceğini düşündüm. Fakat o halde bile ben..." Bir nefes verdi. "Senin üzülmeni istemedim.

Rowan'ın gözleri yumuşadı. "Lyria'nın bu işin içine çekilmesinden, Maeve'in oyununun onun ve ikimizin sahip olabileceği çocuğun hayatına mal olmasından pişman mıyım? Evet. Bundan dolayı pişmanlık duyuyorum ve keşke hiç olmasaydı." Kalan günlerinde anımsamak için dövmeyi taşıyacaktı. "Fakat bunların hiçbiri senin suçun değildi. Bunun yükünün bir kısmını sırtımda taşıyacağımın, onu savaş ve zafer için terk ettiğimin ve Maeve'in ekmeğine yağ sürdüğümün hep bilincinde olacağım."

"Fakat Maeve bana ulaşmak için seni tuzağa düşürmek istedi."

"O halde bu senin değil, onun seçimi."

Aelin elini masanın yıpranmış ağacı üzerinde gezdirdi. "Zihnime aşıladığı o illüzyonlardan birini diğerlerinden fazla kullanıyor, bana o illüzyonun farklı varyasyonlarını gösteriyordu." Aelin gergin konuşsa da konuşmak için kendisini zorladı. Kendisini Rowan'a bakmaya zorladı. "Zihnimde öyle bir rüya canlandırmıştı ki Geyikboynuzu Dağları'ndan esen rüzgârın kokusunu alabiliyordum."

"Sana ne gösterdi?" Nefessiz bir soru.

Yanıt vermeden önce Aelin'ın yutkunması gerekti. "Bana neler olabileceğini gösterdi. Erawan olmasa, Elena onunla gerektiği gibi mücadele edip onu sürgün etmiş olsa. Lyria ve göğüs gerdiğin o acılar ve çaresizlik olmasa neler olabileceğini. Bana Terrasen'in bugün ne olabileceğini gösterdi; babam kralken, ben mutlu bir çocukluk geçirmişken ve..." Aelin'ın dudakları titredi. "Yirmi yaşıma bastığımda bir Fey heyetiyle Terrasen'e gelmiştin; annem ve Maeve arasındaki soğukluğu azaltmak için. Sen ve ben babamın taht odasında bir kez bakışmamızla aramızdaki bağı anladık."

Aelin yaşaran gözlerine direnmedi. "Bunun gerçek dünya oldu-

guna inanmak istedim. Kâbustan uyandığıma. Senin ve benim bu acıları yaşamadığımız, sevdiklerimizi kaybetmediğimiz; bir bakışta eş olduğumuzu anladığımız bir yer olduğuna inanmak *istedim.* Maeve bana bunu mümkün kılabileceğini söyledi. Ona anahtarları verirsem bunu mümkün kılacaktı." Aelin yanağını, o yanaktan aşağı akan gözyaşını sildi. "Zihnime senin öldüğün, Erawan tarafından öldürüldüğün ve sadece anahtarları ona teslim ederek intikamını alabileceğim gerçeklikler aşıladı. Fakat o gerçeklikler beni... Bana senin öldüğünü söylemesiyle Maeve'e faydam dokunmaz oldu. Beni konuşturamaz, düşünmeye sevk edemez oldu. Fakat seninle buluştuğumuz, her şeyin olması gerektiği gibi olduğu illüzyonlar...ona teslim olmaya en yakın olduğum zamanlar bunlardı."

Rowan işitilebilir bir şekilde yutkundu. "Seni ne durdurdu?"

Aelin bir kez daha yüzünü sildi. "Benim âşık olduğum erkek sendin. *Sen,* benim gibi acı çeken ve ben o acıyı çekerken benimle ışığa geri yürüyen. Maeve bunu anlamadı. O mükemmel dünyayı yaratsa bile o dünyanın sensiz bir hiç olacağını anlamadı. Bunu da hiçbir şeye değişmem Hiçbir şeye."

Rowan elini uzattı. Bir teklif, bir davet.

Aelin elini Rowan'ın elinin üzerine koydu. Nasırlı parmakları Aelin'ın elini nazikçe sıktı. Gözlerini yumup "Sen ol istedim," diye fısıldadı. "Wendlyn'de aylarca neden eşimin sen olmadığını düşündüm. Bu soruyu sormak beni mahvetse de sormaya devam ettim." Gözlerini açtı. Gözleri yeşil ateş gibi yanıyordu. "Geçen tüm o zaman boyunca senin eşim olmanı istedim."

Aelin gözlerini yere çevirdi. Fakat Rowan baş ve işaretparmaklarıyla çenesini kavradığı Aelin'ın yüzünü kaldırdı.

"Yorgun olduğunu biliyorum Ateşyürek. Omuzlarındaki yükün kimsenin kaldıramayacağı kadar ağır olduğunu biliyorum." Rowan birleşen ellerini kalbinin üzerine götürdü. "Fakat her şeyle beraber yüzleşeceğiz. Erawan'le, Kilit'le, hepsiyle. Her şey bittiğinde, Durulman gerçekleştiğinde birlikte bin yıl geçireceğiz. Daha da uzun bir zaman geçireceğiz."

Aelin'ın ağzından kısa bir ses çıktı. "Elena Kilit için gerekenin..."

Rowan bir kez daha yemin etti: "Birlikte yüzleşeceğiz. Bedeli gerçekten sen isen o bedeli birlikte ödeyeceğiz. İki bedende tek ruh olarak."

Aelin'ın kalbi parçalanacakmışçasına gerildi. "Terrasen'in bir krala ihtiyacı var."

"Sensiz Terrasen'e hükmetmeye niyetim yok. O işi Aedion üstlenebilir."

Aelin, Rowan'ın yüzünü süzdü. Rowan sözlerinde samimiydi.

Rowan, Aelin'ın yüzüne düşen saçları geri attı. Diğer eli hâlâ onu göğsüne yaslıyordu. Göğsünün içinde kalbi düzenli, şaşmaz bir ritimle atıyordu. "Zihnime işlenen hayali gerçekliklerin ve mükemmel illüzyonların içinde bir seçim yapsam ben de sensiz olanların hiçbirini seçmezdim."

Aelin, Rowan'ın sözlerindeki doğruluğun ikisinin ruhlarını birbirine bağlayan o kopmaz bağın içine aksettiğini hissediyordu. Yüzünü Rowan'ın yüzüne çevirdi. Rowan kımıldamadı.

Aelin kaşlarını çattı. "Neden öpmüyorsun beni?"

"Belki bunu senin istemen gerektiğini düşündüm."

"Daha önce buna gerek duymazdın."

"Bu kez senin...hazır olduğundan emin olmak istedim." Cairn ve Maeve'in işkencelerinden sonra. Seçimler olmadan geçen anların ardından.

Bu gerçeğe rağmen Aelin gülümsedi. "Yeniden öpülmeye hazırım prens."

Rowan burukça kıkırdayıp "Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı. Ardından dudaklarını Aelin'ın dudaklarına götürdü.

Öpücük nazik...tüy gibi hafifti. Rowan nasıl öpüşeceklerinin kararını Aelin'a bıraktı. Aelin da ona kılavuzluk etti.

Ellerini Rowan'ın boynuna dolayan Aelin bedenini onun bedenine yaslayıp sırtında gezinen ellerine daha da sokuldu. Fakat Rowan'ın dudakları Aelin'ın dudaklarına tüy gibi dokunmaya devam etti. Tatlı, keşfe çıkan öpücükler. Aelin isterse Rowan buna tüm gece devam edecekti.

Eş. Rowan, Aelin'ın eşiydi ve nihayet Aelin ona öyle seslenebilecek, onun eşi olmasına izin verebilecekti...

Bu düşünce Aelin'ın içinde bir şeyin dizgininden kopmasına neden oldu. Aelin alt dudağını ısırıp köpek dişini sürttü.

Bu hareket karşısında Rowan da dizginlerinden ayrıldı.

Bir homurtuyla Rowan, Aelin'ı kollarına aldı. Dudaklarını

Aelin'ın dudaklarından ayırmadan onu taşıyıp nazikçe yatağa bıraktı. Aelin'ın çizmeleri, ikisinin ceketleri, gömlekleri ve pantolonları sırayla çıktı. Sonra Rowan, Aelin'la bütünleşti. Gücü ve sıcaklığı Aelin'ın çıplak tenine aktı.

Aelin, Rowan'a yeterince hızlı dokunamıyor, bedenini bedeninde yeterince *hissedemiyordu.* Rowan'ın dudakları Aelin'ın boynundan aşağı indi; Rowan'ın onu sahiplenmek için bıraktığı diş izlerinin olduğu noktada gezindi. Rowan daha da ilerlere ulaşıp Aelin'ın göğüslerine taparken Aelin belini büküp bedenini onun yalayışına ve emişine daha da teslim etti. Rowan, Aelin'ın bacakları arasında çömeldiğinde, omuzları dizlerini araladığında ve onun tadına defalarca, Aelin bedeninin altında kıvrılana dek bakarken Aelin ona hepten teslim oldu

Fakat Rowan bir kez daha tepesinde belirdiğinde Aelin'ın içindeki ilkel bir şey sessizleşip durgunlaştı. Gözleri birbirine kilitlendi.

"Sen benim eşimsin," dedi Rowan. Sözleri neredeyse homurtu gibi çıkmıştı. Aelin'ın girişini yokladı. Aelin onu içeri almak için kalçalarını oynatsa da Rowan olduğu yerde kaldı. Rowan işitmek istediğini işitene dek Aelin'ın özlemini çektiği şeyi bekletecekti.

Aelin başını geriye atıp çıplak boynunu Rowan'a uzattı. "Sen eşimsin." Sözler ağzından nefessiz, telaşla çıkmıştı. "Ve ben seninim."

Rowan onu kuvvetle kendisine çekip dişlerini boynunun yanına geçirdi.

Aelin sahiplenme ısırığı karşısında haykırdı. Boşalmanın etkisi şimdiden Aelin'ın omurgasından aşağı yürürken Rowan hareketlendi. Dişleri Aelin'ın içinde kalırken hareketlendi ve Aelin, Rowan'ın kalçalarının her ileri hareketinde inledi. Rowan'ın cüssesi Aelin'ın asla yetinemeyeceği şehevi bir kütleydi. Tırnaklarını Rowan'ın kaslı sırtından aşağı götürdü. Sonra daha da aşağıya. Rowan'ın güçlü ileri geri hareketlerinin her birini içinde hissederek.

Rowan dişlerini Aelin'ın boynundan çekti. Aelin vahşi bir öpücükle Rowan'ın ağzını sahiplendi. Kanı Rowan'ın dilinde bakırımsı bir tat bıraktı.

Bunun üzerine Rowan çıldırdı. Kalçalarını Aelin'ın daha da içine, daha da sertçe girmek için kaldırdı. O an dünya yansa Aelin'ın umurunda olmazdı. Rowan'ın da öyle.

"Birlikte, Aelin," dedi Rowan. Aelin geri kalan sözcükleri bedenlerinin buluştuğu her noktada işitti. Zorluklarla birlikte yüzleşecekler, birlikte bir çıkış yolu bulacaklardı.

Aelin bir kez daha zirveye ulaştı. Pırıltılı bir aydınlık.

Gerilim bir zemberek gibi boşandığında Aelin dişlerini Rowan'ın boynuna gömerek Rowan'ı onun kendisini sahiplendiği gibi sahiplendi.

Rowan'ın güçlü ve rüzgârın gücünün aktığı kanı Aelin'ın ağzının içini, ruhunu doldururken Rowan da yaşadığı rahatlama hissiyle kükredi.

Uzun dakikalar boyunca sarmaş dolaş uzandılar.

Birlikte bir yolunu bulacağız, birbirine karışan nefesleri, dalgaların sesleri yankılanır gibiydi. *Birlikte.*

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Gecenin son nöbeti Lorcan'e verilmişti. Böylece Lorcan uzak ufuktaki gün doğumuna şahitlik etme fırsatı bulmuştu.

Gün doğumunu bir daha görebilecek miydi? Wendlyn'i, Doranelle'i, doğu diyarlarını?

Batıda neye doğru yelken açtıkları ve şüphesiz Maeve'in onların peşlerine taktığı ölümsüzler ordusu düşünüldüğünde belki de hayır. Belki artık hepsinin kaderinde sayılı gün doğumu görmek vardı.

Diğerleri kalkıp sabahın neler getirdiğini görmek için güverteye gittiler. Hiçbir şey. Az kalsın Lorcan pruvada dikildiği yerden onlara öyle söyleyecekti. Su, güneş ve koca bir hiç.

Fenrys, Lorcan'i görünce ona dişlerini gösterdi. Lorcan, Fenrys'e alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Evet, şimdi o kavganın zamanı değildi. Zamanı geldiğinde Lorcan dövüşmeye seve seve razı gelecekti. Kemiklerine işleyen o gerginliği azaltmak, Fenrys'in bedenini biraz deşmesine izin verecekti.

Fakat kurdu öldürmeyecekti. Fenrys onu öldürmeye çalışabilirdi. Fakat Lorcan bunu yapmayacaktı. Fenrys'in göğüs gerdiği, başardığı onca şeyin ardından Lorcan bunu yapmayacaktı.

Elide güvertenin altından çıkıp geldi. Saçları örülü ve düzdü. Şafaktan beri ayaktaymış gibi bir hali vardı. Lorcan'e doğru doğru dürüst bakmadı bile. Fakat Lorcan, Elide'ın onun varlığının gayet farkında olduğunu biliyordu. Lorcan göğsündeki sızıyı bastırdı.

Fakat Aelin, Lorcan'i gözlüyordu ve şimdi Lorcan'in dikildiği yere uzun adımlarla yürüyen kraliçenin gözleri önceki günlere göre çevresiyle daha ilgiliydi. Ayrıca yürüyüşündeki o eski çalım biraz

daha geri gelmişti.

Aelin'ın beyaz gömleğinin kolları dirseğe kadar kıvrılmış, saçları arkadan örülmüştü. Kemerinden Goldryn ve uzun bir bıçak sarkıyordu. Eğitime hazırdı. Etrafına yaydığı enerjiye bakılırsa bundan şüphe yoktu.

Lorcan merdivenden inip yarı yolda Aelin'ı karşıladı.

Whitethorn, Aelin'ın yakınlarındaydı. O da kılıç talimine uygun giyinmişti. Lorcan onun gözlerindeki temkinli ifadeden anlayacağını anlamıştı: Prensin neler olduğundan haberi yoktu.

Fakat genç kraliçe kollarını kavuşturdu. "Bizimle Terrasen'e gitmeye niyetin var mı?"

Şafakta ve denizin ortasında sorulması gereksiz bir soruydu bu. "Evet."

"Ve savaşta bize katılmaya niyetin var mı?"

"Oraya güzel havanın keyfini çıkarmaya gitmediğim kesin."

Aelin'ın gözlerinin içi gülse de yüzündeki ciddi ifade eksilmedi. "O halde bu işi nasıl yapacağımızı sana anlatayım."

Lorcan emir ve taleplerin sıralanmasını beklese de kraliçe onu izlemekle yetindi. Gözlerindeki neşenin yerini çelik katılığında bir bakış aldı.

"Sen Maeve'in sağ koluydun," dedi Aelin. Elide onlara doğru döndü. "Ve artık değilsin. Bu da seni kimden yana olduğunu bilmediğim ya da gerçek anlamda güvenmediğim güçlü bir Fey erkeği yapıyor. Maeve'in ordusu şu anda kıtaya doğru gelirken senden emin olamam. Bu yüzden krallığımda olmana ya da bizimle yolculuk etmene izin veremem. Sen yeniden Maeve'in gözüne girmek için ona bilgi sızdırabilecekken bunu yapamam, öyle değil mi?"

Lorcan ağzını açtı. Aelin'ın kibirli ses tonu onu öfkelendirmişti. Fakat Aelin konuşmasını sürdürdü. "Bu yüzden sana bir teklifim var Lorcan Salvaterre." Parmaklarıyla kendi çıplak tenine birkaç kez hafifçe vurdu. "Bana kan yeminiyle bağlan, ben de senin nereye gitmek istiyorsan oraya gitmene izin vereyim."

Arkalarında duran Fenrys küfretse de Lorcan kafasının içindeki gürlemeden onun sesini güçbela işitti.

"Peki," diyebildi Lorcan, "bundan kazancım ne olacak?"

Aelin'ın gözleri omzunun üzerinden geriye çevrildi. Onları ağzı

açık izleyen Elide'a. Kraliçenin gözleri yeniden Lorcan'in gözlerine çevrildiğinde o katı kibir bir nebze anlayışla yumuşamıştı. "Terrasen'e girme iznin olacak. Kazancın işte bu olacak. Terrasen sınırları içinde nerede yaşayacağına ben karar vermeyeceğim."

Karar ne Aelin'a ne de Lorcan'e ait olacaktı. Karar kendilerine hayretle bakan siyah saçlı kadının olacaktı.

Lorcan ancak "Ya teklifi reddedersem?" diye sormaya cesaret etti.

"O zaman bir daha asla krallığıma ayak basmayacak, bizimle daha fazla yolculuk etmeyeceksin... İşin ucunda anahtarlar, peşimizde Maeve'in ordusu varken bu mümkün olamaz." Yüzünde hâlâ o anlayışlı bakış vardı. "Aramıza katılmana izin vereceksem sana güvenmemin tek yolu bu."

"Kan yeminini içmeme izin vereceksin, öyle mi?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum, sen de benden istemiyorsun. Sana verip verebileceğim tek emir Terrasen'in herhangi bir vatandaşından isteyeceğim aynı şey olacak: Krallığımızı ve halkımızı koruman ve savunman. Bana kalsa Geyikboynuzu Dağları'nda bir kulübede yaşasan bile olur."

Aelin sözlerinde ciddiydi. Lorcan kan yeminini içer, Aelin'ın krallığına hiçbir zarar vermeyeceğine yemin ederse Aelin ona özgürlük bahşedecekti. Lorcan'in teklifi reddetmesi halinde ise... Lorcan bir daha asla Elide'ı görmeyecekti.

Aelin sessizce, diğerlerinin işitemeyeceği kadar alçak sesle "Başka bir seçeneğim yok," dedi. "Terrasen'i tehlikeye atamam." Kolunu Lorcan'e uzatmaya devam etti. "Fakat senden o denli kıymetli bir şeyi koparamam da."

"Fark etmediğin bir şey varsa o da artık öyle bir olasılığın olmadığı."

Bir kez daha o belli belirsiz gülümseme. Kraliçe tekrar omzunun üzerinden Elide'a baktı. "Öyle bir olasılık var." Aelin'a bakan Elide'ın turkuvaz gözleri parlıyordu. Aelin'ın yüzünde Lorcan'in belki daha önce hiç fark etmediği bir bilgelik vardı. Bir kraliçenin yüzü. "İnan bana Lorcan, var."

Lorcan göğsüne dolan ümidi bastırdı. O yabancı, vakitsiz hissi.

"Fakat sensiz Terrasen ve *o* bu savaştan sağ salim çıkamaz."

Lorcan'in karşısındaki kraliçe ölümsüz hayatını Kilit'i dövmek.

Erawan'i durdurmak için verse de Lorcan'in krallığı korumak için içtiği kan yemini yine geçerli olacaktı.

Aelin "Seçim senin," dedi.

Lorcan kendisini tutmayıp Elide'a baktı. Bu yaptığı ne denli aptalca olsa da.

Elide bir elini boğazına götürdü. Siyah gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Elide'ın Lorcan'e Perranth'te bir ev teklif etmesinin hâlâ geçerli olup olmadığının ya da kraliçenin söylediklerinin doğru olup olmadığının bir önemi yoktu.

Önemli olan Aelin Galathynius'un vaadinin samimi olmasıydı: Lorcan çok güçlü, ittifakları bulanıktı. Bu yüzden de Lorcan'i yanında gezdiremez, onun serbestçe krallığına girmesine izin veremezdi. Aelin, Lorcan'in gitmesine izin verecek, onu Terrasen'den uzak tutacaktı. Erawan'in kuvvetleri yaklaşıyor da olsa Aelin bunu peşlerindeki tehditten sakınmak için yapacaktı. Maeve'den.

Ayrıca hepsi ölürse Elide da bu savaştan sağ çıkmazdı.

Lorcan bunu, bu olasılığı kabul edemiyordu. Ona aptalca, beyhude bir ümit gibi gelse de olasılığı görmezlikten gelemezdi. Erawan'in canavarlarının ya da amcası Vernon'ın Elide'ı bir kez daha ele geçirmelerine izin veremezdi.

Budala. Yaşlı, ahmak budalanın tekiydi Lorcan.

Fakat omzundaki tanrı ona kaçmasını ya da savaşmasını söylememişti.

O halde seçim kendisine aitti. Lorcan, Elide'a fısıldayan tanrıçanın bu konuda ne diyeceğini merak ediyordu.

Lorcan, Aelin'a "Peki," derken Elide'on kendisinin de bu konuda ne diyeceğini merak ediyordu

"Tanrılar bize acısın," diye mırıldandı Fenrys.

Aelin'ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Keyifli fakat bir nebze de acımasızlığın eklendiği bir ifade. Kurda baktı. Bir kaşını kaldırıp Fenrys'e "Yaşamasına izin vereceksin, anlıyorsun ya," dedi. "Ölümüne bir düello olmayacak. İntikam dövüşü olmayacak. Bu durumu kaldırabilecek misin?"

Fenrys'i süzdüğü Lorcan'in tüyleri diken diken oldu. Lorcan sert bakışıyla Fenrys'e diklendi.

Fenrys o öfkeye aynı şekilde karşılık verdi. Üstünlük gösterisi Lorcan'inki kadar etkili olmasa da isterse Doranelle'in Beyaz Kurdu'nun ısırabileceğini ona hatırlatmaya yeterliydi. Ölümcül bir ısırık.

Fenrys sadece kraliçeye doğru döndü. "Onun gıcığın, kimsenin etrafında istemeyeceği sefil pisliğin teki olduğunu söylesem fikrin değişir miydi?"

Lorcan hırlasa da Aelin gülümsedi. "Bu yüzden sevmiyor muyuz zaten Lorcan'i?" Aelin, Lorcan'e Rifthold'daki ilk karşılaşmalarına dair tüm ayrıntıları anımsadığını belli eden bir gülümsemeyle baktı... Lorcan'in onun yüzünü tuğla duvara nasıl çarptığını. "Onu Orynth'e sadece bayramlarda davet ederiz."

"Kutlamaların içine etsin diye mi?" Fenrys yüzünü astı. "Ben bayramlarıma çok önem veririm. Bir insan düşmanının onları mahvetmesini istemem."

Tanrılar adına. Lorcan, Rowan'a bir bakış atsa da savaşçı prens kraliçesini dikkatle izliyordu. Aelin'ın içinde ne tür bir fırtınanın kopmak üzere olduğunu tam olarak biliyormuş gibi.

Aelin bir elini salladı. "Peki, peki. Eyllwe'de olanlardan dolayı Lorcan'i öldürmeye çalışmayacaksın, karşılığında da onu hiçbir şeye davet etmeyeceğiz." Yüzünde son derece hınzırca bir gülümseme vardı.

Katılacağı saray meclisi işte buydu... Bu... Lorcan doğru sözcüğü bulamadı. Beş yüz yıllık geçmişinin onu buna hazırladığından şüpheliydi.

Aelin bir elini uzattı. "O halde nasıl yapılacağını biliyorsun. Yoksa anımsayamayacak kadar yaşlandın mı?"

Lorcan öfkeli bir bakışla diz çöktü. Belindeki hançeri Aelin'a uzattı.

Bir budala. Lorcan budalanın tekiydi.

Kraliçeye hançeri uzatırken elleri hafifçe titredi.

Aelin hançeri elinde tarttı. Parmağını üzerinde utanmazlığa varacak kadar iri bir zümrüdü olan altın bir yüzük süslüyordu. Bir nikâh yüzüğü. Muhtemelen Aelin'ın o hayalet höyüğü hazinesinden aşırdığı bir yüzük. Lorcan yanda dikilen Whitethorn'a baktı. Tahmin ettiği gibi savaşçının parmağında da üzerinde yakut olan al-

tın bir yüzük vardı. Rowan'ın ceketinin yakasının üzerinde iki taze yara izi seçiliyordu.

Benzer izlerden bir çift de kraliçenin boğazında vardı.

Aelin soğuk bir sesle "Gözlerini yeterince diktin mi acaba?" diye sordu.

Lorcan kaşlarını çattı. Az sonra gerçekleştirecekleri kutsal ayine rağmen kraliçe hürmetsiz olmanın bir yolunu buluyordu. "Söyle."

Aelin'ın dudakları yeniden kıvrıldı. "Sen, Lorcan Salvaterre, kanın ve ebedi ruhunun üzerine bana, tacıma ve Terrasen'e ömrünün geri kalanında sadık olacağına yemin eder misin?"

Lorcan şaşırdı. Maeve adına kan yemini içtiğinde Maeve ona Kadim Dil'de bir sürü soru sormuştu. Lorcan "Ediyorum," dedi. "Yemin ediyorum."

Aelin hançerle kolunu çizdi. Kanı belindeki kılıcın yakutu kadar parıltılıydı. "O halde iç."

Vazgeçmek için Lorcan'in son şansıydı bu.

Fakat tekrar Elide'a baktı. Orada yüzünü aydınlatan –bir nebze– ümit gördü.

Böylece Lorcan kraliçenin kolunu tutup kanı içti.

Aelin'ın tadı –yasemin, limon otu ve çıtırdayan korlar– ağzına doldu. Lorcan'in içinde bir şey yanıp durulurken tat onun ruhunu doldurdu.

Sıcak bir kor. O azgın büyünün bir kısmı Lorcan'in içine yerleşti.

Lorcan hafifçe sendeleyerek Aelin'ın kolunu bıraktı.

"Saray meclisine hoş geldin," dedi Aelin. "İşte ilk ve tek emrin: Terrasen'i ve halkını korumak."

Bu emir de Lorcan'in içine yerleşti. Derinlerde parıldayan bir başka küçük kıvılcım.

Ardından kraliçe topuğunun üzerinde dönüp uzaklaştı. Yo, Elide'ın yanına gitti.

Lorcan çabalasa da doğrulamadı. Belli ki bedeninin biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Bu yüzden Aelin, Elide'a "Sana kan yeminini teklif etmeyeceğim," dediğinde elinden onları izlemekten başka bir şey gelmedi.

Ortada bir yemin olsa da olmasa da Elide'ın yüzüne oturan o perişan ifadeye sebep olduğu için içinden kraliçeyi tutup okyanu-

sa fırlatmak geldi. Fakat Perranth Leydisi'nin başı dikti. "Neden?" diye sordu Elide.

Aelin, Elide'ın elini Lorcan'in kabaran öfkesini yatıştıran bir nezaketle tuttu. "Çünkü Terrasen'e döndüğümüzde taht bana verilecek olursa bana bağlı kalamazsın." Elide kaşlarını çattı. Aelin kararının nedenini "Perranth Ailesi, Terrasen'in en güçlü ikinci ailesidir," sözleriyle açıkladı. "Lordlarından dördü benim tahta uygun olmadığıma hükmettiler, tahtımı geri kazanmak için çoğunluğa ihtiyacım var."

Elide kraliçenin konuşmasını onun yerine tamamladı: "Ve sana yeminle bağlanırsam verdiğim oyun tarafsızlığı kalmayabilir."

Aelin başını salladı. Sonra Elide'ın elini bırakıp diğerlerine doğru döndü. Doğan güneşin altında kraliçenin bedeni altın sarısına bulanmıştı. "Terrasen iki haftalık mesafede. Tabii kış fırtınaları araya girmezse. Bu süreyi plan kurmak için kullanacağız."

Fenrys, Aelin'a yaklaşıp "Ne planı?" diye sordu.

Bu saray meclisinin bir üyesi. Lorcan'in saray meclisinin. Üçü bir kez daha birbirlerine bağlanmıştı ve hiç olmadıkları kadar özgürdüler. Lorcan kraliçenin neden Gavriel'a kan yeminini teklif etmediğini merak ederken Aelin tekrar söze girdi.

"Anahtarlar olmadan görevim tamamlanamaz. Anahtarların yeni sahiplerinin eninde sonunda beni aramaya çıkacaklarını düşünüyorum. Üçüncü anahtar bulunursa ve işi bizzat bitirmeye karar vermezlerse." Rowan'a baktı. Rowan başını salladı. Bunu daha önce tartışmışlar gibi. "Bu yüzden değerli vaktimizi anahtarların peşinde heba etmektense Terrasen'e gideceğiz. Özellikle de Maeve ordusunu Terrasen kıyılarına getirdiği için. Bana tahtımdan liderlik yapma izni verilmiyorsa bunu savaş alanları üzerinden yapmam gerekecek."

Aelin savaşmaya niyetliydi. Kraliçe –*Lorcan*'in kraliçesi– Morath'e karşı savamaya niyetliydi. En kötü olasılık gerçek olursa Maeve'le de. Sonra da hepsi için canını feda edecekti.

"O halde Terrasen'e," dedi Fenrys.

"Terrasen'e," diye tekrarladı Elide.

Aelin batıya, Erawan ve onun zaferi arasında duran tek şey olan o krallığa doğru baktı. Lorcan'in yeni memleketine. Korku lordu-

nun ordularının o ülkenin tepesine çöktüğünü görebiliyormuş gibi. Maeve'in ölümsüz ordusu peşlerindeydi. Bir zamanlar Lorcan ve arkadaşlarının komuta ettikleri o ordu.

Aelin sadece güvertenin ortasına yürüdü. Denizciler onun geçmesi için yolu açtılar. Aelin, Goldryn'i ve hançerini kınından çıkardı. Ardından sessiz bir meydan okumayla kaşlarını kaldırarak Whitethorn'a baktı.

Savaşçı prens emre itaat etti. Kılıcını ve savaş baltasını kınlarından çıkardı. Eğilerek savunma pozisyonu aldı.

Eğitim–bedeninin yeniden eğitimi. Gücünü ortaya çıkarmasa da gözlerinde bir parıltı vardı.

Aelin silahlarını kaldırdı. Nihayet "Terrasen'e," dedi.

Sonra talim başladı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dorian basit değişimlerle başladı.

Başta gözlerini siyaha çevirdi. Valg'ler gibi kapkara yaptı gözlerini. Ardından tenine soğuk, soluk bir renk verdi. Günışığını hiç görmeyen tenlere benzetti tenini. Saçını siyah bıraktı. Fakat burnunu biraz daha çarpıtmayı, dudaklarını inceltmeyi başardı.

Tam bir dönüşüm olmasa da parça parça gerçekleşen bir dönüşüm. Beyaz Diş Dağları'na o uzun, sessiz uçuşta Dorian içinde görüntüyü dokuyor; yeni yüzünü, yeni tenini bir halı gibi bir araya getiriyordu.

Manon'a bunun muhtemelen bir intihar görevi olacağını söylememişti. Ormandaki açıklıkta konuştuklarından beri onunla tekrar doğru dürüst konuşmamıştı. Şafakta yola çıkmışlar; Manon, Glennis'e ve Crochan'lere planını ilan etmişti. Dört günde Ferian Geçidi'ne uçup Beyaz Diş Dağları'nın içindeki o kampa dönebilirlerdi. Şanslıysalar.

Manon, Crochan'lerden kendisiyle orada buluşmalarını istemişti. Ona dağ kamplarına dönüp bekleyecek kadar güvenmelerini.

Olumlu yanıt vermişlerdi. Sebep belki de On Üçler'in bütün gün kazdıkları mezardı. Fakat Crochan'ler olumlu yanıt vermişlerdi. Geçici bir güven sergileyerek... Sadece bu seferliğine.

Böylece Dorian, Asterin'le uçmuştu. Soğukta geçen her saati bedenini ağır ağır değiştirmek için kullanmıştı.

Onlar yola çıkmadan evvel *"Madem Morath'e gitmeyi o kadar çok istiyorsun,"* diye tıslamıştı Manon, *"o zaman bunu yapıp yapamayacağını görelim."*

Bir sınav. Dorian'ın girişmekten memnun olduğu bir sınav. Sırf Manon'a haddini bildirmek için bile istiyordu bunu.

Manon Kuzey Beyaz Diş Dağları'nda sadece ejderhaların ve bu yerde yaşayacak kadar şanssız insan askerlerin kullandıkları bir arka geçit biliyordu. Asterin ve Manon yaklaşmadan önce On Üçler'i dağların daha içlerinde bırakmış ve o zaman bile cadılar gözcülere görünmemek için Asterin'in kısrağını yanlarına alıp saatlerce yayan yürümüşlerdi. Abraxos dizginlerini çekiştirse de Sorrel onu sıkıca tutmuştu.

Ferian Geçidi'ni iki yanındaki iki dev zirve geçen her kilometrede daha da büyüyordu. Fakat Dorian dağın güneyine yaklaşana dek tepelerin ne kadar devasa olduğunu fark etmemişti.

Bir hava birliğini alabilecek kadar geniş. Bir hava birliğinin eğitilebileceği ve ejderhaların üretebileceği kadar.

Babasının ve Erawan'in inşa ettikleri işte buydu. Adarlan işte buna dönüşmüştü.

Dorian dağa açılan kadim kapılara yürürken göklerde ejderhalar daireler çizmese de kükreyişleri ve tiz çığlıkları geçitte yankılanıyordu. Peşinden Asterin'in zincire bağlı, mavi bineği geliyordu.

Bir başka eğitici hava almaya çıkardığı bineğini geri getiriyordu. Kapılardaki birkaç muhafız –ölümlü adamlar– kayaların oluşturduğu bir dönemeçte Dorian'ın belirmesiyle şaşırdı.

Dorian'ın eldivenlerinin altındaki avuçları terlemişti. Şekil değiştirme büyüsünün yeterince dayanması için dua etti.

Emin olamasa da orada kendi doğal yüzünü çok insanın tanıyacağını düşünüyordu. Ten rengine yakın bir renk seçmişti ki kendi içinde ördüğü halının ipliklerinin çözülüvermesi halinde ten renginin ve gözlerinin değişen tonunun bir ışık oyunundan ibaret olduğu düşünülsün.

Narene oflayıp dizginleri çekiştirdi. Bu yere yaklaşmak istemiyordu.

Dorian onu suçlamıyordu. Dağdan gelen berbat koku dizlerinin titremesine neden oluyordu.

Fakat Dorian yıllarını annesinin maiyetindekilerin kullandıkları baş ağrısı yapan parfümlerin kokusunu aldığında hissettiği rahatsızlığı yüzüne aksettirmeyecek şekilde eğitmişti. O dünya ne kadar da uzak geliyordu ona şimdi... Parfüm kokan, hareketli müziğin çaldığı o saray. Erawan'e direnmeseler Erawan tüm o şeylerin varlığının sürmesine izin verir miydi? Ona boyun eğselerdi Erawan, Perrington'mış

gibi davranıp ölümlü bir kral olarak hüküm sürer miydi?

Dorian'ın bacakları yanıyordu. Saatlerce yürümesinin acısı çıkıyordu. Manon ve Asterin yakınlarda, karın ve taşların arasında gizleniyordu. Kapılara adım adım yaklaşan Dorian'ın her hareketini izlediklerinden şüphe yoktu.

Dorian'ın Manon'dan ayrılırken söylediği sözler kısa ve öz olmuştu.

Dorian iki Wyrd anahtarını Manon'un bekleyen avucuna bırakmıştı. Orynth Tılsımı Manon'ın demir tırnaklarına çarpıp hafif bir tıkırtı çıkarmıştı. Sadece bir budala onları Erawan'in kalesine getirirdi. "Önceliğin olmayabilir," dedi Dorian, "fakat başarmamız için hayati önemleri var."

Anahtarları cebine atan Manon gözlerini kıstı. Ceketinin cebinde krallıkları yerle bir edebilecek büyük bir gücün olmasının onu hiç de etkilemediği belliydi. "Sence onları çerçöp gibi atar mıyım?"

Bir anda Asterin dikkatini kara odaklama ihtiyacı hissetti.

Dorian omuz silkip Damaris'i çözdü. Kılıç sıradan bir ejderha eğitimcisi için fazla güzeldi. Kılıcı da Manon'a bıraktı. Yanına alacağı tek silah sıradan bir hançer –ve damarlarında dolaşan büyü– olacaktı. "Manon kadim kılıcı kemerine bağlarken Dorian "Geri gelmezsem," dedi, "anahtarların Terrasen'e ulaşması gerek." Dorian'ın uygun gördüğü tek yer orasıydı. Aelin orada olup anahtarları alamasa bile.

"Geri geleceksin," dedi Manon. Sesinin tonunda her şeyden çok bir tehdit vardı.

Dorian sırıttı. "Geri gelmesem özler misin beni?"

Manon yanıt vermedi. Dorian neden Manon'ın kendisini özlemesini umduğunu bilmiyordu.

Dorian'ın bir adım atmasıyla Asterin onu omzundan kavradı. "Girip çıkacaksın, elinden geldiğince kısa sürede," dedi. "Narene'e dikkat et." Manon'ın sağ kolunun sarı benekli, siyah gözlerinde endişe vardı.

Dorian başını eğdi. "Hayatım üzerine yemin ederim," deyip Asterin'in bineğine yaklaştı. Ejderhanın sarkan dizginlerini kavradı. Asterin'in yüzündeki minnet Dorian'ın gözünden kaçmadı. Manon'ın şimdiden kendisine sırtını çevirdiği de.

Manon'la bu yola baş koyduğu için budalalık etmişti. Dorian'ın bunu yapmaması gerektiğini düşünmesi gerekirdi.

Muhafızların yüzleri daha da belirginleşirken Dorian yorgun ve

sıkkın eğitici rolüne daha da sarıldı.

Sorguya çekilmeyi beklese de öyle olmadı.

Muhafızlar sadece geçmesi için el ettiler ona. Onlar da onun kadar yorgun ve sıkkındı. Aynı ölçüde üşümüşlerdi de.

Asterin ona Kuzey Diş Dağları'nın ve dağların karşısında kalan Omega'nın bir krokisini vermişti. Bu yüzden yüksek koridora girdiğinde Dorian sola dönmesi gerektiğini biliyordu. Her yerden ejderha bağırışları ve homurtuları geliyordu. O çürük kokusu Dorian'ın burnunu doldurdu.

Fakat tam da Asterin'in tarif ettiği yerde ahırları buldu. Dorian'ın zincirlerini duvardaki kancaya gevşekçe bağladığı mavi kısrak sakindi.

Dorian, Narene'i boynunu okşayıp teskin ettikten sonra Ferian Geçidi'nin kendisine neler göstereceğini görmeye gitti.

Saatler ömrü boyunca Manon'a hiç o kadar uzun gelmemişti.

Sebebin beklenti olduğunu düşündü Manon. Yapacaklarının beklentisi.

Abraxos şaşırtıcı şekilde onları bir saat içinde buldu. Belli ki dizginleri Sorrel'le girdiği ve kazandığı mücadelenin sonunda kesilmişti. Fakat Manon'ın yanında sessizce bekleyip tüm dikkatini Dorian ve Narene'in gözden kayboldukları kapıya verdi.

Zaman ağır ağır geçti. Kralın kılıcının ağırlığını belinde durmaksızın hissediyordu.

Manon pratik, sıradan nedenlerden ötürü Dorian'ın Morath'e gitmesine izin vermediğini –kendisine ve Dorian'a– kanıtlamaya ihtiyaç duyduğu için kendine küfrediyordu. Erawan, Ferian Geçidi'nde değildi. Orası daha güvenli olacaktı.

Epey güvenli. Fakat Cadı Analar oradaysa...

Dorian'ın gitme nedeni buydu. Cadı Anaların orada olup olmadıklarını öğrenmek. Petrah'nın oradaki orduya gerçekten komuta edip etmediğini, kaç Demirdiş'in hazır beklediğini görmek için.

Dorian casusluk eğitimi almamışsa da insanların gülümsemelerini ve giysilerini silahlar gibi kullandıkları bir saray meclisinde büyü-

müştü. Araya nasıl karışılacağını, kulak kabartmayı biliyordu. İnsanlara görmek istediklerini göstermeyi de.

Manon, Elide'ı Morath'in zindanlarına göndermişti. Karanlık onu lanetlese yeriydi. Adarlan Kralı'nı Ferian Geçidi'ne göndermek de bundan farksızdı.

Abraxos kaskatı kesilip göğü gözlerken Manon'ın nefesi göğsünden kaçıverdi. Abraxos onların işitemediği bir şeyi işitmişti sanki.

Manon'ın bineğinin gözlerinde neşenin ışıltısı vardı.

Hemen sonra Narene onlara doğru süzüldü. Dağların üzerinde hımbılca uçan bineğin sırtında siyah saçlı, soluk tenli bir binici vardı. Dorian gerçekten bedeninin bazı kısımlarını değiştirebilmişti. Yüzünü neredeyse tanınmaz hale getirmişti. O halde de tutmuştu.

Asterin kısrağa doğru koştu. Manon'ın şaşkın bakışları altında Asterin, Narene'in boynuna sarıldı. Onu sıkıca kavradı. Binek sadece başını Asterin'in sırtına yaslayıp ofladı.

Dorian kısraktan aşağı kayarak indi. Narene'in dizginleri sallandı.

"E?" dedi Manon.

Dorian'ın –bir Valg'in gözleri kadar siyah– gözleri parladı. Manon dizlerinin neden titrediğini açıklamaya çalışmadı. Dorian'a önce kılıcını, sonra iki anahtarı uzatırken de titriyordu dizleri. Tırnakları onun eldivenli eline sürtünüyordu.

Dorian'ın gözleri teniden o etkileyici safir rengini alırken teni yeniden altın sarısına döndü. "Cadı Analar orada yok. Sadece Petrah Mavikan ve üç klandan üç yüz kadar Demirdiş." Dorian'ın dudakları yarım yamalak, zalimce bir gülümsemeyle kıvrıldı; etraflarını çeviren dağlar kadar soğuk bir gülümsemeyle. Kahredici bir gülümsemeyle. "Yol güvenli majesteleri."

Ferian Geçidi'ndeki muhafızlar onları kilometrelerce öteden gördüler. On Üçler'in Omega'ya inmesine hâlâ izin vardı.

Manon, Dorian'ı On Üçler'i topladıkları küçük geçitte bırakmıştı. Bir gün içinde dönmezlerse Dorian ne istiyorsa yapabilirdi. İsterse, pervasızlık etmeye niyetliyse Morath'e, Erawan'in bekleyen kollarına gidebilirdi.

Vedalaşmamışlardı.

Omega'ya açılan geniş ağzın hemen içinde duran Abraxos'un sırtındaki Manon kalbini yatıştırmaya çalıştı. Üzerlerindeki tüm düşman gözlerinin farkındaydı. Hem önlerindekilerin hem de arkalarındakinin. Salona "Petrah Mavikan'la konuşmak istiyorum," diye seslendi.

Genç bir ses "Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıt verdi.

Mavikan vârisi en yakın kemerli geçitte belirdi. Alnında demir bir bandana vardı. Mavi giysileri rüzgârda dalgalanıyordu.

Manon başını yana eğdi. "Ordunu bu salonda topla."

Manon ne söyleyeceği üzerine pek de düşünmemişti.

Bazıları devriyelerini bırakıp gelen üç yüz Demirdiş cadısı salona dolarken Manon belki de düşünmüş olması gerektiğini düşündü. Hepsi onu ve On Üçler'i temkinle ve küçümseyen bakışlarla izliyordu.

Gözden düşen uçuş liderlerini, yenik düşen vârislerini izliyorlardı.

Hepsi toplanınca hâlâ demin göründüğü girişte dikilen Petrah "Can borcumun karşılığı olarak buradayız Siyahgaga," demekle yetindi.

Manon yutkundu. Dili damağı kurudu. Abraxos'un tepesinden kalabalıktaki her hareketi seçebiliyordu. Şaşkın bakan gözleri ve kılıç tutan elleri.

Nihayet Manon "Size kim olduğuma dair ayrıntıları anlatmayacağım," dedi. "Zira zaten bunları işitmişsinizdir herhalde."

Biri "Crochan kaltağı," diye bağırdı.

Manon gözlerini Siyahgagalara dikti. Diğerleri nefret ve öfkeyle bakarken onların yüzü ifadesizdi. Onlar için konuşuyordu. Onlar için oraya gelmişti.

Sesi hafifçe titreyen Manon "Ömrüm boyunca bir yalanla uyutuldum," dedi.

Bir gözcü "Bu saçmalıkları dinlemek zorunda değiliz," diye haykırdı.

Manon'ın yanındaki Aesterin hırlarken diğerleri sustu. Gözden düşmüşlerse de On Üçler ölümcüldü.

Manon "Bir yalan, kim ve ne olduğumuza dair bir yalan," diye de-

vam etti. "Canavarlar olduğumuza, bunun için gurur duymamız gerektiğine dair bir yalan." Bir elini saç örgüsünü bağladığı kırmızı kumaşın üzerinde gezdirdi. "Fakat bizler canavarlara *dönüştürüldük.*" Sonra tekrar "Dönüştürüldük," dedi. "Bizler çok daha fazlası olabilecekken."

Sessizlik çöktü.

Manon sessizliği yeterli bir yüreklendirme olarak gördü. "Büyükannem bu savaş bittiğinde sadece Çorak Topraklar'ı geri almayı planlamıyor. Çorak Topaklar'a Yüce Kraliçe olarak hükmetmeyi planlıyor. Sizin *tek* kraliçeniz olarak."

Bu sözler mırıltılarla karşılık buldu. Manon'ın Cadı Ana'nın özel planlarını ifşa ederek ona ihanet etmesine karşı sözler...

"Artık Mavikanlar, Sarıbacaklar olmayacak. Şu anki gibi Mavikanlar, Sarıbacaklar olmayacak. Sizin burada kurduğunuz silahları almayı planlıyor, sizi tebaası *yapmak* istiyor. Karşısında eğilmezseniz var olmayacaksınız."

Manon bir nefes aldı. Bir nefes daha.

"Beş yüz yıl boyunca kıyımdan ve şiddetten başka bir şey bilmedik. Beş yüz yıl daha bildiğimiz bu olacak."

"Yalancı," diye bağırdı biri. "Zafere uçacağız biz."

Fakat Asterin hareketlenip deri ceketinin düğmelerini çözdü. Ardından beyaz gömleğini yukarı kaldırdı. Mahmuzların üzerinde yükselip yaralı, işkence görmüş karnını açtı. "Yalan söylemiyor."

KİRLENMİŞ

Orada sözcüğün damgası duruyordu. Hep de duracaktı.

Asterin "Kaçınız bu şekilde damgalandınız?" diye sordu. "Cadı Ana'nız, cadılar meclisi lideriniz tarafından? Kaçınızın ölü doğan cadı bebekleri daha siz onları kucağınıza alamadan yakıldı?"

Bu sefer çöken sessizlik diğerlerinden farklıydı. Titremeler, ürperti.

Manon On Üçler'e bakınca Asterin'in rahminin üzerindeki damgaya bakan Ghislaine'in gözlerinin yaşardığını gördü. Olanları bilen herkesin gözleri yaşlıydı.

Manon'ın daha önce hiç görmediği o gözyaşlarının hatırına Manon bir kez daha orduyla yüzleşti. "Bu savaşta ya da sonrasında öldürüleceksiniz. Sonra da anavatanımızı asla göremeyeceksiniz."

Petrah kemerli geçitten "Ne istiyorsun Siyahgaga?" diye sordu.

"Bizimle uçmanızı," diye fısıldadı Manon. "Bizimle uçun. Morath'e karşı. Sizi anavatanınızdan, geleceğinizden etmek isteyenlere karşı." Yine mırıltılar yükseldi. Manon bastırdı: "Bir Demirdiş-Crochan ittifakı. Belki de nihayet üzerimizdeki laneti bozacak bir ittifak."

Bir kez daha o ürpertili sessizlik baş gösterdi. Bir fırtına kopacakmış gibi.

Asterin eyerin arkasına oturdu. Fakat gömleğini kapatmadı.

Manon orada toplanan cadıların hepsine "Halkımızın geleceğinin nasıl belirleneceğinin seçimi size ait," dedi. Savaşa uçup belki de asla geri gelmeyecek Siyahgagalar. "Fakat size şunu söyleyeceğim... "Manon titreyen ellerini kalçalarının üzerinde yumruk yaptı. "Orada bir yerde daha iyi bir dünya var. Ben o dünyayı gördüm."

Şimdi On Üçler bile ona bakıyordu.

"Cadıların, insanların ve Fey'lerin birlikte barış içinde yaşadıklarını gördüm. Bir zayıflık değil, güç bu. Krallıklarına, halklarına olan sevgilerini kendilerinden üstün tutan krallar ve kraliçeler tanıdım. Halklarına olan sevgileri öyle güçlü ki hiçbir şansları olmadığı zamanlarda bile imkânsızı başarıyorlar."

Manon kafasını kaldırdı. "Siz benim halkımsınız. Büyükannem aksini ilan etsin etmesin, siz benim halkımsınız ve hep de öyle olacaksınız. Fakat gerekirse size karşı uçarım. Kendi başlarına gelecekleri için savaşamayanların bir gelecekleri olmasını sağlamak için. Uzun zaman boyunca güçsüzler avladık ve bundan keyif aldık. Ata analarımızdan daha iyi olmamızın zamanı." Aylar önce On Üçler'e söylediği sözler. "Orada bir yerde daha iyi bir dünya var," dedi bir kez daha. "Ve o dünya için savaşacağız." Abraxos'u arkalarındaki uçuruma doğru çevirdi. "Ya siz?"

Manon başını Petrah'ya salladı. Vâris ışıltılı gözlerle ona başını sallayarak karşılık verdi. Geldikleri gibi gideceklerdi Zarar görmeden.

Böylece Manon, Abraxos'u dürttü ve ejderha göğe yükseldi. On Üçler peşinden gitti.

Savaş değil...

Barış çocuğu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bugün nerelerini oyayım Aelin?"

Bıçağı çıplak kalçasından aşağı inerken Cairn'in sözleri Aelin'ın kulağına çarpan sıcak bir nefesti.

Hayır. Hayır, bu bir rüya olamazdı.

Kaçış, Rowan, Terrasen'e giden gemi...

Cairn hançerinin ucunu Aelin'ın dizinin üzerindeki ete batırdı. Kan birikip akarken Aelin dişlerini sıktı. Cairn hançeri çevirip her defasında daha derine gömerken.

Bunu şimdiye dek defalarca yapmıştı. Bedeninin her karışına.

Cairn ancak kemiğe varınca duruyordu. Aelin çığlık üstüne çığlık atarken.

Bir rüya. Bir illüzyon. Aelin'ın ondan, Maeve'den kaçışı bir başka illüzyon olmuştu.

Söylemiş miydi? Anahtarların nerede gizli olduğunu söylemiş miydi?

Aelin hıçkırıklarına engel olamadı.

Sonra soğuk, kibar bir ses mırladı: "Onca eğitimin sonucu bu demek?"

Gerçek değil. Sunağın diğer yanında dikilen Arobynn gerçek değildi. Parlak kızıl saçlarıyla ve temiz giysileriyle gerçek gibi görünse de Arobynn gerçek değildi.

Eski efendisi ona yarım yamalak gülümsedi. "Sam bile senden iyi dayanmıştı."

Cairn bıçağı tekrar çevirip kasları kesti. Aelin'ın beli geriye büküldü. Çığlığı kulaklarında çınladı. Uzaktan Fenrys'n hırıltısı geldi.

Hoşnutsuzca kaşlarını çatan Arobynn "İstesen bu zincirlerden kurtulabilirsin," dedi. "Gerçekten gayret etsen."

Hayır, kurtulamazdı ve her şey bir rüyaydı... Bir yalan...

"Sen kendi kendini esir bıraktın. Çünkü kurtulduğun anda..." Arobynn kıkırdadı. "Kendini feda etmen gerekecek, mezbahaya gidecek bir koyun gibi."

Bacağı deşilirken Aelin tırnakladı, debelendi. Kıs kıs gülen Cairn'i işitmiyordu. Kulağına sadece yanında duran fakat göremediği Suikastçılar Kralı'nın sesi geliyordu.

"Derinlerde burada yeterince uzun süre kalmayı ve bedeli Adarlan Kralı'nın ödemesini umuyorsun. Çok derinlere, burada saklandığını biliyorsun, onun yolunu açmasını beklediğini." Arobynn sunağın kenarına yaslanıp bir hançerler tırnaklarını temizledi. "Çok derinlerde tanrıların seni seçmelerinin gerçekten adil olmadığını biliyorsun. Elena'ın seni onun yerine seçmesinin. Sana yaşamak için zaman kazandırdığı doğru, evet, yine de bedeli ödemek için *sen* seçildin. Onun bedelini. Ve tanrıların."

Arobynn uzun parmaklı elini Aelin'ın şakağından aşağı indirdi. "Tüm bu yıllar boyunca seni neden korumaya çalıştığımı görüyor musun? Celaena olarak kalsan, benimle kalsan nelerden sakınabileceğini?" Gülümsedi. "Görüyor musun Aelin?"

Aelin yanıt veremedi. Sesi çıkmadı.

Cairn kemiğe ulaştı ve...

Aelin yattığı yerde fırladı. Elleri kalçasına gitti.

Üzerinde zincirlerin ağırlığı yoktu. Yüzünde onu boğan bir maske de.

Bedeninde çevrilen bir hançer de.

Derin derin soluyan Aelin'ın burnuna küflü örtülerin kokusu takılıp kaldı. Çığlıklarının yerini uyku mahmuru kuşların ötüşü aldı. Aelin yüzünü ovuşturdu.

Yanında uyuyakalmış prensin eli sessizce, teskin edici hareketlerle sırtını okşamaya başlamıştı bile.

Fenharrow ve Adarlan sınırı yakınlarındaki viran hanın küçük

penceresinin ötesinde kalın bir sis örtüsü vardı.

Bir rüya. Sadece bir rüya.

Aelin döndü. Ayaklarını yamru yumru zeminin üzerindeki eski püskü halıya bastırdı.

"Daha şafağa bir saat var," dedi Rowan.

Fakat Aelin gömleğine uzandı. "O halde biraz ısınırım." Belki koşardı. Haftalardır koşamamıştı.

Rowan sırtını dikleştirdi. Hiçbir şey kaçırmamak için. "Antrenman bekleyebilir Aelin." Haftalardır antrenman yapıyorlardı. Mistward'daki kadar eksiksiz ve zorlu antrenmanlar.

Aelin bacaklarını pantolonun içine soktu. Ardından kılıç kemerini bağladı. "Hayır, bekleyemez."

Aelin yana kaçtı. Rowan'ın kılıcı başının üzerinden geçip saç örgüsünün ucundan birkaç tutam saç kopardı.

Aelin gözlerin kırpıştırdı. Derin derin soludu ve Rowan'ın bir sonraki saldırısını savuşturmak için Goldryn'i güçbela kaldırabildi. Metal Aelin'ın su toplamış, acıyan ellerinin arasında çınladı.

Yeni nasırlar... Yeni bir beden için. Denizde geçen üç haftanın ardından Aelin'ın nasırları yeniden oluşmuştu. Her gün kılıç talimiyle, okçuluk ve dövüş antrenmanlarıyla saatler geçirse de elleri hâlâ *yumuşaktı.*

Aelin homurdanarak eğildi. Sıçramaya hazırlanırken bacakları yandı.

Fakat Rowan hanın tozlu avlusunda durdu. Savaş baltası ve kılıcı iki yanına düştü. Şafağın ilk ışığında hanın hoş bir yere döndüğü söylenebilirdi; yakındaki kıyıdan gelen deniz esintisi mekânın ortasında duran eğik elma ağacının yaprakları arasından akıp geçti.

Kuzeyde kopan fırtına dün gece gemiyi sığınacak bir liman bulmaya zorlamış, denizde geçen haftaların ardından hiçbiri karada birkaç saat geçirme fırsatını kaçırmamıştı. Onlar yokken neler olup bittiğini öğrenmek için.

Yanıt savaştı.

Savaş her yerde şiddetleniyordu. Fakat yaşlı hancı çatışmaların

nerede gerçekleştiğini bilmiyordu. Artık tekneler rıhtımda durmuyordu. Devasa savaş gemileri öylece geçip gidiyordu. Onların düşman mı dost mu olduğunu da bilmiyordu adam. Anlaşılan hiçbir şey bildiği yoktu. Yemek pişirmek ve hanı temizlemek de bilmediklerindendi.

Terrasen'e hemen ulaşacaklarsa bir iki güne kadar yeniden denize açılmaları gerekecekti. Kaptanları kuzeyde çok fazla fırtına olduğundan oraya doğrudan yelken açmalarının riskli olduğunu söylemişti. Yılın bu zamanı kıtanın kıyısına ulaşıp oradan ilerlemek daha güvenliydi. Fakat o fırtınalar onları oraya atmıştı: Fenharrow ve Adarlan sınırı arasında bir yere. Rifthold birkaç günlük mesafedeydi.

Rowan kılıç talimine devam etmeyince Aelin kaşlarını çattı. "Ne var?"

Bu bir sorudan çok talepti.

Rowan'ın bakışları kararlıydı. Aelin hanın ötesindeki koşusundan dönüp de onu elma ağacına yaslanırken bulduğundaki gibi. "Bugünlük bu kadar yeter."

"Daha başlamadık bile." Aelin kılıcını kaldırdı.

Rowan ise indirdi. "Dün doğru dürüst uyumadın."

Aelin gerildi. "Kâbus gördüm." Kâbus sözcüğü hafif kalırdı. Başını kaldırıp Rowan'a sırıttı. "Belki de seni biraz yormaya başlamışımdır."

Su toplayan ellerine rağmen Aelin en azından kilo almıştı. Zayıf kollarının kaslanıp ince bacaklarının şekillenip güçlenişini izlemişti.

Rowan onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermedi. "Kahvaltı yapalım."

"Dün geceki yemeğin ardından hiç acelem yok." Aniden Aelin, Rowan'ın üzerine atıldı. Üstten Goldryn'i savururken hançerini aşağıdan salladı.

Rowan onun saldırısını kolayca savuşturdu. Birbirlerine girdiler. Sonra ayrılıp tekrar birbirlerine girdiler.

Rowan'ın köpek dişleri parıldadı. "Yemek yemelisin."

"Antrenman yapmalıyım."

Aelin engel olamıyordu... O *bir şeyler yapma* ihtiyacına. Hareket halinde olma ihtiyacına.

Aelin kılıcını kaç kez sallarsa sallasın, zincirlerin varlığını hissediyordu. Ne zaman durup dinlenecek olsa onu –büyüsünü de– hissedebiliyordu. Büyüsünün beklediğini.

Büyüsü bir gözünü açıp esner gibiydi.

Aelin dişlerini sıkıp tekrar saldırdı.

Rowan her darbeyi karşıladı. Aelin gitgide savsak hamleler yaptığının farkındaydı. Rowan'ın Aelin'ın açıklarını değerlendirip mücadeleyi bitirmek yerine kasten sürdürdüğünün de.

Aelin duramazdı. Savaş her yerde şiddetleniyordu. İnsanlar ölüyordu. Aelin o lanet kutunun içine kapatılmış, defalarca parçalanmıştı; *hiçbir şey* yapamadan...

Rowan hamlesini yaptı; öyle hızlı hareket etmişti ki Aelin görememişti bile. Fakat Aelin'ın mağlup olmasına neden olan, onu toprağın içine yuvarlayan Rowan'ın taktığı çelme oldu.

Aelin'ın dizleri yandı; pantolonunun altındaki derisi yüzüldü. Hançeri elinden düştü.

Rowan soluk soluğa "Kazandım," dedi. "Haydi yemek yiyelim."

Aelin ona öfkeyle baktı. "Bir raund daha."

Rowan kılıcını kınına soktu. "Kahvaltıdan sonra."

Aelin homurdandı. Rowan da ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Aptal olma," dedi Rowan. "Bedenini beslemezsen tüm kaslarını kaybedersin. Bu yüzden yemek yemen gerek. Sonrasında antrenman yapmak istersen seninle antrenman yaparım." Rowan dövmeli elini uzattı. "Fakat muhtemelen yediklerini çıkarırsın."

Ya bitkinlikten ya da hancının şüpheli yemeklerinden.

Fakat Aelin "İnsanlar ölüyor," dedi. "Terrasen'de. Her yerde. İnsanlar ölüyor Rowan."

"Kahvaltı yapmanın buna bir etkisi olmayacak." Aelin, Rowan'a dişlerini gösterecekken Rowan onun sözünü kesti. "İnsanların öldüğünün farkındayım. Onlara yardım edeceğiz. Fakat *senin* biraz gücün kalmış olmalı, aksi takdirde bunu yapamazsın."

Doğru. Eşi doğru söylüyordu. Buna rağmen Aelin onları görebiliyor, işitebiliyordu. O ölen, korkmuş insanları.

Çığlıkları sıkça kendisininkini andıran insanları.

Rowan sessiz bir hatırlatma yapmak için parmaklarını oynattı. *Çok ısrarcısın.*

Rowan bir kolunu Aelin'ın omuzlarına attı. *Bugüne dek hakkımda söylediğin en nazikçe söz bu.*

Elide önünde akan grimsi bulamaca bakarken yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Özellikle de hancı barın arkasındaki gölgelerin arasından onu izlerken. Viran odayı dolduran küçük, yuvarlak masalardan birinde oturan Elide kâsesini didikleyen Gavriel'la göz göze geldi.

Gavriel kaşığı ağzına götürdü. Yavaşça.

Elide'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Gavriel ağzını açıp bir ısırık alırken o gözler daha da açıldı.

Gavriel'ın yutkunurken çıkardığı ses işitildi. Yüzünü ekşitmemekte zorlanıyordu.

Elide Aslan'ın sarımsı kahverengi gözlerine dolan katıksız ıstırabı gördüğünde gülümsememek için kendisini dizginledi. Aelin ve Rowan da Elide dakikalar önce bara girdiğinde benzer bir mücadele veriyorlardı. Kraliçe Elide'a şans dileyip avluya geri dönmüştü.

Elide yemekler haricinde Aelin'ın yerinde durduğunu görmemişti. Bir de Rowan'ın Aelin'ın diğerlerine öğretmesini istediği Wyrd işaretleri hakkında dersler verdiği anlar haricinde.

Prens işaretler sayesinde Aelin'ın zincirlerinden kurtulduğunu açıklamıştı. Ilken'ler büyüye dirençliyseler kadim işaretleri öğrenmek onları bekleyen tehlikelere karşı fayda sağlayabilirdi. Savaşlar hem fiziksel olacak hem de büyüyle yapılacaktı.

Öylesi tuhaf, güç okunan işaretler. Elide kendi dilini okuyamıyordu. Çok uzun zamandır bunu yapmaya çalışmamıştı. Epeyce bir süre buna fırsatı olmayacağını da düşünüyordu. Fakat işaretleri öğrenmek arkadaşlarına fayda sağlamışsa...bunun için çabalayabilirdi. Çabalamıştı da. Birkaç işareti öğrenecek kadar.

Gavriel bir kaşık lapa daha alırken hancıya gergince gülümsedi. Adam öyle rahatlamış görünüyordu ki Elide kaşığını tutup bir ısırık daha aldı. Yavan ve biraz da ekşi... Hancı şeker yerine tuz mu katmıştı? Fakat...sıcaktı işte.

Gavriel'la göz göze gelen Elide gülmemek için kendisini tuttu.

Lorcan'in içeri girdiğini görmekten çok hissetti. Hancı hemen oradan kalkıp gitti. Adam dün gece beş Fey'in hana girdiğini gördüğünde şaşırmamıştı. Bu yüzden Lorcan ortaya çıktığında ortadan kaybolmasının nedeni kesinlikle mükemmelleştirdiği o öfkeli bakışlarıydı.

Lorcan, Elide ve Gavriel'a bir bakış atıp yemek salonundan çıktı.

Son haftalarda nadiren konuşmuşlardı. Elide ona ne diyeceğini bilememişti.

Lorcan bu saray meclisinin bir üyesiydi. Elide'ın saray meclisinin. Sonsuza dek.

Lorcan ve Aelin birbirlerine ısınmamışlardı. Hayır, sadece Rowan ve Gavriel, Lorcan'le doğru dürüst konuşmuştu. Aelin'a Lorcan'le *kavga etmeyeceğine* söz vermişse de Fenrys çoğu zaman onu görmezlikten geliyordu. Elide'ı da... Elide sık sıkLorcan'in olduğu yerlerden kaçtığından Lorcan ona yaklaşmaya yeltenmiyordu.

İyi. İyiydi bu. Her ne kadar bazen Elide kendisini onunla konuşurken bulsa da. Aelin'ın Wyrd işaretleriyle ilgili derslerini dinleyen Lorcan'i izler halde bulsa da. Ya da Lorcan kraliçeyle antrenman yaparken, ikisi nadiren birbirleriyle dalaşmazken.

Aelin onlara geri getirilmişti. Elinden geldiğince kendisini toparlıyordu.

Elide lapasından bir ısırık daha aldığında tadını alamadı bile. Neyse ki Gavriel tek kelime etmedi.

Anneith de konuşmadı. Yol göstermek için ağzını hiç açmadı.

Böylesi daha iyiydi. Kendisini dinlemesi. Lorcan'in uzak durması da daha iyiydi.

Elide lapanın geri kalanını sessizce yedi.

Rowan haklıydı: Aelin az kalsın kahvaltısını kusacaktı. Avluda beş dakikanın ardından Aelin durmak zorunda kalmış o berbat lapa ağzına gelmişti.

Aelin bir elini ağzına götürürken Rowan kıkırdadı. Ardından Rowan şahine dönüşüp yakındaki kıyıya, kıyıda bekleyen gemilerine uçup kaptanla görüşmeye gitti

Omuzları çöken Aelin, bulutların arasında gözden kaybolan Rowan'ı izledi. Elbette Rowan haklıydı. Aelin'ın dinlenmesi gerektiği konusunda.

Diğerleri Aelin'ı neyin kamçıladığını bilseler de tek kelime etmediler.

Aelin, Goldryn'i kınına sokup uzun bir nefes verdi. Derinlerde bir yerde gücü homurdandı.

Parmaklarını esnetti.

Maeve'in soğuk, soluk yüzü gözlerinin önüne geldi.

Büyüsü sustu.

Titrek bir nefes veren Aelin titreyen ellerini sallayıp hanın açık kapılarına yöneldi. Önünde uzun, tozlu bir yol vardı. Tarlalar çırılçıplaktı. Hiçbir etkileyici yanı olmayan, unutulmuş bir diyar. Aelin şafaktaki koşusunda etrafta sisin ve kışın kuruttuğu otların arasından başlarını çıkartan birkaç serçeden öte hiçbir şey görmemişti.

Fenrys yakındaki tarlanın kenarında kurt formunda oturuyor, geniş araziye bakıyordu. Tam olarak şafaktan önce durduğu yerdeydi.

Aelin ayak seslerini kasten Fenrys'e duyurdu. Fenrys'in kulakları seğirdi. Aelin'ın yaklaşmasıyla Fenrys Fey formuna döndü. Aelin tarlayı çevreleyen neredeyse çürümüş çite yaslandı.

Aelin alnındaki teri silip "Kimi kızdırdın da sana mezarlık nöbeti verdiler?" diye sordu.

Fenrys gülümseyip elini saçlarında gezdirdi. "Bunun için gönüllü olduğuma inanır mısın?"

Aelin bir kaşını kaldırdı. Fenrys omuz silkip tekrar tarlaya baktı. Sisler tarlanın en uzak uçlarına kadar uzanıyordu. "Bugünlerde iyi uyuyamıyorum." Aelin'a yan yan baktı. "Sanırım iyi uyuyamayan sadece ben değilim."

Aelin sağ elindeki nasırla oynayıp tıslad. "Gizli bir dernek kurabiliriz. İyi uyuyamayanlar için."

"Lorcan davetli değilse ben varım."

Aelin güldü. "Boş ver artık."

Fenrys'in yüzü sertleşti. "Öyle yapacağımı söylemiştim."

"Belli ki boş vermemişsin."

"Sen şafakta kendini paralamayı bıraktığında ben de boş vereceğim."

"Kendimi paraladığım yok. Rowan'ın gözetimi altındayım."

"Ayakların aksamadan yürümenin tek sebebi Rowan."

Doğruydu bu. Aelin sızlayan ellerini yumruk yapıp ceplerine soktu. Fenrys hiçbir şey söylemedi... Ona neden parmaklarını ya da parmaklarını çevreleyen havayı ateşiyle ısıtmadığını sormadı.

Sadece Aelin'a doğru dönüp üç kez gözlerini kırptı. *İyi misin?*

Bir martının çığlığı gri dünyada yankılandı. Aelin iki kez gözlerini kırptı. *Hayır.*

Aelin'ın itirafı bununla sınırlı kalacaktı. Tekrar gözlerini kırptı. Üç kez. Ya sen iyi misin?

Fenrys de iki kez gözlerini kırparak karşılık verdi.

Hayır, iyi değillerdi. Asla da olmayabilirlerdi. Diğerleri anlamışlarsa, cakanın ve öfkenin gerisini görebilmişlerse de renk vermemişlerdi.

Fenrys'in büyüsünü bir kez bile bir yerden bir yere sıçrama yapmak için kullanmadığı hakkında kimse tek kelime etmemişti. Zaten denizin ortasında gidecek bir yer de yoktu. Fakat kılıç talimleri sırasında da Fenrys bu gücünü hiç kullanmamıştı.

Belki de Connall'la beraber ölmüştü bu gücü. Belki ikisinin de paylaştıkları bir yetenekti bu ve ona dokunmak dayanılmaz oluyordu.

Aelin içine, içinde çalkalanan denize bakmaya cesaret edemedi. Bunu yapamadı.

Güneş yükselirken, sisleri yakıp dağıtırken Aelin ve Fenrys tarlanın yanında dikiliyorlardı.

Uzun bir dakikanın ardından Aelin "Maeve için kan yemini içtiğinde kanının tadı nasıldı?" diye sordu.

Fenrys'in altın sarısı kaşları birbirine yaklaştı. "Kan gibi. Ve güç. Neden sordun?"

Aelin başını iki yana salladı. Bir başka rüya, bir başka halüsinasyon. "Ordusuyla peşimizdeyse ben sadece...anlamaya çalışıyorum. Maeve'i yani."

"Onu öldürmeyi planlıyorsun."

Aelin'ın midesindeki lapa tersyüz oldu. Fakat Aelin omuz silkti. Diline kül tadı gelirken bile. "Bunu sen yapmayı tercih eder misin?"

Fenrys dişleri arasından "Ben yapmaya kalksam sağ çıkabilece-

ğimden emin değilim," dedi. "Ve senin bu hakkı elde etmek için daha fazla sebebin var."

"Bence ikimizin de hakkı eşit."

Fenrys'in siyah gözleri Aelin'ın yüzünü süzdü. "Connall daha iyi bir Fey erkeğiydi...senin onu gördüğün zamankinden daha iyi. Sonu geldiğinde olduğundan daha iyi."

Aelin onun elini tutup sıktı. "Biliyorum."

Sis tamamen dağıldı. Fenrys sessizce "Sana anlatmamı ister misin?" diye sordu.

Kastettiği kardeşi değildi.

Aelin başını iki yana salladı. "Yeterince biliyorum." Aelin kendi soğuk, su toplamış ellerine göz gezdirdi. "Yeterince biliyorum," dedi tekrar.

Fenrys kaskatı kesildi. Bir eli kemerindeki kılıca gitti. Sebep Aelin'ın sözleri değil...

Gökten aşağı dimdik bir dalışa geçen Rowan'dı.

Rowan yere bir iki metre kala şekil değiştirdi. Bir yırtıcı zarafetiyle yere indi. Sonra birkaç basamağı koşarak çıkıp Aelin ve Fenrys'in yanına vardı.

Aelin'ın kınına soktuğu Goldryn metalik bir sesle şakıdı. "Ne var?"

Aelin'ın eşi sadece göğü işaret etti.

Orada uçan şeyi.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Birbirlerine çarpan taş seslerinin gürlemeleri eşliğinde, Yrene sallanan kulede bir elini Westfall Hisarı'nın titreyen taşlarının üzerine koydu. Koridorda insanlar çığlıklar atıyor, inliyor, moloz yağmuru altında bazıları bedenlerini aile fertlerine siper ediyordu.

Şafak neredeyse çökmüştü ve savaş şimdiden şiddetlenmişti.

Yrene taşlara yaslandı. Kalbi küt küt atıyordu. Titremesi geçene kadar nefeslerini saydı. Son saldırıyla toplam altı saldırı olmuştu.

Neyse ki Yrene üçünde hazır bulunabilmişti.

Beş gündür. Beş günlük bitmez tükenmez kâbus, sadece gecenin en karanlık saatlerinde bir nebze nefes alınabiliyordu.

Yrene, Chaol'u ancak öpüp sarılabileceği kadar bir süre görebilmişti. İlkinde şakağından yaralanan Chaol'u iyileştirmişti. İkincide üstü başı toprak ve –çoğu kendisine ait olmayan– kan içindeki Chaol bastonuna dayanıyordu.

Yrene'in midesini kaldıran siyah kan oluyordu. Valg kanı. Dışarıda Valg'ler vardı. İnsan konaklarının bedenlerini istila eden Valg'ler. Yrene'in tedavi edemeyeceği kadar çoktular. Hayır, işin o kısmı savaştan sonra gelecekti. Konaklar hayatta kalabilirlerse.

Kısa sürede, çok kısa sürede yaralılar ve ölüler akın etmeye başladı. Eretia büyük salonda bir revir kurmuştu ve Yrene zamanının çoğunu orada geçiriyordu. Birkaç saatlik rüyasız uykunun ardından da revirin yolunu tutmuştu.

Kule yeniden dengelenirken Yrene belli birine seslenmeden "Ruk'lar akını hâlâ durduruyorlar," dedi. "Morath ordusu hisar duvarlarını aşamadığından sadece mancınık atışı yapıyor."

Sadece kısmen doğruydu bu. Yine de yanlarında dürülü yatakları ve sayılı kıymetli mallarıyla salonda çömelen aileler yatışmış gibiydi.

Ruk'lar gerçekten Morath'in oraya taşıdığı mancınıkların çoğunu çalışmaz hale getirmişlerdi. Fakat hâlâ birkaç mancınık vardı. Hisarı ve şehri dövmeye yetecek kadar. Ruk'lar akını durdursalar da bu durum uzun sürmeyecekti.

Yrene kaç kişinin öldüğünü bilmek istemiyordu. Sadece büyük salondaki binicileri görmüştü ve rakamın büyük olacağından emindi. Eretia yaralı ruk'ların iç avlulardan birinde kalması emrini vermiş, onlarla ilgilenmeleri için beş şifacı görevlendirilmişti. Avlu öyle doluydu ki içinde güçlükle geziniliyordu.

Yrene aceleyle ileri atıldı. Kule merdivenine dağılan molozun altında kalmamak için. Dün az kalsın devrilen bir tahta parçası boynunu kıracaktı.

Yaralıların homurtuları daha büyük salona girmeden kulağına geldi. Açılan kapıların ardında hem hakanlıktan hem de Anielle'den gelen çok sayıda asker görüldü. Şifacıların herkese yetecek karyolası yoktu. Çoğu yerdeki dürülü yataklarda uzanıyordu. Onların sayısı da yetmeyince soğuk taşın üzerine pelerinler ve battaniyeler serilmişti.

Yetmiyordu... Yeterli erzak, yeterli şifacı yoktu. Ordunun kalanından daha fazlasını getirmeliydiler.

Yrene kollarını sıvayıp kapını yanındaki çamaşırhaneye yöneldi. Aileleri hisarda barınan çocukların çoğu kirli çamaşır teknelerini yıkayıp içlerini dakikalar içinde sıcak suyla doldurma görevini üstlenmişti. Yaralılara da sıcak su dolu leğenler taşıyorlardı.

Yrene çocukların böylesi bir kıyıma ve acıya şahit olmamalarını istemişse de bunu yapacak başka kimse yoktu. Başka kimse yardım etmeye bu kadar heves etmemişti.

Anielle lordu pisliğin teki de olsa Anielle halkı cesur ve asil yürekliydi. Yrene'in kocası üzerinde nefret dolu babasından daha büyük bir etki bırakmışlardı.

Yrene oraya inmeden önce ellerini yıkamışsa da yine yıkayıp ovdu. Sonra sallayıp kuruladı. Kıymetli kumaşları el kurulamaya harcayamazlardı.

Uyumasına karşın Yrene'in büyüsü güçbela tazelenmişti. Mazgallı siperlere bakarsa Chaol'u bastonuyla ya da özel desteğini yerleştirdikleri bir savaş atının üzerinde göreceğini biliyordu. Yrene onu daha dün, öğleden sonra gördüğünde Chaol'un ayağı iyice aksıyordu.

Fakat Chaol şikâyet etmemiş, Yrene'den gücünü harcamaya ara vermesini istememişti. Bastonla, tekerlekli sandalyede ya da at üstünde savaşacaktı.

Eretia, Yrene'le salonun ortasında buluştu. Eretia'nın koyu teni terden parlıyordu. "Bir binici getirecekler. Kadının boğazını pençeler parçalamış fakat hâlâ nefes alıp verebiliyor."

Yrene ürpertisini bastırdı. "Pençelerde zehir var mıymış?" Valg canavarlarının çoğunun pençeleri zehirli oluyordu.

"Kadının geldiğini haber vermek için buraya uçan keşif eri bundan emin değilmiş."

Yrene belindeki çantadaki alet takımını çıkarıp salonda getirilecek binici üzerinde çalışabileceği bir yer aradı. Yeterli alan yoktu. Fakat orada, Yrene'in az önce ellerini yıkadığı leğenlerde vardı. "Onları kapıda karşılarım." Yrene geniş girişe doğru hareketlendi.

Fakat Eretia, Yrene'i kolundan tuttu. İnce parmakları nazikçe Yrene'in tenine gömüldü. "Yeterince dinlendin mi?"

Yrene ona "Ya sen?" diye karşılık verdi. Yrene saatler önce yatmaya gittiğinde Eretia hâlâ oradaydı. Ayrıca Eretia'nın ya o sabah Yrene'den çok daha erken geldiği ya da oradan hiç ayrılmadığı belliydi.

Eretia'nın kahverengi gözleri kısıldı. "Kendisini aşırı zorlamama konusunda dikkatli olması gereken kişi ben değilim."

Yrene, Eretia'nın bu sözlerle Chaol'la arasındaki bağlantıyı kastettiğinin farkındaydı.

Yrene gergince "Sınırlarımı biliyorum," dedi.

Eretia, Yrene'in hâlâ düz karnına bilgiççe bir bakış attı. "Çoğu insan bu riski almazdı bile."

Yrene duraksadı. "Bir tehlike mi var?"

"Hayır. Fakat her gebelik, özellikle de ilk aylarda yorucudur. Üstelik savaşın dehşetini yaşamadığın ya da her gün büyünü sonuna kadar kullanmadığında bile yeterince yorucudur."

Yrene kısa bir süre için Eretia'nın sözlerinin zihninde yer etmesini bekledi. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Birkaç haftadır. Büyüm bedenindeki değişimi sezdi."

Yrene yutkundu. "Chaol'a söylemedim."

Şifacı "Bence bunu yapmak için uygun bir zaman varsa," deyip sarsılan hisara işaret etti, "bence o da şimdi."

Yrene bunun farkındaydı. Bir süredir durumu Chaol'a söylemenin bir yolunu arıyordu. Fakat bu yükü onun sırtına bindirmek, Chaol'u kendisinin ve içinde büyüyen hayatın emniyeti konusunda endişeye düşürmek... Yrene, Chaol'un dikkatini dağıtmak istememişti. Yrene Chaol'un halihazırda mücadele ettiğinden emin olduğu, Yrene'in sırf orada oluşundan ve onunla omuz omuza mücadele etmesinden kaynaklanan korkusunu daha da büyütmek istemiyordu.

Ayrıca Chaol kendi ölürse sadece Yrene'in hayatının sona ermeyeceğini de öğrenecekti... Yrene'in gönlü bunu söylemeye razı gelmiyordu. Henüz.

Belki bunu yapmamakla bencillik, aptallık ediyordu. Fakat yapamazdı. Âdet günü gelmeyip de geminin banyosunda gebe olduğunu ilk kez fark ettiğinde günleri saymaya başlamış, mutluluk gözyaşları dökmüştü. Neden sonra bu savaş sırasında karnında bir bebek taşımanın neler getirebileceğini fark etmişti. Doğum yaptığında savaşın hâlâ sürüyor ya da son, en korkunç günlerinde olabileceğini fark etmişti.

Yrene savaşın, çocuğunun bir karanlıklar dünyasına doğmasıyla sonuçlanmaması için gücünün yettiği her şeyi yapmaya karar vermişti.

Yrene bir nebze sertçe "Ona doğru zaman geldiğinde söyleyeceğim," dedi.

Açık salon kapılarından bağırışlar geldi. "Yolu açın! Yaralı için yolu açın!"

Eretia kaşlarını çatsa da kanlı bir sedye ve üzerinde yarı ölü bir ruk binicisini taşıyan şehir sakinlerini karşılamak için Yrene'le kapıya koştu.

Hisar duvarlarının alt mazgallı siperlerinde dikilirlerken Chaol'un bindiği at huysuzlansa da olduğu yerde kaldı. Farasha kadar güzel olmasa da yeterince güçlü bir attı bu. Destek eklentili eyere kolayca uyum sağlayan cesur yürekli bir hayvandı. Bu kadarı da Chaol'a yeter de artardı bile.

Chaol attan inerse yürüyemeyeceğinin farkındaydı. Omurgasındaki gerginlikten Yrene'in hâlâ, daha güneşin doğmadığı o saatlerde nasıl da çok çalıştığını anlayabiliyordu. Fakat at sırtında da aynı ölçüde iyi savaşabilir, askerlere liderlik edebilirdi.

İleride, Erawan'in Chaol'un sayamayacağı kadar seyrekleşmiş askerleri o gün de duvarlara tüm güçleriyle saldırıyorlardı.

Ruk'lar süzülüyor, oklardan ve mızraklardan sakınıyor, yerden kaptıkları askerleri parçalıyordu. Kuşların sırtındaki rukhin'ler Sartaq ve Nesryn'in dikkatle ve zekice düzenledikleri dalışlarla Morath askerlerinin üzerine bir öfke seli olup çöküyorlardı.

Fakat geçen beş günün ardından ruk'ların bile hızı kesilmişti.

Ve bir süre öncesine kadar kolayca metal ve ahşap yığınlarına çevirdikleri Morath'in kuşatma kuleleri şimdi duvarlara yaklaşıyordu.

Chaol yanında yüzünde ciddi bir ifadeyle dikilen yüzbaşıya "Askerleri saldırıya hazırla," emrini verdi. Yüzbaşı emri Chaol'un şafaktan hemen önce topladığı askerlere haykırarak iletti.

Morath askerlerinden birkaç birlik son iki günde kancaları duvarlara tutturmayı, kuşatma merdivenleriyle askerleri duvarlara çıkarmayı başarmıştı. Chaol askerlerin ilerleyişini kesmiş, Anielle savaşçıları iblislerin bedenlerini istila ettiği, onları öldürmeye gelen askerlere karşı ne yapacaklarını bilmeseler de Chaol'un haykırdığı emirlere itaat etmişlerdi. Hızla askerlerin duvara akışını durdurmuş, merdivenleri duvarlara tutturan bağları koparmışlardı.

Fakat yaklaşan kuşatma kuleleri... O kuleler öyle kolay yıkılmayacaktı. Kule ve hisar duvarları arasındaki metal köprüyü aşan askerler de.

Chaol gerisinde, katlarca yukarıdan babasının olup bitenleri izlediğini biliyordu. Babası Sartaq'ın nasıl kullanılacağını gösterdiği fener sistemi aracılığıyla ruk'ların kuleleri yıkmak için geri uçması gerektiğinin sinyalini vermişti bile.

Fakat ruk'lar Morath ordusunun en gerisinde bir uçuş gerçekleş-

tiriyordu. Komutanların Valg hatlarını düzen içinde tuttuğu noktada. Fikri geçen gece Nesryn oraya atmıştı: Sonu gelmez ön cepheye saldırıyı bırakıp askerlere emir verenlerin işini bitirmeliydiler. Böylece kargaşa ve düzensizliğe sebep olacaklardı.

İlk kuşatma kulesi yaklaşıyordu. Yere zincirlenmiş, kanatları kesilmiş ejderhalar kuleyi metal gıcırtıları eşliğinde çekiyordu. Askerler ikişerli sıralanmış, duvarlardan çıkıp hücum etmek için hazırlanmışlardı.

Düşman bugün epey can yakacaktı.

Chaol'un atı bir kez daha kıpırdandı. Chaol zırh eldivenli eliyle aygırın zırhla kaplı boynunu okşadı. Çıkan metalik ses kopan gürültüyle boğuldu. "Sabırlı ol dostum."

Uzaklarda, okçuların oklarının erişemeyeceği bir noktada mancınığa yeniden taş dolduruluyordu. Daha otuz dakika önce bir kaya fırlatmışlar, Chaol bir kemerli geçidin altında eğilip kayanın çarptığı kule tabanının yıkılmaması için dua etmişti.

Yrene'in oradan uzak olması için de.

Chaol kıyımla ve bitkinlikle geçen son günlerde Yrene'i pek görememişti. Ona ne bildiğini söyleme fırsatı olmamıştı. Ona yüreğinden neler geçtiğini söylemeye de. Ateşli fakat kısa bir öpücükle yetinmiş, ardından kendisine ihtiyaç duyulan siperlerin yolunu tutmuştu.

Chaol kılıcını çekti. Kısa süre önce cilalanmış metal kınından inleyerek çıktı. Chaol'un diğer elinin parmakları kalkanının tutamacını kavradı. Bir ruk binicisi kalkanı. Hafif, savaşta hızlı hareket edebilmek için tasarlanmış bir kalkan. Chaol'u eyerde tutan destek sağlam, desteğin kayışları sıkıydı.

Mazgallı siperlere dizilmiş askerler yaklaşan kuşatma kulesi karşısında huzursuzca kıpırdandılar. O kulenin içindeki dehşetin karşısında.

"Bir zamanlar insandılar," diye seslendi Chaol. Sesi hisar duvarlarının ötesindeki savaşın gürültüsüne karıştı. "Hâlâ insan gibi ölebilirler."

Birkaç kılıcın titremesi kesildi.

Chaol "Siz Anielle halkısınız," diye ekledi. Kalkanını ve kılıcını kaldırdı. "Onlara bunun ne anlama geldiğini gösterelim."

Kuşatma kulesi hisarın yanına çarptı. Hisarın en üst katındaki metal köprü kopup aşağısında kalan mazgallı siperlerin korkuluklarını ezdi.

Chaol'un gözlerine soğuk ve ihtiyatlı bir bakış oturdu.

Eşi arkasındaki hisardaydı. Çocuklarına hamileydi.

Chaol onu hüsrana uğratmayacaktı.

Bir kuşatma kulesi hisar duvarlarına ulaşmıştı. Kuleden kadim şatoya art arda askerler iniyordu.

Aradaki mesafeye rağmen Nesryn mazgallı siperlerdeki kargaşayı görebiliyorlardı. Gri atının sırtındaki, savaşın ortasında çarpışan Chaol'u seçebiliyorlardı.

Kendilerine oklar ve mızraklar fırlatan ordunun tepesinde süzülen Nesryn'in ruk'u yan yatarken arkasındaki ruk'lar onun peşinden gitti.

Savaş alanının diğer ucunda bir başka rukhin grubuna liderlik eden Borte ve Yeran ruk'larını sağa yatırdılar. İki rukhin grubu önce birbirlerine doğru uçarak birbirlerinin aynadaki yansımalarıymış gibi göründü; ardından düşmanın cephe arkasına saldırmak için geri döndü.

Tam o anda Saraq liderliğindeki üçüncü bir grup diğer yönden geldi.

Üç komutanı öldürmüşlerse de, üçü hâlâ üçü daha vardı. O diyarların tanrılarına ve hakanlıktaki otuz altı tanrıya şükürler olsun ki prens değillerdi. Salkhi'nin zırhla kaplı tüylerine, gökteki tüm ruk'lara siyah kan bulaşmıştı.

Ve hâlâ kağanın ordusu ve kuşatma altındaki şehir arasında Morath ordusu vardı. Bir karanlık okyanusu.

Valg'lerin bile savaşamayacağı kadar gece karanlığı çöktüğünde kağanın ordusu geri çekilip durum değerlendirmesi yaptı. Şafakta saldırmaya hazırlanmak için.

Nesryn üstleri başları kan içinde ve bitkin haldeki Yrene ve Chaol'u yeniden emniyet altına alınmış hisar duvarlarından aşağı uçurdu. Kağanın çocuklarının savaş konseyi toplantısına katılmala-

rı için. Etraflarında askerler homurdanıyor, acı içinde çığlıklar atıyorlardı. Hafiza'nın önderliğindeki şifacılar gece çatışmalar yeniden başlamadan askerlerin yardımına koşuyorlardı.

Fakat Prenses Hasar'ın savaş çadırına ulaşmalarının ve hepsinin Anielle haritasının çevresinde toplanmasının ardından dakikalar sonra tartışmaları yarıda kesildi.

Chaol'un çadırın kapısından girmesini en ummadığı kişi tarafından.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Perranth ufukta belirdi. Koyu renkli taşlardan kurulu şehir kobalt mavisi bir gölle aynı adlı, küçük bir dağ sırası arasına kuruluydu.

Şato şehrin sınırındaki yüksek bir dağa inşa edilmişti. Dar kuleleri Orynth'tekilerle yarışabilecek kadar yüksekti. Büyük şehir duvarlarını Adarlan'ın ordusu yıkmış, duvarlar tamir edilmemişti. Şatonun eteklerindeki binalar artık göl ve uzak deniz arasında akan, buzla kaplı Lanis Nehri'nin ötesine dökülüyordu.

Aedion savunmalarını o kırlar üzerinde yapmalarına karar vermişti.

Nehri aşarlarken ve sayısı azalan saflarını düzenlerken buz dayanmıştı.

Whitethorn asilzadeleri ve onların savaşçıları neredeyse yorgunluktan tükenmişlerdi. Büyüleri bir yaz esintisi gibi zayıflamıştı. Fakat kalkanlarıyla Morath'in ilerleyişini bir gün geciktirmişlerdi.

Ordu o bir günü dinlenmek için kullanmış; bulabildikleri ağaçlardan, ahırlardan ya da terk edilmiş çiftlik binalarından ateşlerini beslemek için odun toplamışlardı. Aynı gün Aedion, Nox Owen'a temsilcisi sıfatıyla hırsızın memleketi olan Perranth'e gitmesini emretmişti. Şehirden eksilen askerlerinin yerini alabilecek erkeklerin ve kadınların çıkıp çıkmayacağını görmek için.

Çıkmışsa da sayıları azdı. Nox yanında ordudakilerden bile daha eğitimsiz birkaç yüz savaşçıyla döndü. İçlerinde hiçbirinin büyü gücü yoktu.

Fakat silahları vardı. Çoğu eski ve paslı silahlar. En azından okları yeniydi. Vernon Lochan halkın Perranth'in gerçek vârisinin

şatonun en üst katında esir alındığını öğrenmeleri ihtimaline karşı o insanların silahsız kalmalarını sağlamıştı.

Fakat belli ki Perranth halkı kukla lorddan çoktan bıkmıştı.

En azından paylaşacak battaniyeleri ve yiyecekleri de vardı. At arabaları her saat başı onları getiriyordu. Yanlarında yaralıları tedavi edecek –hiçbirinde büyü gücü olmayan– şifacılarla. Savaşamayacak kadar yaralı olanlar erzak arabalarıyla, kimi üst üste konarak şehre gönderilmişti.

Fakat sıcak bir battaniye ya da sıcak bir yemek askerlerin sayısına katkı sağlamıyor ya da Morath'i uzak tutmuyordu.

Bu yüzden Aedion Bela komutanlarıyla bir plan yaptı. Ellerindeki her şeyi en iyi şekilde kullanacaklardı. Her karış toprağı, her silahı ve askeri.

Lysandra'yı görmüyordu. *Aelin* da ortalarda yoktu.

Askerler aralarında kraliçenin onları terk ettiğini fısıldıyorlardı.

Aedion söylentileri bastırdı. Kraliçenin onların kıçlarını kurtarmak için farklı görevlerin peşinde olduğunu ve ancak neyin peşinde olduğunu Erawan'in işitmesini istese onlara ilan edeceğini söyledi. Ne de olsa hepsi dedikoduya meyilliydiler.

Aedion böylece huzursuzluğu –az da olsa– dizginlemişti.

Aelin askerleri ateşiyle korumamış, katledilmeleri için onları kaderine terk etmişti.

Aedion bir yandan onlarla hemfikirdi de. Anahtarlara boş verip ellerindeki iki anahtarı onların en büyük silahını yok etmek için Kilit'i dövmek yerine bu orduları yok etmek için kullanmalarının belki de daha iyi olacağını düşünür olmuştu.

Dorian Havilliard'ı ve onun hatırı sayılır gücünü o an orada görmek için küçük bir çocuk gibi ağlayabilirdi. Kral gökten ilken'leri indirmiş, onlara elini bile sürmeden boyunlarını kırmıştı. Dorian'ın onları kurtaracağını bile Aedion onun önünde diz bile çökerdi.

Morat ordusu bir kez daha onlara eriştiğinde, düşman ufku doldurduğunda kuşluk vakti gelmişti. Morath ordusu kırları süpüren bir fırtına gibiydi.

Aedion, Perranth sakinlerini yapabilirlerse Oakwald'a kaçmaları için uyarmıştı. Kendilerini şatoya kapatmalarının pek de faydası olmazdı. Şatoda bir kuşatmaya dayanabilecek kadar erzak ve mal-

zeme yoktu. Aedion şatoyu bu savaşta kullanmayı aklından geçirse de ancak donmuş nehirde avantaj onlarda olabilirdi. Böylesi köşeye sıkışıp ağır ağır gelen bir ölüme göğüs germekten yeğdi.

Kimsenin onları kurtarmaya geldiği yoktu. Rolfe'den haber gelmiyordu. Galan'ın kuvvetleri tükenmiş, kıyıdaki gemilerinin sayısı azalmıştı. Ayrıca Briarcliffli Ansel'ın askerlerinin geri kalanından ses seda yoktu.

Aedion aygırını ön cephede sürerken bunları düşünmemeye çalıştı.

Korkularının kokusu buz gibi havaya karışıyor, endişelerinin ağırlığı Aedion'ı takip eden gözlerinde açılan dipsiz bir kuyu gibiydi.

Bela kılıçlarını kalkanlarına vurmaya başladı. Üzerlerine yürüyen Morath askerlerinin yaydıkları titreşimi örtecek düzenli bir nabız gibi.

Aedion'ın gözleri şekil değiştireni askerlerin arasında aramadı. Ilken'ler Morath'in kalabalık ordusunun üzerinde alçaktan uçuyordu. Lysandra şüphesiz önce onları hedef alacaktı.

Aedion ordularının ortasında atını durdurdu. Buzla örtülü Lanis geçen gece yağan karın altında neredeyse gömülmüştü. Fakat Morath, Lanis'in varlığından haberdardı. Muhtemelen o Valg prensleri araziyi ayrıntılı bir şekilde incelemişlerdi. Muhtemelen *Aedion'ı* da. Tekniklerini ve yeteneğini. Aedion her şey sona ermeden önce onlardan biriyle, belki hepsiyle karşı karşıya geleceğini biliyordu. Karşılaşmanın sonu da iyi olmayacaktı.

Fakat Valg prensleri Lanis'in üzerinden geçme riskini aldıkları sürece bunun bir önemi yoktu. Biraz olsun güçleri kalan Endymion ve Selene, Bela'ın hemen arkasına geçmişlerdi.

Aedion'ın kendi askerlerinin gözleri Aedion'ın kürekkemiklerinde, miğferli başında hissettiği bir hayalet dokunuş gibiydi. Aedion onları hücuma çıkarmadan önce atacağı bir nutuk hazırlamamıştı.

Bir nutuk o adamların o gün orada ölmelerini engellemezdi.

Böylece Aedion, Orynth Kılıcı'nı çekip kalkanını kaldırarak Bela'yla ritim tutmaya başladı.

Yüreğindeki tüm cüreti ve öfkeyi aktarıp kadim kılıcı üzerinde göçükler olan yuvarlak metale vurdu.

Rhoe'nun kalkanına.

Aedion, Aelin'a hiç söylememişti. Taşıdığı, asla kaybetmediği, Aelin'ın babasına ve ondan sonra birçoklarına ait olan kalkanı ona göstermek için Orynth'e dönüşlerini beklemek istemişti.

Kalkanın bir adı yoktu. Rhoe bile kalkanın yaşını bilmiyordu. Aedion ailesinin katledildiği haberi geldiğinde Rhoe'nun odasından sadece kalkanı kaçırmış, diğerlerine kalkanın varlığını unuttur-muştu.

Darrow bile kalkanı tanımamıştı. Aedion'ın kullandığı yıpranmış ve sade kalkan kimsenin dikkatini çekmemişti. Aedion'ın kaybettiklerinin bir yadigârı. Son nefesine kadar savunacaklarının.

Müttefiklerinin ordularından askerler Morath ordusu nehrin kenarına ulaştığında ritmi işitmişlerdi. At sırtındaki iki Valg prensinin haykırdığı emirle piyadelerin ilk grubu buzu aşmak için hareketlendi. Ilken'ler merkezin yakınlarında geri duruyorlardı. Piyadeler güçten düştüğünde saldırmak üzere.

Ren Allsbrook ve geri kalan okçular hatların gerisinde gizlenmiş, o kanatlı canavarlara nişan alıyorlardı.

Aedion ve ordu kılıçlarını kalkanlarına vurmaya devam etti.

Morath ordusu donmuş nehrin üzerinde gitgide yaklaşıyordu.

Aedion ritmi sürdürürken düşmanları sesin bir başka amacı olduğunun farkında değillerdi.

Derinlerdeki buzun çıtırtılarını bastırmak.

Morath ordusu ilerlemeye devam edip neredeyse nehrin karşı yakasına ulaştı.

Enda ve Sellene'in birinin onlara bağırarak emir vermesine ihtiyaçları yoktu. Buzun üzerinde bir rüzgâr esti. Sonra o rüzgâr buzun içine yöneldi. Epeydir oluşturdukları çatlaklardan geçerek. Sonra buzu böldüler. Parçalara ayırdılar.

Morath ordusu üzerlerine yürümeye başladı.

Hemen ardından batıverdiler. Su etrafa sıçrarken bağırışlar ve çığlıklar dört yanı sardı. Ilken'ler zırhlarının ağırlığıyla boğulan askerleri yakalamak için ileri atıldı.

Fakat Ren Allsbrook bekliyordu. Emrini haykırmasıyla okçular açıkta kalan ilken'lere oklarını gönderdi. Kanatlarına isabet eden oklar ilken'leri buzun, suyun içine düşürdü. Batan ilken'leri kendi çırpınan askerleri dibe sürükledi.

Valg prenslerinin her biri ellerini havaya kaldırdı. Ortak bir zihinleri varmış gibi. Ordu kıyıda durdu. Kardeşlerinin boğuluşunu izlediler. Endymion ve Sellene'in buzu parçalayışlarını, yeniden donmasına izin vermeyişlerini izlediler.

Aedion boğulan askerlerin görüntüsü karşısında gülümseme cüretini gösterdi.

İki Valg prensinin de nehrin diğer yakasından kendisin gülümsediğini gördü. Biri elini boğazındaki gerdanlığa götürdü. Aedion'a tam olarak ne yapacaklarını hatırlatan ve bunu yapacaklarının yemini olan bir jest.

Aedion başını alaycı bir davetle eğdi. Kolaysa denesinlerdi.

Fey asillerinin gücü nihayet sona erdi. Boğulan askerlerin üzerinde oluşan ve onları karanlık suların altına hapseden buz bunun habercisiydi.

Valg prenslerinden gelen kara bir rüzgâr. Askerleri yere bakma gereği bile duymadan buzun üzerinde yürümeye başladılar. Ayaklarının altındaki buzu gümbür gümbür döven yumruklara aldırış etmeden.

Aedion atını cephenin önüne sürdü. Kendi gibi savaş atlarının sırtındaki Kyllian ve Elgan'ın yanına. Nehre en fazla iki bin düşman gömülmüştü. Hiçbiri geri dönmeyecekti.

O an üzerlerine yürüyen kuvvetin yanında kaybettikleri askerler devede kulaktı.

Aedion'ın komutanlarına, onu hayatının büyük bölümünde belki herkesten de çok tanıyan o adamlara söyleyecek sözü yoktu. Onların da Aedion'a.

Morath ordusu günün gri ışığında ellerinde parlak kılıçlarıyla nihayet kıyıya vardıklarında Aedion kükreyerek taarruza geçti.

Ilken'ler aralarında bir şekil değiştirenin gezindiğini ve bunu ejderha kılığında yaptığını öğrenmişlerdi. Lysandra bunu askerlerin arasından onların üzerine uçup üç kişilik bir gruba saldırdığında fark etmişti.

Üç ilken onu bekliyordu. Aşağıdaki askerlerin arasında gizleniyorlardı. Bir pusu.

Lysandra güçlükle iki ilken'in işini bitirdi. Ilken'ler zehirli pençeleriyle onu kovalamadan dikenli kuyruğuyla başlarını gövdelerinden ayırdı. Böylece kalan tek ilkeni kendi savaş hatlarına doğru çekti. Tam da Ren'in okçularının menziline.

Okçular ilkeni –güçbela– indirdiler. Kanatlara yaptıkları atışlar Lysandra'nın onların başlarını bedenlerinden ayırmasını sağladı.

Ilken'ler düşerken Lysandra dalışa geçti. Yere inerken bir hayalet leopara dönüştü. Ardından Terrasen'in birleşen kalkanlarını zorlayan piyadelerin üzerine atıldı.

Bela'nın becerisi onları geri püskürten kuvvetin büyük sayısı karşısında etkisiz kalıyordu. Fey savaşçıları, –Ansel ve Galan'ın geri kalan askerlerinin aralarında olduğu– Sessiz Suikastçılar onların arasındaydı. Bu ölümcül birliklerin hiçbiri de onları durduramadı.

Böylece Lysandra pençeleyip parçaladı ve kopardı. Siyah safra boğazını yakıyordu. Pençelerinin arasındaki kar çamura döndü. Cesetler yığılırken insan ve Valg askerler haykırdılar.

Aedion'ın sesi saflarda yankılandı: *"Sağ kanadı koruyun!"*

Lysandra sağ kanada baktı. Ilken'ler kuvvetlerini oraya yoğunlaştırmıştı. Ölümün ve zehrin birbirine karıştığı bir sel olup askerlerin üzerine aktılar.

Sonra prensten yeni bir emir geldi: *"Solda geçit vermeyin!"*

Aedion, Bela'yı sağ ve sol kanallarda yeniden konumlandırmıştı. Güney ovalarında azalan güçlerini artırmak için. Fakat yeterli gelmemişti.

Ilken'ler süvarilerin arasına hücum etti. Atlar tiz çığlıklar atarken zehirli pençeler iç organlarını yırttı. Biniciler düşen bedenlerin altında kalıp ezildiler.

Aedion sol kanada dörtnala at sürdü. Bela'nın bir kısmı peşinden geldi.

Lysandra askerleri art arda parçalıyordu. Her iki ordu oklar fırlatıyordu.

Morath ordusunun ilerleyişi devam ediyordu. İleriye, daha da kuvvetle. Bela'yı yollarına çıkan bir dal parçasıymış gibi püskürtüyordu.

Lysandra'nın nefesi akciğerlerinde yanıyor, bacakları sızlıyordu. Yine de savaşmaya devam etti.

Bu şekilde devam ederlerse güneş battığında onlardan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Askerler de bunun farkında gibiydiler. Savaştığı iblislerin ötesine hâlâ düzenli sıralar halindeki, öldürmek için bekleyen on binlere baktılar.

Askerlerden bazıları geri dönmeye başlamıştı. Ön cephelerden kaçmaya.

Bazıları ise basbayağı kalkanlarını fırlatıp Morath'in yolundan koşarak çekiliyorlardı.

Morath fırsatı değerlendirdi. Kıyıya vuran bir dalga gibi ön cepheye çarptılar. Tam diğerleri fire verirken asla eğilmeyen ortaya.

Ortada bir gedik açtılar.

Kargaşa baş gösterdi.

Aedion bir yerlerden, cehennemin yüreğinden haykırdı: *"Hatları yeniden kurun!"*

Emri duymazlıktan gelindi.

Bela çabalasa da hattı korumayı başaramadı. Briarcliffli Ansel kaçan adamlarına ön cepheye dönme emri verdi. Galan Ashryver de kendi askerlerine komutlar veriyordu. Ren okçulara yerlerinde kalma emri verse de onlar da görev yerlerinden ayrılmışlardı.

Lysandra bir Morath askerinin kaval kemiklerini, bir başkasının boğazını kesti. Terrasen savaşçılarının hiçbiri yere düşen bedenlerin başlarını uçurmak için geride kalmamışlardı.

Teki bile.

Bitmişti. Her şey bitmişti.

İşe yaramaz. Aedion, Lysdanda'ya böyle demişti.

Lysandra sağ kanatta kendilerine ziyafet çeken ilken'lere baktı. O an ne yapması gerektiğini anladı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Aedion hepsinin oldukları yerde öleceklerini, birlikte sonuna dek savaşacaklarını hayal etmişti. Kaçarlarken bir bir canlarının alınacağını değil.

Morath savunma hattını deldiğinde, Bela bile ön saftan kopmak zorunda kaldığında Aeddion cephe hattının gerisine çekilmek zorunda kalmıştı. Yakında tamamen bozguna uğrayacaklardı.

Hâlâ cephenin gerisinden oklar fırlıyordu. Ren geri çekilirken askerleri korumak için okçulara emir vermiş olmalıydı.

Kuzeye düzenli bir yürüyüş değildi bu. Hayır. Askerler koşuyor birbirlerini itip kakıyorlardı.

Utanç verici bir son. Lafı bile edilmeye değmez, krallığına yakışmayacak bir son.

Aedion direnecekti. Düşman onu öldürene dek orada kalacaktı.

Önünden gözleri dehşetle açılmış binlerce asker geçti. Morath peşlerinden geliyordu. Valg prensleri geleceği kesin olan ziyafeti gülümseyerek bekliyorlardı.

Bitmişti. Her şey Perranth'in önünde kalan bu isimsiz kırda bitmişti.

Sonra yarılan hatlarda bir çağrı işitildi.

Kaçan askerler duraksadı. Haberin geldiği yöne dönmek için.

Aedion kılıcıyla bir Morath askerini şişledi. Sonra sözcükleri tam olarak anladı.

Kraliçe geldi. Kraliçe ön cephede.

Aptalca, kısa bir an için Aedion'ın gözleri gökten inecek bir ateş topu aradı.

Ateş topu inmedi.

Endişe Aedion'ın içine otururken daha önce hiç tatmadığı kadar derin bir korku duydu.

Kraliçe ön cephede... Sağ kanatta.

Lysandra.

Lysandra, Aelin'ın kılığına girmişti.

Aedion olmayan sağ kanada doğru döndü.

O sırada altın saçlı kraliçe ödünç zırhıyla iki ilken'i karşısına almıştı. Ellerinde bir kılıç ve bir kalkan vardı.

Hayır.

Sözcük Aedion'ın bedenine bir yumruk gibi inmişti. O güne dek almadığı kadar büyük bir darbe.

Aedion koşmaya başladı. Kendi askerlerini kenara iterek. Epey uzak sağ kanada doğru. O ilken'leri karşısına alan, kendisini savunacak pençeleri ve sivri dişleri olmayan, sadece kılıcı ve kalkanı olan şekil değiştirene doğru.

Hayır.

Aedion yoluna çıkan adamları kenara itti. İki ilken şekil değiştiren kraliçeye yaklaşırken kar ve çamur Aedion'ın adımlarını güçleştiriyordu.

Ilken'ler az sonra keyifle Lysandra'nın canını alacaklardı.

Fakat askerlerin kaçışı yavaşlamıştı. Hatta çağrının yinelenmesi üzerine yeniden savunma hatları oluşturdular. *Kraliçe burada. Kraliçe ön cephede savaşıyor.*

Lysadra'nın bunu yapmasının nedeni tam da buydu. Savunmasız, insan formunu almasının nedeni.

Hayır.

Ilken'ler şekil değiştirenin tepesinde dikildiler. Korkunç, yamru yumru yüzlerinde sırıtışlarla.

Çok uzak. Aedion hâlâ bir şeyler yapamayacak kadar uzaktı...

Ilken'lerden biri uzun, pençeli kolunu savurdu.

Zehirli pençenin bacağını kestiği Lysandra'nın çığlığı savaşın gürültüsünü bastırdı.

Lysandra yere yığıldı. Kendisini korumak için kalkanını kaldırdı.

Geri aldı.

Aedion ona söylediği tüm sözleri geri aldı. Yüreğindeki her damla öfkeyi.

Aedion asker kalabalığını yararak ilerliyordu. Nefes alamıyor, düşünemiyordu.

Tüm sözlerini geri almıştı; zaten hiçbirini içinden gelerek söylememişti.

Lysandra yaralı bacağının üzerinde doğrulmaya çalıştı. Ilken'ler güldüler.

"*Lütfen,*" diye haykırdı Aedion. Sözcük ölenlerin çığlıkları arasında boğuldu. "*Lütfen!*"

Aedion her şeye razı gelirdi. Tanrıların Lysandra'nın canını bağışlayacağını bilse ruhunu karanlık tanrıya satardı.

O sözleri samimi değildi. Hepsini geri aldı.

İşe yaramaz. Aedion, Lysandra'ya "*işe yaramaz*" demişti. Onu çıplak halde karların içine göndermişti.

Sözlerini geri aldı.

Aedion hıçkırdı. Lysandra ağırlığını dengelemek için kalkanını kullanarak doğrulmaya çalışırken Aedion ona doğru atıldı.

Askerler Aedion'ın peşinden geliyor, Ateş-Getiren'in ne yapacağını görmek için bekliyorlardı. Onun ilken'leri nasıl yakacağını görmek için.

Görülecek, şahit olunacak bir şey yoktu. Lysandra'nın ölümü hariç hiçbir şey.

Fakat Lysandra doğruldu. Aelin'ın altın sarısı saçları yüzüne düşerken kalkanını kaldırıp kılıcını ilken'lere doğrulttu.

Kraliçe geldi; kraliçe tek başına savaşıyor.

Askerler ön cepheye geri döndüler. Topuklarının üzerinde dönüp Lysandra'ya doğru koştular.

Lysandra kılıcını sakince uzattı. Ucunu meydan okuyarak, öfkeyle ilken'lere doğrultarak.

Yakında gelecek ölüme hazırdı.

Başından beri vazgeçmek istiyordu. Bu sonun gelebileceğini bilerek Aelin'ın planlarını kabul etmişti.

Bir kez değişse, bir kez ejderha formunu alsa ilken'leri yok ederdi. Fakat Lysandra, Aelin'ın bedeninde kaldı. O kılıcı, tek silahını dik tutarak.

Terrasen, Lysandra'nın memleketiydi. Aelin da kraliçesiydi.

Lysandra bu orduyu bir arada tutmak için ölecekti. Safların yarıl-

masını önlemek için. Askerlerini son bir kez hücuma kaldırmak için.

Lysandra'nın bacağından kara kan akıyordu. İki ilken havayı koklayıp bir kez daha güldüler. Biliyorlardı... Lysandra'nın görüntüsünün altında neyin gizli olduğunu. Karşılarındakinin kraliçe olmadığını.

Lysanra gerilemedi. Kendisine doğru birer adım yaklaşan ilken'ler karşısında bir adım geri çekilmedi.

Terrasen için yapacaktı bunu. Aelin için.

Aedion'la Lysandra arasında neredeyse otuz metre kaldığında ilken'ler saldırdı.

Soldaki ilken'in pençelerini savurmasıyla Lysandra çığlık attı. Sağdaki Lysandra'nın üzerine atıldı. Onu karların arasına yuvarlamaya niyetliymiş gibi.

Lysandra soldan gelen darbeyi kalkanıyla karşıladı. Darbe ilken'i yere tıktı. Sonra haykırıp sağdakine kılıcını savurdu.

Kılıcı üzerine atılan ilken'in karnını göbeğinden göğüs kafesine kadar yardı.

Siyah kan püskürürken ilken tiz bir çığlık attı. Sesi öyle yüksek çıktı ki Aedion'ın kulakları çınladı. Yaratık tökezleyip karların arasına devrildi. Açılan karnını tutarak geriye süründü.

Aedion daha da hızlı koştu. Şimdi on metre mesafe kalmıştı. Aralarında hiçbir engel yoktu.

Lysandra'nın solundaki, yere yıkılan ilken'in işi ise henüz bitmemişti. Lysandra'nın gözü geri kaçanın üzerindeydi. Yaratık bir kez daha Lysandra'nın bacaklarına hamle yaptı.

Aedion kalan tüm gücüyle Orynth Kılıcı'nı fırlatırken Lysandra kendisine saldıran ilken'e doğru döndü.

Lysandra geri çekilmeye başladı. Kalkanını sadece savunma amaçlı kaldırırken uzanan pençelerden kaçamayacak kadar ağır hareket ediyordu.

Zehre batırılmış tırnaklar Lysandra'nın bacaklarına sürterken Aedion'ın kılıcı canavarın kafatasından içeri girdi.

Lysandra acıyla haykırarak karlara yığıldı. Aedion hemen yanına koştuğu Lysandra'yı kaldırdı. Ardından kılıcını çekip yaratığın kalın boynuna indirdi. Bir kez. İki kez.

Ilken'in başı karların ve çamurun içine yuvarlandı. Diğer cana-

var göz açıp kapayıncaya dek durup onları izleyen Morath askerlerinin ayakları altında gözden kayboldu.

Askerler gözleri kraliçe ve onun generali üzerinde, hücum ediyorlardı.

Fakat yaratıkları, Aedion ve Lysandra'nın yanından hızla geçen, boğazlarından savaş çığlıkları kopan Terrasen askerlerinin akını karşıladı.

Aedion şekil değiştireni neredeyse sürükleyerek yeniden kurulan savunma hatlarının gerisine çekip kraliçelerinin yardımına koşan askerlerin arsından geçirdi.

Aedion'ın zehri hemen çıkaracak bir şifacı bulması gerekiyordu. Zehrin Lysandra'nın kalbine ulaşmasına sadece dakikalar vardı.

Lysandra tökezledi. Dudaklarının arasından bir inilti çıktı.

Aedion kılıcını sırtına alıp Lysandra'yı omzuna attı. Şekil değiştirenin bacağına baktığında kesik deriyi görse de o yeşilimsi balçığı görmedi.

Belki de tanrılar Aedion'a kulak vermişlerdi. Belki de onların merhamet anlayışı buydu: Ilken'in zehrinin yaratık Lysandra'yı yaralamadan önce başka kurbanlarda tükenmesi.

Fakat kan kaybı bile tek başına onu... Aedion kan akışını durdurmak için bir elini kesik, kanlı deriye bastırdı.

Aedion yeniden toplanan orduya göz attı. Askerlerin miğferleri üzerinde yükselen beyaz şifacı bayraklarını görmek umuduyla. Bayraklar ortada yoktu. Ön cepheye doğru döndü. Belki orada şifa konusunda yetenekli, yeterli büyüsü kalan bir Fey savaşçısı olabilirdi...

Aedion durdu. Ufukta belirenlere baktı.

Demirdiş cadıları.

Ejderhalar üzerinde onlarcası.

Fakat uçmuyorlardı. Ejderhalar yürüyordu.

Devasa, hareketli bir taş kuleyi çekiyorlardı. Sıradan bir kuşatma kulesi değildi bu.

Bir cadı kulesiydi.

Kule yüzlerce metre yüksekliğindeydi. Yapının tamamı Aedion'ın zeminin açısından ve kuleyi ovada çeken zincirli ejderhaların cüssesinden dolayı seçemediği bir malzemeden yapılmıştı. Bir düzine cadı daha havada, kulenin etrafında uçuyor; kuleyi koruyordu. Kule

siyah taştan –Wyrd taşından– yapılmıştı ve her katına pencere boşlukları serpiştirilmişti.

Hayır, pencere boşlukları değildi bunlar. İçeride dizili aynaların gücüne uygun açıyı vermek için yerleştirilmiş güç geçitleriydi. Her biri her yöne, her odağa göre ayarlanabiliyordu.

Tek ihtiyaçları olan aynaların artıracağı ve çevreye yansıtacakları bir güç kaynağıydı.

Ah, tanrılar aşkına.

"Geri çekilin!" diye haykırdı Aedion. Askerleri ilerleyişlerini sürdürseler de. *"GERİ ÇEKİLİN."*

Aedion Fey görüşüyle kulenin en üst katını güçbela seçebiliyordu. O kat diğerlerine göre hava şartlarından etkilenmeye daha açıktı.

Üzerlerinde siyah cübbeler olan cadılar kulenin boş merkezine yerleştirilmiş, kavisli bir aynayı andıran nesnenin etrafında toplanmışlardı.

Aedion dönüp koşmaya başladı. Şekil değiştireni sırtında taşıyarak. *"GERİ ÇEKİLİN!"*

Ordu neyin yaklaştığını gördü. Gelenin bir kuşatma kulesi olmadığını anlamış da anlamamış da olabilirlerdi. Fakat Aedion'ın emrini gayet iyi anlamışlardı. Onu omzunun üzerinde Aelin'la koşarken gördüler.

Manon kulenin menzilini, içindeki kara büyünün ne kadar uzağa etki edebileceğini bilmiyordu.

Kırda saklanacak yer yoktu. Toprakta Aedion'ın Lysandra'yla içine atlayıp ölümcül büyü topunun tepelerinden geçmesi için dua edeceği çukurlar yoktu. Göz alabildiğince boş bir alanda kar ve telaşlı askerler.

"GERİ ÇEKİLİN!" Haykıran Aedion'ın boğazı acıdı.

Omzunun üzerinden baktığında kulenin tepesindeki cadıların iki yana çekilip kapkara giyinmiş, soluk renkli saçları bağlı, ufak tefek bir figüre yol açtıklarını gördü.

Figürün –cadının– çevresinde siyah ışık parlamaya başladı. Ellerini başının üzerine kaldırdı. Güç toplanmaya başladı.

Teslimiyet.

Manon Siyahgaga onlara Teslimiyet'i tarif etmişti. Demirdiş cadılarının büyüsü olmasa da bu güçleri vardı. Karanlık tanrıçanın

gücünü etraflarındaki herkesi yok edecek yanıcı bir patlamayla serbest bırakma becerisi. Cadının kendisi de güç patlaması sırasında ölüyordu.

O karanlık güç hâlâ toplanıyor, uğursuz bir güç alanı cadının etrafında genişliyordu. Cadı kule sahanlığının kenarından aşağı indi.

Dosdoğru kulenin merkezine.

Aedion koşmaya devam etti. Kaçmaya devam etmekten başka seçeneği yoktu. Cadı kulenin aynalarla kaplı merkezine inip içindeki karanlık gücü serbest bıraktı.

Yer sarsıldı.

Aedion, Lysandra'yı çamurun ve karın içine atıp üzerine abandı. Bu yaptığı kuleden gümbürtüyle kopup dosdoğru ordularına yönelen o güçten Lysandra'yı koruyabilecekmiş gibi.

Sol kanatları savaşarak geri çekilirken hemen ardından dört bin askere siyah bir ışın çarptı.

Işın kaybolduğunda geriye sadece kül ve yamulmuş metaller kalmıştı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kağanın kuvvetleri Morath ordusuna kemik davulları susturacak kadar etkili bir darbe indirmişti.

Kesin bir yenilginin işareti olmasa da bu kadarı Prenses Hasar'ı geniş savaş çadırına giren Chaol'un epeyce aksayan adımlarını hafifletmeye yetmişti. Prensesin *sulde*'si dışarıya dikilmiş, mızrağın üzerindeki at kılları gölden gelen rüzgârda dalgalanıyordu. Sartaq'ın mızrağı kız kardeşinin mızrağının yanında soğuk çamura saplanmıştı. Yanında da vârisinin mızrağı vardı...

Bastonuna yaslanan Chaol orada dikili siyah mızrağı görünce duraksadı. Mızrağın üzerindeki simsiyah at kılları eski de olsalar hâlâ parıldıyordu. İçerideki kraliyet ailesi üyelerine değil, Darghan soyunun nişanı olan bu tüyler o asillerin hizmet ettikleri adamı temsil ediyordu. *Barış zamanı için beyaz, savaş zamanı için siyah at tüyleri.*

Chaol kağanın vârisine siyah mızrağı bu diyarlara getirmesi için teslim ettiğini fark etmemişti.

Chaol'un yanında duran, elbisesi kanlar içindeki Yrene de durdu. Orduyla haftalarca yolculuk etmişlerdi. Fakat onların yüzyıllarca fetihlerde yer alan, onların bu savaşa olan adanmışlıklarının nişanı olan mızrağı görmek... O *sulde* neredeyse kutsal geliyordu. *Kutsaldı da.*

Chaol bir elini Yrene'in sırtına koydu. Onu çadırın kapısından geçirip özenle dekore edilmiş çadıra soktu. Ancak Anielle'e tam zamanında varan Hasar, savaş sırasında kraliyet çadırını bir şekilde dikmeyi başarabilirdi.

Çamurlu bastonundan destek alarak ahşap platforma çıkan Chaol adımını atarken dişlerini sıktı. Kalın ve tüylü halılar bile omurgasından ve bacaklarından aşağı yürüyen sızıyı azaltmadı.

Chaol donakaldı. Nefes alırken bastonuna yüklenip dengesini yeniden topladı.

Yrene'in kanla lekelenmiş yüzü gerildi. "Seni bir sandalyeye oturtalım," diye mırıldandı. Chaol başını salladı. Birkaç dakika oturmak bile tanrıların bir lütfu olurdu.

Nesryn onların arkasından içeri girdi. Belli ki Yrene'in önerisini işitmişti. Zira hemen Sartaq'ın ve Hasar'ın dikildikleri masaya gidip oyma, ahşap bir sandalye çekti. Chaol başını sallayıp teşekkür ederek sandalyeye oturdu.

Prenses Hasar "Altın sarısı kanepe yok muydu?" diye takıldı onlara. Yrene kızardı. Sarımsı kahverengi tenindeki kana rağmen fark edilecek bir şekilde. Sonra elini arkadaşına umursamazca salladı.

Hasar, Chaol'un güney kıtasından getirdiği kanepeden, Yrene'in onu üzerinde iyileştirdiği ve Chaol'un Yrene'in kalbini üzerinde kazandığı kanepeden bahsediyordu. Kanepe güvenli bir şekilde gemilerine yüklenişti. Sağ kalırlarsa Chaol'un eşi –ve eşinin karnındaki çocukları– için inşa edeceği yuvanın ilk eşyası olmayı bekliyordu.

Yrene, Chaol'un sandalyesinin yanında duraksadı. Chaol, Yrene'in ince elini eline alıp parmaklarını parmaklarına doladı. İkisinin de elleri kirli olsa da Chaol'un umurunda değildi. Chaol'un elini nasıl sıktığına bakılırsa Yrene'in de değildi.

Sartaq "Morath birliğinden sayıca üstünüz," dedi. Araya girmesiyle ikisini Hasar'ın sataşmalarından da kurtarmıştı. "Fakat şehre ilerlerken onları nasıl yaracağımızı dikkatle düşünmemiz gerek. Burada fazla asker kaybetmemek için."

Asıl savaş hâlâ onları beklerken. Bu korkunç kuşatma ve kıyım günleri, o gün öldürülen askerler sadece başlangıçmış gibi.

Hasar "Akıllıca," dedi.

Sartaq yüzünü hafifçe ekşitti. "Plan o şekilde ilerlemeyebilirdi." Chaol bir kaşını kaldırdı. Hasar da aynısını yaptı. Sartaq "Sen gelmesen barajı açıp ovayı sular altında bırakmama saatler kalmıştı kız kardeşim," dedi.

Chaol şaşırdı. "Öyle mi yapacaktınız?"

Prens boynunu ovuşturdu. "Ümitsizce bir son çare olarak."

Öyleydi de. O büyüklükte bir dalga şehrin bir kısmını, ovayı ve kaplıcaları ve şehrin gerisindeki fersahlarca alanı haritadan silerdi. Suyun önüne çıkacak her ordu da boğulur, silip süpürülürdü. Hatta sular onları kurtarmak için ilerleyen hakanlık ordusuna bile ulaşabilirdi.

"O halde bunu yapmadığımız için mutlu olalım," dedi Yrene. Ortaya çıkacak yıkımı düşününce onun da beti benzi solmuştu. Felakete ne kadar yaklaştıklarını düşününce. Sartaq'ın bunu itiraf etmesinden çok şey anlaşılıyordu: Vâris olsa da kendisinin de hata yapabileceğini kız kardeşinin bilmesini istiyordu. Planlayacakları her adımın üzerine düşünmeleri gerekiyordu. O plan görünüşte ne kadar basit olursa olsun.

Anlaşılan Hasar mesajı almıştı ki başını salladı.

Çadırda biri boğazını temizledi. Hepsi dönüp çadır kapısının açılan kanatlarına baktığında orada Darghan yüzbaşılarından birinin dikildiğini gördü. Adam çamurlu ellerinde *sulde*'sini sıkıyordu. Birileri onları görmek için gelmişti. Adam kekeleyerek birisinin onları görmeye geldiğini söyledi. Prens ve prenses gelenin kim olduğunu sormadan adama gelen kişiyi içeri alması için el ettiler.

Hemen sonrasında Chaol o an oturuyor olduğu için şükretti.

Nesryn "Kutsal tanrılar adına," diye fısıldadı.

Aelin Galathynius, Rowan Whitethorn ve diğerleri çadıra girerken Chaol, Nesryn'in hayretine hak verdi.

Hepsinin üzeri çamurluydu. Terrasen Kraliçesi'nin saçı Chaol'un onu son gördüğünden çok daha uzundu. Gözleri ise... Gözlerinde o tatlı sert bakış yoktu. Gözlerinde yaşlı, yorgun bir ifade vardı.

Chaol bir anda ayağa kalktı. Dudaklarından "Terrasen'de olduğunu sanıyordum," sözleri dökülüverdi. Tüm raporlar bunu doğruluyordu. Fakat Aelin orada dikiliyordu işte. Görünürde bir ordu da yoktu.

Üç Fey erkeği –uzun boylu, Rowan kadar iri ve kaslı savaşçılar– yanlarında zarif, siyah saçlı bir insan kadınıyla içeri girmişti.

Fakat Aelin sadece Chaol'a gözlerini dikiyordu. Uzun uzun.

Aelin'ın yüzünden aşağı gözyaşları süzülürken kimse konuşmadı.

Sebep Chaol'ın orada oluşu değildi. Bastonunu eline alıp aksak adımlarla Aelin'a doğru ilerlerken Chaol bunu fark etti.

Fakat Chaol'un ayakta olması, yürümesiydi.

Genç kraliçe neşeli bir kahkaha atıp kollarını Chaol'un boynuna doladı. Çarpmanın şiddetiyle omurgasından aşağı ağrı yürüse de Chaol da Aelin'ı kucakladı. O an tüm sorular aklından çıkıverdi.

Chaol'un kollarından ayrılan Aelin titriyordu. Chaol'un bedenini yukarıdan aşağıya süzen sonra gözlerini yeniden yukarı çeviren Aelin "Biliyordum," diye mırıldandı. "Başaracağını biliyordum."

Chaol güçlükle konuşarak "Tek başıma başarmadım," dedi. Yutkunup Aelin'ı bırakarak kolunu arkasına uzattı. Orada, bir eli madalyonunun üzerinde, dikildiğini bildiği kadına doğru.

Belki Aelin hatırlamayacaktı. Belki yıllar önceki karşılaşmaları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Fakat Chaol, Yrene'i öne çıkarıp "Aelin," dedi, "izin ver tanıştırayım, bu..."

Chaol'un karısı kocasının yanına gelirken kraliçe "Yrene Towes," diye fısıldadı.

Gümüş madalyonu açıp içinden bir kâğıt parçası çıkaran Yrene'in dudakları titredi. Kâğıdı kraliçeye uzatırken eli de.

Kâğıt parçasını alırken Aelin'ın da eli titriyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Yrene.

Chaol bunun ötesinde bir şey söylemelerine gerek olmadığını düşündü.

Aelin kâtlanmış kâğıdı açıp kendi yazdığı notu okudu. Geçen birkaç yılda yüzlerce kez yeniden katlanıp yeniden okunmuş satırları gördü.

Yrene "Torre'ye gittim," dedi. Sesi çatallaştı. "Bana verdiğiniz parayla Torre'ye gittim. Sonra Baş Şifacı'nın meşru vârisi oldum. Şimdi de elimden geleni yapmak için geri geldim. O gece bana savunma hakkında öğrettiğiniz her şeyi tüm şifacılara öğrettim. Parayı hiç heba etmedim. Bana verdiğiniz bir tek sikkeyi bile. Ne de size borçlu olduğum hayatın bir anını." Yrene'in yüzünden yaşlar süzülüyordu. "Hiçbirini boşa harcamadım."

Aelin gözlerini yumdu. Hem ağlıyor hem gülümsüyordu. Gözlerini yeniden açtığında Yrene'in titreyen ellerini tuttu. "Şimdi teşekkür sırası bende." Fakat Aelin'ın gözleri Yrene'in parmağındaki nikâh yüzüğüne çevrildi. Chaol'a bakıp sırıttı.

Chaol yumuşak bir sesle "Artık Yrene Towers değil, Trene Westfall," dedi.

Aelin o boğuk, neşeli kahkahalarından birini attı. Rowan onun yanına geçti. Yrene savaşçının yüzünü görebilmek için başını geriye attı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sadece Rowan'ın cüssesi değil; sivri kulakları, uzun köpek dişleri ve dövmeleri karşısında. Aelin "O halde izin verin Leydi Westfall sizi kocam Prens Rowan Galathynius'la tanıştırayım," dedi.

Nitekim kraliçenin parmağında da zümrüdüne çamur bulamış olsa da parıldayan bir nikâh yüzüğü vardı. Rowan'ın elinde de altın ve yakut bir yüzük ışıldıyordu.

Aelin "Elim," diye ekledi. Fey erkeğine bakıp gözlerini kırpıştırdı. Rowan gözlerini devirse de başını Yrene'e doğru eğerken gülümsemesine engel olamadı.

Yrene eğilerek selam verince Aelin gülümsedi. "Bunlara hiç gerek yok, lütfen," dedi. "O ölümsüz başı göklere eriverir." Yrene kızarırken Aelin'ın sırıtışının yerini yumuşak bir ifade aldı. Aelin kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Bende kalabilir mi?" Yrene'in madalyonuna göz gezdirdi. "Yoksa madalyona geri mi gitsin?"

Yrene kraliçenin parmaklarını tutup kâğıda sardı. "Size ait, hep olduğu gibi. Kendi cesaretimi bulmama yarayan cesaretinizden bir parça."

Aelin başını iki yana salladı. Yrene'in iddiasını reddeder gibi.

Fakat Yrene, Aelin'ın kapanmış parmaklarını sıktı. "Bana cesaret aşıladı. Yazdığınız o sözcükler. Yolculuğumun her kilometresinde, ders çalıştığım ve işimde geçirdiğim her saatte bana cesaret aşıladı. Size bunun için de teşekkür ederim."

Aelin yutkundu. Chaol bunu yeniden oturmak için bir bahane olarak gördü. O an sırtı ona minnettar kaldı. Kraliçeye "Bu ordunun burada olmasını sağlayan biri daha var," dedi. Nesryn'e işaret etti. Nesryn epeydir kraliçeye bakarak gülümsüyordu. "Gördüğünüz rukhin'ler, toplanan ordu, hepsi benim kadar Nesryn'in de sayesinde."

Aelin'ın gözlerinde bir kıvılcım çaktı. İki kadın birbirlerine yaklaşıp sarıldı. "Tüm hikâyeyi dinlemek istiyorum," dedi Aelin. "Kelimesi kelimesine."

Nesryn'in dizginlediği gülümseme yayvanlaştı. "Dinleyeceksiniz de. Fakat sonra." Aelin, Nesryn'in omzunu tutup hâlâ masada otu-

ran iki asilzadeye doğru döndü. Uzun boylu ve asil fakat kraliçe kadar çamur içindeydiler.

Chaol'un ağzından "Dorian?" sorusu çıkıverdi.

Ona Rowan yanıt verdi. "Bizimle değil." Hakanlıktan gelen iki asilzadeye baktı.

"Her şeyi biliyorlar," dedi Nesryn.

Aelin "Manon'ın yanında," dedi. Chaol bu haber karşısında rahat bir nefes alıp almamak arasında kararsız kaldı. "Önemli bir şeyin peşindeler.

Anahtarlar. Kutsal tanrılar adına.

Aelin başını salladı. Sonra. Dorian'ın nerede olabileceği üzerine daha sonra düşünecekti. Aelin bir kez daha başını salladı. Öykünün tamamı da sonra gelecekti.

Nesryn "Size Prenses Hasar ve Prens Sartaq'ı takdim ediyorum," dedi.

Aelin eğildi... Yerlere kadar. "Size sonsuz minnet borçluyum," dedi. Ağzından çıkan ses gerçekten bir kraliçeye aitti.

Aelin'ı aynı şekilde eğilerek, saraylı zarafetiyle selamlayan Sartaq ve Hasar şaşırmışlarsa da bunu gizlemişlerdi. "Babam," dedi Sartaq, "topraklarımıza göz kulak olmak için hakanlıkta kaldı. Kardeşlerimiz Duva ve Arghun'la. Fakat erkek kardeşim Kashin ordunun geri kalanıyla denizde. Biz ayrıldığımızda ancak iki hafta kadar gerimizdeydi."

Aelin, Chaol'a baktı. Chaol başını salladı. Aelin'ın gözlerinde aldığı onay karşısında bir pırıltı belirdi. Fakat hemen sonra kraliçe çenesiyle Hasar'a işaret edip, "Mektubumu aldınız mı?" diye sordu.

Aelin'ın aylar önce gönderdiği mektup. Yardım için yakardığı, karşılığında daha iyi bir dünya vaat ettiği mektup.

Hasar tırnaklarıyla oynadı. "Belki. Bugünlerde diğer prensesler-den öyle çok mektup alıyorum ki hepsine yanıt vermeyi unutabiliyorum."

Aelin sırıttı. İkisi başka kimsenin anlayamadığı bir dilde konuşuyormuş gibi. Aynı ölçüde kibirli ve gururlu iki kadın arasındaki gizli dil. Fakat Aelin yanında gelenlere el etti. Öne çıktılar. "İzin verin size dostlarımı tanıtayım. Doranelle'li Lord Gavriel." Reverans yapan sarımsı kahverengi gözlü, altın saçlı savaşçıya bakıp başını salladı.

Gavriel'ın boynu ve elleri dövmelerle kaplıydı. Fakat hareketleri zarifti. Aelin, Gavriel'a sırıtarak "Amcam sayılır," diye ekledi. Chaol'un kaşları çatılınca "Aedion'ın babası," diye açıklama yaptı.

Nesryn "Eh, bu birçok şeyi açıklıyor," diye mırıldandı.

Saçlar, geniş yüz... Evet, çok benziyordu. Fakat Aedion ateşse, Gavriel taştı. Nitekim "Aedion'la gurur duyarım," derken Gavriel'ın gözlerinde ağırbaşlı bir ifade vardı.

Aelin'ın yüzüne duygusal bir ifade yerleşse de siyah saçlı Fey erkeğine işaret etti. Chaol granitten yontulmuş gibi sert yüz hatları ve siyah gözleri olan, asık yüzlü adamın dalaşmak istemeyeceği biri olması gerektiğine kanaat getirdi.

"Lorcan Salvatarre," dedi, Aelin, "eskiden Doranelle'ydi. Şimdi ise saray meclisimin kan yeminiyle bana bağlanmış bir üyesi." Bu şok yetmiyormuş gibi Aelin heybetli Fey erkeğine göz kırptı. Lorcan kaşlarını çattı. Aelin seslice "Hâlâ alışma safhasındayız," diye fısıldadı. Yrene kıkırdadı.

Lorcan Salvaterre. Chaol o yılın baharında Rifthold'da o Fey erkeğiyle karşılaşmamış olsa da methini işitmişti. Onun Maeve'in en güvendiği, en sadık ve amansız savaşçısı olduğunu. Aelin'ı öldürmek istediğini, Aelin'dan *nefret ettiğini.* Bu duruma nasıl gelinmişti ve Aelin neden Terrasen'de, ordusunun başında değildi... "Senin de anlatman gereken bir hikâye var," dedi Chaol.

"Kesinlikle." Aelin'ın gözleri doldu. Rowan elini onun beline attı. Kötü... Feci bir şey olmuştu. Chaol bunun ne olduğunu anlamak için Aelin'ı süzdü.

Aelin'ın boynundaki derinin pürüzsüzlüğünü, orada hiç yara izi olmadığını fark edince durdu. Ellerindeki, avuçlarındaki yara izlerinin de kaybolduğunu fark etti. Aelin yumuşak bir sesle "Sonra," dedi. Aelin omuzlarını dikleştirdi. Bir başka altın saçlı Fey erkeği öne çıktı. Güzel bir adam. Onu tanımlamanın tek yolu buydu. "Fenrys... Biliyorsun soyadını hâlâ bilmiyorum."

Fenrys kraliçeye muzipçe gülümsedi. "Moonbeam."

"Hayır, değil," diye tısladı Aelin. Gülmemek için kendisini tuttu.

Fenrys bir elini kalbinin üzerine götürdü. "Sana kan yeminiyle bağlıyım," dedi. "Yalan söyler miyim hiç?"

Saray meclisinde bir başka kan yemini içmiş Fey erkeği. Çadırın

diğer ucundaki Sartaq kendi dilinde küfretti. Lorcan'i, Gavriel'ı ve Fenrys'i daha önce işitmiş gibi.

Aelin, Fenrys'e Hasar'ı kıkırdatan edepsizce bir el hareketiyle karşılık verdi. Sonra hakanlıktan gelen prense ve prensese doğru döndü. "Doğru dürüst evcilleştirilmediler de. Sizin nezaketinize pek de ayak uyduramayabilirler." Bu sözler Sartaq'ı bile gülümsetti. Fakat o gülümseme Aelin'ın eliyle işaret ettiği ufak tefek ve narin kadına yöneltilmişti. "Ve saray meclisimin yegâne medeni üyesi Perranth'li Leydi Elide Lochan."

Perranth. Chaol o kış Terrasen soy ağaçlarını gözden geçirmiş, birçok kraliyet ailesinin üzerinin çizildiğini görmüştü. O aileler on yıl önceki işgalin kurbanları olmuştu.

Elide'ın ismi de o aile üyeleri arasındaydı. Adarlan kasaplarının elinden kurtulmayı başaran bir başka Terrasen asilzadesi.

Güzel ve genç kadın ileri doğru aksak bir adım atıp Sartaq'ı ve Hasar'ı reveransla selamladı. Elide'ın çizmeleri sakatlığının kaynağına dair her tür belirtiyi gizlese de Yrene'in dikkati dosdoğru Elide'ın bacağına çevrildi. Ayak bileğine. "Sizinle tanışmak bir şeref," dedi Elide. Sesi alçak ve sakin çıkmıştı. Siyah gözleri asilzadelerin üzerinde gezindi. Uyanık ve zeki bir bakış. Elide derilerinin ve kemiklerinin altını, ruhlarını görebiliyormuş gibi.

Aelin ellerini sildi. "Eh, hepsi bu kadar," diye seslendi. Sonra masaya ve haritaya doğru yürüdü. "Şu ordunun canına okumamızın ardından nereye yürümeyi planladığınızı tartışsak mı?"

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ruk yanlarından uçup geçerken Rowan gemilerinin kaptanıyla konuşuyordu.

Eşine göre ruk denizin üzerindeki yoğun sis tabakası yüzünden az kalsın gemiye çarpacaktı. Bir keşif eri... Güneydeki donanmadan.

Aralarında bir çekirdek kadro kalmıştı. Fakat keşif eri asilzadelerin planlarından hiç bahsetmemişti. Aelin'ın tek bildiği kağanın ordusunun Anielle'e gittiğiydi.

Sonrasında nereye gidecekleri –Rifthold'a ya da Eyllwe'ye– kararlaştırılmamıştı.

Bu yüzden Aelin onların karar vermesine yardımcı olacaktı. Anielle'deki sorun çözülünce kağanın ordusunun kuzeye, Terrasen'e yürümesini sağlayacaktı.

Başka hiçbir yere değil. Onları ikna etmek için ne gerekiyorsa, karşılığında ne sunması gerekiyorsa onu verecekti. Anielle'e gitmeleri kendisinin Terrasen'e dönüşünü geciktirecek olsa da.

Aelin ardında bir orduyla dönmesinin yalnız dönmesinden daha iyi olacağını düşünüyordu.

Fakat şimdi asilzadelerin savaş çadırında dikilirken Aelin hâlâ kağanın gönderdiği rakama inanamıyordu. Prens Sartaq daha fazlasının da yolda olduğunu söylemişti.

Düzenli kurulmuş çadırların ve askerlerin arasından geçmişlerdi. Askerler piyadelerden ve düpedüz huşu uyandıran süvarilerden oluşuyordu. Darghan, hakanlığın steplerinin efsanevi binicileri. Kraliyet ailesinin kıtayı fetheden, anne tarafından halkı.

Ruk'ları da görmüşlerdi. Hatta perişan haldeki Lorcan bile süslü

zırhlar içindeki azametli, güzel kuşlar ve onların sırtındaki silahlı binicilerin karşısında hayranlık içinde küfrü basmıştı. Bir keşif eri gösterişli olsa da bir rukhin ordusu olağanüstüydü.

Rowan'a bir bakışı Aelin'ın eşinin kıvrak zekâsının bir plan peşinde olduğunu anlamasına yetti.

Bu yüzden Aelin asilzadelere sırıtarak, rahat bir tavırla "Sonrasında nereye gitmeyi planladınız?" diye sordu.

Aelin'ın eşi kadar kıvrak zekâlı Hasar, Aelin'ın gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi... Fazla güzellik içermeyen ustura keskinliğinde bir yüz ifadesi. "Şüphesiz bizi Terrasen'e gitmeye ikna etmek için bir dolap çevirmeye başlayacaksınız."

Odada gergin bir rüzgâr esti. Aelin gülümsedi. "Başlamak mı? Çoktan yarılamadığımızı kim söylemiş?"

"Tanrılar yardımcımız olsun," diye mırıldandı Chaol. Rowan da onunla aynı fikirdeydi.

Hasar ağzını açsada da Prens Sartaq araya girdi. "Ordularımızın nereye yürüyeceğinin kararı Anielle'in emniyeti sağlandıktan sonra verilecek." Prensesin yüzünde hâlâ o ciddi, temkinli fakat soğuk olmayan ifade vardı. Aelin kısa sürede prensten hoşlandığını fark emişti. Onun kağanın vârisi olarak seçildiğini öğrendiğinde ise ondan daha da fazla hoşlanmıştı. Nesryn de prensin gelin adayıydı.

Adayı. Aelin bu durumu gülünç bulmuştu. Çünkü Nesryn'in dünyanın en büyük imparatorluğunun imparatoriçesi olmak için yanıp tutuştuğu yoktu.

Fakat Sartaq'ın söyledikleri...

Elide'ın ağzından "Terrasen'e gitmeme kararı mı?" sözleri çıkıverdi.

Aelin yerinden kıpırdamasa da iki yanından sarkan ellerinin parmaklarını sıktı.

Prens Sartaq temkinli bir tavırla "Başlangıçta planımız kuzeye gitmekti," dedi, "fakat Anielle gibi özgürleştirilmesi gereken başka yerler olabilir."

Rowan "Terrasen'in yardıma ihtiyacı var," dedi. Yeni müttefiklerini ve eski dostlarını süzerken yüzünde çelik gibi sinirlerin verdiği sakin bir ifade vardı.

"Zaten Terrasen de yardım istemedi," diye çıkıştı Hasar. Kendi-

sine öfkeyle bakan Fey savaşçılarından hiç de etkilenmemiş gibiydi. Prenses tam da Aelin'ın aylar önce mektubunu kaleme alırken olmasını ümit ettiği gibi biriydi.

Chaol boğazını temizledi. Gökteki tanrılar adına, Chaol *yeniden yürüyordu.* Ayrıca kendisini iyileştiren Yrene Towers'la evlenmişti.

Halıda bir iplik. Innsh'te Yrene'e o altınları bırakırken tam da böyle hissetmişti. Halıdaki bir ipliği çeker gibi, o ipliğin ne kadar uzayıp genişlediğini görmek gibi.

Anlaşılan güney kıtasına dek uzuyordu. Ayrıca iplik bir orduyla ve iyileşmiş, mutlu –daha doğrusu o sırada ne kadar mutlu olunabilirse o kadar mutlu– bir dostla geri gelmişti.

Aelin gözlerini kendisine bakan Chaol'un gözlerine dikti. "Bu muharebeyi kazanmaya odaklanın," dedi Chaol. Aelin'ın kendi gözlerinde yandığından emin olduğu ateşe anlayışla bakıp başını sallayarak. "Sonrasında karar veririz."

Prenses Hasar, Aelin'a sırıttı. "Bu yüzden bizi mutlaka etkile."

Odaya yine gerilim yayıldı.

Aelin gözlerini prensesin gözlerine dikti. Hafifçe gülümsedi. Tek kelime etmedi.

Nesryn olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. O sessizliğin ne anlama geldiğini iyi biliyormuş gibi.

Gavriel nazikçe sohbetin yönünü değiştirmek için Chaol'a "Hisar duvarları yeterince sağlam mı?" diye sordu.

Chaol çenesini ovuşturdu. "Daha önce birçok kuşatmaya dayandılar. Fakat Morath ordusu günlerdir duvarları dövüyor. Mazgallı siperler yeterince sağlam fakat mancınıklardan ve kuşatma kulelerinden birkaç darbe daha alırlarsa yıkılmaya başlayabilirler."

Rowan kollarını kavuşturdu. "Bugün duvarlar aşıldı mı?"

Chaol yüzünü asıp "Evet," dedi. "Bir kuşatma kulesi tarafından. Ruk'lar zamanında yetişip kuleyi deviremediler." Nesryn yüzünü ekşitse de Sartaq'tan bir özür gelmedi. Chaol "Duvarları emniyete alsak da Valg askerleri bazı askerlerimizi öldürdüler. Anielle'den gelen bazı askerlerimizi."

Aelin haritaya göz gezdirdi. Sert bakışlı prensesin meydan okumasına aldırış etmeden. Prenses birçok açıdan kraliçenin aynası

gibiydi. "O halde ne yapacağız? Hatları bodoslama delsek mi yoksa hepsinin icabına tek tek mi baksak?"

Nesryn bir parmağını haritaya, tam da Gümüş Göl'ün üzerine bastırdı. "Onları göle püskürtsek nasıl olur?"

Hasar mırıldandı. Alaycılığından eser kalmamıştı. "Morath şehri yağmalama hırsına yenik düştü. Darghan'ların yollarını keseceğini, rukhin'lere yem olacaklarını hesaba katmadılar."

Aelin, Rowan'a yan yan baktı. Onun epeydir kendisine baktığını fark etti.

Aelin'in eşi sessizce, *"Onları Terrasen'e gitmeye ikna edeceğiz,"* dedi.

Chaol öne eğildi. Sırtı hafifçe titriyordu. Parmağını gölün batı kıyısı üzerinde gezdirdi. "Ne yazık ki gölün bir kısmı kıyıdan yüz metre boyunca sığ. Ordu kıyıdan yürüyebilir ve bizi suya çekebilir."

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşen Yrene "O suda birkaç saat kalmaları onları öldürür," dedi. "Hipotermi kısa sürede etkisini gösterir. Rüzgâra bağlı olarak belki dakikalar içinde."

"Tabii ancak bu tür şeyler Valg'leri öldürüyorsa," dedi Hasar. "Çoğu yöntem onları sıradan insanlar gibi öldürmüyor. Ayrıca onların karanlığın ve soğuğun hüküm sürdüğü bir diyardan geldiğini iddia ediyorsunuz." Demek hakanlık asilzadeleri düşmanlarını gerçekten tanıyorlardı. "Onları suya püskürttüğümüzde bunu umursamayabilirler de. Bunu yapmakla da kendi askerlerimizi hava koşullarına karşı savunmasız bırakma riskimiz var." Prenses hisar duvarlarını eliyle yokladı. "Onları dosdoğru taşın içine itip parçalasak daha iyi."

Aelin aynı fikirdeydi.

Lorcan ağzını şüphesiz hoş olmayan bir şeyler söylemek için açsa da çadırın dışındaki çamurdan gelen vıcık vıcık ayak sesleri herkesin dikkatini girişe çevirdi. Güzel, siyah saçlı, genç bir kadın sallanan saç örgüleriyle içeri daldı. "İnanmayacaksınız..."

Aelin'ı, Fey erkeklerini görünce genç kadın donakaldı. Ağzı O şekli aldı.

Nesryn kıkırdadı. "Borte, tanıştırayım..."

Çamurda başka ayakların sesleri geldi. Borte'nin hızlı adımlarından daha ağır ve yavaş adımlar. Sonra genç bir adam apar topar

içeri girdi. Borte ya da prens ve prenses gibi altın sarısına kaçmayan teni soluktu. Nesryn'e şaşkın gözlerle bakıp nefes nefese "Geri döndü," dedi. "Günlerdir bir şeyler hissettiğime, değişiklikler fark ettiğime yemin edebilirim fakat bugün büsbütün *geri geldi.*"

Nesryn başını yana eğdi. Siyah saçlarının oluşturduğu perde zırhla kaplı omzunun üzerine düştü. "Kim..."

Borte genç adamın kolunu sıktı. *"Falkan. Falkan*'dan bahsediyor, Nesryn."

Prens Sartaq, Nesryn'in yanına geldi. Fey savaşçıları kadar zarif hareketlerle. "Nasıl?"

Fakat genç adam Aelin'a doğru döndü. Gözlerini kıstı. Gözü onu bir yerlerden ısırıyormuş gibi.

Sonra "Xandria pazarındaki suikastçı."

Aelin bir kaşını kaldırdı. "Umarım çaldığım at senin değildi."

Fenrys öksürdü. Aelin omzunun üzerinden bakıp savaşçıya sırıttı.

Genç adamın gözleri Aelin'ın yüzünün üzerinde gezindi. Ardından parmağındaki kocaman zümrüde çevrildi. Goldryn'in kabzasındaki daha da iri taşa da.

Borte, Nesryn'e "Kamp ateşinin kenarında akşam yemeği yiyorduk," dedi. "Sonra birden Falkan herkesin üzerine kusacakmış gibi karnını tuttu." Falkan, Borte'ye öfkeli bir bakış attı. "Sonra yüzü *gençleşti. Gençleşti.*"

"Ben hep gençtim," diye mırıldandı Falkan. "Sadece yaşımı gösteriyordum işte." Gri gözleri Aelin'ın gözlerine çevrildi. "Sana bir parça örümcekipeği vermiştim."

Kısa bir an için geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karıştı. "Tüccar," diye mırıldandı Aelin. Onu en son Kızıl Çöl'de yirmi yaş daha yaşlı bir yüzle görmüştü. "Gençliğini bir stygia örümceğine satmıştın."

Nesryn hayretle "İkiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" dedi.

Falkan "Kaderin ağları tuhaf şekillerde örülüyor," deyip Aelin'a gülümsedi. "İsmini hiç öğrenmemiştim."

Hasar masanın diğer ucundan kıkırdadı. "Zaten biliyorsun şekil değiştiren."

Daha Falkan parçaları birleştiremeden Fenrys öne çıktı. "Şekil değiştiren mi?"

Fakat Nesryn "Ve Lysandra'nın amcası," dedi.

Aelin, Chaol'un yanındaki sandalyeye yığıldı. Rowan bir elini onun omzuna koydu. Aelin başını kaldırdığında Rowan'ın gülmemek için kendisini tuttuğunu gördü. "O kadar komik olan da nedir?" diye tısladı Aelin.

Rowan sırıttı. "Bir kez olsun tongaya düşenin *sen* olman."

Aelin dilini çıkardı. Borte sırıttı. Aelin kıza göz kırptı.

Fakat Falkan, Aelin'a ve onun yanındakilere "Yeğenimi tanıyorsunuz," dedi.

Erkek kardeşi Lysandra'nın babası olduğuna göre ondan epeyce daha büyük olmalıydı. Dostunun yüzünde Falkan'dan eser olmasa da Lysandra da asıl halini unutmuştu.

"Lysandra dostum ve Caraverre leydisi," dedi Aelin. "Falkan'ın çadırın kapısına umutla baktığını fark edince "Yanımızda değil," diye ekledi. "Kuzeyde."

Borte yeniden Fey erkeklerini incelemeye koyulmuştu. Müthiş güzelliklerini değil; cüsselerini, sivri kulaklarını, silahlarını ve uzun köpek dişlerini. Aelin kıza hınzırca fısıldadı: "Onlara şeker vermeden önce birkaç numara yaptır."

Lorcan öfkelense de Fenrys göz açıp kapayıncaya kadar şekil değiştirdi. Şimdi çadırda iri bir kurt vardı.

Hasar küfrederken Sartaq bir adım geriledi. Fakat Borte gülümsedi. "O halde hepiniz gerçekten Fey'siniz."

Hep şövalye tavrı sergileyen Gavriel reverans yaptı. Huysuz Lorcan ise sadece kollarını kavuşturdu.

Rowan, Borte'ye gülümsedi. "Öyleyiz."

Borte, Aelin'a doğru döndü. "O halde siz de Aelin Galathynius oluyorsunuz. Tam da Nesryn'in tarif ettiği gibisiniz."

Aelin, Nesryn'e sırıttı. Nesryn, Sartaq'ın göğsüne yaslandı. Aelin "Umarım sadece hakkımdaki korkunç şeyleri söylemişsindir."

Nesryn hissiz bir tonla "Sadece en kötülerini," dese de ağzının kenarı hafifçe seğirdi.

Fakat Falkan "Kraliçe," deyip dizlerinin üzerine çöktü.

Hasar güldü. "Bizimle karşılaştığında hiç de böyle bir huşu içinde değildi."

Sartaq kaşlarını kaldırdı. "Ona sıçana dönüşüp gözünden kaybolmasını söylemiştin."

Aelin, Falkan'ı omzundan tutup kaldırdı. "Dostumun amcasının yere çömelmesine izin veremem, değil mi?"

"Suikastçı olduğunuzu söylemiştiniz." Falkan'ın gözleri öyle açılmıştı ki etraflarını çeviren ak ışıldıyordu. "Xandria Lordu'nun atlarını çalmıştınız..."

Aelin elini sallayıp "Evet, evet," dedi. "Uzun hikâye ve biz burada bir savaş toplantısının ortasındayız, dolayısıyla..."

"Defolup gideyim mi?" diye sordu Falkan.

Aelin gülse de Nesryn ve Sartaq'a baktı. Nesryn çenesiyle Falkan'a işaret etti. "Bizim için casus gibi bir şey oldu. Toplantılarda bize katılıyor."

Aelin başını salladı. Ardından şekil değiştirene göz kırptı. "Sanırım o Stygia örümceğini öldürmeme ihtiyacın bile yoktu."

Fakat Falkan gerildi. Dikkati Nesryn'e, Sartaq'a ve Borte'ye çevrildi. Hâlâ hayretle Fey erkeklerine bakıyordu. "Biliyorlar mı?"

Aelin'ın içinden bir his yeniden oturması gerektiğini söylüyordu. Nitekim Chaol da yanındaki sandalyeye hafifçe dokundu. Bu hareketi karşısında Yrene kıkırdadı.

Aelin kendisine bir iyilik yapıp oturdu. Rowan onun arkasına geçti. Her iki elini Aelin'ın omuzlarına koydu. Başparmağı Aelin'ın ensesinde gezindi. Ardından da kapatmak için kullandıkları deniz suyu sayesinde sadece tek tarafta yara izi bırakan eşleşme izlerinin üzerinde.

Fakat Aelin'ın kasları ve ruhu o aşk dokunuşu karşısında gevşerken nefesleri gergindi.

Nesryn "Stygia örümcekleri aslen Valg," demesinin de Aelin'ın durumunu iyileştirdiği söylenemezdi.

Sessizlik.

"Dagul Kayalıkları'nın epey içlerinde onların soyuyla, *kharankui*'yle karşılaştık. Bu dünyaya diyarlar arasındaki geçici bir yarıktan geçerek gelmişler ve sonrasında girişe muhafızlık etmek için burada kalmamışlar. Yarığın yeninden ortaya çıkması olasılığına karşı."

"Bu hikâyenin sonunun iyi bitmeyeceğinden eminim," diye mırıldandı Fenrys. Elide mırıldanarak onu onayladı.

"Hayallerle, yıllarla ve hayatla besleniyorlar," dedi Falkan. Bir

eli göğsündeydi. "Dostlarımın söylediği gibi Valg'ler de."

Aelin, Valg prenslerinin bir insanın gençliğini ve zindeliğini son damlasına kadar tüketip geride kurumuş bir ceset bıraktığını görmüştü. Örümceklerde de aynı yeteneğin olmasına şaşmamalıydı.

Rowan "Bunların savaşa ne etkisi var?" diye sordu. Başparmakları hâlâ Aelin'ın boynunu okşuyordu.

Lorcan taş gibi sert bir ifadeyle "Asıl soru Erawan'in kuvvetlerine katılıp katılmayacakları olmalı," dedi.

Nesryn sessizce "Onlar Erawan'e hesap vermiyorlar," dedi. Daha o anda Aelin her şeyi anlamıştı. Nesryn henüz sözlerinin sonunu getirmeden Chaol'un ona bakışından, yüzündeki anlayış ve korkudan anlamıştı her şeyi. "Stygia örümcekleri, *kharankui*'ler, onlar sadece Valg kraliçesine hesap veriyorlar. Yegâne Valg kraliçesine. Maeve'e."

ELLİNCİ BÖLÜM

Rowan'ın elleri Aelin'ın omuzlarını daha da sıkıca kavrarken sözcükler tüm soğukluklarıyla zihninde yankılandı. "Maeve bir Valg kraliçesi mi?" diye fısıldadı Rowan.

Aelin hiçbir şey söylemedi. Doğru sözcükleri bulamadı.

Aelin'ın gücü hareketlendi. Fakat Aelin bunu fark etmedi.

Nesryn ağırbaşlı bir edayla başını salladı. "Evet. *Kharankui* bize tüm öyküyü anlattı."

Nesryn de onlara anlattı. Maeve'in nasıl bir şekilde bu dünyaya gelmenin bir yolunu bulduğunu, sıkıldığı kocası Orcus'tan nasıl kaçtığını. Erawan'in ağabeyi Orcus'tan. Erawan, Orcus ve Mantyh'in onu bulmak için nasıl dünyaların altını üstüne getirdiklerini ve Fey'ler onlara kafa tuttuğu için arayışlarının bu dünyada sekteye uğradığını. Aldığı yeni formundan dolayı Valg krallarının tanımadıkları Maeve'in liderliğindeki Fey'ler.

Maeve'in kendisi için kurduğu hayattan bahsetti. Fey'lerin zihinlerine girip onları iki değil, *üç* kraliçe olduğuna inandırdığında. Doranelle'e hükmeden kız kardeş iki kraliçeyi, Mab ve Mora'yı buna inandırmıştı. Brannon'ı da.

Nesryn "Örümceklerin söylediğine göre," diye devam etti, "Brannon bile bilmiyormuş. Şimdi, Öte Dünya'dayken bile gerçeği bilmiyor. Maeve'in güçleri zihnini, hepsinin zihinlerini o denli etkilemiş. Maeve kendisini onların meşru kraliçesine dönüştürmüş."

Sözcükler, gerçekler Aelin'ı dövüyordu. Birbiri ardına.

Elide'ın yüzü ölü gibi soluktu. "Fakat şifacılardan korkuyor." Başıyla Yrene'e işaret etti. "O baykuşu –köleleştirilmiş bir Fey şifacısı–

hep yanı başında tutuyor. Valg'lerin onun kim olduğunu anlamaları ihtimaline karşı."

Zira meselenin diğer boyutu da buydu. Nesryn'in ifşa ettiği bir diğer gerçek. Chaol ve Yrene de kendi öykülerini Nesryn'in anlattıklarına eklediler.

Valg'ler parazitlerdi. Yrene de onların insan konaklarını iyileştirebiliyordu. Bunu Prenses Duva'nın üzerinde gerçekleştirmişti. Yüzükler ve gerdanlıklarla köleleştirilen birçoklarının üzerinde de yapabilirdi.

Fakat Duva'nın bedenini ele geçiren...bir Valg prensesiydi.

Aelin sandalyesine sırtını yasladı. Başı Rowan'ın güçlü bedenine yaslıydı. Rowan'ın Aelin'ın omuzlarındaki elleri titredi. O an zihninden geçen düşüncelerdi bunun sebebi. Maeve'in yapabildiklerini yapmasını sağlayan gücün nereden geldiğini, onun neden ölümsüz olduğunu ve yaşlanmadığını ve herkesten uzun yaşadığını, Maeve'in gücünün neden karanlık olduğunu anladığında.

Sartaq "Ateşten korkmasının nedeni de bu," dedi Sartaq. Çenesiyle Aelin'a işaret etti. "Senden o kadar korkmasının nedeni de."

Aelin'ın iradesini kırmak istemesinin nedeni de. Yanında baykuş formunda duran, köleleştirilmiş şifacı gibi olması için iradesini kırmak istemesinin nedeni.

Aelin nihayet "Ben... bir kez onu yaralamıştım," dedi. O sessiz, kadim karanlık bastırıp onu gitgide daha aşağılara çekti... "Kanının siyah aktığını gördüm. Sonra kırmızıya döndü." Aelin bir nefes verip karanlıktan, onu tek parça halinde yutmak isteyen sessizlikten sıyrıldı. Sonra sırtını dikleştirip Fenrys'e baktı. "Yemin ettiğinde Maeve'in kanının sana sıradan geldiğini söylemiştin."

Beyaz kurt yeniden Fey bedenine döndü. Bronz teni kül rengine çalmıştı. Gözlerinde korku vardı. "Öyleydi."

Rowan homurdanarak "Tadı bana da farklı gelmedi," dedi.

Gavriel sesli düşünürmüş gibi "Bir aldatmaca," dedi, "tıpkı bedeninin görüntüsü gibi."

Nesryn başını salladı. "Örümceklerin anlattıklarına göre onun herkesi kanının Fey kanı görüntüsünde ve tadında olduğuna inandırması gayet mümkün."

Fenrys kusacakmış gibi bir ses çıkardı. Aelin'ın da yediklerini çıkarmasına ramak kalmıştı.

Uzaklarda –anı olmayan bir anı– kıpırdandı. Ormanda bir dere yatağında geçen yaz geceleri. Maeve'in Aelin'a ders verişi. Ona dünyalar arasında yürüyen bir kraliçenin öyküsünü anlatışı.

Doğduğu diyardan memnun olmayan bir kraliçe; kadim yolcuların, dünya gezerlerin kayıp bilgilerini kullanarak o diyarı terk etmenin bir yolunu bulan bir kraliçenin öyküsünü.

Maeve ona öyküyü anlatmıştı. Belki bozarak, taraflı bir şekilde. Fakat anlatmıştı. Neden? Bunu neden yapmıştı ki? Aelin'ı kazanmak için... ya da günün birinde işler bu noktaya gelirse tereddüt etmesi için mi?

"Fakat Maeve, Valg krallarından nefret ediyor," dedi Elide. Zihni o sessiz ve çalkantılı yerde olsa da Aelin, Elide'ın gözlerinin gerisindeki keskin aklın canlandığını görebiliyordu. "Uzun süredir gizleniyor. Tabii ki onlarla ittifak kurmayacaktır."

Fenrys endişeli bir sesle "Bir Valg gerdanlığı alma şansını vakit kaybetmeden değerlendirmeye çalıştı. İçindeki prensi kontrol edebileceğinden emin gibiydi."

Sadece Maeve'in gücüyle değil, bir iblis kraliçe de olduğu için.

Aelin bir nefes daha almak için kendisini zorladı. Bir nefes daha. Parmakları görünmez bir silahı kavrar gibi kıvrıldı.

Lorcan tek kelime etmedi. Hiçbir şey yapmadan öylece dikildi. Beti benzi solmuş, sessizleşmişti. O da kendi bedeninin içinde var olmayı bırakmış gibi.

"Maeve'in planlarını bilmiyoruz," dedi Nesryn. "*Kharankui* bin yıllardır onu görmedi. Sadece kendilerine denk olmayan örümceklerin taşıdıkları fısıltıları işittiler. Fakat hâlâ Maeve'e tapıyor, onun dönüşünü bekliyorlar."

Chaol sorgulayan gözlerini Aelin'ın gözlerine dikti.

Aelin sessizce "İki ay boyunca Maeve'in mahkûmu oldum," dedi.

Çadıra mutlak bir sessizlik çöktü. Sonra Aelin anlattı. Her şeyi. Neden Terrasen'de olmadığını, şu an orada kimin çarpıştığını, Dorian ve Manon'ın nereye gittiklerini.

Konuşmasını bitiren Aelin yutkundu ve Rowan'a daha da sokuldu. "Maeve benden iki Wyrd anahtarının yerini söylememi istedi. Anahtarları ona teslim etmemi. Fakat Maeve beni Doranelle'e kaçıramadan anahtarları uzaklara gönderebildim. Maeve irademi kırıp beni kölesi yapmak istedi. Sanırım dünyayı fethetmekte beni kullanmak

için. Fakat artık bana öyle geliyor ki beni Valg'lere karşı hep yanında olacak bir kalkan olarak kullanmak istemiş." Sözcükler Aelin'ın ağzından dökülüveriyordu. Ağır ve keskin. "Daha bir ay kadar öncesine dek tutsağıydım." Saray meclisine başıyla işaret etti. "Kaçtığımda beni buldular."

Tekrar sessizlik çöktü. Aelin'ın yeni yol arkadaşları ne diyeceklerini bilemez haldeydiler. Aelin onları suçlayamazdı.

Sonra Hasar "O kaltağa bu yaptıklarının da hesabını ödeteceğiz, değil mi?" diye tısladı.

Aelin gözlerini prensesin gözlerindeki karanlık bakışa çevirdi. "Evet, ödeteceğiz."

Gerçeğin Rowan'ın üzerindeki etkisi fiziksel bir darbeden farksızdı.

Maeve bir Valg'ti.

Bir Valg kraliçesi. Arasının soğuk olduğu kocası bir zamanlar bu dünyayı işgal etmişti ve Chaol yanılmıyorsa bu dünyaya yeniden girmek istiyordu. Erawan Wyrd kapısını açmayı başarırsa.

Rowan takımının –ya da artık onlara her ne deniyorsa– hayretler içinde olduğundan emindi. Kendisinin de bir tür sersemlik hali içinde olduğunun da.

Hizmet ettikleri, önünde eğildikleri dişi bir...Valg'ti.

Öyle aldatılmışlardı ki gerçeği Maeve'in kanının tadından bile anlamamışlardı.

Fenrys'in midesindekileri çadırın zeminine boşaltacakmış gibi bir hali vardı. Gerçek en çok da ona korkunç gelmiş olsa gerekti.

Lorcan'in yüzündeki soğuk ve hissiz ifade değişmedi. Gavriel çenesini ovuşturmaya devam etti. Gözlerinde yılgın bir bakış vardı.

Rowan uzun bir nefes verdi.

Bir Valg kraliçesi.

Rowan'ın Ateşyürek'ini esir alan bir Valg kraliçesiydi. Onun zihnine girmeye çalışan güç.

Rowan'ın zihnine *giren* güç. Hepsinin zihinlerine nüfuz eden. Kanına sıradan bir görüntü verebiliyorsa bunu da yapabilirdi.

Rowan, Aelin'ın geriliminin arttığını hissetti. Omuzlarını tuttuğu

Aelin'ın içindeki fırtınanın titreşimlerini neredeyse parmak uçlarında hissediyordu.

Fakat alevler ortaya çıkmadı. Son haftalarda ne kadar antrenman yaparlarsa yapsınlar o alevlerin bir kıvılcımı bile görünmemişti.

Ara sıra Rowan, Aelin'ın elindeki Goldryn'in yakutunun ışıldadığını görüyordu. O taşın kalbinde ateş parıldıyormuş gibi. Fakat hepsi bu kadardı.

Hatta gemideki yataklarında sarmaş dolaş olduklarında, dişleri Aelin'ın boynundaki o izi bulduğunda bile o ateşten eser yoktu.

Elide hepsine tek tek baktı. Sessizliklerine. Sonra yeni yol arkadaşlarına "Belki de yarınki muharebeyle ilgili bir eylem planı hazırlamalıyız," dedi. Onlara zaman verecekti. Yeni haberlerin yol açtığı o büyük şoku atlatmaları için.

Chaol başını salladı. Aelin'a "Yanımızda bir sandık dolusu kitap getirdik," dedi. "Torre'den. Hepsi de Wyrd işaretleriyle dolu." Aelin bu haberden pek etkilenmemişse de Chaol lafının gerisini getirdi. "Bu muharebeden sağ çıkarsak o kitapları inceleyebilirsin. İçlerinde belki işe yarar bilgiler olabilir." Erawan'e, Maeve'e ve Rowan'ın eşini bekleyen korkunç kadere karşı kullanılabilecek bilgiler.

Aelin başını hafifçe salladı.

Böylece Rowan kendisini şaşkınlığını, tiksintisini ve korkusunu bir kenara bırakmaya ve hazırlayacakları plana odaklamaya zorladı. Kendisi gibi bunu yapabilen tek kişi Gavriel gibiydi. Fenrys olduğu yere çakılı kalmışken Lorcan boş gözlerle bakıyordu.

Aelin sandalyesinden kalkmadı. Patlayacak gibi ve öfkeli görünüyordu.

Hızlı ve etkin bir çalışmayla plan kurdular. Chaol ve Yrene'le hisara dönüp yarınki çatışmaya destek vereceklerdi. Hakanlıktan gelen asilzadeler ise oradan bastıracaklardı. Nesryn ve Sartaq ruk'lara liderlik ederken Prenses Hasar piyadelere ve Darghan süvarilerine komuta edecekti.

Son derece iyi eğitilmiş, ölümcül bir grup. Çadıra gelirlerken Darghan askerlerinin güzel atları, zırhları, mızrakları ve tepesi sivri miğferleri Rowan'ın gözünden kaçmamış, askerlerin becerilerini gören Rowan rahat bir nefes almıştı. Belki de bu savaşta alacağı son rahat nefes olacaktı bu. Hakanlık kuvvetlerinin sonra-

sında orduyu nereye yürüteceklerine karar vermemiş olmalarına bakılırsa.

Rowan bunun adil olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Morath ordusunun yolu üzerinde birçok bölge vardı. Fakat yaklaşan muharebe sona erdiğinde Rowan ne yapıp edecek hakanlık ordusunun kuzeye, Terrasen'e hareket etmesini sağlayacaktı.

Fakat yarın... Yarın, Morath birliğini hisar duvarlarına çivileyeceklerdi. Chaol ve Rowan askerleri içeriden yönetip düşman hedeflerini belirleyeceklerdi.

Aelin hiçbir şey yapmaya gönüllü olmamıştı. Onları işitmiyormuş gibi bir hali vardı.

Hepsi de planın ve işlerin ters gitmesi olasılığına karşı hazırladıkları yan planın yeterince güvenilir olduğuna kanaat getirdiklerinde Nesryn "Sizi hisara geri taşıyacak ruk'ları ayarlayacağız," dedi. Hemen sonra Aelin bir hışımla çadırdan çıkıp gecenin ayazına döndü. Rowan ona yetişmekte güçlük çekti.

Aelin gerisinde korlar bırakmıyordu. Çizmelerinin altındaki çamur cızırdamıyordu.

Ateşten eser yoktu. Bir kıvılcımdan bile.

Maeve ateşi söndürmüş gibi. Aelin'ı ateşten korkutmuş gibi.

Ondan nefret ettirmiş gibi.

Aelin düzgün bir şekilde dizilmiş çadırların, atların ve zırhlı binicilerin, kamp ateşlerinin etrafına oturmuş piyadelerin; ruk binicilerinin ve onların Rowan'ı kelimelerle tarif edemediği bir huşuyla dolduran ihtişamlı kuşlarının arasından geçti. Kampın doğu ucuna ve ötedeki ovalara kadar yürüdüler. Ordunun kalabalığından sonra ovalar uçsuz bucaksız ve bomboş görünüyordu.

Aelin daha saatler önce aştıkları bir akarsuya varana dek ilerledi. Akarsu neredeyse donmuştu. Fakat Aelin'ın çizmesiyle adım atmasıyla buz çatladı. Buzun altından yıldızların gümüşi ışığını yansıtan karanlık su çıktı.

Sonra Aelin dizlerinin üzerine çöküp su içti.

Avucuna doldurduğu suyu ağzına götürüp içti, içti. Su yakacak kadar soğuk olmalıydı. Fakat Aelin içmeye devam etti. Ta ki ellerini dizlerinin üzerine koyup "Yapamıyorum," diyene kadar.

Rowan bir dizinin üzerinde çömeldi. Bir yandan Aelin'ın etrafına

kurduğu kalkanla onu açık arazide esen soğuk rüzgârdan koruyordu.

"Ben... Yapamıyorum..." Aelin titrek bir nefes alıp ıslak elleriyle yüzünü örttü.

Rowan, Aelin'ın bileklerini nazikçe tutup indirdi. "Tek başına olmayacaksın."

Aelin'ın güzel gözlerinde keder ve dehşet vardı. Konuştuğunda söyledikleri karşısında Rowan göğsünde bir sızı hissetti. "Erawan'e karşı belki bir şansımız vardı. Fakat hem ona *hem de* Maeve'e karşı? Maeve kendisi için bir ordu kurdu. Şu an muhtemelen o orduyu Terrasen'e getiriyor. Erawan iki erkek kardeşini bu dünyaya getirirse, diğer kralar geri dönerlerse..."

"Bunu yapabilmesi için diğer iki anahtara ihtiyacı var. Anahtarlar onda değil."

Aelin parmaklarını kıvırıp avuçlarına gömdü. Tırnaklarını öyle batırdı ki kanın o keskin kokusu havaya yayıldı. "Anahtarların peşine düşmüş olmalıydım. Vakit kaybetmeden. Buraya gelmemeli, bunları yapmamalıydım."

"Şu an o görev Dorian'a ait, sana değil. Dorian başarılı olacaktır."

"Benim görevim. Her zaman da öyle oldu..."

Rowan sesinin tonunu yumuşatmaya gerek görmeden "Buraya gelme kararını biz aldık," diye homurdandı. "O karara sadık kalacağız. Maeve gerçekten ordusunu Terrasen'e getiriyorsa bu sadece buraya gelmekle, kağanın kuvvetlerini muharebe sonrasında kuzeye gitmeye ikna etmeye çalışmakla doğru işi yaptığımızı kanıtlar."

Aelin ellerini saçlarında gezdirdi. Kan damlaları altın sarısını lekeledi. "Onları mağlup edemem. Bir Valg kralı ve kraliçesini." Sesi bir hırıltıya dönüştü. "Çoktan kazandılar bile."

"Kazanmadılar." Rowan ağzından çıkan her sözcükten iğrense de sertçe "Ve sen seni koruyacak büyün bile olmadan Maeve'in elinde iki ay kalıp sağ kurtuldun," dedi. "Zihnine hâkim olmaya, iradeni kırmaya çalışan bir Valg kraliçesinin yanında iki ay geçirdin."

Aelin başını iki yana salladı. "Başardı da."

Rowan bir şey söylemeden bekledi.

Aelin "Sonlara doğru, Maeve beni gerdanlıkla tehdit etmeden önce ölmek istedim," dedi. "Şu an bile biri benliğimi benden *koparmış* gibi hissediyorum. Denizin dibindeymişim de asıl kimliğim, bir zamanlar

olduğum kişi o çok uzakta kalan yüzeydeymiş ve bir daha *asla* o yüzeye çıkamayacakmışım gibi."

Rowan ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Sadece nazikçe Aelin'ın parmaklarını avuçlarından ayırdı.

Aelin titrek bir sesle "O çalımlı, kibirli hallerime kandın mı?" diye sordu. "Ya diğerleri? Çünkü çabalıyordum. Kendimi de o hallerimin gerçek olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Kendime sadece yeterince uzun bir süre rol yapmamın yeteceğini hatırlatıp duruyordum."

Kilit'i dövüp ölene kadar.

Rowan yumuşak bir sesle "Biliyorum Aelin," dedi. O kırpılan gözlere ve sırıtışlara bir an olsun kanmamıştı.

Aelin öyle bir hıçkırdı ki Rowan'ın yüreği parçalandı. "Beni, *kendimi* hissedemiyorum artık. Maeve benliğimi söndürdü sanki. Onu benden kopardı. O, Cairn ve bana *yaptıkları* her şey." Aelin boğulurcasına bir nefes aldı. Rowan onu kollarına alıp kucağına çekti. "Çok yorgunum," diye sızladı Aelin. "Çok yorgunum Rowan."

"Biliyorum." Rowan, Aelin'ın saçlarını okşadı. "Biliyorum." Gerçekten söylenecek tek söz buydu.

Rowan gözyaşları dinmeye başlayana dek Aelin'a sarıldı. Göğsüne sokulan Aelin kıpırtısızdı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı Aelin.

Rowan "Mücadele edeceksin," dedi. "Mücadele edeceğiz. Bunu yapamayacağımız ana dek. Mücadele edeceğiz."

Aelin uzandığı yerde sırtını doğrultsa da Rowan'ın kucağından ayrılmadı. Rowan'ın yüzüne onu kahreden bir incinmişlikle baktı.

Rowan bir elini Aelin'ın göğsüne, yanan yüreğinin üzerine koydu. "Ateşyürek."

Bir meydan okuma ve çağrıydı bu.

Aelin elini Rowan'ın gece ayazına rağmen sıcak elinin üzerine koydu. O ateş tamamen sönmemiş gibi. Fakat Aelin sadece gökteki yıldızlara baktı. Nöbetteki Kuzeyin Lordu'na. Sonra "Mücadele edeceğiz," diye mırıldandı.

Aelin, Fenrys'i bulduğunda Fey erkeği sessiz bir ateşin kenarında,

çıtırdayan alevlere bakıyordu.

Aelin, Fenrys'in yanındaki kütüğe oturdu. Acısının taze olmasına, bedeninin titremesine rağmen gözyaşlarının tuzu acıyı bir nebze dindirmiş, onu sakinleştirmişti. Rowan onu yatıştırmıştı. Ateşin ötesindeki gölgelerin arasından Aelin'ı gözlerken de bunu yapmaya devam ediyordu.

Fenrys başını kaldırdı. Gözlerinde Aelin'ın kendi gözlerinde de olduğundan emin olduğu boş bir bakış vardı.

Aelin hâlâ hırıltılı bir sesle "Ne zaman konuşmak istersen yanında olacağım," dedi.

Fenrys başını salladı. Ağzı gergin bir çizgiye dönüştü. "Teşekkür ederim."

Kamp yola çıkmak için hazırlansa da Aelin, Fenrys'e yaklaştı ve uzun dakikalar boyunca sessizce onun yanında oturdu.

Sadece pazılarındaki beyaz bantlardan ayırt edilen iki şifacı aceleyle yanlarından geçtiler. Kucaklarında sargılarla.

Aelin gerildi. Nefes alıp verişine odaklandı.

Fenrys onun nereye baktığını fark etti. Sessizce "Dehşete düşüyorlardı," dedi. "Maeve onları seni...iyileştirmeleri için her çağırışında."

İki şifacı bir çadırın etrafından dolaşıp gözden kayboldu. Aelin parmaklarını esnetip ellerini çırptı. "İşlerini yapmalarına engel olmadı bu."

"Seçme şansları yoktu."

Aelin, Fenrys'in kederli gözlerine baktı. Fenrys'in dudakları gerildi. "Kimse seni o halde bırakmazdı. Kimse."

Perişan, kanlar içinde, yanmış bir halde...

Aelin, Goldryn'in kabzasını kavradı. Çaresizce.

Fenrys "Onlar kendilerince Maeve'e kafa tuttular," dedi. "Bazen Maeve onlara bilincini açmalarını emrederdi. Şifacılar çoğu zaman bunu yapamayacaklarını, bilinçsizliğin çok derinlerinde gezindiğini ileri sürerlerdi. Fakat biliyordum... Sanırım Maeve'de biliyordu. Seni oraya şifacıların koyduğunu. Mümkün olabildiğince uzun bir süre için. Sana zaman kazandırmak için."

Aelin yutkundu. "Maeve onları cezalandırır mıydı?"

"Bilmiyorum. Her defasında farklı şifacılar gelirdi."

Maeve şifacıları cezalandırmış olmalıydı. Muhtemelen kendisine karşı koydukları için zihinlerini paramparça etmişti.

Aelin belindeki kılıcı daha da sıkıca kavradı.

Çaresizlik. Aelin çaresizliği tatmıştı. Bu şehirdeki, Terrasen'deki, kıtadaki birçokları gibi.

Goldryn'in kabzası avucunda ısındı.

Aelin bir daha çaresizlik hissetmeyecekti. Kalan hayatı boyunca. Geride ne kadar zamanı kaldıysa.

Gavriel, Rowan'ın yanına gelip kraliçe ve Fenrys'e şöyle bir baktıktan sonra "İşitmek isteyeceğimiz haberler bunlar değildi."

Rowan kısa bir an için gözlerini yumdu. "Evet, değildi."

Gavriel bir elini Rowan'ın omzuna koydu. "Yine de bazı açılardan bu yeni bilgiler hiçbir şeyi değiştirmez."

"Nasıl?"

"Ona hizmet ettik. O...Aelin gibi değildi. Bir kraliçenin olması gerektiği gibi değildi. Gerçeği öğrenmeden önce de bunu biliyorduk. Maeve olduğu şeyi bize karşı kullanmak, Morath'le ittifak kurmak istiyorsa işler değişir. Fakat geçmiş geçmişte kaldı. Bitti, Rowan. Maeve'in Valg olması ya da sadece rezil biri olması olanları değiştirmiyor."

"Bir Valg kraliçesinin eşimi köle yapmak istemesi ve bunu az kalsın başaracak olması çok şey değiştirir."

"Fakat Maeve'in korktuğunun ne olduğunu ve bu korkusunun sebebini biliyoruz," diye karşılık verdi Gavriel. Sarımsı kahverengi gözleri parlıyordu. "Ateş ve şifacılar. Maeve o ordusuyla gelirse savunmasız olmayacağız."

Bu doğruydu. Rowan bunu daha önce düşünmediği için kendisine küfredebilirdi. Fakat bu da bir başka soruyu getirdi. "Ordusu," dedi Rowan. "Fey'lerden kurulu."

Gavriel sözlerini dikkatle seçerek "Donanması da öyleydi," dedi.

Rowan elini saçlarında gezdirdi. "Vicdan azabıyla yaşayabilecek misin... Kendi halkınla savaşmanın getireceği vicdan azabıyla?" Onları öldürmenin de.

"Ya sen?" diye karşılık verdi Gavriel.

Rowan yanıt vermedi.

Gavriel kısa bir sessizliğin ardından "Aelin neden bana kan yemini içmemi teklif etmedi?" diye sordu.

Gavriel bu soruyu geçen onca haftada sormamıştı. Rowan onun bunu şimdi neden sorduğundan emin olmasa da ona gerçeği söyledi. "Çünkü önce Aedion yemin edene kadar bunu yapmayacak. Ondan önce bunu sana teklif etmesi... Önce Aedion'ın yemin etmesini istiyor."

"Aedion beni krallığında istemeyebilir diye."

"Aedion'ın Aelin'ın onun ihtiyaçlarını kendininkilerden üstün tuttuğunu bilmesi için."

Gavriel başını eğdi. "Teklif etse evet derdim."

"Biliyorum." Rowan en eski dostunun sırtını sıvazladı. "Bunu o da biliyor."

Aslan kuzeye baktı. "Sence... Terrasen'den hiç haber almadık."

"Terrasen düşse, Aedion mağlup olsa haberini alırdık. Buradaki insanlar bunu bilirlerdi."

Gavriel göğsünü ovuşturdu. "Biz savaştık. *Aedion* savaştı. Tanrılar adına, savaş alanlarında bir çocuk olarak çarpıştı o!" Gavriel'ın yüzünde öfke belirdi. Aedion'ın yaptıklarından değil, kaderin ve talihsizliklerin onu yapmak zorunda bıraktıklarından dolayı. Gavriel'ın onun yanında olup engelleyemediklerinden dolayı. "Fakat hiçbir şey işitmeden geçen her gün beni korkutuyor. Gelen her ulak beni korkutuyor."

Rowan'ın tanımadığı bir tür korkuydu bu. Eşi, kraliçesi için hissettiği korkudan farklıydı. Bir babanın çocuğu için duyduğu korku.

Rowan dönüp Aelin'a bakmamak için kendisini tuttu. Onu ararken gördüğü rüyaları anımsamak. Gördüğü o aile. Birlikte kuracakları aile.

Gavriel alçak sesle "Prens ve prenses savaş bittiğinde ordularını kuzeye yürütmeye ikna etmemiz gerek," dedi.

Rowan başını salladı. "Bu orduyu yarın ezebilir ve onları Terrasen üzerinden yürümenin tek doğru yol olduğuna ikna edersek yakında gerçekten kuzeyin yolunu tutabiliriz. Sen de Yulemas geldiğinde Aedion'ın yanında çarpışıyor olabilirsin."

Gavriel yumruklarını sıktı. Dövmeler parmak eklemlerine yayıldı. "Bana o şerefi bahşederse."

Rowan, Aedion'ın Gavriel'ı reddetmemesini sağlayacaktı. Fakat "Elide ve Lorcan'i getir," demekle yetindi. "Ruk'lar neredeyse yola çıkmaya hazırlar."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Lorcan ruk kampının bir ucunda dolanıyor, gece için yerleşen muhteşem kuşlara ve onların zırhlı binicilerine hayranlıkla bakıyordu. İçlerinden birkaçının henüz dinlenemeyeceğini, şehrin ve ovanın üzerinde yükselen hisara erzak taşıyacaklarını biliyordu.

Yakında o inanılmaz yaratıklardan birine binip uçacağı gerçeğini umursamıyor, buna hayret etmiyordu. Yarın ötede bekleyen karanlık orduyla çarpışacak olmaları da umurunda değildi.

Lorcan anımsayamayacağı kadar çok savaşta çarpışmıştı. Yarın da çok farklı olmayacaktı. Tek fark insan ya da Fey değil, iblis öldürecek olmalarıydı.

Belli ki eski kraliçeleri gibi iblisler.

Lorcan kendisini Meave sunmuş, ona bağlanmayı kendisi *istemiş* ya da bunu istediğine inanmıştı. Meave ise ona gülmüştü. Lorcan bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı. Meave ve kendisi açısından anlamını.

Kendi karanlığının, Hellas'ın lütuflarının Meave'ı çektiğini, ikisinin birbirlerine denk düştüklerini düşünmüştü.

Belki de karanlık tanrı, Lorcan'in Maeve'e sadakat yemini etmesini fakat onu öldürmesini istemişti. Bunu yapabilmek için ona yeterince yaklaşmasını.

Lorcan uzak gölden esen soğuk rüzgâra karşı kendisini peleriniyle korumadı. Bunun yerine soğuğa, rüzgârın taşıdığı buza kendisini daha da teslim etti. Bunlar gerçeği koparıp alabileceklermiş gibi.

"Gidiyoruz."

Elide'ın alçak sesi Lorcan'in düşüncelerinin kükreyen sessizliğini böldü.

"Ruk'lar hazır," diye ekledi Elide.

Elide'ın gözlerinde korkudan ya da acımadan eser yoktu. Meşaleler ve kamp ateşleri siyah saçlarını yaldızlıyordu. İçlerinde yeni haberleri en kolay hazmeden o olmuştu. Savaş alanında doğmuş gibi masada yerini almıştı.

Lorcan gergin bir sesle "Bilmiyordum," dedi.

Elide onun ne kastettiğini anladı. "Şu an ilgilenmemiz gereken daha önemli meseleler var."

Lorcan, Elide'a doğru bir adım attı. Yeniden "Bilmiyordum," dedi.

Elide başını geriye atıp Lorcan'in yüzünü süzdü. Sonra dudaklarını büzdü. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Benden kefaret mi bekliyorsun?"

"Beş yüz yıl boyunca ona hizmet ettim. Beş yüz yıl ve onun sadece ölümsüz ve soğuk biri olduğunu düşündüm."

"Bence Valg'lerin tanımı tam da bu."

Lorcan dişlerini sıktı. "Çok uzun süre yaşa da üzerinde ne etki bıraktığını gör *leydi*."

"Neden hayrete düştüğünü anlamıyorum. Ölümsüz ve soğuk olmasına rağmen sen onu sevdin. Bu özelliklerini kabullendin. O halde Valg ya da Fey, ne fark eder?"

"Onu sevmedim."

"Seviyormuş gibi davranıyordun."

Lorcan "Neden hep bu konuya dönüp duruyorsun Elide?" diye hırladı. "Neden bu konuyu bir türlü kenara bırakamıyorsun?"

"Çünkü anlamaya çalışıyorum. Senin bir canavarı nasıl sevebildiğini."

"Neden?" Lorcan, Elide'ın üzerine yürüdü. Elide bir adım bile gerilemedi.

Aksine, gözleri alev alev yanarken "Çünkü bunu anlarsam benim de nasıl aynını yaptığımı anlayabilirim."

Elide'ın sesi son sözcüklerde titredi. Lorcan sözcükleri idrak ederken ikisi de donakaldı. Lorcan hiç... Onun hiç kendisini...

"Bu bir hastalık mı?" diye sordu Elide. "Bir tür aksaklık mı?"

"Elide." Elide'ın adı Lorcan'in dudaklarında bir hırıltı gibiydi. Lorcan ona elini uzattı.

Fakat Elide geri kaçtı. "Aelin'a kan yeminiyle bağlanmanın se-

nin ve benim açımızdan bir anlam ifade edeceğini sanıyorsan fena yanılıyorsun. Sen ölümsüzsün, ben ise insanım. Bu küçük gerçeği de unutmayalım."

Lorcan, Elide'ın sözlerinin, ikisinin paylaştığı o korkunç gerçeğin karşısında az kalsın irkilecekti. Lorcan beş yüz yaşındaydı. Bu olanların onu o kadar da etkilemiyor olması gerekirdi. Fakat Lorcan "Kıskanıyorsun," diye hırıldadı. "İçini kemiren işte bu."

Elide, Lorcan'in daha önce ondan hiç işitmediği türde bir kahkaha attı. Zalimce ve sertçe. "Kıskanıyor muyum? *Neyi* kıskanacağım? Hizmet ettiğin için iblisi mi?" Elide omuzlarını dikleştirdi. Kıyıya vurmadan önce kabaran bir dalga gibi. "Tek kıskandığım, Lorcan, onun seni başından savmış olması."

Lorcan sözcüklerin onu fiziksel bir darbe gibi sarsmasından nefret etti. Elide söz konusu olduğunda ne kadar savunmasız olduğundan da. "Üzgünüm," dedi. "Her şey için üzgünüm Elide."

İşte, söylemişti, özrünü Elide'ın önüne sermişti. Bir kez daha "Üzgünüm," dedi.

Fakat Elide'ın yüzü yumuşamadı. "Umurumda değil," dedi. Topuğunun üzerinde döndü. "Ayrıca yarın o savaş alanından sağ çıkıp çıkmaman da umurumda değil."

Kıskançlık. *Maeve*'in yüzyıllarca Lorcan'in aşkına mazhar olmasını kıskandığı fikri... Elide hazırlanan ruk'lara doğru aksak adımlarla yürüdü. Dişlerini öyle sıkıyordu ki çenesi sızladı.

Eyerlenmiş kuşlardan ilkinin yanına varacağı sırada arkasından biri seslendi. "Ona aldırış etmemeliydin."

Elide durdu. Gavriel'ın peşinden geldiğini gördü. "Anlamadım?"

Aslanın genellikle gülümseyen yüzünde ciddi, kınayan bir ifade vardı. "Düşene bir tekme savurmaktan farksız yaptığın."

Elide, Gavriel'la tanıştığından beri ona bir kez olsun ters bir söz söylememişti. Fakat bu kez "Bu konu seni ilgilendirmez," dedi.

"Bu zamana dek Lorcan'in yaptığı hiçbir şey için özür dilediğini işitmedim. Hatta bir hatasından dolayı Maeve onu kırbaçladığında bile Lorcan ondan özür dilemedi."

"O halde onu affetmem mi gerekiyor yani?"

"Hayır. Fakat onun senin için Aelin'a kan yeminiyle bağlandığının farkına varman gerekiyor. Başka hiç kimse için değil. Sana yakın olabilmek için yaptı bunu. Senin bir ölümlü olduğunu bilmesine rağmen."

Kuşlar ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine verip az sonra uçacak olmanın heyecanıyla kanatlarını kabarttılar.

Elide da bunun farkındaydı. Daha Lorcan, Aelin'ın önünde diz çöktüğü anda anlamıştı bunu. Haftalar sonra ise Lorcan'in kendisi için kan yeminini içtiği gerçeğiyle ne yapacağını ise bilmiyordu. Lorcan'le konuşma özlemi, eskisi gibi onunla çalışma özlemi. Elide bu yüzden kendisinden nefret ediyordu. Öfkesine daha fazla tutunmaya çalışmadığı için.

O gece Lorcan'in peşine düşmesinin nedeni de buydu. Onu değil, kendisini cezalandırma isteği. Kendisine Lorcan'in kraliçelerini kime sattığını, kendisinin ne de büyük bir hataya düştüğünü hatırlatmak için.

Ve ona söylediği veda sözleri... Yalandı. İğrenç bir yalan.

Elide, Gavriel'a doğru döndü. "Ben..."

Aslan gitmişti. Sonra ayazda ordunun üzerinden uçan ruk'ların, karanlıkta kadim şehre uzanan deniz hatta hayatı boyunca Elide'ın kulağına fısıldayan o bilge ses bile sustu.

Nesryn, Salkhi'nin yanında kaldı. Bir eli bineğinin tüylerle kaplı böğründe; birliğin göğe yükselişini izledi. Yirmi ruk sadece Aelin Galathyinus'u ve onun içlerinde Chaol ve Yrene de olan dostlarını değil; şifacıları, malzemeleri hatta kuşların taşıyabileceği ahşap kafeslerde birkaç atı taşıyacaktı.

Arcas'ı okşayan Borte "Keşke ben de onlarla gidebilseydim," dedi. "Fey'lerin yanında çarpışmak için."

Nesryn, Borte'ye neşeli bir bakış attı. "Sonrasında Terrasen'e yürürsek bu fırsatın olacak."

Yakınlardan bir erkeğin alaycı gülüşü geldi.

Borte nişanlısına "Git de başkalarının sohbetlerine kulak kabart Yeran," dedi.

Fakat Berlad yüzbaşısı sadece "Ne komutansın ama..." dedi. "Şaşkın bir kız gibi Fey hayalleri kuruyorsun."

Borte gözlerini devirdi. "Bana öldürme tekniklerini öğrettiklerinde o teknikleri sonraki Toplantı'mızda seni haritadan silmek için kullanacağım. O zaman da böyle konuşabilecek misin bakalım?"

Yakışıklı yüzbaşı bir hışımla ruk'undan inerken Nesryn gülümsemesini gizlemek için başını eğdi. Salkhi'nin kahverengi tüylerini fırçalamak o an dünyanın en önemli işiymiş gibi davranarak. Yeran kollarını kavuşturup "Ocak anamla anlaşmanızdan dolayı karım olacaksın," dedi. "Toplantı'da kocanı öldürmen yakışık almaz."

Borte nişanlısına gaddarca bir tatlılıkla baktı. "O halde seni başka bir zaman öldürmem gerekecek."

Yeran da ona sırttı. Hınzırca bir keyifle. "O halde başka zamana," dedi.

Yüzbaşının gözlerindeki ışıltı Nesryn'in gözünden kaçmadı. Borte'nin dudağını hafifçe ısırışı ve nefesinin tekleyişi de.

Yeran eğilip Borte'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Anlaşılan işittikleri onu öyle afallatmıştı ki Yeran, ruk'una doğru çalımla ve kibirle yürürken Borte feci kızarıp ruk'unu temizlemeye devam etti.

"Sakın sorma," diye mırıldandı.

Nesryn ellerini kaldırdı. "Aklımdan bile geçirmem."

Borte'nin yüzünün kızarıklığı dakikalarca sürdü. Ruk'unu daha da hararetle temizlemeye başladı.

Karın üzerinde gezinen kıvrak ve zarif ayakların sesleri işitildi. Daha rukhin'ler hazırola geçmeden Nesryn yaklaşanın kim olduğunu anladı. Askerlerin bu tavrı Sartaq'ın prens ve vâris olmasından değil, yüzbaşıları olmasından kaynaklanıyordu. Sadece Eridun'daki kuş yuvasındaki değil, savaştaki tüm rukhin'lerin.

Sartaq eliyle, askerlere rahat olmalarını işaret etti. Sonra gece göğüne ve hâlâ süzülen ruk'lara baktı. Rowan Whitethorn'un kalkanı onları düşman oklarına karşı koruyordu. Sartaq, Nesryn'in yanına geldi. Arcas'ı okşayan Borte fırçasını malzeme çantasına koyup gecenin içinde gözden kayboldu.

Nesryn sebebin ikisini yalnız bırakmak olmadığını fak etti. Yeran da hemen sonra kendi ruk'undan ayrılıp hımbıl adımlarla Borte'nin

peşinden gitti. Kız omzunun üzerinden bakarken yüzünde peşinden gelen Yeran'a karşı bir kızgınlık yoktu.

Sartaq kıkırdadı. "En azından tavırları daha açık artık."

Nesryn gülümsedi. Fırçası Salkhi'nin tüyleri üzerine kaydı. "Aklım her zamanki kadar karışık."

"Borte'nin çadırının çevresinde çadırları olan binicilerin ise ikisinin ilişki durumu hakkında gayet net fikirleri var."

Nesryn'in kaşları kalktı. Gülümsedi. "İyi. Yani biniciler açısından değil de ikisi açısından iyi."

"Savaşın insanlar üzerinde tuhaf etkileri oluyor. Her şeyi çabuklaştırıyor." Sartaq bir elini ensesinde gezdirdi. Parmaklarını Nesryn'in saçlarına dolayıp kulağına "Yatağa gel," diye mırıldandı.

Nesryn'i sıcak bastı. "Yarın bir savaşa gireceğiz. Yine."

Prens "Ve ölüm düşüncesi içimde sana sarılma isteği uyandırdı," dedi. Nesryn'e onu savunmasız bırakan o gülümsemesiyle baktı. Sonra da "Ve seninle başka şeyler de yapma isteği."

Nesryn'in çizmelerinin içindeki parmakları kıvrıldı. "O halde yardım et de Salkhi'yi temizleme işini bitirelim."

Prens, Borte'nin bıraktığı fırçaya öyle aceleyle sarıldı ki Nesryn bir kahkaha attı.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Crochan'ler Beyaz Diş Dağları'ndaki kamplarına dönüp beklemişlerdi.

Manon ve On Üçler ejderhalarından indiler. Manon'ın Glennis'in ateşine doğru attığı her adımda içinde bir şeyler kabarıyordu. Saç örgüsünün ucundaki kırmızı kumaş bir değirmen taşı gibi ağırlaşmış başını eğiyordu.

Glennis'in ocağına neredeyse varacaklarken Bronwen, Manon'ın yanına geldi.

Manon'ın arkasından gelen Asterin ve Sorrel gerilseler de müdahale etmediler. Bronwen "Ne oldu?" diye sordu.

Manon kuzinine yan yan baktı. "Bu savaştaki konumlarını gözden geçirmelerini istedim."

Bronwen kaşlarını çatıp göğe baktı. Demirdişler'in peşlerinde olduğunu görmeyi bekliyormuş gibi. "Ve?"

"Ve bekleyip göreceğiz, sanırım."

"Oraya onları seferber etmek için gittiğini sanıyordum."

Manon dişlerini göstererek "Oraya onları kim olmak istediklerini düşünmeye sevk etmek için gittim."

"Demirdişler'in bu tür şeyler yapabildiklerini bilmezdim."

Asterin hırladı. "Lafına dikkat et cadı."

Bronwen omzunun üzerinden alaycı bir gülümsemeyle bakıp Manon'a "O görüşmeden canlı çıkmana izin verdiler demek?"

"Öyle."

"Savaşacaklar mı?.. Morath'e ve diğer Demirdişler'e sırt çevirecekler mi?"

"Bilmiyorum." Manon cevabı bilmiyordu. Gerçekten.

Bronwen birkaç adım boyunca sessiz kaldı. Manon tam Glennis'in ocağının halkasına girdiğinde cadı "O halde boşa ümide kapılmamalıymışız."

Manon'ın bu sözlere verecek yanıtı yoktu. Bu yüzden uzaklaştı. On Üçler Bronwen'e dönüp bakmadılar bile.

Manon, Glennis'i bulduğunda cadı ocağındaki kömürleri karıştırıyordu. Ocağın merkezindeki kutsal ateş yanması için oduna gerek olmayan parlak bir alevdi. Brannon'ın bir lütfu... Terrasen'in buradaki kraliçesinden bir parça.

Glennis "Yarın kuşluk vaktinde yola çıkmalıyız. Karar verildi: Yurt ocaklarımıza döneceğiz."

Manon kocakarının en yakınındaki kayaya oturup On Üçler'i yiyecek bulmaları için gönderdi. Dorian ejderhaların yanında kalmıştı. Manon onu daha dakikalar önce görmüştü. Birkaç Crochan ona yaklaşıyordu. Ya zevk ya da bilgi almak için. Manon emin olamamıştı. Manon yakın zamanda Dorian'ın onunla yatağını paylaşacağından şüpheliydi. Özellikle de Dorian, Morath'e gitmekte o denli kararlıyken.

Bu fikir Manon'ın aklına yatmamıştı.

Manon, Glennis'e "Sence Demirdişler değişebilir mi?" diye sordu.

"Bu sorunun yanıtını en iyi bilecek kişi sensin."

Manon biliyordu. Fakat vardığı sonuçtan hoşlandığından emin değildi. "Rhiannon değişebileceğimizi düşünüyor muydu ki?" *Benim değişebileceğimi?*

Glennis'in gözleri yumuşadı. Aleve bir odun daha atarken o gözlere keder oturdu. "Üvey kardeşin birçok açıdan senin zıddındı. Birçok açıdan babana benziyordu. Açık sözlü ve dürüsttü. Sonuçlarına aldırış etmeden hislerini dile getirirdi. Bazıları ona atılgan derdi." Sonra kocakarı hafifçe sırıtıp "Onların şimdiki tavırlarından ona karşı hislerini anlayabilirsin," dedi. "Fakat bu farklı ocaklarda onu sevmeyen de epeyce cadı vardı. Başarısız olan halkımıza, nasıl daha iyi bir çözüm olabileceğine, halklarımızın nasıl huzur bulacağına dair nutuklarını dinlemek istemeyenler. Her gün kendisini dinleyecek herkese yüksek sesle birleşik bir Cadı Krallığı'nın mümkün olabileceğini anlatırdı. Gizlenmemiz gerekmeyen ya da sayımızın

gitgide azalmadığı bir geleceğin mümkün olabileceğini. Çoğu ona budala derdi. Seni aramaya çıktığı için de onun budala olduğunu düşündüler. Kanlı geçmişinin aksine senin onunla aynı fikirleri paylaşıp paylaşmayacağını görmek istemişti."

Rhiannon o hayal için, o geleceğin gerçekleşmesi ihtimali için can vermişti. Manon da onu bu yüzden öldürmüştü.

Glennis "Rhiannon, Demirdişler'in değişebileceğini düşünüyor muydu? Crochan'ler arasında bunu düşünen tek cadı o olabilirdi. Buna tüm benliğiyle inanıyordu." Glennis'in sarkık gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "İkinizin Cadı Krallığı'nı birlikte yönetebileceğinize inanıyordu. Sen Demirdişler'e, o Crochan'lere liderlik edecek ve birlikte uzun zaman önce yıkılanları yeniden inşa edecektiniz."

"Ve şimdi sadece ben kaldım." Her iki tarafı da idare etmeye çalışıyordu.

"Artık sadece sen varsın." Glennis'in yüzünde dik ve amansız bir bakış belirdi. "Aramızda bir köprüsün."

Manon, Asterin'in uzattığı yemek tabağını aldı. Sağ kolu onun yanına oturdu.

Asterin "Demirdişler senden yana çıkacaklar," dedi. "Göreceksin."

Yakınlardaki bir kayanın üzerinde oturan Sorrel homurdandı. Yüzünden Asterin'le aynı fikirde olmadığı okunuyordu.

Asterin, Manon'a üçüncü kez müstehcen bir el hareketiyle karşılık verdi. "Senden yana çıkacaklar. Buna yemin ederim."

Glennis bu sözlere hafifçe gülümseyerek karşılık verirken Manon tek kelime etmeden önündeki yemeğe gömüldü.

Ümit. Aylar önce Elide'a ümitten bahsetmişti.

Fakat belki de onlar için hiç ümit olmayacaktı.

Dorian On Üçler'e Ferian Geçidi'nde neler olduğunu ya sormak istemeyen ya da sormaya çekinen Crochan'lerin sorularına yanıt vermek için ejderhaların yanında kaldı.

Hayır, peşlerinde bir ordu yoktu. Hayır, kimse dönüş yolunda peşlerine de takılmamıştı. Evet, Manon Demirdişler'le konulup on-

lardan kendilerine katılmalarını istemişti. Evet, oradan tek parça halinde çıkmışlardı. Evet, onlarla hem Demirdiş hem de Crochan sıfatıyla konuşmuştu.

En azından Asterin uzun dönüş uçuşunda Dorian'a bunları söylemişti. Manon'la konuşmak, sonraki adımları tartışmak... Dorian buna gerek duymuyordu. Henüz...

Asterin sustuğunda ise Dorian derin düşüncelere dalmıştı. Ferian Geçidi'nde gördüklerini, acının ve korkunun kokusunun sindiği tüm o korkunç salonları ve odaları düşündü.

Babasının ve Erawan'in inşa ettiği o yerleri. Nasıl bir krallığı miras aldığını.

Wyrd anahtarları canlanıp fısıldadı. Dorian onlara aldırış etmeden elini Damaris'in kabzasında gezdirdi. Altın soğuğa rağmen ılıktı.

Bir doğruluk kılıcı, evet. Fakat aynı zamanda Adarlan'ın bir zamanlar ne olduğunu hatırlatan bir yadigârdı da. Yeniden neye dönüşebileceğini hatırlatan.

Dorian tereddüt etmezse. Kendinden şüpheye düşmezse. Kalan –ne kadar zamanı kaldıysa– hayatında.

Dorian işleri yoluna koyabilirdi. Her şeyi. Her şeyi düzeltebilirdi.

Damaris sessiz sıcağıyla onu onayladı.

Dorian küçük Crochan'ler kalabalığından ayrılıp karla ve kayalarla kaplı bir yarığın ölümcül uçurumuna bakan araziye doğru yürüdü.

Ölümcül dağlar dört bir yana uzansa da Dorian gözlerini güneydoğuya dikti. Çok uzaklarda seçilen Morath'e.

Eyllwe ormanındaki o gece bir kuzguna dönüşmeyi başarmıştı. Artık nasıl uçacağını öğrenmesinin yeteceğini düşünüyordu.

Dorian kendi içine, o ham güç girdabına uzandı. İçi ısınırken kemikleri gıcırdadı ve dünya genişledi.

Gagasını açtı. Dilinden boğuk bir gak sesi geldi.

Siyah kanatlarını açan Dorian uçma alıştırmalarına başladı.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Biri bacağını ateşe vermişti.

Aelin değildi bu. Çünkü Aelin demir bir lahde kapatılıp denizin diğer yakasına götürülmüştü.

Fakat biri onu ateş kemiğe inene kadar yakmıştı. Öyle yakmıştı ki uzandığı yerde (bir yatak mı yoksa karyola mıydı bu?) en küçük harekette içini acı kaplıyordu.

Lysandra gözlerini araladı. Kurumuş boğazından pes bir hırıltı geldi.

Pes bir ses "kolay," diye gürledi.

Aelin o sesi tanıyordu. O kokuyu tanıyordu. Berrak bir dereyi ve taze çimleri akla getiren o kokuyu. Aedion.

Lysandra gözlerini sese doğru çevirdi. Gözkapakları ağırdı; gözleri yanıyordu.

Aedion'ın sarkıp sallanan, parlayan saçları kandan keçeleşmişti. Turkuvaz gözlerinin altı morarmıştı. Gözleri solgun, boş bakıyordu.

Derme çatma bir çadırdaydılar. İçerideki tek ışık kaynağı soğuk rüzgârın kapısının kanatlarından içeri estiği rüzgârda sallanan fenerdi. Aelin'ın üzeri kat kat battaniyelerle örtülüydü. Ters çevrilmiş bir kovanın üstünde oturan, üzerinde hâlâ zırhı olan Aedion'ı ısıtacak hiçbir şey yoktu.

Lysandra dilini yapıştığı damağından kurtarıp loş ışıklı çadırın ötesindeki dünyaya kulak kabarttı.

Kargaşa. Bağrışanlar. Haykıran bazı adamlar.

Aedion hırıltılı bir sesle "Perranth'ı düşmana kaptırdık," dedi. "İki gündür kaçıyoruz. Orynth'e üç günlük yolumuz kaldı."

Lysandra'nın kaşları çatıldı. O kadar uzun süredir baygın halde miydi?

"Seni diğer yaralılarla birlikte bir at arabasına koymak zorunda kaldık. Bu gece ilk kez durabildik." Aedion'ın kalın boynunda gırtlağı bir aşağı bir yukarı oynadı. "Güneyde bir fırtına koptu. Morath ordusunu yavaşlattı... Yeteri kadar."

Lysandra boğazındaki kuruluğa rağmen yutkunmaya çalıştı. Son hatırladığına göre o ilken'lerle kapışıyordu. Ölümlü bedeninin sınırlarının, Aelin'ın tüm o endamına rağmen o yaratıklar karşısında nasıl da küçücük kaldığını düşünmeden. Sonra o pençeler bacağını parçalamıştı. Lysandra güçlü bir darbeyle yaratıklardan birini öldürmeyi başarmıştı.

Aedion "Ordumuzu harekete geçirdin," dedi. "Muharebeyi kaybettik. Fakat askerler utanç içinde kaçmadılar."

Lysandra bir elini örtülerin altından çıkarmayı başardı. Güçlükle yatağın kenarındaki su testisine uzandı. Aedion hemen hareketlenip bir kupaya su doldurdu.

Kupayı saran parmaklarının renklerini ve şekillerini fark etti.

Kendi ellerinin. Kolunun.

Aedion, Lysandra'nın hayretten açılan gözlerini fark edince "Sen...şekil değiştirdin," dedi. "Şifacı bacağını dikerken. Sanırım duyduğun acıyla... Bu bedene geri döndün."

Kükreyen, mide bulandırıcı bir dehşet Lysandra'nın içini kapladı. "Kaç kişi gördü bunu?" İlk sözleri. Her sözcük zımpara gibi gıcırtılı ve kuru çıkıyordu.

"Bunu dert etme."

Lysandra suyu içti. "Hepsi biliyor mu?"

Aedion başını ciddiyetle salladı.

"Onlara ne anlattın... Aedion konusunda?"

"Onun Rowan ve diğerleriyle hayati önemi olan bir yolculuğa çıktığını. Görevlerinin de bahsedemeyeceğim kadar gizli olduğunu."

"Peki ya askerler?.."

"Sen o konuyu dert etme," dedi Aedion. Fakat Lysandra, Aedion'ın yüzündeki gerginliği görebiliyordu.

Kraliçelerinin önderliğinde hücuma kalkmışlar fakat bunun sadece bir illüzyondan ibaret olduğunu görmüşlerdi. Ateş-Getiren'in

gücünün onların yanında olmadığını görmüşlerdi. Onun kendilerini peşlerindeki ordudan korumayacağını.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Lysandra.

Aedion boş kupayı aldığı Lysandra'nın elini tutup nazikçe sıktı. "Asıl ben üzgünüm Lysandra. Her şey için." Bir kez daha gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Ilken'leri, senin onların üzerine yürüdüğünü gördüğümde..."

İşe yaramaz. Yalancı kaltak. Aedion'ın ona söylediği sözler, ona karşı hiddeti Lysandra'yı acının pusundan biraz daha uzaklaştırıp dikkatini odaklamasını sağladı.

Aedion sesini alçaltıp "Bunu sen yaptın," dedi. "Terrasen için. Aelin için. Bunun için *ölmek* istiyordun, tanrılar adına."

"İstiyordum." Lysandra'nın sözleri çelik gibi sertti.

Lysandra elini Aedion'ın elinden çekerken Aedion gözlerini kırpıştırdı. Lysandra'nın bacağı sızlıyor, zonkluyordu. Fakat Lysandra uzandığı yerde sırtını doğrultmayı başardı. Aedion'ın gözlerine bakmak için. Sesi titreyerek "Yıllarca çok farklı şekillerde küçük görüldüm ve aşağılandım," dedi. Sesi korkudan titremiyordu. İçinde her şeyi önüne katan, yanışı bacağındaki yangıya eşlik eden dalgaydı sebep. "Fakat sen beni karların arasına attığındaki kadar aşağılanmış hissetmedim kendimi hiç. Arkadaşlarının ve müttefiklerinin yanında bana yalancı kaltak dediğin andaki kadar. *Hiç.*" Lysandra gözlerinin öfkeden yaşarmasından nefret etti. "Bir zamanlar erkeklerin önünde sürünmeye zorlanırdım. Tanrılar biliyor ya, son aylarda senin için süründüm. Pisliğin teki olduğunu anlamam için ölümün kıyısına gelmem gerekiyormuş demek? Yeniden insan olduğunu görmem için ölümün kıyısına gelmem gerekiyormuş demek?"

Aedion gözlerindeki pişmanlığı gizlemedi. Lysandra yıllarını erkeklerin içini okumakla geçirmişti ve Aedion'un yüzündeki acının gerçek olduğunu anlardı. Fakat Aedion'ın söylediklerini ve yaptıklarını silmezdi bu.

Lysandra bir elini göğsüne, yaralı kalbinin tam üzerine koydu. "Seninle olmak istedim," dedi. "Wesley'den sonra, yaşanan onca şeyden sonra *seninle* olmak istedim. Aelin'ın benden yapmak istediği şeyin bununla hiçbir ilgisi yok. Benden yapmamı istediği şey bana asla bir yük gibi gelmedi. Çünkü nihayetinde ben *senin yanında* ola-

caktım." Lysandra yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını silmedi. "Ve sen ben karların içine attın."

Aedion dizlerinin üzerine çöktü. Lysandra'nın elini tuttu. "Bunun için hep pişmanlık duyacağım. Lysandra, o anın bir saniyesini bile unutmayacağım. Yaptığım için kendimden hep nefret edeceğim. Ben o kadar..."

"Yapma." Lysandra elini Aedion'ın elinden kurtardı. "Diz çökme. Zahmet etme." Çadırın kapısına işaret etti. "Sana söyleyecek tek sözüm kalmadı. Senin de bana."

Bir kez daha Aedion'ın yüzünde acı belirdi. Fakat Lysandra o ifadeden, doğrulan Aedion'ın güçlü bedenindeki belirsiz bir sızı karşısında inleyişinden etkilenmemek için hislerini susturdu. Birkaç nefes boyunca Aedion sadece Lysandra'ya öylece baktı.

"Kafatası Körfezi'nde sana verdiğim her sözde samimiydim," dedi.

Sonra çadırdan çıktı.

Aedion ömrünün büyük bölümünü yaptığı şeylerden dolayı kendisinden nefret etmekle geçirmişti.

Fakat kendisi yüzünden Lysandra'nın akıttığı gözyaşlarını görmek... Kendisini hiç o kadar aşağılık biri gibi hissetmemişti.

Aedion'ın kulakları etrafındaki alelacele diktikleri çadırların arasından esen karlı rüzgârda gergince gezinen askerlerin sesini doğru dürüst işitmiyordu bile. O gece yaralıların kaçı daha ölecekti?

Aedion zaten Lysandra'nın ellerinde kalan en iyi şifacılardan tedavi görmesi için yetkisini kötüye kullanmıştı. Fakat bu da yeterli gelmemişti. Şifacıların büyü gücü yoktu. Lysandra'nın daha hızlı iyileşme özelliğine rağmen bacağını dikmeleri gerekmişti. Şimdi de birkaç saatte bir sargıları değiştiriyorlardı. Neyse ki yara kapanmıştı. Muhtemelen enfeksiyonu engelleyecek kadar çabukça.

Aralarındaki çoğu yaralının aynı durumda olduğu söylenemezdi. Çürüyen yaralar, damarlarında kokuşan kan... Her sabah kara bırakılan cesetlere yenileri ekleniyordu. Zemin cesetleri yakmaya imkân vermeyecek kadar donmuştu.

Erawan'in canavarlarına yemek olacaklardı. Oradan ayrılırken askerler öyle mırıldanıyorlardı. Düşmana yemek ısmarlamaktan farkı yoktu bunun.

Aedion o lafları edenleri susturdu. Kaçmaktan ve yenilgiden bahsedenleri de. O gece kamp yaptıklarında askerlerin en az üçte birine, Bela üyeleri de dâhil olmak üzere, onları meşgul edecek görevler verildi. Bir gün boyunca kaçmalarının ardından homurdanmaya enerjileri kalmaması için.

Aedion, Lysandra'nın yattığı çadırın olduğu şifacıların çadır halkasının hemen kenarına dikili çadırına yöneldi. Lysandra'ya kendi çadırını vermek için de rütbesinin kendisine tanıdığı ayrıcalığı kullanmıştı.

Küçük çadıra –birkaç saat içinde kaçmaya devam edeceklerinden savaş çadırını kurmasının bir anlamı yoktu– varacağı sırada dışarıdaki ateşin başına çöken figürleri fark etti.

Adımlarını yavaşlatıp sessizleştirdi.

Ren ayağa kalktı. Ağır kapüşonunun altındaki yüzü gergindi.

Fakat Aedion'ın öfkesini bileyen Ren'in yanındaki adam oldu.

"Darrow," dedi Aedion. "Senin şimdiye kadar Orynth'e varmış olacağını düşünüyordum."

Kürkler içindeki lord gülümsemedi. "Mesajı bizzat iletmeye geldim. Güvenilir ulağım bir başka ittifakı tercih etmeye meylettiği için."

Demek yaşlı pislik biliyordu. Lysandra'nın Aelin'ın yerine geçtiğini. Nox Owen'ın lordun ordularının elinden alınmasındaki rolünü de.

"O halde şu işi bitirelim," dedi Aedion.

Ren gerilse de tek kelime etmedi.

Darrow'un ince dudakları zalimce bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Pervasızca, asice eylemlerinden; emrimize itaat etmemen ve askerlerini emredilen yere götürmemenden; sınırda uğradığın hezimet ve Perranth'i kaybetmenden dolayı rütben alınacak."

Aedion sözcükleri güçbela işitti.

"Kendini artık Bela'daki herhangi bir asker olarak görebilirsin. Tabii seni kabul ederlerse. Her yere taşıdığın o sahtekâra gelince..." Darrow şifacıların çadırlarına doğru sırıttı.

Aedion hırladı.

Darrow gözlerini kıstı. "Bir daha Prenses Aelin rolü oynayacak

olursa" –Aedion *'prenses'* sözcüğünü işittiğinde içinden Darrow'un boğazını kesmek geldi– "onun idam emrini vermekten başka seçeneğimiz kalmayacak."

"Dene de görelim."

"Bizi durdurmaya çalış da görelim."

Aedion sırıttı. "Yo, o zaman uğraşacağınız kişi ben olmam. O denli güçlü bir şekil değiştirene zarar verecek adama bol şans dilerim."

Darrow, Aedion'ın sözlerine aldırış etmeden elini uzattı. "Rica etsem Orynth'in Kılıcı'nı verir misin?"

Ren irkildi. "Çıldırmışsın sen Darrow."

Aedion öylece bakakaldı. Yaşlı lord "O kılıç Terrasen'in gerçek generaline, prens komutanına ait. Artık o unvana sahip olmadığına göre kılıç Orynth'e geri dönmeli. Onu hak edecek yeni biri kararlaştırılana dek."

Ren "O kılıç Aedion'dan dolayı bize ait Darrow. Aedion kılıcı geri kazanmasa şu an Adarlan hazineleri arasında paslanıyor olacaktı."

"Bu yüzden ona hep minnettar olacağız. En azından o konuda."

Bir uğultu Aedion'ın kafasının içine doldu. Darrow'un ona uzanan eli hâlâ havadaydı.

Aedion bunu hak etmiş olması gerektiğini düşündü. Savaş alanlarındaki başarısızlığından, Aelin'a kurtaracağına söz verdiği toprakları savunmayı başaramayışından dolayı. Rifthod kanalizasyonunda Valg askerlerini parçaladığı andan beri kalbinde olan şekil değiştirene yaptığından dolayı.

Aedion kadim kılıcı kemerinden çıkardı. Ren itiraz edecek oldu.

Fakat Aedion lorda aldırış etmeden Orynth'in Kılıcı'nı Darrow'a attı.

Kılıcın ağırlığının bedeninden eksilmesi Aedion'a dengesini kaybettirdi.

Yaşlı adam ellerindeki kılıca gözlerini dikti. Hatta bir parmağını kemik kabzanın üzerinde gezdirecek kadar ileri gitti. Rezil herif hüsusunu içinde tutamaz haldeydi.

Aedion "Orynth'in Kılıcı bir metal ve kemik parçası," dedi. "Hep de öyle oldu. Önemli olan kendisini taşıyanda uyandırdığı duygular. Terrasen'in gerçek yüreği."

Darrow "Ne de şairane konuştun Aedion," diye karşılık verip topuğunun üzerinde döndü. Kendisini kampın sınırında bekleyen re-

fakatçilerine doğru. "Artık Bela generali komutanın Kyllian. Emirlerini almak için ona rapor ver."

Döne döne inen kar taneleri birkaç adım atmasıyla yaşlı lordun üzerini kaplayıverdi.

Ren "General değilmişsin, hadi oradan!"

"Terrasen lordlarının kararı buysa istedikleri gibi olacak."

"Neden buna karşı çıkmıyorsun?" Ren'in gözleri alev alev yanıyordu. "Öylece kılıcı verdin ve..."

"Umurumda değil." Aedion bitkinliğini, hayal kırıklığını ve öfkesini sesinden silmeye yeltenmedi. "Varsın kılıcı da orduyu da alsın. Umurumda değil."

Aedion çadırına girerken Ren ona engel olmadı. Aedion çadırdan şafağa kadar çıkmadı.

Terrasen lordları General Ashryver'dan kılıcını almışlardı.

Haber bir kamp ateşinden diğerine yayılıp cephenin dört bir köşesine ulaştı.

Asker Bela'ya kısa süre önce katılmış, aralarına daha o yaz kabul edilmişti. Savaş belasına rağmen bir onurdu bu. Ailesi onun gidişine ağladıysa da bir onurdu.

Prens Aedion için, Terrasen için savaşmak... Çiftlik evlerini terk etmenin ağırlığı... Hepsine değmişti. Bir buse alma fırsatını bile bulamadığı o güzel yüzlü çiftçi kızını geride bırakmaya da.

O zamanlar bunlara değerdi. Fakat şimdi...

Aylarca eğitimde ve savaşta edindiği arkadaşlar ölmüşlerdi.

Küçücük kamp ateşinin başında çömelen asker onlardan son kalandı. Yazın başında kendilerini Valg'lere karşı sınamaya hevesli yeni askerlerden geriye tek kalan.

Şimdi, kışın ortasında, asker budalalık ettiğini söylüyordu. Tabii olur da ağzını açıp konuşursa.

Sözcükler artık ona gereksiz, yabancı geliyordu. Donmak üzere olan ve mümkün olduğunca ateşe yakın uyumasına rağmen bir türlü ısınmayan bedeni kadar yabancı. Olur da yaralıların ve ölmek üzere olanların çığlıkları arasında uyuyabilirse. Onları kuzeye püs-

kürten yaratıkları düşünürken uyuyabilirse.

Onlara yardım edecek, onları kurtaracak kimse yoktu. Aralarında olduğunu sandıkları kraliçe bir yalandı sadece. Bir şekil değiştirenin kandırmacası. Aelin Galathynius'ın o sırada nerede savaştığını, onun neyi onlardan daha önemli gördüğünü bilmiyordu.

Dondurucu gece çöktü. Askerin önündeki küçük ateş soğuktan söndü sönecekti. Asker aleve yaklaştı. Yıpranmış pelerini altında titredi. Günden kalan tüm sızıları ve yaraları canlandı.

Fakat asker ordusunu terk etmeyecekti. Mırıldananlardan bazıları gibi. Prens Aedion unvanından mahrum bırakılmış olsa bile, kraliçeleri yanlarında olmasa bile asker ordusunu terk etmeyecekti.

Terrasen'i korumaya yemin etmişti. Ailesini korumaya. Yeminine sadık kalacaktı.

Artık bir daha ailesini asla görmeyeceğini bilse de.

Yeniden kaçmaya başladıklarında kar hâlâ yağıyordu.

Sonraki iki gün boyunca yağdı. Her bir uzun kilometre boyunca kuzeye giden yolda peşlerinden geldi.

Darrow'un kararının pek de etkisi olmadı. Kyllian, Aedion'ın onayı olmadan emirler vermeyi reddetti. Aedion'ın rütbesini taşıyan zırhı giymeyi, savaş çadırını almayı reddetti.

Aedion o sadakati çok uzun zaman önce kazandığını biliyordu. Tıpkı Bela'nın onun sadakatini kazandığı gibi. Fakat bunu bilmek de o sadakate olan nefretini bir nebze olsun eksiltmiyor, onu yerini Kyllian'ın almasını dilemekten alıkoymuyordu.

Lysandra'nın bacağı ata binebileceği kadar iyileşmişse de Aedion onu pek görmüyordu. Lysandra, Ren'in yanından ayrılmıyor; ikisi Lysandra'nın dikişlerinin sökülmesi olasılığına karşı şifacıların yanında yolculuk ediyordu. Aedion ona baktığında Lysandra çoğu zaman Aedion'da kusma isteği uyandıracak kadar sert bakışlarla karşılık veriyordu ona.

Üçüncü gün keşif erleri koşarak yanlarına geldi. Morath ordusunun arayı hızla kapattığını haber verdiler.

Aedion sonrasında neler olacağını biliyordu. Çevresinde ağır ak-

sak yürüyenlerin, yüzleri açlıktan gerilenlerin farkındaydı.

Orynth yarım günlük mesafedeydi. Arazi zorlu olmasa şehrin kadim duvarları ardına geçme şansları olabilirdi. Fakat şehirle aralarında Florine Nehri vardı. Nehir kayıksız aşılamayacak kadar genişti. En yakın köprü epey güneyde, risk alınıp gidilemeyecek kadar uzaktaydı.

Yılın bu zamanı nehir henüz donmamış olabilirdi. Öyle de olsa nehir çok geniş ve derin, üzerini sıkça kaplayan buz fazla kalın değildi. Orduları nehri aşmaya çalışırsa buz yüzeyi çökebilirdi.

Orynth'e giden başka yollar da vardı. Dosdoğru kuzeye yönelip Geyikboynuzu Dağları üzerinden güneye inerek dağların eteklerindeki şehre ulaşabilirlerdi. Fakat geciktikleri her saatte Morath ordusu arayı kapatacaktı.

Aedion, Kyllian'ın yanında at sürerken Elgan dörtnala yanlarına geldi. Atı karlı günde ağzından sıcak buhar çıkarıyordu. "Nehir tam on beş kilometre ötede," dedi Elgan. "Şimdi karar vermek zorundayız."

Ya güneydeki köprüye gidecekler ya da zaman kaybetmeyi göze alıp kuzeydeki uzun yoldan gideceklerdi. Ren diğerlerinin toplandığını görünce atını onların yanına sürdü.

Kyllian emri bekledi. Aedion bir kaşını kaldırdı. "General olan sensin."

"Saçmalık," dedi Kyllian.

Aedion, Elgan'a doğru döndü. "Buzun durumu hakkında bir bilgi var mı?"

Elgan başını iki yana salladı. "Hiç yok, buz ya da köprü hakkında."

İleride sonsuz, fırıl fırıl dönerek yere inen karlar vardı. Aedion cesaret edip arkasındaki güçlükle, omuzları çöküк yürüyen sıra sıra askerlere bakamadı.

Ren geldiği kadar sessizce Lysandra'nın yanına döndü.

Rüzgârda ve karda kanatlar çırpıldı. Ardından bir doğan göğe yükseldi. Bir bacağı biçimsizce bedeninin altında duruyordu.

Aedion yol arkadaşlarına sadece "At sürmeye devam edin," dedi.

Lysandra bir saat içinde döndü. Sadece ve sadece Ren'le konuştu. Sonrasında genç lord dörtnala Aedion'ın yanına geldi. Kyllian ve Elgan hâlâ Aedion'ın yanında at sürüyorlardı.

Ren'in benzi kirece çaldı. "Florine'da hiç buz yokmuş. Morath keşif erleri de önden gidip güney köprüsünü yerle bir etmişler."

Elgan "Bizi kuzeye sürüyorlar," diye mırıldandı.

Ren başını salladı. "Yarın sabah başımıza çökmüş olurlar."

Orynth'in kuzey girişine hızlıca ilerlemeyi düşünecek kadar vakitleri olmayacaktı. Florine sadece birkaç kilometre ötedeyken, aşılamayacak kadar geniş ve derin, yüzülemeyecek kadar soğukken ve peşlerinden gelen Morath ordusu arayı kapatırken tam anlamıyla kapana kısılmışlardı.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Chaol, Farasha'ya elinden bir elma yedirdi. Siyah kısrak daha önce hiç deneyimlemediği uçuşun ardından ürkekleşmişti.

Hellas'ın atı olsa korkardı. Chaol aklı olan herkesin yerden onlarca metre yüksekten sarkmayı huzursuz edici bulması gerektiğini düşündü.

"Bunu senin yerine bir başkası yapabilir." Hisarın ahır duvarına yaslanan Yrene, Chaol'u çalışırken izliyor; fazlaca aksak adımlarının her birini dikkatle gözlüyordu. "Dinlenmelisin."

Chaol başını iki yana salladı. "Neler olduğunu bilmiyor. Uyumadan önce onu sakinleştirmek istiyorum."

Yarınki muharebeden önce... Ancak sonrasında Anielle'i gerçekten kurtarmak için bir şansları olacaktı.

Chaol hâlâ yokluğundaki aylar boyunca olup bitenleri düşünüyordu. Muharebeleri ve kayıpları. Dorian'ın Manon ve On Üçler'le nereye gittiklerini. Chaol'un elinden gelen sadece dostunun başarılı olması için dua etmekti. Bir de Kilit'i dövme işini bizzat üstlenmemesi.

Öğrendiklerini zihninde hazmetme ihtiyacı içinde Aelin ve diğerlerini Büyük Salon'un yakınlarında yiyecek bulmaları için bırakan Chaol, Farasha'yı da yanına almıştı. Bunu daha çok Muniqi atının etrafındakilerin emniyeti için yapmıştı. Çünkü uçuşun sonunda başındaki çuvalın çıkarılmasıyla at en yakınındaki askeri ısırmaya kalkmıştı. Çuval bile içine tıkıştıkları geniş kasaya neler olduğu gerçeğini Farasha'tan tam olarak gizleyememişti.

Fakat Farasha elmayı ısırırken Chaol'un elini koparmamıştı da.

Bu yüzden Chaol atın kendisini zorlu uçuştan dolayı affettiğini düşündü. Bir yanı hâlâ sırtının ağrıdığından, bastonuna ihtiyaç duyduğundan ve bunlara rağmen buraya gelmeyi seçtiğinden kısrağın haberi olup olmadığını merak ediyordu.

Chaol bir elini siyah kısrağın yelesinde gezdirip onun güçlü boynunu okşadı. "Yarın Valg piyadelerini ezmeye hazır mısın dostum?"

Farasha burnundan bir nefes verip siyah gözünü Chaol'a dikti. "Ya sen?" der gibi.

Chaol gülümserken Yrene alçak sesle güldü. "Salona geri dönmeliyim," dedi. "Bakayım yardıma ihtiyacı olan var mı?" Fakat oradan ayrılmadı.

Gözleri Farasha'nın güçlü sırtında buluştu.

Chaol atın etrafından dolaştı. Hâlâ atın her an onu ısıracağından endişe ediyordu. Sessizce "Biliyorum," dedi.

Yrene başını yana eğdi. "Neyi?"

Chaol parmaklarını birleştirdi. Ardından ellerini hâlâ düz karnının üzerine koydu.

Ağzı hayretten açılan Yrene "Ya?" dedi. "Ben... Nasıl?.."

Chaol'un kalbi küt küt atıyordu. "Demek doğru."

Yrene'in altın rengi gözleri Chaol'un gözlerini süzdü. "İstiyor musun bunu?"

Chaol elini Yrene'in yanağında gezdirdi. "Bu kadar isteyeceğimi hiç bilemezdim."

Yrene'in gülümsemesi Chaol'un kalbini tuzla buz edecek kadar yayvan ve sevimliydi. "Doğru," diye fısıldadı Yrene.

"Kaç aylık oldu?"

"Neredeyse iki aylık."

Chaol, Yrene'in karnına göz gezdirdi. Yakında içinde büyüyen çocuğun şişireceği karnına. İkisinin çocuğu. "Sanırım endişelenmememi istemediğin için bana söylemedin."

Yrene dudağını ısırdı. "Onun gibi bir şey."

Chaol gülümsedi. "Ya koca karnınla paytak paytak dolaşırken ne olacaktı?"

Yrene, Chaol'un koluna vurdu. "*Paytak paytak* yürümeyeceğim ben."

Chaol gülerek Yrene'i kollarının arasına aldı. "Paytak paytak

fakat zarif adımlarla dolaşırken demek istemiştim aslında." Chaol, Yrene'in kahkahalarının titreşimlerini bedeninde hissetti. Chaol onu başının üzerinden, şakağından öptü. Saçlarına değen dudaklarından "Bir çocuğumuz olacak," sözleri döküldü.

Yrene'in kolları Chaol'a dolandı. "Olacak," diye fısıldadı. "Fakat nereden anladın?"

"Babam," diye homurdandı Chaol," belli ki gözlem yeteneği benden güçlü."

Chaol'un babası Yrene'in yüzünü buruşturduğunu görmekten çok gebeliğini hissetmişti. "Sana söylemedim diye bana kızgın mısın?"

"Hayır. Senden işitmeyi isterdim. Fakat bu zamana kadar neden bir şey söylemediğini anlıyorum." Sonra "Her ne kadar aptalca da olsa," diye ekleyip Yrene'in kulağını hafifçe ısırdı. Yrene, Chaol'un kaburgalarını dürtüp bir kez daha güldü. Güldü. Her gün savaşmalarına, Chaol'un hep yeni rakiplerle yüzleşmesine ve ölümcül bir hata yapmaktan korkmasına rağmen. Kendisi ölecek olursa her ikisini de yanında götüreceği gerçeğini bir türlü unutamamasına rağmen.

Yrene, Chaol'a daha da sıkıca sarıldı. Yrene başını onun göğsüne yasladı. Alçak sesle "Sen müthiş bir babasın," dedi. "Gelmiş geçmiş en müthiş baba."

"Gerçekten gururumu okşayan sözler. Ne de olsa bunları bana daha birkaç ay önce beni Torre'nin en üst katının penceresinden aşağı atmak isteyen bir kadın söylüyor bunları."

"Bir şifacı için hiç de profesyonelce olmazdı bu."

Chaol sırıtıp Yrene'in kokusunu içine çekti. Ardından geri çekilip dudaklarını onun dudaklarına sürttü. "Hiç olmadığım kadar mutluyum Yrene. Bunu seninle paylaştığım için. Neye ihtiyacın olursa söyle, emrindeyim."

Yrene'in dudakları seğirdi. "Tehlikeli sözler."

Fakat Chaol başparmağını Yrene'in nikâh yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "O halde bu savaşı en kısa zamanda kazanmalıyım. Böylece yaza kadar evimizi inşa edebilirim."

Yrene gözlerini devirdi. "Erawan'i mağlup etmek için asilce bir sebep."

Chaol, Yrene'den bir öpücük daha çaldı. Yrene'in dudaklarına "Sana ne kadar emrinde olduğumu göstermek istesem de" dedi, "yatmadan önce ilgilenmem gereken bir konu daha var."

Yrene'in kaşları kalktı.

Chaol yüzünü astı. "Aelin'ı babamla tanıştırmam gerekiyor. İkisi şans eseri karşılaşmadan." Geldiklerinden beri Chaol'un babası salonun yakınından geçmemişti. Chaol, Farasha'nın durumundan endişe ettiği için babasının peşine düşmekle uğraşamamıştı.

Yrene yüzünü buruştursa da gözlerinde neşeli bir kıvılcım belirdi. "Size katılmak istesem nasıl olur? Atıştırmalık bir şeyler getirsem?"

Chaol bir kolunu Yrene'in omuzlarına doladı. Farasha'yla atı son bir kez okşayıp vedalaştı. Bastonu olsa da her adımı aksıyor, sırtının ağrısı bacaklarına iniyordu. Fakat tüm bunlar ikinci planda kalıyordu. Hepsi, hatta lanet olası savaş bile yanındaki kadının yanında ikinci plandaydı.

Birlikte kuracakları geleceğin yanında.

Yrene'in Chaol'la konuşması ne kadar iyi gitmişse Aelin Galathynius ve Chaol'un babası arasındaki konuşma o kadar kötü geçmişti.

Yrene yanında atıştırmalık getirmemişti. Fakat bunun tek nedeni Büyük Salon'a vardıklarında Chaol'un babasıyla karşılaşmalarıydı. Adam hışımla Aelin ve dostlarının dinlenmek için çekildikleri odaya gidiyordu.

Chaol babasının yanına geçip "Baba," dedi.

Yrene tek kelime etmeden Chaol'un hareketlerini gözlemledi. Yrene'in büyüsünün tazelenmesine rağmen Chaol'un o denli aksadığına bakılırsa eşinin sırtındaki ağrı büyük olmalıydı. Yrene, Chaol'un tekerlekli sandalyesini nerede bıraktığını da bilmiyordu. Tabii tekerlekli sandalye enkaz altında kalmış da olabilirdi. Yrene öyle olmaması için dua etti.

Babası sertçe "Terrasen Kraliçesi şatoma geliyor ve sen beni uyandırmıyorsun bile demek?" dedi.

"Aciliyeti yoktu." Chaol kraliçe için ayrılan küçük odanın kapısının önünde durup kapıyı çaldı.

Onay olarak bir homurtu geldi. Ardından Yrene'in kocası kapıyı başını içeri uzatabileceği kadar araladı. Chaol içeride her kim varsa –muhtemelen kraliçe– ona "Babam sizi görmek istiyor," dedi.

Sessizlik. Giysilerin hışırtısı ve ayak sesleri.

Aelin Galathynius yaklaşırken Yrene geri durdu. Aelin'ın yüzü ve elleri temizse de giysileri hâlâ kirliydi. Yanında o uzun boylu, gümüş saçlı Fey savaşçısı dikiliyordu. Rowan Whitethorn. Henüz aylar öncesinde asilzadelerin hakkında korkuyla ve saygıyla konuştukları Whitethorn. Odada Leydi Elide diğer uçtaki duvarın dibinde oturuyordu. Yanında bir yiyecek tepsisi vardı. Yerde devasa, beyaz bir kurt uzanıyor; yarı açık gözleriyle etrafı seyrediyordu.

Şekil değiştiren birini görmek; bu Fey'lerin ne kadar güçlü ve uzun yaşadığını fakat bir ayaklarının hâlâ ormanda olduğunu fark etmek şaşırtıcıydı. Anlaşılan kraliçe de Fey formunu tercih ediyordu. Bağlanmamış saçları hafifçe sivri kulaklarını bir nebze gizliyordu. Arkasında altın saçlı, melankolik savaşçı Gavriel ya da ürkütücü Lorcan yoktu. En azından bunun için Silba'ya şükredilebilirdi.

Aelin kapıyı açık bıraktı. Saray meclisinin iki üyesi yerlerinden kalkmadılar. Neredeyse sıkılmış bir halleri vardı.

Koridora adım atan kraliçe sadece "Bakın kimler gelmiş," dedi.

Chaol'un babası Aelin'ın yanındaki savaşçı prensi süzdü. Ardından başını Chaol'a çevirip "Herhalde Wendlyn'de tanışmışlar," dedi. "Siz onu oraya gönderince."

Yrene adamın sözlerindeki alaycılık karşısında gerildi. Pislik herif. Lanet olası bir pislik.

Aelin çık çık etti. "Evet, evet, bunları hepten bir kenara bırakalım. Oğlunuzun hiç de pişman olduğunu sanmıyorum, yanılıyor muyum?" Aelin'ın gözleri Yrene'e çevrildi. Yrene turkuvaz ve altın sarısı bakışın altında süklüm püklüm olmamaya gayret etti. O gözlerde o gece Innish'tekinden farklı bir alev de olsa o ustura keskinliğindeki dikkat yerindeydi. Farklı... İkisi de bir zamanlar oldukları kızlardan farklıydılar. Kraliçenin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bence Chaol hayatından gayet memnun." Eşine bakıp kaşlarını çattı. "En azından Yrene battaniyeleri üzerine çekip bütün gece yanındakinin kulağına horlamıyordur."

Yrene öksürürken Prens Rowan kraliçeye gülümsedi. Uysal bir sesle "Horlamandan şikâyetçi değilim," dedi.

Dudağının kenarı seğiren Aelin, Chaol'un babasına doğru döndü. Yrene'in kahkahası adamın yüzündeki neşesizlik karşısında söndü. Kraliçe, Chaol'un babasına "Nefesini alaycı sözlere harcama" deyip "Yorgun ve açım, elimden bir kaza çıkabilir," dediğinde Chaol bir yay gibi gerildi.

"Burası benim kalem."

Aelin abartılı hareketlerle tavana, duvarlara, zemine baktı. "Öyle mi?"

Yrene sırıtışını ancak başını eğerek gizleyebildi. Chaol da öyle.

Fakat Aelin, Anielle Lordu'na "Yolumuza çıkmayacağına güvenim tam."

Kuma çizilen bir sınır. Yrene'in nefesi boğazına takıldı.

Chaol'un babası "Bildiğim kadarıyla Adarlan Kraliçesi değilsin," dedi.

"Hayır. Fakat oğlun Kral Eli. Bu da rütbece senden üstün olduğu anlamına geliyor." Aelin korku verici bir tatlılıkla Chaol'a gülümsedi. "Sana bunu söylememiş miydi?"

Evet, Yrene ve Aelin Innish'te oldukları kızlar değildiler artık. Fakat o azgın alevler hâlâ kraliçenin ruhundaydı. Deliliğe karışan azgın alevler.

Chaol omuz silkti. "Zamanı geldiğinde söylemeyi düşünüyordum."

Babası öfkelendi.

Prens Rowan ise Chaol'un babasına "Halkınızı hayranlık verici bir şekilde savundunuz, lord," dedi. "Bu başarınızı elinizden almak gibi bir niyetimiz yok."

Lord "Fey kabadayılarının onayına ihtiyacım yok," diye karşılık verdi.

Aelin, Rowan'ın omzuna vurdu. "Kabadayı. Hoşuma gitti bu. Kulağa 'Akbaba'dan daha hoş geliyor, değil mi?"

Yrene kraliçenin neden bahsettiğini bilmese de gülmemek için kendisini tuttu.

Aelin, Anielle Lordu'nun karşısında alaycı bir tavırla eğildi. "Hoş veda sözleriniz de geldiğine göre şimdi akşam yemeğimizi yiyip düzel bir akşam geçireceğiz. Sizi yarın siperlerde görürüz. Bir de cehennemin dibine kadar yolunuz var."

Aelin bir eliyle kocasını yanına çekip sırtını döndü. Fakat önce omzunun üzerinden Yrene ve Chaol'a ışıltılı, bu kez içleri neşe ve sıcaklık dolu gözlerle bakıp "Tebrikler," dedi.

Yrene'in hamile olduğunu Aelin'ın nereden bildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Fakat Feyler'in olağanüstü koku alma duyuları oluyordu.

Yrene de gülümseyip başını eğdi. Sonra Aelin kapıyı Anielle Lordu'nun yüzüne çarptı.

Chaol babasına doğru döndü. Neşelenmişse de bunu ustaca gizleyerek. "Eh, onu görmüş oldun."

Yrene, Chaol'un gülümsemesine bakınca kocasının da kendisiyle aynı hisleri paylaştığını anladı.

"Ne korkunç bir adam." Elde tavuk budunu bitirip diğerini bir süredir Fey formunda olan Fenrys'e uzattı. Fenrys teşekkür mahiyetinde bir homurtuyla buta yumuldu. "Zavallı Lord Chaol."

Sızlayan bacaklarını uzatan, duvara yaslanan Aelin kendi tavuğunu bitirip bir parça esmer ekmeği iştahla yemeye koyuldu. "Zavallı Chaol, zavallı annesi, zavallı erkek kardeşi. O adamla uğraşmak zorunda olan herkese acırım."

Odanın tel ve dar penceresinden metrelerce aşağıdaki, karanlık orduyu gözleyen Rowan gülümsedi. "Bu gece epey formundaydın."

Aelin elindeki besleyici yulaf ekmeğiyle Rowan'ı selamladı. "Her kim akşam yemeğimi bölerse bedelini ödemeyi göze alır."

Rowan gözlerini devirse de gülümsedi. Tıpkı her ikisi de Yrene'in ne taşıdığının –karnındaki çocuğun– kokusunu aldığında Aelin'ın Rowan'ın yüzünde gördüğü gülümseme gibi bir gülümsemeydi bu.

Aelin, Yrene adına mutluydu. Her ikisi için de. Chaol o mutluluğu belki de herkesten çok hak ediyordu. Aelin'ın kendi eşi kadar.

Aelin daha da düşüncelere dalmadan kendisini tuttu. Ekmeğini bitirip pencerenin yanına gitti. Rowan'ın göğsüne yaslandı. Rowan bir kolunu Aelin'ın omuzlarına doladı. Rahat ve huzurlu bir tavırla.

İkisi de Maeve'den bahsetmedi.

Elide ve Fenrys sessizlikte yemek yemeye devam ettiler. Paylaşacakları küçük, boş, yer yataklarında uyudukları odada onlara ellerin-

den geldiğince mahremiyet tanıdılar. Anlaşılan Anielle Lordu, Aelin gibi lükse değer vermiyordu. Ya da konuklara temel bazı rahatlıklar sağlamak umurunda değildi. Sıcak banyo ya da yataklar gibi.

Rowan hisarın alt katlarına göz gezdirip "Askerler korkuyor," dedi. "Korkularının kokusunu alabilirsin."

"Günlerdir bu hisarı savundular. Şafakta onları neyin beklediğini biliyorlar."

Çenesi gerilen Rowan "Korkuları," dedi, "müttefiklerimize güvenmediklerinin kanıtı. Kağanın ordusunun onları kurtaracağına inanmadıklarının da. Bu da doğru dürüst dövüşmelerinin önünde bir engel olacak. Olmadık bir anda bedeli ağır bir zayıflığa neden olabilir."

"Belki de Chaol'la konuşmalıydın," dedi Aelin. "Askerlere yüreklendirici bir nutuk atabilirdi."

"İçimden bir his Chaol'un bunu defalarca yaptığını söylüyor. Bu tür bir korku ruhu çürütür."

"Çaresi ne peki?"

Rowan başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Fakat Aelin, Rowan'ın yanıtı bildiğini seziyordu. Onun daha başka şeyler söylemek istediğini fakat ya yanlarındakiler ya da bir tür tereddüt yüzünden bunu yapamadığını seziyordu.

Bu yüzden Aelin bastırmadı. Askerlerin devriye gezdikleri mazgallı siperlere, ötedeki büyük ve karanlık orduya baktı. Ciyaklamalar ve ulumalar geceyi bölüyordu. Sesler öyle ürkütücüydü ki omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Aelin kocasına, eşine onun dövmeli yüzüne bakarak "Bir kara savaşı deniz savaşından daha mı kolay yoksa daha mı kötü?" diye sordu.

Aelin sadece Kafatası Körfezi'nde gemilere karşı savaşı. Fakat o mücadele de görece kısa sürmüştü. Bir de Taş Bataklıkları'na musallat olan ilken'lerle. O da daha çok bir haşere temizliği olmuştu. Yarın onları bekleyen savaş ise öyle olmayacaktı. Dostlarının Dar Deniz'de çarpıştıkları, Manon'la aynı diyarına geçtikleri savaş ve sonrasında sahilde Maeve'le çarptıkları savaş gibi olmayacaktı.

Rowan durup düşündü. "İkisi de berbat. Fakat farklı açılardan."

Fenrys "Ben karada savaşmayı tercih ederim," diye homurdandı.

Aelin omzunun üzerinden "Kimse ıslak köpek kokusunu sevmediğinden mi?" diye sordu.

Fenrys güldü. "Tam da o yüzden." En azından artık gülümseyebiliyordu.

Rowan'ın ağzının kenarı seğirse de düşman ordusunu incelerken gözlerinde sert bir ifade vardı. "Yarınki muharebe de bir o kadar gaddarca olacak," dedi. "Fakat planımız sağlam."

Chaol'lar mazgallı siperlerde olacaklar, Morath'in kağanın ordusu tarafından sürülüp ezilirken gerçekleştireceği olası ümitsiz manevra girişimlerine karşı hazır olacaklardı. Elide, Yrene ve diğer şifacılarla Büyük Salon'da olacak, yaralılara yardım edecekti.

Aelin onun Lorcan ve Gavriel'la aynı yerde olacağını düşündü. İkisi de geldikten sonra köşelerine çekilmişti. Gavriel bir yerlerde nöbet tutarken diğeri de muhtemelen derin düşünceler içindeydi. Fakat muhtemelen onların yanında savaşacaklardı.

Aelin'ın düşünceleri Gavriel'ı çağırmış gibi savaşçı odaya girdi. Selam niyetine "Ordu gayet yeterli görünüyor," dedi. Ardından teklifsizce Fenrys'in yanına, yere oturup tavuk tabağını kendi önüne çekti. "Fakat askerler çok korkuyorlar. Bu duvarları günlerce savunmak onları yıprattı."

Rowan başını salladı. Gavriel yemeğe gömülürken Aslan'a daha az önce bu konuyu tartıştıklarını söylemeye gerek duymadı. "O halde yarın düşmandan çekinmemelerini sağlamak zorundayız."

Buna şüphe yoktu.

Elide kısa bir süre sonra belli birine seslenmeden "Düşünüyordum da..." dedi. "Maeve bir sahtekâr olduğuna göre diğer tüm Valg'lerle birlikte bu dünyadan sürülmesi halinde Doranelle'e kim hükmedecek?"

"Ya da küle dönene kadar yakılması halinde," diye mırıldandı Fenrys.

Aelin'ın yüzünde karanlık bir gülümseme belirebilirdi. Fakat Elide'ın sorusu onu düşündürmüştü.

Gavriel tavuğu ağır ağır elinden bıraktı.

Rowan'ın kolu Aelin'ın omuzlarından düştü. Çam yeşili gözleri kocaman açılmıştı. "Sen."

Aelin gözlerini kırpıştırdı. "Mab'in soyundan başkaları var. Galan ya da Aedion..."

"Taht anne tarafından geçiyor... Sadece bir dişiye," dedi Rowan. "Ya da gelenek gereği öyle olmalı. Doğrudan Mab'in soyundan gelen soyu karışmamış tek dişi sensin."

"Bir de senin ailen Rowan," dedi Gavriel. "Sizin ailenizden biri de Mora'nın tarafından taht üzerinde hak iddia edebilir."

"Sellene. Taht ona gitmeli." Bir prens olarak bile Rowan'ın Mora'nın soyuna olan bağı ancak isimde kalacak kadar zayıflamıştı. Aelin'ın Elide'la ya da belki Chaol'la olan akrabalık bağı ikisiyle atalarının uzak atalarına karşın Rowan'la olandan daha yakındı.

"Eh, tahtı Sellene alabilir," dedi Aelin. Ellerinden olmayan bir tozu sildi. "Doranelle onundur."

Aelin bir daha o şehre adım atmayacaktı. Maeve olsun ya da olmasın. Korkaklık mı ediyordu? Bundan emin olamıyordu. Büyüsünün teskin edici titreşimlerine uzanmadı.

Fenrys çenesini ovuşturup "Küçük Halk gerçekten biliyordu," diye sesli düşündü. "Senin ne olduğunu."

Küçük Halk Aelin'ın kim olduğunu hep biliyordu. On yıl önce onun hayatını kurtarmışlardı. Son birkaç haftada ise hepsinin hayatlarını. Küçük Halk onu tanıyordu; ona hediyeler bırakmışlardı. Bir övgü olarak, Brannon'ın vârisine. Niyetleri...

Gavriel "Batının Peri Kraliçesi," diye mırıldandı.

Sessizlik.

Aelin'ın ağzından "Bu gerçek bir unvan mı?" sözleri dökülüverdi.

"Artık öyle," diye mırıldandı Fenrys. Aelin ona bir bakış attı.

Rowan sesli düşünürmüş gibi "Sellene de Doğu'nun Peri Kraliçesi," dedi.

Bir dakika boyunca kimseden çıt çıkmadı.

Aelin iç çekip tavana baktı. "Sanırım bu da bir başka hoş unvan, değil mi?"

Yanıt vermediler. Aelin o unvanın ağırlığının üzerine çökmesine izin vermemeye çalıştı. O unvanın anlamının. Sadece bu kıtadaki Küçük Halk'tan sorumlu olmayacak fakat Fey savaşçılarından oluşan 'takımla' kendilerine katılmak isteyebilecek tüm Fey'ler için yeni bir anavatan kuracaktı. On yıl önce Terrasen'deki katliamdan sağ çıkan ve geri dönmek isteyebilecek tüm Fey'ler için.

Budalaca bir hayal. Muhtemelen gerçekleştiğine şahit olamaya-

cağı bir hayal. Gerçekleştiremeyeceği bir hayal.

"Batının Peri Kraliçesi," dedi Aelin. Sözcüklerin zevkine vararak.

Acaba bu unvanı ne kadar süre taşıyabilecekti?

Ağır sessizlikten yol arkadaşlarının da aynı düşünceler içinde olduğunu anladı. Rowan'ın gözlerindeki acıdan, öfkeden ve kararlılıktan da bunun kendisini bir şekilde adak sunağından kurtarıp kurtarmayacağının hesabını yaptığını anladı.

Fakat bu daha sonra düşünülecek bir konuydu. Yarından sonra. Hayatta kalırlarsa.

Bir kapı vardı. Siyah kemerinin ötesinde de sonsuzluk.

Fakat onun için değil. Hayır, onun için bir Öte Dünya olmayacaktı.

Tanrılar bir başka tabut yapmışlardı. Bu kez onu siyah, pırıltılı taştan üretmişlerdi.

Ateşin asla eritemeyeceği, delemeyeceği bir taş. Ondan kaçmanın tek yolu ona dönüşmekti. Onu kumsaldaki deniz köpükleri gibi çözmek.

Her nefes bir öncekinden daha zayıftı. Bu tabuta hiç delik koymamışlardı.

Aelin kapatıldığı yerden yanında ikinci bir tabutun olduğunu anlamıştı. Bunu anlamasının nedeni o boğuk çığlıkların hâlâ ona ulaşmasıydı.

İki prenses. Biri altın, biri gümüş. Biri genç, diğeri yaşlı. İkisi de o kapıyı sonsuza dek mühürlemenin bedeliydi.

Hava yakında bitecekti. Taşı delice tırmıklarken o havanın çoğunu şimdiden tüketmişti. Tırnakları kopup derisi yüzülen parmaklarının uçları zonkluyordu.

O dişinin çığlıkları azaldı. Bunu kabul edebilir, buna kucak açabilirdi. Ancak o zaman kapak açılacaktı. Hava çok kıymetliydi. Dışarı çıkamıyordu. Çıkamıyordu...

Aelin uyanmak için kendisini zorladı. Oda hâlâ karanlıktı. Arkadaşlarının derin nefesleri sakindi.

Açık hava, taze hava. Yıldızlar dar pencereden güçbela görünüyordu.

Wyrd taşı tabut yoktu. Onu bir lokmada yutmayı bekleyen bir kapı da.

Fakat Aelin onların bir şekilde kendisini izlediklerini biliyordu. O lanet olası tanrıların. Burada bile izliyorlardı. Bekliyorlardı.

Bir kurban. Aelin onlar için bundan ibaretti.

Bulantı midesini altüst etse de Aelin hisse, bedenine yayılan titreşimlere aldırış etmedi. Teninin altındaki sıcağa da.

Aelin yan dönüp Rowan'ın sıcağına sokuldu. Elena'nın boğuk çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Hayır, Aelin bir daha öyle çaresiz kalmayacaktı.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dişi formu almanın tam olarak Dorian'ın umduğu şey olduğu söylenemezdi.

Yürüyüşü; kalçalarını ve bacaklarını hareket ettirişi...tuhaftı. Şaşırtıcı bir şekilde tuhaf. Crochan'lerden bazıları içlerinden genç bir cadının olduğu yerde dört döndüğünü, çömelip bacaklarını esnettiğini fark etmişlerse de kamptan ayrılmak için hazırlanırken bu yüzden işlerine ara vermemişlerdi.

Bir de göğüs meselesi vardı... Dorian kadın göğsünün o denli...yük olacağını hiç hayal edemezdi. Hoş olmadığından değil fakat kollarının göğüslerine çarpması, hafif ağırlıklarına uyum sağlamak için duruşunu ayarlamasının gerekmesi; tüm bunlar birkaç saatin ardından onun için hâlâ alışması gereken şeylerdi.

Bu sabah kadının yüzünün ve bedeninin görüntüsü hâlâ zihnindeyken kampın kenarına gelip basitçe bedenini o şekli almaya zorlamıştı.

Eh, belki de pek basitçe olmamıştı. Kemikleri uzayıp kısalırken, kafa derisi parlak dalgalar halinde çıkan uzun ve kahverengi saçlarla karıncalanırken ve burnu nazik bir kavis alacak şekilde yeniden biçimlenirken dönüşümün çok da keyifli bir tecrübe olduğu söylenemezdi.

Uzun dakikalar boyunca Dorian sadece gözlerini bedenine dikmişti. O narin ellere, daha ince bileklere. O küçük kemiklerde o kadar kuvvet olması ne de şaşırtıcıydı. Bacaklarının arasını eliyle bir iki kez yoklamasıyla oradaki değişimlerden de emin oldu.

Son iki saattir de buradaydı. Dişi bedeninin nasıl hareket ettiğini

ve işlediğini öğrenmek için uğraşmıştı. Bir kuzgunun nasıl uçtuğunu, rüzgârla nasıl mücadele ettiğini öğrenmekten farklıydı bu.

Dorian kadın bedenine dair her şeyi bildiğini sanırdı. Bir kadının zevkten nasıl inletileceğini. İçinden bir çadıra girip bazı hisleri ilk elden tecrübe etmek geçiyordu.

Fakat şimdi bununla zamanını boşa harcayamazdı. Kamp yolculuğuna hazırlanırken olmazdı.

On Üçler gergindi. Nereye gideceklerine karar vermemişlerdi. Crochan'lerle yurt ocaklarından hiçbirine gitmeleri için davet edilmemişlerdi de. Glennis'inkine bile.

Fakat hiçbiri Dorian yanlarından geçerken dönüp ona bakmadı. Hiçbiri onu tanımadı.

Dorian küçük antrenman alanında bir yürüyüş turunu daha tamamlamıştı ki gümüşi saçları dalgalanan Manon yanından geçti. Dorian duraksadı. İhtiyatlı bir Crochan gözcüsü gibi görünüyordu. Manon'ın karda ve çamurda hışımla yürüyüşünü izledi. Dünyayı yaran bir kılıçmışçasına. Manon, Dorian'ın antrenman alanından uzaklaşacakken bir anda kaskatı kesildi.

Ağır ağır dönen cadının burun delikleri şişti.

O altın rengi gözler Dorian'ı süzdü. Hızla, delici bakışlarla.

Sonra Manon'ı kaşları çatıldı. Dorian ona sadece hımbıl bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Manon, Dorian'a doğru yürüdü. "Kendini okşamıyor olmana şaşırdım doğrusu."

"Şu ana kadar yapmadığımı kim söylemiş?"

Tartan bir bakış daha. "Daha güzel bir beden seçeceğini düşünürdüm."

Dorian başını eğip yeni bedenine baktı. "Bence gayet güzel."

Manon'ın dudakları gerildi. "Sanırım Morath'e gitmek üzere olduğun anlamına geliyor bu."

"Öyle bir şey söyledim mi?" Dorian yanıtının sevimsizliğini önemsemiyordu.

Manon ona doğru bir adım attı. Dişleri parlıyordu. Dorian bu bedende ondan kısa boyluydu. Manon eğilip kulağına hırlarken hissettiği heyecan Dorian'ı rahatsız etti. "Bugün başımızda yeterince dert var prensçik."

"Yoluna çıkıyormuşum gibi bir halim mi var?"

Manon ağzını açsa da hemen sonra kapattı.

Dorian alçak perdeden güldü. Dönüp gidecekti ki demir uçlu parmaklar onu kolundan kavradı.

Bu bedende o elin Dorian'a o denli büyük gelmesi tuhaftı. Büyü; Dorian'ın alıştığı gibi ince ve ölümcül değil.

Manon'ın gözleri parladı. "Zor seçimler karşısında ağlayıp sızlayacak ve nihayetinde o seçimlerden kaçacak yufka yürekli bir kadın istiyorsan yanlış yataktasın derim."

"Şu an kimsenin yatağında değilim."

Dorian son birkaç gecedir Manon'ın çadırına uğramamıştı. Eyllwe'deki o sohbetten biri.

Manon hiç afallamadan karşılık verdi. "Fikrin benim için önemli değil."

"O halde ne diye dikiliyorsun burada?"

Bir kez daha Manon ağzını açıp kapattı. Sonra "O bedenden çık," diye hırıldadı.

Dorian tekrar gülümsedi. "Şu an yapacak daha önemli işleriniz yok mu majesteleri?"

Dorian ciddi ciddi Manon'ın o demir dişlerini çıkarıp boğazını parçalayabileceğini aklından geçirdi. Bir yanı onun buna kalkışmasını istiyordu da. Hatta o hayalet ellerden birini Manon'ın çenesinde gezdirecek kadar ileri gitti. "Morath'e neden gitmemi istemediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Dorian, Manon'ın titrediğine yemin edebilirdi. Onun boynunu birazcık da olsa eğip o hayalet elin dokunuşuna yaklaştığına da.

Dorian o görünmez parmakları Manon'ın boynunda gezdirip köprücükkemiklerinde dolaştırdı.

"Bana kalmamı söyle," dedi Dorian. O sözcüklerde ne sıcaklık ne de şefkat vardı. "İstediğin buysa bana seninle kalmamı söyle." Görünmez parmakları pençelere dönüşüp Manon'ın tenine sürtündü. Manon'ın gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "Fakat bunu söylemeyeceksin, değil mi Manon?" Manon kesik kesik nefes almaya başladı. Dorian onun boynunu, çenesini, boğazını sıvazlamaya; defalarca tadına baktığı tenini okşamaya devam etti. "Neden biliyor musun?"

Manon yanıt vermeyince Dorian o hayalet pençelerden birinin az da olsa gömülmesine izin verdi.

Manon yutkundu. Sebebi korku değildi.

Dorian, Manon'a yanaştı. Onun gözlerine bakmak için başını geriye atıp "Çünkü yaşça büyük de olsan, can almak için bin yol da bilsen derinlerde korku duyuyorsun. Bana *nasıl* kal diyeceğini bilmiyorsun. Çünkü bunu istediğini kendine itiraf etmekten korkuyorsun. Korkuyorsun. Dünyada herkesten çok kendinden. Korkuyorsun."

Uzunca bir süre Manon gözlerini Dorian'a dikti.

Sonra "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," deyip uzaklaştı.

Dorian'ın pes kahkahası Manon'ın peşinden geldi. Cadının sırtı kaskatı kesildi.

Fakat Manon geri dönmedi.

Korkuyordu. Herhangi bir bağ hissettiğini itiraf etmekten.

Akıl almazdı bu.

Ve belki de doğru.

Fakat onun sorunu değildi bu. Şimdi bununla uğraşamazdı.

Manon çadırların indirilip katlandığı, ocakların toplandığı, yolculuk hazırlığı içindeki kampta hışımla yürüyordu. On Üçler ejderhaların yanındaydı. Eyer heybelerine erzak koymuşlardı.

Crochan'lerin bir kısmı Manon'a kaşlarını çattı. Öfkeden değil. Hayal kırıklığıyla. Hoşnutsuzlukla. Yollarını ayırmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyorlarmış gibi.

Manon hemfikir olduğunu söylemekten kaçındı. On Üçler onların peşinden gitse de Crochan'ler izlerini kaybettirmenin bir yolunu bulurlardı. Güçlerini ejderhaları ortadan kaybolmalarına yetecek kadar uzun süre bağlamak için kullanabilirlerdi.

Manon da kendisini ve On Üçler'i efendilerinin peşinden giden köpekler durumuna düşürmeyecekti. Çaresizce yardım arıyor, müttefiklerine yardım getirecekleri sözünü vermiş olabilirlerdi. Fakat Manon kendisini daha fazla alçaltmayacaktı.

Manon, Glennis'in kampında durdu. Ateşi hâlâ yanan tek ocak. Hep diri kalacak bir ateş.

Manon'ın Terrasen Kraliçesi'ni onurlandırmak için verdiği sözü hatırlatan bir ateş. Soğuğa karşı tek, yalnız bir alev.

Manon yüzünü ovuşturup ocağın etrafındaki taşlardan birinin üzerine çöktü. Omzunda ılık ve hafif bir el hissetti. Eli tutup omzundan atmaya gerek görmedi.

Glennis "Birkaç dakikaya yola çıkmış olacağız. Veda etmeyi düşündüm."

Manon yaşlı cadıya baktı. "İyi uçuşlar."

Gerçekten diyecek başka bir şey kalmamıştı. Manon'ın başarısızlığının sebebi Glennis değildi. Manon'a göre kendisinden başka hiç kimseydi.

Korkuyorsun.

Doğruydu bu. Manon çabalamıştı. Fakat Crochan'leri kazanmak için gerçekten *çabalamamıştı.* Crochan'lere onların gerçekten takdir edecekleri bir yanını göstermeye çalışmamıştı. Bir kız kardeşi olduğunu ve onu öldürdüğünü öğrenmesinin üzerinde ne etki bıraktığını göstermeye çalışmamıştı. Nasıl yapacağını bilmediği gibi öğrenmeye tenezzül etmemişti de.

Korkuyorsun.

Evet, korkuyordu. Her şeyden.

Glennis elini Manon'ın omzundan indirdi. "Yolun seni savaştan sağ salim geçirip nihayetinde yuvana döndürsün."

Manon'ın içinden kocakarıya ne kendisi ne de On Üçler için bir yuva olduğunu söylemek gelmedi.

Glennis yüzünü göğe çevirip bir kez iç geçirdi.

Sonra ak kaşları çatıldı. Burun delikleri şişti.

Manon ayağa fırladı.

"Kaç," diye fısıldadı Glennis. "Hemen kaç."

Manon Rüzgârın Satırı'nı çekse de kaçmadı. "Ne var?"

"Buradalar." Manon, Glennis'in rüzgârda onların kokusunu nasıl aldığını bilmese de umurunda bile değildi bu.

Üç ejderha bulutların arasından fırlayıp kamplarına saldırırken bunları düşünemezdi.

Manon o ejderhaları tanıyordu. Neredeyse Crochan'lerin telaşla koşuşturmasına neden olan üç biniciyi tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

Demirdiş Cadı Klanları'nın Analarıonları bulmuşlardı. Manon'ın o gün Morath'te başladığı işi bitirmeye gelmişlerdi.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Üç Baş Cadı yalnız gelmişti.

Fakat Crochan'lerin harekete geçmesine, süpürgeleriyle hemen göğe yükselmelerine engel olmamıştı bu. İçlerinden birkaçı muhtemelen tanıdık yüzler görmeleriyle titriyorlardı.

Manon elinin hafifçe titremesiyle Rüzgârın Satırı'na daha sıkı yapıştı. Üç cadı Glennis'in ateşinin kenarına indi. Ejderhaları çadırları ezdi.

Asterin ve Sorrel hemen Manon'ın yanında bittiler. Manon'ın sağ kolunun mırıltıları kırılan çadırların çatırtısında boğuldu. "Gölgeler havada fakat başka bir birliğe dair hiçbir işaret olmadığını işaret ettiler."

"Cadı meclislerinden hiçbiri yok muymuş?"

"Yoklar. Iskra ya da Petrah da ortada yok."

Manon yutkundu. Cadı Analar gerçekten yalnız gelmişlerdi. Her nerede toplandılarsa oradan gelip bir şekilde onları bulmuşlardı.

Ya da izlerini sürmüşlerdi.

Manon o düşünceyi zihnine yerleştirmeye yanaşmadı. Kendisinin üç Cadı Anasını bu kampa çekmiş olma ihtimalini. Etrafındaki Crochan'lerin alçak sesli, Manon'ı hedef alan hırlamaları hangi fikirde olduğunu göstermek için yeterliydi.

Ejderhalar yerleşti. Uzun kuyrukları etraflarına dolandı. O ölümcül, zehre batırılmış dikenler ölüm saçmaya hazırdı.

Telaşlı adımlar buzlu karda çıtırdayıp Manon'ın yanına varınca kesildi. Dorian'ın kokusu Manon'ı sardı. "Yoksa bu..."

Manon sessizce "Evet," dedi. Cadı Analar ejderhalarından iner-

ken kalbi küt küt atıyordu. Cadı Analar barış görüşmesi istediklerini belli etmemek için ellerini kaldırmamışlardı. Hayır, sadece ocağa, hâlâ yanan kıymetli aleve uzun adımlarla yaklaştılar. Manon onları ve diğerlerini "Çatışmaya girmeyin," diye uyardıktan sonra anaları karşılamak için onlara doğru yürüdü.

Damarlarında nasıl bir güç akarsa aksın kralın savaşı değildi bu.

Glennis çoktan silahını çıkarmıştı. Yıpranmış ellerinde kadim bir kılıç vardı. Kadın Sarıbacakların Cadı Anası kadar yaşlıydı. Fakat Baş Cadılara bakarken dimdik duruyordu.

Önce Cresseida Mavikan konuştu. Gözleri çilli alnına binen demir dikenli taç kadar soğuktu. "Çok uzun zaman oldu Glennis."

Manon, Glennis'in gözlerinin Mavikan Cadı Anası'na dikilmediğini fark etti. Hatta Manon'a küçümsemeyle bakarken siyah giysileri rüzgârda uçuşan büyükannesine de bakmıyordu.

Glennis'in gözleri iki cadı ananın arasında kamburunu çıkarmış, nefret dolu Sarıbacak Cadı Anasına dikiliydi. Kocakarının incelmiş, beyaz saçlarının üzerindeki taca.

Glennis'in kılıcı hafifçe titredi. Manon Cadı Ana'nın başındakinin ne olduğunu anladığında Bronwen, Glennis'in yanında bitip "Rhiannon'ın tacı," diye mırıldandı.

Cadılarla alay etmek için tacı Sarıbacak Cadı Anası takmıştı. Onlara hakaret etmek için.

Manon'ın kulakları uğuldamaya başladı.

Manon'ın büyükannesi "Şu aralar nasıl arkadaşlar ediniyorsun böyle torunum?" dedi. Gümüşi saçları arkadan toplanmıştı.

Manon'ın büyükannesi saçlarını o şekilde bağladıysa cadı anaların niyeti belliydi.

Savaş. Soykırım.

Üç baş cadının bakışlarının ağırlığı Manon'ın üzerinde yoğunlaştı. Manon'ın arkasında toplanan Crochan'ler onun tepkisini beklerken huzursuzca kıpırdandılar.

Fakat asıl öfkeli yanıt Glennis'ten geldi. Cadıdan daha önce Manon'ın hiç işitmediği bir sesle. "Ne istiyorsunuz?"

Manon'ın büyükannesi gülümsedi. Pas benekleriyle kaplı dişlerini göstererek. Yaşının gerçek göstergesiydi bu. "Kendi kuvvetlerimizi bize karşı kışkırtmakla büyük bir hata yaptın kendi soyunun

katili Manon. Planlarımıza, benim planlarıma dair yalanlar söylemekle büyük bir hata yaptın."

Manon başını dik tuttu. "Sadece gerçeği söyledim. Bu seni yeterince korkutmuş olacak ki kendilerine karşı kurduğun entrikalarda masumiyetini ispatlamak için bu ikisiyle peşime takılmışsın."

Diğer iki Cadı Ana gözlerini bile kırpmadı. Büyükannesinin pençeleri epey canlarını yakmış olacaktı. Ya da umursamıyorlardı bile.

Manon'a konuşma hakkı tanıyan kızının birçok açıdan zıddı olan Cresseida "Buraya içimizdeki yılandan kurtulmak için geldik," dedi.

Petrah, Manon'ın Omega'dan canlı çıkmasına izin verdiği için cezalandırılmış mıydı? Mavikan vârisi hâlâ hayatta mıydı? Petrah neredeyse düşüp ölecekken Cresseida bir annenin korkusuyla çığlık atmıştı. O yabancı ve tuhaf sevgi hâlâ canlı mıydı? Yoksa vazife ve kadim nefret ona galip mi gelmişti?

Bu düşünce Manon'ın kaskatı kesilmesine yetti. "Buraya sizin için tehdit oluşturduğumuzdan geldiniz."

Büyükanne dediğin o canavara karşı tehdit oluşturduğun için.

Manon "Geldin çünkü *bizim* sana verdiğimizin dışında gerçek bir gücün yok. O gücü senden almak üzere olduğumuz için de ödün koopuyor." Manon, Rüzgârın Satırı'nı eline alıp döndürdü. Kılıcın ucunu aşağı çevirdi. Sonra aralarına kara bir çizgi çekti. "Buraya o korkun yüzünden yalnız geldin. Diğerleri bizim nelere gücümüzün yettiğini görebileceği için. Hep gizlemeye çalıştığın gerçeği görebilecekleri için."

Büyükannesi çık çık etti. "Şu laflarına bak. Saçma sapan vaazlar verirken bir Crochan'den farksızsın."

Manon ona aldırış etmedi. Rüzgârın Satırı'nı dosdoğru Sarıbacak Cadı Anası'na doğrultup *"O senin tacın değil,"* diye hırıldadı.

Cresseida'nın Mavikan yüzünde tereddüdü andıran bir ifade belirdi. Fakat Sarıbacak anası Manon'a kavis alacak kadar uzun demir tırnaklarla el etti. "O halde gel de tacı benden al hain."

Manon çizginin ötesine adım atıp kılıcını çekti.

Arkasında kimse konuşmadı. Manon onların nefes alıp verdiklerinden bile şüpheliydi.

Manon büyükannesine galip çıkmamıştı. Güçbela sağ kalmıştı. O da şansı yaver gittiği için.

O kavgada Manon sonunu kucaklamaya, veda etmeye hazırdı.

Manon Rüzgârın Satırı'nı yukarı çevirdi. Kalbi düzenli bir ritimle gitgide hızlanıyordu.

O gün Karanlık onu kollarına alamayacaktı.

Fakat onları alacaktı.

Büyükannesi sözcükleri yayarak "Bana tanıdık geldi bu," dedi. Bacakları saldırı pozisyonu aldı. Diğer iki cadı ana da aynını yaptı. "Son Crochan kraliçesi çizdiği hattı bize karşı savunacak demek."

Manon çenesini araladı. Demir dişleri damaklarından aşağı uzadı. Parmaklarını silkelemesiyle demir tırnaklar yuvalarından fırladı. "Bu kez sadece bir Crochan kraliçesi de değilim."

Cresseida'nın mavi gözlerinde şüphe vardı. Diğer cadı anaların fark etmediğini o fark etmiş gibi.

İşte bu. Manon'ın ilk saldırısı ona yönelecekti. Oraya gelmekle büyük bir hata yapmış olabileceklerini düşünsene.

Korumaya geldiklerine mal olacak bir hata.

Bu savaşa mal olacak bir hata.

Canlarına da.

Zia Cresseida, Manon'ın nasıl da sakince nefes alıp verdiğini görmüştü. Gözlerindeki açık inancı. Bir adım daha ilerlerken korkusuzluğunu.

Manon evet dermiş gibi Mavikan Cadı Anasına gülümsedi.

Manon büyükannesine "O zaman beni öldürmedin," dedi. "Bunu şimdi de yapabileceğini sanmıyorum."

"Orasını görürüz," diye tıslayan büyükannesi ileri atıldı.

Manon hazırdı.

Rüzgârın Satırı'nı yukarı sallamasıyla kılıç büyükannesinin ilk iki darbesini savuşturdu. Manon eğilerek üçüncü darbeden kaçtı. Sağa dönüp Sarıbacak Cadı Anasının saldırısına yöneldi. Cadı Ana doğaüstü bir hızla sıçradı. Ayakları neredeyse karın üzerinde uçuyordu. Kılıcını Manon'ın açıkta kalan sırtına savurdu.

Manon'ın kocakarının saldırısını karşılamasıyla Cadı Ana geri savruldu. Tam o anda Cresseida, Manon'ın üzerine atıldı.

Cresseida eğitimli bir savaşçı değildi. Siyahgaga ve Sarıbacak cadı analarının aksine. Uzun yıllarını iç organları incelemekle ve Üç Yüzlü Tanrıça'nın gizemlerine yanıtlar aramak için yıldızları gözlemekle geçirmişti.

Manon sola kaçarak Cresseida'nın tırnaklarından kolayca sıyrıldı. Ardından bir karşı hamleyle dirseğini Mavikan Cadı Anasının burnuna indirdi.

Cresseida sendeledi. Sarıbacak Cadı Anası ve Manon'ın büyükannesi yeniden saldırıya geçti.

Çok hızlıydılar. Gözaçıp kapayıncaya kadar art arda üç hamle yaptılar.

Manon dengesini korudu. Cadı analardan birinin nereye hareketlendiğini gördü. Diğeri ise Manon'ı tehlikeli bir açıyla yakaladı.

Manon dünyadaki konumundan emin olamayan, cesareti kırılmış bir uçuş lideri değildi.

Karşısındaki gerçekten korkmuyordu.

Korkmuyordu.

Manon'ın büyükannesi saldırıya liderlik ediyor, en ölümcül manevralar ondan geliyordu.

İlk kesiğin acısı da büyükannesinin elinden geldi. Manon'ın omzuna demir tırnaklarını geçirdi.

Fakat Manon kılıcını salladı. Tekrar tekrar. Çeliğe çarpan demirin sesi buzlu zirvelerde çınladı.

Hayır, Manon hiç mi hiç korkmuyordu.

Dorian o an izlediği gibi bir dövüşe hiç şahit olmamıştı. Bu denli hızlı ve ölümcül bir mücadeleyi ilk kez izliyordu.

Kimsenin Manon gibi dövüştüğünü de görmemişti. Cadı çelikten ve demirden bir kasırga gibiydi.

Üçe karşı bir. Şartlar Manon'ın aleyhineydi. Üstelik henüz aylar önce o cadı analardan biriyle dövüştüğünde ölümün eşiğine gelmişti.

Fakat cadı anaların her hamlesinde Manon çoktan kaçmış, hamleleri savuşturmuş oluyordu.

Manon çok sayıda darbe indirmese de cadı anaları uzak tutmayı başarıyordu.

Fakat cadı analar da fazla darbe indirmiyorlardı.

Dorian'ın büyüsü bir yılan gibi kıvrılıyor dövüşü durdurmak için

bir yol arıyordu. Fakat Manon, Dorian'a karışmamasını emretmişti. Dorian bu emre itaat edecekti.

Dorian'ın çevresindeki Crochan'ler korku ve endişeyle titriyorlardı. Sebep ya dövüş ya da cadı anaların onları bulmuş olmasıydı.

Fakat Glennis titremiyordu. Yanında duran Bronwen'in içinde dövüşe katılma isteğinin enerjisi vardı.

Manon ve cadı analar birbirlerinden uzaklaşıp derin derin nefes alıp verdiler. Manon'ın omzundan mavi kan akıyordu. Üç cadı ananın bedenlerinde yer yer küçük kesikler vardı.

Manon hâlâ çizdiği çizginin diğer yanındaydı. Hâlâ hattı koruyordu.

Kat kat siyah giysiler içindeki siyah saçlı cadı kara tükürdü. Manon'ın büyükannesi. "Sefilsin. Annen kadar sefilsin." Glennis'e sırıttı. "Baban kadar da."

Manon'ın boğazından çıkan hırlama dağlarda çınladı.

Büyükannesi gaklamayı andıran bir sesle kahkaha attı. "Elinden gelen bu demek? Bir köpek gibi hırlayıp sefil bir insan gibi kılıç sallamak ha? Eninde sonunda seni yoracağız. Şimdi, henüz onurunu kaybetmemişken diz çöküp ölümü kabullenmen senin için daha iyi olur."

Manon demir tırnaklı elini arkasına savurdu. Gözleri cadı analardan ayrılmazken parmakları bir şey istiyormuş gibi açıldı.

Dorian, Damaris'e uzansa da Bronwen daha hızlı davrandı.

Crochan kılıcını fırlattı. Çelik, karın ve güneşin üzerinde parıldadı.

Manon'ın parmakları kabzayı kavradı. Yeniden cadı analara çevirdiği kılıç tınladı. "Rhiannon Crochan üç gün üç gece kapıları korudu ve son anda bile karşınızda diz çökmedi." Gülümsedi. "Sanırım ben de aynını yapacağım."

Dorian sollarında yanan kutsal alevin harladığına yemin edebilirdi. Glennis'in nefesinin kesildiğine de. Hatta dövüşü izleyen tüm Crochan'lerin nefeslerinin kesildiğine.

Manon'ın dizlerin büküldü. Kılıçlar havaya kalktı. "O halde başlananı bitirelim."

Manon saldırdı. Kılıçlar parıldadı. Büyükannesi adım adım geriliyordu. Diğer iki cadı ana da Manon'ın savunmasını aşamıyordu.

Uyuyan ve ölümü arzulayan cadı gitmişti. Kendisini paramparça eden gerçeğe öfkelenen cadı gitmişti.

Onun yerine rüzgârın kendisi gibi dövüşen, cadı analara karşı bir an bile tereddüt etmeyen, Dorian'ın henüz tanımadığı biri gelmişti.

İki halkın kraliçesi.

Sarıbacak Cadı Anası, Manon'ı bir adım gerileten bir saldırı hamlesi yaptı. Sonra bir tane daha. Her kesici hamlede kılıçlar yükseliyordu.

Manon ise sadece birkaç adım geriliyordu. Daha fazla değil.

Çünkü yüreğinde inanç, gözlerinde katıksız korkusuzluk olan Manon bu haliyle büsbütün durdurulamaz olmuştu.

Sarıbacak Cadı Anası Manon'ı çizgiye neredeyse ayak bilekleri değecek kadar itmişti. Diğer iki cadı ise neler olacağını görmek istiyorlarmış gibi geri çekilmişti.

Kambur bir kocakarı da olsa Sarıbacak cadı kâbusların bir portresi gibiydi. Nana Sarıbacak'tan bile beterdi. Ayakları yere değmiyordu sanki. Kıvrık demir tırnaklarının her kesiğinden kan akıyordu.

Manon'ın kılıçları art arda darbeleri önledi. Fakat Manon ilerlemeye yeltenmedi. Geri çekilmeye de. Oysa Dorian cadının bunu yapabilecek birçok fırsatı olduğunu da görmüştü.

Manon sol kolunu ve böğrünü kanatan darbeler aldı. Fakat daha fazla gerilemedi. Sarıbacak Cadı Anasının ilerlemesini önleyen bir duvar gibiydi. Kocakarı bir hırıltı çıkarıp tekrar tekrar saldırdı. Hissizce, öfkeyle.

Dorian tuzağı gerçekleşir gerçekleşmez fark etti.

Manon'ın açıkta bıraktığı böğrünü. Gümüş tepside sunulan bir yem gibi.

Sarıbacak Cadı Anası iki kez düşünmeden, pençelerini çıkararak atıldı.

Manon onu bekliyordu.

Kana susamışlığın gözünü kararttığı Sarıbacak Cadı Anası Manon'ın kalbini yerinden sökecek öldürücü ve kolay bir darbeye yeltenirken korkunç yüzünde muzaffer bir ifade belirdi.

Siyahgaga Cadı Anası haykırarak onu uyarsa da Manon hareket geçmişti bile.

Tam o kıvrık pençeler deriyi ve teni yardığında Manon yan dönüp Rüzgârın Satırı'nı Sarıbacak Cadı Anasının uzanan boynuna indirdi.

Mavi kan karın üzerine püskürdü.

Bu kez Dorian gözlerini yere düşen başın görüntüsünden kaçırmadı. O başın yanında yere yığılan kahverengi giysili bedenden de.

Geri kalan iki cadı ana durdu. Manon Sarıbacak Cadı Anası'nın kanayan bedenine gözlerini acımasızca dikerken Dorian'ın gerisindeki Crochan'lerin hiçbirinden ses çıkmadı.

Manon, Bronwen'in kılıcını buzlu toprağa saplayıp yıldızlar tacını Sarıbacak cadısının düşen kellesinden alırken kimse nefes bile almıyor gibiydi.

Dorian hiç öyle bir taç görmemişti.

Manon'un elinde yaşayan, parıldayan bir şey vardı. Gökten dokuz yıldız koparılıp sade, gümüş halkaya takılmış gibi.

Manon ışığı yüzünde dans eden tacı başının üzerine kaldırıp bağlanmamış beyaz saçlarının üzerine yerleştirdi.

Dağdan esen rüzgâr bile durdu.

Fakat taç ışıldarken; kobalt, yakut ve ametistin içinde beyaz yıldızlar parlarken Manon'ın saçlarının bukleleri arasında hayalet bir rüzgâr esti.

Taç sanki çok uzun zamandır uyuyormuş da yeni uyanmış gibi.

Hayalet rüzgâr Manon'ın saçını yana savururken gümüşi saç telleri cadının yüzünü okşadı.

Ve Dorian'ın yanında, çevresinde On Üçler iki parmaklarını hürmetle alınlarına götürdüler.

Gözlerini geri kalan iki baş cadıya diken kraliçeye sadakatle.

Yeni taç giyen Crochan kraliçesi.

Kutsal ateş canlanıp dans etti. Neşeyle "hoş geldin" der gibi.

Manon, Bronwen'in kılıcını ve Rüzgârın Satırı'nı havaya kaldırıp kendisinden ancak birkaç yaş büyük görünen Mavikan Cadı Anası'na "Git," dedi.

Mavikan cadısı gözlerini kırpıştırdı. Şaşkın gözlerinde ancak korku ve endişe olabilecek bir ifade vardı.

Manon çenesiyle cadının arkasında bekleyen ejderhaya işaret etti. "Kızına bütün borçların ödendiğini söyle. Ne yapacağına seninle karar verebilir. O diğer ejderhayı buradan götür."

Manon'ın büyükannesi öfkelendi. Demirdişleri Mavikan Cadı Anasına komut vermek için açılsa da diğer cadı ana çoktan ejderhasına koşmaya başlamıştı bile.

Manon'a Demirdişler'le konuşma fırsatını tanıyan kızının hatırına Crochan Kraliçesi onun canını bağışlamıştı.

Saniyeler içinde Mavikan Cadı Anası göğe yükseldi. Sarıbacak cadısının ejderhası onun yanında süzülüyordu.

Böylece Manon'ın büyükannesi tek başına kaldı. Elindeki kılıçları havaya kaldıran, alnında yıldızlar tacı parlayan Manon'la baş başa.

Manon ışıldıyordu. Başının üzerindeki yıldızlar bedeninde yanıp sönüyormuş gibi. Muhteşem ve kudretli, dünyada bir eşi daha olmayan bir güzellik. Geçmişte bir eşi olmayan, gelecekte de olmayacak bir güzellik.

Ve ağır ağır, her bir adımın tadını çıkararak Manon büyükannesine doğru yürüdü.

Büyükannesine yaklaşırken Manon'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Sıcak, dans eden ışık Manon'un bedeninde akıyordu. Geçen birkaç kanlı dakikada yüreğine akan her ne ise onun kadar tereddütsüzce.

Manon çekinmiyor, korkmuyordu.

Taç hafifti. Ay ışığından yapılmış gibi. Fakat coşkulu gücü bir şarkıydı. Geride kalan tek cadı anasının karşısında sönmeyen.

Böylece Manon yürümeye devam etti.

Bronwen'in kılıcını bir iki metre ötede bıraktı. Rüzgârın Satırı'nı ise epey önce bırakmıştı.

Demir tırnaklarını çıkarmış, dişlerini hazırlamıştı. Manon büyükannesinden sadece birkaç adım ötede durdu.

Nefret dolu, çirkin bir varlık. Büyükannesi tam da buydu işte.

Manon daha önce büyükannesinin boyunun ne de kısa olduğunu hiç fark etmemişti. Omuzlarının ne kadar dar olduğunu ve nefretin onu nasıl soldurduğunu.

Manon'ın gülümsemesi yayvanlaştı. Kendi omuzlarının gerisinde iki kişinin dikildiğine yemin edebilirdi.

Dönüp bakacak olsa kimseyi görmeyeceğini biliyordu. Başka kimsenin onların arkasında dikildiklerini göremeyeceğini, sezemeyeceğini biliyordu. O iki kişi kendilerini öldüren cadının karşısında dikilen kızlarının yanında dikiliyordu.

Büyükannesi yere tükürüp paslı dişlerini araladı.

Fakat bu ölüm...

O canı almak hakkı ona ait değildi.

Ruhları Manon'ın yanında yerlerini alan, belki uzun zamandır orada olup da onu bu ana yönlendiren, onları kendisinden ayıran ölüme rağmen bırakmayan anne ve babasına da ait değildi.

Evet, onların da değildi bu hak.

Manon arkasına baktı. Dorian'ın yanında bekleyen sağ koluna.

Asterin'in yüzünden aşağı gözyaşları süzülüyordu. Gururdan kaynaklanan gözyaşları. Gururdan ve ferahlamadan.

Manon demir tırnaklı eliyle Asterin'e işaret etti.

Kardan çıtırtılar geldi. Manon döndü. Kendisini gelecek olan darbeye hazırladı.

Fakat büyükannesi ona doğru gelmiyordu.

O, Siyahgaga Cadı Anası ejderhasına doğru koşuyordu. Kaçıyordu.

Crochan'ler gerildiler. Manon'ın büyükannesi eyere çıkarken korkuları yerini öfkeye bıraktı.

Manon bir elini kaldırdı. "Bırakın gitsin."

Dizginler şakladı. Büyükannesi havalandı. Güçlü ejderhanın kanatları üzerlerine uğursuz bir rüzgâr estirdi.

Manon ejderhanın gitgide yükselişini izledi.

Büyükannesi gökte gözden kaybolana dek arkasına bakmadı.

Cadı analardan geriye sadece mavi kan ve karı lekeleyen başsız bir cesetten başka bir iz kalmadığında Manon, Crochan'lere doğru döndü.

Gözleri fal taşı gibi açılmışsa da cadılar hiç kıpırdamadılar.

On Üçler oldukları yerde kaldılar. Yanlarında Dorian'la.

Manon her iki kılıcı eline alıp Rüzgârın Satırı'nı sırtındaki kınına soktu. Sonra uzun adımlarla aldığı her nefesi gözleyen Glennis

ve Bronwen'in yanına gitti.

Manon tek kelime etmeden Bronwen'e kılıcını verdi. Başını teşekkür mahiyetinde öne arkaya salladı.

Sonra yıldızlar tacını çıkarıp Glennis'e uzattı. Alçak sesle "Bu sana ait," dedi.

Crochan'ler mırıldanıp kıpırdandılar.

Glennis tacı aldı. Yıldızlar söndü. Kocakarının yüzüne bir gülümseme oturdu. "Hayır," dedi. "Benim değil o."

Glennis tacı çıkarıp yeniden Manon'ın başına takarken Manon hiç kıpırdamadı.

Ardından yaşlı cadı karda diz çöktü. "Çalınan geri alındı. Kaybolan yuvaya döndü. Seni selamlıyorum Cadılar Kraliçesi Manon Crochan."

Manon dizlerinin bağını çözebilecek titremeye direnip dik durdu.

İçlerinde Bronwen'in de olduğu diğer Crochan'ler diz çökerken Manon dimdik durdu. Aralarında dikilen Dorian gülümsedi. Manon'ın daha önce onun yüzünde görmediği kadar aydınlık ve özgür bir gülümsemeydi bu.

Sonra On Üçler diz çöktü. İki parmaklarını alınlarına götürüp başlarını eğdiler. Yüzleri güçlü bir gururla aydınlanıyordu.

Crochan'ler ve Siyahgagalar tek bir ağızla "Cadılar Kraliçesi," dediler.

Bir tek halk olarak.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Şafaktan bir saat önce hisar ve ardındaki iki ordu hareketlenmeye başladı.

Rowan doğru dürüst uyumamıştı bile. Aelin'ın yanında uzanıp onun nefes alıp verişini dinlemişti. Diğerlerinin ağır uykusu ne denli bitkin düştüklerinin kanıtıydı. Lorcan onları yeniden bulmamıştı. Rowan bunun Lorcan'in tercihi olduğuna bahse girebilirdi.

Rowan'ı uyutmayan korku ya da yaklaşan muharebe değildi. Hayır, diğer savaşlarda gayet iyi uyumuştu. Sebep zihninin bir düşünceden diğerine akıp durmasıydı.

Rowan dışarıda kamp kuran düşmanın sayısını görmüştü. Valg'ler, Erawan'e bağlı insanlar, ilken'ler ya da Wyrd tazıları kadar olmasa da bazı korkunç yaratıklar.

Aelin güneş doğmadan hepsini silip süpürebilirdi. Gücünün birkaç ateş topuyla o ordu yok olurdu.

Fakat dün gece bunu planlarında bir seçenek olarak sunmamıştı.

Rowan hisardaki insanların gözlerindeki ümidi, Aelin'ın yanından geçtiği çocukların yüzlerindeki hayranlığı görmüştü. *Ateş-Getiren.* Böyle fısıldaşmışlardı. *Azgın Alevlerin Aelin'i.*

O hayranlığın ve ümidin bir ateş kıvılcımının bile ortaya çıkmamasıyla dağılıp gitmesi ne kadar zaman alacaktı? Terrasen Kraliçesi Morath birliklerini yakıp yok etmediğinde askerlerin korkusunun daha da derinleşmesi ne kadar zaman alacaktı?

Rowan bunları Aelin'a soramamıştı. Kendisine bunu yapmasını hatırlatmış, geçen birkaç haftada yaptıkları antrenmanların sonunda bir kıvılcım bile gelmediğinde bu soruları sormadığı için kendisine kızmıştı.

Fakat Aelin'a neden gücünü kullanmadığını ya da kullanamadığını, neden özgürlüğüne kavuşmasının ardından o güce dair hiçbir belirti görmediklerini ya da sezmediklerini sormaya gönlü razı gelmemişti. Maeve'in ve Cairn'in onu kendi büyüsüne uzanamayacak kadar gücünden korkutacak ve nefret ettirecek ne yaptıklarını soramamıştı.

Endişe ve korku içini kemiren Rowan odadan çıktı. Koridora girmesiyle hazırlıkların gürültüsü onu karşıladı. Hemen sonra arkasındaki kapı açıldı. Kendi adımlarının ritmine uyan adımların sesini işitirken o tanıdık, vahşi koku burnuna geldi.

"Onu yaktılar."

Rowan, Fenrys'e yan yan baktı. "Ne?"

Fenrys yanlarından geçen bir şifacıyı başıyla selamladı. "Cairn... ve Maeve. Maeve'in emriyle."

"Neden anlatıyorsun bunu bana?" Fenrys, kan yemini etsin etmesin, Aelin için çok şey yapmış olsun olmasın bu meselelerin muhatabı değildi. Hayır, Rowan ve eşi dışında kimseyi ilgilendirmezdi bunlar.

Fenrys'in yüzünde gözlerine yansımayan bir gülümseme belirdi. "Gecenin yarısını onu izlemekle geçirdin. Yüzünden aklındaki soruyu okudum... Neden düşmanı cayır cayır yakmıyor?"

Rowan koridorun ucundaki çamaşırhaneye yöneldi. Metal yalağın başında birkaç asker ve şifacı dikiliyor, uykusuzluklarını ya da gerginlerini gidermek için yüzlerini yıkıyorlardı.

Fenrys "Cairn onun eline o metal zırh eldivenlerini takıyordu. Bir keresinde eldivenleri bir maltızda ısıtmıştı. Sonra..." Fenrys konuşmakta zorlanırken Rowan güçbela nefes alıyordu. "Cairn'in onun ellerinde ve bileklerinde bıraktığı hasarı onarmak şifacıların iki haftasını aldı. Uyandığında derisini iyileşmiş halde buluyordu. Neyin gerçekten yaşandığından, neyin kâbus olduğundan emin olamıyordu."

Rowan çocukların sıkça yeniden doldurdukları ibriklerden birine uzanıp suyu başından aşağı döktü. Buz gibi su tenini ısırıp kulaklarındaki uğultuyu boğdu.

"Cairn öyle birçok şey yaptı." Fenrys de eline bir ibrik aldı. Islattığı ellerini yüzüne sürdü. Suyun giderden yalağın altına yerleştirilmiş leğene akışını izlerken Rowan'ın elleri titriyordu. "Fakat senin sahiplenme izlerin..." Fenrys yüzünü tekrar ıslattı. "Ona her ne

yaparlarsa yapsınlar o izler kaldı. Diğer tüm yara izlerinden daha uzun süre dayandılar."

Buna rağmen Rowan, Aelin'ı bulduğunda Aelin'ın boynu pürüzsüzdü.

Fenrys, Rowan'ın düşüncelerini okumuş gibi "Aelin'ı son kez, o kaçmadan önce tedavi ettiklerinde. İzler işte o zaman kayboldu. Maeve ona senin Terrasen'e gittiğini söyledikten sonra."

Sözcükler Rowan'a birer yumruk gibi indi. Aelin, Rowan'ın geleceğinden büsbütün ümidi kestiğinde. O zamana dek en iyi şifacılar bile izleri ondan silememişlerdi.

Rowan ceketinin yeniyle yüzünü sildi. Bir kez daha "Neden bana bunu anlatıyorsun?" diye sordu.

Fenrys yalaktan doğrulup aynı teklifsizlikle yüzünü kuruladı. "Bu yüzden neler olduğunu düşünüp durmayı bırakabilirsin. Bugün başka şeylere odaklan." İkisi mütevazı bir kahvaltıya doğru yürürken savaşçı Rowan'ın adımlarına ayak uydurdu. "Ve bırak kendisini hazır hissettiğinde o sana gelsin."

Rowan "O benim eşim," diye homurdandı. "Bunu ben de bilmiyor muyum sanıyorsun?" Fenrys yeteri kadar onların işine burnunu sokmuştu.

Fenrys ellerini havaya kaldırdı. "Bir şey istediğinde gaddar olabiliyorsun."

"Onu asla anlatmaya hazır olmadığı şeyleri anlatmaya zorlamam ben." Başından beri anlaşmaları buydu. Ona âşık olmasının nedenlerinden biri.

Rowan'ın o zamanlardan anlaması gerekirdi. Mistward'da geçirdikleri o günlerde; kendisini kendisine, geçmişine ve başka kimseye anlatmadığı gerçekleri Aelin'a anlatır halde bulduğunda. Bunları Aelin'a anlatma *ihtiyacı* duyduğunda. Evet, belki parça parça anlatmıştı. Fakat onun bilmesini istemişti. Aelin da öğrenmek istemişti. Her şeyi.

Aelin ve Elide'ı büfenin başında buldular. Ekmek, peynir ve kurutulmuş meyve parçalarından alırlarken yüzleri asıktı. Gavriel ve Lorcan etrafta görünmüyordu.

Rowan eşinin arkasından yaklaşıp boynuna bir öpücük kondurdu. Yeni sahiplenme izlerinin olduğu yere.

Aelin mırıldandı. Sonra, yemeğinin geri kalanını toplarken epeydir yediği ekmeği Rowan'a ısırması için uzattı. Rowan itaat etti. Ekmek kalın ve doyurucuydu. Rowan "Birkaç dakika önce seni bıraktığımda uyuyordun," dedi. "Şimdi benden önce kahvaltı masasında bitmişsin." Aelin'ın boynuna bir öpücük daha kondurdu. "Neden şaşırmadım acaba?"

Aelin'ın yanındaki Elide gülüp kendi tabağına yiyecek yığdı. Aelin o sırada yanına geçen Rowan'ı dirseğiyle dürttü.

Dördü hızla yemeklerini yediler. Deri su mataralarını iç avludaki çeşmeden doldurup zırh bulmaya gittiler. Üst katlarda giymeye uygun az zırh vardı. Bu yüzden hisarda en alt katlara indiler. Ta ki kilitli bir odaya varana dek.

Aelin ahşap kapıya bakıp "Girsek mi yoksa kabalık mı etmiş oluruz?" dedi.

Rowan rüzgârını odaklayıp kilide nişanladı. Kilit kırılarak açıldı. Sonra uysal bir sesle "Anlaşılan biz buraya geldiğimizde kapı zaten açıkmış," dedi.

Aelin, Rowan'a hınzırca gülümsedi. Fenrys bir meşaleyi dar taş koridordaki yuvasından çıkarıp odayı aydınlatmak için kullandı.

Aelin hazineye göz gezdirip "Eh, artık hisarın geri kalanının neden berbat durumda olduğunu biliyoruz," dedi. "Tüm altını ve eğlenceli şeyleri buraya saklamış."

Eşinin eğlenceli şeylerden anladığı Rowan'dan farksızdı: Zırh, kılıçlar ve kadim gürzler.

"Bunları dağıtamaz mıydı?" Elide raflara dizili kılıçlara ve hançerlere bakıp kaşlarını çattı.

Fenrys raflardan birine yaklaşıp bir kılıcın kabzasını inceledikten sonra "Hepsi aile yadigârı," dedi. "Eski fakat hâlâ iyi silahlar." Bir kılıcı kınından çekip "Gerçekten iyi," diye ekledi. Rowan'a baktı. "Bunu bir Asterion demircisi dövmüş."

"Farklı bir çağdan," dedi Rowan. Kusursuz kılıca, silahın hâlâ nasıl da mükemmel durumda olduğuna hayranlıkla baktı. "Fey'lerden en korkulduğu zamanlardan kalma."

"Öylece alacak mıyız? Chaol'un bile izni olmadan?" Elide dudağını ısırdı.

Aelin kıs kıs güldü. "Kendimizi kiralık kılıçlar olarak görelim.

E, öyle olursak da bir ücretimiz olmalı." Kenarları dalga motifleriyle güzelce süslenmiş, yuvarlak, altın bir kalkanı kaldırdı. Kalkanın nasıl ustaca yapıldığına bakılırsa bu silah da Asterion'dan çıkmaydı. Muhtemelen Anielle Lordu –Gümüş Göl'ün Lordu– için üretilmişti. "O halde bugünkü muharebe için bize olan borcu böyle kapatıp ekselansları lordu buraya inme zahmetinden kurtaracağız."

Tanrılar adına, Rowan bu dişiyi seviyordu.

Fenrys, Elide'a göz kırptı. "Siz beni ele vermezseniz ben de sizi vermem leydim."

Elide kızardı. Sonra elini sallayıp "O halde hakkınız olanı alın," dedi.

Rowan işe koyuldu. Fenrys'le üzerlerine –belli vücut bölgelerini kapatacak şekilde– zırhlar buldular. Zırhları bir bütün olarak alamasalar da omuzlarını, ön kollarını ve kavalkemiklerini koruyacak parçalar aldılar. Rowan bacaklarına baldır zırhlarını taktığı sırada Fenrys "Bunların bir kısmını Lorcan'a ve Gavriel'a götürmeliyiz," dedi.

Bunu yapmaları gerçekten iyi olurdu. Rowan diğer parçalara göz gezdirip fazladan hançerler ve kılıçlar toplamaya başladı. Sonra da Lorcan'in üzerine olabilecek bir başka zırhın parçalarını. Fenrys de aynını Gavriel için yapıyordu.

Elide "Hizmetlerinize epey yüksek bedel biçiyor olmalısınız," diye mırıldandı. Perranth Leydisi bile kemerine birkaç hançer sokmuştu

Aelin sözcükleri uzatarak "Pahalı zevklerimi karşılamanın bir yolunu bulmalıyım, öyle değil mi?" dedi.

Fakat Aelin henüz üzerine hiç zırh geçirmemişti. Rowan ona soran gözlerle bakınca Aelin çenesiyle ona işaret etti. "Yukarı gidip Lorcan ve Gavriel'ı bul," dedi. "Sizi birazdan bulurum."

Bir an için Aelin'ın yüzünde okunmaz bir ifade belirdi. Belki de muharebeden önce biraz yalnız kalmak istiyordu. Rowan onun gözlerinden bir şeyler okumaya çalışsa da Aelin yüzünü kendisi için seçtiği kalkana çevirdi. Kalkanın üzerine kafa yorar gibi.

Böylece Rowan ve Fenrys yukarı katların yolunu tutarken Elide çalıntı malzemelerin taşınmasına yadım etti. Kimse onları durdurmadı. Gökyüzü griye çalıp askerler mazgallı siperlerindeki yerlerine koşarken bunun sırası değildi.

Rowan ve Fenrys'in çok da uzağa gitmesi gerekmedi. Alt kattaki kapılarda görev alacaklardı. Morath'n iyice çaresiz hale gelirse kullanacağı koçbaşlarının hedefleyeceği noktalarda.

Bir üst katlarında, Chaol muhteşem siyah atının sırtında oturuyordu. Kısrağın burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Rowan bir elini kaldırıp Chaol'u selamladı. Chaol da ona selam verip gözlerini düşman ordusuna çevirdi.

İlk manevrayı hakanlık askerleri yapacaktı. Morath'i püskürtecek ilk saldırı olacaktı bu.

Fenrys "İşin bu kısmından ne kadar nefret ettiğimi hep unutuyorum," diye mırıldandı. "Her şey başlamadan önceki bekleme aşaması."

Rowan bir homurtuyla ona hak verdiğini belli etti.

Gavriel yanlarına geldi. Lorcan onun arkasında karanlık bir fırtına gibiydi. Rowan tek kelime etmeden Lorcan'e topladığı zırh parçalarını uzattı. "Anielle Lordu'nun lütfu."

Lorcan, Rowan'a yalan söylediğini iyi bildiğini belli eden bir bakış atsa da hemen dikkatle zırhı kuşanmaya koyuldu. Gavriel da aynını yaptı. Zırh etraflarındaki askerlere tanıdık gelmişse de Chaol zırhı tanımışsa da kimse tek kelime etmedi.

Uzaklarda, gri gök daha da aydınlanırken Morath ordusu hakanın altın ordusunun çoktan yerini aldığını görüp huzursuzlaştı.

Bir tek ruk'un tiz çığlığının düşman ordusuna meydan okumasıyla eşliğinde hakanlık ordusu hareketlendi.

Mükemmel hizalanmış piyadeler mızraklarını uzatarak, kalkanlarının kenarları birbirine yapışık halde yürümeye başladılar. Darghan süvarileri piyadelerin her iki yanında ilerliyordu. Morath'i istedikleri her yere sürebilecek büyük bir güç. Tepelerinde ise göğe yükselen ruk'ların sırtındaki rukhin'ler yaylarını hazırlayıp hedeflerin belirliyorlardı.

Chaol hisarının askerlerine "Hazırlanın," diye seslendi.

Askerler hareketlenirken zırhlar tıngırdadı. Adamların korkularının kokusu Rowan'ın burnuna doldu.

Bugün o gündü. Ümitlerinin ayakta mı kalacağını yoksa yok mu olacağını belirleyecek gün.

Şimdiden uyanan gök onlara doğru çekilen iki kuşatma kulesini

görünür kılmıştı. Duvarın sağ tarafında. Rowan'ın önceki gece keşif uçuşu yaptığındaki yerine kıyasla kule çok daha yakına gelmişti. Anlaşılan gece Morath de uyumamıştı.

Ruk'lar kendi ordularıyla geride kalacak, Morath ordusunu hisara sürecekti. Orada tek tek ortadan kaldırılmaları için.

Gavriel "İlk kulenin duvarla temas etmesi dakikalar içinde gerçekleşecek," dedi.

Mazgallı siperlere, siperlerdeki askerlere göz gezdirse de Aelin'ı göremedi.

Lorcan "Birleri ona süslenip püslenmeyi bırakıp buraya gelmesini söylese iyi olacak," diye mırıldandı.

Rowan uyarı mahiyetinde Lorcan'e hırladı.

Zırhlı ayakların ve kalkanların tıngırtıları tanıdık bir şarkı gibiydi. Mızraklarını hazır eden Morath piyadeleri hisar duvarlarını hedef alıyorlardı. Ordunun diğer ucunda askerler yüzlerini farklı bir yöne çevirmişler, mızraklarını ve kargılarını hakanlık ordusunu karşılamak için doğrultmuşlardı.

Hakanlık askerlerinin saflarının gerisinden bir boru sesi gelmesiyle oklar fırladı.

Morath askerleri hiç tereddüde kapılmadıkları gibi arka saflarının başına ne geldiğini görmek için dönüp bakmadılar da.

Fenrys çenesiyle düşman saflarının arasındaki dalgalanmaya işaret edip "Merdivenler," diye mırıldandı. Devasa, demir kuşatma merdivenleri kalabalığı yarıyordu.

Lorcan, Fenrys kadar alçak sesle "Demek bu seferki hücumu topyekûn bir saldırıya çevirecekler," dedi. Hepsi de yakınlarındaki askerlerin kendilerini işitmemelerine özen gösteriyordu. "Hakanlık onları silip süpüremeden hisara sızmaya çalışacaklar."

Chaol'un haykırışı çınladı: "Okçular!" Arkalarında, mazgallı siperlerde yaylar gıcırdadı.

Fenrys sırtından aldığı yaya bir ok taktı.

Rowan yayını sırtında tuttu. Ok kılıfına dokunmadı. Gavriel ve Lorcan de öyle. Günün ilerleyen saatlerinde çok daha önemli hedefler için kullanmaları gerekebilecek oklarını birkaç askere harcamalarına gerek yoktu.

Fakat birinin düşman askerlerini tepelerken görülmesi gereki-

yordu. Askerlerin moralini yükseltmesi için. Rowan kadar iyi bir okçu olan Fenrys bu iş için biçilmiş kaftandı.

Rowan, Fenrys'in okunu nişanladığı noktaya bakınca okun hedefinin kuşatma merdivenlerinden birini çeken askerlerden biri olduğunu gördü. "Etkileyici bir atış olsun," diye mırıldandı.

Fenrys de ona mırıldanarak, "Sen kendi işine bak," diye karşılık verdi. Chaol'un emrini beklerken hedefini okunun ucuyla takip etti.

Aelin az sonra gelmezse siperlerden ayrılmak zorunda kalacaktı. Aelin ne diye bekliyordu hâlâ?

Lorcan kadim kılıcını çekti. Rowan o kılıcın buradan çok uzaktaki krallıklarda, bundan çok daha uzun savaşlarda askerlerin canını aldığına şahitlik etmişti. "O kuşatma kulesini duvara yasladıklarında kapılara yönelecekler," dedi. Siperden bir kat aşağıdaki kapıya ve o kapının önünde dikilen küçük savunma birliğine baktı. Metal kapıları desteklemek için ağaçlar kesilmişti. Fakat etkili bir grup düşman askeri kapının başına üşüşürse bu destekleri ve ağır kilitler dakikalar içinde ortadan kaldırabilirler, ardından kapıları ötedeki düşman askerlerine açabilirlerdi.

Rowan "O kadar ilerlemelerine izin vermeyeceğiz," deyip ağır ağır yaklaşan devasa kuleyi süzdü. Kulenin arkasında çok sayıda asker vardı. Kulenin içine girmeyi bekliyorlardı. "Chaol geçen gün yardımımız olmadan kuleyi yıktı. Aynısı tekrar olabilir."

"Ok at!" Chaol'un kükreyişi taşlardan yankılanırken oklar vınladı.

Oklar bir çekirge sürüsü gibi aşağıda ilerleyen askerlerin üzerine uçtu. Fenrys'in oku ölümcül bir kesinlikle hedefini buldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar ilk oku ikincisi takip etti. Kuşatma merdivenindeki ikinci bir asker yere düştü.

Aelin hangi cehennemdeydi?..

Morath ordusu durmadı. Ön saflarda düşen askerleri çiğneyerek ilerlediler.

Mazgallı siperlerdeki insanların korkusu Rowan'ın tenine dalga dalga ulaştı. O korkuyu bastırmaları için Rowan ve takımının hızlı ve etkili bir şekilde saldırmaları gerekiyordu.

Hantal kuşatma kulesi ağır ağır yaklaşıyordu. Rowan'ın bir bakışıyla o ve arkadaşları kulenin kesin olarak mazgallı siperleri vu-

racağı noktaya hareketlendiler. Kapıya inen merdivenlerin yakınına. Morath ordusu saldıracağı yeri iyi seçmişti.

Yanlarından geçtikleri askerlerden bazıları dua ediyordu. Sabah ayazına titreyen sözcükler karışıyordu.

Lorcan askerlerden birine "Nefesini tanrılara değil muharebeye sakla," dedi.

Rowan, Lorcan'e bir bakış attı. Fakat Lorcan'e hayretle bakan asker sesini kesti.

Chaol okçulara tekrar atış yapmalarını emretti. Oklar havalandı. Fenrys yürürken ok atıyordu. Hiç zorlanmıyormuş gibi.

Yine de saflardan dua fısıltıları ve titreyen kılıçların tıngırtıları hâlâ geliyordu.

Yukarıda, Chaol'un yanındaki askerler yüzlerinde kararlı bir ifadeyle yerlerinden kımıldamıyordu.

Fakat mazgallı siperlerin olduğu kattaki yüzler...kireç kesilmişti. Askerlerin gözleri korkuyla açılmıştı.

Fenrys sıktığı dişlerinin arsından "Birileri ilham verici birkaç söz söylese iyi olacak," deyip bir ok daha fırlattı. "Yoksa bu adamlar bir dakika sonra altlarına edecekler."

Zira sadece bir dakikaları kalmıştı. İlk kuşatma kulesi yaklaşıyordu.

Lorcan "Yakışıklı olan sensin," diye çıkıştı. "Sen yaparsan daha etkili olur."

Fenrys yanıt veremeden Rowan "Nutuk atma zamanı geçti," diye araya girdi. "Onlara neler yapabileceğimizi gösterirsek daha iyi olur."

Duvarın üzerinde yerlerini aldılar. Tam da mazgallı sipere uzanacak köprünün karşısına.

Rowan kılıcını çekip başparmağıyla kemerindeki savaş baltasının bağını çözdü. Gavriel ikiz kılıçlarını sırtındaki kınlarından çıkartıp Rowan'ın sağına geçti. Lorcan de soluna. Fenrys diğerlerinin ölüm ağını aşabilecekleri yakalamak için arkalarına geçti.

Ölümlü askerler Fey savaşçılarının arkasına toplandı. Nihayet kapılar Morath saldırısıyla sarsıldı.

Rowan nefeslerini düzenleyip büyüsünü Valg akciğerlerini parçalamaya hazırladı. Önce silahlarıyla birkaçını öldürecekti. Bunun

ne kadar kolay yapılabileceğini, Morah'in çaresiz kaldığını ve zaferin yakın olduğunu göstermek için. Büyüsü sonra gelecekti.

Kuşatma kulesi gıcırtılarla yavaşlatıp durdu.

Tam o anda altlarında kalan duvar sarsıldı. Fenrys "Kutsal tanrılar adına," diye fısıldadı.

Tepkisinin nedeni indirilen köprü ve kulenin karanlığı içinde kalan çok sayıdaki asker değildi.

Hisarın arkalarında kalan kemerli geçidinde beliren kişiydi. Orada beliren şeydi.

Rowan gözlerini nereye çevireceğini bilemiyordu. Kuşatma kulesinden dökülüp siperlere sıçrayan askerlere mi yoksa Aelin'a mı?

Terrasen kraliçesine.

Aelin hisarın altında kendisine uygun bir zırh bulmuştu. Güzel, soluk renkli altından zırh bir yaz şafağı gibi ışıldıyordu. Arkadan bağlı, örgülü saçlarının üzerinde bir taç vardı. Hayır, bu bir taç değil, bir zırh parçasıydı. Uzun zaman önce ölen bir leydinin kadim zırhından bir parça.

Bir savaş tacı. Muharebede takılacak bir taç. Ordulara liderlik ederken takılacak bir taç.

Aelin kalkanını kaldırırken yüzünde hiç korku, şüphe yoktu. Morath askerlerinin ilki üzerine gelirken Goldryn'i elinde çevirdi.

Hızla kılıcı yukarı savurmasıyla bir Morath piyadesinin bedenini göbeğinden çenesine kadar yardı. Askerin siyah kanı püskürdü. Aelin yeniden harekete geçmişti bile. Bir kayanın çevresinden akan bir nehir gibi.

Rowan ileri atıldı. Kılıcı ve baltası hedeflerini bulurken bile gözleri Aelin'ın üzerindeydi.

Aelin kalkanıyla yaklaşan savaşçıya vurdu. Goldryn bir başka savaşçıyı biçer biçmez kraliçe kılıcı az önce hamlesini savuşturduğu diğer askere sapladı.

Sonra bunları tekrar tekrar yaptı.

Bir yandan kuşatma kulesine ilerleyerek. Durdurulamaz bir şekilde. *Dizginsizce.*

Saflarda bir haber yayıldı. *Kraliçe gelmiş.*

Sıralarını bekleyen askerler onlara doğru döndü.

Aelin üç Valg askerinin üzerine çullandı. İşini bitirdiğinde asker-

ler taşların üzerinde can veriyorlardı.

Ardından kuşatma kulesinin geniş ağzının önüne, tam da asker kalabalığının yolunun üzerine geçti. Gemiyle buraya gelirken, yolda yaptığı tüm talimler; ellerinde çıkan tüm nasırlar... Hepsi kendisini buna hazırlamak içindi.

Kraliçe gelmiş.

Goldryn'in kararlı hamleleri eşliğinde, kalkanı kolunun uzantısına dönen Aelin karşısına çıkan her askerle göğüs göğse çarpışırken şimdi hakanlık ordusunun üzerinde bir güneş gibi parlıyordu.

Beş, on... Aelin hiç durmuyor, eğiliyor, kılıcını sallıyor, itiyor, döndürüyor; siyah kan etrafa saçılıyordu. Aelin'ın yüzü kararlı, yılmaz bir iradenin portresi gibiydi.

"Kraliçe!" diye haykırdı askerler. *"Kraliçenin yanına!"*

Rowan çarpışarak ona doğru yaklaşırken, o haykırış siperlerde yankılanırken ve Anielle askerleri Aelin'a yardım etmek için ona doğru koşarken Rowan, Aelin'ın askerleri peşinden gelmeye teşvik etmesi için bir parça bile ateşe ihtiyacı olmadığını fark etti. Beklemiş, kendini dizginlemişti. Onlara kendisinin büyüsü olmadan, tanrısal bir gücü olmadan da neler yapabileceğini göstermek için.

Rowan hiç öyle görkemli bir sahne görmemişti. Hiçbir diyarda, hiçbir muharebede kuşatma kulesinin ağzında safları koruyan Aelin kadar ihtişamlı bir şeye şahit olmamıştı.

Şafak sökerken Rowan bir savaş narası atıp Morath askerlerinin üzerine çullandı.

İlk muharebe çatışmaların tonunu belirleyecekti.

Tonu belirleyip bir mesaj verecekti. Morath'e yönelik bir mesaj değildi bu.

Etkile bizi, demişti Hasar.

Aelin da bunu yapacaktı. Bu yüzden o altın zırhı ve savaş tacını seçmişti. Sonra ortaya çıkmak için şafağa, o kuşatma kulesinin mazgallı siperlere çarpana dek beklemişti.

Askerlerin iradesinin kırılmaması, gözlerindeki yılgınlığın silinmesi için.

Hakanlık asilzadelerini kendisinin neler yapabildiğine, neler *yapabileceğine* ikna etmek için. Bir tehdit değil, bir hatırlatma.

Aelin çaresiz bir prenses değildi. Asla da olmamıştı.

Goldryn her darbede vınlarken her bir düşman askerini, o askerlerin silahlarını gözlemleyen ve onların işini uygun şekilde bitiren Aelin'ın zihni kılıç kadar soğuk ve keskindi. Aelin, Rowan'ın yanında savaştığının, Gabriel ve Fenrys'in ise solunda çarpıştıklarının hayal meyal farkındaydı.

Fakat meydan okuyan savaş naralarıyla mücadeleye katılan ölümlü askerlerin gayet farkındaydı. Onlar muharebelerde bu noktaya kadar sağ kalmışlardı. Bugünden de sağ çıkacaklardı. Hakanlık asilzadeleri de buna şahit olacaklardı.

Dört nala koşan atların toynak sesleri muharebenin gürültüsünü bastırırken Chaol göründü. Kılıcı parlıyor, kulenin girişinden akan o sonu gelmez dalgayı kesiyordu.

"Lord Chaol'un yanına! Kraliçenin yanına!"

İkisi de Rifthold'dan ne kadar da uzaktaydılar. O suikastçıdan ve o yüzbaşıdan.

Duvarın diğer yanındaki ordudan oklar yağsa da buz gibi bir rüzgâr o okları hedeflerini bulamadan paramparça etti.

Sonra koyu bir bulanıklık yanlarından hızla geçti ve Lorcan kuşatma kulesinin ağzında belirdi. Kılıcını öyle hızlı savuruyordu ki Aelin kılıcın hareketlerini takip etmekte güçlük çekiyordu. Lorcan çarpışarak kulenin metal köprüsüne, ötesindeki merdivene ulaştı. Sonrasında yamaçtan aşağı, savaşın ortasına indi.

Aşağıda bir gümbürtü koptu. Morath askerleri koçbaşlarını getirmişti.

Aelin'ın yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. Hepsinin işini bitirecekti. Sonra da Erawan'i öldürecekti. Sonunda da Maeve'in karşısına çıkacaktı.

Savaş alanının diğer ucunda hakanlık ordusu düşmanı püskürtüyor, adım adım savaş alanına hâkim oluyordu.

Çaresiz değildi. Hapsedilmiş değildi. Bir daha da asla olmayacaktı.

Ölüm Aelin'ın kanında bir melodiye dönerken, kuleden dışarı akan asker seli yavaşladı. Lorcan kuleyi içeriden fethediyormuş

gibi. Ondan kurtulan düşmanlar ise ya Aelin'ın ya Rowan'ın kılıcıyla buluşuyordu. Altın sarısı bir parıltının ardından Gavriel da kuşatma kulesinin içine girip can almaya başladı. İkiz kılıçları bir hortumdan farksızdı.

Aelin, Lorcan ve Aslan'ın en alt kata ulaştıklarında ne yapacaklarını, kuleyi nasıl etkisiz hale getireceklerini bilmiyordu. Bunu düşünmedi de.

Can alıp hiç durmadan hareket ettiği, nefeslerin kana karıştığı, kendisini özgür hissettiği bu yerde Aelin'ın bunları düşünecek hali yoktu.

Geçen o uzun, çok uzun yıllarda ölüm Aelin için hem bir lanet hem de lütuf olmuştu. Altın sarısı sabah güneşinin altında ölümü bir kez daha selamlarken mutluydu.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elide mazgallı siperlerde bile değildi. Daha şimdiden bir başka savaşa göğüs germek zorunda kalmamayı diliyordu.

İçeri çekilen askerler, o askerlerin yaraları... Şifacıların nasıl o kadar sakin olabildiklerini anlamıyordu. İç organları karnındaki kesikten sarkan bir adam avazı çıktığı kadar haykırırken Yrene Westfall'un nasıl öyle sakince çalışabildiğini anlamıyordu.

Hisar ara sıra sarsılırken Elide bunun ne anlama geldiğini bilmediği için memnundu. Her ne kadar dostlarının ne durumda olduğunu bilememek içini kemirse de. Kağanın ordusu çok yakın olduğundan bu kâbus yakında sona erebilirdi.

Elide kavalkemiği bacağından fırlamış bir adamı görüp kustuğunda koyu tenli, sert bakışlı, Eretia adındaki şifacı ona muharebenin bitmesinin uzun saatler alacağını, bu yüzden öğürmeyi bırakıp işinin başına dönmesini söylemişti.

Elide'ın yapabileceği pek bir iş de yoktu. Lochan soyunun damarlarında bolca akan güce karşın Elide'ın büyü gücü hiç yoktu. İnsanların içini ve yalanlarını okumak dışında herhangi bir yeteneği de. Fakat şifacıların çırpınan adamları zaptetmelerine yardım ediyor. Sargı ve sıcak su ve şifacıların istediği merhemleri ve şifalı otları getirmeye koşuyordu.

Hiçbiri bağırmadı. Büyüleri etraflarında parlak ışıklar yayan şifacılar ancak bir askerin haykırışları konuşmalarını bastıracak olursa seslerini yükseltiyorlardı.

Büyük Salon'un yüksek pencerelerine vuran ışığa bakılırsa güneş henüz ufkun üzerine çıkmıştı. Şimdiden çok ayıda asker yaralı

yatıyordu. Hem de çok sayıda.

Dahası da geliyordu. Elide durmak bilmiyordu. Aksayan bacağının acısı zaman zaman şiddetleniyordu. Askerlerin çektikleri acının yanında Elide'ın hissettiği acı küçük kalırdı. Onların siperlerde neyle yüzleştiklerinin yanında.

Elide dostlarını düşünmemeye çalıştı. Geçen gece odaya gelmeyen ve bu sabah yanlarına uğramayan Lorcan'i de. Lorcan, Elide'ın yakınında olmak istemiyordu sanki. Elide'ın ağzından çıkan tüm o nefret dolu sözler içine işlemiş gibi.

Böylece Elide becerikli şifacılara yardım etmeye, haykıran ve yakaran askerleri tutmaya devam etti.

Farasha mazgallı siperlere ulaşan Morath askerlerinden kaçmadı. Duvara yaslanan ikinci kuşatma kulesinden çıkanlardan ya da merdivenlere ulaşmayı başaranlardan da.

Hayır, o heybetli at onları eziyordu. Korkusuz ve amansızdı. Tam da Chaol'un tahmin ettiği gibi. İsminin anlamı *kelebek* olan bir at Valg piyadelerini ezip geçiyordu.

Nefesi boğazına düğümlenmese Chaol gülümseyebilirdi. Adamları etrafında kesilip biçilmese biraz olsun gülebilirdi de.

Fakat Morath askerleri duvarlara ve kapılara Chaol'un o güne dek şahit olmadığı bir hiddetle hücum ediyorlardı. Belki de Anielle'e kimin geldiğini, şu an kendilerini kimin biçtiğini biliyorlardı. Aelin ve Rowan sırt sırta çarpışıyordu ve Fenrys ikinci kuşatma kulesinde Chaol'a ulaşmak için mazgallı siperlerden düşmanı yarıp geçerek inmişti.

Chaol'un kılıç kullanan kolu hiç teklemiyordu. Geçen önce bir, sonra iki saatin ardından yorgunluk üzerine çökmeye başlasa da. Düşman askerlerinin oluşturduğu denizin uzak ucunda rukhin'ler ve Darghan orduları Morath askerlerini kuvvetleri arasına sürüp eziyor, onları hisar duvarlarına itiyorlardı.

Belli ki Morath birliklerinin teslim olmak gibi bir niyetleri yoktu. Tek düşündükleri yıkmak, ölmeden önce hisara girip alabilecekleri kadar çok can almaktı.

Kalkanı kana bulanan ve ezilen, bindiği at öfkeli bir şeytana dönüşen Chaol kılıcını savurmaya devam etti. Karısı arkasındaki hisardaydı. Chaol onu hüsrana uğratmayacaktı.

Kısa sürede Nesryn'in okları tükendi.

Morath askerleri kaçmadılar. Darghan binicilerinin ve üzerlerine çullanan piyadelerin gücüne rağmen. Ağır ağır ilerliyor, gerilerinde karalar içinde cesetler ve altın rengi zırhlar bırakarak. Ölenler kendi askerlerinden çok Morath askerleri de olsa onca askerin öldüğünü görmek zor, neredeyse dayanılmaz bir durumdu. Darghan'ların o güzelim atlarını binicisiz ya da ölmüş halde görmek de.

Rukhin'ler de kayıp vermişlerse de sayı o denli yüksek değildi. Bunda artık aşağılarında çarpışan ordunun da etkisi olmuştu.

Sartaq birliğe tam ortada liderlik ederken Nesryn sol kanada komuta ediyor, Sartaq'a ve Kadara'ya göz kulak oluyordu. Bir gözü de sağ kanadı muharebenin batı ucuna yönlendiren Borte ve Yeran'ın üzerindeydi. Falkan Ennar ruk formunda Borte ve Yeran'ın yanındaydı. Belki de hayal gücünün bir oyunuydu fakat Nesryn şekil değiştirenin tazelenmiş bir kuvvetle savaştığına yemin edebilirdi. Kendisine dönen yıllar fiziksel gücünü artırmış gibi.

Nesryn'in Salkhi'yi dürtmesiyle bir kez daha dalışa geçtiler. Arkalarındaki biniciler peşlerinden geldi. Oklar ve mızraklar onları karşılamak için havaya çevrilirken bazı Morath askerleri kaçmaya başladı. Nesryn ve Salkhi daha da çok siyah kanla kaplanmış halde havaya yükseldiler.

Epey yukarılarında ikiz rukhin keşif eri devriyeleri muharebeyi gözlüyordu. Nesryn yüzündeki siyah kanı silerken bir binici dalışa geçerek Sartaq'ın yanına geldi.

Hemen ardından Sartaq oradan uzaklaştı.

Nesryn az sonra yapacağından dolayı Sartaq'ın kendisine çok öfkeleneceğini bilse de arkasındaki rukhin yüzbaşısına haykırarak uçuş düzenini korumasını söyledikten sonra Salkhi'yle prensin peşine düştü.

Sartaq rüzgârda sesini duyurmak için yüksek sesle *"Yerine dön,"*

emrini verdi. Yüzü alışagelmedik bir şekilde kireç kesilmişti.

Sartaq ileriye, gölün ve şehrin hemen ötesindeki dağların oluşturduğu duvara işaret etti.

Sartaq'ın bir süre önce yıkıp Morath ordusunu boğmak için kullanabileceklerinden bahsettiği baraja.

Salkhi'nin kanatlarını her çırpışında her şey daha da belirginleşiyordu. Sartaq'ı öyle telaşlandıranın ne olduğu ortaya çıktı.

Bir grup Morath askeri gece dinlenmeyip terk edilmiş şehre sızmıştı. Eteklerinden dağlara tırmanmak için. Sonra da baraja.

Şimdi koçbaşlarıyla ve o amansız kurnazlıklarıyla barajın suyunu serbest bırakmaya çalışıyorlardı.

Salkhi düşmana yaklaşırken Nesryn bir ok almak için elini uzattı. Parmakları sadece havayla buluştu.

Sartaq'ın ise hâlâ iki oku vardı. Her ikisini de barajın merkezine devasa koçbaşını iten otuz kadar Morath askerine fırlattı. Tahta, taş ve demir; kadim ve felaketlere gebe. Birkaç çatlak barajı yıkmaya yetecekti.

Sonra barajın ardında dizginlenen gölün yukarısı ve nehir öfkeyle ovaya akacaktı.

Morath kendi kuvvetlerinin de selle ortadan kalkmasını umursamıyordu. Bugün zaten muharebeyi kaybedeceklerdi.

O ovadan hakanlık ordusunun da canlı çıkmasına izin vermeyeceklerdi.

Sartaq'ın her iki oku da hedeflerini buldu. Fakat yere yığılan askerler diğerlerinin koçbaşını bırakıp kaçmasına neden olmadı. Morath askerleri koçbaşını yeniden geri çekip ileri ittiler.

Tahtaya çarpan tahtanın gümbürtüsü yankılanarak ikisine ulaştı.

Koçbaşının ucundaki demir eklentileri görebilecek kadar yaklaştılar. Kalın bir demir kaplama, üzerinde parçalamak ve delmek için tasarlanmış çiviler. Salkhi ve Kadara koçbaşına ulaşabilirlerse, askerler koçbaşından ayırabilirlerse...

Metal gıcırdayıp tıngırdarken Sartaq'ın savaş narası yankılandı.

Salkhi içgüdüsel bir tepkiyle yana yattı. Üzerlerine gelen devasa demir oku Nesryn'den önce fark etmişti. Ok oraya tekerleklerle taşınmış olmaları gereken ağır görünümlü bir aletten fırlatılmıştı.

Demir ok epey farkla onları ıskalayıp dağın kayalarına çarptı.

Hedefini bulsa Salkhi'nin göğsüne saplanıp kalbini delecekti.

Midesi altüst olan Nesryn yeniden yükselerek aşağıdaki askerleri inceledi.

Yakınındaki Sartaq ona işaret etti. *İki farklı yönden yaklaşıp ortada buluşalım.*

Rüzgârlar kulaklarında uğuldasa da Nesryn dizginleri çekiştirdi. Salkhi havada geniş bir yay çizerek yana saptı. Sartaq da Kadara'ya Nesryn'in manevrasının birebir aynısını diğer yöne gerçekleştirdi.

Nesryn, ruk'una "Mümkün olduğunca hızlı ol Salkhi!" diye bağırdı.

Askerlere gitgide yaklaşan Salkhi ve Kadara birbirlerine doğru süzülüp havada buluştuktan sonra yeniden yay çizerek ters yönlere uçtular. Rüzgâr kadar hızlı mekik dokuyarak. Okçulara kolay hedef olmayacaklardı.

Demir bir ok Sartaq'a doğru fırlayıp hemen üzerinden geçti. Devasa ok az kalsın başını sıyıracaktı.

Koçbaşı bir kez daha ahşapla buluştu.

Bu kez bir çatırtı geldi. Pes bir gıcırtı. Korkunç bir canavar uzun uykusundan uyanmış gibi.

Atılan yeni bir ok onları ıskaladı. Nesryn ve Sartaq bir kez daha birbirlerinin yanından geçtiler. Öyle hızlı uçuyorlardı ki Nesryn'in gözleri sulanmıştı. Rüzgâr uğulduyor, ölenlerin ve yaralıların seslerini taşıyordu.

Sonrasında hedeflerine ulaştılar. Salkhi'nin pençeleri uzatarak o okları fırlatan demir makineyle buluştu. Makineyi parçaladı. Ruk'un tepelerine binmesiyle askerler çığlıklar attılar.

Koçbaşının başındaki askerler yine bir gümbürtü eşliğinde barajı döverken Sartaq ve Kadara onlara saldırdı. Askerler sağa sola uçuşurken bazıları baraja çarptı. Bazıları yere parçalanmış halde indi.

Kadara koçbaşını yakındaki dağın yamacına fırlattı. Çarpmanın şiddetiyle tahtalar parçalandı. Koçbaşı kayaların arasına yuvarlanıp gözden kayboldu.

Ovadaki savaş şiddetlenirken kalbi küt küt atan Nesryn, Salkhi'yi çevirip baraj duvarına göz gezdirdi. Yanındaki Sartaq da aynısını yaptı.

Gördükleri manzara karşısında rüzgârlar el verdiğince hızlı bir şekilde hisara geri uçtular.

Lorcan çarpışarak, yoluna çıkan askerleri öldürerek ilk kulenin loş ve dar içine ulaştı. Gavriel onun peşinden geliyordu. Lorcan içeri girmeye çalışan askerler karşı kule girişini tutarken Gavriel ona yetişti.

İkisi asker selini durdurdular. Yine de birkaç Morath askeri kılıçlarından kurtuldu. Whitethorn ve kraliçe onların işini bitirmek için bekliyor olacaklardı.

Lorcan, Gavriel'la ne kadar süre kuşatma kulesinin girişini tuttuklarının hesabını yapamaz oldu. Kendi ordularının kuleyi yıkmasının ne kadar zaman alacağını da bilmiyordu.

Büyüleri işe yaramayacaktı. Lanet yapı tamamen demirden yapılmıştı. Merdivenler de öyle. Morath onların orada olacağını öngörmüş gibi.

Kulenin yıkılışını anlamalarını sağlayan sadece devrilen metalin gıcırtıları oldu. İkisi aceleyle muharebe meydanına döndü.

Kendilerini kapıların ötesinde buldular. Fenrys ve Chaol okçularla siper duvarlarında belirdi. İkisi Lorcan ve Gavriel'ın peşine düşen askerlere ok yağdırdı.

Fakat o ve Aslan çoktan bir sonraki hedeflerini belirlemişlerdi: Gitgide zayıflayan kapıları hâlâ döven koçbaşı. Tepelerindeki okçuların koruması altında Morath askerlerini kesip biçerek koçbaşına doğru ilerlediler. Ardından koçbaşının çevresindekileri öldürdüler. Ta ki koçbaşı gürültüyle yere düşene ve ikisine saldıran Morath askerleri selinin altında unutulana dek.

Cesetler etraflarında yığılırken Lorcan'in nefesleri düzenliydi.

Kapıyı kağanın ordusu Morath ordusunu ezene kadar tutmaları yeterli gelecekti.

Yukarıdan hızlı, amansız bir rüzgâr ölüm dansına katıldı. Rüzgâr üzerlerine gelen askerlerin akciğerlerindeki havayı söküp çıkardı. Üstelik Whitethorn bir yandan mazgallı siperlerde savaşırken.

Lorcan bir kez daha geçen zamandan emin olamaz oldu. Sadece güneşin gökte kat ettiği mesafeden emin olabiliyordu.

Fakat kağanın ordusu muharebe alanına ağır ağır hâkim olmaya başlıyordu.

Muharebe meydanına ruk'ların kuşatma merdivenlerini hisar duvarlarından ayırabilmelerine imkân verecek kadar hâkim olmuşlardı. Öyle ki Lord Chaol ona ve Gavriel'a bir kuşatma merdiveninden çıkıp kuşatma merdiveninden çıkıp yanlarına dönmeleri haykırmıştı.

Gavriel emre itaat etti. Demir merdivenin Morath askerlerinden arındığını ve ancak mazgallı siperlere geri tırmanmalarına yetecek kadar ayakta kalabileceğini fark etti.

Fakat kağanın kuvvetler yakındaydı. Lorcan omzunun dürtüldüğünü hissettiğinde. Kaçmaları değil, dövüşmeleri için bir işaret.

Lorcan kendisinden isteneni yaptı. Merdiveni yarılayan Gavriel'a seslenmeye gerek duymadan kendisini çatışmanın içine attı.

Lorcan savaşmak için doğmuştu. Hangi kraliçeye hizmet ederse etsin, o kraliçe ister Valg ister insan olsun, Lorcan *bunu* yapmak için eğitilmişti.

Lorcan düşmanları biçerek kendisine yol açıp kağanın saflarına yaklaştı. Bazı Morath askerleri ondan kaçıyordu. Bazıları ise ona erişemeden yere yığılıyor, Lorcan'i büyüsü onlar hayatlarından koparıyordu.

Az kalmıştı. Muharebe meydanı yakında onların olacak, Lorcan'in kanındaki şarkı susacaktı.

Bir yanı bunların bitmesini istemiyordu. Bedeni dinlenmek için can atarken bile.

Fakat savaş bitince geriye ne kalacaktı?

Hiçbir şey. Elide bunu açıkça belli etmişti. Elide onu seviyor fakat bu yüzden kendisinden nefret ediyordu.

Lorcan onu hak etmemişti zaten.

Elide huzurlu ve mutlu bir hayatı hak ediyordu. Lorcan'e yabancı kavramlardı bunlar. Birlikte yolculuk ettikleri aylarda bunları az da olsa tattığını düşünmüştü Her şey mahvolmadan önce. Fakat artık Lorcan o tarz şeylerin kendisine uygun olmadığını biliyordu.

Fakat bu muharebe meydanı, çevresindeki bu ölüm şarkısı... Lorcan bunu yapabilirdi işte. Bundan keyif alabilirdi.

Hakanlık ordusu askerlerinin altın miğferleri belirdi. Güçlü arları amansızca ilerliyordu. Lorcan'in birlikte savaştığı tüm ölümlü ordularından iyi bir orduydu bu. Birçok ölümsüzler krallıklarında savaştıklarından da.

Kanındaki ölüm şarkısına itaat eden Lorcan kalkanlarını indirdi. Kolay olsun istemiyordu Her darbeyi *hissetmek,* düşmanının canının kılıcının altında can verişini görmek istiyordu.

Sonunun ne olacağı umurunda değildi. Hisara dönmemesi kimsenin umurunda olmazdı zaten. Üzerine gelen on askerle tereddüt etmeden kapıştı.

Belki de birazdan olacakları hak etmişti. Acınası düşünceleriyle ve kalkanlarını indirerek sergilediği kibirle hak etmişti bunu.

Bir an için Morath piyadelerini karanlık yaratıcılarına ustaca gönderirken hemen sonrasında onların püsküren iğrenç kanlarının tadına bakarak sırıtıyordu.

Arkasında metalin parıltısını fark etti. Lorcan dönüp kılıcını kaldırdı. Fakat iş işten geçmişti.

Valg askerinin kılıcı yukarı savruldu. Omurgasındaki et yarılırken beli geriye bükülen Lorcan haykırdı. Zırhı da yoktu. Göğüslerini ve sırtlarını kapatacak, üzerlerine olacak zırhlar bulamamışlardı.

Morath askeri yeniden hareketlendi. Diğerlerinden daha ustaydı. Belki de bedenine musallat olduğu adam savaş alanında hünerli biriydi. İblisin avantaja çevirdiği bir özellik.

Lorcan daha kılıcını kaldıramadan asker kılıcını onun karnına sapladı.

Lorcan yere düştü. Kılıcı takırdadı. Buzlu çamur yüzüne onu bir lokmada yutacakmış gibi yapıştı. Onu Hellas'ın diyarına, olmayı hak ettiği yere çekecekmiş gibi.

Gümbürdeyen toynakların altında yer sarsıldı. Oklar tepesinde vızıldadı.

Sonrasında uğultu vardı. Daha sonrasında da karanlık.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kağanın ordusu hiç esir almadı.

Morath askerlerinden birkaçı şehre kaçmaya çalıştı. Hisarın mazgallı siperlerinde Aelin'ın yanında dikilen Rowan ruk'ların kaçan Morath askerlerini ölümcül bir çeviklikle bir bir avlayışını izliyordu.

Rowan'ın kulakları hâlâ savaşın gürültüsü yüzünden çınlıyor, nefesi Aelin'ın nefesleri gibi hırıltılı bir ritimle çıkıyordu. Şimdiden Rowan'ın küçük yaraları iyileşmeye başlamıştı. Lekeli giysilerinin altında karıncalanmayla karışık bir kaşıntı vardı. Fakat bacağında açılan yaranın iyileşmesi için daha uzun süre gerekecekti.

Ovanın diğer yanında, ufukta uzanan kağan ordusu tepeledikleri düşman askerlerinin bir daha kalkmaması için uğraşıyordu. Kılıçlar ve mızraklar ikindi güneşi altında parlıyor, kalkıp inerek kelleleri uçuruyordu. Rowan muharebenin kargaşasını ve telaşını hep hatırlasa da bunu –sonrasında gelen sersemliği ve bitkinliği– unutmuştu.

Şifacılar muharebe meydanında yerlerini almışlardı bile. Beyaz bayrakları siyah ve altın sarısı denizinde göze çarpıyordu. Daha yoğun bakıma ihtiyacı olanlar ruk'lar tarafından taşınarak dosdoğru kargaşa içindeki Büyük Salon'a getiriliyordu.

Kandan kayganlaşan mazgallı siperlerde, etrafları müttefikleriyle ve dostlarıyla çevriliydi. Rowan tek kelime etmeden deri su matarasını Aelin'a uzattı. Aelin kana kana suyu içip matarayı Fenrys'e uzattı.

Bir boşalım ve ardından gelen gevşeme. Aelin'ın eşi için muharebe öyle bir tecrübe olmuştu.

Prenses Hasar "Zayiat asgari düzeyde," dedi. Bir elini mazgallı siperin duvarında siyah ya da kırmızı kandan nasibini almamış bir noktaya yaslamıştı. "Piyadeler en büyük darbeyi aldılar; Darghan'lardan neredeyse hiç kayıp yok."

Rowan başını salladı Etkileyici. Hatta etkileyicin de öte bir sonuç. Kağanın ordusu başarılı bir şekilde koordine edilen bir kuvvet olduğunu göstermiş, buğday saplarını budayan çiftçiler gibi ovayı yarmıştı. Rowan muharebenin dansına kendisini kaptırmasa pekâlâ durup hakanlık ordusunu hayranlıkla izleyebilirdi.

Prenses tekerlekli sandalyede oturan Chaol'a doğru döndü. Chaol'un yüzü asıktı. "Ya sizin tarafta durum nasıl?"

Chaol, kollarını kavuşturmuş muharebe meydanını gözlemleyen babasına baktı. Babası onlara bakmadan "Çok kayıp var," dedi. "Bu kadarıyla konuyu kapatalım."

O adi herifin gözlerine acı aksetmiş gibiydi. Fakat başka tek kelime etmedi.

Chaol, Hasar'a özür mahiyetinde kaşlarını çattı. Sandalyenin kolçaklarını daha da sıktı. Anielle askerleri ne denli cesurca savaşmışlarsa da eğitimli bir birlik değildiler. Hayatta kalanların çoğu Beyaz Diş Dağları'nda vahşilerle savaşan, Chaol'un daha önce Rowan'a bahsettiği adamlardı. Ölenlerin çoğu o savaşlarda yer almamıştı.

Hasar nihayet Aelin'a baktı. "Bugün epey iyi müthiş bir gösteri sergilediğini işittim."

Rowan kendisini hazırladı.

Aelin gözlerini muharebe meydanından çevirip başını yana eğdi. "Senin de öyle yapmış gibi bir halin var."

Gerçekten Hasar'ın süslü zırhı da siyah kanla kaplıydı. Hasar savaşın tam ortasında Muniqi atının sırtında kapılara kadar at sürmüştü. Fakat prenses daha fazla konuşmadı.

Aelin'ın gözlerinde derin, neredeyse gizlenmiş bir öfke belirdi. Fakat tekrar ağzını açmadı. Prensese sonraki adımlarının ne olacağı konusunda yüklenmedi. Sadece muharebe meydanını bir kez daha izleyip dudağını ısırdı.

Savaş sırasında dur durak bilmemiş, sadece ortada öldürecek Valg kalmadığında durmuştu. Duvarların düşmandan temizlendiği

dakikalarda Aelin sessizleşmiş, dalgınlaşmıştı. Dövüşürken derinlerine gittiği o sakin ve soğuk yerden hâlâ çıkmamış gibi. Zırhlarını çıkarmaya gerek duymamıştı. Bronz savaş tacı kanla kaplanmış, saçları kandan keçeleşmişti.

Chaol'un babası Aelin'ın ve Rowan'ın zırhlarına bakıp öfkeden kireç kesilmişti. Chaol sadece tekerlekli sandalyesiyle babasının yanına gidip Rowan'ın işitemeyeceği kadar alçak bir sesle babasının kulağına bir şeyler söyleyince adam konuşmaktan vazgeçti.

Şimdilik. Düşünecek daha önemli meseleleri vardı. Aelin'ın eşine dudağını çiğnetecek şeyler. Prens Kashin'in ordusu geldiğinde; gerçekten kuzeye, Terrasen'e giderlerse. Bugün onları etkilemeyi başarmışlarsa.

Gökte iki şekil belirdi. Kadara ve Salkhi neredeyse kontrolsüz bir hızla hisara yaklaşıyordu.

Sartaq ve Nesryn mazgallı siperlere iniş yaparken insanlar ruk'ların yolundan çekildiler. İkisi eyerlerinden aşağı kayıp dosdoğru onların yanına geldiler.

"Bir sorunumuz var," dedi Nesryn. Yüzü kireç kesilmişti.

Sartaq'ın da yüzü solgundu. İkisinden de korkunun kokusu yayılıyordu.

Chaol'un sandalyesinin tekerlekleri bir kan birikintisinin içinden geçti. "Ne oldu?"

Aelin sırtını dikleştirdi. Gavriel ve Fenrys kıpırtısızdılar.

Nesryn şehrin diğer ucuna, sıradağlara işaret etti. "Savaşın sonuna doğru bir grup Moraths askeriyle karşılaştık. Barajı yıkmaya çalışıyorlardı."

Rowan küfretti. Chaol da.

Aelin "Herhalde sizin sayenizde amaçlarına ulaşamamışlardır," dedi. Fazlasıyla yakın baraja, barajın dizginlediği gölün yukarı tarafındaki sulara ve nehre baktı.

"Kısmen," dedi Sartaq. Çenesinde bir kas gerildi. "Fakat biz vardığımızda baraj epey hasar almıştı."

Hasar "Çıkar ağzından baklayı," diye tısladı.

Sartaq'ın siyah gözleri parladı. "Ovadaki ordumuzu oradan çekmemiz gerek. Hemen."

Chaol'un babası "Yıkılacak mı?" diye sordu.

Nesryn yüzünü ekşitti. "Muhtemelen evet."

Sartaq ovadaki hakanlık ordusuna işaret edip "Her an çökebilir," dedi. "Onları oradan çıkarmamız gerek."

Chaol'un babası "Gidebilecekleri hiçbir yer yok," dedi. "Su kilometrelerce bir mesafeye yayılır ve bu hisar kuvvetlerinizin tamamını alamaz."

Bunu Rowan da fark etmişti. Yüksek konumuna karşın hisar ovadaki ordunun büyüklüğünü kaldıramazdı. Yanından bile geçemezdi. Dondurucu su dağlardan ovaya akıp üzerlerine geldiğinde, önüne çıkan her şeyi silip süpürdüğünde ona dayanabilecek tek şey yüksek hisar olacaktı.

Hasar delici bakışlarını Chaol'a çevirdi. "Onlara nereye kaçmalarını söyleyeceğiz?"

Chaol "Ruk'ları çağırın," dedi. "Mümkün olduğunca çok askeri toplayıp onları arkamızda kalan tepeye taşımalılar." Hisarın içine inşa edildiği küçük dağa işaret etti. "Askerleri kayaların üzerine, elverişli her yere bırakın."

Prenses "Ya ruk'lara ulaşamayanlar ne olacak," diye bastırdı prenses. Sert bakışlı yüzünde paniği andıran bir ifade belirdi.

Rowan'ın kalbi küt küt atıyordu. Savaşı kazanmış olsalar da zaferlerinde son sözü düşmanları söyleyecekti.

Morath kağanın ordusunun ovadan sağ çıkmasına izin vermeyecekti.

"Başından beri bir tuzak mıydı bu?" Chaol çenesini ovuşturdu. "Erawan benim bir ordu getirdiğimi biliyordu. Anielle'i bu yüzden mi seçmişti? Geleceğimi bildiğinden ordumuzu yok etmek için o barajı kullanmayı mı düşündü?"

Aelin, Chaol'u "Bunu sonra düşünürsün," diye uyardı. Aelin'ın yüzü de Rowan'ınki kadar asıktı. Ovaya göz gezdirdi. "Onlara kaçmalarını söyleyin. Bir ruk bulamayanlar da koşsunlar. Oakwald'un kıyısına ulaşıp ağaçlara tırmanabilirlerse kurtulma şansları olabilir."

Eşi o büyüklükte bir dalganın o ağaçları da sular altında bırakacağını hatta köklerinden sökebileceğini söylemedi.

Gavriel "Hasarı tamir etmenin bir yolu yok mu?" diye sordu.

Sartaq "Barajı inceledik," dedi. Gırtlağı yukarı aşağı oynadı.

"Morath hangi noktaya zarar vereceğini iyi biliyormuş."

Fenrys, Rowan'a "Büyün işe yarar mı?" diye sordu. Nehri dondurabilir misin?"

Rowan zaten bu seçeneğin üzerine düşünmüştü. Başını iki yana salladı. "Nehir çok derin ve akıntı çok güçlü." Belki kuzenleri de yanında olsa bunu başarabilirlerdi. Fakat Enda ve Sellene kuzeyde, kardeşlerinin ve akrabalarının yanındaydılar."

Chaol alçak sesle "Hisar kapılarını açın," dedi. "Yakınlarda olanlar buraya koşsun. En uzaktakilerin ormana kaçmaları gerekecek."

Rowan, Aelin'la göz göze geldi.

Aelin'ın elleri titremeye başladı.

Her şey burada bitemez. Aelin böyle diyor gibiydi. Panik... Aelin'ın gözlerinde gerçekten panik vardı. Rowan onun titreyen elini tutup sıktı.

Fakat Aelin hiçbir doğru sözle ya da yalanla teselli edilemeyecek bir haldeydi.

Ovadaki orduyu hiçbir doğru söz ya da yalan kurtaramazdı.

Elide dostlarını ve müttefiklerini bir konsey salonunda değil mazgallı siperlerde buldu. Etraflarında cesetler ve kan yokmuş gibi.

Siyah ve kırmızı kanın üzerinde attığı her adımda yüzü ekşiyor, ölü askerlerin donuk gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Yrene onu Chaol'un durumuna bakması için göndermişti. Eşinden muharebenin başından beri hiçbir haber almayan bir kadının nefes nefese, korku içinde sorduğu bir soru.

Elide saatlerce şifacılara yardım etmesinin ardından kan ve kusmuk kokan o odadan kaçmaya can atıyordu. Fakat savaşın ardından temiz havayla gelen ferahlık kanlı siperler görmesiyle kısa kesilmişti. Dostlarının kireç gibi yüzlerini görmesiyle, gergin konuşmalarını işitmesiyle. Hepsi de dağlar ve muharebe meydanı arasında kalan bir yere bakıyordu.

Bir şeyler ters gitmişti. Bir terslik vardı.

Muharebe meydanı göz alabildiğince uzanıyor, şifacılar yerlerini belli edecek beyaz bayraklarla cesetlerin arasında koşuşturuyorlar-

dı. Sayıları çoktu. Birçok ölü ve yaralı. Onlardan oluşan bir deniz.

Elide, Chaol'un yanına vardığında Nesryn Faliq güzel ruk'unun sırtına binip aşağıdaki orduya doğru dalışa geçti. Hayır...diğer ruk'ların yanına uçuyordu.

Elide bir elini Lord Chaol'un omzuna koyup Chaol'un dikkatini uçan Nesryn'den kendisine çevirdi. Çevrelerinde kan lekeleri de olsa Chaol'un bronz gözleri canlı bakıyordu.

Ve dehşetle doluydular.

Yrene'in Elide'a iletmesini istediği mesaj her ne ise Elide'ın hafızasından uçuverdi. "Sorun nedir?"

Yanıt Aelin'dan geldi. Kanlı zırhı tuhaf ve kadimdi. Eskilerin bir yansıması. Kraliçe boğuk bir sesle "Baraj yıkılacak," dedi. "Ve ovadaki herkesi silip süpürecek."

Ah, tanrılar. Tanrılar adına.

Elide onlara tek tek baktı. Bir sonraki sorusunun yanıtını biliyordu: *Ne yapılabilir?*

Hiçbir şey.

Ruk'lar göğe yükselip onlara doğru kanat çırptı. Pençelerindeki askerler kuşların sırtlarına tutunuyorlardı.

"Şifacıları uyaran oldu mu?" Elide ovaya doğru dalgalanan beyaz bayraklara işaret etti. "Ya baş şifacı?" Yrene, Hafiza'nın orada olduğunu söylemişti.

Sessizlik. Prens Sartaq kendi dilinde küfredip altın rengi ruk'a doğru koştu. Saniyeler içinde muharebe meydanına vardı. Haykırışları çınlıyordu. Kadara her birkaç dakikada bir dalışa geçip yeniden yükseldiğinde pençelerinin arasında bir başka küçük figür oluyordu. Şifacılar. Mümkün olduğunca çoğunu pençelerine alıyordu.

Akerler hisara doğru koşmaya başlayıp cesetleri ve yaralıları çiğnerlerken Elide arkadaşlarına doğru döndü. Güney kıtasının dilinde emirler haykırıldı. Muharebe meydanında daha da çok sayıda asker hareketlendi.

Elide "Başka ne yapabiliriz?" diye sordu. Aelin ve Rowan öylece muharebe meydanına bakıyorlar, Fenrys ve Gavriel'la ruk'ların ellerinden geldiğince çok sayıda askeri kurtarmak için nasıl yarıştıklarını izliyorlardı. Arkalarındaki Prenses Hasar bir aşağı bir yukarı yürürken Chaol ve babası alçak sesle gelecek olanları hisarda nere-

ye yerleştirebileceklerini tartışıyorlardı. Hayatta kalanları.

Elide bir kez daha onlara baktı. Hepsine.

Sonra sessizce "Lorcan nerede?" diye sordu.

Hiçbiri ona doğru dönmedi.

Elide sesini yükselterek "Lorcan nerede?" diye sordu.

Gavriel'ın sarımsı kahverengi gözleri Elide'ın gözlerini süzdü. O gözlerde şaşkınlık vardı. "Lorcan... çatışma devam ederken savaş alanına gitti. Kağanın askerleri ona ulaşmadan hemen önce gördüm onu."

"Nerede o?" Elide'ın sesi titriyordu. Fenrys ona doğru döndü. Sonra Rowan'a ve Aelin'a doğru. Elide titrek bir sesle *"Lorcan nerede?"* diye yakardı.

Şaşkın sessizliklerinden onların bunu o ana kadar pek de merak etmediklerini anladı.

Elide muharebe meydanına doğru döndü. Göz alabildiğine uzanan cesetlere doğru. Askerler kaçıyordu. Yaralıların çoğu yattıkları yerde terk edilmişlerdi.

Çok ceset vardı. Aşağıda çok ama çok sayıda asker vardı.

"Nerede?" Kimse yanıt vermedi. Elide muharebe meydanına işaret edip Gavriel'a "Onun kağanın kuvvetleriyle *nerede* buluştuğunu gördün?"

Gavriel "Neredeyse muharebe meydanının diğer ucunda," diye yanıt verdi Gavriel. Sesi gergindi. Ovaya işaret etti. "Ben...sonrasında onu görmedim."

"Kahretsin," diye fısıldadı Fenrys.

Rowan, Fenrys'e "Büyünü kullan," dedi. "Muharebe meydanına inip onu bul ve geri getir."

Elide göğsünü ezecek kadar büyük bir ferahlama hissetti.

Ta ki Fenrys "Yapamam," diyene dek.

Rowan "Gücünü muharebede bir kez bile kullanmadın," diye çıkıştı. "Bunu yapmaya hazır olman gerek."

Fenrys'in yüzü sarardı. Elide'a yakaran gözlerle baktı. "Yapamam."

Sipere sessizlik çöktü.

Sonra Rowan "Yapmayacaksın," diye gürledi. Kanlı parmağını muharebe meydanına çevirdi. "Onu ölüme terk edeceksin ve ne

diye? Aelin onu affetti." Bir kere daha gürlemesiyle yüzündeki dövme çarpıldı. *"Kurtar onu."*

Fenrys yutkundu. Fakat Aelin "Bırak Rowan," dedi.

Rowan ona da hırladı.

Aelin eşine aynı şekilde karşılık verdi. *"Bırak."*

Aralarında dillendirilmemiş bir tartışma yaşandı. Rowan'ın geri adım atmasıyla Elide'ın içinde yeşeren ümit soldu. Fenrys'e özür dilermiş gibi başını salladı. Kusacakmış gibi bir hali olan Fenrys yüzünü yeniden muharebe meydanına çevirdi.

Elide bir adım geriledi. Bir adım daha.

Lorcan ölmüş olamazdı.

O ölmüş olsa Elide bunu sezerdi. Bunu *bilirdi.* Ölse yüreğinde, ruhunda sezerdi bunu.

Lorcan aşağıdaydı. Aşağıda, o orduda, belki yaralı ya da kan kaybından ölmek üzere...

Elide hisarda koşmaya başladığında kimse onu durdurmadı. Her aksak adımında bacağına ağrılar saplansa da iç merdivenden kargaşanın içine karışırken bir an bile duraklamadı.

Elide, Lorcan'e bir söz vermişti.

Ona aylar önce bir yemin etmişti.

Seni her zaman bulacağım.

Askerler ve şifacılar merdivenden yukarı aceleyle, Elide'ı ite kaka çıkıyorlardı. Taşlarda yankılanan haykırışlar neredeyse sağır ediciydi. Elide güçbela aşağı indi. Dişlerinin arasından hıçkırarak.

Seni her zaman bulacağım.

İterek, dirsek atarak, yanından telaşla geçen insanlara bağırarak Elide adım adım aşağı indi. Kapılara doğru.

İnsanlar haykırıyor, merdivenlerden yukarı sonu gelmez bir sel halinde akıyorlardı. Buna rağmen Elide aşağı inişini, ara sıra durmak zorunda kalarak sürdürdü. Ona bakmadılar bile. Yukarı akın ederlerken ona yol açmaya bile çalışmadılar. Ancak Elide bir kez daha durmak zorunda kalınca merdivene doğru haykırdı: *"Kraliçe için yolu açın!"*

Kimse ona kulak asmayınca bir kez daha bağırdı. Sesine emreden bir ton verdi. Fey'lerin rakiplerinin gözünü korkutmak için kullandıkları tonda avazı çıktığı kadar bağırdı. *"Kraliçe için yolu açın!"*

Bu kez insanlar duvarlara doğru açıldılar. Elide dar açıklıktan geçerken tekrar tekrar emri haykırdı. Ayak bileği attığı her adımda sızlıyordu.

Fakat başardı. Kargaşa halindeki en alt kata ve asker kaynayan açık kapılara vardı. Kapıların gerisinde cesetler ufka uzanıyordu. Savaşçılar, şifacılar ve yaralıları taşıyanlar bulabildikleri tüm merdivenlere koşuyordu.

Elide açık kapıya doğru beş aksak adım atabildi. Sonra başarmasının imkânsız olduğunu anladı. Muharebe meydanının diğer yanına geçmek, uçsuz bucaksız ovada o baraj yıkıldığında Lorcan'i o boğulmadan bulmak. O sonsuza kadar yitip gitmeden önce.

O ölmemişti.

Ölmemişti.

Seni her zaman bulacağım.

Elide kapılara, göğe kendisini taşıyabilecek bir ruk bulma ümidiyle baktı. Fakat ruk'lar askerlerle ve şifacılarla dolu üst katlara uçuyor hatta bazıları yüklerini dağın yamacına bırakıyordu. Aşağıda kimse onun yardım çığlılarını duymayacaktı.

Askerlerden hiçbiri durmayacaktı da.

Elide kapıların ardına göz gezdirdi.

Telaşlı seyislerin ahırlardan çıkardığı atlara baktı. Atlar insan dolu yamaçlara götürülürken çevrelerindeki paniğin etkisiyle çifteler savuruyordu.

Siyah bir kısrak şaha kalktı. Dişi atın çığlığı keskin bir uyarıydı. Hemen ardından toynaklarını seyise doğru savurdu. Lord Chaol'un atı. Seyis tiz bir çığlık atıp geri kaçtı. At ayaklarını tere vururken seyis dizginleri güçbela kavradı. At kulaklarını geriye yapıştırmıştı.

Elide düşünmedi. Kararını gözden geçirmedi. Aksak adımlarla atlara ve ahırlara doğru ilerledi.

Telaşlı, yarı vahşi attan hâlâ sakınan seyise "Onu ben alırım," dedi.

Beti benzi solan adam dizginleri attı. "İyi şanslar." Ardından o da kaçtı.

Kısrak –Farasha– dizginleri öyle kuvvetli çekti ki Elide az kalsın taşların üzerine savrulacaktı. Fakat ayaklarını yere sağlam bastı. Bacağında büyük bir acı duysa da "Sana ihtiyacım var asi yürek,"

dedi. Gözlerini Farasha'nın siyah, öfkeli gözlerine çevirdi. "Sana ihtiyacım var." Sesi titredi. "Lütfen."

Ve gökteki tanrılar adına, o at sakinleşti. Gözlerini kırptı.

Atlar ve seyisler yanlarından geçse de Elide yerinden kıpırdamadı. Farasha izin verirmiş gibi başını eğene dek.

Neyse ki Lord Chaol'un bacakları uzun olduğundan mahmuzlar Elide'ın erişebileceği kadar alçaktaydı. Buna karşın ağırlığı sakat ayak bileğine bindiğinde, kendisini yukarı *itip* Farasha'nın rahat eyerinin üzerine çıkarken Elide bağırmamak için kendisini tuttu. Muharebenin ardından atların eyerlerini çıkarmaya vakit bulamamış olmaları küçük bir teselli olmuştu. Eyerin iki yanından destek amaçlı olduğu, besbelli Lord Chaol'u dengede tutmak için kurulduğu anlaşılan bir düzenek sarkıyordu. Elide düzeneğin kancalarını çıkardı. Kendisini yavaşlatacak tüm ağırlıklar, her şey atılmalıydı.

Elide dizginleri tuttu. *"Muharebe meydanına Farasha."*

Farasha kişneyerek kargaşaya doğru fırladı.

Askerler ikisinin yolundan sağa sola sıçrayarak çekilirken Elide özür dilemek için durmadı. Siyah kısrak dörtnala kapılara ilerlerken Elide kimse için durmadı. Farasha kapılardan geçti.

Ovaya çıktı.

ALTMIŞINCI BÖLÜM

Rowan büyüsünün sadece kaçınılmaz olanı geciktireceğini biliyordu. Baraja uçmayı, nehri durduramayacak olsa da yapıyı yeterince uzun süre ayakta tutup tutmayacağına bakmayı düşünmüşse de...olacakların önüne geçmek imkânsızdı.

Askerler ve şifacılar hisara koşuyor, ruk'lar muharebe meydanında ok gibi dolaşıp suyun yoluna ilk çıkacak olanları emniyetli noktalara taşıyorlardı. Fakat yeterince hızlı olamıyorlardı. Barajın ne zaman yıkılacağını bilmeseler de bile bu tahliye görevi yeterince hızlı yürümüyordu.

Lorcan kaçanların arasında mıydı yoksa bir ruk'a binmeyi başarmış mıydı?

Fenrys kandan kayganlaşmış duvarı tutup Rowan'a sessizce "Güç..." dedi. "Connall'le paylaştığımız yegâne şeydi."

"Biliyorum," dedi Rowan. Israrcı olmaması gerekirdi. "Üzgünüm."

Fenrys sadece başını salladı. "O zamandan beri midem kaldırmıyor bunu. Be-ben gücü tekrar kullanabileceğimden bile emin değilim." Ardından bir kez daha "Üzgünüm," dedi.

Rowan, Fenrys'in omzunu tuttu. Maeve'e bedelini ödeteceği bir başka şey de buydu. "Zaten onu bulamayabilirdin de."

Fenrys'in çenesindeki kaslar gerildi. "Her yerde olabilir."

Prenses Hasar "Ölmüş de olabilir," diye mırıldandı.

Aşağıdaki muharebe meydanını ve onun ötesindeki uzak barajı gözlemek için tekerlekli sandalyesini duvarın kenarına süren Chaol "Yaralı da olabilir," diye araya girdi.

Birkaç metre ötedeki Aelin da baraja baktı. Kandan ıslanmış saçları güçlü rüzgârda örgüden kurtuluyordu. Rüzgâr o dağlara, yakında gerçekleşecek yıkıma doğru esiyordu.

Aelin tek kelime etmedi. Nesryn ve Sartaq kötü haberi getirdiğinden beri hiçbir şey yapmamıştı. Rowan bunun tam da Aelin'a özgü bir kâbus olduğunu fark etti. Eli kolu bağlı kalmak, diğerleri acı çekerken onları öylece izlemek zorunda kalmak. Hiçbir söz Aelin'ı teselli edemez, hiçbir şey bunu düzeltemezdi. Hiçbir şey bunu durduramazdı.

Gavriel "Lorcan'in izini sürmeyi deneyebilirim," dedi.

Rowan içini gitgide kaplayan korkuyu üzerinden attı. "Ben uçup onun yerini tespit ettikten sonra sana işaret veririm..."

"Zahmet etmeyin," dedi Prenses Hasar. Rowan ona hırlayıp çıkışacakken prenses muharebe meydanına işaret etti. "O şimdiden sizden bir adım önde."

Rowan döndü. Diğerleri de.

"Hayır," diye fısıldadı Fenrys.

Elide ovada, tanıdık bir siyah atın sırtında dörtnala ilerliyordu.

"Farasha," diye mırıldandı Chaol.

Gavriel "Ölecek," dedi. Her an mazgallı siperden aşağı atlayıp Elide'ın peşine takılacakmış gibi gergindi. "O..."

Farasha yerdeki bedenlerin üzerinden atlayıp yaralıların ve ölülerin arasından zikzaklar çizerek geçerken Elide eyerde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Rowan uzaktan Elide'ın dudak hareketlerini seçebiliyordu. Elide bir tek sözcüğü, bir tek ismi tekrar tekrar haykırıyordu. *Lorcan.*

Hasar "İçinizden biri oraya giderse onunla ölür," dedi.

Bu sözler Rowan'ın tüm içgüdülerine, Lorcan'le yüzyıllar boyu tüm o antrenmanlarda ve savaşlarsa paylaştıklarına ters düşse de prenses haklıydı. Birçok hayatı kaybetmektense birini kaybetmek yeğdi. Özellikle de bu savaşın kalanında Rowan'ın takımına çok ihtiyacı olacakken.

Lorcan de olsa aynını düşünürdü... Rowan'a o tür zor seçimler yapmayı Lorcan öğretmişti.

Yine de Aelin sessiz kaldı. İçindeki o derinlere iniyormuş gibi. Muharebe meydanına bakarak.

Orada hızla ilerleyen ufak tefek biniciye ve güçlü ata bakarak.

Elide'ın altındaki Farasha bir fırtınaydı. Fakat cesetlerin saçıldığı ovayı hızla kat ederlerken atın Elide'ı sırtından atmak gibi bir niyeti yoktu.

"Lorcan!"

Rüzgâr, kaçan askerlerin bağırışları ve yukarıdaki ruk'ların tiz çığlıkları Elide'ın haykırışını yuttu. *"Lorcan!"*

Elide o parlak, siyah saçları ve o sert yüz hatlarını görmek ümidiyle yanından geçtiği tüm cesetleri inceledi. Öyle çok ceset vardı ki. Ölüler tarlası sonsuza dek uzanıyordu. Cesetler tepeler oluşturmuştu.

Farasha cesetlerin üzerinden atlarken Elide durmadan dönüp etrafına bakıyordu.

Darghan atları ve binicileri yanından geçti. Bir kısmı hisara, bir kısmı da ufukta uzanan uzak ormana gidiyordu. Farasha onların arasından zikzaklar çizerek ilerliyor, Elide'ın yoluna çıkanları ısırmak için hamle yapıyordu.

"Lorcan!" Elide'ın haykırışı kulağına ne de küçük ne de zayıf gelmişti.

Baraj hâlâ ayaktaydı.

Seni her zaman bulacağım.

Ve Elide'ın sözleri, Lorcan'e söylediği o aptalca ve nefret dolu sözler... Buna Elide mı sebep olmuştu? Bunun Lorcan'in başına gelmesinin sorumlusu kendisi miydi? Bunun olması için bir tanrıya o mu yakarmıştı?

Elide, Lorcan'in mazgallı siperlerde olmadığını anladığı anda ona ettiği tüm sözler silinip gitmişti. Son birkaç ayda olan her şey de.

"Lorcan!"

Farasha tereddütsüzce ilerlemeye devam ediyor, siyah yelesi rüzgârda dalgalanıyordu.

Barajın ayakta kalması gerekiyordu. *Kalacaktı* da. Elide, Lorcan'i hisara geri getirene kadar.

Böylece Elide durmadı. Bekleyen, dizginlerini koparmayı bekleyen o korkunç kadere doğru bakmadı.

Durmadan at sürdü.

Mazgallı siperde Chaol nereye bakacağını bilemiyordu: Baraja, o barajın yaklaşan yıkılışından kaçan insanlara mı yoksa onun atıyla muharebe meydanında hızla ilerleyen Perranth leydisine mi?

Sıcak bir el Chaol'un omzuna dokundu. Chaol daha dönüp bakmadan bunun Yrene olduğunu anladı. "Barajla ilgili haberi az önce aldım. Elide'ı buraya göndermiştim, senin..." Chaol'un eşi telaşla hisara koşan kalabalıktan uzağa at süren yalnız biniciyi görünce sustu.

"Silba yardımcısı olsun," diye fısıldadı Yrene.

Chaol açıklama yapmak adına "Lorcan aşağıda," demekle yetindi.

Genç kadın savaş alanını adım adım kat ederken Fey erkekleri yay gibi gergindi. Elide'ın Lorcan'i bulması ihtimali... Hele baraj çökmeden bulması ihtimali...

Yine de Elide at sürüyordu. Ölümün kendisiyle yarışıyordu.

Prenses Hasar sessizce "Kız aptalın teki," dedi. "Gördüğüm en cesur aptal fakat aptal işte."

Aelin hiçbir şey söylemedi. Gözlerinde dalgın bir bakış vardı. Bu küçücük ümidin dostlarıyla birlikte sulara kapılıp gideceğinin farkında, kendi içine çekilmiş gibi.

Fenrys "Hellas, Lorcan'i korur," diye mırıldandı. "Hellas'ın eşi Anneith de Elide'a göz kulak olur. Belki birbirlerini bulurlar."

"Hellas'ın atı," dedi Chaol.

Hepsi de gözlerini muharebe meydanından ayırıp Chaol'a doğru döndü.

Chaol başını iki yana sallayıp savaş alanına, siyah kısrağa ve onun binicisine işaret etti. "Ben Farasha'ya Hellas'ın atı diyorum. Onunla ilk karşılaşmamdan beri."

Chaol'un o atla buluşması, onu buraya getirmesi kendisinden çok bunun içindi sanki. Sonu gelmez bir muharebe meydanındaki bu çaresiz koşu için.

Yrene, Chaol'un elini tuttu. O da bunu anlamış gibi.

Mazgallı siperin kendilerine ait kısmına sessizlik çöktü. Söylenecek hiçbir söz yoktu.

"Lorcan!"

Haykıran Elide'ın sesi boğuklaştı. O ana kadar Lorcan'in ismini kaç kez haykırdığının hesabını şaşırmıştı.

Lorcan'den hiçbir iz yoktu.

Elide göle yöneldi. Barajın yakınlarına doğru gitti. Savunmada sağlayacağı avantajlardan dolayı Lorcan gölü tercih ederdi.

Elide'ın ve Farasha'nın çevresindeki cesetler birer karaltıdan ibaretti. Savaş alanında çok sayıda Valg uzanıyordu. Bazıları solgun ellerini Farasha'ya uzattı. Onu tutacaklarmış, parçalayacaklarmış, ondan yardım dileneceklermiş gibi.

Kısrak onları ezip çamura batırdı. Kemikler koptu, kafatasları çatladı.

Lorcan orada bir yerde olmalıydı Buralarda olmalıydı. Hayattaydı. Yaralıydı fakat hayattaydı.

Elide bunu biliyordu.

Göl, Elide'ın solunda gri bir halı gibiydi. Sükûneti birazdan kopacak cehennemin yanında alaycı bir tablo oluşturuyordu.

"Lorcan!"

Muharebe meydanının ortasına ulaştıklarında Elide, Farasha'yı mahmuzların üzerinde dikilebileceği kadar yavaşlattı. Ayak bileğindeki acıyı bastırdı. Kendini hiç o kadar küçük, o kadar önemsiz hissetmemişti. Bu lanetlenmiş denizin ortasında bir hiçlik zerresiydi.

Elide yeniden eyere oturdu. Ayak bilekleriyle atı dürttü. Farasha'yı pırıltılı, gümüş alanın daha da içlerine yönlendirdi. Lorcan o göle gitmiş olmalıydı.

At hareketlendi. Göğsü devasa bir körük gibi şişip iniyordu.

Siyah ve altın sarısı zırhlar, kan, kar ve çamur göz alabildiğince uzanıyordu. Baraj hâlâ ayaktaydı.

Fakat orada...

Elide dizginleri çekiştirip dörtnala koşan atı yavaşlattı.

Orada, suyun kenarından çok da uzak olmayan bir noktada Morath askerlerinin cesetleriyle dolu bir alan vardı. Ekinler gibi biçilmiş bir yığın. İçlerinde bir tek altın rengi zırh yoktu. Kağanın ordusu düşmanı yardığı yerlerde bile asker kaybetmişti. Muharebe meydanındaki ceset dağılımının eşit olduğu söylenemeyecek de olsa siyah yığınların arasında mutlaka altın sarısı zırhlar göze çarpıyordu.

Fakat burada hiç yoktu. O kadar askerin nasıl öldüğünü açıklayacak oklar ya da mızraklar da yoktu.

İleride Valg iblislerinin cesetlerinden oluşan uzun bir çizgi uzanıyordu.

Elide o çizgiden ilerledi. Her cesedi, her miğferli yüzü inceledi. Damağı kurudu. Lorcan'in yarattığı yıkımın izleri uzayıp gidiyordu.

Çok, çok sayıda düşman öldürmüştü.

O ölüm patikasının sonuna yaklaşırlarken, yeniden altın rengi cesetlerin belirmeye başlamasıyla Elide'ın nefesi boğazında düğümlendi.

Hiçbir iz yoktu. Elide, Farasha'yı durdurdu. Gavriel, Lorcan'i en son tam orada gördüğünü söylemişti. Müttefik saflarının ötesine geçip buradan yoluna devam mı etmişti?

Elide, Lorcan'in bu savaş alanından uzaklaşmış olabileceğini düşündü. Şu anda hisara dönmüş olabilirdi. Ya da Oakwald'e gitmiş olabilirdi. O zaman Elide buraya boşa at sürmüş demekti...

Lorcan!" diye haykırdı Elide. Öyle bağırmıştı ki boğazının kanamaması bir mucizeydi. *"Lorcan!"*

Baraj hâlâ ayaktaydı. Elide'ın aldığı nefeslerin hangisi sonuncu olacaktı?

"LORCAN!"

Yanıt olarak arkasından acı dolu bir homurtu geldi.

Elide eyerde dönüp arkasında kalan ölü Valg'ler patikasına göz gezdirdi.

İri, bronz bir el ceset yığının içinden çıktı. Bir askerin göğüs zırhına tutunmaya çabaladı. Elide'dan olsa olsa altı metre kadar ötede.

Elide hıçkırdı. Farasha o çabalaya, kanlı ele doğru hızlıca yürüdü. At durduğunda toynaklarından çevreye kan sıçradı. Elide eyerden aşağı atlayıp Lorcan'e doğru aksak adımlarla koştu.

Elide iblis cesetlerini itip ağırlıkları altında homurtular çıkarırken zırhlar ve kılıçlar Elide'ın bedenine batıyor, ölü etler tenine çarpıyordu. Lorcan de bir yandan yığının içinden kurtulmaya çalışırken elin yerinde artık bir kol vardı. Sonra iki kol belirdi. Üzerindeki cesetleri iten iki kol.

Elide ona uzandığı sırada Lorcan üzerine yığılmış bir askeri üstünden atmayı başardı.

Elide, Lorcan'in belindeki yarayı görünce dizlerinin üzerine yıkılmamak için mücadele etti.

Lorcan'in kanı her yere akmıştı. Yara açık bir yaraydı. Fey'lerin kendilerini iyileştirebilecekleri türden kapalı bir yara değildi. Lorcan tüm gücüyle kendisini bu kadar az iyileştirebildiyse onu yere seren yara feci olmalıydı.

Fakat Elide bunları söylemedi. "Baraj çökecek," dedi sadece.

Siyah kan Lorcan'in kireç kesilmiş yüzüne bulaşmıştı. Siyah gözlerine acının sis perdesi oturmuştu. Elide ayaklarını zorladı. Acıdan haykırmamak için kendisini tutup Lorcan'i koltukaltlarından tuttu. "Seni buradan götürmemiz gerek."

Elide'ın kaldırmaya çalıştığı Lorcan'in nefesleri, hırıltılı ve ıslak çıkıyordu. Bir kaya kadar ağır, belki hisar kadar sabitti.

Elide titrek bir sesle "Lorcan," diye yakardı. "Seni buradan götürmemiz gerek."

Lorcan'in bacakları hareket ettiğinde hemen ardından acı dolu bir homurtu geldi. Elide o ana dek ondan iniltilerden ötesini işitmemişti. Onu hiç ayağa kalkamaz halde görmemişti.

"Kalk," dedi Elide. *"Kalk."*

Lorcan'in elleri Elide'ın belini tutarken Elide, Lorcan'in ağırlığı altında acıyla haykırmasına engel olamadı. Ayağındaki ve ayak bileğindeki kemikler birbirlerine sürtündü. Lorcan dizlerini bükemiyordu. Duraksadı.

"Haydi," diye yalvardı Elide. *"Kalk."*

Fakat Lorcan'in siyah gözleri ata çevrildi.

Farasha onlara yaklaştı. Cesetlerin üzerinde dengesiz adımlarla. Lorcan eyerin altındaki kayışları kavrayıp diğer elini Elide'ın omzuna koyduğunda Elide dimdik durdu. Lorcan bacaklarını kımıldatmayı başardı.

Kesik kesik nefes almaya başlayan Lorcan'in karnından taze kan sızıyor, kan ceketinin ve pantolonunun üzerinde kabuklaşmış kanın üzerinden akıyordu.

Lorcan doğrulmaya başlayınca Elide onun sırtının sol yanından yukarı çıkan kesiğe baktı.

Yarık derinin içindeki kemik seçiliyordu.

Ah, tanrılar adına. Tanrılar adına.

Elide iyice eğilip Lorcan'in kolunu omuzlarına attı. Bacakları yanıyor, ayak bileği sızlıyordu. Elide kendisinin ve Lorcan'in bedenlerini yukarı kaldırdı.

Aynı anda Lorcan de kendisini eyere doğru çekti. Farasha kımıldamadan durdu. Lorcan bir kez daha homurdandı. Bedeni iki yana sallandı...

"Durma," diye tısladı Elide. *Sakın ha, durayım deme."*

Lorcan'in nefesleri iyice sıklaşmıştı. Fakat santim santim doğruluyordu. Kolunu Elide'in omzundan çekip eyeri kavramak, eyere tutunmak için atıldı.

Lorcan derin derin soluyordu. Sırtında da kan akıyordu.

Yolculuk acı verecekti. Fakat seçme şansları yoktu. Başka hiçbir seçenekleri yoktu.

"Şimdi yukarı." Elide sesindeki dehşeti ve ümitsizliği Lorcan'e hissettirmedi. "Otur o eyere."

Lorcan alnını Farasha'nın siyah böğrüne yasladı. Fazlaca yalpaladığından Elide kolunu dikkatle onun beline doladı.

"Ölmedin işte," diye çıkıştı Elide. "Hâlâ canlısın. Biz daha ölmedik. Bu yüzden *çık şu eyere*"

Lorcan tekrar tekrar nefes almak dışında hiçbir şey yapmayınca Elide bir kez daha konuştu.

"Seni hep bulacağıma söz vermiştim. Sana söz verdim. Sen de bana. Bu yüzden seni bulmaya geldim. Bu yüzden buradayım. *Senin için* buradayım, anlıyor musun? Ve *hemen* o ata binmezsek o baraja karşı hiçbir şansımız olmayacak. Öleceğiz."

Lorcan bir kez daha derin derin soludu. Bir kez daha. Ardından dişlerini sıkıp eyeri parmak eklemleri ağaracak kadar sıkıca kavradı. Sonra bacağını bir ayağını mahmuza sokacak kadar kaldırdı.

İşin asıl zor kısmı şimdi geliyordu: Kuvvetlice bedenini iterek

atın üzerine çıkması, bir bacağını Farasha'nın bedeninin üzerinden eyerin diğer yana atması gerekiyordu.

Elide, Lorcan'in arkasına geçti. Lorcan'in bedenindeki o feci yaraya dokunmamak için son derece dikkatli hareket ediyordu. Elide'ın ayakları buz gibi çamurun içine bileklerine kadar battı. Cesaret edip de baraja bakamadı. Hayır, henüz bunu yapmayacaktı.

"Kalk." Elide'ın buyruğu kaçan askerlerin telaşlı haykırışlarını bastırdı. "*Hemen* o eyere çık."

Lorcan kımıldamadı. Bedeni titriyordu.

Elide *"Hemen kalk!"* diye haykırdı. Lorcan'i yukarı itti.

Lorcan'in feryadı Elide'ın kulaklarında çınladı. Eyer Lorcan'in ağırlığı altında gıcırdadı. Yaralarından kan sızdı. Buna karşılık bedeni atın sırtına doğru yükseldi.

Elide tüm ağırlığını vererek Lorcan'i itti. Bileğinde bir şey çatırdadı. Bileği öyle bir hasar almıştı ki acı tüm bedenini sardı. Kör edici, nefessiz bırakan bir acı. Elide tökezledi. Lorcan'i tutan eller kaydı. Fakat Lorcan eyere çıkabilmiş, bacağını atın diğer yanına atabilmişti. Eyerin üzerinde Lorcan'in beli öne eğildi. Bir kolunu karnına bastırdı. Siyah saçları Farasha'nın sırtına sürtünecek kadar alçaktaydı.

Elide bileğindeki acı karşısında dişlerini sıkıp belini doğrulttu. Sonra çevreye baktı.

Uzun, kanlı bir kol görüş alanını kapattı. Eyere çıkması için bir istekti bu.

Elide, Lorcan'in isteğini görmezlikten geldi. Onu eyere çıkarabilmişti. Bu noktadan sonra o eyerden düşmesine izin vermeyecekti.

Elide topallayarak bir adım geriledi.

Acısını bastırarak Farasha'ya doğru birkaç adım koşup sıçradı.

Lorcan'in eli Elide'ın ceketini arkadan kavradı. Karnı eyerin sert kenarına çarpınca nefesi kesilen Elide'ın parmakları tutunacak bir yer aradı.

Elide'o neredeyse kucağına kadar çeken Lorcan'in kolundaki güç bir an olsun eksilmedi. Elide sırtını dengelerken Lorcan acıyla inledi.

Fakat Elide başarmıştı. Bacaklarını atın her iki yanından sarkıtıp dizginleri kavradı. Lorcan kolunu Elide'ın beline doladı. Yaralar

içindeki bedeni Elide'ın sırtında sağlam bir duvar gibiydi.

Nihayet Elide baraja bakabildi. Barajdan bir ruk süzülüyor, telaşla altın sarısı bir bayrağı sallıyordu.

Yakında. Baraj yakında yıkılacaktı.

Elide, Farasha'nın dizginlerini topladı. "Hisara dostum," deyip topuklarını atın böğrüne gömdü. "Rüzgârdan hızlı git."

Farasha, Elide'ın emrine itaat etti. Kısrak dört nala koşmaya başlarken Elide'ın sallanan bedeni Lorcan'e çarptı Lorcan'den acı dolu bir homurtu geldi. Fakat Lorcan atın sert adımlarının verdiği acıya karşın eyerde kalmayı başardı.

Elide atı hisara, hisarın içine inşa edildiği dağa doğru çevirip "*Daha hızlı Farasha!*" diye seslendi.

Hiçbir şey gözüne o denli uzak gelmemişti.

Öyle uzaktı ki Elide hisarın hâlâ açık olan alt kapısını göremiyordu.

Kapıyı açık tutun.

Kapıyı açık tutun.

Uçsuz bucaksız ovada, cesetlerin üzerinde dörtnala ilerleyen Farasha'nın toynakları yeri dövdükçe çıkan gümbürtüler Elide'ın sessiz duasına eşlik ediyordu.

Kapıyı açık tutun.

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Acı Lorcan'in kanında, kemiklerinde, nefesinde bir şarkıydı.

Atın her adımı, cesetler ve enkaz üzerinden her sıçrayışı Lorcan'in içinde o şarkıyı baştan çalmaya başlıyordu. Sonsuzca, merhametsizce. Lorcan eyerin üzerinde kalabilmek, bilincini kaybetmemek için acıya tutunuyordu.

Elide'a sarılabilmek için.

Elide onun için gelmişti. Onu bir şekilde bu uçsuz bucaksız muharebe meydanında bulmuştu.

Lorcan'in Elide'ın dudaklarındaki ismi onun asla inkâr edemeyeceği bir çağrıydı. Ölüm onu nazikçe kucaklayarak öldürdüklerinin altına gömüp vereceği son nefesleri beklerken.

Şimdi, o çok uzak hisara dörtnala giderlerken, kapılara koşan asker kümelerinin hâlâ çok daha gerisindelerken Lorcan bu dakikaların kendisinin ve Elide'ın son dakikaları olabileceğini düşünüyordu.

Elide onu kurtarmak için gelmişti.

Lorcan sağlarında kalan baraja bakmaya cesaret etti. Barajın ovaya cehennemi salması an meselesiydi. Lorcan barajın nasıl zayıfladığını bilmiyordu. Umursamıyordu da.

Farasha Valg cesetlerinden bir yığının üzerinden atlarken ılık kanı göğsünden ve sırtından aşağı süzülen Lorcan kendisini inlemekten alıkoyamadı.

Onları almaya bir ruk'un geleceği de yoktu. Hayır, Lorcan şansını o kadar uzun süre sağ kalmakla ve Elide'ın onu bulmasıyla tüketmişti zaten. Gücünün de suya karşı hiçbir etkisi olmazdı.

Panik içindeki askerlerin en gerisinde kalanlar belirdi. Farasha askerlerin yanından hızla geçti.

Elide hıçkırdı. Lorcan onun baktığı tarafa baktı.

Hâlâ açık hisar kapısına.

"*Daha hızlı Farasha!*" Elide sesindeki katıksız dehşeti ve çaresizliği gizlemiyordu.

Baraj yıkıldığında sel onlara bir dakikadan kısa sürede ulaşacaktı.

Elide onu kurtarmaya gelmişti. Onu bulmuştu.

Ağzından çıkan her sözcük hırıltılıydı. Sesi zor çıkıyordu.

Dünya sessizleşti. Lorcan'in bedenindeki acı silinip gitti. Önemsizleşti.

Lorcan kolunu Elide'ın beline dolayıp dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Beni bırakmalısın."

Elide gözlerini ilerideki hisardan ayırmadı. "Hayır."

O nazik sessizlik Lorcan'in etrafından akıyor, acının ve savaşın sis perdesini dağıtıyordu. "Bırakmalısın. Bırakmak zorundasın Elide. Çok ağırım... ve ağırlığım olmadan hisara zamanında ulaşabilirsin."

"Hayır." Gözyaşlarının tuzu Elide'ın burnuna doldu.

Lorcan dudaklarını Elide'ın ıslak yanağı üzerinde gezdirirken içinde kükreyen acıyı duymazlıktan geldi. At dörtnala koşuyor, koşuyordu. Ölümden hızlı gidebilecekmiş gibi.

Lorcan, Elide'ın kulağına "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "İlken'leri öldürmek için eline o baltayı aldığın andan beri seni seviyorum." Elide'ın rüzgârda uçan gözyaşları damla damla Lorcan'in yanından geçti. "Ve ben seninle olacağım..." Sesi titriyordu. Fakat kendisini sözcükleri, yüreğinde doğruyu kalbinden çıkarmaya zorladı. "*Hep* seninle olacağım."

Lorcan attan düştüğünde başına geleceklerden korkmuyordu. Hiç korkusu yoktu. Çünkü Elide'ın hisara ulaşabilmesi demek oluyordu bu.

Lorcan, Elide'ın yanağını bir kez daha öpüp kokusunu son bir kez içine çekti. Bir kez daha "Seni seviyorum," dedi. Ardından kollarını Elide'ın belinden çekti.

Elide elini Lorcan'in koluna attı. Tırnaklarını Lorcan'in derisine bir ruk kadar vahşice gömdü.

"Hayır."

Sesi ağlamaklı değil aksine kararlı, çelik gibi sertti. Bir kez daha "Hayır," dedi. Leydi Perranth'in sesiydi bu.

Lorcan kolunu hareket ettirmeye çalışsa da Elide'ın eli onu çok sıkıca tutuyordu. Lorcan kendisini attan aşağı atarsa Elide da onunla düşecekti. Birlikte. Ya bu tehlikeyi birlikte atlatacaklar ya da birlikte öleceklerdi.

"Elide..."

Fakat Elide topuklarını atın böğrüne vurdu. O siyah gövdeye topuklarını indirip *"UÇ FARASHA,"* diye haykırdı. Dizginleri şaklattı. *"UÇ, UÇ, UÇ"*

Ve tanrılar ona yardım etmiş olacaktı at dediği gibi yaptı.

Kısrağı yaratan tanrı onun akciğerlerine kendi nefesini üflemişçesine Farasha hızlandı.

Rüzgârdan hızlı koşuyordu. Ölümden hızlı.

Farasha kaçan Darghan süvarilerinin ilk grubunu geride bırakttı. Dörtnala kapılara giden çaresiz atları ve binicileri geçti. Güçlü kalbi teklemiyordu. Lorcan o kalbin patlamanın eşiğinde olduğunu biliyordu.

Hisara bir buçuk kilometreden daha az bir mesafe kalmıştı. Fakat gök gürültüsünü andıran, gıcırtıların eşlik ettiği bir çatırtı gölde ve dağlarda yankılandı. Baraj yırtılırken Lorcan'in de o yılmaz atın da yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Baraj çöktüğünde Rowan ovadakiler için, silip süpürülmek üzere olan ordu için dua etmeye başladı. Bir iki metre ötesindeki Yrene de dua ediyordu. İnsaflı ölümlerin tanrıçası Silba'ya. *Ölümleri hızlı ve acısız olsun.*

Dağ kadar büyük bir su duvarı barajda kurtuldu. Şehre, ovaya hızla; bin yıllık esaretinin verdiği öfkeyle akıyordu.

Gözleri kendilerine doğru dörtnala gelen Lorcan ve Elide'ın üzerinde olan Fenrys "Başaramayacaklar," diye tısladı. Çok yakındalar... Çok yakın. Fakat o dalga saniyeler içinde onlara erişecekti.

Rowan kendisini orada dikilmeye, Perranth Leydisi'nin ve eski komutanının ölümlerini izlemeye zorladı. Elinden gelen bu kada-

nıydı: Başkalarına öykülerini anlatmak adına ölümlerine tanıklık etmek.

Yaklaşan dalganın kükremesi sağır edici bir hal aldı. Kilometrelerce öteden bile.

Yine de Elide ve Lorcan zamanla yarışıyorlar, Farasha atları art arda geçiyordu.

Yukarıdayken bile dalgadan kaçabilecekler miydi? Rowan mazgallı siperleri inceledi. Diğerlerini, Aelin'ı daha yüksek bir yere çıkarmasına gerek olup olmayacağını değerlendirmek için.

Fakat Aelin yanında değildi. Siperde bile değildi.

Rowan'ın kalbi tekledi. Kırmızımsı kahverengi bir ruk'un gökten inip ovanın tam ortasına gittiğini gördüğünde ise tam anlamıyla durdu.

Arcas. Bote'nin ruk'u. Altın saçlı bir kadın ruk'un pençelerinden aşağı sarkıyordu.

Aelin. Aelin...

Arcas yere yaklaşıp pençelerini araladı. Aelin yere düştü. Yuvarlandı. Yuvarlandı. Ta ki doğrulana dek.

Tam da dalganın yolu üzerindeydi. Fenrys de Aelin'ı görünce "Tanrılar adına," diye mırıldandı. Hepsi onu gördüler. Kraliçe ovadaydı.

O sonsuz su duvarı hızla üzerine geliyordu.

Hisarın taşları sarsılmaya başladı. Rowan tutunmak için uzandı. Aelin kollarını yukarı kaldırırken Rowan'ın içi eşi benzeri olmayan bir korkuyla doldu.

Aelin'ın çevresinde bir ateş sütunu oluştu. Ateş saçlarını havalandırdı.

Dalga kükrüyordu. Aelin'a, Aelin'ın arkasındaki orduya. Hisardaki sarsıntının nedeni dalga değildi. O su duvarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Yerde çatlaklar oluşmaya başladı. Çatlaklar bir örümcek ağı gibi Aelin'ın çevresine yayılıyordu.

"Kaplıcalar," diye mırıldandı Chaol. "Vadinin altı yerin altına uzanan damarlarla dolu."

O damarlar dünyanın yanan kalbinin içine iniyordu.

Hisar bir kez daha, bu kez daha da şiddetle sarsıldı.

Ateş sütunu Aelin'ın bedeninin içine döndü. Aelin bir elini yumruk yapıp ileri uzattı. Bu yaptığı dalgayı durduracakmış gibi. O an Rowan anladı. Aelin'ın eşi ya da *carranam'ı* olarak anladı.

"Üç ay," diye mırıldandı Rowan. Diğerleri donakaldı.

Bir kez daha "Üç ay," dedi Rowan. Dizleri titriyordu. "Üç ay boyunca gücüne uzanmak için uğraştı."

Maeve'in yanında, demirle örtülüyken Aelin gücünün daha derinlerine inmişti. Kurtarıldığından beri gücüne ilişmemişti çünkü onun özüne inişini sürdürüyordu.

Büyüsünün tüm gücünü toplamak için. Kilit için ya da Erawan için değil.

Maeve'in ölüm darbesi için.

Birkaç haftalık iniş bile gücünü yıkıcı seviyelere çıkarırken üç ay sonunda...

Kutsal tanrılar adına. Hay kutsal tanrılar adına! Aelin'ın ateşi şimdi üzerinde yükselen su duvarını vurduğunda, güç ve su çarpıştığında...

Rowan suyun haykırışını bastırmak için *"EĞİLİN!"* diye bağırdı. *"EĞİLİN."*

Dostları kendilerini taşların üzerine attılar. Rowan'ı işitebilecek kadar yakın olan herkes öyle yaptı. Rowan gücüne uzandı. Hızla ve kuvvetle, kalan tüm güç kırıntılarını çıkararak. Elide ve Lorcan kapılardan hâlâ çok uzaktılar. Dalga üzerlerinde yükselirken binlerce asker hâlâ kapılardan çok uzaktaydı.

Aelin elini dalgaya doğru açtı. Ateş püskürdü.

Kobalt mavisi bir ateş. Öfkeli bir ruh gibi. Ateşten bir dalga.

Azgın sulardan da yüksek bir dalga. Aelin'ın içinden çıkıp geniş bir alana yayıldı.

Dalga ateşle çarpıştı. Suyun ateş duvarıyla buluştuğu yerde, bin yıllık esaret üç aylık esaretle buluştuğunda büyük bir patlama oldu. Eti eritip kemikten ayırabilecek kadar sıcak buhar ovaya yayıldı.

Rowan kükreyerek büyüsünden geri kalanı yaklaşan buhara doğru gönderdi. Buharı göle, dağlara püskürten bir rüzgâr duvarı. Fakat su hâlâ hareket ediyor, bir santim bile yerinden kıpırdamayan alevlerle mücadele ediyordu.

Maeve'in ölüm darbesi. Aelin gücünü, Terrasen'in kurtuluşu ola-

bilecek orduyu kurtarmak için gücünü buraya harcamıştı. Ovadaki hayatları kurtarmaya...

Rowan dişlerini sıktı. Gücünün son damlalarının da tükenmesiyle derin derin soludu. Tükenmişlik kapıdaydı. Ölümcül derecede yakındı.

Azgın dalga alev duvarını dövmeye devam ediyordu. Rowan, Elide ve Lorcan'in hisara ulaşıp ulaşmadıklarını görmemişti. Ovadaki askerlerin ve binicilerin hayretle olanları izlemeyi bırakıp bırakmadıklarını da. Prenses Hasar, Rowan'ın arkasından "O güç bir lütuf değil," dedi.

Fenrys "Bunu askerlerinize söyleyin," diye hırladı.

Hasar sadece "O anlamda söylememiştim," dedi. Nitekim yüzünde büyük bir huşu vardı.

Rowan mazgallı siperlere yaslandı. Ölümcül buharı ordudan uzak tutmak için mücadele ederken derin derin soluyordu. Buharı soğutup uzağa püskürtüyordu.

Güçlü eller Rowan'ı koltukaltlarından kavradı. Fenrys ve Gavriel hemen Rowan'ın yanına gelip onu iki yanından desteklediler.

Dalga alçalmaya başladı. Ateş hâlâ yanıyordu. Rowan'ın başı zonkluyordu. Dili damağı kurumuştu.

Zaman kavramını yitirmişti. Ağzının içine bakırımsı bir tat doldu. Dalga daha da alçaldı. Azgın sular sessizleşti. Ardından kükreme şıpırtılara, çağlayan sular girdaplara döndü.

Ta ki o ateş duvarı da alçalmaya başlayana dek. Suları gitgide aşağı indirerek. Suyu topraktaki çatlaklardan aşağıya akıtana dek.

Rowan'ın dizleri titredi. Fakat buhar azalana dek büyüsünü ayakta tutmaya devam etti. Buhar da sakinleşene dek.

Buhar ovayı doldurup yeryüzünü bir sis perdesiyle kapladı. Ortasındaki kraliçe artık görünmüyordu.

Sonra sessizlik geldi. Mutlak bir sessizlik. Buharın arasında ateş parıldadı. Mavi altın sarısına ve kırmızıya döndü. Sessiz, yanıp sönen bir parıltı.

Rowan mazgallı siperin taşlarına kan tükürdü. Nefesi boğazında cam kırıkları gibiydi.

Parlayan alevler küçüldü. Buhar çevreye dağıldı. Ta ki geride sadece buharla örtülü ovada ince bir ateş sütunu kalana dek.

Hayır, bu bir ateş sütunu değildi.

Aelin'di.

Kor gibi parlıyordu. Kendisini aleve ateşe dönüşecek kadar teslim etmiş gibi.

Ateş-Getiren. Biri siperlerde böyle fısıldadı.

Sis dalgalanıp yükseldi. Aelin şimdi pırıltılı bir siluetten ibaretti.

Sessizlikte hürmet seziliyordu. Kuzeyden nazik bir rüzgâr esti. Sis perdesinin dağılmasıyla Aelin göründü.

Işık Aelin'ın bedeninin içinden yayılıyordu. Altın sarısı bir ışık. Hayalet bir rüzgârda uçuşan saçlar.

"Mala'nın vârisi," diye mırıldandı Yrene.

Ovanın aşağılarında Elide ve Lorcan durdular. Rüzgâr kalan sisi de uzaklaştırıp Aelin'ın ötesindeki alanı görünür kıldı. Az önce o amansız, ölümcül dalganın olduğu; ölümün üzerlerine geldiği yerde şimdi hiçbir şey yoktu.

Üç ay boyunca Aelin karanlığa ve alevlere şarkılar söylemiş, onlar da ona aynı şekilde karşılık vermişti.

Üç ay boyunca Aelin gücünün içinde öyle derinlere ulaşmıştı ki keşfedilmemiş yönlerini ortaya çıkarmıştı. Maeve ve Cairn ona işkence ederken Aelin derinleri araştırmıştı. Neleri açığa çıkardığını, her yeni gün neyi topladığını anlamalarına izin vermemişti.

Bir ölüm darbesi. Karanlık bir kraliçeyi yeryüzünden silecek bir ölüm darbesi.

Aelin o gücü içinde tutmuştu. Demirin altında tutsak edilmekten kurtulduğunda bile. Son haftalarda o gücü bastırmak için mücadele etmişti. Bu üzerinde büyük bir gerilim yaratmıştı. Bazı günler konuşmakta bile güçlük çekerken, bazı günlerde o baskıyı çalımlı ve kibirli tavırlar sergileyerek göz ardı etmeye çalışmıştı. Fakat o dalgayı gördüğünde, Elide ve Lorcan'in birlikte ölmeyi seçtiklerini ve Terrasen'i kurtarabilecek orduyu gördüğünde ne yapması gerektiğini anlamıştı. Şehrin altında uyuyan ateşi hissetmiş, oraya gelişinin bir nedeni olduğunu fark etmişti.

Oraya geliş nedeni *buydu*. Hâlâ barajdan su aksa da göle uzanan akıntı zararsız ve küçüktü.

Hepsi bundan ibaretti. Nihayet kutlu, serinletici boşluk içine dolarken Aelin parlayan elini ileri uzattı. Parıltı yavaş yavaş, parmak uçlarından başlayarak söndü.

Aelin bir örste yeniden dövülmüş, bedeni bir demircinin elinde yeniden şekillendirilmiş gibi.

Yeniden Aelin'a dönüştürülmüş gibi. Ardından bilinci geldi. Keskin ve berrak algı. Aelin yeniden görebiliyor, nefes alıp verebiliyormuş gibi.

Altın sarısı parıltı santim santim azalarak teninin ve kemiklerinin içinde kayboldu. Yeniden bir kadın olmuştu.

Beyaz kuyruklu bir şahin göğe yükselmişti bile. Fakat son parıltılar da sönüp gözden kaybolduğunda Aelin dizlerinin üzerine çöktü.

Sonra güçlü, tanıdık kolların kendisini kucakladığını belli belirsiz hissetti. Geniş, tüylü bir sırta o kolların arasında taşındığını. Göğe yükseldiğini hissetti. Kalan birazcık sis de ikindi güneşinde yok oldu.

Ardından o hoş karanlık geldi.

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

Crochan'ler rüzgârlara dağılmadılar. Tek vücut olarak On Üçler ve Crochan'ler güneybatıya, Beyaz Diş Dağları'nın uzak eteklerine uçtular. Bir başka gizli kampa. Çünkü diğer kampın yerinin gizlisi saklısı kalmamıştı. Terrasen'den uzağa gitseler de en azından Morath'e daha yakın olacaklardı.

Gece kamp kuracak güvenli bir yer bulduklarında Dorian bunun küçük bir teselli olduğunu düşündü. Ejderhalar yola devam edebilecek olsalar da süpürgeleriyle Crochan'ler o kadar uzun uçamazlardı. Karanlıkta gözleri görmeyene dek uçmuş, ancak Gölgeler ve Crochan'ler kalabilecekleri güvenli bir yerde karar kıldıklarında yere inmişlerdi.

Hem karada hem de havada görev yapacak nöbetçiler belirlendi. Geri kalan Cadı Analar onur kırıcı yenilgilerinden dolayı misilleme yapacak olurlarsa şimdi yaparlardı. Crochan'ler ve Asterin günün büyük bir kısmını yanıltıcı izler bırakmakla geçirmişlerse de kaçıp kaçmayacaklarını ancak zaman gösterecekti.

Gece çok soğuk olduğundan çadırları hemen kurmadılar. Ejderhalar bir kaya çıkıntısının altında birbirlerine sokuldu. Hiç ateş yakmamak daha akıllıca olabilirdi. Fakat soğuk öyle ölümcüldü ki Glennis kutsal alevi yolculuk sırasında içinde tutulduğu cam küreden alıp ateş yakmıştı. Diğerleri de onun izinden gittiler. Kampı, ateşleri düşman gözlerinden gizlemek için göz yanıltıcı büyüler kullanılacak olsa da Dorian her şeye karşın Demirdiş Cadı Analarının onları bulduğunu aklından çıkaramıyordu. Sonrasında nereye gideceklerini, ne yapacaklarını konuşmamışlardı. Nihayet yollarını

ayıracaklarını mı yoksa tek bir grup olarak mı kalacaklarını da.

Manon onlardan bir ittifak kurmalarını, savaşa katılmalarını istememiş; bu konuda baskı yapmamıştı. Nereye uçtuklarını da sormamıştı. Zaten o sabah acilen kamptan uzaklaşmak gerekiyordu.

Fakat Dorian yer yatağının battaniyeleri altına girdiğinde, çadırı kendi ürünü bir parça alevle ısıtırken yarının onları bazı şeylerle yüzleşmek zorunda bırakacağını düşünüyordu.

Yorgunluk kemiklerine işleyen, büyüsü ne kadar kendisini ısıtsa da çok üşüyen Dorian başını yastık niyetine kullandığı erzakın üzerine koydu.

Tam uykuya dalacağı sırada çadıra kısa bir an için soğuk hava girdi. Dorian gelenin daha o yer yatağının yanına oturmadan anlamıştı. Gözlerini açtığında kolları dizlerinin üzerinde oturan Manon'ı gördü.

Manon loş çadırda çevreye bakınıyordu. Çadırın içi başının üzerindeki gümüş rengi ışıkla aydınlanıyordu.

"Sürekli takmak zorunda değilsin," dedi Dorian. "Arada çıkarmamız yasak değil."

Altın rengi gözler Dorian'a çevrildi. "Seni hiç başında taçla görmedim."

"Son birkaç ayda kraliyet koleksiyonu elimin altında olmadı." Dorian uzandığı yerde sırtını dikleştirdi. "Zaten o tacı takmaktan nefret ediyorum. Başıma feci batıyor taçlar."

Belli belirsiz bir gülümseme. "Bu taç o kadar ağır değil."

"Işıktan yapılmış gibi göründüğündendir. Tabii öyle olduğunu sanmam." Fakat Dorian tacın başka açılardan ağır çekeceğini biliyordu.

"Demek benimle konuşuyorsun," dedi Manon. Konuyu zarifçe değiştirmeye zahmet etmeden.

"Daha önce de konuşuyordum."

"Artık kraliçe olduğum için mi?"

Bugünden önce de kraliçeydin."

Manon'ın altın rengi gözleri kısılıp aradığı yanıtı bulmak için Dorian'ı süzdü. Dorian onun bunu yapmasına izin verip Manon'a aynı şekilde karşılık verdi. Manon'ın nefesleri düzenli, duruşu bir kez olsun rahattı.

"Daha tatmin edici olacağını sanmıştım. Onu kaçarken görme-

nin." Büyükannesini kastediyordu. "Babanı öldürdüğünde ne hissetmiştin?"

"Öfke. Nefret." Dorian sözlerindeki gerçekten, o sözlerin çirkinliğinden kaçınmamıştı.

Manon dudağını ısırdı. O demir dişleri görünmüyordu. Şüphesini nadiren, sessizce kabullendiği anlardan biri. "Sence onu öldürmeli miydim?"

"Bazıları buna evet diyebilir. Fakat onu öyle küçük düşürmek..." Dorian düşünüp "Kendisi için ölümden beter olabilir ve Demirdişleri onun ölümünden daha fazla yıpratabilir bu."

"Sarıbacak Cadı Anasını öldürdüm."

"Onu öldürdün. Mavikan cadısının canını bağışladın ve büyükannen kaçtı. Moral bozucu bir yenilgi bu. Hepsini öldürmüş olsan hatta sadece büyükanneni ve Sarıbacak Cadı Anasını da öldürmüş olsan ölümleri Demirdiş Klanları adına asil fedakârlıklar olarak görülebilirdi."

Manon başını salladı. Altın rengi gözleri bir kez daha Dorian'a olağanüstü bir berraklıkla ve hareketsizlikle dikildi. "Üzgünüm," dedi. "Morath'e gitme planlarını öğrendiğimde söylediklerimden dolayı."

Dorian öyle şaşırmıştı ki gözlerini kırpıştırdı. Öyle şaşırtmıştı ki elinden mizahı kendisine kalkan yapmaktan başka bir şey gelmedi. "Belli ki Crochan'lerin iyi niyetliliği sana da bulaşmaya başlamış Manon."

Manon bu sözlere yarım yamalak bir gülüşmemeyle karşılık verdi. "O kadar renksiz biri olursam Ana yardımcım olsun."

Fakat Dorian'ın neşesi söndü. "Özrünü kabul ediyorum." Gözlerini Manon'ın gözlerine dikip içlerindeki gerçeği görmesine izin verdi."

Bu kadarı Manon için yeterli bir yanıt olmuştu. Yanıt ve bir şekilde aradığı şeyin son ipucu.

Manon'ın altın rengi gözlerindeki ışık söndü. "Gidiyorsun," diye fısıldadı. "Yarın."

Dorian yalan söyleme gereği duymadı. "Evet."

Zamanı gelmişti. Manon büyükannesiyle yüzleşmiş, onun yarattığı şeye meydan okumuştu. Şimdi aynısını yapma sırası Dori-

an'daydı. Dorian'ın bundan emin olmak için ne Damaris'in onaylayan sıcağına ne de ölülerin ruhlarına ihtiyacı vardı.

"Nasıl?"

"Siz cadıların süpürgeleri ve ejderhaları var. Ben de kendi kanatlarımı yapmayı öğrendim."

Birkaç nefes boyunca Manon tek kelime etmedi. Sonra dizlerini büküp Dorian'ın yüzüne bakmak için döndü. "Morath bir ölüm tuzağı."

"Öyle."

"Ben... Biz sensiz gidemeyiz."

"Biliyorum."

Dorian, Manon'ın gözlerinde korkunun belirdiğine yemin edebilirdi. Fakat ona öfkelenmedi, çıkışmadı...homurdanmadı. Sadece "Yalnız gitmekten korkmuyor musun?" diye sordu.

"Elbette korkuyorum. Aklı yerinde olan herkes korkar. Fakat görevim korkularımdan önemli bence."

Manon'ın yüzünde öfkenin kıvılcımı çaktı. Omuzları gerildi.

Sonra o öfke silindi. Yerini Dorian'ın sadece o gün daha erken saatlerde gördüğü şey aldı... Kraliçenin yüzü. Sakin ve bilge, kederin de işlendiği, sağduyuyla aydınlanan bir yüz. Gözleri yer yatağına çevrildi. Sonra da Dorian'ın gözlerine "Ya kalmanı isteseydim?"

Soru Dorian'ı neredeyse gafil avlamıştı. Yanıtını dikkatle düşündü. "Sanırım bunun için ikna edici bir sebep olmalı."

Manon'ın parmakları uzanıp deri giysilerinin kopçalarını ve düğmelerini çözmeye başladı. "Çünkü gitmeni istemiyorum," dedi.

Manon'ın ipeksi tenini santim santim ortaya çıkarırken Dorian'ın kalbi küt küt attı. Giysilerini baştan çıkarıcı bir tavırla çıkarmıyordu. Daha ziyade tüm çıplaklığıyla sunulan bir teklifti bu.

Manon'ın parmakları titremeye başladı. Dorian nihayet hareketlenip onun önce çizmelerini, sonra da kılıç kemerini çıkarmasına yardım etti. Manon'ın ceketini açık bıraktı. Klapaların arasından memelerinin kabarıklığı seçiliyordu. Ayağa kalkıp düzensiz bir ritimle hareket etmeye başladılar. Bu ritim Manon'ın uzanıp Dorian'ın ceketini çıkarmaya başlamasıyla daha da düzensiz bir hal aldı.

Dorian ceketini Manon'ın çıkarmasına izin verdi. Önce ceketini, sonra da altındaki gömleği.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Karşı karşıya, belden yukarıları çıplak halde çömeldiklerinde yıldızlar tacı hâlâ başında olan Manon alçak sesle "Bir ittifak kurabiliriz," dedi. "Adarlan ve Crochan'ler arasında. Beni takip edecek tüm Demirdişler'i de katabiliriz."

Dorian bunun Manon'ın yanıtı olduğunu fark etti. Kalmak için ikna edici bir sebep isteğine verdiği yanıt.

Manon onun elini tutup parmaklarını parmaklarına geçirdi. Paylaştıkları her şeyden daha samimi bir andı bu. Manon ilk kez kırılgan yanının bu denli ortaya çıkmasına izin veriyordu. "Bir ittifak", dedi. Boğazı yukarı aşağı hareket etti. "İkimizin arasında."

Altın rengi gözleri Dorian'ın gözlerine çevrildi. Teklifi o gözlerin içinde ışıldıyordu.

Evlilik teklifi. Halklarını en güçlü, en bozulmayacak anlaşmayla birleştirme teklifi.

Dorian, Manon kadar sessizce "Bunu yapmak istemezsin," dedi. "Hiçbir adama bu şekilde zincirlenmek istemezsin sen."

Dorian gerçeği orada, Manon'ın güzel yüzünde görebiliyordu. Onun kendisiyle aynı fikirde olduğunu. Fakat Manon başını iki yana salladı. Saçlarında yıldız ışığı dans esiyordu. "Crochan'ler savaşa uçmayı teklif etmediler. Onlardan bunu istemeye cesaret edemedim. Fakat Adarlan'ın gücü yanımda olursa belki nihayet ikna olabilirler."

Bugünkü zaferle ikna olmadılarsa hiçbir şey fikirlerini değiştiremezdi. Kraliçeleri can attığı özgürlüğü teklif etse de. Fakat Manon'ın bunu aklına getirmesi bile...

Dorian, Manon'ın saçlarından bir bukleyi parmağına doladı. Kısa bir an için onu keyifle süzdü.

Manon; Dorian'ın eşi, kraliçesi olacaktı. Daha şimdiden onunla eşit, denkti ve birçok açıdan ona benziyordu. Birleşmeleriyle tüm dünya da bunu bilecekti.

Fakat Dorian her gün daha da yaklaşan ve daralan o kafes parmaklıklarını görebiliyordu. Ya Manon'ı tamamen mahvedecek ya da onu ikisinin de onun asla dönüşmesini istemedikleri bir şeye çevirecekti.

"Sırf bu savaşta Terrasen'e yardım edebilmemiz için mi benimle evleneceksin?"

"Aelin bu savaşı bitirmek için ölmeye razı. Neden tüm fedakârlığı tek başına yapsın ki?"

Ve işte Manon'ın yanıtı buydu. Her ne kadar farkında olmasa da. Fedakârlık.

Dorian'ın diğer eli uzanıp Manon'ın pantolonunun düğmelerini birkaç çevik hareketle çözdü. Manon'ın karnındaki uzun, kalın yara izi meydana çıktı.

Dorian Manon'ın büyükannesiyle karşı karşıya gelse o gün Manon'ın yaptığı gibi kendisini dizginleyebilecek miydi? Kesinlikle hayır.

Dorian parmaklarını yara izinin üzerinde gezdirdi. Sonra karnından yukarı çıkardı. Daha da yukarı. Dorian'ın Manon'ın pürüzlü teni üzerindeki parmakları nihayet kalbinin üzerinde durdu. Dorian avucunu Manon'ın kalbine yasladı. Manon'ın aldığı her düzensiz nefeste yükseldikçe göğsünün kavisi Dorian'ın eliyle buluşuyordu.

Manon sessizce "Haklıydın," dedi. "Korkuyorum." Manon elini Dorian'ın elinin üzerine koydu. "Senin Morath'e gidip tanımadığım bir şey olarak dönmenden korkuyorum. Öldürmek zorunda kalacağım bir şey olarak."

"Biliyorum." Aynı korkuları Dorian da hissediyordu.

Manon'ın parmakları Dorian'ın parmaklarını sıkıp göğsüne daha da bastırdı. Manon, Dorian'ın elini kalbine damgalamak istiyormuş gibi. "İttifak kursak burada kalır mısın?"

O an Dorian, Manon'ın dillendirmediği sözleri de işitti.

Böylece Dorian dudaklarını Manon'ın dudaklarına sürttü. Manon küçük bir inilti çıkardı. Dorian onu bir kez daha öptü. Dili diliyle buluştu. İştahla, arayış içinde. Ardından Manon'ın elleri Dorian'ın saçlarına gömüldü. Her ikisi de dizlerinin üzerinde doğruldu.

Manon inledi. Elleri Dorian'ın saçından göğsüne, oradan da pantolonuna indi. Manon kumaşın üzerinden Dorian'ı okşadı. Dorian'ın homurtusunu ağzının içinde işitti.

Zaman uzayıp giderken sadece Manon vardı. Dorian'ın kolları arasında canlı bir kılıç. Pantolonları yerdeki gömlekleriyle ve ceketleriyle buluştu. Sonra Dorian, Monon'ı yer yatağına yatırdı.

Manon ellerini Dorian'ından ayırıp başındaki pırıltılı tacı çıkarmak için uzandı. Fakat Dorian onu görünmez bir dokunuşla dur-

durdu. "Yapma," dedi. Sesi neredeyse gırtlaktan çıkıyordu. "Bırak kalsın."

Manon'ın gözleri erimiş altına dönerken gözkapakları ağırlaştı. Kıvranarak başını geri attı.

Aklını başından alabilecek o güzelliğin, tüm içgüdülerinin sahip olması için alevlendiği o cazibenin karşısında Dorian'ın boğazı kurudu. Bedeninin değil, Manon'ın teklif ettiği şeyin karşısında. O an az kalsın evet diyecekti.

Konu Manon olduğunda Dorian öyle bencil ve doyumsuz oluyordu ki az kalsın evet diyecekti. Evet, onu kraliçesi yapacaktı. Böylece buna asla veda etmeyecek; bu muhteşem, ateşli cadı ömrünün sonuna dek yanında kalacaktı.

Manon, Dorian'a uzandı. Parmakları onun omuzlarına gömüldü. Dorian, Manon'ın üzerinde doğrulup dudaklarına iştahla yumuldu.

Manon'ın kalçalarının bir hareketiyle Dorian onun bedenine iyice gömüldü. Manon'ın sıcak ipeği Dorian'a bir kampta olduklarını da korumaları gereken krallıklar olduğunu da unutturmaya yetti.

Dorian hayalet dokunuşlara meyletme gereği görmedi. Manon'a sadece kendisi dokunmak istiyordu. Ten tene. Dorian'ın her ileri hamlesinde Manon kıvranarak, istekli bir hareketle karşılık veriyordu. *Kal.* Her nefesinde bu sözcük yankılanıyordu.

Dorian, Manon'ın bacaklarından birini kavrayıp kaldırdı. Manon'a daha da sokuldu. Bacağın mükemmelliği karşısında inledi. Manon sesi bir öpüşle yuttu. Eli Dorian'ın sırtına yaslanıp onu içine daha sert ve hızlı girmeye teşvik etti.

Dorian, Manon'a istediğini verdi. Kendisine de. Tekrar tekrar.

Bu sonsuza dek sürebilirmiş gibi.

Nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında Manon'ın nefesleri de Dorian'ınkiler kadar düzensizdi.

Manon kollarını ve bacaklarını güçlükle hareket ettiriyor, çadırın tavanına bakarken nefes almakta zorlanıyordu. Kendisi kadar bitkin düşmüş Dorian konuşmaya çalışmıyordu. Zaten söylenecek ne kalmıştı ki?

Manon niyetini açıkça ortaya koymuştu. Gerçekleri cesaret ettiğince dillendirmişti.

Dorian'ın safir gözleri Manon'ın yüzünde gezindi. Manon ona doğru döndü. Yıldızlar tacını ağır ağır çıkarıp kenara koydu.

Ardından battaniyeleri ikisinin üzerine çekti.

Manon, Dorian'a, onun bedeninin sert kaslarına sokulurken Dorian kıpırdamadı bile.

Hayır, Dorian sadece kolunu Manon'ın üzerine atıp onu kuvvetle kendisine çekti.

Manon, Dorian'ın sıcak kolları arasında onun nefesini dinleyerek uyuyakaldı.

Manon şafakta soğuk bir yatakta uyandı. Az önce kralın olduğu, şimdi boş yatağa; yerlerinde yeller esen erzaka ve kadim kılıca baktı ve anladı.

Dorian, Morath'e gitmişti. İki Wyrd anahtarını da yanında götürmüştü.

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aedion ve Kyllian Florine Nehri'nin kıyısına yürüyen, panik içindeki askerleri hizaya sokmakla meşguldüler.

Kuzeye kaçmanın bir faydası yoktu. Kemikten davullar yine gümbürdemeye başlamışken ve Aedion'ın birliklerine hizaya girmeleri emrini verirken geçen her dakikada sesleri daha da şiddetlenirken.

Ön cepheye yürürken üzerindeki zırh taştanmış gibi sırtına ağır gelen ve belindeki kadim kılıcın yokluğunu bir hayalet uzuv gibi hisseden Aedion, Ren'e "Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi.

Ok kılıfının kopçasını takan Ren başını kaldırmaya gerek görmedi. "Benden kaçmamı isteme."

"Asla." Theralis'e yakındılar. Çok yakın, Theralis'e çok yakındılar. Nihayet on yıl önce Terrasen'in düştüğü savaş alanında ölmesi ne kadar da anlamlı olacaktı. Kanının saraylı sevdiklerinin öldüğü toprağa akması, kemiklerinin onların kemiklerine katılması. Ovada bir mezar taşı olmadan.

"Senden yardım istemeni istiyorum."

O zaman Ren başını ona çevirdi. Yaralı yüzü haftalar öncesine göre daha zayıftı. En son ne zaman doğru dürüst yemek yemişlerdi? Ya da bütün bir gece dinlenebilmişlerdi? Lysandra neredeydi, hangi formdaydı? Aedion bu soruların yanıtını bilmiyordu. Geçen gece Lysandra'yı aramaya çıkmamıştı. Lysandra da ondan büsbütün uzak durur olmuştu.

"Artık hiç kimseyim," dedi Aedion. Askerler onların geçmesi için iki yana çekildiler. Bela, Fey'ler, Sessiz Suikastçılar, Wendlyn'liler ve Çorak Topraklar'dan gelenler. "Fakat sen Allsbrook Lordu'sun.

Ulaklar yolla. Nox Owen'ı gönder. Yardım iste. Ulakları her yöne gönder, kime ulaşabilirlerse ulaşsınlar. Nox'e ve diğerlerine gerekirse yalvarmalarını, Terrasen'in yardım istediğini söylemelerini söyle."

Bunu yapmaya sadece Aelin'ın ya da Darrow ve konseyinin yetkisi vardı. Fakat Aedion'ın umurunda değildi bu.

Ren durdu. Aedion da. Askerlerin kendilerini işitebileceklerinin farkındaydılar. Bir kısmı da Feylerin keskin işitme yetisine sahipti. Endymion ve Sellene sol kanadın ön safında dikiliyorlardı. Yüzleri asık ve bitkindi. Bir yurt... Kaybettikleri, şimdi kazanmak için savaştıkları buydu. Hayatta kalabilirlerse. Babası onu görse nihayet halkının yanında savaşan oğlu için ne düşünürdü acaba?

Aedion gibi, kulak kesilenlerin farkında olan Ren "Kimse gelecek mi?" diye sordu. Arkalarından gelen ölüme rağmen yanlarında kalan o asık yüzlerin de farkındaydılar.

Aedion miğferini başına geçirdi. Metal yakacak kadar soğuktu. "On yıl önce gelen olmadı. Fakat belki bu sefer birileri zahmet edip çıkagelir."

Ren, Aedion'ın kolunu tutup onu kendisine doğru çekti. "Geride savunulacak hiçbir şey kalmamış olabilir Aedion."

"Yine de yardım çağrısı yap sen." Aedion çenesiyle arasından geçtikleri askerlere işaret etti. Ilias babasının suikastçıları arasında kılıçlarını parlatıyordu. Dikkati ötedeki düşmana çevriliydi. Sıcak çölden çok uzaktaki bu karlı ovada son direnişlerine hazırlanıyordu. "Hâlâ generalin olduğum konusunda ısrarcı mısın? Öyleyse bu benim son emrim. Yardım çağrısı yap."

Ren'in çenesinde bir kas seğirdi. "Olmuş bil," dedi. Ardından uzaklaştı.

Vedalaşmaya gerek görmemişlerdi. Şansları zaten yeterince kötüydü.

Böylece Aedion tek başına ön cepheye doğru ilerlemeye devam etti. İki Bela askeri kenara çekilip ona yer açtı. Aedion kalkanını kaldırıp diğerlerinin kalkanlarıyla hizaladı. Bela, Morath'in ilk ve en sert darbeyi indireceği metal bir duvar örmüştü.

Karlar düşüyor, otuz metreden ötesini görmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Kemik davulların sesi daha da şiddetlendi. Hemen sonra ilerleyen ordunun ayak sesleri yer titretti. Son direnişleri burada, Florine'ın yakınındaki isimsiz bir alanda olacaktı. Her şey nasıl bu noktaya gelmişti?

Aedion kılıcını çekti. Ardından da diğer askerler. Metalin şıngırtısı uğuldayan rüzgârda çınladı. Morath ordusu belirdi. Karların arasından çıkan sağlam, siyah bir duvar.

Askerler yaklaştıkça arkalarında daha fazlası beliriyordu. O cadı kulesi sıranın ne kadar gerisindeydi? Gücünü ne zaman kullanacaktı?

Aedion askerleri için dua etti. Ölümlerinin hızlı ve görece acısız olması için. Küle dönmeden önce korkuyu fazla tatmamaları için.

Bu kez Bela kalkanlarını ve kılıçlarını birbirlerine vurmadı.

Sadece ilerleyen Morath ordusunun ve davulların sesi vardı.

Darrow istediğinde Orynth'e gitseler başarabilirlerdi. Köprüden geçmeye, kuzey yolundan ilerlemeye zamanları olurdu.

Bu yenilginin, ölümlerin sorumluluğu Aedion'ın sırtındaydı.

Sıranın ilerisindeki hareketlilik gözüne takıldı. Tüylü, iri bir baş Prens Galan ve onun kalan askerleri arasından uzandı. Bir hayalet leopar.

Yeşil gözler Aedion'a çevrildi. Yorgun ve kederli gözler.

Gözlerini ilk kaçıran Aedion oldu. Durum zaten Lysandra'nın aralarında olduğunu bilmeden de yeterince kötüydü. Lysandra'nın da eninde sonunda, şüphesiz orada öleceğini bilmeden de.

Aedion ondan önce ölmek için dua etti. Lysandra'nın ölümüne şahit olmamak için.

Morath epeyce yaklaşınca Ren'in okçulara verdiği emir yankılandı. Oklar uçup karların arasında gözden kayboldu. Morath bulanık ışığı söndüren bir ok yağmuruyla karşılık verdi.

Aedion kalkanını çevirip çömeldi. Okların her çarpışında titreşimi kemiklerinde hissetti. Homurtular ve çığlıklar muharebe sahasının kendi taraflarından yükseldi. Ok yağmuru kesildiğinde, yeniden doğrulduklarında birçok asker onlarla ayağa kalkmadı.

Fırlatılan, şimdi karın üzerine yayılanlar sadece oklar değildi. Başlardı. İnsan başları. Çoğu hâlâ miğferli başlar. Briarcliffli Ansel'in kükreyen kurt armasını taşıyan miğferler.

Briarcliff'li Ansel'ın geleceğine söz verdiği ordu. Bekledikleri ordu.

Durumun askerler arasında fark edilmesiyle Aedion'ın gerisinden bağırışlar geldi. Özellikle bir kadın sesi gürültünün arasında seçildi. Kadının yaslı çığlığı Aedion'ın miğferinin içinde çınladı.

Aedion'ın çizmelerinin yakınına düşen kopuk başın donuk, kocaman açılmış gözleri göğe bakıyordu. Açık ağzı o son dehşet çığlığında donakalmıştı.

Ansel onlardan kaçını tanıyordu? İçlerinden kaçı dostuydu?

Genç kraliçeyi aramanın, taziyelerini sunmanın zamanı değildi. Muhtemelen hiçbiri o günden canlı çıkamayacakken gerek de yoktu. Orynth'in duvarlarına aynı şekilde kendi askerlerinin başları fırlatılabilecekken sırası değildi bunların.

Ren okçulara bir kez daha emir verdi. Saniyeler önce yağan okların yanında gönderilen okların sayısı çok küçük kalmıştı. Sağanak ve çiseleyen yağmur gibi. Okların çoğu hedeflerini buldu. Kara zırhlı askerler yere yığıldı. Fakat yerlerini arkasındakiler aldı. Korkunç bir makinenin çarkları gibi.

Aedion yerdeki başları görmezlikten gelmeye çalışarak sıradaki askerlere "Bir olup çarpışacağız," diye seslendi.

Düşman saflarından bir boru sesi geldi. Morath Aedion'ın bulunduğu ön cepheye doğru topyekûn taarruza geçti.

Aedion'ın çizmeleri çamura batarken kalkanına yapıştı. O kalkan ufka uzanan o düşman dalgasını durdurabilecekmiş gibi.

Nefeslerini saydı. O nefeslerin sayılı olduğunun bilinciyle. Bir hayalet leoparın hırlaması safta yankılandı.

On beş metre. Ren'in okçuları gitgide daha az sayıda ok gönderiyordu. On. Dokuz.

Aedion bir nefes aldı. Morath askerlerinin miğferlerinin altındaki siyah, derinliksiz gözleri belirginleşti. Morath'in ön cephesi kılıçlarını ve mızraklarını hizaladı... Kükreyen ateş sol kanattan geldi.

Aedion'ın solundan. Aedion gözlerini yaklaşan düşmandan ayırmaya cesaret edemezken çok sayıda Morath askerinin dikkati ateşin çıktığı yöne çevrildi.

Aedion dikkatlerinin dağılmasının bedelini Morath askerlerine canlarını alarak ödetti. Sonra onların ikinci bir alev parlamasına doğru dönen silah arkadaşlarına da.

Aelin. *Aelin...*

Aedion'ın arkasındaki askerler haykırıyorlardı. Seslerinde muzaffer, ferahlamış bir ton vardı. Aedion her iki yanındaki savaşçılara "Safları sıklaştırın," diye gürledi. Ardından kurtarıcılarına doğru döndü. Nihayet özgürlüğüne kavuşan ve güvende olan...

Sol kanatlarına doğru bir ateş topu gönderen Aelin değildi.

Karla örtülü nehirde ilerleyen Aelin değildi.

Florine'ı gemiler doldurmuştu. Düşen karların altında neredeyse birer hayalet gibi olan gemiler. Bazılarında birleşmiş filolarının bayrakları vardı.

Fakat çoğunda. Sayamadığı kadar çok gemide üzerinde yeşil bir deniz ejderhası olan kobalt mavisi bayraklar vardı.

Rolfe'un filosu. Mycenia'lılar.

Fakat geçmişte onlarla savaşa giden deniz ejderhaları ortada yoktu. Karda sadece insan askerler ilerliyordu. Her biri tanıdık görünen aletler taşıyorlardı. Ağızları kaşkollarla örtülüydü.

Ateş mızrakları... Nehirden bir boru sesi geldi. Ardından ateş mızrakları kor gibi beyaz alevler Morath saflarına gönderdi. Cehennemden düşen tüyler gibi. Ejderhalar. Her biri düşmanlarına ateş yağdıran ejderhalar gibiydi.

Alevler zırhları ve etleri eritti. Sıcaktan ve ışıktan korkan iblisleri yaktı.

Kışın biçilmiş ekini yakan çiftçilermiş gibi, Rolfe'un Mycenia'lıları ilerliyorlar; mızrakları ateş püskürtüyordu. Aedion ve düşmanları arasında bir hat oluşturana dek ilerleyişleri devam etti. Morath dönüp kaçmaya başladı.

Hem de koşa koşa. Alevlerin seslerini bastırmak için haykırarak diğerlerini uyarıyorlardı. *Ateş-Getiren onları silahlandırmış! Onun gücü yeniden yanıyor!*

Budalalar ortada büyüden eser olmadığını fark etmemişlerdi... Sadece katıksız şans ve iyi zamanlama vardı.

Ardından tanıdık bir ses çınladı. *"Çabuk! Güverteye, hepiniz!"* Rolfe.

Nehirdeki gemiler kıyıya yanaşmış, borda iskeleleri indirilmiş ve kayıklar çoktan kıyıya ulaşmıştı. Aedion hiç zaman kaybetmedi. *"Nehre! Filoya!"*

Askerler duraklamadılar. Bekleyen donanmaya, ulaşabildikleri gemilere doğru koşup kendilerini şalopalara attılar. Tam bir kargaşa hâkimdi. Ancak geri çekilen Morath'in onlardan ne kadar uzak kalacağını sadece tanrılar biliyorken kargaşa Aedion'ın umurunda değildi.

Aedion ön cephedeki yerinden ayrılmadı. Geride hiçbir askerin kalmadığından emin olmak istiyordu.

Sıranın ötesindeki Prens Galan ve benekli, kürklü yaratık da aynını yaptı. Yanlarında kızıl bir saç rüzgârda dalgalanıyordu. Briarcliffli Ansel kılıcını düşmana doğrultmuştu. Çilli yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Etrafındaki karın üzerine askerlerinin başları saçılmıştı.

Önlerinde hâlâ alevler saçan Rolfe'un Mycenia'lıları da onlara zaman kazandırıyordu.

Saniyeler uzasa da tekneler ağır ağır doldu. Orduları ağır ağır kıyıdan ayrıldı. Giden her teknenin yerini yenisi alıyordu. Birçok Fey şekil değiştirip yırtıcı kuşlara dönüştü ve gri göğe dolup nehrin üzerinde süzüldü.

Geride sadece içlerinde gemi direğine saldıran bir deniz ejderhasının oyulduğu güzel bir geminin de olduğu birkaç tekne kaldığında Rolfe *"Hepiniz geri çekilin!"* diye kükredi.

Mycenia'lılar ve ateş mızrakları hızla geri çekilip kıyıya dönen şalopalara koştular.

Lysandra ve Ansel da onlarla koştu. Aedion da ikisinin peşinden gitti. Hayatının en uzun koşusuydu bu.

Fakat hemen sonra Rolfe'un gemisinin dosasına varmıştı. Nehir geminin kıyıya yaklaşmasına yetecek kadar derindi. Lysandra, Galan ve Ansel onun önüne geçmişlerdi bile. Aedion'ın güverteye adım atmasıyla dosa çekildi. Aşağıda, çevrelerinde Mycenia'lılar şalopalarının içine atlayıp deliler gibi kürek çektiler. Geride bir tek asker bırakılmamıştı. Sadece ölüler.

Işıklar parladı. Aedion geminin dümenine doğru döndüğünde Lysandra'yı hayalet leopardan insana dönüşürken gördü. Çıplaktı, anadan doğma.

Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Rolfe, Lysandra kollarını boynuna sardığında öyle pek de afallamamıştı. Yine hakkını teslim

etmek gerekirdi ki Korsan Lord, Lysandra'ya onu sırtından tutup sarılmadan önce peleriniyle çıplak bedenine örttü.

Aedion ikisinin yanına gitti. Soluk soluğa kalmıştı ve öyle ferahlamıştı ki geminin zeminindeki parlak tahtalara kustu kusacaktı.

Rolfe, Lysandra'dan ayrılıp pelerinini tamamen ona bıraktı. Şekil değiştiren pelerine sarınırken Rolfe "Kurtarılmaya ihtiyacınız var gibiydi," dedi.

Aedion'ın ilk tepkisi Rolfe'a sarılmak oldu. Ardından başıyla onun eldivenli ellerine işaret etti. "Sanırım senin şu haritana çok şey borçluyuz."

"Yağma dışında işlere de yaraması iyi oldu." Rolfe sırıttı. "Ravi ve Suria'lı Sol bizi kuzey sınırının yakınlarında buldular," dedi. "Başınızın dertte olabileceğini düşünüyorlardı... Bizi buraya yolladılar." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Filonuzdan geri kalanlarla kıyıyı koruyorlar. Morath denizden saldırırsa ellerinde çok sayıda gemi olmadığından pek şansları olmaz. Onlara bunu söyledim. Yine de bana buraya gelmemi emrettiler." Korsan Lord'un yüzü gerildi. "Ve işte buradayım."

Aedion teknelerde hızla nehrin diğer yakasına geçen denizcileri ve askerleri güçbela fark etti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Ravi ve Sol için de tanrılara şükretti.

Rolfe başını iki yana salladı. Hâlâ geri çekilmekle meşgul olan Morath askerlerine baktı. "Onları şaşırttık. Fakat bu durum uzun sürmez."

Lysandra, Rolfe'un yanına geldi. Nehrin soğuk rüzgârı tenlerini ısırırken Aedion, Lysandra'nın çıplak ayakları ve bacakları karşısında yüzünü buruşturmamak için kendisini tuttu. "Tek yapmamız gereken Orynth'e gidip şehrin duvarlarının arkasına geçmek. Orada yeniden toparlanabiliriz."

Rolfe diğer kıyıda toplanan askerlere işaret edip "Tüm ordunuzu Orynth'e taşıyamam," dedi. "Fakat hazırlanmak için önceden oraya varmak isterseniz sizi şimdi oraya götürebilirim." Korsan Lord birini arıyormuş gibi kıyıya göz gezdirdi. "O burada yok, değil mi?"

Lysandra başını iki yana salladı. "Hayır."

"O halde elimizdekilerle idare edeceğiz," dedi Rolfe. Soğukkanlılığın bir portresi gibiydi. Deniz yeşili gözleri geminin tırabzanında

dikilen, karların arasında kalan başlar tarlasına bakan Briarcliff'li Ansel'a çevrildi.

Dizlerinin üzerine çökmesiyle güverteye çarpan zırhından metalik bir ses çıkan, başını eğen genç kraliçeye bakarken hiçbiri tek kelime etmedi.

Aedion "İzin ver birliklerimize Orynth'e hareket etme emri vereyim. Sonra şehre yelken açarız."

Lysandra, Aedion'ın yüzüne bakmadan "Ben yaparım," dedi. Başka bir şey söyleme ihtiyacı duymadı. Pelerin ahşap zemine yığılırken Lysandra bir doğana dönüşüp bir şalopadan inen Kyllian'a doğru uçtu. Lysandra ve Kyllian birkaç kelime konuştuktan sonra Kyllian, Aedion'a doğru dönüp veda mahiyetinde elini kaldırdı.

Aedion da Kyllian'a elini kaldırarak karşılık verdi. Sonra Lysandra bir kez daha şekil değiştirdi. Gemiye indiğinde insan formuna dönüp pelerini kaptı. Sonra Ansel'ın yanına yürüdü.

Şekil değiştiren sessizce bir elini kraliçenin zırhla kaplı omzuna koydu. Ansel başını kaldırıp ona bakmadı.

Aedion, Rolfe'a "Elinde kaç ateş mızrağı var?" diye sordu.

Korsan Lord gözlerini Ansel'dan arkalarında gözden kaybolan siyah kütleye çevirdi. Dudakları gerildi. "Bir kuşatma için yeterli değil."

Cadı kuleleri Orynth duvarlarına ulaştığında ateş mızrakları bile hiçbir işe yaramayacaktı.

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saatler sonra, Yrene hâlâ titriyordu. Kıl payı kurtuldukları felaket, o dalga gelmeden önce şahit oldukları ölümler, ovadaki kraliçenin gücü karşısında titriyordu. Sonrasında ortaya çıkan buharın yoluna çıkan herkesi diri diri haşlamasına engel olan prensin gücü karşısında.

Yrene bunların ardından yaşanan kargaşada kendisini yeniden şifacılık görevini yerine getirmeye vermişti. Asilleri ve onların komutanlarını son durumun tahlilini yapmaları için bırakıp Büyük Salon'a döndü. Şifacılar yardıma ihtiyacı olanları bulmak için muharebe meydanına inmişlerdi.

Hepsi; hisardaki, gökteki ya da muharebe meydanındaki herkes artık boş olan, iki dağ arasında kalan yere bakıyordu. Sel altında kalıp mahvolan şehre ve yaşamla ölüm arasındaki sınıra bakıyorlardı. Su ve enkaz, Anielle'in büyük bir kısmını yok etmişti. Suyun taşıdığı enkaz Gümüş Nehir'e doğru akıyordu.

Aelin Galathynius olmasa pekâlâ onlardan geriye kalan da bu manzara olabilirdi.

Yrene bir ruk binicisinin yanına çömeldi. Kadının göğsü bir kılıç darbesiyle açılmıştı. Yrene kanlı, parlayan ellerini uzattı.

Saf ve parlak büyü Yrene'in içinden kadına akıp kesik deriyi ve kasları onardı. Kan kaybının iyileşmesi zaman alacaktı. Fakat kadın fazla kan kaybetmediğinden Yrene enerjisini kanı takviye etmeye harcamadı.

Yrene yakın zamanda dinlenmeliydi. Birkaç saatliğine... Yrene'den Prens Rowan tarafından özel bir odaya taşınan kraliçeyi muayene etmesi istenmişti. Nesryn kraliçeyi ve Prens Rowan'ı ovadan getirmişti. Yrene bilinçsiz haldeki Aelin'ın bedeninin üzerinde gezinen ellerinin titremesine engel olamamıştı.

Kraliçe savaştan kalan birkaç iyileşmeye yüz tutmuş kesikten başka zarar görmemişti. Uyuyan, yorgun bir kadındı sadece... Damarlarında bir tanrının gücünü taşıyan bir kadın.

Yrene sonra durumu çok daha kötü görünen Prens Rowan'ı muayene etti. Bacağında geniş bir kesik vardı. Fakat Rowan bir tükenmenin eşiğine geldiğini, sadece dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyip yarayı önemsememişti.

Böylece Yrene bir başkasıyla ilgilenmek için onların yanından ayrılmıştı.

Lorcan'le ilgilenmek için. Onun yaraları... Yrene yaraların bir kısmı için Hafiza'dan yardım istemişti. Gücünden faydalanmak için. Zira Yrene'in gücü epey azalmıştı.

Elide'la kapılardan geçmelerinin ardından Farasha'nın sırtından düşen, bilinçsiz haldeki savaşçı iki şifacı kendisini iyileştirmeye uğraşırken kımıldamamıştı bile.

Saatler önce. Fakat Yrene'e bunlar günler önce olmuş gibi geliyordu.

Evet, dinlenmesi gerekiyordu. Yrene salonun gerisindeki su deposuna yöneldi. Ağzı kurumuştu. Biraz su, biraz yemek ve belki kısa bir uyku. Sonra yeniden çalışmaya hazır olacaktı. Fakat dışarıdan tiz ve güçlü bir boru sesi geldi.

Herkes donakaldı. Sonra pencerelere koştular. Yrene diğerleri gibi kendisine muharebe meydanına bakabileceği bir yer bulduğunda yüzüne bir gülümseme yayıldı.

En önde Prens Kashin'in olduğu kağanın ordusuna baktılar.

Tanrılara şükürler olsun. Salondaki herkesin ağzından benzer sözcükler çıkıyordu.

Hisardaki boruda öttü. Orduyu karşılamak için. Yrene su deposuna dönerken o gün bir ordunun değil, iki ordunun kurtulduğunu fark etti. O dalga Kashin'e ulaşsaydı...

Şanslıydılar. Hepsi de çok şanslıydı. Yine de Yrene o şansın ne kadar süreceğinden emin olamıyordu. Kuzeye, Orynth'in duvarlarına giden tehlikeli yolda da şansın onlardan yana olup olmayacağından emin olamıyordu.

Karanlığın sıcak ve ağır kollarından sıyrılan Lorcan pes bir homurtu çıkardı. "Sen şanslı bir piç kurusun."

Lorcan ölümün kıyısından döner dönmez işiteceği ilk sesin Fenrys'inki olmasına bozulmuştu. Bir gözünü aralayan Lorcan dar bir odadaki bir karyolada yattığını fark etti. İçerisi bir tek mumla aydınlanıyordu. Işığı Lorcan'in yatağının başucunda oturan Fey savaşçısının altın sarısı saçlarında dans ediyordu.

Karanlıkta sırıtan Fenrys'in beyaz dişleri parladı. "Bir gündür baygınsın. Kısa çöpü ben çektiğimden başında ben durmak zorunda kaldım."

Bir yalandı bu. Artık her nedense Lorcan'in yanında durması için Fenrys seçilmişti.

Lorcan bedenini hareket ettirdi. Biraz.

Sırtındaki sızıdan ve karnındaki gerginlikten başka acı duymadı. Başını doğrultup çıplak bedenini ötren ağır, yün battaniyeyi üzerinden attı. Daha önce iç organlarını gördüğü yerde şimdi sadece kalın, kırmızı bir yara izi vardı.

Lorcan başını sertçe yastığa geri koydu. "Elide." İsmi bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Son hatırladığı, kapılardan içeri at sürdükleri, Aelin Galathynius'un korkunç gücünü kullandığıydı. Sonra bilincini kaybetmişti. Fenrys bacaklarını uzatıp "Büyük Salon'da şifacılara yardım ediyor," dedi.

Lorcan gözlerini yumdu. Göğsündeki gerilim dindi. Fenrys "Eh, ölmediğine göre..." diye söze gidi. Fakat Lorcan uyumuştu bile.

Lorcan uyandığında aradan saatler mi günler mi geçtiğinden emin olamadı. Mum hâlâ dar pencere pervazında yanıyordu. Neredeyse tükenmişti. O halde uyuyalı saatler olmuştu. Tabii mumun yerine yenisini koyacakları kadar uzun süre uyumadıysa.

Lorcan'in umurunda değildi bu. Loş ışıkta karyolasının başucunda yüzükoyun uzanan, vücudunun alt yarısı daha önce Fenrys'in oturduğu sandalyede olan narin yapılı kadını karşısında gördüğünde başka hiçbir şeyi umursamaz oldu. Kadın Lorcan'in kendi elinden birkaç santim ötedeki eline uzandı.

Elide... Elide'ın yüzünün büyük bir kısmını örten siyah saçları battaniyenin üzerine, Lorcan'in kavalkemiklerinin arasında dökülmüştü.

Bedenindeki sızı karşısında yüzünü buruşturan Lorcan kolunu Elide'ın parmaklarına dokunabilecek kadar uzattı.

Elide'ın parmakları soğuk, uçları kendininkilerin yanında küçücüktü. Parmakları kasıldı. Sonra Elide'ın parmakları kasıldı. Sesli bir nefes alarak uyandı.

Lorcan tutulan boynunun ağrısı yüzünden yüzü ekşiyen Elide'ın yüz hatlarını keyifle süzdü. Elide'ın gözleri Lorcan'e çevrildi. Elide bir süredir Lorcan'in kendisine baktığını fark edince donakaldı. Lorcan uyanmıştı ve kendisini bulmak için cehennemi atla geçen kadına huşuyla bakıyordu...

Yorgun. Elide bitkin görünüyordu. Buna karşın başı dikti. Lorcan'in söyleyecek sözü yoktu. Zaten o atın sırtında söylemesi gereken her şeyi Elide'a söylemişti.

Fakat Elide "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ağrılar içinde. Bitkin. Fakat yatağının başucunda Elide'ı bulmak... "Canlı," dedi Lorcan. İçtenlikle.

Elide'ın yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. Gözleri Lorcan'in bedenine çevrildiğinde bile. Battaniye Lorcan'in göğsünün büyük bir kısmını ortaya çıkaracak kadar sıyrılmışsa da karnındaki izi kalmış yarayı gizliyordu. Lorcan kendisini hiç o kadar çıplak hissetmemişti. Elide'ın keskin bakışları altında Lorcan düzenli nefesler almakta zorlanıyordu. "Yrene sana vaktinde müdahale etmeseler öleceğini söyledi."

"Ölecektim," dedi Lorcan. Sesi zımpara gibi pürüzlüydü. "Beni bulmak için cehennemden geçmeye cesaret etmeseydin."

Elide'ın gözleri Lorcan'in gözlerine çevrildi. "Sana bir söz verdim."

"Bunu söylemiştin."

Elide'ın solgun yanaklarını bir nebze kızarmış mıydı? Fakat Elide konuşmaktan kaçınmadı. "Sen de bazı ilginç şeyler söyledin."

Lorcan uzandığı yerde belini doğrultmaya çalışsa da bedeni ona acı vererek itiraz etti.

Lorcan sırtındaki ve karnındaki keskin acıya dişlerini sıkarak karşılık verdi. Dirsekleri üzerinde durmayı başardı. Bunu da yeterli

bir ilerleme olarak gördü. "Ağır yaralanmayalı epey olmuş. Ne kadar rahatsızlık verdiğini unutmuşum."

Elide'ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Lorcan'in kalbi duracak gibi oldu. Aylardır ilk kez Elide ona gülümsüyordu. Gemide hamaklarında sallanırlarken Elide'ın eline dokunduğu o günden beri. Elide'ın gülümsemesi kaybolsa da yanakları hâlâ kırmızıydı. "Samimi miydin? Söylediklerinde?"

Lorcan, Elide'ın gözlerine baktı. İçindeki bir duvarın yıkılmasına izin verdi. Sadece onun için. Lorcan'in kendisine kurduğu tüm savunmaları ve kendisine dayattığı tüm katı kuralları aşan bu keskin bakışlı, kurnaz, küçük yalancı için. Lorcan bunun yüzüne yansımasına izin verdi. Elide'ın bunu görmesine. Daha önce kimsenin görmediğini. "Evet."

Elide'ın dudakları gerildi. Fakat sebep hoşnutsuzluk değildi.

Lorcan alçak sesle "Her kelimesinde samimiydim," dedi. Kalbi küt küt atıyordu. Öyle ki kalbinin sesini Elide'ın işitmemesi bir mucizeydi. "Yeryüzünden silinip Öte Dünya'ya geçeceğim güne dek de sözlerimin arkasında olacağım."

Elide elini nazikçe uzattığında Lorcan nefes bile almadı. Elide parmaklarını onun parmaklarına doladı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Lorcan uzanıyor olmasına sevindi. Yoksa o sözler karşısında dizlerinin üzerine yıkılırdı. O an bile Elide'ın önünde eğilesi vardı. Yaşlı, hınzır kalbinin gerçek sahibi karşısında.

"Seni Vernon'dan ve ilken'lerden beni koruduğun andan beri seviyorum," diye devam etti Elide. Gözlerindeki ışık Lorcan'in nefesini kesti. "Senin muharebe meydanında olduğunu işittiğimde tek yapmak istediğim sana bunu söylemekti. O an önemli olan tek şey buydu."

Eskiden olsa Lorcan dudak bükebilir, çok daha önemli şeyler olduğunu söylerdi. Hele bu savaşta. Fakat elini tutan o el... Lorcan ömründe ondan daha kıymetli bir şey bilmemişti.

Lorcan başparmağını Elide'ın elinin sırtında gezdirdi. "Üzgünüm Elide," dedi. "Her şey için."

Elide alçak sesle "Biliyorum," dedi. Yüzünde ne pişmanlık ne de acı vardı. Sadece belirgin, güçlü bir sükûnet. Yavaş yavaş evrildiği, şimdiden dönüştüğü, Perranth'i bilgelikle ve merhametle yönetecek leydinin yüzü.

Dakikalarca birbirlerine baktılar. Kutlu bir sonsuzluk boyunca.

Sonra Elide ellerini Lorcan'in ellerinden ayırıp doğruldu. "Geri dönüp Yrene'e yardım etmem gerek."

Lorcan, Elide'ın elini tekrar tuttu. "Burada kal."

Elide siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Sadece Büyük Salon'a gideceğim."

Lorcan bir kez daha Elide'ın elinin sırtını başparmağıyla okşadı. "Kal," diye fısıldadı.

Kısa bir an için Lorcan, Elide'ın hayır diyeceğini düşündü. Bu yanıta, o son birkaç dakikayı hak ettiğinden daha büyük bir armağan olarak kabul etmeye hazırdı da.

Fakat Elide, Lorcan'in karyolasının kenarına, tam Lorcan'in omzunun yanına oturup bir elini onun saçlarında gezdirdi. Lorcan gözlerini yumup onun dokunuşuna daha da sokuldu. Göğsünden yayılan o pes mırıltıyı durduramıyordu.

Elide pes bir hayret nidası çıkardı. Belki daha da fazlası vardı seste. Parmakları bir kez daha Lorcan'i okşadı.

"Söyle," diye fısıldadı Elide. Parmakları Lorcan'in saçları arasında dondu.

Lorcan gözlerini açıp Elide'ın gözlerine baktı. "Seni seviyorum."

Elide yutkundu. Lorcan dişlerini sıkıp oturur pozisyona geçti. İkisi birbirlerine o denli yakınken boyunun Elide'dan ne kadar da uzun olduğunu unutmuştu. O atın üzerinde Elide önlenemez bir güç, cüretkâr bir fırtınaydı. Lorcan'in battaniyesi iyice sıyrılmışsa da Lorcan battaniyenin kucağındaki yerinde kalmasına izin verdi.

Elide'ın gözlerinin aşağı çevrildiği Lorcan'in gözünden kaçmadı. Ya da gözlerinin göğsünden yukarı çevrilişi. Neredeyse o bakışı her kasında ve yara izinde hissedebiliyordu.

Elide'ın süzmeye devam ettiği Lorcan'in ağzından alçak bir homurtu çıktı. Elide, Lorcan'in ona veremeyecek durumda olduğu şeyleri istiyordu. Belki ne kadar isteğini belli etse de henüz kendisinin de Lorcan'e veremeye hazır olmadığı şeyler.

Elide hafifçe titreyen ellerini Lorcan'in karnındaki yeni yara izinin üzerinde gezdirirken Lorcan kendisini iradesinin sınanacağı bir meydan okumayla karşı karşıya buldu.

"Yrene bu izin kalıcı olabileceğini söyledi," dedi Elide. Lorcan onun elini çekmesiyle rahat bir nefes aldı.

"O halde en aziz tuttuğum yara izim bu olacak." Fenrys, Lorcan'in bu şekilde konuştuğunu işitse gözleri yaşarana dek gülerdi. Fakat Lorcan'in umurunda değildi bu. Diğer herkesin canı cehennemeydi.

Elide'ın dudakları yine o küçük gülümsemelerden biriyle kıvrıldı. O gülümseyen dudakların tadına bakmamak için, o dudaklara kendi dudaklarıyla tapmamak için kendisini tutarken Lorcan yatak örtülerini sıktı.

Fakat ikisinin arasındaki bu yeni, kırılgan enerji... Lorcan bunu dünyalara değişmezdi.

Neyse ki Elide'ın o tür endişeleri yoktu. Anlaşılan hem de hiç yoktu. Elini kaldırıp başparmağını Locan'in yanağında gezdirdi. Nefeslerini kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

Elide dudaklarını Lorcan'in dudaklarına yaklaştırırken Lorcan tamamen hareketsiz kaldı. Elide dudaklarını onun dudaklarına sürttü.

Sonra geri çekildi. "Dinlen Lorcan. Uyandığında yine burada olacağım."

O yumuşak, güzel öpücüğün sarstığı Lorcan konuşamayacak halde yeniden yatağa uzandı.

Elide, Lorcan'in mutlak itaati karşısında gülümsedi. Sonra kendisini tutamıyormuş gibi bir kez daha öne eğildi.

Bu seferki öpücük uzun oldu. Elide'ın dudakları Lorcan'in dudaklarını izledi. Lorcan, Elide'ın dudaklarının hafif baskısı, nazik teklifine aynı şekilde karşılık verdi.

Elide'ın tadı Lorcan'i mahvedecekti sanki. Dudağının dudağına çekingen temasları Lorcan'in göğsünden bir mırıltının kopmasına neden oldu. Fakat Lorcan, Elide'ın kendisini keşfetmesine izin verdi. Ağır ağır, tatlılıkla ona istediğini verdi.

Elide'ın ağzı daha da ısrarcı olduğunda, kesik kesik nefesler almaya başladığında Lorcan bir elini onun ensesine doladı. Elide kendisini ona açtı. Onun pes iniltisi karşısında Lorcan kendinden geçeceğini sandı.

Lorcan'in eli Elide'ın ensesinden inip sırtında gezindi. Kat kat giysilerinin altındaki sıcak, güçlü bedeninin keyfini sürdü. Elide, Lorcan'in dokunuşu karşısında başını geriye attı. Ağzından yine o küçük iniltiler çıktı. O da en az Lorcan'in ona olduğu kadar Lorcan'e açmış gibi.

Birden Lorcan, Elide'dan ayrıldı. Kendisini elini onun belinden çekmeye zorladı. Nefes nefese, nefeslerini paylaşırlarken Elide'a "Sonra," dedi. "Sen gidip diğerlerine yardım et."

Elide'ın arzunun sis perdesinin indiği gözleri Lorcan'in gözleriyle buluştu. Lorcan battaniyeyi kucağında topladı. Bir kez daha "Gidip diğerlerine yardım et," dedi. "Uyumaya hazır olduğunda burada olacağım."

Dillendirilmemiş teklif havada kalırken Elide geri çekilip bir kez daha Lorcan'i süzdü.

Lorcan "Sadece uyu," dedi. Gözlerinde yeniden alevlenen ateşi gizlemeye gerek görmedi. "Şimdilik."

Elide hazır olana kadar. Lorcan'e her şeyi onunla paylaşmak istediğini söyleyene, gösterene kadar. Fakat o zamana dek Lorcan onu burada istiyordu. Yanında uymasını, Lorcan'in ona göz kulak olabileceği yerde. Tıpkı Elide'ın ona göz kulak olduğu gibi.

Elide doğrulurken yüzü kızardı. Elleri titriyordu. Sebep korku değildi. Lorcan'in daha ileri gitmemek için sarf ettiği o aynı çabaydı.

Lorcan, Elide'ın aklını başından almaktan büyük bir haz alabilirdi. Ona zevke ve arzuya dair bildiği her şeyi yavaş yavaş öğretmekten. Kendisinin de Elide'dan bir iki şey öğreneceğinden çok da şüphe etmiyordu. Elide bunları Lorcan'in yüzünde okumuş olacaktı ki yanakları daha da kızardı. "O halde sonra görüşürüz," diye fısıldayıp aksak adımlarla kapıya gitti.

Lorcan gücünün küçük bir kıvılcımını gönderip Elide'ın bileğine sardı. Elide'ın aksaması yok oldu. Bir eli kapı tokmağında; Elide, Lorcan'e hafifçe gülümseyip başını ona minnetle salladı. "Bunu özlemişim."

Elide kalabalık koridorda gözden kaybolurken Lorcan o dillendirilmemiş sözleri işitti.

Özledim seni.

Lorcan kendisini tutmadı. O nadir gülümsemelerden birinin yüzüne yayılmasına izin verdi.

ALTMIŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dorian, Morath'e gitmişti. Kendi kanatlarıyla kamptan uçmuştu. Manon onun küçük, sıradan bir kuşa dönüşmeyi seçeceğini biliyordu. On Üçlerin bile gözüne takılmayacak bir kuşa. Manon kayalığın ucunda dikilip doğuya baktı.

Ezilen karın çıtırtılarından Asterin'in yaklaştığını fark etti. "Gitti, değil mi?"

Manon konuşamadı. Sadece başını salladı. Dorian'a her şeyi teklif etmişti. Teklifini kabul edeceğini sanmıştı. Hatta sonrasında yaptıklarından onun teklifini kabul ettiğini düşünmüştü. Fakat aralarında geçenler bir veda olmuştu. Dorian kendisini ölümün dişleri arasına atmadan önce son bir birleşme. Dorian, Manon'ı bir kafese kapatmayacak; onun kendisine sunduğu şey kabul etmeyecekti.

Dorian, Manon'ı Manon'ın kendisini tanıdığından da çok tanıyormuş gibi.

"Peşinden gidecek miyiz?"

Şafağın ilk ışıkları altında, kamp yeni yeni hareketleniyordu. Bugün... Bugün nereye gideceklerine karar vereceklerdi. Bugün Manon, Crochan'lerden peşinden gelmelerini isteyecekti. Sözünü dinleyecekler miydi?

Fakat daha yakınlarına varmadan fark edilecekleri Morath'e gitmek, o cehenneme dönmek...

Güneş doğdu. Yuvarlak ve altın sarısı. Dünyanın her yerinden işitilen bir şarkının tek notasıymış gibi. Manon ağzını açtı.

"Terrasen yardım çağrısı yapıyor!" Genç bir Crochan'in sesi kampta çınladı.

Manon ve Asterin döndüler. Cadı, Glennis'in çadırına koşarken diğerleri de ona doğru döndü. Cadı yerde kayarak durduğunda kocakarı göründü. Genç Crochan'in bir keşif eri olduğu belliydi. Nefessiz kalmış, saçları dağılmıştı.

Keşif eri soluk soluğa "Terrasen yardım çağrısı yapıyor," dedi. Elleriyle dizlerini tuttu. Eğilip nefes aldı. "Morath onları sınırda bozguna uğratmış. Sonra da Perranth'de. Şu sırada Orynth'e ilerliyor. Bir hafta içinde şehri yağmalayacaklar."

Haberler Manon'ın beklediğinden de kötüydü. Bu haberlere ihtiyacı olmasına, bu haberleri beklemesine rağmen.

On Üçler yaklaştı. Bronwen bir adım gerideydi. Glennis otuz santim ötede yanan ölümsüz aleve gözlerini dikerken Manon'ın nefesi tutuldu. Savaş Alevi.

Glennis, Manon'a doğru döndü. "Sen ne diyorsun Cadılar Kraliçesi?"

Bir meydan okuma. Manon başını kaldırıp önündeki iki yola baktı.

Biri doğuya, Morath'e giden yol, diğeri de Terrasen'e ve savaşa giden yoldu.

Rüzgâr uğuldadı. Manon o uğultunun içinde yanıtı işitti.

"Terrasen'in çağrısına yanıt vereceğim," dedi Manon.

Asterin, Manon'ın yanına geldi. Oraya toplanan kamp sakinlerini süzüp "Ben de öyle," dedi. Sorrel, Manon'ın sağına geçti. "On Üçler de."

Manon bekledi. Göğsünün içinde canlanan yakıcı hissin varlığını kabullenmeye güçbela cesaret etti.

Bronwen öne çıktı. Siyah saçları soğuk rüzgârda dalgalandı. "Vanora ocağı kuzeye uçacak."

Bir başka cadı omuzlarını dikleştirdi. "Silian ocağı da."

Ve gerisi geldi.

Ta ki büyük ocakların yedi liderinin hepsi orada toplanana dek.

Ta ki Glennis, Manon'a "Uzun zaman önce Rhiannon Crochan, Kral Brannon'ın yanında savaşa at sürüyordu," diye söze girene dek. "Onun bir benzeri yeniden dünyaya gelmişken eski ittifaklar da yeniden kurulacak." Sonsuz aleve işaret etti. "Savaş Alevi'ni yak ve ordunu harekete geçir Cadılar Kraliçesi."

Manon'ın kalbi hızlandı. Öyle hızlandı ki atışını avuçlarında his-

sediyordu. Çıraların arasındaki bir huş ağacı dalını eline aldı. Dalı sonsuz aleve soktuğunda kimse konuşmadı.

Kızıl, altın sarısı ve mavi üzerine sıçradıkları dalı yuttular. Manon dalı ancak iyice yandığında geri çekti.

Manon dalı kaldırdığında rüzgâr bile aleve etki etmedi. Yeni günde bir meşale.

Crochan kalabalığı iki yana çekildi. Ortalarında dosdoğru Bronwen'in ocağına giden bir yol açıldı. Cadı bekliyordu. Meclisi etrafına toplanmıştı.

Her bir adım bir savaş davulunun gümbürtüsü gibiydi. Uzun zaman önce sorulan bir sorunun yanıtı.

Manon durduğunda Bronwen'in gözleri ışıl ışıldı. Manon sadece "Kraliçeniz sizi savaşa çağırıyor," dedi.

Ardından alevini Bronwen'in ocağına değdirdi.

Bronwen de bir dal aldı. Ateşte yanan uzun bir odun. "Vanora uçacak."

Bronwen dalı çekip bir sonraki klanın ocağına yürüdü. Orada o kutsal ateşten aldığı parçayı çukura daldırdı. Bir kez daha ışık parladı. Bu sırada Bronwen etraflarında ağaran gün gibi açık ve belirgin bir şekilde duyurdu: "Kraliçeniz sizi savaşa çağırıyor. Vanora onunla uçacak. Ya siz?"

Ocak lideri sadece "Redbriar uçacak," deyip kendi meşalesini yaktı. Ardından bir sonraki klanın ateşine geçti.

Ocaktan ocağa. Ta ki kamptaki yedi ocak da kararı kabul edip ateşi yakana dek.

Ardından, ancak tüm ateşler yandığında son klanın üyesi olan genç keşif eri yanan meşalesini aldı ve süpürgesini kapıp göğe yükseldi. Bir sonraki klanı bulmak, onlara savaş çağrısının yapıldığını haber vermek için.

Manon ve On Üçler, etraflarındaki Crochan'ler, keşif eri gökte yanan bir beneğe dönene, sonra da gözden kaybolana dek onu izlediler.

Manon rüzgâra sessiz bir dua okudu. Genç keşif erinin taşıdığı kutsal alevin uzun ve tehlikeli yol boyunca sönmemesi için.

Terrasen'in ölüm tarlalarına dek.

Savaş Alevi bir ocaktan diğerine gitti.

Karlı dağlardan, gür ormanların ağaçları arasından, göklerde gezinen düşmanlardan gizlenerek. Rüzgârın o alevden eser bırakmamaya çalışırmışçasına uğuldadığı uzun, buz gibi gecelerde. Fakat rüzgâr başaramadı. Kraliçenin alevine karşı başarılı olamadı. Böylece alev bir ocaktan diğerine geçti.

Genç yüzlü bir kadın süpürgesi üzerinde, meşalesini havada tutarak gökten inerken insanların haykırıp kaçıştığı ücra köylere.

Cadının amacı onlara değil, o köylerde kaçmayan bir avuç kadına işaret vermekti. Aleve, kendilerine *"Kraliçeniz sizi savaşa çağırıyor, uçacak mısınız?"* diye seslenen biniciye doğru yürüyen kadınlara.

Tavanaralarına gizlenen sandıklar açıldı. İçlerinden katlanmış kırmızı kumaş parçaları çıkarıldı. Dolaplarda, kapıların kenarlarında bırakılan; yatakların altına sokulan altın, gümüş ya da sadece sicimler bağlanmış süpürgeler de. Ve kılıçlar –kadim ve güzel kılıçlar– döşemelerin altından, samanlıklardan çıkarıldı. Metalleri şimdi bir harabe olan şehirde dövüldükleri günkü gibi parlak ve tazeydi.

Cadılar. Böyle fısıldadı köy halkı. Kocaların şaşkın, inanmaz bakışları altında kadınlar dalgalanan kızıl pelerinleriyle göğe yükseldi. *Cadılar onca zamandır aramızdaymışlar.*

Bir köyden diğerine. Asla tamamen sönmeyen ocakların yanıt olarak parladığı köylere. Her defasında bir binici gidip sıradaki ocağı, halklarının bir sonraki kalesini bulmaya gidiyordu.

Cadılar, burada, aramızda. Şimdi savaşa giden cadılar.

Yükselen bir cadı dalgası. Kızıl pelerinleriyle göğe yükselen, sırtlarına bağlı kılıçlarla, kuzeye giden her kilometrede süpürgeleri yılların tozunu biraz daha döken cadılar. Ailelerine veda eden, uyuyan bebeklerini öpüp yıldızlı gecede gözden kaybolmadan önce hiçbir açıklama yapmayan cadılar.

Kararan dünyada çağrı adım adım daha uzaklara erişti. Ocaktan ocağa geçen sonsuz alev gibi hiç durmadan, tükenmeden.

"Uçun, uçun, uçun!" diye bağırdılar. *"Kraliçeye! Savaşa!"*

Karda, fırtınada ve tehlikelerin arasında Crochan'ler uzaklara uçtular.

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

Aelin çamın ve karın kokusuna uyandığında evde olduğunu anladı.

Çünkü henüz Terrasen'de olmasa da Rowan yanındayken *hep yuvasındaydı.*

Derin uykudaki Rowan'ın düzenli nefesleri Aelin'ın sağ kulağına doluyordu. Kolu Aelin'ın karnında sert ve sıcak bir ağırlıktı. Gümüşi ışık tavanın kadim taşlarını aydınlatıyordu.

Sabah... Ya da bulutlu bir gün. Oda kapısının diğer yanında kalan koridorlardan parça parça sesler geliyor, Aelin bunları kendisine ötedeki dünyayı gösterebilecek, kırık bir aynanın parçalarıymışlar gibi bir araya getiriyordu.

Anlaşılan muharebenin üzerinden üç gün geçmişti. Kağanın ordusunun yaşça üçüncü sıradaki oğlu Prens Kashin tarafından komuta edilen kalan kısmı nihayet gelmişti.

Aelin'ı tam anlamıyla kendine getiren de bu haber olmuştu. Elini Rowan'ın koluna attı. Okşarcasına bir dokunuş. Rowan'ın gücünü tazelediği uykusunun ne kadar ağır olduğuna bakmak için. Üç gün. Üç gün orada, dünyadan habersiz uyumuşlardı. Büyü gücü olan herkes için güçlerinin büyük bir kısmını harcamalarının ardından bedenlerinin ihtiyaç duyduğu o derin uyku tehlikelere açık bir süreydi.

Sonra Aelin bir başka şeyi fark etti: Gavriel kapılarının önünde oturuyordu. Dağ aslanı formunda. İnsanlar ona yaklaştıklarında sessizleşiyorlar, Fenrys'in yanından geçer geçmez *"o tuhaf, korkunç kediden"* fısıltılarla bahsettiklerinde seslerinin Fey kulakları tarafından işitilebileceğini bilmiyorlardı.

Aelin bir parmağını Rowan'ın yeninin dikişleri üzerinde gezdirip kumaşın altındaki sert kasları yokladı. Duru... Zihni, bedeni Aelin'a duru geldi. Bir kış sabahı ayazda solunan o ilk soğuk nefes gibi.

Uyudukları günler boyunca kâbuslar Aelin'a musallat olmamış, onu huzursuz etmemişlerdi. Küçük, şefkatli bir teselli.

Aelin yutkundu. Boğazı kurumuştu. Neyin gerçek olduğu, neyin Maeve tarafından zihnine yerleştirilmeye çalışıldığı... Acının gerçek mi yoksa hayal mi olması önemli miydi?

Aelin kurtulmuştu. Maeve ve Cairn'den kaçmıştı. İçindeki kırıklarla sonra yüzleşebilirdi.

Şimdilik o duruluğu yeniden kazanmak yeterliydi. Her ne kadar gücünü serbest bırakmayı, o güçlü darbeyi burada kullanmayı planlamamışsa da.

Aelin gözlerini Rowan'a çevirdi. Rowan'ın sert yüzü uykunun etkisiyle yumuşamış, yakışıklılığı ortaya çıkmıştı. Yüzü temizdi de... İkisinin de üzerlerindeki kan yoktu. Biri onlar uyurken kanı temizlemiş olmalıydı.

Rowan ya Aelin'ın dikkatinin üzerinde olduğunu ya da sadece kolundaki elin dokunuşunu hissedip gözlerini araladı. Aelin'ı tepeden tırnağa süzdü. Her şeyin yolunda olduğuna hükmedince gözlerini onun gözlerine çevirdi.

"Gösterişçi," diye mırıldandı.

Aelin, Rowan'ın koluna hafifçe vurdu. "Sen de az gösteriş yapmadın prens."

Gülümsemesiyle Rowan'ın dövmesi buruştu. "O güç gösterisi sürprizlerinin sonuncusu mu olacak yoksa gerisi var mı?"

Aelin durup düşündü. Rowan'a söylemeyi, açıklamayı. *Belki.*

Rowan yattığı yerde sırtını dikleştirdi. Battaniyesi üzerinden kaydı. *Kalbimin durmasına neden olacak türde bir sürpriz mi yoksa?*

Aelin gülümsedi. Başını yumruğunun üzerine koyup kaşıntı veren battaniyenin üzerinde parmağıyla öylesine çizgiler çizdi. "Bir mektup yollamıştım... Wendlyn limanındayken."

Rowan başını salladı. "Aedion'a."

Aelin kapının diğer yanındaki Gavriel'ın işitemeyeceği kadar alçak sesle "Aedion'a," dedi. "Amcana ve Essar'a da."

Rowan'ın kaşları kalktı. "Ne yazdın?"

Aelin kendi kendine mırıldandı. "Maeve tarafından hapsedildiğimi ve ben esiriyken Maeve'in alçakça planlar yaptığını."

Maeve'in eşi donakaldı. "Ne amaçla?"

Aelin sırtını dikleştirip tırnaklarıyla oynadı. "Onları ordularını lağvetmeye ikna etmek için. Doranelle'de bir ayaklanma başlatmak için. Maeve'i tahttan indirmek için. Biliyorsun işte, küçük şeyler."

Rowan ona öylece baktı. Ardından yüzünü ovuşturdu. "Sence bir mektup yer mi bunun için?"

"Etkili bir dil kullandım."

Rowan bir nebze şaşırdı. "Hangi tür alçakça planlardan bahsettin?"

"Dünyayı fethetmek istemesi, savaşta Fey hayatlarını korumak gibi bir gayesi olmadığı, Valg'lere dair yaratıklara ilgisi." Aelin yutkundu. "Onun muhtemelen Valg olabileceğinden de bahsetmiş olabilirim."

Rowan irkildi.

Aelin omuz silkti. "Şanslı bir tahmindi. En iyi yalanlar hep doğrularla karışanlardır."

"Maeve'in bir Valg olduğunu öne sürmek senin için bile epey tuhaf kaçacak bir yalan. Her ne kadar sonradan doğru çıkmışsa da."

Aelin bir elini salladı. "Mektuptan bir şeyler çıkıp çıkmayacağını göreceğiz?"

"İşe yararsa, bir şekilde isyan ederlerse ve ordu Maeve'e karşı gelirse..." Rowan başını iki yana sallayıp alçak sesle güldü. "Bu savaşta bizim için bir nimet olurdu bu."

"Müthiş dolaplar çevirip esaslı yalanlar söylüyorum ve aldığım övgü bundan ibaret, öyle mi?"

Rowan, Aelin'ın burnuna bir fiske attı. "Ordusu karşımıza çıkmazsa övgünü alırsın. O zamana dek bizimle savaşacaklarını düşünerek hazırlık yapacağız ki bu gayet olası." Aelin kaşlarını çatınca Rowan "Essar'ın çok da gücü yok," dedi. Amcam da fazla risk almıyor. Enda ve Sellene gibi değil. Onların Maeve'i tahtından indirmeleri... Müthiş olurdu bu. Sağ çıkabilirlerse."

Aelin'ın midesi altüst oldu. "Ne yapacaklarının seçimi onlara ait. Ben sadece gerçekleri dile getirdim." Dikkatli sözcüklerle seçilen

gerçekler ve yarım yamalak tahminler. Aelin bunun düpedüz bir kumar olduğunu kabul etmeliydi.

Rowan sırıttı. "Maeve'i tahtından etme girişimi dışında bilmem gereken başka sürprizler var mı?"

Yeniden uzanan Aelin'ın gülümsemesi silindi. Rowan da uzandı. "Başka sürpriz yok," dedi Aelin. Rowan'ın kaşlarının kalktığını görünce "Tahtım üzerine yemin ederim," diye ekledi. "Başka sürpriz yok."

Rowan'ın gözlerindeki neşe pırıltısı kayboldu. "Rahat bir nefes alsam mı bilemiyorum."

"Ben ne biliyorsam, sen de hepsini biliyorsun. Artık tüm kâğıtlar masada."

Toplanan çeşitli ordular, Kilit ve diğer her şey.

"Tekrar yapabilir misin sence?" diye sordu Rowan. "Yine o kadar çok güç toplayabilir misin?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Kapalı tutulduğum için de mümkün oldu bu. Demirle kaplandığım için."

Rowan'ın yüzüne bir gölge oturdu. Yan dönüp başını avucuna yasladı. "Öyle bir şeyi hiç görmemiştim."

"Bir daha görmeyeceksin de." Gerçek buydu.

"O denli büyük bir gücün bedeli göğüs gerdiklerinse bir daha görmemekten memnuniyet duyarım."

Aelin bir elini Rowan'ın bacağının güçlü kaslarında gezdirdi. Parmakları Rowan'ın dizinin hemen üzerindeki yırtık kumaşa takıldı. "Eş bağımıza rağmen bu yarayı aldığını hissetmedim," dedi. Yeni yara izinin kalın yüzeyini okşadı. Bir savaş yadigârı. Aelin gözlerini Rowan'ın delici bakışıyla buluşturdu. *Maeve bir şekilde bağın o kısmını yok mu etti? O yanımızı?*

"Hayır," diye fısıldadı Rowan. Aelin'ın alnındaki saçları yana attı. "Bağın sadece en ağır yaraların acısını hissetmemizi sağladığını fark ettim."

Aelin, Rowan'ın omzunda Asterin Siyahgaga'nın okunun aylar önce deldiği noktaya dokundu. Aelin'ın Rowan'ın kendisi için ne anlam ifade ettiğini kavradığı an o andı.

Rowan hırıltılı bir sesle "Bu yüzden sahilde başına neler geldiğini anlamadım," dedi. "Çünkü ne kadar acımasızca ve tahammül

edilemez bir şekilde kırbaçlansan da çektiği işkence Aelin'ı ölümün eşiğine getirmemişti. Sadece demir bir tabuta sokmuştu.

Aelin kaşlarını çattı. "Bana o yüzden suçluluk duyduğunu söyleyeceksen..."

"Yüzleşmemiz gereken sorunlar var. Şu son aylarda olanlarla ilgili."

Aelin, Rowan'a şöyle bir baktı. Ruhuna neyin gölge ettiğini Rowan'ın gayet iyi bildiğinden emindi.

Aelin'ı olduğu gibi görebilen ve gördüğünden kaçmayan tek kişi Rowan olduğu için Aelin "O ateşi Maeve'e saklamak istemiştim," dedi.

"Biliyorum." Öylesi basit bir sözcük de olsa Aelin için o sözcüğün –o anlayışın– anlamı çok büyüktü.

"O ateşi her şeyi daha iyiye çevirmek için istemiştim." Aelin uzun bir nefes verdi. "Hepsini silmek için." Her hatırayı, kâbusu ve yalanı.

"Biraz zaman alacak Aelin. Yüzleşmek ve aşmak."

"O kadar zamanım yok."

Rowan'ın çenesi gerildi. "Öyle olup olmayacağını bekleyip göreceğiz."

Aelin tartışmaya gerek görmedi. Bunun yerine "Bitsin istiyorum," itirafında bulundu.

Rowan donakalsa da Aelin'a düşünmesi, konuşması için fırsat verdi.

"Bitsin istiyorum," dedi Aelin boğuk bir sesle. "Bu savaş, tanrılar, Wyrd kapısı ve Kilit. Hepsi." Şakaklarını ovuşturdu. O yükün, hiçbir ateşin arındıramayacağı o lekenin ötesine geçmek için. "Terrasen'e gitmek istiyorum. Savaşmak için. Sonrasında da bitsin istiyorum."

Aelin, Kilit'i yeni baştan dövmenin bedelini öğrendiğinden beri tüm bunlar bitsin istiyordu. Eyllwe sahilinde Cairn'in her bir kırbacında bunların bitmesini istiyordu. Her ne getirirse, sonu ne olursa olsun bitsin istiyordu.

Böyle düşünmenin kendisine hangi sıfatları takacağından emin olamasa da.

Rowan epeyce sessiz kaldıktan sonra "O zaman kağanın ordusunun kuzeye gitmesini sağlayacağız," dedi. "Sonra Terrasen'e dönüp Erawan'in ordularını ezeceğiz." Ellerini Aelin'ın dudaklarına götürüp ondan kısa bir öpücük aldı. "Sonra, hepsi bitince, o lanet olası Kilit konusunda ne yapabileceğimize bakacağız." Her nefesine, et-

raflarını saran havaya yılmaz bir kararlılık işlemişti.

Aelin ikisine bu kadarının yettiğini düşündü. Rowan'ın sözlerini, yeminini, aralarındaki tüm sözleri bir kenara bırakıp avucunu ikisinin arasına uzattı.

Büyüyü çağırdı. Annesinin soyunun kendisine bahşettiği büyüyü. Mab'in soyunun.

Nazik, serinletici gücün üzerinden akmasına izin verdi. Özenle yenilerini çıkardığı nasırların üzerinde.

Sen boyun eğmezsin.

Kilit her şeyi aldığında bunu da isteyecek miydi? Gücünün bu en kıymetli kısmını?

Aelin zihninden bu düşünceleri de uzaklaştırdı. Odaklanıp dişlerini sıkan Aelin su topuna avucunda dönme emrini verdi. Suyun tepkisi titreşmek oldu.

Aelin gülümsedi. "Batı'nın Peri Kraliçesi demek?"

Rowan alçak sesle güldü. "Alıştırma yapmaya devam et. Bin yıl içinde suyla bir şeyler yapabilirsin belki."

Aelin, Rowan'ın koluna vurdu. Su damlası Rowan'ın gömleğinin yenini ıslattı. "Senin bu müthiş yüreklendirmenle senden bir şeyler öğrenebilmem bile bir mucize." Aelin elini sallayıp suyu silkeledi. Dosdoğru Rowan'ın yüzüne.

Rowan, Aelin'ın burnunu hafifçe ısırdı. "Ağzından çıkan her korkunç lafın çetelesini tutuyorum prenses."

Aelin'ın ayak parmakları kıvrıldı. Parmaklarını Rowan'ın saçlarında gezdirip o ipeksi tutamlara dokunmanın keyfini çıkardı. "Bu lafımın bedelini nasıl ödemem gerek?"

Aelin kapının diğer yanında kedi sessizliğinde ayakların hızla oradan uzaklaştığına yemin edebilirdi.

Rowan, Gavriel'ın hızlı kaçışını Aelin gibi sezmiş olacaktı ki sırıttı. Sonra elini Aelin'ın karnına bastırdı. Dudakları Aelin'ın çenesinin altında gezindi. "Aklımda bazı yöntemler var."

Fakat Rowan'ın Aelin'ın karnına koyduğu elinin baskısıyla Aelin bir of çekti. O an üç gündür uyuduğunu ve mesanesinin dolduğunu fark etti. Yüzünü ekşitip hızla ayaklandı. İki yana sallandı. Rowan hemen Aelin'ın yanına gelerek onu tutup dengeledi. "Sen beni kendimden geçirmeden tuvalete gitmem gerek," dedi.

Rowan güldü. Eğilip duvara, Aelin'ınkinin yanına bırakılmış kılıç kemerini topladı. Kemerleri ancak Gavriel bu kadar özenle yerleştirmiş olabilirdi. "O ihtiyacın planlarımdan önce gelmesine bir şey diyemem gerçekten."

Koridorlarda insanlar şaşkınlık içindeydi. İkisi geçerken bazıları fısıldaşıyordu.

Kraliçe ve eşi. Sence son birkaç gündür neredeydiler?

Dağlara gidip yanlarında vahşilerle döndüklerini işittim.

Morath'e karşı şehri korumak için şehrin her yanını büyülerle ördüklerini işittim.

Aelin kadınlar tuvaletinden çıkarken Rowan hâlâ sırıtıyordu.

"Görüyor musun?" Aelin, Rowan'ın yanına geçti. İkisi kendi odalarına sevişmeye değil, yemek dağıtılan koridora gidiyordu. "Kötü şöhretten hoşlanmaya başladın."

Rowan bir kaşını kaldırdı. "Geçen üç yüz yıl boyunca nereye gitsem peşimden fısıltılar gelmedi mi sanıyorsun?" Aelin gözlerini devirdi. Fakat Rowan kıkırdadı. "Bunlar *taş yürekli pislik* ya da *birini masa ayağıyla öldürdüğünü işittim* gibi sözlerden çok daha iyi."

"Demek birini masa ayağıyla öldürdün."

Rowan'ın gülümsemesi daha da yayvanlaştı.

Aelin "Ayrıca *gerçekten* taş yürekli bir pisliksin," diye ekledi.

Rowan gülümsedi. "O fısıltıların yalan olduğunu asla söylemedim."

Aelin kolunu Rowan'ın koluna doladı. "O halde senin hakkında bir dedikodu yayacağım. Gerçekten iğrenç bir şey olacak."

Rowan homurdandı. "Ne uyduracağını düşünmek beni korkutuyor."

İkisi bir grup insan askerinin yanından geçerken Aelin biraz yüksek sesle fısıldayıp "*Düşmanlarının gözünü oymak için muharebe meydanına geri uçtun demek?*" Hayret nidası taşlarda yankılandı. "*Sonra da o gözleri* yedin, *öyle mi?*"

Askerlerden birinin ayağı takılırken, diğerleri başlarını onlara çevirdi.

Rowan, Aelin'ın omzunu çimdikledi. "Sağ ol."

Aelin başını yana eğdi. "Lafı olmaz."

Yemek bulmalarının ardından hızlıca öğle yemeğini aradan çıkarırlarken –zamanın kuşluk vakti olduğunu öğrenmişlerdi– ve ardından tozlu, artık pek kullanılmadığı anlaşılan bir merdivende yan yana otururlarken Aelin'ın yüzünde hâlâ gülümseme vardı. Mistward'da geçirdikleri günler gibi. Mutfakta diz dize, omuz omuza Emrys'in öykülerini dinledikleri zamanlardaki gibi. Fakat Aelin'ın tabağını ayakları arasına koyduğu o bahar aylarından farklı olarak bu kez kollarını Rowan'ın boynuna doladı ve Rowan'ın dudakları hızla onunkilerle buluştu.

Hayır, o an Mistward'da geçen günlerinden kesinlikle farklıydı. Aelin, Rowan'ın kucağına oturdu. Merdivenlerden her an birilerinin inip çıkabileceğini pek de umursamadan Rowan'ı deliler gibi öptü.

Durdular. Nefessiz, gözleri çılgınca açılmış bir halde. Daha ötesini düşünme fırsatı bulamadan. Aelin'ın oracıkta Rowan'ın pantolonunu indirmesinin ya da Rowan'ın Aelin'ın bacakları arasındaki o kahrolası noktayı gizlice ve hımbılca okşayan parmaklarını Aelin'ın içine girmesinin nasıl olacağını düşünmeye fırsat bulamadan.

İşin aslı nihayet dostlarını bulmak için yola koyulduklarına Aelin hâlâ Rowan'ı en yakın dolabın içine çekmeyi düşünüyordu. Rowan'ın gözlerindeki ışıltıya baktığında onun da aynı düşünceler içinde olduğunu anladı. Fakat kanını kaynatan arzu hisarın en üst katına yakın bir yerdeki kadim çalışma odasına girip orda toplanan grubu görmeleriyle soğudu. Fenrys ve Gavriel oradaydılar. Chaol da yanlarındaydı. Elide ve Lorcan ortada görünmüyordu.

Ne yazık ki Chaol'un babası oradaydı. Aelin ve Rowan'ın çoktan başladığı belli olan toplantıya katılmalarıyla adam kaşlarını çattı. Aelin ona yalandan gülümseyip geniş masaya doğru salına salına yürüdü.

Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam Nesryn, Sartaq ve Hasar'ın yanında dikiliyordu. Yakışıklı ve yerinde duramayan bir adam. Kahverengi gözleri dost canlısı bakıyordu; samimi bir gülümsemesi vardı. Aelin'ın kanı adama hemen ısındı.

"Kardeşim," dedi Hasar. Başını haritadan kaldırmadan, bir elini sallayarak. "Kashin."

Prens zarifçe reverans yaptı.

Aelin ve Rowan da. "Benim için bir onur," dedi Aelin. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Kashin "Bunun için aslen babama teşekkür edebilirsiniz," dedi. "Ve Yrene'e." O da dillerini kardeşleri kadar kusursuz konuşuyordu.

Gerçekten Aelin şifacıya birçok şey için teşekkür etmeliydi.

Nesryn'in keskin gözleri Aelin'ı tepeden tırnağa süzdü. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Sadece dinlenmeye ihtiyacım vardı." Aelin çenesiyle Rowan'a işaret etti. "Yaşlı olduğundan sık sık şekerleme yapması gerekiyor."

Sartaq öksürdü. Başını eğip haritayı incelemeye devam etti.

Fenrys ise güldü. "Bakıyorum, keyfin yerine gelmiş."

Aelin, Chaol'un baston yutmuş gibi dikilen babasına sırıttı. "Bakalım bu halim ne kadar sürecek."

Adam tek kelime etmedi. Rowan masaya gidip asillere "Orduyu nereye götüreceğinize karar verdiniz mi?" diye sordu.

Sıradan, sakince sorulmuş bir soru. Terrasen'in kaderi buna bağlı değilmiş gibi. Hasar ağzını açsa da Sartaq onun sözünü kesti. "Kuzeye. Sizinle kuzeye gideceğiz. Ordumuzu, halkımızı kurtarmanızın karşılığı olarak."

Aelin ne kadar ferahladığını belli etmemeye çalıştı.

"Minnetimiz bir yana..." diye söze girdi Hasar. Sesinde minnetten pek de eser olmasa da. "...Kashin'in keşif erleri Morath'in başlıca hedefinin Terrasen olduğunu doğruladılar. Bu yüzden oraya gideceğiz."

Midesi öyle bir bulandı ki Aelin öğle yemeğinde o kadar çok yediğine pişman oldu. "Durum ne kadar kötü?"

Nesryn başını iki yana sallayıp Prens Kashin'in yerine yanıt verdi. "Haberlerdeki ayrıntılar belirsiz. Tek bildiğimiz kalabalık birliklerin kuzeye yöneldiği. Gerilerinde yıkım bırakarak."

Aelin yumuklarını sıktı ve yüzünü ovuşturmamak için kendisini zorladı.

Chaol'un babası "Umarım şu gücünü yeniden kullanabilirsin," dedi.

Aelin o gücün bir kıvılcımının gözlerinde yanmasına izin verdi. "Zırh için teşekkürler," diye şakıdı.

Anielle Lordu alaycı bir gülümsemeyle "Bunu bir erken taç giyme hediyesi olarak kabul et," dedi.

Sartaq boğazını temizledi. "Siz ve dostlarınız gerekli bilgiyi aldınızsa mümkün olan en kısa sürede hazırlanıp kuzeye yürüyeceğiz." Bu sözlere Hasar'dan hiçbir itiraz gelmedi.

Rowan haritaya göz gezdirip "Ordu dağlar boyunca mı ilerleyecek peki?" diye sordu. Aelin onların izleyeceği yolu eliyle işaretledi. "Bunun için doğrudan Ferian Geçidi'nin önünden geçmemiz gerekecekti. Bu gölün diğer ucuna geçemeden kendimizi bir başka muharebenin içinde buluruz."

"O halde onları inlerinden çıkaracağız," dedi Hasar. "Hileyle Ferian Geçidi'nde her ne kadar kuvvetleri varsa hepsini oradan çektireceğiz, ardından da onlara arkadan saldıracağız."

Chaol, Rifthold'dan daha içeride kalan topraklara doğru görünmez bir çizgi çekip "Adarlan, Avery'nin tamamını kontrol ediyor," dedi. "Kuzeye geçmek için zaten o nehri aşmamız gerek. Ferian Geçidi'ni savaş alanımız olarak seçerek Oakwald'un ortasında savaşırsak yaşanacak kargaşadan sıyrılmış olacağız. En azından ruk'lar hava desteği sağlayabilecek. Ağaçlar engel oluşturmayacak."

Rowan başını salladı. "O halde ordunun büyük bir kısmını dağlara göndermemiz, sonra da... en ummadıkları yerden geçide saldırmamız gerekecek. Fakat arazi zorlu. Yolumuzu iyi belirlememiz gerekecek."

Chaol'un babası homurdandı. Aelin kaşlarını kaldırdı. Fakat yanıt Chaol'dan geldi. "Muharebeden sonra Beyaz Diş Dağları'na elçiler gönderdim. Orada yaşayan vahşilerle temasa geçmeleri için. Dağların arasından Ferian Geçidi'ne giden gizli yolları bilip bilmediklerini öğrenmek için."

Onlar bu şehrin kadim düşmanlarıydı. "Ve?"

"Biliyorlar. Fakat bu bilginin bir bedeli var."

"Ödenmemesi gereken bir bedel," diye çıkıştı Anielle Lordu.

"Tahmin edeyim: Toprak," dedi Aelin.

Chaol başını salladı. Demek ki odadaki gerilimin nedeni buydu.

Aelin bir ayağını yere vurup Anielle Lordu'nu süzdü. "Ve onlara bir karış toprak bile vermeyeceksin?"

Adam sadece öfkeyle kaşlarını çattı.

"Belli ki vermeyecek," diye mırıldandı Fenrys.

Aelin omuz silkip Chaol'a doğru döndü. "Eh, o zaman karar verildi."

Chaol'un babası güçbela "Kararı alınan ne?" diyebildi.

Aelin ona aldırış etmeden arkadaşına göz kırptı. "Sen Adarlan'ın kral elisin. Ondan rütbece üstünsün. Dorian adına harekete geçme yetkin var." Haritaya işaret etti. "Toprak Anielle'in bir parçası olabilir fakat Adarlan'a ait. Onlarla pazarlık edebilirsin."

Chaol'un babası afalladı. "*Seni...*"

"Kuzeye gidiyoruz," dedi Aelin. "Yolumuza çıkmayacaksın." Ateşinden bir parça yine gözlerine yansıttı ve o gözlerin altın sarısı alevlendi. "O dalgayı ben durdurdum. Vahşilerle ittifakı bu iyiliğin bir karşılığı olarak gör."

Anielle Lordu "O dalga şehrimin yarısını yok etti," diye hırladı.

Fenrys işittiklerine inanamadığını hissettiren, pes bir kahkaha attı. Rowan alçak sesle hırladı.

Chaol babasına "Pisliğin tekisin," diye gürledi.

"Lafına dikkat et evlat."

Aelin başını Chaol'la anlayışla salladı. "Neden evi terk ettiğini anlayabiliyorum."

Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Chaol'un tepkisi sadece yüzünü ekşitip haritaya dönmek oldu. "Ferian Geçidi'nden geçebilirsek kuzeye devam edebiliriz."

Endovier'dan geçerek. O yol onları dosdoğru Endovier'ın yanından geçirecekti. Aelin gerildi. Rowan'ın eli Aelin'ın elini okşadı.

Sartaq "Yakında karar vermemiz gerecek," dedi. "Şu an Ferian Geçidi ve Morath arasındayız. Erawan'in ordularını gönderip bizi ikisi arasında ezmesi çok kolay olur."

Hasar, Chaol'a doğru döndü. "Yrene'in daha çok işi var mı?"

Chaol dirseğini tekerlekli sandalyesinin kolçağına yasladı. "Hayatta kalan fazla olmasa da sayıları az da değil. Haftalarca burada kalabiliriz."

"Kaç yaralı var?" diye sordu Rowan.

Chaol başını iki yana salladı. "Yaralılardan bahsetmiyorum," dedi. Çenesi gerildi. "Valg'lerden bahsediyorum."

Aelin kaşlarını çattı. "Yrene, Valg'leri mi iyileştiriyor?"

Hasar sırıttı. "Bir anlamda öyle."

Aelin, Hasar'a aldırış etmedi. "Görebilir miyim?"

Yrene'i hisarda değil, muharebe meydanından kalanların üzerine inşa edilmiş bir çadırda buldular. Bir karyolada debelenen bir insan erkeğinin üzerine eğiliyordu. Adam el ve ayak bileklerinden zemindeki kancalara bağlanmıştı.

Aelin o zincirlere bakınca kendisini tutamayıp yutkundu. Rowan elini Aelin'ın beline atarken Fenrys de Aelin'a yaklaştı. Yrene duraksadı. Elleri beyaz ışıkla çevriliydi. Borte elinde kılıcıyla onun yakınlarında bekliyordu.

Ellerindeki ışık azalan Yrene "Bir sorun mu var?" diye sordu. Adamın omuzları çöktü. Şifacının adamın içindeki iblise müdahalesinin yarıda kesilmesiyle adam hareketsizleşti.

Chaol tekerlekli sandalyesini Yrene'e yaklaştırdı. Sandalyeye engebeli araziye uygun tekerlekler takılmıştı. "Aelin ve dostları bir gösteri istiyorlar. Sen uygunsan."

Yrene örgüden kurtulan saçlarını geriye bastırdı. "Görebileceğiniz pek bir şey yok aslında. Deri altında olup bitiyor her şey... Zihinler arasında."

Fenrys huşusunu pek de gizlemeden "Dosdoğru Valg'lerin üzerine gidiyorsun," dedi.

"Onlar nefret dolu, korkak sefiller." Yrene kollarını kavuşturup karyolaya bağlı adama kaşlarını çattı. Adama –onun içindeki iblise– "Katıksız zavallılar," dedi.

Adam tısladı. Yrene sadece gülümsedi. Adam –iblis– inledi.

Aelin şaşırdı. Gülsün mü yoksa dizlerinin üzerine mi çöksün, bilemiyordu. "Göster bana. Ne yapıyorsan yap fakat bana da göster."

Şifacı kendisinden isteneni yaptı. Parlayan ellerini adamın göğsünün üzerine koydu. Adam art arda çığlıklar attı.

Yrene nefes nefese, kaşlarını çattı. Uzun dakikalar boyunca tiz çığlıklar devam etti.

Borte "Bağlı olduklarında hiç heyecanlı olmuyor, değil mi?" dedi.

Sartaq, Borte'ye öfkeli bir bakış attı. Daha önce bu konuda defa-

larca tartışmışlar gibi. "İstersen sana tuvalet temizleme gibi görevler verebilirim."

Borte gözlerini devirse de Aelin'a doğru döndü. Sonra ona sadece Aelin'ın fark edebileceği bir içtenlikle baktı. "Benim için başka görev var mı?"

Aelin sırıttı. "Henüz yok. Belki yakında bir şeyler çıkar."

Borte de ona sırıtıp "Lütfen," dedi. "*Lütfen* beni şu can sıkıcı işten kurtarın."

Aelin yüzü ışıkla aydınlanan şifacıya baktı. "Bugün bununla birlikte kaç kişi vardı?"

"On," diye homurdandı Borte.

Aelin, Chaol'a "Peki günde kaç kişiyi iyileştirebiliyor?"

"En fazla on beş. Bazıları daha fazla enerji gerektirdiğinden bazı günler sayı azalıyor."

Aelin muharebe meydanında Valg'lerin musallat olduğu kaç asker olduğunu hesaplamaya çalıştı. "Ya tedavi edildiklerinde? Onlarla ne yapıyorsunuz?"

Chaol kaşlarını çatıp "Onları sorguya çekiyoruz," dedi. "Öykülerinin ne olduğunu, nasıl ele geçirildiklerini, kimlerle müttefik olduklarını öğreniyoruz."

"Ve onların dediklerine inanıyor musunuz?" diye sordu Fenrys.

Hasar elini güzel kılıcının kabzasına hafifçe vurdu. "Sorgucularımız gerçeği söküp almakta ustadırlar."

Aelin midesindeki bulantıya aldırış etmedi.

Dakikalardır sesi çıkmayan Gavriel "Demek onları kurtarıyorsunuz," dedi, "sonra da işkence mi ediyorsunuz?"

Hasar sadece "Savaştayız," dedi. "Onları kendilerini bilecek halde bırakıyoruz. Fakat hayatlarını bağışlamamız arkamıza bir başka ordunun düşmesine neden olursa bu riski almayız."

Chaol sessizce "Bazıları Erawan'e kendi istekleriyle katıldılar," dedi. "Bazıları yüzüğü kendi rızalarıyla aldılar. Yrene kimin rızası olup kimin olmadığını ayırt edebilir. Memnuniyetle Valg'lerin önünde diz çökenleri kurtarmaya zahmet etmiyor. Bu yüzden kurtardıklarının çoğu ya budalalar ya da zorla ele geçirilenler."

"Bazıları bizim için savaşmak istiyor," dedi Sartaq. "Güvenlik soruşturmamızdan geçenlerin piyadelerle talime başlamalarına izin

veriliyor. Sayıları çok değil, tek tük çıkıyorlar."

İyi, gayet iyi. Yrene'den bir inilti çıktı. Işığı öyle bir parlaklaştı ki Aelin gözlerini kıstı. Karyolaya bağlı adam öksürdü. Sırtı geriye büküldü. Siyah, zehirli kusmuk etrafa saçıldı.

Borte yüzünü ekşitip kokuyu eliyle savuşturdu. Adamın ağzından siyah bir duman çıktı. Yrene geri kaçtı. Chaol bir kolunu uzatıp onu sardı. Şifacı sadece sandalyenin kolçağına tünedi. Bir eli derin nefeslerle inip kalkan göğsündeydi.

Yrene belli birine seslenmeden "O iblis gitmek istemedi," dedi.

"Fakat artık gitti mi?" diye sordu Aelin.

Yrene karyoladaki, gözlerini açan adama işaret etti. Siyah değil, kahverengi gözler yukarı çevrildi.

Adam sadece "Teşekkür ederim," dedi. Sesi hırıltılı çıktı.

Ve insandı. Tamamen insan.

ALTMIŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Rowan muharebe meydanından Gümüş Göl'ün kenarına giden Aelin'ın peşinden yürüyordu. Aelin ara sıra durup işe yarar düşman silahlarını topluyordu. Fazla da işe yarar silah yoktu. Diğerleri dağılmıştı. Gavriel, Yrene'in Valg'leri nasıl iyileştirdiğini görmek için onun yanında kalmış; Fenrys, vahşilerin elçileriyle buluşmak için Chaol'u da yanına alıp gitmiş; hakanlık asilleri ise askerlerini teftişe çıkmıştı.

İki gün sonra yola çıkacaklardı. Hava şartları uygun olursa. İki gün, sonrasında kuzeye yürümeye başlayacaklardı.

Tanrılara şükürler olsun. Her ne kadar tanrılar Rowan'ın teşekkür etmek isteyeceği son varlıklar da olsalar.

Aelin taşlı kıyıda durdu. Ayna gibi düz, şimdi molozların yuttuğu sulara baktı. Bir elini Goldryn'in kabzasında tutuyor, parmaklarında alev geziniyor, bu alev sanki kızıl taşın içine akıyordu.

"Yıllar alır," dedi Aelin. "Valg'lerin kontrolü altına giren herkesi iyileştirmek yıllar alır."

"O askerlerin hepsinin bizim bunu denememizi isteyecek aileleri, dostları var."

"Biliyorum." Soğuk rüzgâr Aelin'ın yüzündeki saçları savurup kuzeye esti.

"O halde neden buralara yürüdük?" Çadırdaki toplantıları sırasında düşünceli bir edayla kaşlarını çatmıştı.

"Yrene *onları* iyileştirebilir mi? Erawan ve Maeve'i? Bunu neden düşünemediğimi bilmiyorum."

"Erawan kullandığı bedeni kendisi mi yaptı yoksa çaldı mı? Ya Maeve?" Rowan başını iki yana salladı. "Onlar büsbütün farklı olabilirler."

"Yrene'e bunu yapmasını nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Chaol'a da." Aelin yutkundu. "Yrene'i Erawan'in ya da Maeve'in yakınına bile getirmek... Yapamam bunu."

Rowan da bunu yapamazdı. Binlerce nedenden ötürü.

"Fakat Yrene'in emniyetini tüm dünyanın emniyetinden daha önemli görmek?" Aelin sesli düşünürken bir yandan topladığı düşman hançerlerini inceledi. Alışagelmedik kadar güzel bir hançer, muhtemelen çalıntı. "Anahtarların yokluğunda elimizdeki en büyük silah o. Bu gücü kullanmayacak kadar budala mıyız?"

Karar, seçim Rowan'a ait değildi. Fakat Aelin'a fikir verebilirdi. "Yrene'in, onun doğmamış çocuğunun başına bir şey gelse bunun vicdan azabıyla yaşayabilir misin?"

"Hayır. Fakat hiç olmazsa dünyanın geri kalanı yaşayabilir. Pişmanlığım ikinci planda kalır."

"Yrene'i onları yok etmeye zorlamasan ve sonunda Erawan veya Maeve kazanırsa ne olacak?"

"Hâlâ Kilit var. Ben varım."

Rowan yutkundu. Yrene'in neden diğerlerinden uzak kalmaya, yürümeye ihtiyacı olduğunu anladı. "Yrene senin için, bizim için bir ümit ışığı. Belki de sayesinde Kilit'i dövmenize bile gerek kalmayacak. Seni ya da Dorian'ın."

"Tanrıların isteği bu."

"Tanrıların canı cehenneme."

Aelin hançer fırlatıp attı. "Bundan nefret ediyorum. Hem de çok."

Rowan kolunu Aelin'ın omuzlarına attı. Ona verebileceği destek bundan ibaretti.

Bitsin istiyordu. Aelin tüm bunlar bitsin istiyordu. Rowan da bitsin diye her şeyi yapmaya hazırdı.

Aelin başını Rowan'ın göğsüne yasladı. Sessizce soğuk göle baktılar. "Ben Yrene olsam, bunu yapmama izin verir miydin? Çocuğuna hamile olsam?"

Rowan o hayalin zihninde canlanmasına engel olmaya çalıştı. Karnı burnunda bir Aelin'ın, etraflarında koşuşan çocuklarının hayali. "Bir şey yapmana izin verdiğim yok."

Aelin elini salladı. "Ne kastettiğimi anlıyorsun."

Rowan'ın yanıt vermesi biraz zaman aldı. "Hayır. Bu yüzden

dünyanın sonu da gelecek olsa göz yummaz, buna dayanamazdım."

Ve Kilit konusunda Rowan'ın pekâlâ bu kararı vermesi olasıydı.

Rowan parmaklarını Aelin'ın boynundaki sahiplenme izlerinde gezdirdi. "Sana sevginin bir zayıflık olduğunu söylemiştim. Hepimiz birbirimizden nefret etsek her şey çok daha kolay olurdu."

Aelin gülümsedi. "Bu orduyla birkaç hafta yollara düşelim, o dağları aşalım; bak o zaman hâlâ sevecen müttefikler olarak kalacak mıyız?"

Rowan, Aelin'ı alnından öptü. "Tanrılar yardımcımız olsun."

Fakat Aelin sözcükleri çıkarmaktan sakındı. Dilinin ucuna geleni söylemedi. Kamp kurmuş orduya kaşlarını çatarak baktı.

"Ne var?" diye sordu Rowan.

"Chaol ve Yrene'in yanlarında getirdikleri o Wyrd işareti kitaplarını görmek istiyorum."

Aelin parmağıyla güney kıtasının dili Halha'yla yazılmış bir karalamaya tıklatıp "Burada ne diyor?" diye sordu. Prens Sartaq'ın savaş çadırının yanında oturan ruk binicisi Wyrd işaretlerinden oluşan uzun bir paragrafın yanına karalanmış el yazısını okumak için boynunu eğdi. *"Şifalı ot tarhlarınızdaki bitkilerin daha hızlı büyümesi için etkili bir büyü."*

Masanın diğer ucundaki Rowan gülümsedi. Önünde açık bir kitap duruyordu. Kitabı, Aelin'ın önündeki kitabı okuyuşuna kıyasla çok daha yavaş okuyordu.

Büyük kitapların çoğu tamamen Wyrd işaretleriyle yazılmıştı. Fakat sayfa kenarlarına karalanmış notları okumak için genç rukhin'den yardım istemesi gerekmişti. Yrene'e yardım etmekten hepten yaka silken Borte onlara yardım etme fırsatını kaçırmamış. Valg'lerle ilgili görevini bu durumdan hiç de memnun kalmayan nişanlısına devretmişti.

Fakat Aelin ve Rowan'ın Chaol ve Yrene'in Hafiza'nın Torre'nin en üstündeki yasak kütüphanesinden getirdikleri koleksiyonu inceledikleri saatlerin sonunda işe yarar hiçbir bilgi çıkmamıştı.

Aelin prensin geniş çadırının bez tavanına bakıp iç çekti. Sartaq'ın bu sandıkları donanmaya bırakmayıp yanında getirmesi bir şanstı. Fakat... yorgunluk Aelin'ı yoklamaya, sararmış sayfalardaki karmaşık sembolleri okumasını zorlaştırmaya başlamıştı.

Rowan sırtını dikleştirdi. Kitabı Aelin'a doğru çevirip "Bu, bir şeyler açıyor," dedi. "Diğer sembolleri bilmiyorum fakat bunda 'açmak' geçiyor." Bu kıtaya yaptıkları dönüş yolculuğunda aldıkları eğitime rağmen Rowan ve diğerleri unutulmaya yüz tutmuş işaretlere yeterince hâkim olamamışlardı. Fakat Aelin'ın eşi çoğunu anımsıyordu; öğrendikleri zihninde yer etmiş gibi.

Aelin sayfadaki sembolleri dikkatle inceledi. İkinci kez baştan sona okudu. "Aradığımız bu değil." Alt dudağını çekiştirdi. "Bir yerden diğerine kapı açan bir büyü... Sadece bu dünyada."

"Maeve'in yapabildiği gibi mi?" diye sordu Borte.

Aelin omuz silkti. "Evet fakat bu yakın seyahatler için. Daha çok Fenrys'in yapabildiği gibi." Ya da bir zamanlar yapabildiği gibi. Maeve onu o güce yabancılaştırmadan önce.

Borte'nin dudağı yana seğirdi. "O halde ne anlamı var bunun?"

"İnsanları partilerde eğlendirmek olamaz mı?" Aelin kitabı Rowan'a geri verdi.

Borte kıkırdayıp koltuğunda geriye yaslandı. Uzun saç örgüsünün ucuyla oynadı. "Sizce Wyrd kapısını mühürlemek için alternatif bir yol bulmamızı sağlayacak bir büyü var mıdır?" Soru bir fısıltıdan ibaret olsa da Rowan kıza uyarı mahiyetinde bir bakış attı. Borte bu tepkiye aldırış etmedi.

Hayır, yoktu. Olsa Elena bunu Aelin'a söylerdi. Ya da Brannon.

Aelin elini kuru, kadim sayfada gezdirdi. Semboller bulanıklaştı. "Bir bakmaya değer, öyle değil mi?"

Rowan dikkatle sayfalarda gezinmeye ve sembollerin şifresini çözmeye devam etti. Aelin onun orada saatlerce oturacağını biliyordu. Hiçbir şey bulmazlarsa da oturmaya devam edip emin olmak için her şeyi baştan okuyacağına.

Bir çıkış yolu. Alternatif bir yol. Aelin için, Dorian için. Hangisi Kilit'i dövüp kapıyı mühürleyecekse onun için. Çaresizce, budalaca bir ümit.

Saatler geçti. Kitap yığınları azaldı. Bir süre sonra Fenrys onlara

katıldı. Onlar araştırırken alışagelmedik ölçüde ciddiydi. Hiçbir şey bulamadılar.

Sandıkta hiç kitap kalmadığında; Borte uyuklamaya, Rowan çadırda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladığında Aelin onlara bir iyilik yapıp hepsine hisara dönme emri verdi.

Aelin içinden bunun yine de denemeye değer olduğunu geçirdi. İçindeki kurşun gibi ağır yük aksini söylese de.

Chaol babasını bıraktığı yerde buldu. Çalışma odasında burnundan solur halde.

Chaol tekerlekli sandalyesiyle odaya girip kapıyı kapattığında babası ona "Bu toprakların bir dönümünü bile vahşilere veremezsin," diye tısladı.

Chaol babasını teskin etmeye zahmet etmeden kollarını kavuşturdu. "Verebilirim ve vereceğim."

Babası hızla ayaklanıp ellerini masaya koydu. "Bu toprakları onların kirli ellerinden korumak için savaşıp ölen Anielle askerlerinin yaptıklarını hiçe sayacaksın demek?"

"Onlara bir avuç toprak vermek Anielle erkeklerinin ve kadınlarının ölmemesini sağlayacaksa bence atalarımız bundan ancak memnuniyet duyarlardı."

"Onlar efendileri olmasını bile hak etmeyecek hayvanlar."

Chaol iç çekip sandalyesine gömüldü. Ömrü işte böyle geçecekti... Dorian'ın ona verdiği görev buydu. Chaol kral eli olarak tam da babası gibi lordlarla ve hükümdarlarla uğraşmak zorunda kalacaktı. Tabii sağ kalırlarsa. Dorian da sağ kalırsa. Bu düşünceleri Chaol'a "Bu savaşta herkes fedakârlıklarda bulunuyor," dedirtti. "Birkaç kilometre genişliğindeki topraktan çok daha büyük fedakârlıklar. Senden o kadarı istendiği için minnettar olmalısın."

Adam dudak büktü. "Ya seninle pazarlık etseydim?"

Chaol gözlerini devirip tekerlekli sandalyesini kapıya çevirmek için hareketlendi.

Babası bir kâğıt parçasını kaldırdı. "Kardeşinin bana ne yazdığını öğrenmek istemez misin?"

Chaol tekerlekli sandalyesini döndürüp "Her ne ise bu ittifakı durdurmaya yetmez," dedi.

Babası yine de mektubu açıp *"Dilerim Anielle yanıp kül olur, içinde seninle."* Küçük, nefret dolu bir gülümseme. "Kardeşin sadece bunları yazmış. Vârisim... Burası hakkındaki hisleri bunlar. Kardeşin Anielle'i korumayacaksa Anielle'in hali sensiz ne olur?"

Bir başka yaklaşım açısı, onu suçlayıp insafa getirmek için. Chaol "Bahse girerim Terrin'in Anielle'e karşı hisleri sana olan hisleriyle bağlantılıdır."

Yaşlı lord bir kez daha oturdu. "Sen Anielle'i korumazsan şehrin nelerle karşılaşacağını bilmeni istedim. Seninle pazarlık etmek istiyorum evlat." Kıkırdadı. "Fakat değerlerine ne kadar bağlı olduğunu da biliyorum."

Chaol sözün darbesine göğüs gerdi. "Zenginim, senin bana sunabileceğin hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey mi?" Babası pencere kenarındaki bir sandığa işaret etti. "Altından daha kıymetli bir şeye ne dersin?"

Chaol yanıt vermeyince babası sandığın başına gitti. Cebinden çıkardığı anahtarla sandığı açıp ağır kapağı kaldırdı. Chaol sandalyesini yaklaştırıp sandığın içindekilere baktı.

Mektuplar. Sandığın içi zarif bir yazıyla yazılmış mektuplarla dokuydu.

"Sandığı keşfetti. Morath'in üzerimize yürüdüğü haberini almamızdan hemen önce." Babasının gülümsemesi alaycı ve soğuktu. "Tabii onları yakmalıydım. Fakat bir şey beni onları korumaya itti. Sanırım tam da bu an için."

Sandık kalın mektuplarla doluydu. Hepsini de Chaol'un annesi yazmıştı. Chaol'a. Chaol sessizce "Ne zamandır yazıyordu?" dedi.

"Sen evden ayrıldığından beri." Babasının alaycı sırıtışı hâlâ yüzündeydi.

Yıllar. Yıllar boyunca yazılmış mektuplar. Ne zamandır haber alamadığı, babasının isteklerine uyup kendisiyle görüşmek istemediğini sandığı annesinden.

Chaol "Annemi mektuplarına yanıt vermediğime inandırdın," dedi. Sesinin sakin çıktığına şaşarak. "O mektupları hiç göndermedin ve annemin ona yanıt vermediğimi düşünmesine göz yumdun."

Babası sandığı kapatıp kilitledi. "Dışarıdan öyle görünüyor."

"Neden?" Önemli olan tek soru buydu.

Babası kaşlarını çattı. "Doğuştan gelen hakkını, Anielle'i öyle elini kolunu sallayıp terk etmene izin veremezdim," değil mi?"

Chaol adamın boğazını sıkmamak için sandalyenin kolçaklarını sıkıca kavradı. "Sence bana bu mektup dolu sandığı gösterdin diye seninle pazarlık eder miyim?"

Babası gülümsedi. "Duygusal bir adamsın sen. Şu eşinin yanındaki hallerin de bunun kanıtı. O mektupları okumak için pazarlığa biraz yanaşırsın bence."

Chaol sadece gözlerini babasına dikti. Sonra başının, kalbinin içindeki uğultuyu yatıştıracakmış gibi gözlerini bir kez kırptı.

Annesi onu asla unutmamıştı. Ona mektup yazmayı hiç bırakmamıştı. Chaol hafifçe gülümsedi.

"Mektuplar sende kalsın," deyip tekerlekli sandalyesini tekrar kapılara sürdü. "Artık seni terk ettiğine göre belki de ancak bu mektuplarla yad edebileceksin onu." Çalışma odasının kapısını açıp omzunun üzerinden babasına baktı.

Babası sandığın yanından ayrılmadı. Bir kılıç gibi kaskatıydı.

Chaol "Pisliklerle pazarlık etmem," dedi. Koridora adım atarken gülümsüyordu. "Kesinlikle bunu yapmaya seninle başlamayacağım."

Chaol, Beyaz Diş Dağları'nın vahşilerine Güney Anielle'de küçük bir toprak parçası verdi. Babası küplere bindi. Pazarlığı tanımaya yanaşmadı. Fakat kimse ona kulak asmadı. Bu da Aelin'ı son derece keyiflendirdi.

İki gün sonra vahşilerden küçük bir birlik şehrin en batı ucuna, eskiden barajın olduğu yerdeki deliğin yakınlarına vardılar. Ardından yol gösterdiler.

Sakallı adamların her biri bakımsız birer dağ midillisi sürüyordu. Midillilerin şişman gövdelerine ve ağır kürklerine rağmen adamların silahları açıkça ortadaydı: Baltalar, kılıçlar, bıçaklar gri ışığın altında parıldıyordu.

Cain'in halkı... Daha doğrusu bir zamanlar öyleydiler. Aelin kısa tanışma faslında Cain'den bahsetmemeye karar verdi. Chaol da akıllık edip adamı öldürdüğünü söylemekten kaçındı. Bunlar bir başka hayatta, bir başka dünyada olmuştu.

Hasar'ın ona ödünç verdiği güzel Muniqi atın sırtındaki Aelin, Anielle'den hareket eden birliğin önünde at sürüyordu. Solunda Farasha'nın sırtındaki Chaol vardı. Rowan da kendi Muniqi atıyla Aelin'ın sağındaydı. Dostları arkalarından geliyordu. Lorcan at sürecek kadar iyileşmişti. Yanında Elide vardı.

Onların da arkasından ufka doğru uzanan hakanlık ordusu geliyordu.

En azından o ordunun bir kısmı. Ruk'ların ve Darghan binicilerinin yarısı dağların doğu yakasında Kashin bayrağı altında ilerleyecek, Ferian Geçidi'ndeki kuvvetleri vadideki açık alanda gerçekleşecek muharebeye çekeceklerdi. Bu sırada onlar arkadan, düşmanın arka kapısından fark ettirmeden yaklaşacaklardı.

Beyaz Diş Dağları'na epey kar yığılmıştı. Gri göğe bakılırsa daha da çok kar yağacak gibiydi. Fakat rukhin keşif erleri ve vahşiler bir süre için kötü havanın onları etkilemeyeceğini düşünüyorlardı. En azından Ferian Geçidi'ne varana dek.

Orduyla, dağlarda beş günlük bir yürüyüş. Gölün ve nehrin kenarından ilerleyen ordu ise bu mesafeyi üç günde kat edecekti.

Grup dağın kenarında zikzaklı, sonu gelmez yürüyüşüne başlarken Aelin yüzünü soğuk göğe çevirdi. Neyse ki Rukhin'ler ağır teçhizatın büyük bir kısmını taşıyabiliyordu. Fakat dağlara tırmanış ilk sınav olacaktı.

Fakat kağanın orduları her türlü araziye alışıktı. Dağlar, çöller ve denizler. Şimdi güçlüklerden kaçacak değildiler.

Bu yüzden Aelin da aynını yapacağını düşünüyordu. Ne kadar zamanı kaldıysa, her şey bitene kadar.

Kuzeye, anavatana doğru bu son sefer... İleride beliren dağlara, arkalarında uzanan orduya kasvetle baktı.

Ve sırf yapabildiği için, sırf nihayet Terrasen'e yöneldikleri için Aelin gücünün bir kıvılcımını serbest bıraktı. Arkalarındaki sancaktarlardan bazıları hayretle mırıldandı. Fakat Rowan sadece gülümsedi. Aelin yanmaya başlarken Rowan kalbindeki yanan o

güçlü ümitle, o amansız kararlılıkla gülümsedi.

Aelin alevin kendisini sarmasına izin verdi. Altın sarısı parıltı öyle güçlüydü ki Aelin ordunun en uzak saflarından, geride bıraktıkları şehirden ve hisardan görülebileceklerinden emindi.

Dağların gölgelerinde, kendilerini bekleyen kuvvetlerin gölgeleri arasında parlayan bir deniz feneri gibi Aelin kuzeye giden yolu aydınlattı.

İKİNCİ KISIM

Tanrılar ve Kapılar

ALTMIŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Morath'in siyah kuleleri aşağıdaki vadinin dumanlar çıkaran ocaklarının ve kamp ateşlerinin üzerinde göğe yükselen siyah kılıçlar gibi yükseliyordu. Kulelerin uçları alçak bulutlara batıyordu. Bir kısmı kırık dökükken bazısı dimdik ayaktaydı. Hepsinin üzerinde Kaltain Rompier'ın gazabının ve son eyleminin imzası vardı.

Kurum rengi kanatlarını açan Dorian demir ve leş kokan bir rüzgârı arkasına alıp kalenin etrafından geçti. Uzun yolculuğu boyunca geçen günlerde rüzgârları kullanmayı öğrenmişti. Her ne kadar yolun büyük bir kısmını hızlı, kırmızı kuyruklu bir şahin olarak aşmışsa da bu sabah sıradan bir kargaya dönüşmüştü.

Morath'in üzerinde karga sürüleri daireler çiziyordu. Gaklamaları vadideki örsleri döven çekiçlerin sesleri kadar çok çıkıyordu. Kuzeyde kopan cehenneme rağmen hâlâ orada kamp yapan epey asker vardı. Askerler, cadılar.

Dorian diğer kargaların yaptığını yaparak ejderhaların uzağından geçti ve cadı meclisleri iz sürerken, rapor verirken ve talim yaparken alçaktan uçtu. Çok sayıda Demirdiş vardı. Hepsi bekliyordu.

Morath'in en üst kulelerinin üzerinde daire çizen Dorian hisara, vadideki orduya ve yüksek kuş yuvalarındaki ejderhalara göz gezdirdi. Kanatlarını her çırpışında on beş kilometre kuzeydeki taşlık mostrada gizli şeyin ağırlığı daha da artıyordu.

Ki anahtarı buraya getirmek delilik olacaktı. Bu yüzden anahtarları yapraktaşı kayanın içine gömmüş, gömdüğü yeri de işaretlemeye cesaret edememişti. Elinden gelen sadece anahtarların Erawan'in gözünden kaçacak kadar uzakta olması için dua etmekti.

Bir kulenin kenarında kucaklar dolusu çamaşırla iki hizmetçi

küçük bir kapıda belirdi ve helezoni dış merdivenden çıkmaya başladı. Çok aşağılarında bir deniz gibi dalgalanan orduyu görmezlikten gelmeye çalışıyorlarmış gibi başları öne eğikti. Haykırışları siyah kayalardan yankılanan ejderhaları da.

Orada. O kapı... Dorian kapıya doğru kanat çırptı. Kalbini sakinleştirmeye ve kokusunu –sonunu getirebilecek kokusunu– sezdirmemeye çalıştı. Fakat gökte uçan Demirdişler'in hiçbiri karga gibi kokmayan kargayı fark etmedi. Kule merdiveninden çıkan iki çamaşırcı da Dorian küçük, taş tırabzana konup kanatlarını güzelce katladığında ses etmedi.

Bir kez sıçramasıyla taşların üzerine çıktı. Tekrar dönüştü. Kasları ve kemikleri yanarken dünya daha küçük ve çok daha ölümcül bir hal aldı.

Ve varlığı çok daha zor fark edilir oldu. Dorian'ın bıyıkları seğirirken iri kulakları yattı. Ejderhaların kükremelerinin titreşimlerini küçük, kürklü bedeninde hissetti. Dişlerini sıktı. İri, küçük ağzına göre fazlaca büyük kaçan dişlerini. Kötü koku mide bulandırıcıydı.

Her şeyin kokusunu alabiliyordu. Az önce oradan geçen çamaşırların temizlik kokusunu. Dorian farelerin sıra dışı yaratıklar olduğunu hiç düşünmemişti. Fakat şahin formunda uçarken bile bu derece gözü açık, bu derece *tetikte* olmadığını fark etti.

Kendilerini öldürmek için tasarlanmış bir dünyada farelerin hayatta kalmak için uyanık olmaları gerektiğini düşündü. Dorian son bir derin nefes alıp kapalı kapının altındaki aralıktan sıkışarak geçti. Morath'in içlerine doğru.

Sezgileri daha keskin olsa da insan bacakları olmadan merdiven çıkmanın ne de zorlu bir iş olduğunu o anda dek fark etmemişti. Gölgelerin arasında ilerleyip yanından ne zaman bir çift ayak geçse tozun ve karanlığın içine sığındı. Yanından geçenlerin kimi zırhlı, kimi çizmeliydi. Bazılarının da ayaklarında yıpranmış ayakkabılar vardı. Hepsinin teni solgun, halleri perişandı.

Tanrılara şükürler olsun ki ortada cadı yoktu. Valg prensleri ve onların korumaları da. Erawan'in ortalıkta olmadığı da kesindi.

Dorian'ın girdiği kule hizmetçiler merdiveniydi. Manon'ın Aelin'a anlattıklarından anımsıyordu bunu. Manon sayesinde zihninde bir harita oluşturmuş, birkaç saattir gökte çizdiği dairelerle de bu haritayı teyit etmişti.

Erawan'in kulesi... İşe oradan başlayacaktı. Valg kralının orada bulursa...düşünecekti. Erawan'e yaptıklarının bedelin ödetip ödetmemeyi. Kaltain onu uyarmış olsun ya da olmasın.

Dorian soluk soluğa helezoni basamakların en aşağısına ulaştı. Uzun kuyruğunu bedenine dolayıp ilerideki loş koridora baktı.

Oradan katı bir uçtan diğer uca aşması, ardından bir başka merdivenle çıkıp bir başka koridordan geçmesi gerekiyordu. Şanslıysa Erawan'in kulesini orada bulacaktı.

Manon kuleye hiç girmemişti. Orada neler olduğunu hiç öğrenememişti. Sadece kulenin bütün gün Valg'ler tarafından korunduğunu biliyordu. Kulakları seğirdi. Yaklaşan adımlar. Neyse ki ortada kedi yoktu. Dorian köşeden döndü. Griye çalan kahverengi kürkü taşların üzerinde zor seçiliyordu. Duvarın zeminle buluştuğu yerdeki oluk boyunca hızlı adımlarla ilerledi. Koridorun ucunda bir muhafız dikiliyor, boş gözlerle bakıyordu. Dorian'ın yaklaştığı adam yanında dev gibi kalıyordu.

Dorian muhafıza ve koridorların kavşağına erişecekken bir şey sezdi... Bir hareketlilik, sonrasında sessizlik.

Muhafız bile sırtını dikleştirip arkasındaki dar pencereden dışarı baktı.

Dorian durdu. Bir gölgenin içine girdi... Hiçbir şey. Ne çığlıklar ne de haykırışlar... Fakat...

Dorian hareketsiz ve sessiz kaldı. Onun varlığını fark etmişler miydi? Alarm mı vermişlerdi?

Zaten göründüğü kadar kolay olmayacaktı. Erawan'in düşmanların varlığını keşfetmek için tuzaklar kurduğundan şüphesi yoktu. Telaşlı, hafif adımlar köşeden döndü. Muhafız yüzünü sese çevirdi. "Ne var?" diye sordu.

Yaklaşan hizmetçi Dorian'a dikkat etmedi. "Bugünlerde burada kalanlar düşünüldüğünde her an ne olabileceğini kim bilebilir ki? Öğrenmek için buralarda dolanmayacağım." Ardından adam aceleyle Dorian'ın yanından geçip gitti.

Bir şeye doğru koşmuyor, *kaçıyordu.*

Havayı koklayan Dorian'ın bıyıkları seğirdi. Hiçbir şey sezmedi.

Koridorda beklemenin faydası olmazdı. Fakat ilerlemek, neler olduğunu öğrenmeye çalışmak... O da akıllıca olmazdı.

Bu yüzden Dorian koridora döndü. Başka bir merdivenden indi. Kısa bacaklarıyla yeterince hızlı koşamıyordu. Mutfaklara doğru. Sıcak ve büyük ocağın ışığıyla aydınlanan mutfaklara doğru.

Leydi Elide eskiden orada çalışmıştı. Bu insanları tanıyordu. Valg'leri değil, onlara hizmet verenleri. Bu hisarda olup bitenleri hiç şüphesiz konuşan insanları. Tıpkı Rifthold'daki sarayda yaptıkları gibi.

Nitekim hizmetçiler ve aşçılar bekliyorlardı. Geniş mutfağın diğer ucundaki basamaklara bakarak. Odanın diğer yanındaki cılız, yeşil gözlü tekir kedi de.

Dorian mümkün olduğunca kıvrılıp küçüldü. Fakat kedi ona aldırış etmedi; dikkati merdiven basamaklarına çevrilmişti. O da biliyormuş gibi.

Sonra yine ayak sesleri... Hızlı ve sessiz. İki kadın ellerinde boş tepsilerle içeri girdi. İkisinin de benzi sararmıştı. Titriyorlardı.

Aşçıbaşı olduğu anlaşılan adam kadınlara "Bir şey gördünüz mü?" diye sordu.

Kadınlardan biri başını iki yana salladı. "Henüz konsey salonuna gelmemişlerdi. Tanrılara şükür."

Diğer kadın tepsiyi bırakırken elleri titriyordu. "Yakında gelirler."

Biri "Onlar gelmeden çıktığınız için şanslısınız," dedi. "Yoksa öğle yemeğinde siz de olurdunuz."

Gerçekten şanslıydılar. Dorian orada beklerken mutfak olağan çalışma temposunu sürdürdü. Aralarından ikisinin başlarına bir iş gelmeden dönmesinden memnundular.

Konsey salonu... Belki de Manon'ın tarif ettiği aynı salondu bu. Erawan toplantılarını orada yapmayı tercih ediyordu. Erawan oraya gidiyorsa...

Dorian alelacele saklandığı yerden çıktı. Manon sayesinde zihnine yerleştirdiği haritaya güvenerek. Bir budala... Sadece bir budala kendi rızasıyla Erawan'i görmeye gider, bu riski alırdı.

Belki de Dorian ölmek istiyordu. Belki gerçekten de budalanın tekiydi. Fakat onu görmek istiyordu. Onu görmek zorundaydı. Çok şeyi mahveden o yaratığı. Dünyalarını yiyip bitirmeye hazır o yaratığı.

Dorian ona; kendisinin köleleştirilmesini emreden, Sorscha'yı katleden o yaratığa bakmak istiyordu. Şansı yaver giderse...belki onu öldürürdü de.

Bu formda kalıp saldırabilirdi. Fakat kendi bedenine dönüp Damaris'i çekmek ve Erawan'in işini bitirmek çok daha tatmin edici olurdu. Erawan'e boğazındaki o soluk renkli izi gösterip kendisini kimin öldürdüğünü belli etmek, ona kendisini yıkamadığını göstermek.

Sonra Dorian o anahtarı bulacaktı.

Sessizlik Dorian'a yolu gösterdi. Belki hafızasına kazıdığı o zihinsel haritadan da fazla.

Koridorlar boşaldı. Hava ağırlaşıp soğudu. Erawan'in yozluğu çevreye sızıyormuş gibi.

Açık kapıların önünde bekleyen muhafız yoktu. Ne insan ne de Valg.

İçeri yürüyen, siyah pelerini kabaran kapüşonlu figürü fark edecek kimse yoktu.

Dorian aceleyle figürün peşinden koşup kapanmadan kapılardan geçti. Büyüsü dalgalandı. Dorian büyüsünü yatışmaya zorladı. Kıvrılmaya. Saldırıya hazırlanan bir engerek gibi.

Erawan'i yere sermek için tek darbe. Ardından şekil değiştirip Damaris'i kınından çıkaracaktı.

Figür durdu. Pelerini sallandı. Dorian en yakınındaki gölgeye gizlenmek için koştu. Kapı ve zemin arasında kalan aralığa.

Oda sıradandı. Ortasındaki siyah camdan masa ve o masada oturan altın saçlı, altın gözlü adam hariç.

Manon yalan söylememişti: Erawan gerçekten Perrington kılığından çıkıp çok daha güzel bir bedene girmişti.

Yine şık giyinmişse de Dorian, Valg kralı ayağa kalktığında gri ceketinin ve pantolonunun ne kadar ustaca dikildiğini fark etti. Kemerinde hiç silah yoktu. Görünürde bir Wyrd anahtarı da.

Fakat Erawan'in gücünü *hissedebiliyordu*. Ondan sızan kötülüğü de. Hissedebiliyor ve anımsayabiliyordu. O gücün içinde bıraktığı hissi, ruhunu nasıl kirlettiğini.

Buz Dorian'ın damarlarında çıtırdadı. Çabuk... Elini çabuk tutmalıydı. *Hemen* saldırmalıydı.

Erawan "Beklenmedik bir memnuniyet oldu," dedi Erawan. Sesi genç çıksa da bir şekilde öyle çıkmıyordu da. Eliyle yiyeceklere işaret etti. Meyveler ve tuzla terbiye edilmiş et. "Başlasak mı?"

İki ay beyazı ince el, siyah pelerinin kıvrımları arasından sıyrılıp kapüşonu indirirken Dorian'ın büyüsü aksadı.

Kapüşonun altından çıkan kadın klasik anlamda güzel değildi. Fakat simsiyah saçları, siyah gözleri ve kızıl dudaklarıyla...çarpıcıydı. Büyüleyici.

O kırmızı dudaklar aralandığında kemik beyazı dişleri ortaya çıktı.

Siyah saçların arasından çıkan sivri, narin kulakları görmesiyle Dorian ürperdi. Fey. Kadın... Dişi... Bir Fey'di.

Kadın pelerinini çıkarınca mosmor, dökümlü elbisesi ortaya çıktı. Masada Erawan'in karşısına geçti. Zarif hareketlerinde bir nebze tereddüt yoktu. "O halde neden geldiğimi biliyorsun."

Erawan gülümseyip oturdu. Dişi için bir kadehe şarap doldurdu. Sonra da kendisi için. Sonra öldürmeye dair tüm düşünceler Dorian'ın kafasından çıkıverdi. Valg kralı "Lütfedip Morath'i ziyaret etmenin bir başka nedeni var mı Maeve?" diye sorduğunda.

ALTMIŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Aedion ve Terrasen saray meclisinden geri kalanların Theralis'e yürüdükleri günden beri Orynth hiç o kadar sessiz olmamıştı.

O zamanda bile Florine Nehri'nin ağzı ve Geyikboynuzu Dağları'nın eteklerine kurulu, batısında bir ağaç denizi gibi uzanan Oakwald olan kadim şehirde bir uğultu vardı.

O zamanlar beyaz duvarlar pırıltılıydı. Şimdi Aedion, Lysandra ve müttefikleri batı kapısının yüksek metal duvarları arasından geçerken duvarlar lekeli, grimsi, gök kadar karanlıktı. Burada duvarlar neredeyse iki metre kalınlıktaydı. Taş bloklar öyle ağırdı ki efsaneye göre Brannon o taşları yerine oturtmak için Geyikboynuzu Dağları'nda yaşayan devleri çalıştırmıştı.

Aedion ne zamandır unutulan o devlerin şimdi şehre gelmeleri için neler vermezdi. Kadim Kurt Kabilelerinin şehrin ardındaki yüksek zirvelerden yanlarında Terrasen Fey'leriyle gelmeleri için. Eski efsanelerden herhangi birinde geçen halkların tıpkı Rolfe ve Mycenia'lılar gibi çıkagelmeleri için. Fakat Aedion şanslarının tükendiğini biliyordu.

Dostları da bunu biliyordu. Briarcliffli Ansel bile Ilias ve suikastçıları kadar sessizleşmiş, omuzları çökmüştü. Savaşçılarının kelleleri saflarının arasına fırlatıldığından beri bu haldeydi; şarap kırmızısı saçları sönükleşmiş, adımları ağırlaşmıştı. Rolfe onun korkusunu, suçluluğunu tanıyordu. Genç kraliçeyi kısa bir özrün ötesinde teselli edebileceği anın gelmesini diliyordu. Fakat anlaşılan o görevi Ilias üzerine almıştı. Ansel'ın yanında atıyla sakince ve sessizce ilerliyordu.

Şehir yüksek, bir kaya çıkıntısının üzerine kurulu, neredeyse efsanelere özgü bir şatonun ayakucundaydı. En yüksek kuleleri göğü delecekmiş gibi görünen bir şato. Bir zamanlar şato ışıklar saçıyor; güller ve sarmaşıklı bitkiler güneşin ısıttığı taşlarını kaplıyor, bin çeşmenin şarkısı her koridorda ve avluda işitiliyordu. Bir zamanlar o akıl almaz ölçüde yüksek kulelerde bayraklar gururla dalgalanıyor; dağların, ormanın ve aşağıdaki Theralis Ovası'nın üzerinde nöbet tutuyordu.

Şimdi ise bir mezara dönmüştü. Yokuşlu, dolambaçlı sokaklardan ağır ağır çıkarlarken kimse konuşmuyordu. Yüzleri asık insanlar ya durup gözlerini onlara dikiyor ya da kuşatmaya hazırlanmak için telaşla koşuyorlardı.

Kaçmak imkânsızdı. Arkalarında Geyikboynuzu Dağları, batılarında Oakwald ve güneyden yaklaşan bir ordu varken. Evet, doğudaki ovalara doğru kaçabilirlerdi. Fakat oradan nereye gideceklerdi? Suria'ya mı? Orada bulunmaları an meselesi olurdu. Yoksa dağların ardındaki, kışların hiçbir ölümlünün sağ çıkamayacağı kadar soğuk olduğu söylenen iç bölgelere mi? Orynth halkı da orduları gibi kapana kısılmıştı.

Aedion omuzlarını dik tutması gerektiğini biliyordu. O insanlara –halkına– gülümsemeli, biraz olsun cesaret aşılamalıydı. Fakat yapamadı. Kendisini kaçının ailelerini, dostlarını nehrin kenarındaki muharebede kaybettiklerini düşünmekten alıkoyamıyordu. Kaçının şehre yaklaşan sıra sıra askerlerin arasında sevdikleri olması için dua ettiklerini düşünmekten.

Aedion'ın hatası, onun yüküydü bu. Seçimleri onu buraya getirmişti. Seçimleri karda birçok cesedin kalmasına, güney sınırında Florine'a dek dizilmesine neden olmuştu.

Beyaz şato göründü. İndikleri her tepede daha da büyüyordu. En azından ellerinde bu koz vardı. Yüksekte olmanın avantajı. Hiç olmazsa...

Darrow ve diğer lordlar bekliyorlardı. Taht odasında değil, sarayın diğer yanındaki geniş konsey salonunda. Aedion son kez o salon-

da bulunduğunda toplantıyı kendini beğenmiş, Adarlanlı bir züppe yönetiyordu. Terrasen Kral Naibi olduğunu söylemişti.

Anlaşılan kral öldürülür öldürülmez adam güzel giysilerini, sandalyelerini ve duvar halılarını alıp kaçmıştı. Bu yüzden şimdi savaş planlarının yapıldığı masanın yerini çok eski bir çalışma masası almıştı. Masanın etrafına çeşitli odalardan çürük çarık sandalyeler konmuştu. Şimdi o sandalyelerde Darrow, Sloane, Gunnar ve Ironwood oturuyordu. Aedion, Murtaugh'un da onların arasında olmasına şaşırdı.

Aedion ve yanındakiler içeri girdiğinde hepsi ayağa kalktı. Aedion'a değil, yanındaki asilzadelere olan saygılarından ötürü.

Briarcliffli Ansel kötü durumdaki salona göz gezdirdi. Loş ve kasvetli şatodaki yürüyüşünün her adımında yaptığı gibi. Islık çaldı. "Adarlan'ın hazinelerinizi yağmaladığını söylerken şaka yapmıyormuşsunuz," dedi. Saatlerdir, günlerdir ilk sözleriydi bunlar.

Aedion homurdandı. "Son sikkeye kadar." Masanın başında durdu.

Darrow "Kyllian nerede?" diye sordu.

Aedion, Darrow'a soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ren o gülümsemedeki uyarıyı fark edip gerildi. "Kendisi buradaki orduyu yönetirken toplantıya benim katılmamı emretti." Bir yalan.

Darrow gözlerini önce devirip sonra perişan haldeki şatoyu çatık kaşlarla inceleyen Rolfe'a dikti. "Anladığım kadarıyla şanslı geri çekilme için sana teşekkür etmemiz gerek."

Rolfe deniz yeşili gözlerini adama dikti. "Öyle."

Önce Darrow, sonra diğer lordlar yeniden oturdular. "Ya sen kimsin?"

Korsan sakin bir sesle "Hükümet izniyle savaşan korsan Rolfe," dedi. "Majestelerinin donanmasında komutanım. Mycenia halkının da vârisiyim."

Diğer lordlar sırtlarını dikleştirdi. "Mycenia'lılar uzun zaman önce yok oldular," dedi Lord Sloane. Fakat Rolfe'un belindeki deniz ejderhası kabzalı kılıç lordun gözünden kaçmamıştı. Florine'a yaklaşan filoyu da mutlaka görmüş olmalıydı.

"Ortadan kaybolsalar da yok olmadılar," diye karşılık verdi Rolfe. "Ve eski bir borcu ödemeye geldik."

Darrow şakağını ovuşturdu. Yaşlı Darrow masanın kenarına abanırken yaşını gerçekten gösteriyordu. "Eh, bunun için tanrılara şükretmeliyiz."

Lysandra kabaran bir öfkeyle "Bunun için Aelin'a teşekkür etmelisiniz," dedi.

Adam gözlerini kıstı. Aedion'ın öfkesi bilenip ölümcül bir hal aldı. Fakat Darrow bitkin, ağır bir sesle "Bugün rol yapmak yok mu *leydi*?" diye sordu.

Lysandra sadece Rolfe'a, ardından sırayla Ansel'a ve Galan'a parmağıyla işaret ederek karşılık verdi. Kolunu şato arazisinde askerlerinin tedavisiyle ilgilenen Fey asilzadelerine ve Sessiz Suikastçılar'ın başındaki Ilias'a doğru salladı. "Hepsine teşekkür etmelisiniz. Hepsi de buraya buraya *Aelin* için geldi. Sizin için değil. Bu yüzden siz majestelerinin donanması diye bir şey olmadığını düşünerek dudak bükmeden ben söyleyeyim bir donanma *var*. Siz de onun bir parçasısınız."

Darrow uzun uzun iç çekip bir kez daha şakağını ovuşturdu. Lysandra'ya "Çekilebilirsin," deyip salondan çıkmasını işaret etti.

Aedion "Demek çekilebilir," diye gürledi. Fakat Murtaugh araya girdi. "Sizi görmek isteyen biri var, leydi." Lysandra kaşlarını kaldırınca adam yüzünü buruşturdu. Onu Allsbrook'ta yalnız bırakmayı göze alamadım. Evangeline kuzey kulesinde... Büyük torunumun yatak odasında. Geldiğinizi pencereden görmüş ve elimden ancak onu beklemeye ikna etmek geldi."

Yaklaşan fırtınayı dağıtmak için nazikçe ve zekice bir yöntem. Aedion, Lysandra'ya kalabileceğini söylemeyi aklından geçirse de Lysandra çoktan kapıya doğru hareketlenmişti. Siyah saçları ardından dalgalanıyordu.

Lysandra çıkınca Aedion "Tüm muharebelerde ön cephelerde savaştı," dedi. "Düşmanlarınızla savaşırken neredeyse ölüyordu. Hiçbirinizin bunu yapmaya tenezzül ettiğinizi görmedim."

Lordlar hoşnutsuzlukla kaşlarını çattılar. Fakat Darrow oturduğu yerde –hafifçe– kıpırdandı. Aedion çürüyen bir yaraya parmak basmış gibi sessizce "Genç kadınlar ve erkekler ölürken savaşamayacak kadar yaşlı olmak sandığın kadar kolay değil Aedion," dedi. Aedion'ın belindeki isimsiz kılıca baktı. "Hiç de kolay değil."

Aedion, Darrow'a ölenlere de can vermenin kolay olup olmadığını sormayı aklından geçirse de Prens Galan boğazını temizledi. "Kuşatma için hangi hazırlıklar yapılıyor?"

Terrasen lordları sorgulanmaktan pek hoşlanmamış gibi görünseler de lanet ağızlarını açıp konuşmaya başladılar.

Bir saat sonra diğerleri odalarına götürüldüklerinde, banyo yapmaya ve sıcak yemek yemeye gittiklerinde Aedion kendisini Lysandra'nın kokusunu takip eder halde buldu.

Lysandra kuzey kulesine, vesayeti altındaki kızın yanına değil taht odasına gitmişti.

Yüksek meşe kapılar aralandı. Kapıların üzerine Aedion'a tepeden bakan, şaha kalkmış iki erkek geyik oyulmuştu. Bir zamanlar gururlu hayvanların boynuzlarının arasında parıldayan ölümsüz alev altın telkâriyle kaplıydı.

Geçen on yıl içinde birileri altını koparmıştı. Sebep ya garez ya da kolay yoldan para kazanmaktı. Aedion kapılardan geçti. Geniş oda eski bir dostun hayaleti gibiydi.

Kaç kez şık giysiler giyip sütunlarla çevrili odada, kürsünün üzerindeki tahtların yanında dikilmeye zorlanmaktan hayıflanmıştı? Kaç kez Aelin'i uzun törenlerde uyuklarken yakalamıştı?

O zamanlar tavandan Terrasen bölgelerini temsil eden bayraklar sarkıyordu. O zamanlar mermer zemin karoları üzerlerinde yansımasını görebileceği kadar iyi cilalanırdı.

O zamanlar kürsünün üzerinde, geyik boynuzundan bir taht duruyordu. Yüksek ve ilkel, Oakwald'un ölümsüz erkek geyiklerinin boynuzlarından yapılmış bir taht.

Katledilen, yakılan geyikler. Tıpkı geyik boynuzu tahtın Theralis muharebesinden sonra yakıldığı gibi. Kral tahtın tam da muharebe meydanında yakılması emrini vermişti.

Lysandra o boş kürsünün önünde dikiliyordu. Bir zamanlar orada duran tahtı ve yanında duran daha küçük tahtları görebiliyormuş gibi beyaz mermere gözlerini dikmişti.

"Adarlan'ın burayı böylesine mahvettiğini fark etmemiştim,"

dedi Lysandra. Ya Aedion'ın kokusunu almış ya da gelenin o olduğunu adımlarının ritminden anlamıştı.

"Kemikleri hâlâ sağlam," dedi Aedion. "Tabii daha ne kadar sağlam kalır, bilemiyorum."

Lysandra'nın yeşil gözleri Aedion'a çevrildi. Gözlerinin feri bitkinlikten ve kederden sönmüştü. Sessizce "Yüreğimde hep onu burada otururken göreceğime dair bir his vardı," dedi. Bir zamanlar üzerinde boynuzdan tahtın olduğu kürsüye işaret etti. "İçimde hep bir şekilde başarabileceğimize dair bir inanç vardı. Morath'e, Kilit'e ve diğer her şeye rağmen."

Lysandra'nın yüzünde ümitten eser yoktu. Belki de bu yüzden Aedion'la konuşmaya tenezzül etmişti.

"Benim de..." dedi Aedion. Sesi Lysandra kadar sessiz çıkmışsa da sözcükler geniş, boş odada yankılandı. "Ben de buna inanmıştım."

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Fey'ler Kraliçesi Morath'e gelmişti. Maeve şarabını yudumlarken Dorian hızlı atan kalbini sakinleşmeye, nefeslerini düzene girmeye zorladı. Fey Kraliçesi "O halde beni tanımadın," deyip Valg kralını süzdü. Erawan duraksadı. Kadehi dudaklarına varmadan durdu. "Doranelle Kraliçesi Maeve değil misin sen?"

Aelin. Maeve, Aelin'i *buraya* mı getirmişti? Erawan'e satmak için.

Tanrılar adına, tanrılar adına...

Maeve başını geriye atıp güldü. "Daha bin yıl geçti ve sen yengeni bile unutmuşsun."

Dorian küçük, sessiz, fark edilmiyor olduğu için memnundu. Ayakta olsa dengesini kaybedip düşebilirdi.

Erawan donakaldı. "Sen." Maeve gülümsedi. "Evet, ben."

O altın rengi gözler Fey kraliçesinin üzerinde gezindi. "Fey kılığındaydın. Ne zamandan beri."

"Bunu akıl edememen benim için bir hayal kırıklığı oldu."

Erawan'in gücünün dalgalanmaları Dorian'ın üzerinde gezindi. Valg prensinin o kaypak gücüne son derece benziyordu. "Ne yaptığını..." Valg kralı sustu. Omuzlarını dikleştirdi.

Erawan soğukkanlılığını koruyup "O halde sanırım sana teşekkür etmem gerek," dedi. "Sen kardeşime ihanet etmeseydin bu güzel dünyayı asla keşfedemezdim. Böyle fethedecek halde de olamazdım." İçkisini yudumladı. "Fakat hâlâ bir soru var. Neden buraya geldin? Neden şimdi ortaya çıktın? Kadim düşmanım ve belki artık düşmanım olmayacak olan sen."

Maeve heyecansız bir sesle "Asla düşmanın olmadım," dedi. "Fakat kardeşlerin düşmanlarımdı."

"Yine de nasıl biri olduğunu bilmene rağmen Orcus'la evlendin."

"Belki de teklif ettiğinde seninle evlenmeliydim." Küçük bir gülümseme... Cilveli fakat korkunç. "Fakat o zamanlar gençtim. Kolayca yanlış yönlendirilebiliyordum."

Erawan, Dorian'ın midesini kaldıran bir kahkaha attı. "Sen asla şu söylediklerin gibi biri değildin. Şimdi ise buradayız işte."

Aelin burada olsa, Dorian'ın da yardımıyla belki Valg kraliçesini ve kralını alt edebilirlerdi...

"İşte buradayız," dedi Maeve. "Bu kıtayı silip süpürmeye hazırsın. Ben de sana yardım etmeye istekliyim."

Erawan bacak bacak üstüne attı. "Bir kez daha soruyorum: Neden?"

Maeve'in parmakları kadehinin yüzeyinde gezindi. "Halkım bana ihanet etti. Onlar için yaptığım onca şeyin ardından, onları korumak için verdiğim emeklerin ardından bana isyan ettiler. Topladığım ordu savaşmayı reddetti. Asilzadelerim, hizmetkârlarım diz çökmeyi reddettiler. Artık Doranelle kraliçesi değilim."

Erawan "Bunların arkasında kimin olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi.

Odata korkunç, soğuk bir karanlık yayıldı. "Azgın Alevlerin Aelin'ını hapsetmiştim. Onu buraya, sana getirmeyi ümit ediyordum. O...hazır olduğunda. Fakat onunla ilgilenmesi için görevlendirdiğim gözcü büyük bir hata yaptı. Kandırıldığımı itiraf edeceğim. Şimdi Aelin yine özgür. Doranelle'deki bazı nüfuzlu kişilere de mektuplar göndermiş. Muhtemelen çoktan bu kıtaya gelmiştir."

Dorian ferahladı. Erawan bir elini salladı. "Anielle'de. Gücünü umursamazca harcamakla meşgul." Maeve'in gözleri parladı. "Bana krallığıma, tahtıma mal oldu. Güvendiğim, en yakınımdaki savaşçılara mal oldu. Bu savaşta sergileyebileceğim tarafsızlık ve merhamet o ve eşi gittikten sonra yok oldu."

Onu bulmuşlardı. Aelin'ı bir şekilde bulmuşlardı. Anielle... Dorian, Chaol'un da orada olabileceği ümidine kapılmalı mıydı?

Dorian bir zafer narası atabilirdi. Fakat Maeve "Aelin Galathynius senin elinden kurtulursa benim üzerime gelecek. Ona bu şansı vermek gibi bir niyetim yok."

Erawan'in gülümsemesi daha da yayvanlaştı. "Demek benimle ittifak kurmayı düşünüyorsun."

"Ancak birlikte Brannon'ın soyunun sonsuza dek yok olmasını sağlayabiliriz. Bir daha asla ortaya çıkmamak üzere."

"O halde neden elindeyken öldürmedin onu?"

"Sen öyle mi yapardın kardeşim? Onu dönüştürmeye çalışmaz mıydın?"

Erawan'in sessizliği yeterli bir yanıttı. Valg kralı "Bir anda bir sürü iddiayla karşıma çıkıyorsun kardeşim. Sana kolayca inanmamı mı bekliyorsun?"

"İnanmanı bekliyordum." Maeve'in dudakları kıvrıldı. "Ne de olsa kendi gücümden başka elimde hiçbir şey kalmadı."

Erawan hiçbir şey söylemedi. Kraliçenin onu nasıl bir dansa çağırdığının gayet farkındaydı.

Maeve ay beyazı elini odanın ortasına uzattı. "İlgini çekerse, sana bir teklifim daha var."

Uzun ve ince parmakların bir hareketiyle odanın ortasında bir delik öylece ortaya çıkıverdi. Dorian irkildi. Gölgelerin ve tozların arasına daha da sokuldu. Sadece saf karanlığın ortaya çıkarabileceği bir dehşet o deliğin diğer yanında belirirken Dorian titrediğini gizlemeye çalışmadı. *Geçiş kapısı.*

"Bu yeteneğini mükemmelleştirdiğini unutmuşum," dedi Erawan. Altın rengi gözleri karşılarında diz çöken, kıskaçları tıkırdayan yaratık karşısında ışıldadı.

Örümcek.

"Hâlâ sana itaat ettiklerini de unutmuşum," diye ekledi Erawan.

Maeve devasa örümceğe cılız bir gülümsemeyle bakıp "Fey'ler beni bir kenara attıklarında," dedi, "bana hep sadık olanlara döndüm."

"Stygia örümcekleri dışa kapalı yaratıklara dönüştü," diye çıkıştı Erawan. "Müttefik listen epey kısa."

Maeve başını iki yana salladı. Siyah saçları ışıldadı. "Bunlar Stygia örümcekleri değil."

Dorian geçiş kapısının diğer yanındaki sivri, kül rengi kayaları seçebiliyordu. Dağları.

"Bunlar *kharankui,* güney kıtasının onlara verdiği ad bu. Benim en sadık hizmetkârlarım."

Örümcek tekrar eğilirken Dorian'ın kalbi küt küt atıyordu. Erawan'in yüzünde soğuk ve sıkkın bir ifade belirdi. "Onları nerede

kullanabilirim ki?" Pencerelerin ötesine, kendi eseri olan o cehennem manzarasına işaret etti. "Bana sadık canavarlardan *ordular* yarattım. Birkaç yüz örümceğe ihtiyacım yok."

Maeve hiç bocalamadı. "Hizmetkârlarım çok beceriklidir ve ağları çok uzundur. Bana dünyada neler olup bittiğinden bahsederler. Bana senin büyük planlarının...bir sonraki aşamasından bahsettiler."

Dorian kendisini işiteceklerine hazırladı. Erwan kaskatı kesildi.

Maeve sözcükleri yayarak konuştu. "Valg prenseslerinin kullanacak konaklara ihtiyaçları var. Onları içlerinde barındırabilecek kadar güçlü bedenler toplamakta güçlük çektin. Hakanlık prensesi onlardan birini kızın bedenine yerleştirdiğinde hayatta kalmayı başardı. Sonra yeniden kendi bedeninin hâkimi oldu."

Valg prensleri. Güney kıtasında. Chaol...

"Dinliyorum..." dedi Erawan.

Maeve hâlâ geçiş kapısında eğilen örümceğe işaret etti... Güney kıtasına, bir pencere kadar basitçe açılan geçiş kapısına. "Çok daha güçlülerini yaratabilecekken neden insan konaklarla uğraşasın ki? Güçlü ve istekli konaklar yaratabilecekken."

Erawan'in altın rengi gözleri örümceğe çevrildi. "Sen ve türün bunu sağlayabilir misiniz?" Erawan'in yaratığa söylediği ilk sözlerdi bunlar.

Örümceğin kıskaçları tıkırdadı. Korkunç gözlerini kırpıştırdı. "Kraliçemize olan sadakatimizi kanıtlamak bizim için bir onur olur."

Maeve örümceğe gülümsedi. Dorian ürperdi.

Maeve, Valg kralına "Ölümsüz, güçlü konaklar," diye mırladı. "Doğuştan gelen yetenekleriyle prenseslerin onların içinde nasıl da güçleneceğini hayal et. Örümcek ve prenses *daha fazlasına* dönüşecek."

Her tür hayalin ötesindeki korkunç bir yaratığa. Erawan tek kelime etmedi. Maeve'in parmaklarını şıklatmasıyla geçiş kapısı ve örümcek ortadan kayboldu. Maeve doğruldu. Bir gölge kadar zarifçe. "Sana bu ittifakın üzerine düşünecek zaman vereceğim. İstediğin buysa. *Kharankui*'ler ben ne istersem onu yapacaklar... Bayrağın altında memnuniyetle savaşırlar."

"Kardeşimi tekrar gördüğümde ona ne söyleyeyim peki?"

Maeve başını yana eğdi. "Orcus'u yeniden görmeyi mi planlıyorsun?"

"Ne zamandır bu orduyu kurmakla, bu dünyayı hazır etmekle neden uğraştığımı sanıyorsun? Bunun nedeni kardeşlerimle yeniden yan yana gelmekten başka ne olabilir? Onları burada yaptıklarımla etkilemekten başka?"

Erawan fırsatını bulursa Valg krallarını Erilea'ya geri getirecekti. Bunu yaparsa da...

Maeve oturan kralı inceledi. "Orcus'a onun fetihlerinden dönmesini beklemekten sıkıldığımı söyle." Bir örümceğin gülümsemesi. "O fetihlerde ona katılmayı tercih ederdim."

Erawan gözlerini kırpıştırdı. O ana dek sergilediği yegâne hayret ifadesi. Ardından zarif elini sallamasıyla kapılar hayalet bir rüzgârla açıldı. "Bunu düşüneceğim kız kardeşim. Yanıma gelmekteki pervasızlığının karşılığı olarak aksine karar verene dek konuğum olarak kalmana izin vereceğim." İki muhafız koridorda belirdi. Dorian kendini hazırladı. Taşların üzerindeki pençeleri gerildi. "Seni odana götürecekler."

O odada fazlaca uzun bir süre kalırsa Dorian'ın varlığı fark edilebilirdi. Fakat Valg anahtarının Valg kralının üzerinde olmadığını hissetmişti. Daha sonra... Anahtarı daha sonra aramaya devam edebilirdi. Kralı öldürmenin en iyi yolunu da hesaplayacaktı. Bu riski alacak kadar budalaysa. Şimdi ise...

Maeve pelerini toplayıp bedenine sardı. Dorian öne atıldı. Fey kraliçesi uzun adımlarla odadan çıkarken Dorian bir kez daha gölgelerin arasına gizlendi.

Muhafızlar Maeve'e koridorda rehberlik edip onu helezoni bir merdivenden Erawan'in kulesinin yanındaki bir kuleye götürdüler. İyi döşenmiş; cilalı mele mobilyaları ve düzgün keten yatak örtüleri olan bir odaya. Muhtemelen burasının dehşetin yuvası değil, bir insan kalesi olduğu zamanlardan kalmaydı.

Kapı Maeve'in ardından kapandığında Maeve demir kapüşonlarla süslenmiş ahşaba eğilip iç çekti.

"O acınası formda bütün gün kalmayı mı planlıyorsun?"

Dorian kapı ve zemin arasında kalan aralığa doğru atılsa da Maeve siyah çizmesiyle kralın kuyruğuna bastı.

Acı Dorian'ın kemiklerine batsa da Maeve'in ayağı yerinde kaldı. Dorian'ın büyüsü hareketlendi, debelendi. Fakat karanlık bir

rüzgârın sarıldığı pençeler onu nefessiz bırakmaya, boğmaya başladı.

Fey kraliçesi Dorian'a tepesinden gülümsedi. "Pek de yetenekli bir casus değilsin Adarlan kralı."

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Dorian'ın büyüsü mücadele ediyor, Maeve'in karanlık gücü onu ağına sararken kükrüyordu. Bir ejderhaya dönüşüp Maeve'in kafasını koparsa...

Fakat Maeve gülümsedi. Temkinli ve keyifli bir tavırla. Ayağını Dorian'ın zavallı kuyruğundan kaldırdı. Ardından Dorian'ın büyüsü üzerindeki kısıtlayıcı etkisini geri çekti.

Dorian karanlık, kokuşmuş güç pençelerini onun büyüsü üzerinde gezdirip ışıldayan özünü okşarken ürperdi. Hemen sonra Maeve'in gücü kayboldu.

Dorian öğürmemek, sırf gerdanlığın yerinde olmadığından emin olmak, boyundaki soluk ize dokunmamak için kendisini zor tutuyordu.

Maeve'in gülümsemesi kırmızı dudaklarından silinmedi. Dorian'ın büyüsü hâlâ Maeve'in gücünün etkisiyle titriyordu. Zihinlere girip ruhu parçalayan o güç. Farklı bir tür düşman. Bir başka yöntem gerektiren bir düşman. Pervasızca, budalaca bir yol. Bir saraylının kullanacağı bir yol.

Böylece Dorian şekil değiştirdi. Kürkün yerini ten, pençelerin yerini eller aldı. Nihayet Fey kraliçesinin karşısında yeniden bir adam olarak dikildiğinde Maeve'in gülümsemesi yayvanlaştı. "Ne de yakışıklısın."

Dorian reverans yaptı. Eli belindeki Damaris'e gitmedi. "Nereden anladın?"

"Aelin'ın hatıralarında seni görmediğimi, kokunu alıp gücünü hissetmediği mi sandın?" Başını yana eğdi. "Fakat casusum bana şekil

değiştirmeye meraklı olduğundan bahsetmemişti."

Cyrene. Dorian'ın içini korku sardı. Maeve odanın daha da içlerine gidip yatağın ayakucundaki banka oturdu. Tahtına otururmuşçasına, azametle. "Yerini cadı anaların nereden bildiklerini sanıyordun?"

Dorian ancak "Cyrene kampta sadece bir gün kalmıştı," diyebildi. "O dağlarda başka hiç örümcek olmadığına inanıyor musun gerçekten? Hepsi de ona ve bana hesap verir. Bir fısıltısı yetti. Doğru örümceklere bir kez fısıldamasıyla beni buldular. Sonra da Demirdişler'i buldular." Maeve bir elini elbisesinin kucağında gezdirdi. "Erawan'in senin yeteneklerinden haberdar olup olmadığını zaman gösterecek. Sen Cyrene'i öldürmeden önce kendisi bana senin...farklı olduğunu haber vermişti bile."

Dorian, Cyrene'i öldürdüğü için zerre kadar pişmanlık duymuyordu. "Fakat bunların konumuzla bir ilgisi yok. Cyrene öldü ve sen Manon Siyahgaga'nın kollarından çok uzaktasın."

Dorian, Damaris'in kabzasını tuttu.

Maeve kadim kılıca bakıp gülümsedi. "Anlaşılan Terrasen Kraliçesi paylaşmayı öğrenmiş. Epey bir hazine elde etti, değil mi?" Dorian afalladı. Maeve, Aelin'ın sahip olduğu her şeyi biliyorsa...

"Onu da biliyorum," dedi Maeve. Siyah gözleri dipsiz birer kuyuydu. Dorian'ın avucunun içinde Damaris'in kabzası ısındı. "Örümceğin en azından o konuda tahminde bulunmadığını da biliyorum." Dorian'ı süzdü. "Neredeler Dorian Havilliard?"

Kaygan ve keskin bir şey Dorian'ın zihnine uzandı. *İçeri girmeye* çalışıyordu...

Dorian'ın büyüsü kükredi. O zihinsel pençelere bir buz parçası çarptı. Buz pençeleri uzaklaştırdı. Maeve kıkırdarken Dorian odanın da kırağıyla kaplandığını görüp gözlerini kırpıştırdı. "Dramatik fakat etkili bir yöntem."

Dorian, Maeve'e sırıttı. "Seni zihnime sokacak kadar aptal olduğumu mu sandın?" Bir eli hâlâ kılıcında, diğer elini cebine soktu. Elinin titremesini gizlemek için. "Ya da sana onların yerini söyleyecek kadar aptal olduğumu?"

"Denemeye değerdi," dedi Maeve.

Dorian sadece "Neden alarm vermedin?" diye yanıt verdi.

Maeve geriye yaslanıp Dorian'ı bir kez daha süzdü. "İstediğimi is-

tiyorsun. O da Erawan'in elinde. Bu durum seni ve beni bir tür müttefik yapmıyor mu?"

"Sana anahtarları vereceğimi düşündüğün için delirmiş olmalısın."

"Öyle mi? O anahtarlarla ne yapacaksın Dorian? Ortadan kaldıracak mısın anahtarları?"

"Ya sen ne yapacaksın? Dünyayı mı fethedeceksin?"

Maeve güldü. "Hah, öyle sıradan bir amacım yok. Niyetim Erawan ve kardeşlerinin asla geri dönememelerini sağlamak." Dorian'ın elindeki Damaris ılıktı. Kraliçe gerçeği söylemişti. Ya da kısmen söylemişti.

"Erawan'e ihanet etmeyi planladığını böyle kolayca itiraf mı edeceksin?"

"Neden buraya geldiğimi düşünüyorsun?" diye sordu Maeve. "Halkım beni dışladı ve senin yakınlarda Morath'e geleceğini tahmin ettim."

Damaris hâlâ sıcaktı. Yine de Dorian "Buraya benimle ittifak yapmak için geldiğine inanacağımı düşünüyor olamazsın. Erawan'e prenseslerine yardım etmesi için örümceklerinin hizmetini sunma planına şahit olduktan sonra buna inanamam." Dorian, Valg prenseslerinin neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Erawan'in neden onları düşmanlarının üzerine salmayı o kadar ertelediğini de.

"Onun güvenini kazanmak için küçük bir fedakârlığım." Damaris hâlâ sıcaktı. "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz. Ayrıca dostun yüzünden artık kaybedeceğim bir şeyim de kalmadı."

Gerçek, gerçek, gerçek.

Ve işte... Dorian'ın beklediği fırsat.

Zihnini o buz duvarının içinde tutan Dorian'ın büyüsü karşılarındaki düşmanı tartarken Dorian elini Damaris'in kabzasından çekti. Maeve'in kendisine olan güvensizliğinin buzlarının çözülmesini görmesine izin vererek "Aelin kendi halkını korurken diğer krallıkların halklarını mahvetmede hayli başarılı," dedi.

"Ve kendi borçlarını başkalarına ödetmekte."

Dorian donakaldı. Büyüsü ihtiyatı elden bırakmadan Maeve'in Dorian'ın zihninin çevresine ördüğü kalkanı yoklayan karanlık gücünü gözlemeyi sürdürdü.

"Burada olmanın sebebi bu değil mi?" diye sordu Maeve. "Aelin'ın kendisini yok etmemesi için kendini kurban etmeye gelmedin mi?" Çık çık etti. "Ne yazık... Elena'nın aptallığı için her ikinizin de bedel ödemeniz gerekmesi."

"Öyle." Gerçek.

"Aelin'ın zihnine girebildiğim o anlardan birinden onun bana neyi ifşa ettiğini söyleyeyim mi sana?"

Dorian elini bir kez daha Damaris'in kabzasına götürmedi. "Onu esir ettin," diye gürledi. "Bu konuda tek kelime işitmek istemiyorum."

Maeve mırıltılar çıkarıp saçlarını omzunun üzerinden attı. "Aelin senin kendini feda etmenden memnun," dedi. "Mümkün olduğunca geç geri dönmeyi diliyor. Senin aklına koyduğunu yapmanı ve onu korkunç bir seçimden kurtarmanı umuyor."

"Bir eşi ve bir krallığı var. Onu suçlayamam." Dorian'ın sesindeki sertlik tamamen sahte değildi.

"Ya senin yok mu? İlgilenmen gereken bir krallık yok mu? En az Terrasen kadar güçlü ve asil bir krallık?" Dorian'dan yanıt gelmeyince Maeve "Aelin haftalardır özgür. Fakat hâlâ seni bulmaya gelmedi."

"Kıta büyük bir yer."

Bilmiş bilmiş gülümsedi. "İstese seni bulabilirdi. Anielle'e gitmeyi tercih etti."

Dorian, Maeve'in ne tür bir oyun oynadığının farkındaydı. Büyüsü biraz sendeledi. Açık verdi.

Maeve'in büyüsü atılıp içeri girmenin yolunu aradı. Eşikten biraz geçmişti ki Dorian dişlerini sıkıp onu tekrar zihninden attı. Buz duvarı Maeve'in büyüsüne çarptı.

"Seninle ittifak kurmamı istiyorsan bu niyetini göstermek için berbat bir yol seçiyorsun."

Maeve sessizce güldü. "Denediğim için beni suçlayabilir misin?"

Dorian yanıt vermeden uzunca bir süre Maeve'e baktı. Düşünüyormuş gibi göründü. Saray entrikaları ve dersleri sayesinde yüzünden bir şey okumak imkânsızdı. "Dostlarıma öyle kolayca ihanet edeceğimi mi sandın?"

Maeve sesli düşünürmüş gibi "İhanet mi bu?" diye sordu. "O büyük bedeli ödemeyin diye sen ve Aelin Galathynius için bir seçenek bulmak ihanet mi? Aelin için niyetim başından beri buydu: Onun o

merhametsiz tanrılara kurban gitmesini engellemek."

"Tanrılar güçlü varlıklar."

"O halde şimdi neredeler?" Odaya, hisara eliyle işaret etti. Sorusuna sessizlik yanıt verdi. "Korkuyorlar. Benden, Erawan'den. Anahtarlardan." Dorian'a bir yılan gülümsemesiyle baktı. "*Senden* korkuyorlar. Senden ve Ateş-Getiren Aelin'dan. Onları geldikleri yere gönderecek ya da mahvedecek kadar güçlüsünüz."

Dorian yanıt vermedi. Maeve hepten haksız da değildi.

"Neden onlara meydan okumuyorsunuz? Neden onların arzularına boyun eğiyorsunuz? Sizin için ne yaptılar ki?"

Sorscha'nın acı çeken yüzü Dorian'ın gözlerinin önüne geldi.

Nihayet Dorian "Başka yolu yok," dedi. "Bunu bitirmenin başka yolu yok."

"Anahtarlar bir yol olabilir."

Anahtarları kapıya yeniden mühürlemek yerine onları kullanma fikri...

"O anahtarların yapamayacağı yok," dedi Maeve. "Erawan'i yok edebilirler, o tanrıları geldikleri yere geri gönderebilirler. İstedikleri bu ise." Başını yana eğdi. "Huzur ve dinginliğin diyarlarına bir başka kapı açabilirler."

Orada olacağından şüphe olmayacak kadına.

Dorian'ın zihninde gezinen karanlık, yırtıcı güç silikleşip sahibesine geri döndü.

Aelin bunu bir kez yapmıştı. Nehemia'yı görmek için bir kapı açtı. Mümkündü bu. Gavin ve Kaltain bunu çoktan teyit etmişlerdi.

"Ya sadece benimle ittifak kurmazsan," dedi Dorian nihayet, "fakat tüm Adarlan'la kurarsan?"

Maeve yanıt vermedi. Teklif karşısında şaşırmış gibi.

Dorian sesli düşünerek "Anahtarı bulmak için yapacağımız iş birliğinden daha büyük bir ittifak," deyip omuz silkti. "Senin bir krallığın yok ve belli ki yeni bir krallık istiyorsun. Neden yeteneklerini Adarlan'a, bana ödünç vermiyorsun? Örümceklerini bizim saflarımıza kat."

"Daha az önce dostunu esir aldığım için öfkeleniyordun."

"A, hâlâ öfkeliyim. Fakat bu olasılığı görmezlikten gelecek kadar da gururlu değilim. Bir krallık mı istiyorsun? Benim krallığıma katıl.

Erawan'den istediğimizi almamız için benimle ittifak kur, benimle çalış. Ben de seni kraliçe yapayım. Daha geniş toprakların kraliçesi. Sana karşı ayaklanmayacak bir halk. Senin için yeni bir başlangıç olur sanırım bu."

Maeve konuşmayınca Dorian kapıya yaslandı. Saraylılara has bir kayıtsızlıkla. "Seni kandırmaya çalıştığımı düşünüyorsun. Belki de öyledir."

"Ya Manon Siyahgaga? Ona verdiğin sözler ne olacak?"

"Ona tahtım hakkında hiçbir söz vermedim ve zaten benden söz istediği yok." Tekrar omuz silktiğinde hoşnutsuzluğunu gizlemedi. "Bundan daha zayıf temeller üzerine evlilikler inşa edildi."

"Gerçekten birlik olursak azgın Alevlerin Aelin'i seni düşmanı olarak görebilir."

"Aelin bir müttefikini öldürmeyi göze alamaz. Şu an için. Ayrıca bu dünyayı kurtarmaya gücü yetenin sadece kendisi olmadığını da fark edecektir. Belki bana teşekkür etmeye bile gelir. Eğer iddia ettiğin gibi kurban verilmekten kaçınıyorsa."

Maeve'in kırmızı dudakları yukarı kıvrıldı. "Genç ve küstahsın."

Dorian bir kez daha reverans yaptı. "Son derece yakışıklıyım ve iyi niyetimin bir göstergesi olarak tahtımı vermeyi istiyorum."

"Seni şuracıkta Erawan'e satabilirim ve bana karşılığında çok şey verebilir."

"Seni ödüllendirir... Sahibine bir sülün getiren bir av köpeğiymişsin gibi." Dorian güldü. Gözleri parladı. "İttifak fikrini ortaya atan sendin, ben değil. Fakat bir düşün: Diz çökmek mi hüküm sürmek mi istersin Maeve?" Dorian parmağıyla boynuna dokundu. Boynundaki o soluk renkli çizgiye. "Diz çöktüm ve bir daha aynısını yapmaya hiç niyetim yok. Ne Erawan'e ne Aelin'a ne de bir başkasına karşı." Bir kez daha omuz silkti. "Sevdiğim kadın öldü. Krallığım parçalandı. Kaybedecek neyim var?" O eski soğukluğun, göğsündeki o boşluğun yüzüne aksetmesine izin verdi. "Bu oyunu oynamaya niyetliyim. Ya sen?"

Maeve yine sustu. O hayalet eller ağır ağır zihninin köşelerine uzandı.

Dorian, Maeve'in görmesine izin verdi. Aradığı gerçeği görmesine.

Dorian o meraklı dokunuşa katlandı. Nihayet Maeve burnundan

bir nefes verdi. "Morath'e bir anahtar için geldin ve bir gelinle döneceksin."

Dorian öyle ferahlamıştı ki az kalsın omuzları çökecekti. "Her ikisiyle döneceğim. Kısa zamanda."

"Peki aradığımızı bulmak için ne yapmamızı öneriyorsun?"

Dorian, Fey kraliçesine, Valg kraliçesine gülümsedi. "Onu bana bırak."

Sonrasında Morath'in en yüksek kulesinin tepesinde, Dorian ordunun vadi tabanına yayılmış kamp ateşlerine bakıyordu. Kuzgun tüyleri çevredeki tepelerden esen dondurucu rüzgârda kabarıyordu.

En azından çığlıklar ve hırlamalar kesilmişti. Morath'in zindan bekçilerinin mesai saatleri varmış gibi. Dorian orada ne tür yaratıkların işkencelerle köleleştirildiğini, çoğaltıldığını bilmese bu fikri kara mizah olarak görebilirdi.

Kuzeni Roland kendisini burada bulmuştu. Kimse bu bilgiyi teyit etmese de Dorian bundan emindi. Roland bir Valg prensine dönüşümünden sağ çıkabilmiş miydi yoksa sadece bu yerde gezinen dehşet verici varlıklara yem mi olmuştu?

Dorian başını kaldırıp bulutlu göğe göz gezdirdi. Ay bulutların ardında soluk bir bulanıklıktan ibaretti. Morath'in tetikte gözlerinden gizlenmeye kararlı bir parça ışık.

Tehlikeli bir oyun. Dorian son derece tehlikeli bir oyun oynuyordu. Gavin onu dinlendiği yerden izliyor muydu? Dorian'ın ne tür bir canavarla ittifak kurduğunun haberini almış mıydı?

Kralı oraya çağırmaya cesaret edemiyordu. Erawan o kadar yakınındayken bunu yapamazdı. Dorian'ın ona saldırabileceği kadar yakınken. Belki de ona saldırmamakla budalalık etmişti. Belki de Kaltain'in uyarısı yerindeydi ve buna kalkışmakla budalalık etmiş, görevlerini açık etmiş olacaktı. Erawan'in elinde o gerdanlıklar varken.

Dorian, Maeve'in uyuduğu yandaki kuleye baktı. Tehlikeli, çok tehlikeli bir oyun.

Maeve'in arkasındaki kara kule güç dalgaları yayar gibiydi. Ko-

ridoran sonundaki konsey salonunda hâlâ ışık vardı. Koridorda da bir hareketlilik hakimdi. İnsanlar meşalelerinin yanından aceleyle geçiyorlardı.

Dorian gagasıyla pencereyi hafice itip kulak kesildi.

"Aylardır buradayım ve şimdi tavsiyelerimi dinlemeyi reddediyor demek?" Uzun, ince yapılı bir adam sert adımlarla koridorda yürüyordu. Erawan'in konsey salonundan çıkmıştı. Koridorun sonundaki kule kapısına ve orada nöbet tutan ifadesiz muhafızlara doğru.

Yanında kendisinden daha kısa boylu iki adam onun adımlarına ayak uyduruyordu. Adamlardan biri "Erawan'in amaçlarını çözmek güçtür Lord Vernon. Kendisi hiçbir işi nedensiz yere yapmaz. Ona güvenin."

Dorian donakaldı.

Vernon Lochan. Elide'ın amcası.

Dorian önünden bir hışımla geçen, kürk pelerini taşlara sarkan sırık gibi lordu gözleriyle takip etti. Vernon "Ona umulmayacak ölçüde güvenmiştim," diye çıkıştı.

Lord ve yardakçıları kule kapısının epey uzağından geçerek köşeden döndüler. Sesleri gitgide işitilmez oldu.

Dorian duraksamadı. Planını yaparken kendisine ikinci kez düşünme zamanı tanımadı. Bekledi.

Erawan bir saat sonra göründü. Dorian'ın kalbi küt küt atsa da koridordaki konumunu korudu. Omuzlarını dik, ellerini bedeninin arkasında tuttu. Tam da köşeden dönerken muhafızların karşısına çıktığında yaptığı gibi. Sessiz bir koridora uçup şekil değiştirmiş ve buraya yürümüştü.

Valg Kralı Vernon'ı bir kez süzdü. Dudakları gerildi. "Sana bu gecelik huzurumdan çekilmeni söylediğimi sanıyordum Vernon."

Dorian başını eğdi. Erawan'in ona doğru attığı her adımda nefeslerini dengelemeye çalıştı. Büyüsü kıpırdandı. Yaklaşan yaratık karşısında dehşetle sindi. Dorian büyüsünü derinlere inmeye zorladı. Erawan'in onu fark edemeyeceği bir yere.

Tıpkı Dorian'ı daha önce fark edemediği gibi. Belki de Dorian'ın içindeki hain büyü fark edilebilecek kokuları da siliyordu.

Dorian başını eğdi. "Odama dönmüştüm fakat kafamdan çıkmayan bir soru var lordum."

Dorian, Erawan'in giysilerdeki değişikliği fark etmemesi için dua etti. Pelerininin altında kısmen gizlediği kılıcı da. Erawan'in Vernon'ın odasına dönmeye karar verip ardından üzerini değişip geri döndüğünü düşünmesi için de dua etti. Bir de ikna edici görünebilmek için Perranth lordunu yeterince iyi taklit etmeyi başarması için.

Sızlanıp duran, kepaze bir adam. Yeğenini bir iblis krala satacak türde biri.

"Konu nedir?" Erawan koridordan kulesine yürüdü. Güzel bir bedene sarılmış bir kâbus.

Şimdi saldır ona. Öldür onu. Fakat Dorian oraya bunun için gelmediğini biliyordu. Kesinlikle. Başını eğdi. Alçak sesle "Neden?" diye sordu. Erawan altın rengi, parlayan gözlerini Dorian'a çevirdi. Manon'ın gözleri. "Ne neden?"

"Daha ne bölgelerin lordu olabilecekken burada lord olup bizi onurlandırdınız. Ne zamandır bunun nedenini merak ediyorum."

Erawan'in gözleri kısıldı. Dorian yüzündeki yaltakçı ve meraklı ifadeyi korudu. Vernon bu soruyu daha önce sormuş muydu? Aptalca bir kumar. Erawan, Dorian'ın belindeki kılıcı fark ederse...

"Erkek kardeşlerimle bu dünyayı fethetmeyi planladık. Elde ettiğimiz hazinelere eklemek için." Uzun koridorda yürürken Erawan'in altın sarısı saçları meşalelerden birinin ışığının altında parıldıyordu. İçinden bir ses Dorian'a kulenin uzak ucuna vardıklarında sohbetin sona ereceğini söylüyordu. "Bu bölgeye geldik ve şaşırtıcı derecede direnişle karşılaştık. Ardından kardeşlerim geri sürüldüler. Burada kapana kısılmışken yapabileceğim en iyi iş bize indirilen darbenin bedelini ödetmekti. Bu dünyayı kendi anavatanımızın bir aynasına dönüştüreceğim... Kardeşlerimi onurlandırmak, bu dünyayı onların dönüşüne hazırlamak için."

Dorian'ın kendi topraklarının asil ailelerinden aldığı sayısız ders arasında gezindi. Sonra "Ben de kardeşler arası rekabetin ne olduğunu bilirim," dedi. Krala yapmacık bir gülümsemeyle baktı.

Daha şimdiden sıkılmış görünen Erawan "Kendi kralını öldürdün," dedi. "Ben kardeşlerimi yürekten severim."

Düşünmesi bile gülünçtü bunu.

Kule kapısına giden yolu yarılamışlardı. "O halde bu dünyayı gerçekten yok mu edeceksiniz? İçinde yaşayan herkesi?"

"Önümde diz çökmeyenleri."

En azından Maeve bu dünyayı korumaya niyetliydi. Bu dünyaya hükmetmeye fakat korumaya da.

"Gerdanlıklar ve yüzükler mi alacaklar, yoksa acısız bir ölüm mü?"

Erawan ona yan yan baktı. "Daha önce halkını düşündüğün hiç olmamıştı. Tam bir hayal kırıklığı olan yeğeninin iyiliğini düşündüğün bile olmamıştı."

Dorian yüzünü ekşitip başını eğdi. "Bunun için yine özür dilerim lordum. Kendisi zeki bir kız."

"Belli, öyle zeki ki seninle bir kez karşı karşıya geldiğinde kaçacak delik aradın."

Dorian başını eğdi. "İsterseniz size onu getiririm."

"Artık aradığımın onda olmadığını, aradığımı kaybettiğimi biliyorum. Buna sen sebep oldun." Elide'ın üzerindeki, ona Kaltain'in verdiği Wyrd anahtarı.

Dorian, Vernon'ın aylardır gerçekten Erawan'in gözüne ilişmekten, bu konuşmadan sakınıyor olabileceğini düşündü. Yine yüzünü ekşitti. "Hatamı düzeltmek için ne yapacağımı söyleyin lordum. Ne isterseniz yapılacak."

Erawan durdu. Dorian'ın boğazı kurudu. Büyüsü içinde sarmalanıyor, kendisini hazırlıyordu. Fakat Dorian kendisini kralın yüzüne bakmaya zorladı. Onca acıya neden olan yaratığın gözlerine bakmaya.

Erawan bir nebze fazlaca yumuşak bir sesle "Soyunun bana hiçbir faydası olmadı Vernon," dedi. "Morath'te daha fazla işe yarayacağın bir iş mi bulsam?"

Dorian, Vernon'ın ne tür işlere yarayabileceğini gayet iyi biliyordu. Yakaran ellerini kaldırdı. "Hizmetkârınızım lordum."

Erawan uzunca bir süre Dorian'a baktı. Ardından "Git," dedi.

Dorian sırtını dikleştirip Erawan'in kuleye birkaç adım daha yürümesine izin verdi. Kapısında nöbet tutan ifadesiz muhafızlar Erawan'in yaklaşmasıyla kenara çekildiler.

Dorian'ın ağzından "Onlardan gerçekten nefret ediyor musunuz?" sözleri döküldü.

Erawan hafifçe ona doğru döndü.

Dorian "İnsanlar, Aelin Galathynius, Dorian Havilliard," dedi. "Hepsi. Onlardan gerçekten nefret ediyor musunuz?" *Neden bize bu kadar büyük acılar çektiriyorsun?*

Erawan'in altın rengi gözleri parladı. "Beni kardeşlerimden ayırmaya niyetliler," dedi. "Kardeşlerimle yeniden bir araya gelmemin önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermem."

"Sizi yeniden bir araya getirmenin bir başka yolu da olabilir. Böyle büyük bir savaş olmadan."

Erawan, Dorian'ı tepeden tırnağa süzdü. Dorian kıpırdamadan durdu. Kokusunu sezdirmemek, yeniden gerçek bedenine dönmeden taklit ettiği bedende kalmak için odaklandı. "Bunun neresi eğlenceli olurdu?" diye sordu Valg kralı. Ardından yüzünü yeniden koridora çevirdi.

"Eski Adarlan Kralı böyle sorular sorar mıydı?" Sözcükler Dorian'ın dilinden kopuvermişti.

Erawan yine durdu. "Sandığın kadar sadık bir hizmetkâr değildi. Bak o yönü ona nelere mal oldu."

"Sizinle savaştı." Bir soru sayılmazdı bu.

"Asla diz çökmedi. Asla tamamen boyun eğmedi." Dorian öyle afallamıştı ki ağzı açık kalmıştı. Fakat Erawan yeniden yürümeye başladı. Ardına bakmadan "Bazen çok soru soruyorsun Vernon," dedi. "Çok fazla soru. Bu da beni bıktırıyor."

Dorian eğilerek Erawan'i selamladı. Erawan'in sırtı ona dönük olsa da. Fakat Valg kralı yürümeye devam etti. Açtığı kapının ardında ışıksız bir oda belirdi. Kapıyı ardından kapattı.

Bir saatin sesi gece yarısının geldiğine işaret etti. Dengesiz ve iğrenç Vernon'ın bedenindeki Dorian koridorda ilerleyip Maeve'in süitine giden bir başka yol buldu. Karanlık bir nişte tekrar şekil değiştirip yine zeminde hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Fare gözleri karanlıkta yeterince iyi görebiliyordu.

Kapının arkasına gizlendiğinde şömine sadece korlar kalmıştı. Karanlıkta, Maeve yatağından "Sen bir budalasın," diye seslendi.

Dorian bir kez daha şekil değiştirdi. Bu kez kendi bedenine döndü. "Neden?"

"Nereye gittiğini biliyorum. Neyi aradığını." Maeve'in sesi karanlıkta sürünen bir yılan gibiydi. "Sen bir budalasın." Dorian yanıt vermeyince Maeve "Niyetin onu öldürmek miydi?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Onunla yüzleşip sağ çıkamazsın." Rahatça dillendirilen, yalın sözler. Dorian'ın o sözlerin doğruluğundan emin olması için Damaris'e dokunmasına gerek yoktu. "Bunu yapsan boynuna yeni bir gerdanlık takardı."

"Biliyorum." Belki de Dorian, Valg kralının gerdanlıkları ve yüzükleri sakladığı yeri öğrenip zulayı imha etmeliydi.

"Öyle ortadan kaybolup pervasız bir oğlan gibi davranırsan bu ittifak işe yaramaz," diye tısladı Maeve.

"Biliyorum," diye yineledi Dorian. Sözleri duygudan yoksundu.

Dorian daha fazla konuşmayınca Maeve iç çekti. "En azından aradığını bulabildin mi bari?"

Dorian ateşin karşısında uzanıp bir kolunu başının altına koydu. "Hayır."

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Uzaktan Ferian Geçidi Morath'in hava birliğinin ileri karakoluymuş gibi görünmüyordu. Nesryn'e göre orası yıllardır ejderhaların üretildiği bir yer gibi de görünmüyordu. Nesryn, biraz da bir Valg kralının varlığına dair belirgin işaretlerden yoksun olmasından dolayı Morath'in o kadar zaman gizliliğini koruyabildiğini düşündü.

İki yandaki, Beyaz Diş Dağları ve Ruhn Dağları'nı birbirlerinden ayıran yüksek dağlara –bir yanda Kuzey Diş, bir yan da Omega– yaklaşırlarken Nesryn her iki dağa kurulu yapıları güçlükle seçebiliyordu. Burası Eridun kuş yuvasına hem benziyor hem de hiç benzemiyordu. Eridun'da dağa kurulu kuş yuvası hareketli ve hayat doluydu. Tepesindeki taş köprüyle iki dağın bağlandığı Ferian Geçidi'nde ise sessizlik hakimdi. Soğuk ve kasvet.

Kar Nesryn'in yarı körleştirse de Salkhi yükseklerde kalarak zirvelere doğru süzülüyordu. Borte ve Arcas kuzeyden geliyorlardı. Sertçe çarpan kar tanelerinin beyazı arasında karaltılardan ibaret-tiler.

Epey gerilerinde, Ferian Geçidi'nin ötesindeki vadinin düzlüklerinde ordunun yarısı yanlarında ruk'larla bekliyordu. Nesryn ve Borte'yi, ayrıca saldırmak için doğru zamanın geldiğini haber vermek üzere yola çıkan keşif erlerinin gelişini bekliyorlardı. Dün gece karanlıktan faydalanarak nehri aşmışlardı. Ruk'ların taşıyamayacağı malzemeler de teknelerle getirilmişti.

Ferian Geçidi'nin önündeki o ovada tehlikeli bir konumdaydılar. Avery arkalarında ikiye ayrılıyor, onları kolları arasına alıyordu. Nehrin büyük bir kısmı donmuştu. Fakat buz nehri yatan geçebi-

lecekleri kadar kalın değildi. Muharebe bekledikleri gibi sonuçlanmazsa kaçabilecekleri hiçbir yer olmayacaktı.

Nesryn, Salkhi'yi dürttü. Kuzey Diş Dağları'nın güney yakasından döndüler. Çok aşağılarında fırıl fırıl dönen karlar yeterince seyrekleşmiş, dağda arka kapıyı andıran bir şey ortaya çıkmıştı. Çevrede gözcülerden ya da ejderhalardan hiçbir işaret yoktu.

Belki de hava koşulları yüzünden hepsi kapalı alanlara çekilmişti.

Nesryn güneye, oradaki Beyaz Diş Dağları'na baktı. Fakat orada ordularının dağların arasından kuzeye gidip Ferian Geçidi'ne batıdan girecek olan diğer yarısından hiçbir iz yoktu. Onlarınki çok daha tehlikeli bir yolculuktu.

Fakat doğru zamanlamayla Ferian Geçidi'ndeki orduyu ovaya diğerleri batıdan gelmeden hemen önce çekebilirlerse Morath kuvvetlerini aralarına alıp ezebilirlerdi. Üstelik bunu Aelin Galathynius'un gücü, onun eşi ve saray meclisi olmadan yapabileceklerdi.

Salkhi Kuzey Diş Dağı'nın etrafından dolaştı. Nesryn uzaktan Borte'nin de aynı şekilde Omega'nın etrafından dolaştığını görebiliyordu. Fakat ortalıkta düşmandan hiçbir iz yoktu.

Nesryn ve Borte, Ferian Geçidi'nin içinden bir kere daha geçtiklerinde hatta iki zirve arasında uçacak kadar ileri gittiklerinde bile düşmanı göremediler.

Düşmanları yok olmuştu sanki.

Beyaz Diş Dağları tek kelimeyle amansızdı. Onlara kılavuzluk eden vahşiler sayesinde dağlar ölümcül olmuyordu. Vahşiler hangi geçitlerin karla kapanabileceğini, hangilerinde buzun kırılabileceğini, hangilerinin gökteki gözler tarafından görülebileceğini biliyorlardı. Arkalarından gelen orduya rağmen Chaol ne kadar hızlı seyahat ettiklerine, üç günün ardından dağları geride bırakıp nasıl ötedeki düz, karla kaplı ovalara çıktıklarına hayret ediyordu.

Chaol bu araziye hiç ayak basmamışsa da pratikte orası ona aitti. Resmi Adarlan sınırı Beyaz Diş Dağları'nın epey ötesine, Çorak Topraklar'ın isimsiz arazilerine kadar uzanıyordu. Fakat burası da

Çorak Topraklar'ın bir parçasıymış hissini veriyordu. Ürkütücü derecede sessiz, ufka dek uzanan geniş, tuhaf bir arazi.

İtidalli hakanlık savaşçıları bile at sırtında kuzeye ilerlerken Çorak Topraklar'a uzun süre bakmaktan kaçınıyordu. Geceleyin ateşlere daha da sokulur olmuşlardı.

Hepsi de aynı durumdaydı. Yrene geceleri örtülere daha çok sarınıyor, fısıltıyla arazinin tuhaflığından ve sessizliğinden bahsediyordu. *Bu toprakların ruhu yokmuş gibi.* Birkaç kez, ürpererek böyle söylemişti.

Kuzeye at sürerlerken, sağlarındaki Beyaz Diş Dağları'nın eteklerinde ilerlerken Chaol burasının Erawan'in imparatorluğunu kurması için çok daha uygun bir yer olduğunu düşündü. Erawan kalesini ovanın içlerine kurup oradan ayrılmayacaksa pekâlâ burayı ona verebilirlerdi.

Olağandışı bir şekilde güneşli sabahta at sürerlerken vahşilerden biri –Kai– Chaol'a "Ferian Geçidi'ne bir günlük yolumuz kaldı," dedi. "Gece Kuzey Diş Dağları'nın güneyinde kamp kuracağız. Yarın sabah yola çıktığımızda aynı gün içinde geçide varmış oluruz."

Vahşilerin onlarla ittifak kurmasının kazanacakları araziden başka bir nedeni de vardı. O yılın baharında cadılar onların ırkının peşine düşmüş, koskoca klanlar ve kamplardan geriye kan ve ölüm kalmıştı. Çoğu kamp yanıp kül olmuştu ve sağ kalan bir avuç vahşi uğursuz bir güce sahip, siyah saçlı bir kadından bahsetmişlerdi. Chaol o kadının Kaltain olabileceğini düşünse de vahşilere en azından o tehdidin ortadan kalktığını söylememişti. Ya da o tehdidin nihayetinde kendisini yakıp küle çevirdiğini.

Zaten vahşiler bunu çok da umursamazlardı. Anielle'den ayrıldıklarından beri ordularına katılan yüz kadar vahşinin hepsi cadılardan intikam almak için Ferian Geçidi'ne gelmişlerdi. Morath'ten intikam almak için. Chaol kendisinin onların türünden birini neredeyse bir yıl kadar önce öldürdüğünü söylemekten kaçınıyordu.

On yıl da geçmiş olabilirdi. Zira tüm bunlar Chaol'un Cain'i Aelin'la düellosu sırasında öldürdüğünde olmuştu. Yulemas'a hâlâ haftalar vardı. Elbette sağ kalıp kutlayabilirlerse.

Chaol klan erkeklerinin geleneksel cüssesini kıvrak zekâsı ve keskin gözleriyle telafi eden ince yapılı, sakallı adama "Bu kadar

büyük bir orduyu bu gece saklayabilecek bir yer var mı?" diye sordu.

Kai başını iki yana salladı. "Hedefimizin bu denli yakınlarında yok. En riskli gece bu gece olacak."

Chaol, Yrene'in de aralarında yolculuk ettiği, uzaktaki şifacılar arabasına baktı. Yolda hastalanan ya da yaralanan askerleri tedavi ediyorlardı. Uyandıklarından beri Chaol, Yrene'i görmemişse de onun o günkü yolculuk boyunca iyileştirmekle uğraştığını biliyordu. Geçen her kilometrede Chaol'un omurgasındaki gerginlik artmıştı.

Karşılarında şekillenen dağa doğru önen Chaol "Elimizden ancak dua etmek gelir," dedi.

Kai "Tanrılar bu topraklara uğramazlar," dedi. Ardından atını yavaşlatıp kendi halkından bir grup askere katıldı.

Chaol'un yanında bir at durdu. Gelen, kürk astarlı pelerinine sarınmış; bir eli Goldryn'in kabzasında olan Aelin'di. Gavriel onun arkasında, Fenrys de yanında at sürüyordu. Gavriel gözlerini batı ovalarından ayırmazken, Fenrys sağlarında kalan sıradağlara göz gezdiriyordu. Altın saçlı Fey erkeklerinin ikisi de sessiz kaldılar. Aelin ise gözden kaybolan Kai'a bakıp kaşlarını çattı ve "O adamda öyle bir dramatik hava var ki Rifthold'un en iyi tiyatro sahnelerine çıkabilir."

"Senden duymaya alışmadığım kadar büyük bir övgü bu."

Aelin göz kırpıp Goldryn'in yakut kabzasına eliyle hafifçe vurdu. Chaol'a taş parlayıp ona karşılık vermiş gibi geldi. "Kafa dengi birini gördüm mü hemen tanırım."

Onları bekleyen muharebeye rağmen Chaol kıkırdadı.

Fakat Aelin "Rowan ve takımı son birkaç gündür güçlerine uzanıyorlar," dedi. Omzunun üzerinden Fenrys'e ve Gavriel'a başını salladı. Sonra da birliğin önünde at süren Rowan'a. Fey prensinin gümüşi saçları güneşin ve karın yansımalarıyla parlıyordu. "Ben de öyle yaptım. Bu gece hiçbir şeyin bu orduya zarar vermeyeceğinden emin olmalıyız." Şifacıların at arabalarına bilgiççe bir bakış attı. "Belli bölgeler özellikle korunacak."

Chaol başını teşekkür mahiyetinde salladı. Aelin'ın güçlerini kullanabilmesi, dostlarının da güçlerini kullanmaları savaşı çok daha kolaylaştıracaktı. Aelin ejderhaları havadan vurursa ya da Rowan güçlü bir rüzgârla onların kanatlarını kırarsa ya da akciğerlerinde-

ki havayı çekip alırsa yaratıklar askerlerine dokunabilecek kadar bile yaklaşamazdı.

Chaol, Fenrys ve Gavriel'ın nasıl savaştıklarına Anielle de yeterince şahit olduğundan onların büyüleri olmadan da son derece ölümcül olabileceklerini biliyordu. Lorcan'e gelince... Chaol, Lorcan ve Elide'a omzunun üzerinden bakmadı. Karanlık savaşçının güçleri Chaol'un karşı karşıya gelmek istemeyeceği türdendi.

Aelin yanıt olarak başını sallayıp atını ağır ağır Rowan'ın yanına sürdü. Goldryn'in kabzasındaki yakut küçük bir güneş gibiydi. Fenrys müttefikler arasında olmalarına rağmen Aelin'ın sırtını kollamak için onun peşinden gitti. Fakat Gavriel geride kalıp atını Farasha'nın yanına sürdü. Siyah kısrak benekli atı süzse de onu ısırmak için hamle etmedi. *Tanrılara şükürler olsun.*

Aslan ona hafifçe gülümsedi. "Getirdiğiniz mutlu haberlerden ötürü sizi tebrik etmeye fırsatım olmamıştı."

Toplantılar dışında nadiren konuştuğu savaşçıdan bunu işitmek Chaol'a tuhaf gelse de başını eğip "Teşekkür ederim," dedi.

Gavriel kara ve dağlara, uzak kuzeye gözlerini dikti. "Benim senin elindeki fırsatım hiç olmadı. Başından beri yanında olup oğlumun bir erkeğe dönüşmesini görme fırsatım."

Chaol bu sözleri, Yrene'in rahminde büyüyen hayatı, birlikte yetiştirecekleri çocuğu düşündü. Gavriel'ın neleri kaçırdığını düşündü. "Üzgünüm." Söylenebilecek yegâne söz de gerçekten buydu.

Gavriel başını iki yana salladı. Sarımsı kahverengi gözleri altın sarısı parladı. Göz kamaştıran güneşte zümrüt yeşili benekler. "Bana acıman için söylemedim bunu." Aslan, Chaol'a baktı. Chaol, Gavriel'ın yaşadığı yüzyılların her birinin ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti. "Sana muhtemelen zaten bildiğin şeyi söylemek için yaptım bunu. Her anının tadını çıkarmanı söylemek için."

"Evet." Bu savaştan sağ çıkarlarsa Chaol bunu yapacaktı. Her saniye.

Gavriel dizginleri çevirdi. Atını arkadaşlarının yanına sürmek istiyormuş gibi. Fakat Chaol "Aedion'ın senin bir anda çıkıp hayatına girmene pek de anlayışlı yaklaşmadığını tahmin ediyorum," dedi.

Gavriel'ın yüzü gerildi. "Öyle yaklaşmamakta da son derece haklı."

Aedion, Gavriel'ın oğlu olsa da Chaol "Bunu bildiğinden zaten emi-

nim fakat Aedion son derece inatçı ve hiddetli biridir." Çenesiyle önden ilerleyen ve Fenrys'in kulağına Rowan'ı kıs kıs güldürüp Fenrys'e kahkaha attıran bir şeyler fısıldayan Aelin'a işaret etti. "Aelin ve Aedion ikiz gibiler." Aedion, Gavriel'ın konuşmayışından onun da Aslan'ın gözlerinden hâlâ silinemeyen acıyı okuduğunu fark etti. "İkisi de bir şey söylediklerinde tamamen farklı bir şeyi kasteder. Sonra da son nefeslerine dek söylediklerini inkâr ederler." Chaol başını iki yana salladı. "Aedion'a zaman ver. İçinden bir ses Aedion'ın şu an hiç belli etmese de Orynth'e vardığımızda seni gördüğüne sevineceğini söylüyor."

"Kraliçesini geri getiriyor, yanına, yanımda bir orduyla gidiyorum. Bence en nefret ettiği düşmanı bile onun için bunları yapsa Aedion onu gördüğüne memnun olur." Aslan'ın bronz yüzü soluklaştı. Sebep beklenen buluşmaları değil, oğlunun kuzeyde nelerle yüzleşiyor olabileceği sorusuydu.

Chaol bir süre düşündü. Sessizce "Babam pisliğin tekidir," dedi. "Doğduğum günden beri hayatıma karıştı. Fakat sorduğun soruları sormaya bir kez bile tenezzül etmedi. Bunu yapacak kadar önemsemedi beni asla. Bir kez olsun endişe etmedi. Aradaki fark işte bu olacak."

"Aedion beni affetmeyi seçerse."

"Affedecek," dedi Chaol. Chaol, Aedion'ı ikna edecekti.

"Neden bu kadar eminsin?"

Chaol, Gavriel'ın çarpıcı gözlerine bakmadan önce sözcükleri dikkatle seçti. "Çünkü sen onun babasısın," dedi. "Aranızda ne olursa olsun Aedion seni affetmeyi isteyecektir hep." İşte Chaol'un kendi gizli utancı buydu. Babasının yaptığı onca şeye rağmen içinde kopan savaş. Annesinin yazdığı bir sandık dolusu mektuba rağmen. "Aedion kendince senin Aelin'ı Aelin'ın ya da Rowan'ın değil, onun hatırı için kurtarmaya gittiğini fark edecektir. Yine onun için onlarla kalıp bu orduda savaştığını da."

Aslan kuzeye baktı. Gözleri parıldadı. "Umarım haklısındır." Gavriel yaptığı ve yapacağı her şeyi Aedion için yaptığı fikrini inkâr etmeye yeltenmedi. Kuzeye, mutlak bir cehenneme onun için at sürdüğünü inkâr etmeye.

Savaşçı atıyla Chaol'dan uzaklaşacakken Chaol'un ağzından "Keşke... Keşke şanslı biri olsaydım da babam sen olsaydın," sözleri dökülüverdi.

Gavriel'ın yüzüne hayret ve daha derin bir ifade oturdu. Gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "Teşekkür ederim. Belki de asla dilediğimiz gibi babalarımız olmaması fakat onların kusurlarını aşıp mevcut hallerini aşmalarını ümit etmek bizim kaderimizdir."

Chaol, Gavriel'a kendisinin zaten yeterince iyi bir baba olduğunu söylemekten kaçındı.

Gavriel sessizce "Oğluma layık biri olmak için çabalamalıyım."

Chaol, Aedion'ın Aslan'ı kendisine layık görse iyi olacağını mırıldanacakken gökte iki siluet belirdi. İri ve hızlı karaltılar. Chaol sırtındaki yaya uzanırken askerleri haykırdı. Gavriel da yayını göğe nişanlamıştı. Fakat Rowan hengâmeyi bastıran bir sesle *"Oklarınız yerinde dursun!"* diye bağırdı. Aelin ve Fey prensinin atları dörtnala Chaol'a ve Gavriel'a yaklaştı. Rowan "Bunlar Nesryn ve Borte," diye seslendi.

Dakikalar içinde iki kadın yere indi. Ruk'larının üzerine dağların çok yükseğinde kalan havanın buzu yapışmıştı.

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu Aelin. Fenrys, Lorcan ve Elide da onun yanına gelmişti.

Borte yüzünü buruşturdu. "Mantıksız," dedi. "Hiçbiri akla yatkın değil."

Chaol kıza sadede gelmesini söylemeden Nesry açıklama yaptı. "Ferian Geçidi'nden üç kez geçtik. Hatta Omega'ya indik." Başını iki yana salladı. "Oraları bomboş."

"Boş mu?" diye sordu Chaol. "Hiç kimse yok mu?"

Bu sözler karşısında Fey savaşçıları bakıştılar.

"Ocaklardan birkaçı hâlâ yanıyor," dedi Borte. "Dolayısıyla orada birileri olmalı. Fakat bir tek cadı ya da ejderha yoktu. Geride kalanlar çok az sayıda. Muhtemelen sadece eğitmenler ve ejderha yetiştiricileri."

Ferian Geçidi boştu. Demirdiş birliği gitmişti.

Rowan ilerideki dağ zirvesine göz gezdirdi. "O halde onların neler bildiğini öğrenmemiz gerek."

Nesryn ciddiyetle başını salladı. "Sartaq bunun için birilerini gönderdi bile."

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dorian yüz farklı bedende Morath'de gezindi. Bir kedinin sessiz ayaklarıyla ya da bir hamamböceği formunda zeminde sürünerek. Ya da bir kirişten sarkarak. Haftanın büyük bir kısmını dinleyerek, bakarak geçirdi.

Erawan hâlâ Dorian'ın varlığını fark etmemişti. Belki de Dorian'ın ham büyüsü kimliğinin gizli kalmasını sağlıyordu. Maeve de Aelin'ın zihninden çaldıkları sayesinde Dorian'ın kimliğini fark edebilmişti.

Geceleyin Dorian, Maeve'in kuledeki odasına dönüyor, birlikte Dorian'ın gördükleri üzerine tartışıyorlardı. Maeve, Erawan'in koridorlarında dolaşan küçük ve durmadan değişen varlığı fark etmemesi için ne yaptığını açıklamıyordu.

Fakat Maeve örümcekleri getirmişti. Dorian hizmetçilerin dehşet içinde kraliçenin kısa süre için açtığı geçiş kapısından mahzen-mezarlara getirdiği altı yaratıktan bahsettiklerini işitmişti. Mezarlarda örümcekler korkunç bir büyü aracılığıyla Valg prenseslerini bedenlerine almışlardı.

Dorian henüz o melezlerle karşılaşmamış olmasının kendisini rahatlatıp rahatlatmaması gerektiğine karar verememişti. Fakat birer posadan ibaret kalan, kemikleri sayılan insan cesetlerinin ara sıra koridorlarda taşındığını görmüştü. Muhafızlar kanı donan hizmetkârlara bunların *akşam yemeği* olduğunu söylüyorlardı. Sonu gelmez bir açlığı gidermek için. Onları savaşa hazırlamak için.

Yaratılan bu örümcek-prenseslerin neler yapabilecekleri, kuzeydeki dostlarına neler *yapacakları*... Dorian, Maeve'in Erawan'e

söylediklerini aklından çıkaramıyordu. Valg prensesleri Erawan'in planlarının ikinci aşaması için orada tutuluyordu. Belki de orduları galip çıktığında onların kesin bir şekilde ortadan kalkmalarını sağlamak için.

Dorian keşfe çıktığı zamanlarda bu düşünceye daha fazla odaklanıyordu. Mantığı ve içgüdüleri ona oradan kaçmasını tembih ederken bu düşünce onu ilerlemeye sevk ediyordu. Fakat Dorian oradan ayrılmayacaktı. Ayrılamazdı. Anahtarı olmadan yapamazdı bunu.

Bazen onu hissettiğine yemin edebilirdi. Anahtarı. O korkunç, dünyevi olmayan varlığı. Fakat o kötü gücü merdivenlerde ve kadim koridorlarda takip ettiğinde Dorian sadece tozlarla ve gölgelerle karşılaşıyordu.

Gücün izi sıklıkla Dorian'ı Erawan'in kulesine geri getiriyordu. Kilitli demir kapıya ve o kapının önünde bekleyen Valg muhafızlarına. Aramaya cesaret edemediği birkaç noktadan biri. Fakat hâlâ olası başka yerler de vardı.

Yeraltı mahzeninden gelen kokular daha helezoni merdivenden inmeden ona ulaşmıştı. Loş geçit sinek duyularına çok geniş ve büyük geliyordu. O gün aldığı en güvenli form buydu. Bir süre öncesine kadar mutfak kedisi etrafı kolaçan ediyor, Demirdiş cadıları hisarda aceleyle oradan oraya koşuyor ve hazırlanıyorlardı. Dorian hazırlandıkları şeyin kuzeye yapılacak bir saldırı olduğunu tahmin ediyordu.

Şafaktan beri anahtarı arıyordu. Maeve, Erawan'in dikkatini hisarın diğer yanındaki batı mahzenmezarlarına çekiyordu. O örümcek prenseslerin yeni bedenlerini denedikleri mahzenmezarlara.

Dorian hiç hisarın o denli aşağılarına inmemişti. Depoların altına. Zindanların altına. Merdiveni yukarısındaki sıradan kapıdan yayılan koku sayesinde bulmuştu. Bir sineğin müthiş koku duyusu sayesinde fark ettiği o koku. Beyhude arayışı boyunca kapının önünden defalarca geçmiş, orasının sadece bir malzeme dolabı olduğuna hükmetmişti. Ta ki bugün şans yüzüne gülene dek.

Dorian helezoni merdivenin son dönemecinden geçtiğinde kokunun kendisini vurmasıyla az kalsın kanatları donacak, yere düşecekti. Koku bu yeni duyularıyla bin kat beterdi.

Ölümün, çürümenin, nefretin ve ümitsizliğin kokusu. Sadece

Valg büyüsünün getirebileceği bir koku. Dorian o kokuyu asla unutamayacaktı. Asla geride bırakamamıştı.

Geri dön. Uyarı zihninde bir fısıltıydı. *Geri dön.*

Aşağı koridor paslanmış, demir yuvalarında duran birkaç meşaleyle aydınlanıyordu. Koridor boyunca bir tek nöbetçi yoktu. Koridorun uzak ucundaki tek, demir kapının başında da. Kötü koku koridora dalga dalga yayılıyor o kapıdan geliyordu. Dorian'a el ediyordu.

Erawan'in anahtarı öyle korumasız bırakması mümkün müydü? Dorian büyüsünü koridora gönderdi. Gizli tuzaklar olup olmadığına baktı

Büyüsü hiç tuzak bulmadı. Demir kapıya geldiğinde ise geriledi. Kaçtı.

Dorian gücünü geri çekip yakınından ayırmadı. Demir kapıda yılların yıpranmışlığının eseri göçükler ve çizikler vardı. Kenarındaki dokuz kilidin her biri bir öncekinden daha da karmaşık görünüyordu. Kadim, tuhaf kilitler.

Dorian duraksamadı. Taşların ve demir kapının arasındaki dar aralığı hedefleyip şekil değiştirdi. Karasinek küçülüp bir tatarcığa dönüştü. Öyle küçüktü ki neredeyse bir toz zerresi kadardı. Dorian kapının altından uçup duyularını kokuya ve kanında hissettiği o korkunç dalgalanmalara kapattı. Kabaca inşa edilmiş odada gördüğü, kavisli tavana asılı küçük bir fenerin aydınlattığı şeyin ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Fenerin içinde yeşile çalan bir ışık dans ediyordu. Bu dünyaya ait olmayan bir alev.

Alevin ışığı odanın ortasındaki siyah taş yığınının üzerine vurdu. Bir lahdin parçaları. O lahdin etrafında, dağa oyulmuş rafların içinde, Wyrd taşından gerdanlıklar parıldıyordu.

Sadece küçük, önemsiz bedeninin içgüdüleri Dorian'ı havada tutuyordu. Işıksız odada daireler çiziyordu. Odanın ortasında moloz vardı.

Erawan'in mezarı... Morath'in hemen altında. Elena ve Gavin'in onu kapana kıstırdıkları ve yerinden kımıldatılamayacak lahdin üstü-

ne hisarı inşa ettikleri yer. Tüm bu kargaşanın başladığı yer. Yüzyıllar sonra Dorian'ın babasının iddia ettiğine göre onun ve Perrington'ın gençliklerinde girip Wyrd anahtarını kapıyı ve lahdi açmak için kullanıp farkında olmadan Erawan'i serbest bıraktıkları yer.

İblis kral dükün bedenini ele geçirmişti. Babası ise... Odanın dört yanındaki gerdanlıkların yanından geçerken Dorian'ın kalbi hızlandı. Erawan'in babasını ele geçirmesine gerek yoktu. Çünkü babasının damarlarında hiç büyü akmıyordu. Fakat Erawan, Dorian'ın babasının –tam anlamıyla– diz çökmediğini söylemişti. Onunla on yıllarca mücadele ettiğini.

Dorian geçen hafta boyunca bunun üzerine düşünmekten kaçınmıştı. Babasının cam şatonun tepesindeki son sözlerinin gerçek olup olmadığını. Kendisinin babasını gerdanlığı bir mazeret olarak görmeyip nasıl öldürdüğünü.

Mezarda daireler çizerken Dorian'ın başı zonkluyordu. Gerdanlıklar çevreye uğursuz bir koku yayıyor, yaydıkları dalgaların ritmi nabzının atışıyla uyuşuyordu. Uyur gibiydiler. Bekler gibi...

Kaltain, Dorian'ı bu oda konusunda uyarmıştı. Erawan'in onu oraya çekeceğini ve yakalayacağını söylemişti. Erawan neden gerdanlıklarını burada tutmayı seçmişti?.. Belki burası bir mabetti. Tabii bir Valg kralı için mabet diye bir kavram varsa... Erawan burada kendi esir alma yöntemi üzerine düşünüp kendisine bir daha asla hapsedilmeyeceğini hatırlatıyordu belki de. Onu yeniden lahde kapatmaya kalkışacak herkesi bu gerdanlıklarla köleleştireceğini.

Dorian'ın büyüsü çırpındı. Sabırsızca ve delicesine. Burada Dorian için hazırlanmış bir gerdanlık var mıydı? Ya da Aelin için?

Dorian lahdin ve gerdanlıkların çevresini araştırdı. Anahtardan hiçbir iz yoktu.

Dorian gerdanlıkların teninde nasıl bir his bırakacağını biliyordu. Wyrd taşının o soğuk temasını. Kaltain onunla savaşmıştı. İçindeki iblisi yok etmişti.

Dorian babasını artık var olmayan cam şatonun mermer zeminine yapıştırdığında onun dizinin göğsündeki baskısını hâlâ hissedebiliyordu. Hâlâ bıraktığı izin olduğu yerde gerdanlığın kaygan taşını hissedebiliyordu. Hâlâ son kez uzanmaya çalıştığı Sorscha'nın cansız sallanan elini görebiliyordu.

Oda döndükçe döndü. Dorian'ın nabzı odadaki ritimle beraber atıyordu. Bir prens değil, kral... Gerdanlıklar görünmez, pençeleyen parmaklarla ona uzandı.

Dorian da onlar kadar kötüydü. Valg prensinin ona gösterdiği şeylerden keyif almayı öğrenmişti. İyi adamları mahvetmiş, iblisin nefretten ve öfkeden beslenmesine izin vermişti.

Odadaki her şey dönmeye, Dorian'ı bir girdabın derinlerine çekmeye başladı.

İnsan değildi... Tam olarak değildi. Belki olmak da istemiyordu. Belki de o bedende sonsuza dek kalırdı. Belki sadece boyun eğer ve...

Karanlık bir rüzgâr odayı dövdü. Dorian'ı kocaman açılan ağzına alıp sürükledi. Dorian çırpındı. Sessizce çığlık attı. Onu alamayacaklardı. Bu şekilde, bir kez daha olamazdı... Fakat rüzgâr Dorian'ı gerdanlıklardan uzağa taşıdı. Kapının altından geçirip odadan çıkardı.

Soluk bir avuca. Karanlık, dipsiz birer kuyu gibi iki göz Dorian'a tepeden baktı. Dev, kırmızı dudakların aralanmasıyla kemik beyazı dişler göründü.

"Aptal oğlan," diye tısladı Maeve. Sözcükler gök gürlemesi gibi çıkmıştı.

Dorian nefes nefese kaldı. Tatarcığın bedeni bir kanadının ucundan diğerine kadar titriyordu. Maeve parmağıyla şöyle bir bastırsa Dorian ölecekti.

Dorian kendisini hazırlayıp ölümün gelişini bekledi.

Fakat Maeve avucunu açık tuttu. Kapısı kilitli odadan uzaklaşıp koridorda yürürken "Orada hissettiklerin... Onların dünyasını terk etmemin nedeni işte buydu." Maeve ileri baktı. Yüzüne karanlık bir ifade çöktü. "Her gün hissettiğim işte buydu."

Maeve'in odasının bir köşesinde diz çöken Dorian midesindekileri ahşap bir kovaya boşalttı. Maeve ateşin kenarındaki bir sandalyeden onu izliyordu. Kızıl dudaklarından zalimce keyfi okunuyordu. Dorian tekrar kusarken Maeve "Zindanların dehşetini görmene rağmen hastalanmamıştın," dedi. Dillendirilmemiş bir soru Maeve'in gözlerinde belirdi. *Bugün neden kötüleştin peki?*

Dorian başını kaldırıp ağzının kenarını ceketinin omzuyla sildi. "O gerdanlıklar..." Bir elini boynunda gezdirdi. "Beni bu şekilde etkileyeceğini sanmazdım. Onları yeniden görmemin."

"O odaya girmekle pervasızlık ettin."

"Beni bulmasan çıkabilir miydim?" Dorian, Maeve'e kendisini nasıl bulduğunu, tehlikeyi nasıl sezdiğini sormadı. Şüphesiz Maeve'deki o güç Dorian'ın izini o nereye giderse gitsin sürebiliyordu.

"Bir konağa bağlı olmadıkça gerdanlıkların hiçbir etkisi yok. Fakat o oda bir nefret ve acı merkezi. Hatırası o odanın taşlarına kazınmış." Maeve uzun tırnaklarını inceledi. "Seni tuzağa düşürdü. Tuzağa düşürülmene göz yumdun."

Kaltain de gerdanlıklar hakkında neredeyse aynı şeyleri söylememiş miydi? "Beni gafil avladı."

Dorian'ın yalanının gayet farkında olan Maeve bir inilti çıkardı. Fakat sonra "Gerdanlıklar onun dahice tasarımlarından biri," dedi. "Kardeşlerinin ikisi de bunu akıl edecek kadar zeki değillerdi. Fakat Erawan... Fikirlerden yana bir yeteneği var onun." Maeve sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Fakat o yetenek onu kibirli kıldı." Dorian'a bakıp başını salladı. "Seni buraya getireceğine Rifthold'da, babanın yanında kalmana göz yummasını da bunun kanıtı. Her ikinizi de uzaktan kontrol edebileceğini düşündü. Daha ihtiyatlı olsa seni hemen Morath'e getirirdi. Üzerinde çalışmaya başlardı."

Dorian'ın gözünün önüne gerdanlıklar geldi. Zehirli, sırnaşık kokularını etrafa yayıyor; Dorian'a el ediyor, onu bekliyorlardı.

Dorian bir kez daha öğürdü.

Maeve, Dorian'ın omurgasından aşağı sivri pençelerin yürümesine neden olan, öfkesini kızıştıran pes bir kahkaha attı.

Dorian kendisini toplayıp Maeve'e doğru döndü. "Erawan'in prensesleri için o örümcekleri feda ettin. Nelere katlanacaklarını, farklı biçimde de olsa o şekilde kapana kısılmanın neler hissettireceğini bilmene rağmen." Dorian "nasıl" sorusunu soramamıştı. *Nasıl yapabildin bunu, kendin de o tür bir dehşete aşinayken?*

Maeve kısa bir an için sustu. Dorian onun yüzünden pişmanlığı andıran bir ifadenin gelip geçtiğine yemin edebilirdi. "Sadakatimi ispat etmem gerekmese yapmazdım." Maeve'in dikkati Dorian'ın be-

linden sarkan Damaris'e çevrildi. "Sözlerimin doğru olup olmadığını görmek istemez misin?"

Dorian kılıcın altın kabzasına dokunmadı. "Bunu yapmamı istiyor musun?"

Maeve çık çık etti. "Sen gerçekten farklısın. Annen babanı dölle-diğinde işin içine bir tür Valg'in karışıp karışmadığını merak ediyo-rum."

Dorian yüzünü ekşitti. Hâlâ Damaris'e o soruyu soramamıştı... İn-san olup olmadığını. Artık bunun bir önemi kalıp kalmadığını.

"Neden?" diye sordu Dorian. Eliyle odaya işaret etti. "Neden Era-wan tüm bunları yapıyor?" Soruyu bir hafta önce Valg kralına sor-masının ardından Dorian hâlâ bilmek istiyor, sorunun yanıtını alma *ihtiyacı* duyuyordu.

"Çünkü bunu yapabiliyor. Çünkü Erawan bu tür şeylerde keyif alıyor."

"Ondan üç kardeşin en iyi huylusuymuş gibi bahsettin."

"Öyle de." Maeve elini boğazına götürdü. "Bildiği her şeyi ona Or-cus ve Mantyx öğretti. Buraya dönseler Erawan'in bu dağlarda yarat-tığı şeyler onların yaratacaklarının yanında kuzu gibi kalırdı."

Dorian en azından Kaltain'in uyarısına kulak vermişti. Vadinin ötesindeki mağaralara gitmemişti. Taş sunakların ve Erawan'in o su-naklarda ürettiği korkunç yaratıkların yanına gitmemişti.

Dorian "Hiç çocuğun oldu mu?" diye sordu. "Orcus'tan?"

"Gelecekteki kocam bu sorunun yanıtını gerçekten bilmek istiyor mu?"

Dorian topuklarını yere bastı. "Düşmanımı anlamak istiyorum."

Maeve, Dorian'ın sözlerini tarttı. "Bedenimin olgunlaşmasına, çocuklara hazır olmasına izin vermedim. Orcus'a karşı küçük ve ilk isyanım bu oldu."

"Valg prensleri ve prensesleri diğer kralların çocukları mı?"

"Kimi öyle, kimi değil. Uygun bir vâris gelmedi. Fakat şu son bir-kaç binyılda onların dünyasında neler olup bittiğini kim bilebilir?" Onların dünyası, Maeve'in değil. "Erawan'in büyüle çağırdığı prens-ler güçlü değillerdi. Onlar kadar güçlü değillerdi. Bunun Erawan'i son derece kızdırdığından eminim."

"Bu yüzden mi prensesleri kullanmayı seçti?"

Maeve başını salladı. "Dişiler daha ölümcül. Fakat bir konağın içinde tutulmaları da daha zor."

Dorian'ın boynundaki beyaz iz yanıyordu sanki. Fakat Dorian midesini tuttu. Bu kez. "Dünyanızı niye terk ettin?"

Maeve şaşırmış gibi Dorian'a baktı.

"Ne?" diye sordu Dorian.

Maeve başını yana eğdi. "Ne olduğumu bilen biriyle sohbet etmeyeli uzun zaman oldu. Zihni etki altında olmayan biriyle de."

"Ya Aelin?"

Maeve'in çenesindeki ince bir kas seğirdi. "Azgın Alevlerin Aelin'i bile. Zihnine tamamen nüfuz edememişsem de küçük şeyler... onu görmeye ikna edebildiğim şeyler kadar ettim."

"Neden onu esir alıp ona işkence ettin?" Eyllwe'de ve sonrasında olanları tanımlamak için basit kalan sözcüklerdi bunlar.

"Çünkü benimle işbirliği yapmaya asla yanaşmayacaktı. Ayrıca beni Erawan'den ya da Valg'lerden asla korumayacaktı."

"Güçlüsün... Neden kendi kendini korumuyorsun? O örümceklerle üstünlük kazanamaz mısın?"

"Çünkü türümüz sadece belirli yeteneklerden korkar. Ne yazık ki benim yeteneğim onların arasında değil." Siyah saçlarının bir tutamıyla oynadı. "Genellikle yanımda bir başka Fey dişisini tutuyorum. Valg'lere karşı işe yarar güçleri olan bir dişiyi. Aelin Galathynius'un sahip olduğu güçlerden farklı güçleri olan bir dişi." Maeve o güçlerin ne olduğundan özellikle bahsetmediğinden Dorian bunu ona sorup nefesini boşa harcamaması gerektiğini anladı. "Uzun zaman önce bana kan yeminiyle bağlandı. O zamandan beri de nadiren yanımdan ayrıldı. Fakat onu Morath'e getirmeye cesaret edemedim. Onunla gelsem Erawan'i niyetimin iyi olduğuna ikna edemezdim." Saç tutamını parmağında çevirdi. "Dolayısıyla, gördüğün gibi Erawan'e karşı ben de senin kadar savunmasızım."

Dorian bundan epey şüphe etse de nihayet çömeldiği yerden doğrulup yiyecek ve su bırakılmış masaya yöneldi. Kışın ortasında bir iblis kralın şatosuna göre iyi donatılmış bir masaydı bu. Kendisine bir bardak su doldurup kana kana içti. "Erawan'in gerçek formu bu mu?"

"Öyle denebilir. Biz, insanlar ve Fey'ler gibi değiliz. Sizin ruhlarınız görünmez, gizli. Bizim ruhlarımızın ise şekilleri var. O ruhlara

uygun olarak şekillendirebildiğimiz, süsleyebildiğimiz bedenlerimiz var. Mücevherler gibi. Erawan'in bedeni de hep tercih ettiği süsleme oldu."

"Ya altta yatan ruhlarınız neye benziyor?"

"Onlar pek hoşuna gitmeyebilir."

Dorian ürpertisini bastırdı, Maeve'in yanındaki sandalyeye yürürken Maeve "Sanırım bizi de şekil değiştirenler yapıyor bu," dedi. Dorian geceleri ateşin kenarında, yerde uyuyor; bir gözünü açık tutup arkasındaki sayvanlı yatakta uyuyan kraliçeyi gözlüyordu. Fakat Maeve ona zarar vermeye yeltenmemişti. Bir kere bile.

"Kendini Valg mi, Fey mi gibi hissediyorsun?"

"Ben ne isem oyum." Kısa bir an için Dorian, Maeve'in gözlerinde müthiş uzun ömrün ağırlığını görür gibi oldu.

"Fakat kim olmak istiyorsun?" İhtiyatlı bir soru.

"Erawan gibi olmayan biri. Ya da kardeşleri gibi. Asla da öyle olmadım."

"Bu tam olarak bir yanıt sayılmaz."

"Ya sen kim ve ne olmak istediğini biliyor musun?" Bir meydan okuma...ve içten bir soru.

"Üzerine düşünüyorum," dedi Dorian. Tuhaftı. Bu sohbeti yapmaları çok tuhaftı. Dorian yüzünü ovuşturup ikisini o an için bu konuşmadan kurtardı. "Anahtar kulede. Bundan eminim."

Maeve'in dudakları gerildi.

Dorian "İçeri girmek imkânsız... Muhafızlar varken mümkün değil. Dışarıda epeyce uçtuğumdan içeri girmek için kullanabileceğim hiçbir pencere ya da çatlak olmadığını biliyorum." Dorian gözlerini Maeve'in o başka bir dünyaya ait gözlerine dikti. Bakışı karşısında eğilip bükülmedi. "İçeri girmemiz gerek. Sırf anahtarın orada olduğundan emin olmak için bile bunu yapmalıyız." Bir zamanlar anahtarlar Maeve'in elindeydi... Onların bıraktığı hisse aşinaydı.

"Ve sanırım bunu benim yapmamı bekliyorsun?"

Dorian kollarını kavuşturdu. "Erawan'in içeri buyur edeceği başka kimse aklıma gelmiyor."

Maeve'in hayretinin tek belirtisi gözlerini bir kez kırpması oldu. "Bir kralı baştan çıkarmak ve ona ihanet etmek... Siz insanların deyişiyle kitaptaki en eski numaralardan biri."

"Erawan'in herhangi biri tarafından baştan çıkarılması mümkün mü?"

"Mümkün." Dorian sözcük ağzından çıkarken Maeve'in yüzünden tiksinti okuduğuna yemin edebilirdi.

Boşa zaman harcamadılar. Beklemediler. Maeve'in bir el hareketiyle mor elbisesinin yerini tül, dökümlü, siyah bir elbise alırken Dorian gözlerini ondan ayırmakta zorlandı. Elbise bir gecelikten çok da farklı değildi. Üzerine altın sarısı nakışlar işlenmişti. Bunlar ancak elbisenin kumaşını kaldıracak olan kişinin görebileceği bölgeleri ustalıkla gizliyordu. Maeve gözlerini aynadan ayırdığında yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Az sonra şahit olacakların hoşuna gitmeyecek." Ardından pelerinini sırtına atıp o kıvrımlı bedeni ve açık elbiseyi gizledi ve kapıdan çıktı.

Dorian bir böceğe dönüştü. Çevik ve esnek. Koridorları arşınlayan, kulenin aşağısına inen Maeve'in peşinden gidip topuklarından ayrılmadı.

Dorian siyah duvardaki bir çatlağa gizlenirken Maeve dışarıda nöbet tutan Valg'lere "Kim ve ne olduğumu biliyorsunuz," dedi. "Ona geldiğimi haber verin."

Dorian, Maeve'in ellerinin hafifçe titrediğine yemin edebilirdi. Fakat muhafızlardan biri –Dorian'ın hiç gözünü kırptığına bile şahit olmadığı muhafız– dönüp kapıyı bir kez çaldı ve içeri girdi.

Kısa süre sonra muhafız geri gelip nöbetine devam etti. Tek kelime etmeden. Maeve bekledi. Kulenin içinden ayak sesleri geldi. Kapı yeniden açıldığında kokuşmuş bir rüzgâr ve içine sarılı karanlık Dorian'da kaçma isteği uyandırdı. Geç saate rağmen üzerinde hâlâ günlük giysileri olan Erawan kaşlarını kaldırdı. "Yarın görüşecektik kız kardeş."

Maeve, Erawan'e doğru bir adım attı. "Buraya savaş konuşmaya gelmedim."

Erawan donakaldı. Ardından muhafızlara "Bizi yalnız bırakın," diye seslendi.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erawan'in kulesinin dışındaki muhafızlar tek vücutmuş gibi oradan uzaklaştılar. Yalnız kaldıklarında Maeve kulesinin kapısının önünü kapatan Valg kralına "Gelişimden memnuniyet duyduğun anlamına mı geliyor bu?" dedi. Maeve pelerinini tutan elini gevşetti. Öndeki kıvrımların dökülmesiyle tül elbise ortaya çıktı.

Erawan'in altın rengi gözleri Maeve'in bedeninin her santimini süzdü. Ardından da yüzünü. "Belki inanmayacaksın fakat sen kardeşimin eşisin."

Dorian erkek bedenindeki iblisin onur anlayışı karşısında şaşırdı.

"Öyle olmak zorunda değilim," diye mırıldandı Maeve. O an Dorian buraya gelmeden önce Maeve'in niçin kendisini uyardığını anladı. Maeve'in başını iki yana sallamasıyla gür, siyah saçları altın sarısına döndü. Ay gibi beyaz teni hafifçe koyulaşıp bronz bir ton aldı. Köşeli yüz hatları hafifçe yumuşarken siyah gözlerinin rengi açılıp turkuvaz ve altın sarısının bir karışımına dönüştü. "İstersen bu şekilde de oynayabiliriz."

Sesi bile Aelin'ın aynısıydı. Erawan'in gözleri parladı. Göğsü düzensiz nefeslerle inip kalktı.

"Seni cezbeder mi bu?" Maeve, Dorian'ın sadece Terrasen kraliçesinin yüzünde gördüğü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Dorian'ın içi tiksintiyle ve dehşetle doldu. Biliyordu... Dorian, Erawan'in gözlerinde Aelin'a karşı gerçek bir şehvet olmadığını biliyordu. Tek arzuladığı acıydı.

Maeve'in görünüşü yeniden değişti. Altın sarısı saçları beyaza, turkuvaz gözleri büsbütün sarıya çaldı.

Soğuk, saf ve katıksız bir öfke Dorian'ı pençesine alırken şimdi Valg kralının karşısında Maeve duruyordu. "Ya da belki bu formu tercih edersin. Akıl almaz bir güzellik." Maeve başını eğip bedenine baktı. Gülümsedi. "Savaş bittiğinde kraliçen yapmak istediğin o uçuş lideri miydi? Yoksa onu sadece damızlık bir kısrak olarak mı görüyordun?"

Erawan'in burun delikleri şişti. Dorian kendi nefeslerini düzenlemeye, ayaklarının altındaki taşlara odaklandı. Erawan'in yüzünün gerilmesine neden olan arzu –gerçek arzu– karşısında büyüsünün patlamasına sebep olmaması için elinden ne gelirse yaptı.

Fakat Maeve o kuleye girerse...

Erawan gözlerini kırptı. O arzu söndü. "Kardeşimin eşisin," dedi. "Hangi forma girersen gir. Niyetin rahatlamaksa süitine birini gönderirim."

Ardından Erawan kapıyı kapattı. Bir daha da görünmedi.

Ertesi gün Maeve, Dorian'ı toplantısına götürdü. Pelerinin cebinde, bir tarla faresi formundaki Dorian kımıldamadan kulak kabarttı.

Erawan "Dün geceki yaygaranın ardından sana gönderdiğimi kabul etmemişsin," diyordu. Maeve'in kulesine dönmelerinden on beş dakika sonra kapı çalınmıştı. İfadesiz yüzüyle genç bir adam kapıda dikiliyordu. Güzel ve soğuk. Bir prens değildi. Yüzüğünden belliydi bu. Sadece köleleştirilmiş bir insandı. Maeve onu geri göndermişti. Fakat iyiliğinden yapmamıştı bunu.

Hayır, Dorian, Maeve'in adamı görevini yerine getirmekten alıkoymasının tek nedeninin odadaki varlığı olduğunu biliyordu. Maeve uyumadan önce bunu ona söylemişti de.

Maeve sakince "Şarap içmek istemiştim," dedi. "Sulu bira değil."

Erawan kıkırdadı. Kağıtların hışırtısı işitildi. "Bu ittifakın ayrıntıları üzerine bir süredir düşünüyorum kız kardeş." Bu hitap şekli dün geceki reddi alaya alan bir iğnelemeydi. "Aklıma şu soru geldi. Bu ittifaka daha neler katabilirsin? Ne de olsa benden daha kârlı çıkacaksın. Sadece altı örümceğini bana sunman da görece önemsiz kalıyor. Prensesler için uygun konaklar olsalar da."

Maeve'in yanıtını bekleyen Dorian kulak kesildi. Maeve, Dorian'ın

ondan hiç işitmediği kadar gergince, sessizce "İstediğin ne kardeşim?" dedi.

"*Kharankui*'lerin geri kalanını getir. Geçiş kapısını açıp onları buraya taşı."

"Hepsi de istekli konaklar olmayacaktır."

"Konaklar değil, askerler olacaklar. İşimi şansa bırakmaya niyetim yok. İkinci aşama olmayacak."

Dorian'ın midesi altüst oldu. Maeve duraksadı. "Biliyorsun ki her şeye rağmen, ben *kharankui*'leri büyüyle çağırsam da Aelin Galathynius'la yüzleştiğinde başarısız olabilirsin." Duraksadı. "Aniel-le en karanlık korkularını doğruladı. Neler olduğunu işittim. O nehri durdurmak için kullandığı o büyü gücü." Maeve mırıldandı. "O gücün asıl hedefi bendim. O patlamanın. Fakat o gücü yeniden çağırırsa, mesela muharebe meydanında... Kurtulabilir misin kardeşim?"

Erawan sadece "İşte bu yüzden kuzeye senin örümceklerinle yapacağımız akının hayati önemi olacak," diye yanıt verdi.

"Belki de..." diye karşılık verdi Maeve. "Fakat unutma ki sen ve ben birlikte galip gelebiliriz. Prensesler olmadan. Aelin Galathynius bile aynı anda ikimizle baş edemez. Kuzeye gidip onu yok edebiliriz. Örümcekleri de diğer krallıklara saklarız. Başka zamana."

Maeve örümcekleri kurban etmek istemiyordu. Kendisine binyıllarca sadık kalan varlıklara karşı bir şefkat hissediyormuş gibi.

Maeve "Dahası," diye devam etti, "dünyalar arasında yolculuk etmek hakkında çok şey biliyorsun. Fakat her şeyi bilmiyorsun." Maeve'in eli cebine gitti. Parmaklarını az sonra söyleyeceklerine kulak kesilmesini istiyormuş gibi sırtında gezdirdiği Dorian kendisini işiteceklerine hazırladı.

Erawan nihayet "Ve sanırım ancak sen ve ben bu savaşı kazandığımızda öğrenebileceğim," dedi.

"Evet fakat sana bir gösteri sergilemek istiyorum. Yarın, hazırlandığımda." Bir kez daha o korkunç sessizlik çöktü. Maeve "Onları geçirmek için diyarlar arası bir geçiş kapısı açamayacağım kadar güçlüler, kudretliler," dedi. "Onları bir bütün olarak bu dünyaya getirmeye kalksam büyümün dengelerini altüst ederler. Fakat onları sana gösterebilirim... Kısa bir süre için. Sana kardeşlerini, Orcus ve Mantyx'i gösterebilirim."

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tanrılara şükürler olsun ki Darrow ve diğer Terrasen lordları son birkaç ayda zamanı akıllıca kullanmışlar ve Orynth her geçen saatte yaklaşan kuşatmaya iyi hazırlanmıştı.

Yiyecek, silahlar, şifa malzemeleri, vatandaşların şatoya kaçmaları halinde nerede uyuyacaklarına dair planlar, şehirde ve şato duvarlarının kadim taşlarının zayıfladığı noktalarda takviye edilecek yerler. Aedion pek bir eksik bulamamıştı.

Fakat şatodaki –berbat ve soğuk– eski odasında huzursuz bir uykunun ardından şafağın sökmesiyle aşağıda kalan kulelerden birine gitmişti. Burada rüzgâr çok daha vahşi ve soğuktu.

Arkasında kalan kemerli geçitten ayak sesleri geldi. Ren selam niyetine "Kahvaltıya inerken burada olduğunu gördüm," dedi. Allsbrook saray meclisinin süitleri hep Aedion'ın kulesinin yanında olmuştu. Çocukken bir keresinde fenerle odaları arasında haberleşmek için bir sistem tasarlamışlardı.

O yaz dostça geçirdikleri son yaz olmuştu. Ren'in babasının kan yeminini içmesi için Aedion'ın seçildiğini öğrenmesinin ardından aralarındaki rekabet baş göstermişti.

Bir yaz. Sıkı fıkı, çılgınca geçen bir yaz. Sonraki yıl ise sonu gelmez sidik yarışları, avlularda koşu yarışları, merdivenlerde itiş kakış ve Büyük Salon'da düpedüz yumruklaşmalar gelmişti. Rhoe çatışmaların önüne geçmeye çalışsa da asla iyi bir yalancı olmamıştı. Ren'in babasına yemin içecek kişinin Aedion olduğunu söylemeden yapamamıştı. Yazın sonu geldiğinde ise veliaht prens bile iki oğlan tozun toprağın içinde kavga ettiğinde yüzünü çevirmeye başlamıştı.

Artık bunların hiçbirinin önem yoktu.

Babası, Gavriel, bu rekabeti teşvik eder miydi? Aedion bunun da bir önemi olmadığını düşündü. Bir an için gözlerinin önüne getirmeye çalıştı... Gavriel'ın orada ve eğitimine önayak olduğunu. Babasının ve Rhoe'nun ona birlikte ders verdiklerini. Gavriel'ın rekabeti yatıştırmanın bir yolunu bulacağından emindi. Takımda huzuru nasıl sağlıyorsa öyle. Aslan orada yaşasa nasıl bir adam olurdu? Muhtemelen orada olsa Gavriel saray meclisinin geri kalanı gibi katledilirdi.

O yolda ilerlemek budalaca olurdu. Aedion kimse o idi. Çoğu zaman da bunu biraz olsun sorun etmezdi. Rhoe, Aedion'a en önemli konularda babalık etmişti. Her ne kadar Aedion zaman zaman Rhoe, Evalin ve Aelin'a baktığında kendisini hâlâ bir misafirmiş gibi hissetse de.

Aedion bu düşünceyi aklından çıkardı. Orada, bu şatoda olmak kafasını karıştırmış, onu bir hayaletler diyarına sürüklemişti.

Aedion "Darrow'dan alışık olduğumuz kahvaltı sofraları kurdurmasını bekleme," dedi. Bunu beklediği ya da istediği de yoktu. Sadece vücudu ihtiyaç duyduğu için yemek yiyordu. Sadece güç kazanmak, o güce ihtiyacı olacağı için. Halkının o güce ihtiyacı olacaktı. Yakında.

Ren şehre göz gezdirdi. Ardından ötedeki Theralis Ovası'na. Hâlâ boş ufka. "Bugün okçuları hazır edeceğim. Kapılardaki askerlere de o kaynatılmış yağı nasıl kullanacaklarını öğreteceğim."

"Ya *sen* yağın nasıl kullanılacağını biliyor musun?" Aedion bir kaşını kaldırdı.

Ren gülümsedi. "Öğrenilecek ne var? Dev gibi bir kazandaki yağı duvarların kenarından aşağı boca ediyorsun. Gerekli hasarı vererek."

Bu iş gerçekten biraz daha beceri gerektiriyordu. Fakat bu kadarı da hiç yoktan iyiydi.

Aedion yağı kullanmaya hiç fırsatları olmasın diye dua ediyordu. Morath'in cadı kuleleri daha düşman ordusu şehrin iki kapısından birine ulaşmadan onları molozların arasında bırakabilirdi.

Ren "Biraz cehennem ateşimiz olsa gerçekten çok iyi olurdu," diye mırıldandı. "İşte bu onları kapılardan uzak tutardı."

Ve muhtemelen çevrelerindeki herkesi de onlarla eritirdi. Aedion ağzını açacakken kaşları çatıldı. Ovaya, ufka göz gezdirdi.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi Ren.

Aedion, Ren'i kulenin girişine yönlendirdi. "Rolfe'la konuşmamız gerek."

Konuşacakları konu güney ya da batı kapıları değildi. İlgisi bile yoktu. Karanlık çökene, Morath'in casusları kilometreler boyunca Theralis Ovası'nda sessizce dolaşan Morath casuslarının küçük gruplarını fark edemeyecekleri zamana dek beklediler.

Savaş karaları içinde bir kez daha kanla yıkanacak arazide ilerlediler. Aedion ve Ren'in gündüz saatlerinde yaptıkları planda kullandıkları noktalara ulaştıklarında Aedion elini havaya kaldırdı.

Sessiz Suikastçılar isimlerinin hakkını vererek dört yana dağıldılar. Aralarında Rolfe'un ağır yükler taşıyan Mycenia'lıları da vardı. Fakat ilk çalışmaya başlayan şekil değiştiren oldu. Kendisini bir attan büyük bir porsuğa çevirip usta ve güçlü pençeleriyle donmuş toprağı kazmaya başladı.

Havaya kan kokusu yayılsa da Lysandra kazmayı bırakmadı. İlk çukuru bitirince bir sonrakine geçti. Sessiz Suikastçıları ve Mycenia'lılar çukurlara tuzak kurduktan sonra Lysandra çukurları kapattı.

Amansız rüzgâr inleyerek yanlarından geçti. Fakat gece boyunca çalışıp kendilerine tanınan sürenin her dakikasını kullandılar. İşlerini bitirdiklerinde şehre dönüp yeniden görünmez oldular.

Bir gün sonra Morath ufukta belirdi. Şatonun en yüksek kuleleri ve yürüme yollarından ordunun safları bir bir sayılabiliyordu.

Donmuş toprağı kazıdığı için eller hâlâ yaralı ve sargılar içinde olan Lysandra o yürüme yollarından birinde müttefiklerinden bir grupla dikiliyordu. Evangeline ona sarılıyordu.

Bir saf daha ufukta belirirken Briarcliffli Ansel "On beş bin etti," dedi. Kimse konuşmadı. "Yirmi."

Prens Galan "Burada bu kadar çok olduklarına göre Morath boş kalmış olmalı," diye mırıldandı.

Evengeline titredi. Tek sebep soğuk da değildi. Lysandra kolunu kıza sıkıca sardı. Yürüme yolunun duvarının kenarında Darrow ve diğer Terrasen lordları sessizce konuşuyorlardı. Darrow Lysandra'nın dikkatini sezmiş gibi ona şöyle bir bakıp soluk yüzlü, titreyen Evangeline'e. Darrow hiçbir şey söylemedi. Lysandra sevimli görünmek için çaba harcamadı. Darrow arkadaşlarına doğru döndü.

"Otuz oldu," dedi Ansel.

Rolfe "Biz de sayabiliyoruz," diye çıkıştı.

Ansel şarap kırmızısı kaşlarından birini kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Üzerlerine yürüyen orduya rağmen Lysandra'nın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

Rolfe sadece gözlerine bakıp yaklaşan orduyu izlemeye devam etti.

Yüzü asık Aedion "En erken şafakta buraya ulaşırlar," dedi.

Lysandra henüz hangi şekle gireceğine, nerede savaşacağına karar vermemişti. Düşmanın arasında hâlâ ilken'ler varsa ejderha olacaktı. Fakat göğüs göğse çarpışması gerekirse... ne olacağına karar vermemişti. Kimse ondan muharebede belli bir yerde olmasını istememişti. Fakat Aedion'ın geçen geceki çılgınca planlarında ondan yardım istemesi Lysandra'nın beklemekle ve korkuyla geçen günleri arasında nadiren bulduğu bir teselli olmuştu.

Lysandra üzerlerine o ordunun gelmesindense daha günlerce huzursuzca beklemeyi tercih ederdi.

Ansel "Elli bin," deyip Rolfe'a iğneleyici bir bakış attı.

Lysandra boğazındaki düğümü çözmek için yutkundu. Evangeline yüzünü Lysandra'nın böğrüne yasladı.

Sonra cadı kuleleri belirdi. Ufuktan yükselen sivri mızraklar gibi gri sabah güneşinin altında belirdiler. Üçü. Arkalarından akmaya devam eden ordunun içinde, aynı hizada ve birbirlerinden eşit uzaklıkta ilerliyorlardı.

Ansel bile saymayı bırakmıştı artık.

Evangeline "Bu kadar korkunç olacağını düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim."

Lysandra, Evangeline'in kızılın ve sarının karıştığı saçlarına bir öpücük kondurdu. "Sana zarar gelmeyecek."

Evangeline "Kendim için korkmuyorum," dedi. "Arkadaşlarım için korkuyorum."

O limon sarısı gözlerde gerçekten de dehşet vardı. Lysandra kızın gözyaşını bir eliyle silip yaklaşan cadı kulelerinin ağır ağır üzerlerine gelişini izledi.

Aedion "Eli kulağında," diye mırıldandı. Lysandra karlı ovaya baktı.

Karın altından beyazlar içinde çıkan figürlere. Yaylarına alevli oklar takılıydı. Morath ordusunun ön saflarına yanlarına ulaşmak üzereydi. Fakat onların hedefi askerler değildi.

Duvarın kenarında, Murtagh, Ren olması gereken bir figürün emri vermesiyle kadim taşları tuttu. Alevli oklar yay çizerek uçtu. Morath askerleri kalkanlarının altına sığındılar.

O sırada ayaklarının altına bakmaya gerek görmediler.

Üç kuleyi yöneten cadılar da.

Alevli oklar ölümcül bir şaşmazlıkla toprağa indi. O yayları kullanan Sessiz Suikastçıların sayesinde.

Oklar tam da kazılan çukurlara uzanan fitillere isabet etmişti. Tam da cadı kuleleri çukurların üzerinden geçerken.

Ordunun kara denizi kör edici ışık parlamalarıyla çalkalandı. Ardından büyük bir patlama sesi geldi.

Sonra da bir taş yağmuru. Morath askerleri dönüp baktılar. Dikkatlerinin dağılması Ren, Ilias ve Sessiz Suikastçılara bir kar yığınının arkasına gizlenmiş beyaz atlara koşmaları için fırsat verdi.

Işık parlaması söndüğünde, duman dağıldığında yürüme yolunda rahat bir nefes alındı.

Cadı kulelerinden ikisi tam olarak çukurların üzerindeydi. Rolfe'un ateş mızraklarında kullanılan, ateşlenmek için bir kıvılcımı bekleyen kimyasallarla ve tozlarla doldurdukları çukurlar.

Şimdi o iki kule yerle bir olmuş, parçaları etrafa saçılmıştı. Ejderhaları kulenin altında ezilmiş, düşen taşlar askerleri dümdüz etmişti. Fakat hâlâ bir kule ayaktaydı. Kulenin epey yakınındaki çukurdaki patlayıcılar gereğinden erken patlamıştı. Kuleyi çeken ejderhalardan birine bir başka kuleden uçan molozlar isabet etmişti. Ejderha yaralı ya da ölmüş halde yerde yatıyordu.

Geri kalan kule de bu yüzden durmuştu. Düşman ordusundan

uğursuz, pes bir boru sesi geldi. Ordu da durdu. Rolfe başını eğip "Kahrolası tanrılara şükürler olsun," dedi. Fakat Aedion hâlâ ovaya bakıyordu. Orynth'in duvarlarına doğru dörtnala at süren figürlere. Hepsinin geri geldiğinden emin olmak için.

Evangeline "Onları ne kadar süre durdurur bu?" diye sordu.

Darrow dâhil herkes kıza doğru döndü. Kimsenin bir yanıtı yoktu. Söyleyebilecek bir yalanları da. Bu yüzden yeniden ovada toplanan orduya doğru döndüler. Artık ordunun en uzak uçları bile görülüyordu.

Briarcliffli Ansel alçak sesle "Yüz bin," dedi.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Yeniden kuledeki odalarına döndüklerinde Dorian "Farklı bir dünya göstermek mümkün mü?" diye sordu.

Maeve bir koltuğa yerleşti. Yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Aynaları kullanarak evet," dedi. Dorian bir kaşını kaldırdı.

"Cadı aynalarının gücüne bizzat şahit oldun. O gücün Aelin Galathynius ve Manon Siyahgaga üzerindeki etkisine. Cadılara o tür bir gücü kim öğretti sence? Fey'ler öğretmediler." Küçük bir kahkaha. "Ayrıca nasıl o kadar uzağı görebildiğimi, Doranelle'den çok uzaktaki casuslarımın seslerini işitebildiğimi sanıyorsun? Casusluk etmek, seyahat etmek, can almak için aynalar var. Şu an bile Erawan Demirdişler'le o aynalardan faydalanıyor." Cadı kuleleriyle.

Maeve koltuğa yayıldı. Taçsız bir kraliçe. "Ona ne istiyorsa onu gösterebilirim."

Dorian ağzını açtı. Sonra Maeve'in sözleri üzerine düşündü.

"Bir illüzyon. Ona Orcus ya da Mantyx'i göstermeye hiç niyetin yok."

Maeve, Dorian'a soğuk bir bakış attı. "Bir el çabukluğu... Sen kuleye girerken."

"İçeri giremem."

"Ben dünyalar arası bir gezginim," dedi Maeve. "Bir evrenden bir diğerine seyahat ettim. Sen ise bir odadan diğerine gitmenin çok zor olacağını mı düşünüyorsun?"

"Bir şey seni yıllar boyunca Terrasen'e gitmekten alıkoydu mesela."

Maeve'in çenesinde bir kas gerildi. "Brannon Galathynius seya-

hat yeteneğimin farkındaydı. Krallığındaki koruyucu büyüler bu yeteneğimi kullanmama engel oluyor."

"Bu yüzden Erawan'in ordularını onun için oraya nakledemedin."

"Hayır. Sadece yayan girebilirim. Zaten sayıları çok fazla. Bu yüzden de geçiş kapısını çok uzun süre açık tutmam gerekir ki bunu yapamam."

"Erawan yeteneğini biliyor. Bu yüzden kendi odasını korumak için önlemler almış olmalı."

"Evet ve buraya gelirken zamanımı hep o önlemleri belirlemeye harcadım. Sandığı kadar iyi bir büyücü değil o." Kibirli ve muzaffer bir gülümseme.

Fakat Dorian "Neden başından beri yapmadın bunu o zaman?" diye sordu.

"Çünkü alacağım riske değip değmeyeceğine henüz karar vermemiştim. Çünkü henüz hizmetkârlarımı buraya getirip kendisi için basit piyadelere dönüştürmeye itmemişti beni."

"Onları önemsiyorsun... Örümcekleri."

"Sadık bir dostun nadir bulunan bir şey olduğunu öğreneceksiniz majesteleri. Öyle kolay kurban edilemezler."

"O prenseslere altı örümcek sundun."

Maeve "Ve bunu yaşadığım sürece unutmayacağım," dedi. Yüzünde bir parça duygu belirdi. "Gönüllü olarak gittiler. Kendime artık onlara baktığımda tanıdığım yaratıklardan hiçbirini göremediğimi hatırlatıyorum. Bana yardım etmek istiyorlardı." Gözleri onların gözleriyle buluştu. "Tüm Valg'ler kötü değil."

"Erawan kötü."

"Evet," dedi Maeve. Gözlerindeki ışık kayboldu. "O ve kardeşleri... Türümüzün en kötü örnekleri. Korkuyu ve acıyı kullanarak hükmettiler. O tür şeylerden keyif alıyorlar."

"Ya sen, almıyor musun?"

Maeve mürekkep karası bir saç tutamını parmağına doladı. Yanıt vermedi.

Peki. Dorian "Demek Erawan'in koruyucu büyülerin aşıp benim için geçiş kapısını açabileceksin. Ben de sen onu kardeşleri hakkına illüzyonlarla oyalarken içeri gireceğim." Kaşlarını çattı. "Ben anah-

tarı bulur bulmaz Erawan senin onu kandırdığını anlayacak. Sonrasında buradan hemen ayrılmamız gerekecek."

Maeve'in dudağı yukarı kıvrıldı. "Ayrılacağız. Sonra da sen diğer anahtarları her nereye gizlediysen oraya gideceğiz."

Dorian yüzünü ifadesiz bir maskeye çevirdi. "Oyuna getirildiğini anlamayacağından emin misin?"

"Orcus onun kardeşi. Fakat benim de kocam. İllüzyon yeterince gerçekçi olacak.

Dorian kısa bir süre düşündü. "Hamlemizi ne zaman yapıyoruz?"

Gece çöküyordu. Maeve, Erawan'e o zamanda buluşacaklarını söylemişti. Işık ve karanlık arasındaki o sınırda. Bir gücün yerini diğerinin aldığı o anda. Çok uzak bir odadan Dorian için geçiş kapısını açacağı anda. Güneş batarken –Morath'in bulutları ve karanlığından dolayı güneşi göremese de– Dorian bir süredir gözlerini Maeve'in odasının duvarına diktiğini fark etti.

Maeve, Dorian'a veda mahiyetinde sadece bir bakış atıp dakikalar önce gitmişti. Kaçış yolları planlanmıştı. Alternatif bir plan da yapılmıştı. Her şey plana uygun gitmeliydi.

Dorian'ın büründüğü beden, altın sarısı saçlar ve altın rengi gözler... Erawan hariç kuleye giren herhangi biri orada gördüğünün efendisi olduğundan şüphe etmezdi.

Dorian içinde korkuya ya da şüpheye geçit vermedi. Kalenin altındaki Wyrd taşı gerdanlıkları ya da içinden geçtiği korkunç odaları ve zindanları aklına getirmedi. Odanın ötesinde karanlık çökmüştü.

Taşlar gitgide kararıp gözden kaybolurken Dorian geriledi. Ölümüm, çürümenin, nefretin kötü kokusu dışarı aktı. Aşağıdaki mezar katlarındakinden de iğrenç bir koku.

Koku Dorian'ın dizlerinin bağını çözecek gibiydi. Fakat Dorian, Damaris'i çekti. Gücünü toplayıp sol elini kaldırdı. Parmaklarından cılız, altın sarısı bir ışık çıktı. Ateş. Kendisine yardım etmeye tenezzül edecek hangi tanrılar varsa onlara dua eden Dorian geçiş kapısından içeri adım attı.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Dorian bir Valg kralının odasında ne görmeyi umduğunu bilmiyordu. Fakat siyah ahşaptan oyulmuş dört direkli karyolanın, lavabonun ve masanın tahminler listesinin en altında yer alacağı kesindi.

Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Çalıntı, antik silahlar; aile yadigârları, fokurdayan iksirler, büyü kitapları, köşede hırlayan canavarlar yoktu.

Bir yatak odası. Hepsi o kadar. Dorian yuvarlak odayı gözden geçirdi. Hatta merdiven boşluğuna bakacak kadar ileri gitti. Demir kapıya ve dışarıda nöbet tutan nöbetçilere. Dolaplar ve zeminde gizli kapılar yoktu.

Elbise dolabını açınca bir dizi temiz giysi buldu. Çekmecelerin hiçbirinde önemli bir şey yoktu. Gizli bölmeler de. Fakat Dorian o dünyevi olmayan, korkunç varlığı hissediyordu. Onu çevresinde hissedebiliyordu...

Küçük bir gürültü işitmesiyle döndü. Dorian yatağa baktı. Gözünden kaçırdığı şeye. Simsiyah yatak örtülerinin neredeyse yuttuğu narin, küçük bedene.

Genç bir kadın. Yüzünde donuk bir ifade vardı. Yine de gözlerini Dorian'a dikmişti. Uyanmış gibi.

Güzel, siyah saçlı bir kız. En fazla yirmi yaşında. Kaltain'e ikizi kadar benzeyen.

Safra Dorian'ın boğazını yaktı. Kız biraz daha dik oturunca örtüler sıyrıldı. Mahvolmuş, çıplak bedeni; çok cılız kolu ve bileğin hemen yanında kalan berbat, mor yara izi ortaya çıktı... O anda Do-

rian neden anahtarın varlığını hisarın farklı yerlerinde hissettiğini anladı. Neden anahtarın bir yerden diğerine hareket ettiğini. Bir süre sonra ortadan kaybolduğunu.

Çünkü anahtar geziniyordu. Efendisinin peşinden gidiyordu. Onu köle yapan efendisinin.

Kızın boğazına siyah taştan bir gerdanlık takılmıştı.

Dağınık yatakta oturuyor, gözlerini Dorian'a dikiyordu.

Boş bakan... acı dolu gözler. Dorian'ın söyleyecek sözü yoktu. Sadece çınlayan sessizlik. Kaltain içindeki Valg prensini yok etmişse de Wyrd anahtarı onu çıldırtmıştı. Ona korkunç bir güç verirken zihnini paramparça etmişti.

Dorian ağır, temkinli adımlarla yatağa doğru bir adım attı. "Uyanmışsın," dedi. Sesini sözcükleri uzatarak konuşan Valg kralına benzetmeye gayret ederek. Kızın karşısında gördüğünün onu esir alan kişi olduğunun bilincinde.

Kız gözlerini kırpıştırdı.

Dorian, Erawan'in deneylerine, Valg kralının zindanlarda tuttuğu dehşet verici yaratıklara şahit olmuştu. Fakat açlıktan bir deri bir kemik kalmış, teni morluklar içinde, kolunda o uğursuz nesne olan ve Dorian'ın anladığı kadarıyla uğursuz bir yaratıkla bu yatağı paylaşan bu genç kadın...

Dorian gücünün düğümünün bir ipliğini çözmeye cesaret etti. Güç koluna yaklaştığında ürküp geri çekildi.

Evet, anahtar oradaydı. Dorian biraz daha yaklaştı. Kız duvardaki geçiş kapısına bakmasa iyi olacaktı. Genç kadın belli belirsiz titredi.

Dorian kusmamak için kendisini tuttu. Ona soğuk ve buyurgan bir tavırla bakmanın dışında hiçbir şey yapmamaya çalıştı ve "Kolunu uzat," dedi.

Kızın kahverengi gözleri Dorian'ın yüzünü süzdü. Fakat kolunu uzattı. Dorian çürüyen yaranın kokusu, yaradan çıkan siyah damarların görüntüsü karşısında az kalsın sendeleyip gerileyecekti. Anahtar zehrini kızın içine akıtıyordu. Kaltain'in yarası da şüphesiz öyle görünüyordu. Yara izinin ölümden sonra bile yerinde kalmasının nedeni de bu olmalıydı.

Fakat Dorian, Damaris'i kınına sokup kızın kolunu iki eliyle tuttu.

Buz. Kızın teni buz gibiydi. "Uzan," diye buyurdu kıza.

Kız ürperse de itaat etti. Kendisini hazırladı. Onun için. Kaltain. Tanrılar adına, Kaltain. Göğüs gerdiği şeyler... Dorian belindeki – Sorrel'in hediyesi olan– bıçağı çıkarıp kızın koluna doğru çevirdi. Manon, Kaltain'in de kolundaki taştan kurtulmak için aynısını yaptığını söylemişti. Fakat Dorian kızın koluna bir parça şifa büyüsü gönderdi. Uyuşturmak ve sakinleştirmek için. Kız çırpınsa da yerinden kımıldamadı. Dorian'ın büyüsünün içine akmasına izin verdi. Kız inleyip belini geriye atınca Dorian onun bir anlık hareketsizliğini fırsat bilip bıçağı sapladı. Hızla ve ustalıkla.

Üç hareket. Dorian'ın büyüsü hâlâ kızın bedenini gücü elverdiğince rahatlatıyordu. Kanlı taş şimdi Dorian'ın parmakları arasındaydı. Kimliksiz, rahatız edici gücünü dalga dalga Dorian'ın bedenine yayıyordu.

Son Wyrd anahtarı.

Dorian kızın kolunu bırakıp Wyd anahtarını cebine attı ve geçiş kapısına girmek için döndü. Fakat bir el eline dolandı. Güçsüz ve titrek.

Dorian döndü. Bir eli Damaris'e gitti. Kızın gözlerini kendisine diktiğini fark etti. Yüzünden aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Öldür beni," diye fısıldadı kız. Dorian şaşırdı. "Sen...onu geriye ittin." Dorian kızın anahtarı değil içindeki iblisi kastettiğini fark etti. Bir şekilde şifa büyüsü bunu yapmıştı. "Öldür beni," dedi kız. Hıçkırmaya başladı. *"Öldür beni* lütfen."

Dorian'ın elindeki Damaris ısındı. Gerçek. Hayretle kıza baktı. "Ya–yapamam."

Kız boğazındaki gerdanlığı koparmaya çalıştı. Bunu yapamayacak olsa da. "*Lütfen*," diye hıçkırdı. *Lütfen."*

Dorian'ın o gerdanlığı çıkaracak zamanı yoktu. Aelin'ın onun üzerinde kullandığı altın yüzük olmadan gerdanlığın çıkabileceğinden emin bile değildi. "Yapamam."

Kızın gözleri ümitsizlik ve acıyla doldu. Sadece "Lütfen," dedi. "Lütfen."

Damaris hâlâ sıcaktı. Gerçek. Kızın yakarışı samimiydi.

Fakat Dorian gitmek zorundaydı. *Hemen.* Kızı yanında götüremezdi. Kızın içindeki şeyin büyü tarafından bir süre geriye itilmiş olsa da

yeniden ortaya çıkacağını biliyordu. Sonra yaratık haykırıp Erawan'e Dorian'ın yerini belli edecek, onun ne çaldığını açık edecekti.

Kız ağladı. Elleri işkence görmüş bedenini parçalamaya çalışıyor gibiydi. *"Lütfen."*

Kızı öldürmek ona iyilik mi olurdu? Onu orada Erawan'le bırakmak daha büyük bir suç mu olurdu? Erawan'in ve kızın içindeki Valg iblisinin kölesi olarak?

Damaris, Dorian'ın sessiz sorularını yanıtlamadı.

Dorian elini kılıçtan tamamen çekip ağlayan kıza gözlerini dikti.

Manon olsa yapardı. Kızı geri kalan tek yolu kullanarak özgür bırakırdı. Chaol olsa kızı yanına alır sonuçlarına aldırış etmezdi. Aelin... Dorian onun bu durumda ne yapacağını kestiremiyordu.

Kim olmak istiyorsun?

Dorian onların hiçbiri değildi. O... sadece kendisiydi.

Acıyı ve kaybetmenin yükünü yaşamış bir adamdı, evet. Fakat dostluğu ve neşeyi de tatmış bir adamdı.

Acı ve kaybetmenin ağırlığı... onu büsbütün yıkmamıştılar. Onlarsız mutlu anlar o kadar aydınlık olur muydu? Onlarsız yine yaşanmasınlar diye Dorian bu kadar büyük çaba sarf eder miydi?

Kim olmak istiyorsun?

Tacına layık bir kral. Parçalananları yeniden bir araya getirecek bir kral. Hem kendi içinde hem de topraklarında parçalanan her şeyi.

Kız hıçkırırken Dorian'ın eli Damaris'in kabzasına gitti.

Sonra bir çatırtı geldi. Kırılan kemiğin sesi.

Daha az önce ağlayan kızın başı şimdi bir kenarda duruyor, gözleri cansız bakıyordu.

Dorian döndü. Dilinin ucunda bir haykırışla. O anda Maeve odaya adım attı. Maeve "Bunu bir düğün hediyesi olarak görün majesteleri," dedi. Dudakları kıvrıldı. "Sizi o kararı almaktan kurtardım."

Dorian'ın büyüsünü hareketlendiren Maeve'in yüzündeki o gülümseme bir yırtıcı gibi attığı adımlar oldu.

Maeve başıyla Dorian'ın cebine işaret etti. "Aferin."

Maeve'in karanlık gücü Dorian'ın zihnine hücum etti. Dorian elini Damaris'e götürmeye fırsat bulamadan Maeve'in karanlık ağının içine çekildi.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dorian, Erawan'in odasındaydı. Bir yandan değildi de. Maeve, Dorian'a "Rica etsem anahtarı verir misin?" diye mırladı.

Dorian'ın eli cebine gitti. O cepteki taş parçasına.

"Sonra da diğerlerini alırız," dedi Maeve. İkisinin içinden geçtiği geçiş kapısına işaret etti. Dorian anahtarı cebinden çıkarıp Maeve'in peşinden gitti. "Bizim için neler planladım neler, majesteleri. Birliğimiz için. Anahtarlarla seni sonsuza dek genç tutabileceğim. Sen de herkesten hatta Aelin Galathynius'tan üstün gücünle bizi yeniden bu dünyaya dönmeye çalışanlardan koruyacaksın."

Odalarına girdiler. Maeve'in elinin bir hareketiyle geçiş kapısı kayboldu. "Şimdi çabuk olalım," diye buyurdu Dorian'a. "Yola çıkıyoruz. Ejderha bekliyor."

Dorian odanın ortasında durdu. "Bir not bile bırakmadan gitmek kabalık olmaz mı sence?"

Maeve, Dorian'a dönse de iş işten geçmişti.

Artık çok geç hem de çok geçti. Maeve'in Dorian'ın zihnine geçirdiği pençeler oldukları yere saplandı. Kor gibi sıcak, cızırtılı alevler Maeve'in Dorian'ı tuzağa düşürmeye çalışırken farkında olmadan çıplak bıraktığı parçasının üzerine çullandı.

Tuzak içinde tuzak. Dorian'ın Maeve'i gördüğünden beri tasarladığı bir tuzak. Basit bir numaraydı bu. Basit bir numaraydı. Zihnine *şekil değiştirtmek*. Bedeninin şeklini değiştiriyormuş gibi. Maeve, Dorian'ın zihnine girdiğinde ona belli bir görüntü göstermek.

Ona inanmak istediğini göstermişti: Aelin'ı kıskandığını ona gücendiğini; ümitsizliğini, naifçe budalalığını. Zihninin o şeylere

dönüşmesine, Maeve'i tuzağa çekmesine izin vermişti. Ayrıca ne zaman Maeve, Dorian'ın yakınına gelse ve onun gücündeki aksamalara kansa Dorian'ın büyüsü de Maeve'in büyüsünü incelemişti. Tıpkı Cyrene'in şekil değiştirme gücünden çaldığı parçayı incelediği gibi. Böylece Dorian, Maeve'in zihinlere girip o zihinleri kontrol altına alma becerisini öğrenmişti.

Sonrası sadece Maeve'in hamlesini yapmasını beklemek, onun Dorian'ı tutsak etmek için kullanacağı tuzağı sonsuza dek onu tutsak etmek için kullanmaktı.

"Sen..." Dorian gülümsedi. Konuşamayan Maeve donakaldı.

Dorian, Maeve'in zihnindeki çukura seslendi: *Bir zamanlar köle olmuştum. Yeniden köle olmama göz yumacağımı sanmıyordun, değil mi?*

Maeve çırpındı. Fakat Dorian onu sıkıca kavradı. *Beni serbest bırakacaksın,* diye tısladı Maeve. O ses güzel bir kraliçeden değil, acımasız ve soğuk bir yaratıktan geliyordu. Aç ve nefret dolu bir yaratıktan.

Bu dünya kadar yaşlısın fakat teklifine gerçekten kanacağımı sandın demek. Dorian kıkırdadı. Ateşinden bir parçayla Maeve'i yaktı. Maeve tiz bir çığlık attı. İkisinin zihinlerinde sessiz ve sonsuz bir çığlık. *Tuzağıma düşmene şaşırdım.*

Bunun için seni öldüreceğim.

Tabii önce ben seni öldürmezsem. Dorian'ın ateşi canlı bir varlığa dönüşüp Maeve'in solgun boğazını sardı. Gerçek dünyada, bedenlerinin var olduğu yerde.

Dostuma işkence ettin, dedi. Dorian. Ölümcül bir sakinlikle. *Bunun için canını almakta çok da zorlanmayacağım.*

Olmak istediğin kral bu mu? Çaresiz bir dişiye işkence eden bir kral?

Dorian tekrar güldü. *Çaresiz değilsin. Ayrıca elimden gelse seni sonsuza dek demir bir kutuya hapsederdim.* Dorian pencerelere baktı. Ötedeki geceye. Hemen gitmesi gerekiyordu. Yine de Maeve'e *"Olmak istediğim kral senin tam tersin,"* dedi. Maeve'e gülümsedi. *Ayrıca kraliçem olacak sadece bir cadı var.*

Ayaklarının altındaki dağ gümbürdedi. Morath sarsıldı.

Maeve'in gözleri daha da açıldı.

Taşlardan gök gürültüsünden güçlü bir çatırtı geldi. Kule sağa sola yalpaladı.

Dorian'ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. *Tüm o saatleri sadece aramakla geçirdiğimi sanmıyordun, değil mi?*

Dorian gerdanlıkların olduğu odanın bir gün daha var olmasına izin vermeyecekti. Bir tek gün daha.

Bu yüzden o odanın üzerinde yükselen tüm kuleyi yıkacaktı.

Zor olmamıştı. Küçük büyü parçacıkları, Morath'in temelindeki çatlaklarda dolaşan çok soğuk buzlar. O buzlar kadim taşı yiyip bitirmişlerdi. Parça parça. Dorian'ın araştırdığı her koridorun ve odanın altında bir dengesizlik ağı oluşmuştu. Ta ki hisarın tüm doğu yarısı sadece Dorian'ın gücü sayesinde dengede kalana kadar.

Şu ana kadar. Dorian'ın bir tek düşüncesiyle büyüsü o çatlaklardan uzanıp temeli sarsana kadar. Böylece Morath çökmeye başladı. Maeve'e gülümseyen Dorian geri çekildi. Bir yandan onun zihnini kavramaya devam etse de uzaklaştı.

Kule tekrar sarsıldı. Maeve'in nefesleri aksadı. *Beni böyle bırakamazsın. Beni bulur ve beni kontrolüne alıp...*

Senin de beni kontrolüne alacağın gibi mi? Dorian bir kargaya dönüştü. Odada kanat çırptı.

Morath bir kez daha gümbürdedi. Tepesinden bir öfke çığlığı geldi. Ses öyle tiz ve dünya dışıydı ki Dorian ürperdi.

Erawan'e söyle, dedi Dorian. Pencere pervazında bekledi. *Bunu Adarlan için yaptım.*

Sorscha ve Kaltain için, onun tarafından yok edilenler için. Adarlan'ın kendisi gibi yok edilenler için. Fakat Adarlan yeniden inşa edilip bir harebeden yükselebilirdi. Bunu Dorian yapmazsa diğerleri yapardı.

Belki de Adarlan'ın kralı olarak ülkeye vereceği ilk ve tek armağan bu olacaktı: Beyaz bir sayfa. Tabii bu savaştan sağ çıkarlarsa.

Koridorlar çığlıklarla dolu. Dorian insan hizmetçilerin nerelerde çalıştıklarını ve kaldıklarını bir kenara yazmıştı. Kaçarken kendi geçiş yollarının sarsıntılardan etkilenmediğini fark edeceklerdi. Ta ki hepsi oradan çıkana kadar.

Lütfen, diye yakardı Maeve. Kule bir kez daha sarsılırken dizleri titredi. *Lütfen.*

Dorian, Erawan'in onu bulmasına izin vermeliydi. Maeve'i Erawan'in onun için planladığı hayata mahkûm etmeliydi.

Maeve dizlerinin üzerine çöktü. Zihni ve gücü zapt edilmiş halde. Kaçmak için büyük çaba harcadığı karanlık kralı ümitsizlik içinde beklerken. Ya da sarsılan kalenin üzerine çökmesini.

Dorian bundan dolayı pişman olacağını biliyordu. Maeve'i öldürmesi gerektiğini biliyordu. Fakat kendi katlandıklarına onu mahkûm etmek... Böyle bir kaderi kimse için istemezdi. Onlara zafere bile mâl olsa.

Dorian böyle düşünmesinin kendisini zayıf biri yapmadığını düşündü. Hem de hiç.

Pencerenin ötesinde Demirdişler göğe yükseldi. Morath'in taşları yıkılmaya başlarken ejderhalar tiz çığlıklar attılar. Aşağıdaki vadide ordu tepelerinde yükselen dağa bakmak için durdu. O dağın üzerine kurulu, sarsılan kuleye de.

Maeve bir kez daha *"Lütfen,"* dedi. Katlarca aşağılarında Erawan'den bir başka öfke haykırışı geldi. Şimdi ses daha da yakındı. Böylece Dorian kargaşa içindeki geceye süzüldü.

Maeve'in sessiz ve çaresiz haykırışı da peşinden geldi. Morath'e bakan zirvelere ve dağın kenarındaki kaya çıkıntısına, yapraktaşının altına gömülü iki Wyrd anahtarına kadar.

Anahtarları cebine atarken kendi adını bile güçbela anımsıyordu. Üç Wyrd anahtarının üçünü de üzerinde taşırken. Ardından hâlâ kendi zihnine bağlı olan zihne uzandı.

Basit bir kesi. Zihinleri arasındaki bağı koparmak...ve Maeve'in bir başka parçasını kesmek için. Bir yerden bir yere göz açıp kapayıncaya kadar yolculuk etme, geçiş kapıları açma yeteneğini ondan koparmak için.

Artık dünyalar arası bir gezgin olmayacaksın, dedi Dorian. Kendi ham büyüsü Maeve'in büyüsünü değişime uğratırken. Onun özünü değiştirirken. *Sana paranı kaliteli bir çift ayakkabıya ayırmanı öneririm.*

Ardından Maeve'in zihnini serbest bıraktı. Tek yanıt nefret dolu, sonu gelmez bir çığlık oldu.

Dorian bir kez daha şekil değiştirdi. İri ve amansız bir yaratığa dönüştü. Hava birliğine malzeme getirmek için kuzeye uçan bir ejderhaya.

Bir kral... Kalan şu son günlerinde Adarlan'a kral olabilirdi.

Krallığa bulaşan lekeyi, üzerine sinen çürümüşlüğü kaldırabilirdi. Adarlan'ın her şeye baştan başlaması için. Olmak istediğine dönüşebilmesi için. Dorain hızlı bir rüzgâr yakalayıp hızla ve kuvvetle süzüldü.

Arkasına, ölüm kokan dağa ve vadiye, onca korkunç şeyin başladığı yere bakan Dorian gülümseyerek Morath kulelerini yıktı.

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yrene, Ferian Geçidi'nden nefret ediyordu. İki koca zirvenin arasındaki gergin havadan, taşlık zemine yayılmış kemiklerden ve ejderha dışkısından, dağlara belirsiz noktalarda açılmış oyuklardan yayılan kötü kokudan nefret ediyordu.

En azından geçit boştu. Fakat henüz bunun bir lütuf olup olmadığına karar vermemişlerdi.

Şimdi geçitte iki ordu vardı. Hasar'ın askerleri çoktan Avery'den geçip Oakwald'un düğüm düğüm bitki örtüsünün içine dönmeye hazırlanıyorlardı. Bu yürüyüş çok uzun zaman alacaktı. Yük vagonlarını ve ağır malzemeleri rukhin'lerin taşımasına rağmen. Ardından ormanda kuzeye hareket edilecek, Averyn'nin kuzey kolu boyunca uzanan kadim yoldan geçilecekti.

Yrene, Leydi Elide'ın malzeme çantasına işaret edip "Bana şu bıçağı uzat," dedi. Üzeri örtülü yük vagonunun zeminine serili battaniyenin üzerinde bir Darghan askeri bilinçsiz halde uzanıyordu. Alnından aşağı boncuk boncuk, soğuk terler dökülüyordu. Anielle muharebesinde bacağı kesildikten sonra bir şifacıya görünmemiş, sabah da atından devrilip oraya taşınmıştı.

İnce bıçağı alıp Yrene'e uzatan Elide'ın elleri titremedi.

Yrene bilinçsiz haldeki savaşçının üzerine eğilirken Elide "Bu onu uyandırır mı?" diye sordu. Birçok insanın midesini kaldıracak kadar berbat görünen, iltihaplanmış yaraya baktı.

"Büyüm onu derin bir uykuya soktu." Yrene bıçağı çevirdi. "Ben uyandırana kadar uyuyacak."

Elide'ın hakkını teslim etmek gerekirdi ki Yrene yarayı temizleme-

ye başlayıp ölü, enfekte olmuş parçaları kazırken Elide öğürmedi bile.

Yrene "Neyse ki kan zehirlenmesine dair hiçbir belirti yok," dedi. Adamın yanındaki bezin üzeri çürümüş dokularla kaplanmıştı. "Fakat emin olmak için ona özel bir karışım hazırlayacağım."

"Büyünle bedenini tarayamaz mısın?" Elide kirlenen bezi yakınındaki çöp kovasına atıp yeni bir bez serdi.

"Yapabilirim ve yapacağım da..." dedi Yrene. Yaradan yayılan kötü koku burun deliklerine dolarken öğürmemek için kendisini tuttu. "Fakat enfeksiyon kendini göstermek isteyecek olursa yeterli gelmeyebilir."

"Hastalıklardan canlı yaratıklarmış gibi bahsediyorsun."

"Bir raddeye kadar öyleler de..." dedi Yrene. "Kendi sırları ve mizaçları var. Bazen onlardan daha zekice hareket etmen gerekir. Tıpkı düşmanlarına karşı yaptığın gibi.

Yrene aynalı feneri yatağın kenarından alıp içindeki levhaları ışık iltihaplanmış dilime yansıyacak şekilde ayarladı. Parlaklık çürüyen deriye dair hiçbir belirti göstermediğinde feneri ve bıçağı bıraktı. "Korktuğum kadar kötü durumda değilmiş," dedi. Ellerini kanlı yaranın üzerinde kalan havada gezdirdi.

Yrene'in içinden sıcaklık ve ışık çıktı. Bu soğuk dağ geçidinde yazdan kopup gelen bir parça gibi. Elleri parlarken Yrene'in büyüsü ona adamın bedeninde rehberlik ediyordu. Büyü kanın, kirişlerin ve kemiklerin arasında akıp birleştiriyor, onarıyor, adamın bedeninde kol gezen ağrıları ve ateşi dinliyordu. Onları yatıştırıyor, ortadan kaldırıyordu.

İşini bitirdiğinde Yrene soluk soluğa kalmıştı. Fakat adamın nefesleri düzene girmiş, alnındaki ter kurumuştu.

Elide hayretle savaşçının pürüzsüz hale gelen bacağına bakıp "Müthiş," diye fısıldadı.

Yrene başını yana çevirip çöp kovasına kustu. Elide hızla ayaklandı. Fakat Yrene bir elini kaldırıp diğer eliyle ağzını sildi. "Yakında anne olacağımı bilmek ne kadar mutluluk verici olsa da şu ilk iki ay... pek de neşeli geçmedi."

Elide aksak adımlarla içme suyu dolu ibriği almaya gitti. Bir kupa su doldurdu. "Al. Sana getirebileceğim başka bir şey var mı? Sen... kendi rahatsızlığını iyileştirebilir misin yoksa bunu bir başkasının mı yapması gerek?"

Yrene suyu yudumlayıp acı safranın tadını giderdi. "Kusmam bebeğin gelişimine işaret ediyor." Bir eli karnına gitti. "Gerçek anlamda tedavi edilemeyecek bir şey. Tabii gece gündüz yanımda bir şifacı bulantımı iyi etmezse."

"Durum o kadar mı kötü?" Elide kaşlarını çattı.

"Berbat bir zaman, farkındayım." Yrene iç çekti. "En iyi seçenek zencefil... Zencefilli her şey. Onu da askerlerin bulanan mideleri için saklamayı tercih ederim. Nane de işe yarayabilir." Yrene çantasına işaret etti. "Orada kurutulmuş yapraklarım olacaktı. Bir kupaya yaprakları koyup sıcak su eklersen bana iyi gelir." Arkalarındaki küçük bir maltızda buharı tüten bir çaydanlık vardı. Çay yapmaktansa malzemeleri dezenfekte etmekte kullanılıyordu.

Elide hemen ayaklandı. Leydi çayı hazırlarken Yrene onu sessizce izledi.

"Bacağını iyileştirebilirim."

Elide eli çaydanlığa uzanmış halde donakaldı. "Gerçekten mi?"

Yrene leydi bir kupa nane çayını avuçları arasına alana kadar bekledikten sonra Elide'ın çizmelerine başıyla işaret etti. "Yarayı görebilir miyim?"

Elide duraksadı. Fakat Yrene'in yanındaki tabureye oturup çizmesini ve altındaki çorabı çekiştirdi. Yrene yarayı, çarpılmış kemiği inceledi. Elide günler önce ona nasıl yaralandığından bahsetmişti.

"Yaran enfekte olmadığı için şanslısın." Yrene çayını yudumladı. Sonra henüz çok sıcak olduğunu düşünüp kupayı bir kenara bıraktı. Sonra eliyle kucağına işaret etti Elide itaat ederek ayağını Yrene'in bacağının üzerine koydu. Yrene yaralara ve ezik kemiklere dokundu. Büyüsü de.

Yara öyle feciydi ki Yrene'in nefesini kesmeye, dişlerini sıkmasına yetti. Elide'ın o sırada ne kadar genç olduğunu, çektiği acının ne kadar büyük olduğunu, bunu ona amcasının yaptığını bilmek.

Elide "Sorun nedir?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şey... Yani zaten bildiklerin hariç."

Büyük bir zalimlik. Korkunç, affedilmez bir zulüm.

Yrene büyüsünü bedenine geri çekse de ellerini Elide'ın ayak bileğinde tuttu. "Bu sakatlığı onarmam mevcut koşullar altında haftalar alır. İkimizin de bu kadar zamanımız olacağını sanmam."

Elide başını salladı. "Fakat bu savaştan sağ çıkarsak sana yardım edebilirim. İstersen."

"Ne gerekecek?"

"İki yol var," dedi Yrene. Büyüsünün küçük bir kısmını Elide'ın bacağına aktarıp ağrılı kasları, kemiğin kemiğe tamponsuz sürtündüğü noktaları rahatlattı. Leydi iç çekti. "Birincisi zor yol. Ayağını ve ayak bileğini yeniden yapılandırmam gerekecek. Yani kemiği ayırmam, yanlış onarılan ya da kaynayan parçaları çıkarmam ve yeniden uzatmam gerekecek. Ben bunları yaparken hiç yürüyemeyeceksin ve sana vereceğim desteğe rağmen tedavi süreci çok acılı olacak." Bu gerçeği süslemenin hiçbir yolu yoktu. "Kemiklerini ayırıp yeniden birleştirmem üç hafta alır. Fakat en az bir ay da dinlenmekle ve yürümeyi yeniden öğrenmekle geçer."

Elide'ın beti benzi soldu. "Ya diğer seçenek?"

"Diğer seçenek iyileştirme değil sana merhem vermek olacak. Lorcan'in sana verdiğini söylediğin gibi bir merhem. Ağrıları gidermesi için. Fakat seni uyarıyorum: Acı asla tamamen ortadan kalkmayacak. Kemiklerinin birbirine sürtünüşü buna imkân vermez." Nazikçe Elide'ın ayağının üst kısmına, ardında da ayak parmaklarında bir noktaya dokudu. "Kireçlenme etkisini göstermeye başlamış bile. Kemikler birbirine sürttükçe yürürken hissettiğin ağrı daha da kötüleşecek. Birkaç yıl içinde, belki beş ya da on, kestirmesi güç, hiçbir merhemin ağrını geçirmeyeceği bir noktaya varabilirsin."

"O halde her halükârda bana gereken şey tedavi."

"Tedaviyi isteyip istememek sana kalmış. Ben sadece ileride olabileceklere dair bir fikrin olsun istedim." Leydiye gülümsedi. "Sorunla nasıl yüzleşeceğine sen karar vereceksin."

Yrene, Elide'ın ayağına hafifçe dokundu. Leydi ayağını yere geri koydu. Çorabını ve çizmesini giydi. Az fakat etkili, basit hareketlerle.

Yrene çayını yudumladı. Artık içebileceği kadar soğumuştu. Nanenin ferahlatıcı etkisi içine yayıldı. Zihnini arındırıp midesini yatıştırdı.

Elide "O acıyla tekrar yüzleşebileceğimden emin değilim," dedi.

Yrene başını salladı. "O tür bir sakatlık kendi içinde birçok şeyle yüzleşmeni gerektirir," dedi. Vagonun girişine bakıp gülümsedi. "Kocam ve ben o tür bir yolculuğu deneyimledik."

"Zor muydu?"

"Aklı almaz ölçüde. Fakat başardık. Biz başardık."

Elide durup düşündü. Ardından omuz silkti. "Sanırım önce bu savaştan sağ çıkmamız gerek. Hayatta kalırsak...bu meseleyi konuşabiliriz."

"Haklısın."

Elide kaşlarını çatıp vagonun tavanına baktı. "Acaba orada neler öğrendiler."

Omega'da ve Kuzey Diş'te. Chaol ve diğerleri şimdi orada geride kalan yetiştiriciler ve çobanlarla buluşuyorlardı.

Yrene bundan fazlasını bilmek istemiyordu. Chaol da adamlardan nasıl bilgi alacakları hakkında hiçbir şey söylememişti.

"Ümit edelim de bu berbat yeri ziyaret ettiğimize değsin," diye mırıldandı Yrene. Kalan çayını içti. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Sanki tanrılar ona gülüyordu. Her ikisine de. Vagon kapıları çalınınca Elide aksak adımlarla kapıya gitti. O anda Borte belirdi. Yüzünde alışagelmedik, ciddi bir ifade vardı.

Yrene kendisini alacağı habere hazırlasa da ruk binicisi ona değil, Elide'a seslendi.

Borte nefes nefese "Benimle gelmelisin," dedi. Arcas kızın arkasında bekliyordu. Eyere bir kuş tünemişti. Falkan Ennar. Yrene onun orada bir dost olarak değil, fazladan bir muhafız olarak bulunduğunu fark etti.

Elide "Sorun ne?" diye sordu.

Borte huzursuzca kıpırdandı. Ya sabırsızlıktan ya da gerginlikten. Yrene emin olamadı. "Dağda birini bulmuşlar. Seni orda istiyorlar... Ona ne yapılacağına karar vermek için."

Elide donakaldı. Bir heykel gibi.

Yrene "Kime?" diye sordu.

Borte'nin dudakları gerildi. "Amcasına."

Elide, Arcas'ın üzerine kussa rukhin'lerin sonsuza dek kendisinden uzak durup durmayacağını merak ediyordu. Omega ve Kuzey Diş'in arasındaki köprüye yaptıkları hızlı ve dik uçuşta Elide'ın

elinden gelen bundan ibaretti. Midesindekileri kuşun tüylerine kusmamak. Elide'ı eyerin üzerine çıkarmadan, Falkan geçidin dik yamacından yukarı uçmadan önce Borte, "Onu bulduklarında Kuzey Diş'te saklanıyormuş," demişti. "Kendisini bir ejderha eğiticisi olarak göstermeye çalışmış. Fakat eğiticilerden biri onu ele vermiş. Etkisiz hale getirilir getirilmez Kraliçe Aelin sana haber gönderdi. Amcanı kastediyorum tabii, eğiticiyi değil."

Elide yanıt verememiş, sadece başını sallamıştı. Vernon buradaydı. Geçitte. Morath'te, efendisinin yanında değil; *buradaydı.*

Arcas Kuzey Diş'in geniş açıklığına indiğinde Gavriel ve Fenrys orada bekliyorlardı. Doğanın yonttuğu taşlar açık bir ağız gibi görünüyordu. O ağzın içindekilerin berbat kokusu bir kez daha Elide'ın midesini kaldırdı. Çürük et gibi. Daha da beter. Hiç şüphesiz Valg'lerin kokusu. Fakat nefretin, zulmün; dar ve havasız koridorların kokusu da onların kokusuna karışmıştı.

İki Fey erkeği içeri girip sessizce Elide'ın adımlarına ayak uydurdular. Lorcan'den ya da Aelin'dan hiçbir iz yoktu. Ya da onun amcasından.

Fenrys ve Gavriel'ın Elide'ı geçirdikleri loş koridorların bir kısmında ölü askerler yatıyordu. İçeri akın eden rukhin'ler öldürmüştü onları. Hiçbirinden siyah kan akmasa da o berbat koku yayılıyordu. Bu mekân onları ruhlarına kadar hasta etmiş gibi.

"Hemen ötedeler," dedi Gavriel. Alçak sesle, kibarca.

Elide'ın elleri titremeye başladı. Fenrys bir elini onun omzuna koydu. "Sıkıca bağlandı."

Elide amcasının iplerle ya da zincirlerle bağlanmadığını biliyordu. Muhtemelen ateşle, buzla hatta belki Lorcan'in kendi karanlık gücüyle bağlanmıştı.

Fakat bu da Elide'ı titremekten; köşeden dönüp de kapalı bir kapının önünde dikilen Aelin'ı, Rowan'ı ve Lorcan'i gördüğünde kendisini küçük ve zayıf hissetmekten alıkoymamıştı. Koridorun daha ilerisinde Nesryn, Sartaq ve Lord Chaol onların yanında, onların alacağı kararı bekliyorlardı.

Eldie'ın alacağı kararı. Lorcan'in sert yüzünde bir öfke ifadesi donmuştu. Dipsiz kuyuları andıran gözleri soğuk, geceden kopan bir karanlıkla doluydu. Sessizce "Oraya girmek zorunda değilsin," dedi.

Yüzünden dizginlediği öfkesi okunan Aelin "Seni buraya onunla ne yapacağımıza karar vermen için çağırttık," dedi. "Belki bizden önce onunla konuşmak isteyebilirsin diye."

Rowan'ın ve Lorcan'in belindeki bıçaklara, kraliçenin kıvrılmış parmaklarına bir kez bakması Elide'ın onların amcasıyla nasıl konuşacaklarını anlamasına yetti. "Bilgi almak için ona işkence yapacağınızı mı kastediyorsunuz?" Aelin'ın gözlerine bakamadı.

"Hak ettiğini almadan önce," diye homurdandı Lorcan.

Elide bir sevdiği Fey erkeğine bir de hizmet ettiği kraliçeye baktı. Onlara doğru bir adım attığında topallaması hiç olmadığı kadar belirgindi. "Neden burada?"

Rowan "Henüz nedenini söylemedi," dedi. "Senin burada olduğunu ona söylemesek de bundan kuşkulanıyor." Lorcan'e bir bakış attı. "Karar size ait leydim."

"Ne olursa olsun öldürecek misiniz onu?"

Lorcan "Bunu yapmamızı istiyor musun?" diye sordu. Aylar önce Lorcan'den bunu istemişti. Lorcan de kabul etmişti. Vernon ve ilken'ler Elide'ı kaçırmaya gelmeden önce. Onunla Morath'e gitmektense ölmeyi tercih edecek hale geldiği geceden önce.

Elide iç sesini dinledi. Diğerleri ona sessizlik hakkı tanıdı. "Biz onun kaderine karar vermeden önce kendisiyle konuşmak istiyorum."

Yanıt Lorcan'in başını eğip kapıyı açması oldu. Meşaleler parıldadı. Duvara yaslı çalışma masası olmasa oda boştu. Ve Elide'ın kalın demir zincirlerle bağlamış amcası ahşap bir sandalyede oturuyordu.

Şık giysileri yıpranmış, siyah saçları birbirine girmişti. Onu bağlarlarken mücadele etmiş gibi. Burun deliklerinden birinde kan pıhtılaşmış, burnu şişmişti.

Hatta burnu kırılmıştı.

Elide sağına bakınca Lorcan'in eline bulaşan kanı gördü.

Elide'ın metrelerce ötesinde durduğu Vernon sırtını dikleştirdi. Kapı kapandı. Lorcan ve Aelin sadece birkaç adım gerideydi. Diğerleri koridorda kaldı.

Vernon "Şu aralar ne de güçlü arkadaşlar edinmişsin," dedi.

O ses. Kırık buruna rağmen, o kadife gibi fakat korkunç ses pençelerini Elide'ın teninde gezdirdi. Fakat Elide başını dik tuttu. Gözlerini amcasına dikti. "Neden buradasın?"

Vernon başını Lorcan'e doğru sallayıp sözcükleri uzatarak "Önce o kabadayıyı üzerime salıyorsunuz," dedi, "şimdi de benden istediğiniz yanıtları tatlılıkla almak için bu sevimli kızı mı getirdiniz?" Aelin'a bakıp gülümsedi. "Size özel bir teknik mi bu majesteleri?"

Aelin taş duvara yaslandı. Ellerini ceplerine soktu. Yüzünde insanca hiçbir şey yoktu. Fakat Elide onun ellerinin cebindeyken bile nasıl kımıldadığını fark etti.

Demirlerle bağlanmıştı. Şiddet görmüştü. Daha haftalar önce Vernon'ın yerinde kraliçenin kendisi vardı. Şimdi kraliçe sadece sağlam bir irade sayesinde orada durabiliyor gibiydi. Orada Vernon'dan bilgi koparmak için, Elide'ın hatırına dikiliyordu.

Bunlar Elide'a yeteri kadar güç verdi. Bu sayede amcasına "Aldığın nefesler sayılı, sana o nefesleri zekice kullanmanı tavsiye ederim," dedi.

"Acımasızca." Vernon sırıttı. "Demek damarlarında gerçekten cadı kanı akıyormuş."

Elide buna tahammül edemiyordu. Bu odada onunla olmak. Babası idam edilirken, Elide'ı o kuleye kilitlediği on yıl boyunca gülümseyen adamla aynı havayı solumak. Kaltain'e dokunurken, belki çok daha kötüsünü yaparken ve Elide'ı o yaratıklara gebe kalması için satarken de gülümseyen adamla. "Neden?" diye sordu Elide.

Elide'ın aklına gelen tek soru buydu. "Bunları neden yaptın ki?"

"Nefeslerim sayılı olduğundan," dedi Vernon, "sanırım bunu sana söyleyip söylememem hiçbir şey fark ettirmeyecek." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yapabildiğim için," dedi amcası. Lorcan homurdandı. "Çünkü kardeşim, baban katlanılmaz bir zorbaydı. Hükmetme vasfı sadece benden önce doğmasından ileri geliyordu." Vernon öfkeyle "Bir savaşçı zorba," deyip Lorcan'e sırıttı. Ardından da Elide'a. "Anlaşılan tercihlerin annene çekmiş." Başını nefretle iki yana salladı. "Çok yazık. Nadir bulunan bir güzelliği vardı; bilirsin. Majesteleri kraliçeyi korumaya çalışırken ölmesi ne yazık." Odadaki sıcaklık arttı. Fakat Aelin'ın yüzü ifadesizliğini korudu. "Perranth'te kendisine bir yer bulabilirdi. Tabii eğer..."

Elide "Yeter," dedi. Fakat sesi cılız çıkmadan. Vernon'a bir adım daha yaklaştı. "Demek kıskandın. Babamı. Onun gücünü ve yeteneklerini kıskandın. Karısını kıskandın." Vernon ağzını açmaya yel-

tense de Elide bir elini kaldırdı. "Lafımı bitirmedim."

Vernon gözlerini kırpıştırdı. Elide nefeslerini düzene sokup omuzlarını dikleştirdi. "Neden burada olduğun umurumda değil. Sana ne yapmak niyetinde oldukları da. Fakat şunu bilmen istiyorum ki bu odadan çıktığımda sen bir daha asla aklıma getirmeyeceğim. İsmin Perranth'ten, Terrasen'den, Adarlan'dan silinecek. Senden geriye ne bir fısıltı ne bir yadigâr kalacak. Unutulacaksın."

Vernon'ın beti benzi sarardı. Bir nebze. Sonra gülümsedi. "Perranth'te unutulacak mıyım? Bilmiyormuş gibi konuşuyorsun *Leydi* Elide." Zincirleri elverdiğince öne eğildi. "Perranth artık Morath'in elinde. *Şehrin* yağmalandı."

Sözcüklerin etkisi fiziksel bir darbeden farksızdı. Lorcan'in bile nefesi tutuldu.

Vernon geriye yaslandı. Bir kedi gibi kibirli bir tavırla. "O halde durma, sil beni. Her şey harabeye dönmüşken zor olmayacaktır."

Perranth, Morath'in eline düşmüştü. Elide omzunun üzerinden geriye bakmasa da Aelin'ın gözlerinin çakmak çakmak yandığından emindi. Kötü... Durum beklediğinden çok daha kötüydü. Hızlı hareket etmeliydiler. Kuzeye ellerinden geldiğince çabuk ulaşmalıydılar.

Böylece Elide kapıya doğru döndü. Lorcan uzun adımlarla yürüyüp kapıyı ona açtı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Vernon.

Elide duraksadı. Sonra ağır ağır döndü. "Sana daha ne diyebilirim ki?"

"Bana ayrıntıları sormadın." Bir yılan sırıtışı daha. "Oyunu nasıl oynayacağını hâlâ öğrenememişsin Elide."

Elide da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Senden işitmek istediğim başka hiçbir şey yok." Lorcan ve Aelin'a, koridorda onların yanında bekleyenlere baktı. "Fakat onların hâlâ soruları var."

Vernon'ın yüzü kesilmiş süt rengine çaldı. "Yani beni onların eline mi bırakacaksın, savunmasız halde?"

"Bacağımı iyileştirmeden bıraktığında ben de savunmasızdım," dedi Elide. Yüzüne bir tür soğukkanlılık yerleşmişti. "O zamanlar çocuktum ve hayatta kaldım. Sen erişkin bir adamsın." Yüzüne bir gülümseme oturttu. "Bakalım sen hayatta kalabilecek misin?"

Elide dışarı yürürken adımlarının aksayışını gizlemeye çalışma-

dı. Lorcan'le göz göze geldiğinde ve o gözlerde ışıldayan gururu gördüğünde.

Bir fısıltı... Elide'a kılavuzluk eden o sesten bir fısıltı bile gelmemişti. Sebep korku değildi... Belki de Elide'ın artık bilgelik tanrıçası Anneith'a ihtiyacı yoktu. Belki de tanrıça kendisine ihtiyaç olmadığını biliyordu.

Artık Elide'ın ona ihtiyacı yoktu.

Aelin ağzından çıkacak tek sözcükle Lorcan'in Vernon'ın boğazını parçalayacağını biliyordu. Ya da belki kemiklerini koparacağını. Ya da canlı canlı derisini yüzeceğini. Rowan'ın Cairn'e yaptığı gibi.

Başı hâlâ dik Perranth Leydi'sinin peşinden giderken Aelin neferslerini düzenlemek için kendisini zorladı. Kendisini olacaklara hazırlamak için. Bunların üstesinden gelebilirdi. Ellerinin titreyişini, sırtından aşağı akan soğuk terleri engelleyebilirdi. Öğrenmeleri gereken şeyleri öğrenmek için bu yeni vazifeye katlanmanın bir yolunu bulabilirdi.

Elide koridorda durdu. Gavriel, Rowan ve Fenrys bir adım yaklaştı. Etrafta Nesryn'den, Chaol'dan ya da Sartaq'tan hiçbir iz yoktu. Fakat muhtemelen bir haykırışı onları bu kötü kokan ağıla getirmeye yetecekti.

Tanrılar adına, bu yerin berbat kokusu. Bıraktığı *his*. Aelin son bir saattir insan formuna geri dönmemenin akıl sağlığını ve midesini tehlikeye atmasına değip değmeyeceğini düşünüyordu. Koku duyusunun azaldığı o tanrıların lütfu forma.

Elide belli birine seslenmeden "Ona ne yaptığınız umurumda değil," dedi. Lorcan ölümcül bir ağırbaşlılıkla "Canlı çıkıp çıkmaması umurunda mı peki?" diye sordu.

Elide gölünü verdiği Fey erkeğini süzdü. "Hayır." Aelin az kalsın "*İyi*," diyecekti. Elide "Fakat hızlı olsun," dedi. Lorcan ağzını açacak olsa da Elide başını iki yana salladı. "Babam da öylesini isterdi."

Hepsini cezalandır... Kaltain, Aelin'dan bunu yapması için söz almıştı. Elide'ın Aelin'a anlattıklarına bakılırsa Vernon, Kaltain'in listesinde üst sıralarda yer alıyor olmalıydı.

"Önce onu sorgulamamız gerek," dedi Rowan. "Bakalım neler biliyor."

"O halde sorgulayın," dedi Elide. "Fakat zamanı gelince çabuk olsun."

Fenrys sesli düşünerek "Çabuk olacak," dedi, "fakat acısız olacak mı?"

Elide'ın yüzünde soğuk, amansız bir ifade vardı. "Buna siz karar verebilirsiniz."

Lorcan'in gaddar gülümsemesini ve Fey erkeğinin belinde ışıldayan, Rowan'ınkinin ikizi savaş baltasını gören Aelin neler olacağını anlamıştı.

Avuçları terledi. Vernon'ı bağladıklarından beri de terliyordu. Demir zincirleri gördüğünden beri.

Aelin büyüsüne uzandı. Azgın alevlere değil, serinleten su damlasına. Onun sessiz şarkısını dinleyip içinde dolanmasına izin verdi. Ardından ne istediğini biliyordu. Lorcan odanın kapısına doğru bir adım attı. Fakat Aelin onun önüne çıktı. "İşkenceyle ondan bir şey öğrenemeyiz," dedi Aelin.

Elide bile buna şaşırdı. Aelin "Vernon oyun oynamayı seviyor," dedi. "O halde oynayalım."

Rowan'ın gözleri ışıldadı. Aelin'ın ellerindeki terin kokusunu alıyormuş, yapacaklarını eski tarzda yaparlarsa... Aelin'ın Kuzey Diş'in yamacından aşağı kusacağını biliyormuş gibi.

Lorcan "Kırılan kemiklerin gücünü asla hafife alma," diye karşılık verdi.

Rowan, Lorcan'e değil; Aelin'a "Ondan neler koparabileceğine bir bak," dedi. Lorcan döndü. Ağzını açacak oldu. Fakat Rowan "Hemen şimdi, burada nasıl bir saray meclisi olacağımıza karar verebiliriz," dedi. "Düşmanlarımız gibi mi davranacağız, yoksa onların iradesini kırmak için onlardan farklı yöntemler mi geliştireceğiz?"

Eşi gözlerini onun gözlerine dikti. O gözlerdeki anlayışa. Lorcan hâlâ tartışacak gibiydi. Bileklerinde o eski zincirlerin hayalet dokunuşuyla, yüzünde o maskenin ağırlığıyla Aelin "Önce benim yöntemimle yapacağız," dedi. "Onu yine öldürebilirsin. Fakat önce benim yöntemimi deneyeceğiz." Lorcan itiraz etmeyince "Bize biraz bira lazım," dedi.

Aelin soğuk birayla dolu maşrapayı Vernon'ın oturduğu masanın üzerinde kaydırdı. Vernon'ın zincirleri ellerini kullanabileceği kadar gevşetilmişti. Vernon'ın bir tek yanlış hareketinde Aelin'ın ateşi onu eritecekti. Odada sadece Aslan ve Fenrys kapıların yanında nöbet tutuyordu.

Aelin, Rowan'a ve Lorcan'e koridorda kalmalarını emrettiğinde ikisi homurdanmışsa da Aelin onlara orada olmalarının çabasını baltalamaktan öte bir işe yaramayacağını söylemişti.

Aelin kendi maşrapasındaki birayı yudumlayıp bir inilti çıkardı. "Tuhaf bir gün, düşmanımın bira zevkini öveceğim aklıma gelmezdi."

Vernon maşrapaya kaşlarını çatarak baktı.

"Zehirli değil," dedi Aelin. "Öyle olması amacımıza uygun düşmezdi."

Vernon birayı azıcık yudumladı. "Sanırım niyetin beni birayla ayartıp istediğini öğrenmek için iki sıkı dostmuşuz gibi benimle sohbet etmek," dedi.

"Diğer yolu mu tercih ederdin?" Aelin hafifçe gülümsedi. "Ben kesinlikle etmezdim."

"Yöntemler değişebilir. Fakat sonuçlar aynı olacak."

"Bana ilginç bir şey söyle Vernon. Belki o zaman sonuç değişebilir."

Vernon'ın gözleri Aelin'ın üzerinde gezindi. "Senin büyüyüp böyle bir kraliçe olacağını bilseydim belki Adarlan'ın önünde diz çökmeye tenezzül etmezdim." Sinsice bir gülümseme. "Annenden ve babandan çok farklısın. Baban hiçbirine işkence etmiş miydi?"

Aelin sataşmaya aldırış etmeden birayı yudumladı. Sıvıyı ağzının içinde çalkaladı. O yerdeki kötü kokuyu bu şekilde giderebilecekmiş gibi. "Güç kazanmaya çalışsan da başaramadın. Önce Elide'dan çalarak, sonra da Erawan'e Elide'ı satmaya çalışarak. Morath, Perranth'i yağmaladı. Şüphesiz şimdi de Orynth'e yürüyor. Fakat biz seni burada buluyoruz. Saklanır halde." Biraz daha bira içti. "Bunu gören Erawan'in artık yeni bir gözdesi olduğunu düşünebilir."

"Belki de beni buraya göndermesinin bir nedeni vardır, majesteleri."

Aelin'ın büyüsü çoktan Vernon'ı yoklamıştı. Adamın göğsünde demir bir kalbin ya da Wyrd taşının atmadığından emin olmak için.

"Bence sen bir kenara atıldın," dedi Aelin. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Bence artık Erawan'in işine yaramaz oldun. Özellikle de Elide'ı yeniden ele geçirmekte başarısız olmanın ardından. Erawan bir dalkavuğu tamamen başından atmak istemese de senin mızırdanmanı çekmek de istemedi. Bu yüzden de buradasın." Eliyle odaya, tepelerinde yükselen dağa işaret etti. "Güzel Ferian Geçidi'nde."

"Baharda güzel bir yer oluyor," dedi Vernon.

Aelin gülümsedi. "Bir kez daha, bana ilginç bir şey söyle. Belki o zaman gelecek baharda burayı görebilirsin."

"Buna yemin eder misin? Tahtın üzerine? Beni öldürmeyeceğine yemin eder misin?" Aelin'ın arkasında ifadesizce dikilen Fenrys ve Gabriel'a şöyle bir baktı. "Ya da arkadaşlarının hiçbirinin öldürmeyeceğine?"

Aelin gülümsedi. "Elini göstermeden önce biraz daha dayanırsın diye ummuştum," dedi. Birasının kalanını içti. "Fakat evet. Bildiklerini bize anlatırsan yemin ederim ki ne ben ne de dostların seni öldüreceğiz."

Fenrys irkildi. Vernon'ın Aelin'ın sözünde samimi olduğundan, niyetlerinin onu öldürmek olmadığından emin olması için bu kadarı yeterliydi.

Vernon birasını uzun uzun içti. Ardından "Maeve, Morath'e geldi," dedi.

Aelin oturduğu için memnundu. Ayakta olsa dengesini kaybedebilirdi. Yüzüne sıkkın, donuk bir ifade yerleştirdi.

"Onunla ittifak kurmak için," diye ekledi Vernon.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Oda hafifçe dönüyordu. Annesinin büyüsünden o damla da Aelin'i sakinleştirememişti. Beter... Vernon'ın dudaklarından çıkacağını düşündüğü her şeyden beterdi bu.

"Maeve ordusunu getirdi mi?" Soğuk, telaşsız sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Sadece kendisi gelmiş."

"Ordusu yok mu... Bir tek asker bile mi yok?"

Vernon içkisinden tekrar içti. "Erawan beni gecenin bir yarısı sepetleyene kadar ortalıkta ordu falan görmedim. Benim çok soru sormaya başladığımı öne sürüp burada görev almamın *bana daha uygun düşeceğini* söyledi."

Erawan ya da Maeve biliyor olmalıydı. Bir şekilde. Aelin ve dostlarının yollarının buraya düşeceğini bildiklerinden karşılarına Vernon'ı çıkarmışlardı. Onlara bunları anlatması için.

"Ordusunun nerede olduğunu söyledi mi?" Terrasen'de olmamalıydılar... Terrasen'e gitmişlerse...

"Söylemedi. Fakat bana kalırsa Maeve'in kuvvetleri kıyıya yakın bir yerde kaldı. Nereye yelken açacaklarına dair emirleri beklemek üzere."

Aelin gitgide artan bulantısını bastırdı. "Maeve ve Erawan'in ne planladıklarını öğrendin mi?"

"Bahse girerim planları seninle yüzleşmektir."

Aelin yüzüne sıkkın ve sıradan bir maske oturtup sandalyesine sırtını yasladı. "Erawan'in üçüncü Wyrd anahtarını nerede tuttuğunu biliyor musun?"

"O da ne?"

Yanıltıcı bir soru değildi bu. "Siyah bir taş parçası... Kaltain Rompier'in koluna yerleştirilen taş gibi."

Vernon gözlerini yumdu. "Biliyorsun, onda da ateş gücü vardı. Erawan o taşı *senin* koluna yerleştirse neler olabileceğini düşündüğümde bile ürperiyorum."

Aelin onu duymazlıktan geldi. "E?"

Vernon birasını bitirdi. "Elinde Kaltain'in kolundakinden başka bir taş olup olmadığını bilmiyorum."

"Vardı. Var."

"O halde onun nerede olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek taş kurnaz yeğenimin çaldığı."

Aelin dişlerini sıkmaktan kaçındı. Maeve ve Erawan... Bir olmuşlardı. Ayrıca diğer iki taşı taşıyan Dorian'ın ve Manon'ın nerede olduklarından hiç haber yoktu.

Aelin üzerine gelmeye başlayan duvarlara, sırtından aşağı akan soğuk tere aldırış etmedi. "Maeve neden Erawan'le ittifak kurdu?"

"O tartışmanın bir parçası olmama izin verilmedi. Apar topar buraya gönderildim." Yüzünde öfke belirip kayboldu. "Fakat Maeve'in nasılsa...Erawan üzerinde etkisi var."

"Burada, geçitte konuşlandırılan Demirdiş kuvvetine ne oldu?"

"Kuzeye çağrıldılar. Onlara sınırda ve Perranth'te orduyu bozguna uğrattıktan sonra yola çıkan birliğe katılma emri verildi."

Tanrılar adına. Aelin'ın kafasının içindeki gürlemeyi bastırıp sağlıklı bir şekilde düşünebilmesi için o güne dek aldığı tüm eğitime başvurması gerekti.

Vernon kıkırdayıp "Yüz bin asker Orynth'e yürüyor," dedi. "Şu senin ateşin onları durdurmaya yetecek mi?"

Aelin bir elini Goldryn'in kabzasına koydu. Kalbi küt küt atıyordu. "Şehirden ne kadar uzaktalar?"

Vernon omuz silkti. "Demirdiş birliği burayı terk ettiğinde birkaç günlük mesafedeydiler."

Aelin mesafeyi, araziyi ve kendi ordularının büyüklüğünü hesapladı. Hava şartları engel olmazsa en iyi ihtimalle iki hafta sürecek bir yoldu. Gür ormanda ve düşman topraklarında iki hafta.

Asla zamanında yetişemezlerdi.

"Maeve ve Erawan onlara katılmaya gidecek mi?"

"Bence evet. Bana açıklanmayan nedenlerden ötürü ilk gruba katılmayacaklar. Fakat Orynth'e gidecekler. Seninle orada karşı karşıya gelecekler."

Aelin'on boğazı kurudu. Ayağa kalktı.

Vernon ona kaşlarını çattı. "Erawan'in zayıf yanlarını ya da sana ne sürprizler planlandığını sormayacak mısın?"

"Bilmem gereken her şeyi öğrendim." Aelin çenesiyle Fenrys ve Gavriel'a işaret etti. Fenrys duvardan ayrılıp kapıyı açtı. Gavriel ise bir kez daha Vernon'ın zincirlerini sıktı. Onu sandalyeye tutturduktan sonra ellerini kollarını bağladı.

"Zincirlerimi çözmeyecek misiniz?" diye sordu Vernon. "Sana istediğini verdim."

Aelin koridora bir adım attı. Lorcan'in yüzündeki öfke gözünden kaçmamıştı. Lorcan her kelimeyi işitmişti. Aelin'ın Vernon'ın öldürülmeyeceğine dair yeminini de.

Aelin omzunun üzerinden Vernon'a çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Zincirlerini çözeceğime dair tek kelime etmedim."

Vernon donakaldı.

Aelin omuz silkti. "Sana *bizden* birinin seni öldürmeyeceğini söyledim. O zincirlerden kurtulamıyor olman bizim suçumuz değil, öyle değil mi?"

Vernon'ın yüzündeki kan çekildi.

Aelin sessizce "On yıl boyunca dostumu zincire vurup bir kuleye kapattın," dedi. "Bakalım bu deneyim hoşuna gidecek mi?" Gülümsemesi gaddar bir hal aldı. "Fakat buradaki eğiticilerle işimiz bittiğinde seni besleyecek kimse kalacağını sanmam. Ya da sana su getirecek. Hatta çığlıklarını işitecek. Bu yüzden sonun gelmeden önce on yıl yaşayabileceğini sanmam. Fakat iki gün? Üç gün? O kadar yaşarsın bence."

Gavriel, Vernon'ı içeriye kapatmak için kapı tokmağına uzanınca Vernon "Lütfen," dedi.

Aelin gözlerini Vernon'ın gözlerinden ayırmadan "Marion hayatımı kurtardı," dedi. "Ve sen onu öldüren adama seve seve itaat ettin. Belki de Adarlan Kralı'na bizi nerede bulabileceğini söyledin. Hepimizi."

"Lütfen!" Vernon'ın sesi tiz bir çığlık gibi çıkmıştı.

Aelin "O bira maşrapasını sonraya saklasan senin için daha iyi olurdu," deyip Gavriel'a başıyla işaret etti.

Kapı kapanırken Vernon çığlık atmaya başladı. Aelin anahtarı çevirdi.

Koridora sessizlik çöktü.

Aelin, Elide'ın şaşkın bakışıyla karşılaştı. Yanındaki Lorcan'in yüzünde vahşi bir keyif vardı.

Aelin anahtarı Elide'a uzatıp "Bu şekilde hızlı olmaz," dedi.

Vernon çığlıklar atmaya, geri gelmeleri ve zincirlerin çözmeleri için yakarmaya devam etti.

Elide kapalı kapıyı inceledi. O kapının ardındaki çaresiz adamı.

Perranth leydisi kendisine uzatılan anahtarı aldı. Cebine attı. "O odayı mühürlemenin daha iyi bir yolunu bulmalıyız."

Aelin Kuzey Diş'in balkonlarından birinin tırabzanına abanıp geçitte toplanan orduya baktı. Vernon'ın zincirlenmiş halde oturduğu odayı kalıcı bir şekilde mühürleme işini bitiren arkadaşları da şimdi oraya gidiyorlardı. Aelin, Rowan'a "En büyük korkumuz doğrulandı," dedi. İkisinin de arkadaşlarına katılması gerekse de Aelin bir süre orada beklemeyi seçmişti.

Rowan bir elini Aelin'ın omzuna koydu. "Onlarla yüzleşeceğiz. Maeve'le ve Erawan'le."

"Ve Orynth'e yürüyen yüz bin askerle, öyle mi?"

Rowan sadece "Birlikte, Ateşyürek," dedi.

Aelin, Rowan'ın yüzünde sadece yüzyıllar süren eğitim ve serinkanlı muhakeme buldu. Bir de o yılmaz iradeyi.

Aelin başını Rowan'ın omzuna yasladı. Şakağı hafif zırha gömüldü. "Başaracak mıyız? Bu dünyadan geriye bir şeyler kalacak mı?"

Rowan, Aelin'ın yüzüne düşen saçları eliyle geriye attı. "Çabalayacağız. Elimizden gelen o kadar." Yüzyıllarca ölüm tarlalarını arşınlayan bir kumandanın sözleri.

Rowan, Aelin'ın ellerini tuttu. Birlikte aşağıdaki orduya baktılar. O ordunun verdiği bir parça kurtuluş ümidine.

Aelin üç ay boyunca büyüsünün derinlerine inerek topladığı gücü Maeve'e değil, o orduya harcamakla budalalık mı etmişti? Maeve'e *ve* Erawan'e? Şimdiden güç toplamaya başlasa da asla aynı etkiyi yaratamazdı.

Rowan, Aelin'ın düşüncelerini yüzünden okuyup "Eğer sorularının yükünü omuzlarına bindirme," dedi.

Aelin sessizce *"Ne yapacağımı bilmiyorum,"* dedi.

Rowan, Aelin'ın başının tepesine bir öpücük kondurdu. *Birlikte.*

Ve rüzgâr dağlarda uğuldarken Aelin eşinin de belki bir çözümü olmadığını fark etti.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Ren Büyük Salon'un gürleyen ateşinde ellerini ısıtırken "Yüz bin," diye mırıldandı. Morath okçularının cadı kulelerini kaybetmelerinin intikamını almak için gerçekleştirdikleri misillemede Sessiz Suikastçılar'dan ikisini kaybetmişlerdi. Neyse ki kayıplar bununla sınırlıydı.

Yine de akşam yemeğinde kasvetli bir hava hâkimdi. Kimse doğru dürüst yemek yememişti. Karanlık çöküp de düşmanın kamp ateşleri yandığında ve ateşlerin sayısının sayamayacakları kadar çok olduğunu gördüklerinde hepsinin iştahı kapanmıştı.

Herkes uyumak için odalarına çekildiğinde Aedion oradan ayrılmamış, yanında sadece Ren kalmıştı. Lysndra hâlâ korkudan titreyen Evangeline'i odasına götürmüştü. Sabahın neler getireceğini ancak tanrılar bilirdi. Belki de artık eve tek dönüş yolları bir demir kutuya hapsedildiğinden tanrılar onları bir kez daha terk etmişti. Ya da tüm desteklerini Dorian Havilliard'a yoğunlaştırmışlardı.

Ren uzun bir nefes verdi. "Buraya kadarmış, değil mi? Yardımımıza gelecek kimse kalmadı."

Aedion şömine rafına yaslanıp "Hoş bir son olmayacak," dedi. "Özellikle de üçüncü kuleyi yeniden işler hale getirdiklerinde."

Artık Morath'i gafil avlamak için ikinci bir fırsatları olmayacaktı.

Aedion çenesiyle genç lorda işaret etti. "Biraz dinlenmelisin."

"Ya sen?"

Aedion öylece alevlere baktı.

Ren "Bu bir onur olurdu," dedi. "Bu saray meclisinde hizmet etmek. Senin yanında."

Aedion gözlerini kapatıp yutkundu. "Gerçekten öyle olurdu."

Ren, Aedion'ın omzunu sıvazladı. Adından koridordan Ren'in uzaklaşan adımlarının sesi geldi.

Aedion titreyen ateşin ışığında birkaç dakika daha yalnız kaldı. Sonra gözüne uyku girdiği kadar uyumak üzere yatağına gitti.

Doğu kulesinin girişine az kala onu gördü.

Lysandra durdu. Elindeki fincanda dumanı tüten süt olduğu anlaşılıyordu. "Evangeline için," dedi. "Uyuyamıyormuş."

Kız bütün gün titriyordu. Masaya her an kusacakmış gibi bir hali vardı.

Aedion sadece "Onunla konuşabilir miyim?" diye sordu.

Lysandra ağzını açtı. Hayır diyecekmiş gibi. Aedion da ısrar etmeye niyetli değildi. Fakat Lysandra başını yana eğdi. Kuzey kulesine giden yol boyunca sessizce yürüdüler. Sonra merdivenden çıktılar. Yukarı, daha yukarı. Rose'un eski odasına. Ren o odayı yeniden elden geçirmiş olmalıydı. Kapı aralıktı, sahanlığa altın sarısı ışık vuruyordu.

Lysandra "Sana biraz süt getirdim," dedi. Merdiven çıkmak onu biraz yormuştu. Aedion sıcak odaya girince Lysandra "Arkadaş da getirdim," diye ekledi. Yıllarca ihmal edilmişse de Rose'un kraliyet şatosundaki odasına zarar gelmemişti. O haldeki birkaç odadan biriydi.

Aedion'ı görünce Evangeline'in gözleri kocaman açıldı. Aedion kıza gülümsedi. Ardından yatağın kenarına tünedi. Evangeline, Lysandra'nın yatağın kenarına oturup uzattığı sütü aldı. Fincanı saran parmaklarının eklemleri ağardı.

Aedion kıza "İlk muharebemden önce bütün gece tuvalete kapanırdım," dedi.

Evangeline tiz bir sesle "Sen mi?" dedi.

Aedion gülümsedi. "A, evet. Eski Muhafız Kıtası Yüzbaşısı Quinn şafak söktüğünde içimin boşalmamasının mucize olduğunu söylerdi." Aedion akıl hocası ve dostu olan, büyük bir hayranlık duyduğu adamdan bahsettiğinde yüreğinde eski bir sızı duydu. Aedion gibi o da bu şehrin ötesindeki ovada son direnişini gerçekleştirmişti.

Evangeline hafifçe güldü. "Bu çok ilginç."

"Kesinlikle öyleydi," dedi Aedion. Lysandra'nın da bir nebze gülümsediğine yemin edebilirdi. "Bu yüzden sen şimdiden benden *çok daha* cesursun."

Evangeline "Az önce kustum," dedi.

Aedion gizli bir bilgi veriyormuş gibi Evangeline'e "Altına sıçmaktan iyidir tatlım," dedi.

Evangeline öyle bir güldü ki süt dökülmesin diye elindeki fincana yapışmak zorunda kaldı.

Aedion sırıtıp Evangelie'in kızıl-altın sarısı saçlarını karıştırdı. Evangeline sütünü yudumlarken "Muharebe pek hoş olmayacak," dedi. "Muhtemelen yeniden kusacaksın. Fakat bu korkunu unutma, olur mu? Mücadele etmeye değer bir şeylere sahip olduğun anlamına gelir bu korku... Çok değer verdiğin, kaybetmenin hayal edebileceğin en kötü kader olduğu bir şey." Buzlanmış pencerelere işaret etti. "Ovadaki şu pislikler var ya? Onlar da eksik olan bu." Elini Evangeline'in elinin üzerine koyup kızın elini hafifçe sıktı. "Onların uğruna savaşacakları *hiçbir şey* yok. Sayımız onlar kadar çok olmasa da *bizim* savunmaya değecek bir şeylerimiz var. Bu yüzden de korkumuzu alt edebiliriz. Onlara karşı savaşabiliriz. Sonuna dek. Dostlarımız, ailemiz için..." Bu sözlerin ardından Evangeline'in elini bir kez daha sıktı. "Sevdiklerimiz için..." Cesaret edip gözlerini yeşil gözleri yaşaran Lysandra'ya çevirdi. "Sevdiklerimiz için korkumuzu yenebiliriz. Yarın bunu anımsa. Kussan, bütün geceyi tuvalette geçirsen de. Uğruna savaşacak bir şeylerimiz olduğunu ve bunun bizi hep galip getireceğini unutma."

Evangeline başını salladı. "Unutmayacağım."

Aedion bir kez daha kızın saçlarını karıştırıp kapıya yürüdü. Eşikte durdu. Lysandra'yla göz göze geldi. Lysandra'nın zümrüt yeşili gözleri ışıl ışıldı. "On yıl önce ailemi kaybettim. Yarın yeni ailem için savaşacağım."

Sadece Terrasen, krallığın saray meclisi ve halk için değil. Bu odadaki iki hanım için de savaşacaktı.

Nihayetinde o şey hep sen ol istedim.

Bu sözleri söylemesine ramak kalmıştı. Yüzüne keder ve özlemi akla getiren bir ifade oturan Lysandra'ya az kalsın bunları söyleyecekti.

Fakat Aedion odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Lysandra çok az uyuyabildi. Ne zaman gözlerini yumsa Aedion'ın yüzündeki ifade gözlerinin önüne, sözleri kulaklarına geliyordu. Aedion bu muharebeden sağ çıkmayı ummuyordu. Hiçbirinin sağ çıkacağını ummuyordu. Lysandra onun arkasından gitmeliydi. Onun peşi sıra kule merdivenlerinden çıkmalıydı. Fakat bunu yapmamıştı.

Şafak söktü. Güneşli bir gün ağardı. Böylece kendilerini bekleyen ordunun büyüklüğünü daha iyi görebileceklerdi.

Lysandra, Evangeline'in saçlarını ördü. Kız düne göre daha dik yürüyordu. Bunun için Lysandra Aedion'a teşekkür edebilirdi. Dün gece kızın uyumasını sağlayan sözlerinden dolayı.

Sessizce belki son kahvaltılarını yiyecekleri Büyük Salon'a yürürlerken Evangeline'in başı dikti.

Neredeyse salona varmışlardı ki yaşlı bir ses geldi. "Biraz konuşmak istiyorum."

Darrow.

Evangeline, Lysandra'dan önce döndü. Yaşlı lord çalışma odası olduğu anlaşılan odanın kapısından el edip onları içeri çağırdı. Lysandra'nın yüzündeki hoşnutsuzluğu fark edince "Uzun sürmeyecek," dedi.

Lysandra *hoş* görünmeye hiç niyeti olmadığı adamlara *hoş* görünmekten bıkmıştı.

Evangeline sessiz bir soru sorar gibi Lysandra'ya baktı. Lysandra ise çenesini yaşlı adama çevirdi. "Peki."

Çalışma odası kitap yığınlarıyla doluydu. Duvarlarda, zeminde yığınlar. Binin üzerinde kitap. Çoğu eskimiş, dökülüyordu.

Darrow "Orynth Kütüphanesi'ndeki kutsal metinlerin sonuncusu," dedi. Dar bir cam pencerenin önünde, üzerine kâğıtlar yığılmış masaya yürüdü. "Baş akademisyenlerin on yıl önce kurtarabildikleri her şey."

Çok az. Aelin'ın neredeyse efsanevi kütüphanede bir zamanlar var olduğunu söylediği kitapların sayısına göre çok az.

Darrow masanın arkasına geçip "Kralın ölümünden sonra bunları gizlendikleri yerden çıkardım," dedi. "Budalaca bir iyimserlikti sanırım."

Lysandra yığınlardan birinin başına gidip kitaplardan birinin adına baktı. Bilmediği bir dildeydi.

Darrow kısık sesle "Bir zamanlar büyük olan bir medeniyetin kalıntıları," dedi.

Lysandra'nın dönüp bakmasına neden olan da Darrow'un sesindeki o farklı tını oldu. Ondan ne istediğini soracakken adamın sağ elinin yanında duran şeyi gördü.

Bir iskambil kâğıdından daha büyük olmayan bir kristalin içindeki kırmızı ve turuncu çiçek. Çiçek ismine yakışır bir şekilde parıldıyordu.

"Krallaralevi," diye mırıldandı Lysandra. Kendisini tutamayıp çiçeğe yaklaştı.

Aelin ve Aedion, Lysandra'ya Brannon'ın bu kıtaya adım atmasıyla açan, onun getirdiği barışın kanıtı olan efsanevi çiçekten bahsetmişlerdi.

O eski zamanlardan beri nadiren, tek tek çiçeklere rastlanmıştı. Öyle az görülüyorlardı ki açmaları ülkenin Terrasen tahtına geçen hükümdarı kutsadığına dair bir işaret olarak görülüyordu.

Aelin, Darrow'un masasındaki kristalin içine kapatılmış çiçeğin Orlon'un, Darrow'un ömrü boyunca sevdiği Orlon'un, hükümdarlığı sırasında ortaya çıktığını söylemişti.

Darrow krallaralevine bakıp hüzünle gülümseyerek "Baş Akademisyenler Adarlan işgali sırasında kitapları kaçırdılar," dedi. "Ben de bunu."

Geyik boynuzu taht, taç... Hepsi yok edilmişti. Bu hazine hariç. Galathynius ailesine ait tüm eşyalar kadar önemliydi çiçek.

Masanın başına gelen Evangeline "Çok güzel," dedi. "Fakat çok küçük."

Lysandra adamın dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığına yemin edebilirdi. "Öyle," dedi Darrow. "Sen de öylesin."

Lysandra, Darrow'un sesindeki yumuşamayı, merhameti beklemiyordu. Sonrasında gelen sözlerini de.

Darrow, Evangeline'e "Gün ortası gelmeden muharebe başlayacak," dedi. "Bana öyle geliyor ki burada bana yardım edecek kıvrak zekâlı ve benden hızlı yürüyen birine ihtiyacım olacak. Şatodaki kumandanlarımıza mesajlar göndermesi ve gerektiğinde bana malzeme getirmesi için."

Evangeline başını yana eğdi. "Benden yardım mı istiyorsunuz?"

"Anladığım kadarıyla seyahatlerinde savaşçılardan eğitim almışsın."

Evangeline soran gözlerle Lysandra'ya baktı. Evangelien hamisine başını salladı. Yolda Evangeline'in kılıç kullanma ve ok atma hakkında temel bilgileri alması için çabalamışlardı.

Küçük kız yaşlı krala başını salladı. "Biraz yeteneğim olsa da Aedion gibi değilim," dedi.

Darrow alaycı bir tavırla "Onun gibisi çok azdır," dedi. "Fakat bana korkusuz yürekli ve becerikli biri gerek. Sen o kişi misin?"

Evangeline bir kez daha Lysandra'ya bakmadı. Çenesini kaldırıp "Öyleyim," dedi.

Darrow hafifçe gülümsedi. "O halde Büyük Salon'ın yolunu tut. Kahvaltını yap. Buraya döndüğünde seni bekleyen bir zırh olacak."

Zırh sözünü işiten Evangeline'in gözleri kocaman açıldı. O gözlerde korkudan eser yoktu.

Lysandra, Evangeline'e "Aşağı in," dedi, "bir dakika sonra yanına geleceğim."

Hızla dışarı çıkan Evangeline'in saç örgüsü havalandı.

Lysandra ancak Evangelie'in aşağı kata indiğinden emin olduğunda "Neden?" diye sordu.

"Sanırım bu soru çocuğu benim için çalışmasına izin vereceğin anlamına geliyor."

"Neden?"

Darrow içinde krallaralevinin olduğu kristali eline aldı. "Kime sadık olduğu açığa çıkan Nox Owen'ın artık bana faydası yok. Aedion'ın emri üzerine bir yerlere gitti; tanrılar bilir nereye." Kristali ince parmaklarında çevirdi. "Fakat bunun ötesinde hiçbir çocuk dostlarının katledilişine şahit olmamalı. Onu meşgul etmek, ona dar bir nüfuz alanı sağlamak onu her korkunç seste ve ölümde ödünün kopacağı kuzey kulesine kapatmaktan iyidir."

Lysandra gülümsemedi. Başını da eğmedi. "Bunu bir fahişenin vesayeti altındaki bir kız için yapacaksın demek?"

Darrow kristali bıraktı. "On yıl önceden aklımda en çok kalan çocukların yüzleri. Orlon'un yüzünden çok hatırladığım. Dün o orduya bakan Evangeline'in yüzü... Geçmişte gördüğüm o aynı ümitsizliği gördüm onun yüzünde. Katıksız bir pislik olduğumu düşünebilirsin,

Aedion da aynısını söylerdi... Fakat sandığın kadar kalpsiz değilim." Açık kapıya işaret etti. "Ona göz kulak olacağım."

Lysandra ne diyeceğinden emin olamadı. Onun yüzüne tükürüp teklifinin cehennemin dibine kadar yolu olduğunu mu söylemeliydi? Fakat Evangeline'in gözlerindeki o pırıltı. Odadan koşa koşa çıkışı... Amaç. Darrow ona amaç ve kılavuzluk sunuyordu.

Bu yüzden Lysandra sırtını odaya, o kıymetli hazineye, altından değerli kitaplara döndü. Darrow'un sessiz ve yaslı yoldaşlarına. "Teşekkür ederim."

Darrow eliyle Lysandra'ya gidebileceğini işaret etti ve kaldığı yerden masasındaki kâğıtları incelemeye devam etti. Fakat gözler yazıları takip etmiyordu.

Şehrin mazgallı siper duvarlarında askerler sıralanmıştı. Yaklaşan ordu karşısında hepsinin yüzü ifadesizdi.

Tanrılara şükürler olsun ki cadı kulesi hâlâ devrikti. Fakat Aedion uzaktan bile askerlerin hasarlı tekerleği onarmak için didindiklerini görebiliyordu. Fakat dün etkisiz hale getirilen ejderhanın yerini bir başkası almadan yakın zamanda hareket etmesi olası değildi. Fakat bu bile o günü daha kolaylaştırmayacaktı. Hayır, o gün canları yanacaktı.

Elgan "Bir saat içinde okçuların menziline girecekler," diye rapor verdi. Darrow'un emirlerinin cehenneme kadar yolu vardı. Kyllian hâlâ generaldi, evet. Fakat Aedion'ın arkadaşına ulaşan her mesaj Aedion'a da ulaşıyordu.

"Iskalamamaları gerektiğini hatırlatın onlara. Hedeflerini iyi seçsinler."

Bela'ya bunları söylemenin gereği yoktu. Diğerleri... Onlar da bu muharebelerde rüştlerini ispatlamışlarsa da bir hatırlatma yapmanın kimseye zararı olmazdı.

Elgan şehir duvarlarının Ren ve Fey asillerinin okçular için en avantajlı gördükleri noktalara yerleştiler. Yüz bin askere karşı tek yapacakları safları zayıflatmak olsa da düşmanın duvarlara hiçbir engelle karşılaşmadan hücum etmesine göz yummak da düpedüz

delilik olurdu. Sonlarıyla buluşmadan önce içerideki insanların cesaretini kırarlardı.

Ren "O da ne?" diye mırıldandı. Eliyle ufka işaret etti.

Keskin... Ren'in gözleri çoğu insandan keskin olmalıydı. Çünkü Aedion'ın ufukta gördüğü şey hâlâ bir karaltıdan ibaretti.

Bir nefeslik süre geçti. Karaltı şekil almaya, mavi göğe yükselmeye başladı.

Onlara doğru *uçuyordu.*

"Ilken'ler mi?" Ren gözlerini kısıp ışığa karşı ellerini gözlerine siper etti.

"Fazla büyük bir şey," diye mırıldandı Aedion.

Yakınlaştıkça kalabalık ordunun üzerinde uçan şey daha belirgin hale geliyor, büyüyordu.

Aedion "Ejderhalar," dedi. Kanı dondu.

Demirdiş hava birliği nihayet savaşa katılmıştı.

"Tanrılar adına," diye fısıldadı Ren.

Orynth karadan bir kuşatmaya direnebilirdi. Birkaç gün ya da haftalarca. Fakat bir şekilde dayanabilirlerdi.

Fakat o ejderhaların sırtında uçan bin kadar Demirdiş cadısı varken...düşmanın şehri, şatoyu yok etmesi için o cehennemden çıkma kulelere ihtiyacı olmayacaktı bile. Şehrin kapılarını ve duvarlarını yıkıp Morath sürülerini içeri salmak için.

Askerler ejderhaları fark etmeye başladılar. Mazgallı siperlerde, arkalarında yükselen şatoda insanlar haykırıyordu.

Bu kuşatmanın kuşatmaya dönüşme fırsatı bile olmayacaktı.

Her şey o gün bitecekti. Saatler içinde.

Telaşlı ayaklar durdu. Gelen Lysandra'ydı. Soluk soluğa kalmıştı. "Bana ne yapacağımı, nereye gideceğimi söyle." Zümrüt yeşili gözlerinde dehşet vardı... Çaresizlik, dehşet ve ümitsizlik. "Bir ejderhaya dönüşüp elimden geldiğince onları..."

"Binin üzerinde Demirdiş var," dedi Aedion. Sesi kendi kulaklarına bile cansız gelmişti. Lysandra'nın korkusu Aedion'ın içindeki keskin, tehlikeli bir şeyleri bilemişti. Fakat elini ona uzatmaktan kaçındı. "Ne senin ne benim elimizden bir şey gelir."

Demirdişlerden bir kaçı Rifthold'u saatler içinde yağmalamıştı.

Bu ordu...

Aedion nefeslerine, başını dik tutmaya odaklanırken askerler duvarlardaki konumlarını terk etmeye başladılar.

Kabul edilemezdi bu.

"OLDUĞUNUZ YERDE KALIN," diye haykırdı Aedion. *"SAFLARI KORUYUN, GERİ ÇEKİLMEYİN."*

Haykırılan emir en azından kaçmaya hazır görünenleri durdurmuştu. Fakat titreyen kılıçları, yükselen korkuyu durdurmadı. Aedion, Lysandr ve Ren'e doğru döndü. "Rolfe'un ateş mızraklarını yüksek kulelere ve binalara çıkarın. Demirdişler'i havada yakıp yakamayacaklarını görelim."

Ren duraksayınca Aedion *"Hemen yap dediğimi,"* diye hırıldadı; Korsan Lord'un Mycenia askerleriyle dikildiği yere koştu.

Lysandra alçak sesle "Hiçbir faydası olmayacak, değil mi?" dedi.

Aedion sadece "Evangeline'i alıp git," diye karşılık verdi. "Şatonun en altında dağlara uzanan küçük bir tünel var. Onu al ve *git*."

Lysandra başını iki yana salladı. "Ne diye? Morath bizi her halükârda bulur."

Aedion'ın komutanları ona doğru koşuyordu. Aedion onları tanıdığından beri ilk kez Bela komutanlarının gözlerinde gerçek korkuyu görüyordu. Elgan'ın gözlerinde. Fakat Aedion dikkatini Lysandra'ya odakladı. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Gitmen için sana *yalvarıyorum* Lysandra."

Lysandra başını dikleştirdi. "Diğer müttefiklerimizden kaçmalarını istemiyorsun."

"Çünkü diğer müttefiklerimize âşık değilim."

Kısa bir an için Lysandra hayretle Aedion'a baktı.

Ardından Lysandra'nın yüzü kırıştı. Aedion ona öylece gözlerini dikti. Ağzından çıkan sözlerden çekinmiyordu. Sadece üzerlerine gelen karanlık, ordunun tepesinde nizami bir şekilde ilerleyen kütleden korkuyordu. O ordunun Lysandra'ya ve Evangeline'e yapacaklarından korkuyordu.

Aedion "Sana söylemem gerekirdi," dedi. Sesi titriyordu. "Bunu fark etmemin ardından geçen her günde, geçen onca ay boyunca söylemem gerekirdi. Her gün söylemeliydim sana bunu."

Lysandra ağlamaya başladı. Aedion onun gözyaşlarını sildi.

Komutanları ona uzandı. Yüzleri küle çalmıştı, soluk soluğa kal-

mışlardı. "Emirleriniz nedir general?"

Aedion onlara generalleri olmadığını söylemeye gerek duymadı. Zaten birkaç saat sonra hangi unvanla anıldığının hiçbir önemi kalmayacaktı.

Fakat Lysandra Aedion'ın yanında kaldı. Kaçmaya hiç yeltenmedi.

Aedion ona "Lütfen," dedi.

Lyssandra sessiz bir yanıt olarak parmaklarını Aedion'ın parmaklarına doladı. Bir meydan okuma olarak da.

Bu ret Aedion'ın yüreğini parçaladı. O titreyen, soğuk, kendi eline sarınan el.

Lysandra'nın parmaklarını sıkıca kavradı. Komutanlara yüzünü çevirirken bırakmadı. "Biz..."

"*Kuzeyden ejderhalar yaklaşıyor!*"

Haykırılan uyarı siperlerde yankılandı. Arkalarından gelen saldırı karşısında Aedion ve Lysandra eğilerek kendilerini korudular.

On üç ejderha Geyikboynuzu Dağları'ndan hızla üzerlerine geliyor, şehir duvarlarına doğru dalışa geçiyordu.

Ejderhalar Orynth'e doğru hızla ilerlerken insanlar ve askerler çığlık çığlığa onlardan kaçıyordu. Güneş ışıkları saldırının lideri olan, diğerlerine göre daha küçük ejderhaya çarpıyordu.

Aydınlattığı kanatlar canlı bir gümüş gibi görünüyordu.

Aedion o ejderhayı tanıyordu. Üzerindeki beyaz saçlı biniciyi de.

Askerlere "*KİMSE OK ATMASIN,*" diye bağırdı. Komutanları da onun emrini yinelediler. Yukarı çevrilen oklar yaylarında kaldı.

"Bu..." Lysandra mırıldandı. Aedion'ın elini tutmayı bırakıp bir adım ilerledi. Sersemlemiş gibi. "Bu..."

Askerler şehir duvarlarından gerilemeye devam ederken Manon Siyahgaga ve On Üçleri'i onların arasına indi. Aedion ve Lysandra'nın tam karşısına.

Aedion'ın Eyllwe'de bir sahilde gördüğü cadı değildi bu.

Hayır, kendisine gaddarca gülümseyen yüzde o soğuk ve tuhaf yaratıktan eser yoktu. Başının üzerindeki harikulade yıldızlar tacında o yaratıktan eser yoktu.

Bir yıldızlar tacı.

Son Crochan Kraliçesi için.

Hızlı, hırıltılı nefeslerin yaklaştığını işitince Aedion gözlerini

Manon Siyahga'dan ayırdı. Darrow'un telaşla şehir duvarlarına koştuğunu gördü. Cadıya ve ejderhasına hayretle bakıyordu. Aedion'ın cadıyı hedef göstermemesine de. Darrow, Manon'ın katliamdan önce bir barış görüşmesi yapmak üzere gelen bir düşman olduğunu düşünmüştü.

Darrow "Teslim olmayacağız," diye haykırdı.

Mavi ejderhası Manon'ın yanında duran Asterin Siyahgaga pes bir kahkaha attı.

Hatta Manon'ın dudakları bile soğukkanlı bir neşeyle kıvrıldı. Darrow'a "Teslim olmak zorunda kalmamanız için buradayız ölümlü," dedi.

Darrow "O halde neden efendiniz sizi bizimle konuşmanız için gönderdi?" diye tısladı.

Asterin bir kere daha güldü.

Manon Siyahgaga "Efendimiz yok bizim," dedi. Bir kraliçenin sesiyle konuşuyordu. Altın rengi gözleri ışıldıyordu. "Bir dostu şereflendirmeye geldik."

On Üçler'in içinde Dorian'dan hiçbir iz olmasa da Aedion soru soramayacak kadar afallamış bir haldeydi.

Manon "Buraya gelmemizin nedeni..." diye söze girdi. Sesi şehir duvarlarındaki herkesin kendisini işitebileceği kadar gür çıkıyordu. "... Aelin Galathynius'a verilen sözü tutmak. *Onun* bize söz verdiği şey için savaşmak."

Darrow sessizce "Neymiş o peki?"

Manon gülümsedi. "Daha iyi bir dünya."

Darrow bir adım geriledi. Önünde dikilen kişiye, onun şehre yaklaşan birliği hiçe saydığına inanamıyormuş gibi.

Manon, Aedion'a bakmakla yetindi. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Uzun zaman önce Crochan'ler Terrasen'in yanında savaştılar. Bize anayurdumuzu bahşeden Kral Brannon'a büyü borcumuzu ödemek için. Yüzyıllar boyunca yakın müttefikler ve dostlar olduk." Başındaki o yıldızlar tacı parıldıyordu. "Yardım çağrınızı işittik." Lysandra ağlamaya başladı. "Ve o çağrıya yanıt vermek için geldik."

Aedion göğü, dağları gözden geçirip "Kaç kişi?" diye sordu. "Kaç kişisiniz?"

Cadı kraliçenin yüzüne gurur ve huşu oturdu. Geyikboynuzu

Dağları'na işaret ettiğinde onun bile gözleri buğuluydu. "Bak bakalım."

Sonra zirvelerden kopup geldiler.

Kızıl pelerinler rüzgârda uçuşuyor, gökyüzünü kaplıyordu. Öyle çoktular ki Aedion sayamadı bile. Sırtlarındaki kılıçları, yayları ve diğer silahlarıyla, tereddütsüz ve dosdoğru uçan süpürgeleri sayamadı.

Binlerce. Binlercesi Orynth'e iniyordu. Binlercesi şehrin üzerinde uçuyor; Aedion'ın askerleri ufku karartan düşman kuvvetinden hiç çekinmeden, kaygısızca dalgalanan kızıl seline hayretle bakıyorlardı.

Demirdişler'e kafa tutacak bir hava birliği.

Crochan'ler nihayet dönmüştü.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Uçabilen ve eli kılıç tutan tüm Crochan'ler gelmişti.

Günler boyunca süratle kuzeye uçmuşlar, dağların üzerinde alçaktan ilerlemiş; Oakwald ağaçlarının hemen üzerinden uçtuktan sonra Morath'in gözünden uzak olmak için geniş bir yay çizmişlerdi.

Manon ve On Üçler şehir duvarlarına tünediklerinde üzerlerinde süzülen Crochan'ler şatonun mazgallı siperlerinde buldukları her boşluğa indiler. Başardıklarına inanmak hâlâ güçtü.

Üstelik bir saatlerini boşa harcamamışlardı.

Kuzeye uçtukça saflarına yeni Crochan'ler katılmıştı. Manon'ın taktığı yıldızlar tacı bir mıknatıs taşıymış da onları ona çekiyormuş gibi.

Her bir kilometrede bulutlardan, dağlardan, ormandan yenileri çıkıyordu. Genç ve yaşlı. Bilge bakışlı ve toy yüzlü.

Beş bini Manon ve On Üçler'in arkasında dikilene dek toplandılar.

Aedion'ın yanındaki şekil değiştiren muharebe alanına işaret edip "Tamamen durdular," dedi.

Uzaklarda Morath ordusu durmuştu.

Tamamen durdu. Şüpheye ya da hayrete düşmüş gibi.

Asterin, Manon'a "Büyükannen onların arasında," diye mırıldandı. "Bunu hissedebiliyorum."

"Biliyorum." Manon genç general prense doğru döndü. "Demirdişler'in icabına bakacağız."

Ovaya işaret eden Aedion'ın turkuvaz gözleri gök kadar aydınlıktı. "Elbette, biz sizi tutmayalım."

Manon'ın dudağının kenarı kıvrıldı. Çenesiyle On Üçler'e işaret etti. "Şatonuzun mazgallı siperlerinde olacağız. Gözcülerimizden bi-

rini yanınızda bırakıyorum. Haber göndermeniz gerekebilir diye." Vesta'ya başını sallamasıyla kızıl saçlı cadı diğer cadılar büyük, yüksek saraya uçarken yerinde kaldı. Manon o şato gibisini görmemişti. Rifthold'daki cam şato bile yanında sönük kalıyordu.

Manon kendisine tıslayan yaşlı adama tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "Bir şey değil," dedi. Ardından dizginleri şaklatıp göğe yükseldi.

Morath'in ilerleyişi tamamen durmuştu.

Crochan'lerin efsanelerin sisleri arasından çıkagelmeleriyle stratejilerini yeniden gözden geçiriyorlarmış gibi. Anlaşılan Crochan'ler sandıkları gibi nesilleri tükenecek kadar avlanmamışlardı.

Morath'in duraksaması en azından Manon ve ordusuna soluklanma fırsatı verdi.

Bir de bir gece derin bir uyku çekme fırsatı. Manon akşam yemeğinde artık o gece Morath'in sonlarını getirmeyeceği belli olan ölümlü liderlerle buluşmuştu.

Beş bin Crochan savaşı kazanamazdı. Yüz bin askeri durduramazdı. Fakat Demirdiş birliklerini uzak tutabilirler, onların şehri yağmalamasının ve iblis sürülerini şehirden içeri sokmalarının önüne geçebilirlerdi.

Manon beklenen sonu hangi küçük mucizeye kadar geciktirebileceklerini bilmiyordu. Bunu sormaya cesaret edemiyordu da. Ölümlülerden hiçbiri de bu soruyu sormadı.

Şehir duvarları ve kapıları zorlayan yüz bin askere dayanabilir miydi?

Ovada hâlâ işler halde bekleyen cadı kulesi varken bu mümkün değildi. Manon'ın o an kulenin onarıldığından, yeni bir ejderhanın eskisinin görevini devralması için getirildiğinden şüphesi yoktu. Belki de düşman ordusunun durmasının sebebi buydu. Kuleyi yeniden doğrultmak için zaman kazanmak. Crochan'leri yok etmek için.

Demirdişler'in ne yapmayı seçeceklerini sadece şafak gösterecekti. Geçen sürede neler becerdiklerini.

Manon ve On Üçler, Bronwen ve Glennis'le birlikte saatlerce

Crochan'leri organize ettiler. Onları Manon'ın düşmanın taarruz düzenlerine dair bilgisinden faydalanarak gruplandırdılar.

O taarruz düzenlerini kuran Manon'ın kendisiydi. Cadılara o düzenler altında liderlik etmeyi planlayan kendisiydi.

Sonrasında, ölümlü hükümdarlarla yapılan toplantı sona erdiğinde, hepsi yüzlerinde hâlâ kasvetli fakat paniğe kaçmayan ifadelerle ayrıldıklarında Manon ve On Üçler uyuyacakları bir oda buldular.

Geniş odada birkaç mum yansa da içeride hiç mobilya yoktu. Yanlarında getirdikleri yer yatakları da olmasa oda bomboştu. Manon kendi yatağına bakmamaya, kuzeye ilerledikleri her kilometrede biraz daha silikleşen kokuyu burnuna çekmemeye çalıştı.

Dorian'ın nerede olduğunu, neler yaptığını düşünmemeye çalıştı.

Çünkü bunları yaparsa dayanamayıp güneye, Morath'e kadar uçacaktı.

Loş odada, Manon yer yatağına oturdu. Çevresine oturan On Üçler'le şatonun kargaşasına kulak kabarttı.

Şato bir mahzenmezardan farksızdı. Geçmişte kalan zenginliğin hayaletleri her köşeye sinmişti. Manon bir zamanlar odanın ne amaçla kullanıldığını merak ediyordu. Bir toplantı salonu muydu, uyunan bir oda mı yoksa bir çalışma odası mıydı... Hiçbir ipucu yoktu.

Manon sırtını arkasındaki duvarın soğuk taşlarına yasladı. Tacını çıkardığı çizmelerin yanına koydu.

İlk konuşan, cadılar meclisini sessizliğini bozan Asterin oldu. "Onların her hamlesini, her silahını biliyoruz. Artık Crochan'ler de biliyor. Cadı analar muhtemelen paniğe kapılmışlardır."

Manon büyükannesini hiç panik halinde görmemişse de hınzır bir kahkahayla güldü. "Sanırım yarın göreceğiz." On Üçler'e göz gezdirdi. "Benimle buraya kadar geldiniz. Fakat yarın kendi türümüzle yüzleşeceğiz. Arkadaşlarınızla, sevgililerinizle ya da aile üyelerinizle savaşacak olabilirsiniz." Yutkundu. "Bunu yapamazsanız sizi suçlayamam."

"Buraya kadar geldik," dedi Sorrel, "çünkü yarının neler getireceğine hazırlıklıyız."

Nitekim On Üçler'in geri kalanı da başlarını salladılar. Asterin "Korkmuyoruz," dedi.

Hayır, korkmuyorlardı. Manon etrafındaki ışıl ışıl gözlerden bunu okuyabiliyordu.

Vesta "Ben hiç olmazsa Ferian Geçidi'nden bize *biraz* olsun birilerinin katılacağını ummuştum," diye yakındı.

"Anlamıyorlar," dedi Ghishlaine. "Onlara ne sunduğumuzu anlamıyorlar bile."

Özgürlük... Onları yıkım araçlarına çeviren cadı analardan kurtulmalarıyla gelecek özgürlük.

"Yazık," diye homurdandı Asterin. Yeşil gözlü iblis ikizler bile bu sözlere başlarını sallayarak karşılık verdiler.

Bir kez daha sessizlik çöktü. Gözlerindeki ışıltıya rağmen On Üçler Demir Dişler'e ve onların üzerinde uçtukları orduya karşı beş bin Crochan'in yeterli gelmeyeceğinin gayet farkındaydılar.

Böylece Manon onların her birinin gözlerinin içine bakıp "Yanımda on bin Demirdiş olacağına sizin yanınızda uçmayı tercih ederim," dedi. Sonra hafifçe gülümsedi. "Yarın onlara bunun sebebini ispat edeceğiz."

Manon'ın cadılar meclisi sırıttı. Hınzırca ve meydan okurcasına. Ardından iki parmaklarını alınlarına götürerek saygılarını sergilediler.

Manon da onların jestine aynı şekilde, bir yandan başını öne eğerek karşılık verdi. "Biz On Üçler'iz," dedi. "Şu andan karanlık bizi alana dek de On Üçler olacağız."

Evangeline artık Lord Darrow'un yaveri değil, bir Crochan cadısı olmaya karar vermişti.

Kadınlardan biri hayretle bakan kıza yedek kızıl pelerinlerinden birini bile vermişti. Pelerin Lysandra'nın yatağa yatırdığı Evangeline'in hâlâ üzerindeydi. Uykuya dalmadan önce kız Darrow'a yarın yardım edeceğinin sözünü verdi. Crochan'lere elinden gelen tüm yardımı sağladıktan sonra.

Lysandra bu sözlere gülümseyerek karşılık vermişti. Hâlâ kazanma ihtimalleri çok düşük olsa da. Manon Siyahgaya –herhalde şimdiki adı Manon Crochan olmalıydı– cesur tahminlerde bulunmuştu. Crochan'le Demirdişler'i uzak tutabilirler, gerçekten şans-

ları yaver giderse yenebilirlerdi de. Fakat Morath ordusu hâlâ oradaydı. O ordu yeniden yürümeye başladığında duvarları savunmak için ellerinde sadece eski planları olacaktı.

Evangeline'in yanındaki karyolada hem uyuyamayan hem de uyumak istemeyen Lysandra, kendisini büyük, kadim şatonun koridorlarına vurdu. Burası, burada kurulacak saray meclisi kendisi ve Evangeline için ne de güzel bir yuva olurdu.

Belki istemsizce onun kokusunu takip etmişti. Fakat Lysandra Büyük Salon'a girip de sönmekte olan ateşin başında Aedion'ı bulunca hiç şaşırmadı. Aedion tek başına dikiliyordu. Lysandra'nın onun bir süredir o halde beklediğinden pek şüphesi yoktu.

Lysandra kapıdan geçer geçmez Aedion ona doğru döndü. Her adımını izledi.

Çünkü diğer müttefiklerimize âşık değilim. Sözleri nasıl da her şeyi değiştirmişken aynı zamanda hiçbir şeyi değiştirmemişti de. "Uyuyor olmalıydın."

Aedion, Lysandra'ya yarım yamalak gülümsedi. "Sen de."

İkisinin ortasına sessizlik çökerken birbirlerine gözlerini diktiler. Lysandra bütün geceyi öyle geçirebilirdi. Bir başka hayvanın şeklini alarak öyle birçok gece geçirmişti. Sadece Aedion'ı izleyerek, onun bedeninin güçlü hatlarını ve gözlerindeki kırılmaz iradeyi süzerek.

"Bugün öleceğimizi sandım," dedi Lysandra.

"Ölecektik de..." diye karşılık verdi Aedion.

"Sana hâlâ kızgınım," dedi Lysandra. "Fakat..."

Kaşları kalktı. Aedion'ın yüzünde Lysandra'nın epeydir görmediği bir ışık vardı. "Fakat?"

Lysandra kaşlarını çattı. "Fakat senin bana söylediklerin hakkında düşüneceğim. Hepsi bu kadar."

Aedion'ın yüzüne tanıdık, hınzırca bir gülümseme oturdu. "Düşünecek misin?"

Lysandra başını dik tutup kendisinden epey uzun Aedion'a elinden geldiğince tepeden bakarak "Evet, düşüneceğim," dedi. "Ne yapmayı planladığımı."

"Sana âşık olduğum gerçeğini."

"Ya?" Aedion kibirli tavırlarının Lysandra'nın dengelerini altüst edeceğini biliyordu. "O şekilde adlandırmak istiyorsan sen bilirsin tabii."

"Başka nasıl adlandırabilirim ki?" Lysandra'ya doğru bir adım attı. Kendisine yaklaşılmasına izin verip vermemenin kararını ona bıraktı. Lysandra ona izin verdi.

"Sadece..." Lysandra dudaklarını kenetledi. "Yarın ölme. Tek isteğim bu senden."

"Böylece sana ilan ettiğim şey üzerine düşünecek zamanın olacak yani?"

"Kesinlikle öyle."

Aedion'ın sırıtışı yırtıcı bir hal aldı "O halde senden bir şey isteyebilir miyim?"

"İsteklerde bulunacak durumda olduğunu sanmıyorum fakat sorun yok."

O kurdu andıran sırıtış hâlâ yüzünde olan Aedion, Lysandra'nın kulağına "Yarın ölmezsem günün sonunda seni öpebilir miyim?" diye sordu.

Bir adım geri kaçan Lysandra'nın yüzü kızardı. O eğitimli bir fahişeydi. *İyi* eğitimli. Fakat bu basit teklif dizlerinin bağını çözmüştü.

Lysandra kendisini toplayıp omuzlarını dikleştirdi. "Yarın ölmezsen konuşuruz Aedion. O zaman bakarız."

Aedion'ın o kurt gülümsemesi biraz olsun eksilmedi. "O halde yarın gece buluşmak üzere."

Cehennem yarın onu bekliyordu. Belki sonları da. Fakat Aedion'ı şimdi öpmeyecekti. Ondan o tür bir vaatle ya da vedayla ayrılmayacaktı. Böylece Lysandra koridorda uzaklaştı. Kalbi hızla atıyordu. "Yarın görüşürüz."

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dorian uçtukça uçtu. Beyazdiş Dağları'nın sırtları boyunca. Kışın çıplaklaştırdığı uçsuz bucaksız Oakwald sağında kalıyordu. İki gün kadar kuzeye süzüldükten sonra nihayet cesaret edip durdu.

Kendisine kadim ağaçların arasında bir açıklık seçip dalların arasından geçti. Kalın ejderha derisiyle dalların batışını pek de hissetmedi. Kara değer demez şekil değiştirdi. Büyüsü içeride uzanan kıvrımlı akarsuyun buzunu hızla çözüverdi.

Ardından dizlerinin üzerine çöküp su içti. Uzun uzun, kana kana. Yiyecek bulmak sandığından kolay oldu. Yakınlarında bir yere sinen zayıf tavşanı yakalamak için tuzağa ya da oka ihtiyacı olmadı. Derisini yüzmek için bıçağa, bir şişe de.

Susuzluğunu ve açlığını giderdiğinde göğe bakmasıyla yaklaşan hiç düşman olmadığını anladı. Dorian işaretleri çizdi. Sadece bir kez daha.

Yakında yeniden yola çıkmalıydı. Fakat bunun için kuzeye uçuşunu biraz daha uzatabilirdi. Anlaşılan Damaris onunla hemfikirdi. Bu kez onun istediği kişiyi çağırmıştı.

Gavin kanlı Wyrd işaretlerinin oluşturduğu çemberin içinde belirdi. Sabah güneşi altında daha soluk ve bulanık görünüyordu.

Kadim kral selamlaşmak yerine "Demek onu buldun," dedi. "Erawan'e de düzeltmesi güç bir karmaşa bıraktın."

"Evet." Dorian bir elini ceketinin cebine soktu. Orada titreşen korkunç güce dokundu. O gücün fısıltılarına engel olmak için Morath'ten başlayan uçuşu boyunca gücünün son damlasına kadar odaklanması gerekmişti. Titremesinin nedeni sadece soğuk hava değildi.

"O halde beni neden çağırdın?"

Dorian gözlerini adamın gözlerine dikti. Bir krala karşı bir kral. "Sana onu ele geçirdiğimi söylemek istedim. Vedalaşma fırsatın olsun diye. Elene'yla yani. Kilit dövülmeden önce."

Gavin donakaldı. Dorian kralın süzen bakışından çekinmedi. Bir süre sonra Gavin biraz yumuşak bir sesle "O halde sanırım seninle de vedalaşacağım," dedi.

Dorian başını salladı. Hazırdı. Hazır olmaktan başka seçeneği de yoktu.

Gavin "O halde karar verdin mi?" diye sordu. "Kurbanın sen olacağına?"

"Aelin kuzeyde," dedi Dorian. "Onu bulduğumda ne yapacağımıza karar vereceğimizi düşünüyorum." Üç anahtara katılanın kim olacağına. Kimin kendisini bekleyen sondan kaçmayacağına. "Fakat," dedi Dorian, "başka bir çözüm bulmasını ümit ediyorum. Bunu Elena için de istiyorum."

Aelin, Maeve'in elinden kaçmıştı. Belki kaderlerinden kaçmakta da o kadar şanslı olabilirdi.

Gavin'in yüzüne düşen uzun saçları hayalet bir rüzgârla dalgalandı. Boğuk sesle "Teşekkür ederim," dedi. "Bunu düşündüğün için." Fakat kralın gözlerinde keder vardı. Bir başka yol bulunmasının ne denli imkânsız olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu yüzden Dorian "Üzgünüm," dedi. "Kilit konusunda başarılı olmamızın sizin için doğuracağı sonuçlardan dolayı üzgünüm."

Gavin'in gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "Eşim o seçimi çok uzun zaman önce yaptı. Sonuçlarıyla yüzleşmeye hep hazırdı. Her ne kadar ben hazır olmasam da."

Tıpkı Sorscha'nın kendi seçimlerini yaptığı gibi. Kendi yolundan gittiği gibi. İlk kez Sorscha'nın hatırası Dorian'ın içini sızlatmamıştı. Aksine o hatırada ona güç veren bir meydan okuma vardı. Eline geçen fırsatı değerlendirmesi için. Sorscha ve daha birçokları için. Dorian'ın kendisi için de.

"Hayattan öyle kolayca vazgeçme," dedi Gavin. "Şimdi Elena'dan ayrılacağım gerçeğini kabullenebilmemi bile yaşadığım hayata borçluyum. Güzel bir hayata... Dileyebileceğim en güzel hayata." Başını yana eğdi. "Senin için de aynısını diliyorum."

Dorian gönlünden geçenleri söze dökemeden Gavin göğe baktı. Siyah kaşları çatıldı. "Gitmen gerek." Zira gümbürdeyen kanat sesleri işitiliyordu. Binlerce kanat.

Anlaşılan Morath'teki Demirdiş birliği hisarın yıkılmasının ardından bile ilerleyişini sürdürüyordu. Şimdi kuzeye, Orynth'e doğru uzun bir uçuşa geçmişlerdi. Muhtemelen Dorian'ın dostlarını mahvetmek için çok daha hevesliydiler.

Dorian, Maeve'in o orduda olmaması için dua etti. Hâlâ Morath'te, Erawan'in yanında yaralarını yalamakla meşgul olmasını diledi. İkisinin dehşet verici yaratıklarının geri kalanı yanlarında örümcek prenseslerle harekete geçene dek.

Fakat yaklaşan orduya rağmen Dorian, Damaris'in kabzasına dokunup "Gerekeni yapacağım," dedi. "Adarlan için ne gerekiyorsa yapacağım. Kalan ömrümün sonuna dek. Adarlan'ı terk etmeyeceğim."

Kılıç parlayıp ısındı.

Gavin, yakında eşini sonsuza dek kaybedecek de olsa hafifçe gülümsedi. Kılıcın ısındığını da hissetmiş gibi. "Biliyorum," dedi. "Hep biliyordum bunu."

Damaris'in sıcaklığı aynı kaldı.

Dorian boğazındaki düğümü yuttu. "Wyrd kapısı mühürlendiğinde bu tür bir geçiş kapısını yeniden açabilecek miyim?" *Seni görüp sana danışabilecek miyim?*

Gavin silikleşiyordu. "Bilmiyorum." Sessizce "Fakat ümit ederim öyle olur," diye ekledi.

Dorian bir elini kalbinin üzerine koyup yerlere kadar eğildi.

Gavin karın ve güneş ışığının içinde gözden kaybolurken kralın da onu eğilerek selamladığına yemin edebilirdi.

Dakikalar sonra, kanatlar güneşi kapladığında Oakwald'dan yükselip kalabalık orduya katılan yalnız ejderhayı kimse fark etmedi.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şatonun tükenen silah deposunda hiç zırh kalmamıştı. Zaten ejderhalara uyacak zırh da yoktu. Adarlan'ın işgalinden sağlam çıkan ya da krallık düştükten sonra ele geçirilen tüm zırhlar dağıtılmıştı. Prens Aedion bir demirciye metal levhaları birbirine kaynatıp göğüs zırhları yaptırmayı önerse de Manon bu iş için kullanılacak kapılara bakıp onlardan çıkacak zırhların çok ağır olacağını düşünmüştü. Demirdiş birliğine karşı en büyük avantajları hız ve çeviklik olacaktı.

Bu yüzden her zaman olduğu gibi savaşa gireceklerdi. Sadece kılıçlarıyla, demir dişleriyle, tırnaklarıyla ve kurnazlıklarıyla.

Aşağıdaki kalabalık Morath ordusunu göz alabildiğine uzanırken, Orynth'in en yüksek kulesindeki geniş bir balkonda dikilen Manon doğan güneşi izliyor, bunun gördüğü son gündoğumu olabileceğini biliyordu. Fakat çoğu balkon tırabzanına yaslanan On Üçler doğuya bakmıyordu.

Hayır, onların dikkati gitgide aydınlanan sabahta kıpırdanmaya başlayan düşmana çevrilmişti. Bir de Manon'ın yanında, ellerinde süpürgeleri ve sırtlarında kılıçlarıyla dikilen iki Crochan'e.

Bronwen'in o sabah zırhını kuşanarak geldiğini görmek bir sürpriz olmamıştı. Fakat Manon saçları arkadan örülü Glennis bir kılıçla geldiğinde duraksadı.

Ayrıntıların üzerinden zaten geçmişlerdi. Dün gece üç kez yapmışlardı bunu. Şimdi de doğan günün ışığı altında, kadim kulenin tepesinde bekliyorlardı. Uzaklardan, kalabalık Morath ordusunun arasından bir boru sesi geldi.

Morath ordusu derin uykusundan uyanan dev bir canavar gibi harekete geçti.

Manon'ın yanında duran, saç örgüsünü alnına düşen bir deri şeritle bağlanmış Asterin "Vakit geldi çattı," dedi.

Demirdiş ejderhaları göğe yükselmişti. Zırhlarının ağırlığı altında hantalca hareket ediyorlardı.

Fakat bu durum tek başına bir dezavantaj değildi. Hayır, hantalca yola çıksalar da çok geçmeden Demirdişler göğü doldurdu. En az bini. Manon Ferian Geçidi ordusunun nerede olduğunu bilmek istemiyordu. Henüz.

Şatonun kulelerinde, şehrin çatılarında ve mazgallı siperlerin duvarlarında Crochan ordusu yanlarında duran süpürgelerini dikleştirdi. Uçuş için işaret bekliyorlardı. Yanında duran oyuk boruyla Bronwen'in vereceği işareti. Boru yılların etkisiyle çatlamış, kahverengiye çalmıştı. Üzerine oyulmuş semboller öyle yıpranmıştı ki güçlükle seçiliyordu.

Manon'ın ona baktığını fark eden Bronwen "Eski krallıktan bir kalıntı," dedi. "Savaşın son günlerinde, Rhiannon öldüğünde kapıların yakınında olan Telyn Valıra adında genç ve sınanmamış bir savaşçıya aitmiş. Atam." Bir elini borunun üzerinde gezdirdi. "Bu boruyu, Rhiannon'un öldürüldüğünü, şehirden kaçmak gerektiğini haber vermek için üflemiş. Telyn uyarı çağrısını yaptıktan hemen sonra Mavikan Anası onu katletmiş. Fakat bu sayede halkımızın kaçacak zamanı olmuş. Bu sayede hayatta kalmışlar." Bronwen'in siyah gözleri yaşardı. "Bugün bu boruyu tekrar üflemek benim için bir onur. Bu kez halkımızı uyarmak için değil, savaşa çağırmak için."

On Üçler'den hiçbiri Bronwen'e bakmasalar da Manon onların her bir sözü işittiğinden emindi.

Bronwen bir elini deri göğüs zırhının üzerine koydu. "Telyn bugün burada. Kurtulan, bugünleri gören tüm Crochan'lerin yüreklerinde. Cadı savaşlarında ölen tüm Crochan'ler biz onları göremesek de yanımızda."

Manon Cadı Analar'la savaşırken o varlıklardan ikisini yanında hissetmişti. Bronwen'in söylediklerinin gerçek olduğunu biliyordu.

"Onlar için savaşacağız," dedi Bronwen. Gözlerini yaklaşan or-

duya çevirdi. "Bir de kazanmak için savaştığımız gelecek için."

"Hepimizin kazanmak için savaştığımız bir gelecek", dedi Manon. Gözlerini On Üçler'in gözlerine çevirdi. Cadılar gülümsemese de gözlerindeki kararlılık hislerini aksettirmek için yeterliydi.

Manon, Glennis'e doğru döndü. "Gerçekten savaşmaya niyetli misin?"

Glennis başını salladı. Kararlı ve yılmaz. "Beş yüz yıl önce annem sevdiklerinin yanında savaşmak yerine kraliyet soyunun geleceğini tercih etmişti. Seçiminden asla pişman olmasa da geride bıraktıklarının ağırlığı omuzlarına binmişti. Ömrümce onun yükünü taşıdım." Kocakarı önce Bronwen'e, sonra Asterin'e işaret etti. "Bugün burada savaşan hepimiz bunu arkamızda dikilen görünmez biriyle yapacağız."

Asterin'in altın benekli gözleri bir nebze yumuşadı. Manon'ın sağ kolu sadece "Evet," deyip elini karnına götürdü.

Bunu oraya damgalanan nefret dolu sözcüğün, kendisine yapılanların hatırası yüzünden yapmamıştı.

Manon'ın annesinin Asterin'in kucağına alma fırsatını bulamadan ateşe attığı ölü doğan cadı bebek için yapmıştı.

Âşık olduğu, başka kimseyi sevmediği kadar çok sevdiği ve utancı, korkusu yüzünden asla geri dönemediği avcı için yapmıştı. Asterin'in dönüşünü yaşlandığında bile bekleyen avcı için.

Kaybettiği aile için. Manon sağ kolunun o gün savaşacağını biliyordu. Benzer olayların bir daha asla yaşanmaması için.

Manon da o gün savaşacaktı. Aynı nedenlerden ötürü.

"Böylece beş yüz yıl sonra bu noktaya geldik," dedi Glennis. Sesi tereddütsüz fakat dalgın çıkıyordu. Hatıraların derinlerine çekilmiş gibi. Yükselen güneş Orynth'in beyaz duvarlarını altın sarısına boyadı. "Crochan'lerin son direnişi."

Sözler bir işaretmiş gibi, Bronwen Telyn Vanora'nın borusunu dudaklarına götürüp boruyu üfledi.

Birçok kişi Florine Nehri'nin Geyikboynuzu Dağları'ndan akıp Orynth'in batı kenarından ve ovalardan geçtiğine inanırdı. Fakat

çoğu kadim Fey kralının şehrini zekice inşa ettirdiğini, taze dağ suyunu doğrudan şehre taşıyan kanalizasyonlar ve yeraltı kanalları kazdırdığını bilmezdi. Şatonun altına kadar.

Lysandra yukarı kaldırdığı meşalesinin ışığında o yeraltı su kanallarından birine baktı. Karanlık su taş tünelin içinde anafor yapıp şehir duvarlarının dışına akıyordu. Ağzından buhar çıkan Lysandra kendisine eşlik eden bir grup Bela askerine "Ben çıkınca kapıyı kilitleyin," dedi.

Sözlerini onaylayan sadece bir homurtu oldu.

Lysandra yeraltı nehrinin diğer yanındaki ağır, demir mazgala kaşlarını çatarak baktı. Metal parmaklıkların her biri kolu kadar kalındı. Bu saldırı yolunu seçen kişi Lord Murtaugh'du. Şehrin ve şatonun altındaki su yollarını Aedion'dan bile daha iyi biliyordu.

Lysandra kendisini dalışa hazırladı. Suyun soğuk olacağını biliyordu. Soğuğun da ötesinde olacağını. Fakat Morath ordusu hareket geçmişti. Lysandra kısa zamanda görev yerine geçmezse iş işten geçebilirdi.

Bela askerlerinden biri "Tanrılar seninle olsun," dedi.

Lysandra adama gergince gülümsedi. "Sizinle de."

Lysandra kendisine düşünme süresi tanımadı. Kendisini taş çıkıntıdan aşağı bırakıverdi. Hızla dibe daldı. Suyun sonu gelmeyecekti sanki. Soğuk akciğerlerindeki havayı çalarken şekil değiştirmeye başladı. Işık ve sıcak bedenine dolarken kemikleri eğilip büküldü; teni gözden kayboldu. Büyüsü titreşmeye başladı. Lysandra'nın büründüğü bedenin gerektirdiği enerji karşısında büyü hemen tükense de değişim tamamlandı.

Uzakta, yüzeyde Bela askerleri küfretti. Sebep ya korku ya huşuydu. Sebep Lysandra'nın umurunda değildi.

Bir nefes alacak kadar yüzeye çıkan Lysandra yeniden daldı. Büründüğü bedende bile soğuk canını yakıyordu. Su bulanık ve loştu. Fakat Lysandra akıntıyla birlikte yüzdü. Akıntı onu kadim tünelin çıkışına götüren rehberi oldu.

Şehir duvarlarının altına. Florine'ın daha da genişlediği yere. Soğuğun neredeyse dayanılmaz olduğu yere. Başının üzerinde yüzen kalın buz blokları onu düşmanların gözlerinden uzak tutuyordu.

Nehir boyunca yüzdü. Morath ordusunun doğu kanadı boyunca. İşareti bekledi.

Crochan'ler göğe yükseldi. Şehri ve şehrin duvarları üzerinde kızıl bir dalga gibi.

Duvarın güney kısmının üzerinde, Aedion yanında Ren'le dikilmiş; cadıların ova üzerinde süzülüşünü izliyordu.

"Sence gerçekten bununla baş edebilirler mi?" Ren yaklaşan Demirdiş cadılarına ve ejderhalarına doğru başını salladı.

Aedion "Sanırım başarabileceklerini ümit etmekten başka seçeneğimiz yok," dedi. Sırtındaki yayını çıkardı. Ren de aynını yaptı. Sessiz işaret geldiğinde şehir duvarlarındaki okçular yaylarını ellerine aldılar. Aralarındaki Rolfe'un Mycenia'lıları ateş mızraklarını nişanlayıp duvarın üzerindeki metal mekanizmaları tuttular.

Morath ilerliyordu. Artık gecikme, sürpriz olmayacaktı. Muharebe gerçekleşecekti.

Aedion, Florine'ın kavisine baktı. Buz tabakaları sabah güneşinin altında göz kamaştırıyordu. Yüreğindeki korkuyu susturdu. Çok çaresiz, düşmandan sayıca çok azdılar. Bu yüzden Lysandra'nın o gün üzerine aldığı göreve itiraz edememişti.

Aedion omzunun üzerinden bakınca Bela askerlerinin mancınıkları mazgallı siperlerin üzerine kurduklarını gördü. Fey asilleri nehrin devasa taş bloklarını kaldırıp mancınıklara yerleştirmek için büyülerini tüketmişlerdi.

Aedion yaya bir ok yerleştirdi. Yayı gerdi.

Şehrin duvarlarında toplanan ordu da tek vücutmuş gibi aynını yaptı.

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

Crochan ordusu ötedeki siyah denizine doğru hızla ilerleyen bir kızıl dalga gibi aşağılarında süzülürken Manon ve On Üçler göğe yükseldiler. Demirdişler'i bir seçime zorluyorlardı. Kadim düşmanlarını mı yoksa yeni düşmanlarını mı seçeceklerdi?

Bu bir sınavdı. Manon'ın erkenden gerçekleştirmek istediği bir sınav. Demirdişler'den kaçının saldırı emrine uyup uymayacaklarını, kaçının On Üçler'le savaşmanın cazibesine kapılıp emirlere itaatsizlik edeceklerini görmek için bir sınav. Manon bunun cadı analar ve onların birliklerine komuta eden vârisleri için de bir sınav olacağını düşünüyordu. Kanacaklar mıydı? Demirdişler'i ikiye mi ayıracaklardı, yoksa Crochan'lere hücum etmeye devam mı edeceklerdi?

Manon ve On Üçler gitgide yükseldiler. İki ordu birbirlerine yaklaşıyordu.

Güneşte kılıçları parıldayan, kılıçları yaklaşan ejderhalara çevrili Crochan'ler duraksamadı.

Demirdişler kendilerine karşılık verecek bir orduya karşı eğitilmemişti. Uçabilen, daha küçük ve hızlı, en zayıf noktaları olan binicilere saldırabilecek bir orduya karşı. Crochan'lerin hedefi buydu. Ejderhaları değil, binicileri indirmek.

Fakat bunu yapmak için de güçlü çenelerle ve iğneli kuyruklarla, o kuyruklara sürülen zehirle yüzleşmeleri gerekiyordu. Ejderhaların etrafından dolaşabilirlerse de ok yağmuruyla ve canavarların üzerindeki eğitimli savaşçılarla karşı karşıya geleceklerdi. Kolay da olmayacaktı, hızlı da.

On Üçler öyle bir yükseldiler ki hava zor solunur oldu. Öyle yükseldiler ki Manon ordunun en gerisini görebiliyordu. Orada Iskra Sarıbacak'ın korkunç, başka hiçbir ejderhaya benzemeyen ejderhası uçuyordu.

Bir meydan okuma ve yaklaşan karşılaşmanın vaadi. Manon uzakta da olsa Iskra'nın kendisini hedef aldığından emindi.

Petrah'dan bir iz yoktu. Geride kalan iki cadı anadan da. Manon Baş Cadı olmak için Sarıbacak kocakarısının yerini kimin aldığını bilmiyor, umursamıyordu da. Belki büyükannesi kendisi kraliçe olmak için onları Iskra'yı ya da bir başkasını henüz seçmemeye ikna etmişti.

Manon'ın başı irtifadan dönmeye başlarken elli kadar ejderha düşman ordusundan ayrıldı. Yukarı, hızla onlara doğru uçtular. Dizginlerini koparmış canavarlar. On Üçler'i öldürenler olmak, bunun getireceği şöhreti ve kıvancı tatmaya aç olanlar.

Manon gülümsedi.

İki ordu birbirine girdi.

Manon bir nefes verip Abraxos'un dizgilerini tuttu.

Manon'ın cesur yürekli ejderhası kanatlarını açıp bir yay çizerek dalışa geçti.

Peşlerinde On Üçler'le döne döne aşağı indiler. Bulutların arasından geçerlerken birbirlerine giren ordular bulanıklaştı. Aşağıdaki şato ve şehir belirmeye başladı.

Manon Demirdişlere düşmanın Sarıbacaklar ve Mavikanlardan oluştuğunu görebileceği kadar yaklaştığında Abraxos keskin bir hareketle yana yattı. Bir hava akımı onu dosdoğru onların ortasına taşıdı.

On Üçler Manon'ın arkasında dizildiler. Demirdişler'in arasından geçen bir koçbaşı gibiydiler. Manon'ın yayı art arda oklar yolladı.

İlk mavi kan püskürdüğünde Manon'ın içi cız etti. Fakat ok atmayı sürdürdü. Abraxos da uçmayı. Kuyruğuyla ve dişleriyle gırtlakları parçalıyordu.

Çatışma böylece başladı.

Nehirde bile, ilerleyen askerlerin ayak sesleri Lysandra'nın kulağına geliyordu. Ara sıra buz kütlelerinin arasından nefes almak

için çıkan büyük, beyaz burnu görmemişlerdi. Gök kararmış, ejderhalarla çarpışan Crochan'lerle dolmuştu. Ara sıra nehre cesetler düşüyordu. Demirdiş'ler ve Crochan'lerin cesetleri.

Lysandra hâlâ debelenen, hâlâ hayatta olan Crochan'leri çaktırmadan kıyıya taşıdı. Cadılar ona tek kelime söyleyemediklerinden kurtarıcıları hakkında ne düşündüklerini bilmiyordu. Orada oyalanıp öğrenmeye de niyeti yoktu.

Nehre düşen Demirdişler dibe çöküp kayalara takıldılar.

Lysandra kurtaramadıklarından gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Lysandra'nın burnu yüzeye çıktığında şehir duvarlarından gelen keskin boru sesi gürültüyü bastırdı. Bu bir uyarı değil, hücum çağrısıydı.

Lysandra dibe daldı. Sonra bedenini *yukarı* itti. Kocaman kuyruğu kendisini yüzeye itti; buzdan ve sudan kopup havada bir yay çizdi. Ardından dosdoğru Morath'in doğu kanadına saldırdı. Askerler çığlıklar atarken Lysandra dişleriyle, pençeleriyle ve devasa, şaklayan kuyruğuyla onların üzerine çullandı.

Beyaz deniz ejderhasının geçtiği her yerde kanlar havaya saçıldı.

Askerler dehşetlerini oklarını ve mızraklarını örümcekipeğiyle güçlendirilmiş yanardöner pullara fırlatacak kadar bastırdıklarında Lysandra dönüp nehrin derinlerine daldı. Buzun altında gözden kayboldu. Mızraklar turkuvaz sulara dalıp hedeflerini ıskaladı. Lysandra çoktan silahları geride bırakmıştı bile.

Deniz ejderhasının –Lysandra kendisinin nehir ejderhası olarak tanımlanmasının daha doğru olacağını düşünse de– bedeni yavaşlamadı. Lysandra o bedenin sınırlarını zorladı. Devasa akciğerler körükler gibi çalıştı.

Nehir kıvrıldı. Lysandra bunu avantaja çevirip bir kez daha suyun içinden fırladı.

Lysandra'nın ileride verdiği hasara fazlaca odaklanan askerler deniz ejderhasının tepelerine bindiğini çok geç fark ettiler.

Lysandra şehir duvarlarına şöyle bir baktı. Orada siyah bir dalga savunmacıları vurdu. Kuşatma merdivenleri dikilirken oklar havada uçtu. Hepsine bir de alev topları eşlik ediyordu. Lysandra nehrin buz gibi derinlerine geri döndü.

Çenesinden, kuyruğundan ve pençelerinden siyah kan akıyordu.

Hızla geri dönerken yukarıda savaşan cadıların gölgesi üzerindeki buza vuruyordu.

Böylece Lysandra savaştı. Buz kütlelerini kendisine kalkan yaptı. Saldırıp yeniden harekete geçerek. Her hücumuyla doğu kanadını biraz daha istikrarsızlaştırıyor, oradaki askerleri nehrin kenarından kaçıp orta safları sıklaştırmaya zorluyordu.

Ağır ağır, Florine'ın turkuvaz suları maviye ve siyaha çaldı.

Lysandra, Orynth'e hücum eden devin böğründen parçalar koparmaya devam etti.

Ateş mızraklarından yayılan sıcak Aedion'ın yanağını kavuruyor, miğferini takmayı katlanılmaz hale getiriyordu.

Küçük bir bedeldi bu. Alevler duvarlardaki Valg piyadelerini geriletiyordu. Okçular bir düşmanı indirdiğinde yerine yenisi geliyordu. Ateş mızraklarının düşmanı erittiği yerlerde ise geriye sadece kavrulmuş toprak ve erimiş zırhlar kalıyordu. Fakat bu kadarı da yetmiyordu. Hem de hiç.

Yukarıda, duvarların ötesinde, Demirdişler ve Crochan'ler çarpışıyordu.

Son derede şiddetle, son derece çabuk. Öyle ki katliamdan göğe mavi bir sis yükseliyordu.

Aedion kimin üstün durumda olduğunu çıkaramıyordu. On Üçler onlarla birlikte savaşıyorlardı. Çatışmaya girmeleriyle Demirdişler ve binekleri gökten düşmeye başlamıştı. Düştükçe Valg piyadelerini eziyorlardı.

Demir kuşatma merdivenleri bir kez daha şehir duvarlarına doğru yükseldi. Buna karşılık olarak ateş mızrakları merdivenlerdekileri kömüre dönmüş cesetlere çevirip aşağı gönderdi. Fakat daha da çok sayıda Valg tırmandı. Alev korkusu onları def etmeye yetmedi.

En yakın merdivene koşan Aedion oklarını art arda yayına yerleştirip merdivenin basamaklarına hücum eden askerlere gönderdi. Ustaca atılmış oklar siyah zırhların arasındaki boşluklardan geçti.

Çevresindeki okçular da aynısını yaptı. Arkasındaki Bela askerleri savaş pozisyonlarını alıp duvarlardan ilk geçen askerleri beklediler.

Şehir kapılarında alevler gitgide şiddetlendi. Aedon, Mycenia'lıların çoğunu Orynth'in her iki kapısına konuşlandırmıştı. Duvarlardaki en zayıf noktalara.

Ateşin yanışından Morath'in oradan bastırdığını anladı.

Rolfe'un ateşin idareli kullanması emri Aedion'ı kaygılandırmışsa da Aedion kuşatma merdivenine odaklandı. Yayını gerdi. Bir başka asker düştü. Sonra biri daha.

Duvarın ilerisinde, Ren yakındaki diğer kuşatma merdivenine yöneldi. Yayı tınladı.

Aedion cesaret edip ilerideki orduya şöyle bir bakabildi. Askerler yeterince yaklaşmışlardı.

Gerileyen Aedion yerini bir başka okçuya bırakıp kılıcını kaldırdı. Mancınıkların başındaki Bela askerlerine, Fey asilzadelerine ve onların yakınlarındaki okçulara işaret etti. *"Şimdi!"*

Ahşap esneyip gıcırdadı. At arabaları kadar iri kayalar duvarların üzerinden süzüldü. Her biri yağlandığından uçarken güneşte parıldıyordu.

Kayalar en yüksek noktaya ulaşıp düşmanın üzerine düşerken Fey okçuları alevli oklarını atmaya başladılar.

Yağlanmış kayaları yere inmeden vurdular.

Alevler parlayıp Aedion'ın kayaların içinde açılmasını emrettiği çukurların içine püskürdü. Dosdoğru Rolfe'un ateş mızraklarında kullanılan kıymetli patlayıcı tozların doldurulduğu çukurların içine.

Kayalar alevler ve taş parçaları yayarak paramparça oldu.

Şehir duvarları boyunca dizilen askerler dumanlar dağılıp molozlar ortaya çıkınca gördükleri yıkım tablosunu tezahüratlarla kutladılar. Geriye sadece erimiş, ezilmiş, parçalanmış Valg askerleri kalmıştı. Altı mancınığın hedeflediği her noktada şimdi yanmış birer halka vardı.

"Posizyonlarınıza!" diye gürledi Aedion. Bela mancınıkları ahşap stantların üzerinde döndüren çarkları itmeye başlamıştı bile. Saniyeler içinde bir başka noktaya nişan almışlardı; saniyeler içinde Fey asilzadeleri Darrow'un haftalar boyunca elde ettiği stoklardan aldıkları yağlanmış kayaları kaldırmaya başladılar.

Aedion, Morath'e toparlanma fırsatı vermedi. *"Ateş!"*

Kayalar havalandı. Alevli oklar peşlerinden geldi.

Muharebe meydanındaki parlamalar bu kez şehir duvarlarını sarstı.

Yine bir tezahürat yükseldi. Aedion Bela'ya ve Fey asilzadelerine durmaları için el etti. Morath'i stoklarının tükendiğine, ellerinde ancak birkaç şanslı vuruş yapabildikleri kayalar olduğuna inandırmak için.

İlk Valg askerleri duvarlara yaklaşınca Aedion kuşatma merdivenine döndü. Daha Aedion'ın ayakları yere inmeden hazır bekleyen bir Bela askeri düşmanı yere indirdi.

Aedion sırtındaki kalkanın bağını çözüp kılıcını duvarlara dalga dalga yayılan askerlere çevirdi. Fakat sonrasında beliren, rahatça merdivene tırmanan kişi bir Valg askeri değildi.

Genç adamın yüzünde ölüm kadar soğuk bir ifade vardı. Siyah gözlerinde uğursuz bir açlık.

Boğazında da siyah bir gerdanlık.

Gelen bir Valg prensiydi.

SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

Aedion şehir duvarlarına bir odaya giriyormuş kadar rahatça çıkan yakışıklı iblis prens karşısında korkuya kapılan askerlere "Merdivene odaklanın," diye gürledi.

Prensin üzerinde hiç zırh yoktu. Sadece atletik bedenini saran siyah bir tunik.

Valg prensi gülümsedi. İçindeki varlık "Prens Aedion," diye mırlayıp belindeki siyah kındaki kılıcı çekti. "Seni bekliyorduk."

Aedion saldırdı.

Aedion'ın büyüsü, prensin damarlarında akan karanlık güçle savaşacak hiçbir silahı olmasa da hızı ve gücü vardı. Aedion kılıcıyla, o sıradan ve isimsiz kılıçla aldatıcı bir hamle yaparken prens de kendi kılıcını savurdu. Tam da Aedion kalkanını adamın böğrüne indirdiğinde. Prensi geriye püskürttü. Merdivene değil, ateş mızrağını kullanan Mycenia'lıya doğru.

Mycenia'lı ölmüştü.

Prens kıkırdadı. Karanlık gücünden kopan bir kamçı Aedion'ın üzerine geldi.

Aedion eğildi. Kalkanını kaldırdı. Bunun o güce karşı bir etkisi olacakmış gibi. Karanlık metale çarparken Aedion'ın kolu titreşimlerle zangırdadı. Fakat acıyı, o hayat tüketen büyük acıyı duymadı.

Aedion hemen yana kaçıp kılıcını yukarı salladı. Prens hamleden yana sıçrayıp sakındı.

İblisin kalkanı süzen gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra o gözler Aedion'a çevrildi.

Ardından Valg prensi "Fey piçi," diye tısladı.

Aedion bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyor, kalkanına yeni bir darbe inerken umursamıyordu da. Mazgallı siperler hem siyah hem de kırmızı kandan kayganlaşmıştı bile. Yakınlardaki Mycenian öldüyse Ren'in merdiveninde de bir başka ölünün olması gerekti...

Valg prensi art arda güç topları gönderdi.

Aedion saldırılardan birini kalkanıyla savuşturdu. Prensin gücü taşa dökülen su gibi kalkandan sekti. Valg'in gücünün her saldırısına Aedion kılıcını sallayarak karşılık verdi.

Çelik çelikle buluştu: Karanlık kadim metalle çarpıştı. Aedion içinde Valg ve insan askerlerin kendisinin şehir duvarında iblis prensle mücadelesi sırasında savaşa ara verdiklerine dair belli belirsiz bir his vardı.

Rhoe'nun ona öğrettiği gibi dengesini korudu. Quinn ve Cal Lochan'ın da öğrettiği gibi. Tüm akıl hocalarının ve diğer hepsinden daha dazla hayranlık duyduğu savaşçıların öğrettiği gibi. Bu an için Orynth'in duvarlarını koruyacağı gün için.

Onlar için savurdu kılıcını. Onlar için darbe üstüne darbe indirdi.

Valg prensi gücünü her kullanışında tısladı. Gücünün o kalkanı kıramamasına öfkelenmiş gibi.

Rhoe'nun kalkanı.

O kalkanda büyü yoktu. Brannon o kalkanı hiç taşımamıştı. Fakat onlardan biri o kalkanı dövmüştü. Kendisinden önce gelen soyları kesintisiz bir şekilde devam etmiş, krallıklarını canlarından çok seven, bu kalkanı muharebeye, savaşa taşıyan krallardan ve kraliçelerden biri.

Aedion ve Valg prensi duvarlarda dövüşürken, o kadim kalkan direnirken Aedion metalde farklı bir tür güç olabileceğini düşündü. Brannon ve Aelin'daki saf büyü değil, aynı derecede hatta daha güçlü bir şey.

Valg'lerin ne kadar çabalasalar da kıramayacakları bir şey.

Aedion'ın kılıcı havada vınladı. Aedion'ın koluna derin bir darbe indirdiği Valg prensi haykırdı.

Siyah kan etrafa püskürdü. Aedion fırsatı değerlendirip ileri atıldı. Kalkanıyla itip kılıcını savurarak. Fakat prens bekliyordu. Bir tuzak kurmuş, yem olarak da kendi bedenini kullanmıştı.

Aedion, Valg prensine saldırdığında iblis kılıç kemerinden çıkardığı hançeri savurdu. Tam da Aedion'ın kolunu uzatmasıyla zırhının

koltukaltının hemen üzerinde açılan küçük boşluktan.

Bıçak saplandı. Deriyi, kası ve kemiği yardı.

Acı, kor gibi sıcak ve kör edici acı Aedion'ın elindeki kılıcı düşürmesine neden olacaktı. Aedion'ın aldığı onca eğitim, yıllarca kazandığı tecrübe olmasa bedenini hançerden ayırıp geri sıçradığında ayakta kalamazdı.

Valg prensi kıkırdarken Aedion duvarlarda süren mücadeleyi; haykırışları ve ateş parlamalarını güçlükle algılıyordu. Prens kanlı hançere bakıp gülümsedi.

Hançeri biçimli dudaklarına götüren prens diliyle silahı yaladı. Aedion'ın kanını hançerden temizleyen iblis hazla titreyerek "Harika," dedi.

Aedion bir adım daha geriledi. Kolu yanıyor, zırhının içinde kan birikiyordu. Prens uzun adımlarla arkasından gitti. Aedion'ın üzerine karanlık gücün bir kamçı darbesi indi. Darbeyi kalkanıyla savuşturdu. Darbenin gücüyle kendini yere bıraktı ve Bela'dan bir askerin demirle kaplı cesedinin üzerine indi.

Aedion'ın nefesi kesildi.

Prens, Aedion'ın karşısında durdu. "Senden beslenmek bir zevk olacak."

Aedion kalkanını başının üzerine kaldırıp kendisini darbeye hazırladı.

Prens kanlı hançeri bir kez daha ağzına götürürken gözleri geriye devrildi.

Sonra o gözler gırtlağının derisinden, gerdanlığın hemen üzerinden bir okun geçmesiyle fal taşı gibi açıldı.

Prens öğürdü. Aedion'dan değil, geriden bir yerlerden gelen oka doğru hızla döndü. Orada Ren Allsbrook kollarında bir ateş mızrağıyla duruyordu.

Ren'in elini mekanizmayı serbest bırakan sürgüye götürmesiyle alev püskürdü.

Aedion kendisini yere atıp kalkanını kemiklerini eritecek kadar sıcak ateşe karşı bedenine siper etti.

Sıcak ve ışık her yerdeydi. Sonra hiçlik. Sadece muharebenin ve ölen adamların haykırışları.

Aedion kalkanını nihayet indirebildi. Az önce Valg prensinin ol-

duğu yerde bir kül yığını ve bir Wyrd taşı gerdanlık vardı.

Aedion derin derin soludu. Bir eli kanayan böğrüne gitti. "Durum kontrolüm altındaydı."

Ren sadece başını iki yana sallayıp çizmesinin üzerinde döndü. Ateş mızrağının alevlerini en yakınındaki Valg askerlerinin üzerine püskürttü.

Allsbrook Lordu bir şeyler söylemek için yeniden Aedion'a doğru döndü. Fakat Aedion'ın başı döndü. Bedeni daha önce hiç bilmediği bir soğuğa daldı. Sonrası hiçlikti.

Muharebe Evangeline'in beklediğinden çok daha beterdi. Sesler bile onu tir tir titretiyordu. Bütün gün top şekli alıp yatmıyorsa bunun tek sebebi üst balkonlardan birinde dikilen Lord Darrow'a mesajlar getirmesiydi.

Balkona; taş tırabzanın başında, yanında iki Terrasen lorduyla dikilen Darrow'a koşan Evangeline kesik kesik nefes alıyordu; boğazı kurumuştu. Evangeline "Kyllian'dan," diyebildi. Ne zaman mesaj getirse yaptığı gibi hafifçe eğilerek reverans yaptı.

Evangeline muharebeler sırasında görgü kurallarına yer olmadığının farkındaydı... Aelin olsa öyle derdi. Fakat Evangeline bacakları bile titrese reverans yapıyordu. Kendine engel olamıyordu.

Kyllian'ın ulağı onu şato merdiveninde karşılamıştı. Şimdi Darrow'un yanıtını bekliyordu. Mesajı aldığı an Evangeline'in çatışmaya en çok yaklaştığı an olmuştu. Fakat balkonda olmak da kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Evangeline bedenini kule duvarının taşlarına taslarken Darrow mektubu okudu. Crochan'ler ve ejderhaları burada çok daha yakın görülebiliyordu. O kadar yüksekteyken Evangeline onlarla aynı seviyedeydi. Aşağıdaki dünya bir bulanıklıktan ibaretti. Evangeline avuçlarını buz gibi taşlara bastırdı. Onlardan güç alabilecekmiş gibi.

Muharebenin gümbürtüsünde bile Darrow'un diğer lordlara "Aedion yaralandı," diye seslendiğini işitti.

Evangeline'in midesi altüst oldu. Yağ gibi, yoğun bir bulantı boğazına yükseldi. "O iyi mi?"

Diğer iki lord, Evangeline'e aldırış etmese de Darrow gözlerini ona çevirdi. "Bilincini kaybetmiş ve onu duvarın yakınında bir binaya taşımışlar. Şu an şifacılar onunla ilgileniyorlar. Gücünü biraz kazanır kazanmaz onu buraya taşıyacaklar."

Evangeline balkon tırabzanına doğru sendeledi. Şehir duvarlarındaki kargaşa denizinin arasında o binayı görebilecekmiş gibi.

Evangelie'nin erkek kardeşi, babası olmamıştı. Aedion'ı kardeş mi yoksa baba mı olarak görmesi gerektiğine henüz karar vermemişti. Ya Darrow'a mesaj gönderildiğine göre yarası çok ciddiyse...

Evangeline bir elini karnına bastırıp boğazını yakan safrayı zaptetmeye çalıştı.

Mırıltılar geldi. Sonra Evangeline omzunda bir el hissetti. "Lord Gunnar yanıtımı iletecek," dedi Darrow. "Sen burada, benimle kalacaksın. Sana ihtiyacım olabilir."

Sözler sert çıkmışsa da Evangeline'in omzundaki elin dokunuşu şefkatliydi.

Evangeline sadece başını salladı. Midesi bulanır, perişan halde, balkon tırabzanına tutundu. Tırabzana öyle yapışarak Aedion'ı hayatın tarafında tutabilecekmiş gibi.

"Sıcak aperatifler," diye buyurdu Darrow. Sesi tartışmaya açık olmadığını belli ediyordu.

Lord oradan ayrıldı. Evangeline sonrasında ne kadar zaman geçtiğinden emin olamadı. Lord gelene kadar aradan ne kadar zaman geçtiğini de. Darrow, Evangeline'in eline sıcak bir fincan tutturdu.

"İç."

Evangeline itaat etti. Fincandakinin bir tür çorba olduğunu fark etti. Sığır eti çorbası belki. Umurunda değildi.

Dostları aşağıdaydı. Ailesi, sonradan edindiği aile.

Lysdandra'nın yaşadığına dair tek belirti uzakta, nehrin yakınlarında hareket eden bir karaltıydı. Aedion'ın durumuna dair hiçbir haber gelmedi.

Böylece Evangeline kulede bekledi. Yanında oturan Darrow sessizce dua etti.

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

Ellerinden geldiğince hızlı hareket etseler de kağanın ordusu çok yavaştı. Terrasen'e vaktinde ulaşamayacak kadar yavaş ve büyük. Kuzeye yürüdükleri hafta boyunca Aelin alevleriyle ormanda yolu açarken; Oakwald'a, Küçük Halk'a ve Brannon'dan af diledi. Yeni yeni Endovier'a ve Endovier'in sadece birkaç kilometre ötesindeki sınıra yaklaşıyorlardı. Şansları yaver giderse oradan Orynth'e ulaşmaları bir on gün daha sürerdi. Morath kuvvetlerini Perranth'i ele geçirmesinin ardından şehirde tuttuysa da yolculuk bir felakete dönebilirdi.

Bu yüzden şehrin batısından dolanmayı, ovalardan gidip daha kolay yolu seçmek yerine Perranth Dağları'nın çevresinden dolaşmayı seçmişlerdi. Oakwald'un ağaçları arasında gizlenerek Orynth'te Morath'e gizlice yaklaşabilirlerdi.

Tabii oraya vardıklarında geriye Orynth diye bir yer kalırsa. Hâlâ rıık binicilerinin keşif yapamayacakları kadar uzaktaydılar. Ayrıca karşılarına bir tek ulak bile çıkmamıştı. Yanlarında kalan ve soydaşlarının intikamını almak için Orynth'de savaşmaya yemin eden Beyazdiş Dağları'nın vahşileri bile daha kestirme bir yol bilmiyorlardı.

Aelin olumsuz düşünmek istemiyordu. Maeve'i, Erawan'i aklına getirmek de istemiyordu. Her neredeyseler. Her ne planlıyorlarsa.

Hafta boyunca medeniyetin uzantısı olarak görecekleri tek yer Endovier olacaktı. Ferian Geçidi'nden beri olup bitenlerden haber alacakları tek yer.

Aelin bunu da düşünmemeye çalıştı. Yarın ya da ertesi gün Endovier'dan geçeceklerini. Tuz madenlerinin olduğu o gri dağları göreceğini.

Karyolasında karın üstü uzanan –birkaç saat sonra yola koyulacaklarından kimsenin Aelin ve Rowan için asillere uygun bir yatak hazırlamasına gerek yoktu– Aelin sırtındaki yakıcı batma hissi karşısında yüzünü buruşturdu. Çadırlarında Rowan'ın aletlerinin tıngırtıları ve maltızların çıtırtılarından başka ses çıkmıyordu.

Rowan iğnesinin ucunu tuzlu mürekkeple dolu çanağa daldırırken Aelin "Bu gece bitecek mi?" diye sordu.

Rowan hissiz fakat nükteci bir tonla "Konuşmayı bırakırsan evet," dedi.

Aelin gülümsedi. Dirseklerinin üzerinde doğrulup omzunun üzerinden Rowan'a baktı. Onun neyin dövmesini yaptığını görmese de tasarımı biliyordu. Baharda Rowan'ın Aelin'ın sırtına dövmesini yaptığı şeklin bir kopyası. Aelin'ın sevdiği insanların, o insanların ölümlerinin öyküleri. Zamanında yara izlerinin olduğu yere yapılan o dövme. Tam da aynı noktaya. Rowan o noktayı hafızasına kazımış gibi.

Fakat şimdi orada bir başka dövme daha vardı. Omuz kemiklerine bir çift açık kanat gibi yayılan bir dövme.

İkisinin öyküsü. Rowan ve Aelin. Öfke ve kederle başlayıp büsbütün farklı bir şeye dönüşen bir öykü. Aelin öykünün şimdilik vardığı noktadan memnundu. Mutluluk.

Aelin çenesini ellerine yasladı. "Yakında Endovier'a varacağız."

Rowan çalışmaya devam etse de Aelin onun her sözünü dinlediğini ve vereceği yanıtı düşündüğünü biliyordu. "Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Aelin omurgasına yakın, epeyce duyarlı bir noktaya iğnenin batmasıyla yüzünü buruşturdu.

"Orayı yakıp yıkacağım. Dağları yerle bir edeceğim."

"İyi. Sana yardım edeceğim."

Aelin'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Efsanevi savaşçı prens bana gücümü umursamazca harcamaktan sakınmamı tembih etmeyecek mi?"

"Efsanevi savaşçı prens sana planından şaşmamanı tembih edecek. Fakat Endovier'ı yok etmen sana kendini daha iyi hissettirecekse bunu yaparken yanında olacak."

Aelin susarken Rowan birkaç dakika daha çalışmayı sürdürdü.

"Daha önce dövmenin bu kadar zaman aldığını hatırlamıyorum."

"Bazı eklemeler yaptım. Ayrıca yepyeni bir işaretin de olacak."

Aelin kendi kendine mırıldasa da bir süre tek kelime etmedi.

Rowan dövmeye devam edip gerektiğinde kanı sildi.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Aelin. "Endover'ı yok etmek bir yana dursun, görmeye bile dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Bunu benim yapmamı ister misin?" Sakince sorulmuş bir soru. Bir savaşçının sorusu. Aelin, Rowan'ın bunu yapabileceğinden emindi. Ondan bunu yapmasını istediği an Rowan, Endovier'a uçup orayı yerle bir ederdi.

"Hayır," dedi Aelin. "Gözetmenlerin ve kölelerin hepsi orada değiller zaten. Öldürecek de kurtaracak da kimse yok. Senden Endovier'la uğraşmamanı, orayı bir daha aklına da getirmemeni istiyorum. Bu beni korkak mı yapar?"

"Bence seni insan yapar. "Duraksadı. "Ya da bir Fey için doğru sözcük ne ise o yapar."

Aelin çenesinin altındaki birleşmiş parmaklarına bakıp kaşlarını çattı. "Bana şu günlerde her şeyden çok Fey'mişim gibi geliyor. Hatta en son ne zaman insan bedenimle dolaştığımı unutuyorum bazen."

"Bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi?" Rowan'ın elleri biraz olsun titremedi.

"Bilmem. Ben insanım, derinlerde. Peri kraliçe saçmalığını bir kenara bırakırsak. Anne–babam insandı. Onların anne–babası da. Büyük ölçüde. Mab'in soyunun kanını taşısalar da... Ben Fey'e dönüşebilen bir insanım. Fey bedeninde bir insan." Ölümsüzlük konusundan bahsetmedi. Onları bekleyen onca şey varken zamanı değildi.

"Öte yandan," dedi Rowan, "ben senin Fey içgüdüleri olan bir insan olduğunu söylerdim. Belki insan olanlardan bile daha insan olduğunu." Aelin, Rowan'ın gülümsediğini hissetti. "Bölgeci, baskın ve saldırgan..."

"Kadınlara iltifat etme becerinin eşi benzeri yok."

Rowan'ın kahkahasının sıcak havası Aelin'ın sırtını okşadı. "Neden hem insan hem Fey olamıyorsun? Neden bir seçim yapıyorsun?"

"Çünkü insanlar şu ya da bu olmanı istiyorlar sanki."

"Daha önce insanların ne istediklerine hiç aldırmazdın."

Aelin hafifçe gülümsedi. "Doğru."

Rowan'ın iğnesi omurgasına batarken Aelin dişlerini sıktı. "Bu-

rada olduğun için seviniyorum... Burada, Endovier'ı ilk kez seninle göreceğim için."

Daha son birkaç ay olanları aklına getirmekte zorlanırken geçmişinin o kısmıyla, o acılarla ve işkenceyle yüzleşmek...

Rowan'ın araç gereci, uyuşturan acı durdu. Ardından dudakları Aelin'ın sırtının üzerinde gezindi. Tam da yeni dövmenin başladığı noktada. Gavriel ve Fenrys'in son birkaç günde geceleri her mola verdiklerinde Rowan'ın sırtına yaptıkları dövmenin aynısı. "Ben de burada olduğum için mutluyum Ateşyürek."

Tanrıların onlara tanıdığı süre boyunca bu mutluluk sürecekti.

Elide karyolasına çöktü. Çizmelerinin bağcıklarını çözerken hafifçe homurdandı. Yrene'e at arabasında yardım etmek kolay iş değildi. Onun ayak bileğine, ayağına merhem sürmenin öyle ilahi bir yanı yoktu. En azından çalışmak aklına üşüşen düşünceleri uzak tutuyordu. Vernon'a yaptıklarını, Perranth'in başına gelenleri, Orynth'te onları nelerin beklediğini ve onları bekleyen şeyi alt etmek için ellerinden ne gelebileceğini düşünmüyordu.

Karşı karyolada Lorcan sadece izliyordu. Elinde yarısı soyulmuş bir elma vardı. "Daha sık dinlenmelisin."

Elide elini sallayıp onu geçiştirdi. Sonra çizmesini ve çorabını çeke çeke çıkardı. "Yrene hamile ve saat başı kusuyor. O dinlenmiyorsa ben de dinlenmeyeceğim."

"Yrene'in tamamen insan olduğundan tam olarak emin değilim." Sesi sert çıksa da Lorcan'in gözlerinde şaka yaptığını belli eden bir bakış vardı.

Elide cebindeki teneke merhem kutusunu çıkardı. Yrene bunun okaliptüs olduğunu söylemişti. Elide'ın daha önce adını hiç işitmediği fakat –keskin ama ferahlatıcı– kokusundan çok hoşlandığı bir bitki. Opak, soluk renkli merhemde ağır kokulu bitkinin kokusuna lavanta ve biberiye kokuları karışmıştı.

Kumaş hışırtıları işitti. Hemen sonra Lorcan önünde diz çöktü. Elide'ın elini eline aldı. Elleri Elide'ın elini neredeyse yuttu. "İzin ver," dedi Lorcan.

Elide öyle afalladı ki elindeki kutuyu Lorcan'in almasına ses edemedi. Lorcan'in merheme parmaklarını daldırıp ayak bileğine sürüşünü sessizce izledi.

Lorcan'in başparmağı kemiğin kemiğe sürttüğü noktayla buluştu. Elide bir homurtu çıkardı. Lorcan dikkatle, neredeyse hürmetle ağrıyı gidermek için masaj yaptı.

O eller birçok krallıkta canlar almıştı. Bunun kanıtı olan belli belirsiz yara izleriyle doluydu. Yine de Lorcan, Elide'ın ayağını küçük bir kuşun ayağıymış gibi tutuyordu. Kutsal bir şeymiş gibi.

Bir yatağı paylaşmamışlardı. Karyolalar çok küçüktü. Elide da sıklıkla akşam yemeği sonrası sızıyordu. Fakat bu çadırı paylaşıyorlardı. Lorcan, Elide üzerini değişip banyo yaparken ona mahremiyet sağlamak için dikkatli davranıyordu. Elide bazen onun gereğinden daha dikkatli davrandığını bile düşünüyordu.

Çadırın köşesinde bir küvetten buharlar çıkıyordu. Küvet Aelin sayesinde sıcak kalıyordu. Kamp banyolarının çoğu onun sayesinde sıcaktı. Bu yüzden hem asilzadeler hem de piyadeler ona son derece minnettardılar.

Uzun dokunuşların yerine küçük daireler çizmeye başlayan Lorcan ağır ağır Elide'ın ayağındaki ağrıyı dindirdi. Elide istese bunu bütün gece yapmaktan memnun olacak gibi bir hali vardı. Fakat bu kez Elide'ın içi geçmemişti. İlk kez. Lorcan'in parmaklarının her dokunuşuyla uzandığı yerde beli dikleşiyor, bir şey için ısıtıyordu

Lorcan'in başparmağı Elide'ın ayağının kavisi üzerinde gezdi. Elide küçük bir inilti çıkardı. Sebep acı değildi...

Elide'ın yanakları kızardı. Kirpiklerinin altından Elide'a bakan Lorcan'in siyah gözlerinde hınzırca bir kıvılcım vardı.

Elide'ın ağzı açık kaldı. Sonra Lorcan'in omzuna bir şaplak indirdi. Eli kaya gibi sert kaslara çarptı. "Kasten yaptın bunu."

Gözlerini Elide'ın gözlerinden ayırmayan Lorcan'in tek yanıtı hareketi tekrarlamak oldu.

Güzel... *Çok* güzel bir histi bu.

Elide ayağını Lorcan'in elinden kurtardı. Bacak arasını kapattı. Sıkıca.

Lorcan'in kendisine yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık vermesiyle Elide'ın ayak parmakları kıvrıldı. Fakat hemen sonra

Lorcan "Artık tam olarak Perranth Leydisi'sin."

Elide bunu biliyordu. Bu zorlu yolculuk günleri boyunca durmadan bunu düşünmüştü. "Konuşmak istediğin konu bu mu gerçekten?"

Lorcan'in parmakları o efsanevi; günahkâr işlerine ara vermedi. "Henüz hiç konuşmadık. Vernon hakkında."

"Ne olmuş ki Vernon'a?" dedi Elide. Kayıtsız davranmaya çalışsa da becerememişti. Fakat Lorcan kalın kirpiklerinin altından Elide'a baktı. Onun konudan kaçındığının gayet farkındaydı Elide bir nefes verip çadırın gitgide sivrilen tavanına baktı. "Şimdi Vernon'dan bir farkım var mı ki? Sonunda onu nasıl cezalandırdığım düşünüldüğünde?"

Elide ilk gün bundan dolayı pişmanlık duymamıştı. İkinci gün de. Fakat bu uzun kilometreler boyunca, Vernon muhtemelen ölmüşken aklına bu soru takılıyordu.

"Sanırım buna sadece sen karar verebilirsin," dedi Lorcan. Ayağını okşayan parmakları durdu. "Bu söylediğimin faydası olur mu, bilmiyorum. Fakat Vernon hak ettiğini aldı." Karanlık gücü odada titreşti.

"Senden de bunu söylemeni beklerdim zaten."

Lorcan omuz silkti. İnkâr etme gereği duymadı. "Perranth toparlanacak, biliyorsun," dedi. "Morath'in yağmalarına rağmen. Vernon'ın geçmişte Perranth'e yaptıklarına rağmen."

Kuzeye giden yol boyunca ağırlığını hissettiren diğer düşünce de buydu. Elide'ın, babasının ve annesinin şehri mahvedilmişti. Dadısı Finnula ölenlerin arasında olabilirdi. Tanıdıkları perişan halde olurdu.

"Tabii savaşı kazanırsak," dedi Elide.

Lorcan rahatlatıcı dokunuşlarını sürdürdü. "Perrranth yeniden inşa edilecek," demekle yetindi. "Bunu sağlayacağız."

"Hiç yaptın mı bunu? Bir şehri yeniden inşa ettin mi?"

"Hayır," dedi Lorcan. Başparmakları Elide'ın sızlayan kemiklerindeki ağrıyı dindiriyordu. "Onları sadece yok ettim." Gözleri onun gözleriyle buluştu. Süzen, açık gözleri. "Fakat denemek isterim. Seninle."

Elide o gözlerdeki teklifi gördü... Sadece bir şehir kurmayı değil, bir hayat kurmayı teklif ediyordu Lorcan. Birlikte.

Elide başını sallarken yanakları kızardı. "Evet," diye fısıldadı. "Kalan ömrümüzde."

Zira bu savaştan canlı çıksalar da aralarında hâlâ bir uçurum olacaktı: Ölümsüzlük.

Lorcan'in gözlerinde bir ışık söndü. Elide onun bir şeyler söyleyeceğini zannetse de Lorcan başını eğdi. Ardından Lorcan diğer çizmenin bağcıklarını çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Sözcükler Elide'ın dudaklarından nefes nefese çıkmıştı.

Çevik parmakları –gökteki tanrılar adına, o *parmaklar*– Elide'ın bağcıklarını çabucak çıkarıverdi. "O ayağı suda bekletmelisin. Bedenini de suda dinlendirmelisin. Dediğim gibi, çok çalışıyorsun."

"Söylediğin daha fazla dinlenmem gerektiğiydi."

"Çünkü çok çalışıyorsun." Çenesiyle banyoya işaret etti. Çizmeyi çekip Elide'ın kalkmasına yardım etti. "Ben gidip yiyecek bir şeyler getireyim."

"Ben zaten yemek..."

"Daha çok yemelisin."

Ona yalnız kalıp kalmak istemediğini sorarak sıkıntı vermek yerine ona sormadan mahremiyet hakkı tanıyordu. Hep yapmaya çalıştığı buydu. Karşısında çıplak ayak duran Elide onun sert yüz hatlarını süzdü. Bir omuz hareketiyle pelerinini üzerinden attı. Sonra da ceketini. Lorcan yutkundu.

Elide kalbinin hızlandığını Lorcan'in işitebildiğini biliyordu. Muhtemelen tüm hislerinin kokusunu alabiliyordu. Fakat "Yardıma ihtiyacım var. Banyoya gitmek için."

"Ya?" Lorcan'in sesi boğuk çıkmıştı.

Elide dudağını ısırdı. Göğüsleri ağırlaşıp karıncalandı. "Ayağım kayabilir."

Lorcan'in gözleri Elide'ın bedenini tepeden tırnağa süzse de Lorcan hiç kımıldamadı. "Tehlikeli bir zaman, banyo zamanı."

Elide bakır küvete yürüyecek gücü kendinde buldu. Lorcan onu birkaç adım geriden takip edip onu sıkıştırmadı. Dizginleri ona bıraktı.

Elide küvetin yanında durdu. Buhar yükseliyordu. Gömleğini pantolonunu çıkardı.

Lorcan, Elide'ın her hareketini izledi. Elide onun nefes alıp verdiğinden bile emin olamıyordu.

Fakat... Elide'ın elleri aksadı. Tereddüt etti. Sebep Lorcan değil;

bu ayrım, yaydan çıkan oktu.

"Sana ne yapacağımı göster," diye fısıldadı Elide.

Lorcan nefessizce "Gayet iyi gidiyorsun," dedi.

Fakat Elide ona çaresizce bir bakış atınca Lorcan ona sokuldu. Parmakları Elide'in gömleğinin boşta kalan eteğini kavradı. Sessizce "İzin verir misin?" diye sordu.

Elide "Evet," diye fısıldadı.

Lorcan onun gözlerini süzdü. Sözcükteki içtenliği okur gibi. Doğru olduğuna hükmeder gibi.

Lorcan kumaşı Elide'ın üzerinden narinçe çekti. Soğuk hava teni okşayıp tüylerini diken diken etti. Göğüslerini çevreleyen esnek kuşak yerindeydi. Lorcan'ın gözleri Elide'ın gözlerine dikilmişti. Boğuk bir sesle Elide'a "Şimdi ne yapacağımı söyle," dedi.

Elleri titreyen Elide bir elini kuşağın üzerinde gezdirdi.

Lorcan'ın şeridi çözen elleri de titriyordu. Elide'ın teni ortaya çıkarken.

Lorcan'ın Elide'ın göğüslerini süzen gözleri tamamen siyaha çalmış gibiydi. Elide'ın nefesleri düzensizdi. "Güzel," diye mırıldandı Lorcan.

Sözcük zihnine yerleşirken Elide'ın ağzı kıvrıldı. Bundan yeterli cesareti alan Elide ellerini Lorcan'ın ceketine uzatıp düğmeleri ve kayışları çözmeye başladı. Ta ki Lorcan'ın göğsü çıplak kalana dek. Elide parmaklarını Lorcan'ın bedeninin bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran tepelerine ve çukurlarına düşen siyah saçlarında gezdirdi. "Güzel," dedi.

Lorcan titredi. Elide sebebin onun kendisini dizginlemesi mi yoksa hissettikleri mi olduğundan emin olamadı. Elide'ın dudaklarını Lorcan'ın göğüs boşluğuna yaslamasıyla Lorcan'ın Elide'ın bayıldığı o hoş mırıltısının titreşimleri bedenine yayıldı.

Lorcan'ın eli Elide'ın saçlarına gitti. Her okşayışıyla Elide'ın saç örgüsü biraz daha çözüldü. "Sadece senin istediğin kadar ileri gideceğiz," dedi Lorcan. Yine de Lorcan'ın bedenine bakmaya cüret etti. Pantolonundan çıkmak için can atan şeye.

Elide'ın ağzı kurudu. "Be–ben ne yaptığımı biliyorum."

"Yaptığın her şey benim için yeterli olur," dedi Lorcan.

Elide başını kaldırıp Lorcan'ın yüzünü süzdü. "Ne için yeterli olur?"

Bir yarım yamalak gülümseme daha "Beni memnun etmeye." Elide, Lorcan'n kibri karşısında dudak bükse de Lorcan dudaklarını onun boynuna sürttü. Elleri belini iki yandan sardı. Başparmakları kaburgalarını okşadı. Fakat daha yukarı çıkmadı.

Elide, Lorcan'in dokunuşu karşısında belini geriye büktü. Lorcan'in dudakları kulağının hemen altını okşarken Lorcan'in dudaklarından bir inilti çıktı. Ardından Lorcan'in dudakları onun dudaklarını buldu. Nazikçe ve dikkatle.

Elide'ın elleri Lorcan'in boynuna dolandı. Lorcan onu kaldırıp küvete değil, arkalarındaki karyolaya taşıdı. Bu sırada dudakları Elide'ın dudaklarından hiç ayrılmadı.

Yuva. Bu, onun yanında. Yuvaydı bu. Elide'ın asla sahip olmadığı yuva. Birlikte paylaşabilecekleri sürece de öyle olacaktı.

Lorcan, Elide'ı karyolaya bıraktığında onun kadar kendi nefesleri de düzensizdi. Duraksayıp Elide'ın ne yapacağına, bu işi nereye vardıracağına karar vermesini beklerken Elide onu öpüp "Bana her şeyi göster," diye fısıldadı.

Lorcan de öyle yaptı.

Bir kapı vardı. Bir de tabut.

O her ikisini de seçmemişti. Bir yerde dikiliyordu. Bir yer olmayan. Etrafından sisler yükseliyordu. Onlara bakıyordu. Seçimlerine. Tabuttan gümbürtüler geldi. Boğuk kadın çığlıkları ve yakarışlar yükseldi. Ve kapı, sonsuzluğa uzanan o siyah kemer... İki yanından kan akıyor, kan siyah taşın içine sızıyordu. Kapının genç kralla işi bittiğinde geriye sadece kan kaldı.

"Benden farkın yok," dedi Cairn.

Cairn'e doğru dönse de sisin içinde dikilen ikili ona işkence eden savaşçı değildi.

Orada on iki kişi vardı. Şekilsiz fakat varlıklarıyla orada olan. Kadim ve soğuk. Bir ağızdan konuştular. "Yalancı. Hain. Korkak."

Kapının taşı üzerinden akan kanı emdi. Kapı kraldan kalan son parçayı bile yutmuş gibi. Onun yerine kendisini feda edenin kanını. Onun yerine kendisini feda etmesine göz yumduğu kralın kanını.

Tabutun içinden gelen gümbürtülerin sonu gelmiyordu.

"Kutu asla açılmayacak," dediler.

Gözlerini kırpıştırdı. Sonra kendisini kutunun içinde buldu. Taş çok soğuk, içerideki hava boğucuydu. Gözlerini kırpıştırdı. Kapağı yumrukluyor, durmadan çığlıklar atıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Bu kez üzerinde zincirler, yüzünü kapatan bir maske vardı...

Aelin maltızların loş ışığı altında uyandı. Eşinin çam ve kar kokusu onu sardı. Çadırlarının dışında rüzgâr uğulduyor, çadır bezi duvarlar titreyip şişiyordu.

Yorgun. Çok yorgundu. Çok.

Aelin uzun saatler boyunca karanlığa baktı ve tekrar uyumadı.

Aelin'ın kıtada yıpranmış bir damar gibi uzanan kadim yolu her iki yanındaki ağaçları yakarak genişlettiği Oakwald'daki sık ağaçlara rağmen Endovier, Aelin'a karşısındaymış gibi geliyordu. Ruhn Dağları'nın onlara doğru, ufka yaslanan bir duvar gibi uzandığını hissedebiliyordu.

Aelin grubun önünde at sürüyordu. Sabah ve öğlen geride kalana dek ağzını pek açmamıştı. Rowan onun yanından ayrılmıyor, hep solundan ilerliyordu. Endovier ve Aelin arasında bir kalkan olabilecekmiş gibi. Aelin ilerideki kadim ağaçları eriten ateşler saçıyor, Rowan'ın rüzgârı çıkan dumanı boğarak düşmanın onlara yaklaştıklarını fark etmesini engelliyordu.

Önceki gece dövmeleri bitirmişti. Çıkardığı işi, küçük bir el aynasıyla ona çıkardığı işi göstermişti. Onlar için yaptığı dövmeyi.

Aelin sırtındaki açık kanatlara –şahin kanatları– bir kez bakıp Rowan'ı öpmüştü. Bir yandan kendi giysilerini çıkararak. Sonra ata biner gibi Rowan'ın üzerine çıkmıştı. Bir şey söylemeye gerek duymamıştı. Zaten konuşabilecek halde değildi.

Aelin'ın sırtı sabaha iyileşmişse de omurgası üzerinde birkaç noktada hassasiyet vardı. Endovier'a yaklaştıkları saatlerde mü-

rekkebin görünmez ağırlığının gitgide azaldığını fark etti.

Aelin kaçmıştı. Hayatta kalmıştı.

Endovier'dan...ve Maeve'den.

Şimdi Aelin'a düşen kuzeye deli gibi at sürmek, Morath sonsuza dek yeryüzünden silmeden önce halkını kurtarmaya çalışmaktı. Erawan ve Maeve de gelip aynını yapmadan önce. Fakat bu bile batıdan kaynaklanan o ağırlığa, o çekime engel olmuyordu. Bedeni özgürlüğüne kavuştuktan sonra bile kaçmasının çok uzun zaman aldığı o yere bakmaktan onu alıkoymadı.

Öğle yemeğinden sonra Elide'ı sağında buldu. Ağaçların altında sessizce at sürüyordu. Aelin onu görmeyeli kızın boyu uzamıştı sanki. Yanakları kızarmıştı.

Aelin o yanakların neden kızardığını, neden Elide'ın dönüp ötede at süren Lorcan'e baktığını ve Lorcan'in neden ona yüzünde memnun, erkeksi bir gülümsemeyle karşılık verdiğini gayet iyi bildiğini düşündü. Fakat konuştuğunda Elide'ın sözleri karasevdaya tutulmuş bir genç kızın sözlerinden çok farklıydı.

"Vernon beni Perranth'ten kaçırdıktan sonra bir daha Terrasen'i göreceğimi sanmazdım."

Aelin gözlerin kırpıştırdı. Elide'ın yüzündeki kızarıklık bile silindi. Dudakları gerildi.

İçlerinde sadece Elide, Morath'i görmüştü. Orada yaşamıştı. Oradan sağ kurtulmuştu.

Aelin "Bir zamanlar ben de bir daha Terrasen'i asla göremeyeceğimi düşünüyordum."

Elide'ın yüzünde dalgın bir ifade belirdi. "Suikastçı olduğunuz zamanda mı yoksa köle olduğunuz zamanda mı?"

"Her ikisi de. Ben Endovier'dayken evimin kilometrelerce uzakta olduğunu bilmek farklı bir tür işkenceydi. Evimi ölmeden önce son bir kez göremeyeceğimi bilmek."

Elide'ın siyah gözleri anlayışla ışıldadı. "O kulede öleceğimi sanmıştım, kimsenin varlığımı bile anımsamayacağını."

İkisi de kendilerince tutsak, köle olmuşlardı. İkisi de zincirlenmişti. Bedenlerinde o zincirlerin yara izlerini taşıyorlardı. Daha doğrusu artık sadece Elide taşıyordu. O izlerin yokluğu Aelin'ı kahrediyordu. Pişman olacağı hiç aklına gelmeyecek bir yokluk.

"Fakat nihayetinde kurtulduk," dedi Aelin.

Elide uzanıp Aelin'ın elini sıktı. "Evet, kurtulduk."

Her ne kadar Aelin artık bitmesini istese de. Hepsinin. Her nefesinde o dileğin ağırlığını hissediyordu.

Sonrasında yola devam ettiler. Aelin yoldaki çatala –onları tuz madenlerine götürecek yol ayrımına– bakarken rukhin'lerden bir yardım çağrısı yükseldi. Ses ormanın ve dağların arasından süzüldü.

Aelin hemen Goldryn'i çekti. Yanındaki Rowan da kılıcını çekti. Tüm ordu durup ormana, göğe göz gezdirdi.

Aelin uyarıyı işittiği anda yanından hızla karanlık bir figür geçmişti. Öyle büyüktü ki orman sayvanı üzerindeki güneşi kapladı.

Ejderha.

Yaylar gıcırdadı. Ruk'lar hızla havalanıp ejderhanın peşine düştü. Bir Demirdiş keşif eri onları görürse...

Aelin büyüsünü hazırladı. Ejderha havada onlara doğru döndü. Dalların arasından güçbela seçiliyordu. Fakat sonra ışık parladı. Rukhin'leri geriye savurdu... Onlara zarar vermeden. Işık değildi bu. Buzdu. Aleve dönmeden önce titreşip parlayan.

Rowan da ışığı fark etmişti. Herkese silahlarına davranmaları emrini verdi.

Yol ayrımına inen Abraxos değildi. Çevrede Manon Siyahgaga'dan hiçbir iz de yoktu.

Bir ışık parlaması daha. Adından Dorian Havilliard karşılarında belirdi. Ceketi ve pelerini lekelenmiş, yıpranmıştı.

Aelin ona doğru koştu. Rowan ve Elide yanında koşarken diğerleri üçünün gerisinde kaldı.

Dorian bir elini kaldırdı. Yüzünde ölüm ciddiyeti vardı. Aelin'ı görmesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı.

Fakat Aelin o an hissetti.

Dorian'ın ne taşıdığını. Wyrd anahtarları.

Üçü de.

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aedion'ın kolu ve kaburgaları yanıyordu.

Ateş mızraklarının kavurucu sıcağından beterdi bu. Hellas'ın yanan diyarından beterdi. Şifacı ilk dikişleri atarken Aedion kendine geldi. Şifacının uzattığı deri gemi sıkıca dişlemişti. Dikişler atılırken acıyla haykırmıştı. Şifacı işini bitirdiğinde Aedion bir daha bayılmıştı. Ölmediğinden emin olmak için görevlendirilen askerlerin söylediklerine göre dakikalar sonra uyanmıştı. Acısının bir nebze hafiflediğini fark etmişse de hâlâ kılıç kolunu kullanmasını neredeyse imkânsız kılacak kadar feciydi. En azından Fey soyundan gelmesi sayesinde ölümlü erkeklerden daha hızlı iyileşiyordu.

Kan kaybından ölmemesini, zırhının kendisine giydirilmesini emrettiğinde kolunu kımıldatacak gücü kendinde bulmasını, ardından tökezleyerek şehir sokaklarında duvara yürümesini sağlayan, Fey soyundan gelmesiydi. Evet, Fey soyu annesine dayanıyordu. Fakat daha da çok babasına.

Gavriel denizin diğer yanında ya da Aelin'ı ararken her nerelere vardılarsa orada Terrasen'in düşmek üzere olduğunu işitmiş miydi? İşitmişse bunu umursamış mıydı?

Bunun önemi yoktu. Her ne kadar bir yanı Aslan'ın orada olmasını istese de. Rowan ve diğerlerinin orada olması zaten çok iyi olurdu. Fakat Gavriel'ın sakin tavrı bu askerlere ilaç gibi gelirdi. Belki Aedion'a da.

Aedion dişlerini sıktı. Şehir duvarlarının kandan kayganlaşan merdivenlerinden çıktı. İnsan ve Valg cesetlerinden sakındı. Bir saat... Bir saat boyunca kendisinden geçmişti.

Değişen hiçbir şey yoktu. Valg'ler hâlâ duvarlara akın ediyordu. Hem güney hem batı kapılarına. Fakat Terrasen kuvvetleri onları uzak tutuyordu. Göklerde, Crochan'lerin ve Demirdişler'in sayısı azalmışsa da iki taraf da fazla kayıp vermemişti. On Üçler ise daha uzakta, amansız bir kümeydi. Yollarına çıkan herkesi biçiyorlardı.

Nehrin aşağısında ise...kızıl kan nehrin karlı kıyılarını boyamıştı. Çok fazla kızıl kan vardı.

Aedion tökezledi. Askerler Valg erlerini indirirken bir an için nehri göremez oldu. Geçip gittiklerinde kanlı nehir kenarına göz gezdiren Aedion güçlükle nefes alıp veriyordu. Çevresinde ölü askerler yatıyordu. Fakat... Az kalmıştı. Şehrin duvarlarına ne kadar yaklaştığını ancak fark edebilmişti.

Kar ve buzun üzerinde beyaz. Lysandra hâlâ savaşıyordu. İki yanından kan akıyordu. Kırmızı kan. Fakat suya geri kaçmıyordu. Geri adım atmıyordu.

Aptalcaydı bu... Gereksizdi. Onlara pusu kurmak çok daha etkili olmuştu. Yine de Lysandra savaşıyordu. Kuyruğu omurgaları kırıyor, devasa ağzı başları koparıyordu. Tam da nehrin kıvrılıp şehrin yanından geçtiği yerde. O an Aedion bir terslik olduğunu fark etti. Lysandra'nın bedenindeki kanın dışında.

Aedion, Lysandra'nın onların henüz bilmedikleri bir şeyi öğrendiğini fark etmişti. Geri çekilmediği gibi duvarlardakilere işaret vermeye çalışıyordu.

Başı dönen Aedion'ın kaburgaları acıyla zonkluyordu. Aedion muharebe meydanına göz gezdirdi. Bir grup asker Lysandra'ya hücum ediyordu. Lysandra'nın kuyruk darbesiyle askerlerin mızrakları ve kendileri parçalandı. Fakat bir başka asker grubu Lysandra'nın yanından geçip gitmeye çalışıyordu. Nehir kenarında.

Aedion o askerlerin taşımaya çalıştıkları şeyin ne olduğunu görünce küfretti. Lysandra kuyruğuyla şalopalardan birini paramparça etti. Fakat –ikinci bir şalopayı taşıyan– asker kümesine erişemedi.

Askerler buzlu sulara ulaştılar. Şalopa suda bata çıka ilerlerken Lysandra atıldı. Tam da etrafı bir başka asker grubuyla çevrilirken. Öyle çok mızrak ve kargı vardı ki Lysandra'nın onlarla yüzleşmekten başka seçeneği yoktu. Bu sayede şalopa ve onu taşıyan askerler

Lysandra'nın yanından geçip gittiler.

Aedion askerlerin nereye ilerlediğini gördü. Emirler yağdırmaya başladı. Verdiği her emirle başı daha da döner oldu.

Lysandra nehre gizlice, tünelleri kullanarak girerek düşmanı gafil avlamıştı. Fakat böylece Morath'e şehre giden bir başka yolu belli etmişti. Ayaklarının dibindeki bir yolu.

Morath askerleri ızgaradan geçerlerse, duvarları o şekilde aşarlarsa... Aedion baş dönmesiyle mücadele ederek işaret vermeye çalıştı. Önce geri adım atmayan, düşmanı uzak tutmak için cesurca savaşan şekil değiştirene. Ardından tehlikeli yükseklerde süzülen On Üçler'e. Duvarlara geri dönmeleri için. İş işten geçmeden Morath'in içeri sızmasını önlemeleri için.

Yükseklerde rüzgârın haykırışları ölenlerin ve yaralıların içine sızarken Manon generalin işaretini gördü. Generalin ona önceki gece kendisine gösterdiği, kesin aralıklarla belirlenmiş ışık sinyalini.

Hemen duvarlara gitme emri. Sadece o ve On Üçler'e yönelik bir emirdi bu.

Crochan'ler Demirdiş seline geçit vermiyorlardı. Fakat geri çekilmek, *oradan ayrılmak*...

Prens Aedion bir kez daha işaret verdi. *Şimdi. Şimdi. Şimdi.*

Bir terslik vardı. Büyük bir terslik.

Aedion'ın sinyaline baktı. *Nehir,* diyordu. *Düşman.*

Manon gözlerini çok aşağılarda kalan zemine çevirdi. Morath'in gizlice ne yapmaya çalıştığını gördü.

On Üçler'e *"Duvarlara!"* diye seslendi. Hâlâ sırtında bir çekiç vardı. Abraxos'u şehre doğru çevirdi. Onu çatışmadan çok yüksekle-re uçurmak için dizginleri çekiştirdi.

Asterin'in uyarı çığlığı ona biraz geç ulaştı.

Aşağısından hızla avına pusu kuran bir yırtıcı gibi uçan devasa boğa ejderha dosdoğru Abraxos'u hedefledi.

Ejderha, Abraxos'a çarptığında, pençelerini ve dişlerini geçirdiğinde Manon biniciyi tanıdı. Iskra Sarıbacak'ın yüzünde şimdiden bir gülümseme vardı.

Dünya yan yattı ve dönmeye başladı. Fakat acı içinde kükreyen Abraxos düşmedi. Kanat çırpmaya devam etti. Iskra'nın boğası başını geri atıp hemen ardından Abraxos'un boğazını ısırdığında bile.

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

Iskra'nın boğa ejderhası Abraxos'u boynundan yakalasa da Abraxos uçmaya devam ediyordu.

O güçlü çeneleri Abraxos'un boğazında görmek, Abraxos'un gözlerindeki korkuyu ve acıyı görmek...

Manon nefes alamıyordu. İçini kaplayan dehşeti bastıramıyordu. Korku öyle kör edici ve mide bulandırıcıydı ki Manon birkaç saniye donakaldı. Büsbütün donmuştu.

Abraxos, *Abraxos*...

Onun. Abraxos, Manon'a aitti. Manon da ona. Karanlık ikisinin birlikte olmasına karar vermişti.

Manon zaman kavramını kaybetmişti. O ısırıkla yeniden hareket etmeye başlaması arasında geçen zamanı sezememişti. Aradan bir saniye de bir dakika da geçmiş olabilirdi.

Fakat sonra Manon neredeyse boşalmış ok kılıfından bir ok çıkardı. Rüzgâr oku her an parmaklarından uçuracak gibiydi. Fakat Manon oku yaya taktı. Her şey durmadan dönerken, rüzgâr gürlerken nişan aldı.

Iskra'nın boğa ejderhası okun bedenine isabet etmesiyle debelendi. Ok gözünü kıl payı ıskalamıştı. Fakat Iskra onları bırakmadı.

Abraxos'un boğazını çok derinden kavramasa da Iskra uzun süre ısırmaya devam ederse ve Manon'ın bineğinin hava almasına engel olursa...

Manon bir ok daha attı. Rüzgâr okun yönünü epey değiştirince ok canavarın çenesine isabet etti. O kalın postu çok az delerek.

Iskra gülüyordu. Abracos serbest kalmak için mücadele ederken o gülüyordu.

Manon On Üçler'den birini aradı. İkisini, kurtaracak herhangi birini. Abraxos'u kurtaracak birini.

Abraxos, Manon için herkesten önemliydi. Üç Yüzlü Tanrıça'nın korkunç çenelerinin kendi boğazını kavraması için Abraxos'un yerine geçerdi...

Fakat On Üçler dağılmıştı. Iskra'nın cadılar meclisi On Üçler'i birbirlerinden uzağa savuruyordu. Asterin ve Iskra'nın sağ kolları pençe pençeye savaşıyordu. Ejderhaları pençelerini birbirlerine geçirip muharebe meydanında doğru dalışa geçtiler.

Manon, Iskra'nın ejderhasına, boynu çevreleyen çenelere olan uzaklığını ölçtü. Dizginlerin kayışlarının gücünü tarttı. Aşağı sarkabilirse, şansı yaver giderse ejderhanın boğazında bir darbe indirebilirdi. Onu Abraxos'tan ayırmaya yetecek kadar...

Fakat Abraxos'un kanatları güçsüzleşti. Ejderhaya darbe indirmek için cesurca çabalayan kuyruğu yavaşladı.

Hayır.

Hayır.

Böyle bitmeyecekti. Her şeye razıydı. Fakat böyle bitemezdi.

Manon yayını sırtından attı. Donmaya yüz tutan parmakları eyerin kayışlarını ve tokalarını aradı.

Dayanamazdı. Bu ölüme, o ölüm gelmeden önce Abraxos'un acısına ve korkusuna tahammül edemeyecekti.

Hıçkırıyor olabilirdi. Abraxos'un kanatları yeniden zorlanırken Manon haykırıyor olabilirdi. Emin olamıyordu.

Tanrılar lanetleyesice rüzgârda sıçrayacak, o kaltağı eyerinden düşürecek ve bineğinin boğazını kesecekti...

Abraxos düşmeye başladı.

Düşmüyordu. Dalışa geçmişti... İrtifa kaybetmeye çalışıyordu. Yere ulaşmaya çalışıyordu. Iskra'nın ejderhasını yanında sürükleyerek.

Manon hayatta kalabilsin diye.

"LÜTFEN." Manon'ın Iskra'ya haykırışı muharebe meydanında, dört bir yanda çınladı. *"LÜTFEN."*

Abraxos'un yaşama şansı olacaksa Manon yalvarmaya, diz çökmeye hazırdı.

Manon'ın savaşçı yürekli bineği. Manon'ı Manon'ın onun hayatını kurtardığından çok daha fazla kurtaran bineği.

Onu en zor zamanlardan çıkaran bineği.

"LÜTFEN." Manon sözcüğü haykırdı. Paramparça olmuş ruhunun her parçasıyla.

Iskra sadece güldü. Ejderha Abraxos'u bırakmadı. Abraxos yere yaklaşmak için çabalarken bile.

Manon'ın gözyaşları rüzgârda savruldu. Eyerin son kayışlarını da çözdü. Ejderhaların arasındaki mesafe aşılması imkânsız görünse de Manon'ın şansı daha önce de yaver gitmişti.

Manon hiçbirine aldırış etmiyordu. Ne Çorak Topraklar ne Crochan'ler ne Demirdişler ne de taç umurundaydı. Abraxos'suz bunların hiçbirinin önemi kalmazdı.

Abraxos'un kanatları zorlandı. O büyük, sevgi dolu yüreğiyle alçalmak için mücadele ediyordu.

Manon ejderhanın böğrüyle arasındaki mesafeyi ölçtü. Bir kanca kadar güçlü olan demir tırnaklarını çıkarmak için eldivenlerini attı.

Sonra eyerin üzerinde doğruldu. Bir bacağını diğerinin altına koydu. Bedeni sıçramak için gerildi. Abraxos'un sırtına dokunup ona "Seni seviyorum," dedi.

Nihayetinde tek önemli olan buydu. Şu an önemli olan tek şey.

Manon bacaklarından, kollarından güç almak için kendisini hazırlarken bir nefes aldı. Belki de bu onun son...

Gökten kayan bir yıldızdan hızlı inen bir şey kükreyerek Iskra'nın ejderhasına çarptı.

O çeneler Abraxos'un boynunu bıraktı. Döne döne düşmeye başladılar.

Manon eyeri kavrayacak kadar kendisini topladı. Rüzgâr her an onu Abraxos'tan ayırabilecekken bulduğu her şeye yapışacak kadar.

Düşerlerken Abraxos'un kanı yukarı akıyordu. Fakat sonra ejderhanın kanatları açıldı. Abraxos yan yatıp yükselmeye başladı. Yeterince dengelendiğinde Manon eyere geçti. Kendisini Abraxos'un bedenine kayışlarla bağlarken dönüp arkasında neler olup bittiğine baktı. İkisini kimin kurtardığına.

Onları kurtaran Asterin değildi. On üçler'den biri de.

Petrah Mavikan'dı.

Mavikan cadı klanının vârisinin arkasında, bulutların üzerinden

gizlice yaklaşarak muharebe meydanına ulaşarak Morath'in hava birliğine saldıranlar Demirdişler'di.

Yüzlercesi.

Yüzlerce Demirdiş cadısı ve ejderhaları kendi soylarından cadılarla çarpışmaya başladı.

Petrah ve Iskra birbirlerinden ayrıldılar. Mavikan vârisi Manon'a doğru kanat çırparken Abraxos düz uçabilmek için mücadele ediyordu.

Rüzgârın ve savaşın gürültüsüne rağmen Manon, Petrah'ın Mavikan vârisi olarak ona "Daha iyi bir dünya," dediğini işitebiliyordu.

Manon'ın söyleyecek sözü yoktu. Bir tek bile. Tek yapabildiği şehir duvarına, nehir mazgallarından içeri girmeye çalışan kuvvete bakmak oldu. "Duvarlar..."

"Gidin." Ardından Petrah havada duraksayıp olup bitenleri hayretle izleyen Iskra'ya işaret etti. Bu itaatsizlik, bu isyan öyle akıl almazdı ki Morah'in Demirdişleri de onun kadar afallamışlardı. Petrah dişlerini gösterdi. Bulanık güneş ışığında demir dişler parıldadı. *"O benim."*

Manon bir şehir duvarlarına bir Iskra'ya baktı. Bir kez daha onlara doğru döndü. İkiye karşı bir olurlarsa kesinlikle Iskra'yı paramparça ederlerdi...

"Gidin," diye gürledi Petrah. Manon bir kez daha tereddüt edince Petrah sadece "Keelie için," dedi.

Petrah'nın sevdiği ejderha için. Manon, Abraxos'u sevdiği gibi. Son nefesine kadar Petrah için çarpışan, Iskra'nın boğa ejderhasının öldürdüğü Keelie için.

Manon başını salladı. "Karanlık seni kucaklasın."

Abraxos duvara doğru süzüldü. Kanat çırpışı dengesizdi. Zor nefes alıyordu.

Dinlenmesi, bir şifacıya görünmesi gerekiyordu...

Manon geriye baktığında Petrah'nın ejderhasının Iskra'nın ejderhasına çarptığını gördü.

İki vâris gökten düşerken birbirleriyle mücadele ediyor, ejderhaları birbirlerine saldırıyordu.

Manon istese de bu manzara karşısında dönüp gidemedi. Ejderhalar birbirlerinden ayrılıp yan yatarak mükemmel, keskin dönüşler gerçekleştirip yeniden buluşuyorlardı. Göğe yükseliyor, kuyruklarını kamçı gibi kullanıyor ve pençelerini birbirlerine geçiriyorlardı.

Iskra ve Petrah gitgide yükseldiler. Ejderhalar parçalıyor, ısırıyor; pençeliyor ve birbirlerini ısırmaya çalışıyordu. Gökteki mücadelenin, Crochan'ler ve Demirdişler'in, bulutların arasında.

Bir yarış. Ejderhaların eşleşme dansının tuhaf bir taklidi. Göğün en üst noktasına ulaşıp tek vücutmuşlar gibi dalışa geçmek için.

Demirdişler savaşa ara verdiler. Crochan'ler havada donakaldı. Muharebe sahasındaki Morath askerleri bile yukarı baktılar.

İki vâris gitgide yükseldi. Ejderhalar akciğerlerine yeterli havayı çekemedikleri bir yüksekliğe ulaştıklarında kanatlarını bedenlerine yapıştırıp çenelerini kilitleyerek dalışa geçtiler.

Manon tuzağı Iskra'dan önce fark etti.

Altın saçları kılıcını çekerken dalgalanan, ejderhası daireler çizmeye başlayan Petrah, Iskra'dan ayrıldığında.

Dar ve düzgün daireler.

O kadar dar daireler ki Iskra'nın boğa ejderhası kanatlarını açacak kadar alan bulamadı. Bunu yapmaya çalıştığında ise Petrah'nın ejderhası ona müdahale ediyor, kuyruk darbeleri indirip çenesiyle diğer ejderhayı ısırmak için hamle ediyordu. Ya da Petrah kılıcıyla canavarı deşiyordu.

Iskra o zaman durumun farkına vardı.

Iskra tuzağı gördüğünde Petrah'yla birlikte epey alçalmışlardı. Petrah, Iskra ve ejderhasının etrafında öyle hızlı daireler çiziyordu ki Manon Mavikan vârisinin belki de bu manevrayı aylardır denediğini, tam da bu an için hazırlandığını düşündü.

Kendisine ve Keelie'ye borçlu olduğu intikam için.

Dünya durmuştu sanki.

Petrah ve ejderhası daireler çizmeye devam ettiler. Iskra'nın ejderhasının kanı yukarı akarken canavar yere yaklaştığı her metrede daha da telaşlanıyordu.

Fakat Petrah da kendi ejderhasının kanatlarını açmıyordu. Bineğinin dizginlerini çekip onu yeniden yükseltmedi.

"Yüksel," diye mırıldandı Manon. "Uzaklaş oradan."

Petrah bunları yapmadı. İki ejderha yere düşüyordu. Gökten düşen karanlık yıldızlar gibi.

"Dur," diye haykırdı Iskra.

Petrah yanıt vermeye gerek görmedi.

O hızda yana yatıp düşüşten kurtulmaları mümkün değildi. Yakında Petrah hiçbir şekilde yana yatamayacaktı. Iskra'yla beraber yere çarpmış olacaktı.

"Dur!" Iskra'nın emri korkusundan tiz bir çığlık gibi çıktı.

Manon ona hiç acımıyordu. Hem de hiç.

İki vâris yere yaklaşıyordu. Amansız bir sona doğru.

"Seni kaçık kaltak, sana durmanı söyledim!"

Yere altmış metre. Otuz. Manon nefes alamaz oldu.

On beş metre.

Zemin onlarla buluşmak için yükseliyordu sanki. Petrah, Iskra'ya sadece bir kez seslendi. Manon sözcükleri rüzgâr ona taşımış gibi işitti.

Keelie için."

Petrah'nın ejderhası kanatlarını açtı. Manon'ın bir ejderhada hiç görmediği kadar keskin bir açıyla yana yattı. Ardından yükseldi. Kanadının ucu buzlu zemine sürtündü ve yeniden, hızla göğe yükseldi.

Iskra ve boğa ejderhası yerle buluştu.

Çıkan gümbürtü önce Manon'ın kulaklarına geldi Sonra dört bir yandan duyuldu.

Iskra ve ejderhası bir daha kalkmadılar.

Abraxos acıyla homurdandı. Manon eyerinde döndü. Kalbi hızlandı.

Iskra ölmüştü. Sarıbacaklar'ın vârisi ölmüştü.

Manon'ı olması gerektiği kadar sevindirmemişti bu. Şehir duvarındaki o savunmasız ızgara saldırı altındayken sevindiremezdi de.

Manon dizginleri şaklattı. Abraxos şehir duvarlarına doğru süzüldü. Sorrel ve Vesta yanındaydılar. Asterin arkalarından hızla geliyordu. Alçak uçuyorlardı. Şimdi Demirdişler'le savaşan Demirdişler'in altından. Demirdişler hâlâ Crochan'lerle savaşıyorlardı. Nehrin bellerine kadar vardığı noktalarına yöneliyorlardı.

Daha şimdiden bir şalopa onlara ulaşmıştı. Şimdiden küçük ızgaradan oklar atılıyor, muhafızlar telaşla düşmanı uzak tutmaya çalışıyordu.

Morath askerleri ötedeki hedefleriyle fazlaca meşgul olduklarından Abraxos tepelerine binene kadar arkalarına bakmadılar.

Abraxos yere inerken kanı Manon'ın yanından akıp geçti. Ejderja pençeleriyle, dişleriyle ve kuyruğuyla şalopaya saldırdı. Sorrel ve Vesta da diğer teknelerin icabına baktılar. Şalopa çok geçmeden paramparça oldu.

Fakat bu kadarı yeterli değildi. Hiç değildi.

Manon "Kayalar," diye fısıldayıp Abraxos'u nehrin diğer yanına çevirdi.

Abraxos ne yapması gerektiğini anlamıştı. Onu zorladığı için Manon'ın yüreği cız etse de Abraxos nehrin diğer yanına uçup küçük kayalardan birini karşıya taşıdı. On Üçler Manon'ı anlayıp aynını yaptılar. Hızla ve tereddütsüzce.

Abraxos'un her kanat çırpışı bir öncekinden daha yavaştı. Nehri geçerlerken her metrede biraz daha alçalıyordu.

Fakat başardı. Tam da Morath askerlerinden oluşan bir başka grup küçük, kırılgan geçide girmeye çalışırken. Manon taşı geçidin önündeki taşa bıraktı. On Üçler de taşlarını bıraktılar. Şehir duvarlarına sular sıçradı.

Nehrin iki yakası arasındaki her gidiş geliş bir öncekinden daha yavaş oluyordu.

Fakat sonra kayalar yığılıp yüzeye ulaştı. Sonrasında yüzeyi de aştı. Nehir tüneline girişi tamamen kapattı. Girişi kapatmaya yetecek kadar yüksekti. Fakat nehrin diğer kıyısına doluşan Morath askerlerinin faydalanabileceği kadar yüksek de değildi.

Abraxos gitgide daha zor nefes alır oldu. Başı öne eğildi.

Manon eyerinde dönüp sağ koluna kayaları yığmayı bırakmasını emredecek oldu. Fakat Asterin bunu çoktan yapmıştı bile. Sağ kolu ötelerindeki şehir duvarlarında işaret etti. *"İçeri girin!"*

Manon zamanını tartışmaya harcamadı. Abraxos'un dizginlerini şaklatmasıyla ejderha şehir duvarlarının üzerinden hızla geçti. Kanı orada savaşan askerlerin üzerine yağdı.

Abraxos şatonun mazgallı siperine vardığında gücü tükendi.

Taşlara çarpıp yere kaydı. Çarpmanın sesi Orynth'te çınladı.

Şatonun kenarına çarptı. Kanatları gevşemişti. Manon hemen eyer kayışlarını çözüp bir şifacının gelmesi için haykırdı.

Abraxos'un boynundaki yara düşündüğünden beterdi.

Buna rağmen Abraxos, Manon için mücadele etmişti. Gökyüzünde kalmıştı.

Manon ellerini derin ısırık yarasına yasladı. Kanı parmaklarının arasından çatlamış bir barajdan sızan su gibi hızla akıyordu. Abraxos'a "Yardım geliyor," dedi. Sesinin çatallaştığını fark etti. "Geliyorlar."

On Üçler yere indi. Sorrel belli ki bir şifacıyı gerekirse sürükleyerek getirmek üzere şatonun içine koştu. Hemen sonra on bir çift el Abraxos'un boynuna kapandı.

Abraxos'un kanının akmasını durduruyorlardı. Bir elden yaranın üzerini kapatıyorlardı. Şifacı bulunana kadar kıymetli kanı Abraxos'un bedeninde tutmak için.

Manon onlara bakamadı. Ellerini kan akan oluklara bastırırken tek yapabildiği gözlerini kapatıp Karanlık'a, Üç Yüzlü Ana'ya dua etmek oldu.

Mazgallı siperlerin taşlarında telaşlı ayak sesleri çınladı. Hemen sonra Sorrel, Manon'ın yanında bitti. O da ellerini kaldırıp Abraxos'un yaralarını kapattı.

Yaşlıca bir kadın bir ilk yardım çantasını açtı. Onları baskı yapmaya devam etmeleri için uyardı.

Manon kadına oradan asla ayrılmayacaklarını söylemeye gerek duymadı. Hiçbirinin ayrılmayacağını.

Savaş gökte ve yerde kızışırken bile.

Lysandra güçlükle nefes alabiliyordu. Kanatlarını her çırpışı bir öncekinden güç oluyordu. Manon Siyahgaga ve onun cadılar meclisinin şato siperlerine acil iniş yaptıklarını gördüğü noktaya uçuyordu.

Lysandra bir ejderhaya dönüşmüş, Demirdiş asilerinin gelişinin düşmanın dikkatini dağıtmasını fırsat bilmişti. Fakat büyüsünü tüketmesinin acısı çıkıyordu. Savaşın da. Ellerini kanı durdurmak için üzerlerine yaslayamadığı yaraların...

Lysandra mazgallı siperlere indiğinde iki figürün tanıdık, altın saçlı bir savaşçıyı şatonun merdivenlerinden yukarı taşıdığını gördü. Cadılar ona doğru döndüler.

Fakat Lysandra şekil değiştirmek için gücünü topladı. Bedenini bunu son bir kez yapmaya, insan formuna dönmeye zorladı. Alelacele şato duvarındaki bir kutuya tıktığı pantolonu ve gömleği giydiğinde Ren Allsbrook ve bir Bela askeri mazgallı siperlerin tepesine ulaşmışlardı. Aralarında yarı baygın Aedion vardı.

Aedion'ın bedeni kan içindeydi.

Lysandra onlara doğru koştu. Ayağının feci aksamasını, sol bacağına yayılan büyük acıyı umursamadan. Mazgallı siperlerde yürüdü. Bir şifacı yaralı Abraxos'la ilgileniyordu. Ejderhanın kanının bulaştığı On Üçler onun başında nöbet tutuyorlardı.

"Ne oldu?" Koşarak gelen Lysandra, Aedion'ın yanında aniden durdu. Aedion başını kaldırdı. Lysandra'ya buruk bir gülümsemeyle bakmayı başardı.

"Valg prensi..." dedi Ren. Onun da bedeni kanla kaplanmıştı. Yüzü bitkinlikten solmuştu.

Ah, tanrılar adına.

Aedion hırıltılı bir sesle "Kaçamadı," dedi.

Ren "Sen de yeterince dinlenmedin seni aptal pislik," diye çıkıştı. "Dikişlerini kopardın."

Hadi seni bir şifacıya götürelim...

"Zaten bir şifacıya göründüm," diye homurdandı Aedion. Ayaklarını yere koyup sırtını dikleştirmeye çalıştı. "Beni buraya *dinlenmem* için getirdiler." Bu gülünç bir fikirmiş gibi söylemişti bunları.

Nitekim Ren, Aedion'ın kolunu omzundan çekti. "Otur. Yoksa düşecek, kafanı taşlara vurup kıracaksın." Lysandra onunla hemfikir olduğunu söyleyecekken Ren "Duvarlara geri dönüyorum," dedi.

"Bekle."

Ren, Lysandra'ya doğru döndü. Fakat Lysandra Bela askeri Aedion'ın şatonun kenarına oturmasına yardım edene kadar söze girmedi.

Sonra bir kez daha Ren'e "Bekle," dedi. Ren ağzını açtığında, kalbi küt küt atan ve midesi bulanan Lysandra ıslık çaldı. Manon Siyahgaga ve On Üçler dönüp ona baktılar. Lysandra onlara el etti. Kolunda feci bir acı vardı.

"Yaralısın," diye homurdandı Aedion.

Lysandra ona aldırış etmedi. Cadılar, Lysandra'nın yanına geldiler. Üzerlerinde çok fazla kan vardı.

Lysandra, Manon'a "Abraxos yaşayacak mı?" diye sordu.

Manon başını hafifçe salladı. Altın rengi gözleri donuktu.

Lysandra kendisinde onu teselli edecek gücü bulamadı. Canhıraş geri uçtuğu haberleri varken bunu yapamadı. Boğazına yükselen safrayı yutup muharebe meydanına işaret etti. Meydanın karanlık,

sisli kalbine. "Cadı kulesini doğrultmuşlar. Bu tarafa geliyor. Gözlerimle gördüm. Cadılar kulenin üzerinde toplanmışlar."

Mutlak sessizlik.

Sonra yanıt verirmişçesine kule havaya uçtu.

Onlara doğru değil, göğe doğru patladı. Bir ışık parlaması, gök gürültüsünden beter bir gümbürtü. Göğün bir kısmı boşaldı.

Demirdişler'in, asilerin ve sadık cadıların çarpıştığı yerde; Crochan'lerin onların arasında mekik dokudukları yerde şimdi hiçbir şey yoktu.

Sadece küller vardı.

Kule hareket etmeye devam ederken Lysandra'nın sesi çatallaştı. Orynth'e giden düz, kırılmaz bir hat. "Niyetleri şehri paramparça etmek."

Elleri ve kolları Abraxos'un kanıyla kaplı olan Manon gözlerini muharebe sahasına dikti. Her iki ordu için savaşan tüm o Demirdiş ve Crochan cadılarının öylece...ortadan kayboldukları yere baktı.

Büyükannesinin cadı kuleleri hakkında söylediği her şey doğruydu.

Ve yıkıma neden olan güç patlamasını sağlayan Kaltain ve onun gölgeateşi değil, Demirdiş cadılarıydı.

Kendilerini feda eden genç Demirdiş cadıları. Kulein aynalarla kaplı çukuruna kendilerini atarak *Teslimiyet*'i gerçekleştirmişlerdi.

Sıradan bir Teslimiyet bir kerede yirmi hatta otuz cadıyı yok edebilirdi. Fakat Teslimiyet'i gerçekleştiren cadı daha yaşlı ve güçlüyse daha da fazlasını.

Fakat o cadı aynalarıyla gücü katlanan bir Teslimiyet... Bir tek patlamayla tepelerinde yükselen şato moloz yığınına dönerdi. Bir patlamanın ardından Orynth de aynı kaderi paylaşırdı.

Demirdişler kulenin etrafını sardılar. Crochan'leri ve Demirdişler'i uzak tutan amansız bir duvar.

Birkaç Crochan o savunma hattını yarmaya çalıştı.

Kızıl giysiler içindeki bedenleri yere düşüp parçalandı.

Şimdi kendi cadılar meclisinin arasında olan Petrah bile kuleye hücum etti. Kuleyi yıkmak için.

Onlar da kalabalık Demirdişler tarafından püskürtüldüler.

Kulenin ilerleyişi sürüyordu. Gitgide yaklaşıyordu.

Yakında menzile girecekti. Birkaç dakika sonra kule oluşacak patlamanın şatoya erişebileceği kadar yaklaşacaktı. Bu orduyu, kalan bu son direnişi sonsuza dek silmek için.

Sağ kalan olmayacaktı. İkinci bir şans olmayacaktı.

Manon, Asterin'e doğru dönüp sessizce "Bir başka ejderhaya ihtiyacım var," dedi.

Sağ kolu ona öylece bakakaldı.

Manon tekrar *"Bir başka ejderhaya ihtiyacım var,"* dedi.

Abraxos uçabilecek durumda değildi. Saatlerce, günlerce uçamayacaktı da.

Aedion Asheyver hırıltılı bir sesle "O Demirdiş duvarını kimse aşmayacak," dedi.

Manon dişlerini gösterdi. *"Ben aşacağım."* Şekil değiştirene işaret etti. "Sen beni taşıyabilirsin."

Aedion *"Hayır,"* diye hırıldadı. Fakat Lysandra başını iki yana salladı. Yeşil gözlerinde keder ve çaresizlik vardı. "Yapamam... Büyüm tükendi. Bir saat bekleyebilsem..."

"Beş dakikamız var," diye gürledi Manon. On Üçler'e doğru döndü. "Bizler bunun için eğitildik," dedi. "Düşman saflarını yarmak için. Aralarından geçebiliriz. O kuleyi yıkabiliriz."

On Üçler birbirlerine baktılar. Aralarında dillendirilmemiş bir konuşma geçiyormuş, bir anlaşma yapılıyormuş gibi.

On üçler uzun adımlarla bineklerinin yanına gittiler. Sorrel yanından geçerken elini Manon'ın omzuna attı. Sonra ejderhasının sırtına çıktı. Asterin, Manon'ın karşısında tek başına kaldı.

Sağ kolu, kuzeni, dostu gülümsedi. Gözleri yıldızlar kadar parlaktı. "Yaşa, Manon."

Manon ona hayretle baktı.

Asterin'in gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Manon'ı alnından öptü. Sonra tekrar *"Yaşa,"* diye fısıldadı.

Manon darbenin gelişini görmedi bile.

Karnına inen yumruk öyle sertti, öyle etkiliydi ki nefesi kesildi. Dizlerinin üzerine çöktü.

Manon nefes almak, doğrulmak için çabalarken Asterin, Narene'in

yanına vardı. Mavi kısrağa binip dizginleri eline aldı. "Halkımızı anayurdumuza geri götür Manon."

Manon o zaman anladı. Onların ne yapacağını.

Ayağa kalkmaya çalışsa da bacakları, bedeni söz dinlemedi. Hırıltılı bir sesle *"Hayır,"* dedi.

Fakat Asterin ve On Üçler göğe yükselmişlerdi bile.

Çoktan uçuş düzeni almışlar, her zaman işlerine yarayan o koçbaşı düzenini oluşturmuşlardı. Bir mızrak gibi muharebe meydanına ilerliyorlardı. Yaklaşan cadı kulesine doğru.

Manon mazgallı siperi kavrayıp doğruldu. Taşlara yaslanıp öne eğildi. Akciğerlerine hava çekmeye çalıştı. Uçmanın bir yolunu bulmalıydı. Bir Crochan'in süpürgesini çalmalıydı.

Fakat bulunduğu yerde hiç cadı yoktu. Süpürge de. Abraxos hâlâ bilinçsiz halde yatıyordu.

Manon şekil değiştirenin ve Prens Aedion'ın yanına geldiklerini güçbela fark etti. Yanlarında Lord Ren vardı. Şatoya, şehre, duvarlara çöken sessizliği de güçbela fark etmişti.

Hepsi de yaklaşan cadı kulesine bakıyordu. O kulenin hazırladığı sonlarına.

On Üçler kuleye doğru hızla uçuyorlardı. Rüzgârla ve ölümle yarışıyorlardı.

Kulenin önüne On Üçler'in yolunu kesen Demirdiş cadılarından bir duvar örüldü.

Yüze karşı on iki.

Cadı kulesinin içindeydiler. O kadar yaklaşmışlardı ki Manon en üst kattaki açık kemerli kapının ardında siyah cüppesi içindeki genç bir cadının kulenin içindeki odaya adım attığını gördü.

Eliyle aşağıdaki çukura işaret eden Manon'ın büyükannesinin dikildiği yere.

On Üçler düşmana yaklaşıyorlardı. Tereddütsüzce.

Manon parmaklarını taşlara öyle kuvvetli geçirdi ki demir dişleri çatladı. Başını iki yana salladı. Göğsünün içinde bir şey büsbütün parçalanmıştı.

O şey parçalanırken On Üçler Demirdiş savunmasıyla buluştular.

Manevra mükemmeldi. O güne kadarki tüm manevralarından daha kusursuzdu. Düşman saflarını yaran bir mızrak. Dosdoğru kule-

yi hedef alan bir mızrak.

Saniyeler. O genç cadı gücü çağırıp Teslimiyet'i bir karanlık patlamasıyla serbest bırakana dek sadece saniyeleri vardı.

On Üçler Demirdişler'i yardılar. Onları iki yana ittiler.

Onlar kuleye giden yolu açarlarken Asterin geriden yaklaşıyor, en üst katı hedef alıyordu.

İlk düşen Imogen oldu.

Sonra Lin.

Sonra ejderhası düşmanlar tarafından sarılan Ghislaine.

Ardından Thea ve Kaya. Birlikte. Her zamanki gibi.

Ardından yeşil gözlü iblis ikizler. Ölürken kahkahalar attılar. Sonra Gölgeler, Edda ve Briar. Okları yere düşmeden, hedeflerini bulurken.

Sonra Vesta. Göklere haykırıp meydan okuyarak.

Sonra da Sorrel. Asterin için yolu açan, Manon'ın sağ kolunun içeri süzülmesi için sağlam bir duvar vazifesi gören Sorrel. Dalga dalga Demridişler'i yere seren bir duvar.

Kulenin içindeki gen. Cadı siyah bir ışık yayarak parlamaya başladı. Çukurdan birkaç adım uzaktaydı.

Manon'ın yanındaki Lysandra ve Aedion sarıldılar. Az ötelerindeki sona kendilerini hazırladılar.

Hemen sonra Asterin hedefine ulaştı. Asterin On Üçler'in canlarını vererek, son direnişlerini gerçekleştirerek ona sağladıkları o açıklıktan içeri daldı.

Manon'ın elinden olanları izlemekten başka bir şey gelmedi. İzlemekten ve sanki zamanı geri alabilecekmiş gibi başını iki yana sallamaktan başka. Asterin deri uçuş giysilerini, altlarındaki gömleği çıkardı.

Sonra eyerinin üzerinde doğrulup kayışları çıkardı. Ejderhası dosdoğru kuleye ilerlerken Asterin'in elinde bir hançer vardı.

O anda Manon'ın büyükannesi arkasına döndü. Çukurdan, birazdan o çukurun içine atlayıp şatodaki herkesi yok edecek olan genç cadıdan uzağa.

Asterin hançeri fırlattı.

Hançer mükemmel bir şekilde uçtu.

Sonra genç cadının sırtına saplandı. Cadı taşların üzerine yığıldı. Çukura otuz santim kala.

Asterin belindeki ikiz kılıçlarını kınlarından çekip ejderhasıyla ku-

lenin yan tarafına çarptı. Taşlara çarpan kemiklerin çatırtısı dört bir yanda çınladı.

Fakat Asterin çoktan sıçramıştı bile. Çoktan kılıçlarını havaya kaldırıp belini geriye atmıştı. Ejderhası altında yere yığıldı. Çarpmanın etkisiyle Narene'in bedeni parçalandı.

O zaman Manon çığlık atmaya başladı. Sonu gelmez, anlamlı sözcükler içermeyen çığlıklar. Göğsündeki o şey, yüreği paramparça olurken.

Asterin cadı kulesinin açık kemerli kapısına inip kendisini öldürmek için ona hücum eden cadılara kılıçlarını sallarken. Cadıları ot biçercesine biçerken. Asterin onları öyle kolayca, art arda indiriyordu ki ona saldıran cadılar sisten farksızdı. Asterin gidere ilerliyor, karnına o harfleri damgalayan Cadı Ana'ya yaklaşıyordu.

KİRLENMİŞ.

Dönerek, kıvrılarak, silahlarını savurarak Asterin düşmanlarını biçip Manon'ın büyükannesine doğru ilerledi.

Siyahgaga Klanı'nın baş cadısı geriledi. Başını iki yana salladı. Dudakları *"Asterin, hayır..."* der gibi kımıldadı. Fakat Asterin çoktan hedefine ulaşmıştı.

Sonrasında Asterin'den taşan karanlık değil ışık oldu... Kardan yansıyan güneş ışığı kadar saf ışık.

Asterin Teslimiyet'i gerçekleştirirken bedeninden yayılan ışık.

Bu sırada yaralı bedenleri neredeyse bir çember şekli oluşturan, kulenin dört yanında yatan On Üçler de kendi Teslimiyet'lerini başlattılar.

Işık. Hepsi ışıkla yanıyordu. Işık yayıyorlardı.

Kendilerini o güce teslim ederlerken ruhlarından, ateşli yüreklerinden akan ışık. Bedenleri o ışıkla akkor hale geldi.

Asterin Siyahgaga cadı anasını yere yıktı. Manon'ın büyükannesi parlaklık karşısında bir gölgeden farksızdı. Asterin'in bedeni patladığında Manon'ın büyükannesinden sadece nefret ve hatıra kaldı.

Asterin'in ve On Üçler'in Teslimiyet'i tamamen gerçekleştiğinde, bedenleri ve cadı kulesi paramparça olduğunda.

DOKSANINCI BÖLÜM

Manon kendisini şato siperlerinin taşlarına attı. Uzunca, epey uzunda bir süre yerinden kımıldamadı.

Kendisiyle konuşanları, omzuna dokunanları işitmedi. Soğuğu hissetmiyordu.

Güneş ağır ağır beliriyordu.

Bir ara taşlara uzanan Manon duvara yaslanıp kıvrıldı. Uyandığında bir kanat üzerini örtmüştü. Sıcak bir nefes başını okşuyordu. Abraxos uyuklarken.

Manon konuşamıyordu. İçinde sadece çınlayan bir sessizlik vardı.

Manon kendisine siper edilmiş kanadın altından çekilip ayağa kalktı.

Şafak söküyordu.

O cadı kulesinin dikildiği, az önce bir ordunun olduğu yerde şimdi sadece kavrulmuş toprak vardı.

Morath geri çekilmişti. Epey geriye.

Şehir ve duvarlar hâlâ ayaktaydı.

Manon, Abraxos'un böğrüne dokunup onu uyandırdı.

Ejderha henüz uçacak durumda değildi. Bu yüzden birlikte yürüdüler.

Mazgallı siperlerin basamaklarından aşağı. Şato kapılarından geçip ötedeki şehir sokaklarına gittiler.

Manon diğerlerinin peşinden gelmelerine aldırış etmedi. Sayıları giderek artıyordu.

Sokaklar kan ve molozla doluydu. Hepsi de doğan güneşin ışığıyla yaldızlanmıştı.

Güney kapısından geçip ötedeki ovaya yürürlerken Manon o güneşin sıcağını yüzünde hissetmiyordu. Birinin kapıyı onlara açmış olmasına aldırış etmiyordu.

Manon'ın yanındaki Abraxos burnuyla Valg askerlerine ait cesetlerin oluşturduğu yığını kenara atıyor, Manon ve peşlerinden gelenler için yolu açıyordu.

Etraf sessizdi. Manon'ın içinde ve ovada sessizlik hâkimdi.

Çok sessiz ve boş.

Manon kımıltısız muharebe meydanının bir ucundan diğer ucuna yürürken patlamanın merkezine varana dek durmadı. Patlamanın kalbinde dikilene dek.

Kuleden bir tek iz yoktu. Ya da içinde, etrafında olanlardan. Taşlar bile eriyip yok olmuştu.

On Üçler'den ve onların cesur, asil ejderhalarından da hiçbir iz kalmamıştı.

Manon dizlerinin üzerine çöktü.

Küller yükseldi. Kanat çırpar gibi. Manon'ın yüzündeki gözyaşlarına takılırken kar kadar yumuşaktılar.

Abraxos, Manon'ın yanına uzandı. Manon dizlerinin üzerine çöküp ağlarken kuyruğunu ona doladı.

Manon arkasına baksa orada Glennis'i görecekti. Bronwen'i. Petrah Mavikan'ı.

Aedion Ashryver'ı, Lysandra'yı ve Ren Allsbrook'u.

Prens Galan'ı, Yüzbaşı Rolfe'u, Briarcliffli Ansel'ı, Ilias'ı ve onların yanındaki Fey asilzadelerini.

Arkasına baksa onların ellerindeki küçük, beyaz çiçekleri görecekti. Sonra o çiçekleri kış ortasında nasıl ve nereden bulduklarını merak edecekti.

Arkasına baksa onların arkasında toplanan insanları görecekti. Öyle çok insan vardı ki kalabalık şehir kapılarına dek uzanıyordu. Arkasına baksa Crochan'lerle ve Demirdişler'le yan yana dikilen insanları görecekti.

Hepsi On Üçler'i onurlandırmak için oradaydı. Fakat Manon arkasına bakmadı. Onunla gelen, onunla oraya kadar yürüyen liderler kavrulmuş, kanla kaplanmış toprağa çiçeklerini koyarken bile. Gözyaşları akarken, On Üçler'i onurlandırmak için getirdikleri

adakları yere bırakırlarken.

Konuşmuyorlardı. Onların peşinden gelen insanlar da. Birkaçının ellerinde çiçekler olsa da çoğu On Üçler'in öldüğü yere yerleştirmek için taşlar getirmişti. Kişisel eşyalarını getirenler de olmuştu. Patlama alanının üzeri örtülene dek. O kanlı alanda bir çiçek bahçesi bitmişti sanki.

Glennis sonuna kadar Manon'ın yanında kaldı.

Herkes gidip de sessiz muharebe meydanında yalnız kaldıklarında Manon'un büyük büyükannesi bir elini onun omzuna koyup sessizce, epey dalgın bir sesle *"Köprü ol, ışık ol,"* dedi. *"Demir eridiğinde, kanlı toprakta çiçekler yeşerdiğinde... bırak toprak şahitlik etsin ve dön yurduna."*

Manon sözleri işitmedi. Glennis arkasındaki şehre dönerken onun gidişini fark etmedi bile.

Mannon saatlerce muharebe meydanında diz çöktü. Yanında Abraxos'la. Onların yanında, On Üçler'le kalabilirmiş gibi. Biraz daha.

Ve uzaklarda, karla kaplı dağlarda, bir zamanlar muhteşem bir şehrin şimdiki harabelerinin önündeki çıplak ovada bir çiçek açmaya başladı.

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

Dorian inanmamıştı... Gözlerinin gördüğü şeyi ümit etmeye cesaret bile edememişti.

Kuzeye ilerleyen yabancı bir ordu. Çocukluğundan beri incelediği bir ordu. Aralarında kağanın piyadeleri ve Darghan süvarileri vardı. Efsanevi ruklar da. Görkemli ve gururlu. Bir kanatlar denizi gibi askerlerin üzerinde süzülüyorlardı.

Dorian ordunun ön saflarına elinden geldiğince yaklaştı. Asilzadelerden hangilerinin oraya geldiğini merak ediyordu. Chaol'un onların arasında olup olmadığını. Bu mucizevi ordunun dostunun tüm engellere rağmen başarılı olduğu anlamına gelip gelmediğini de.

Sonra ruk'lar onu gördü.

Peşinden geldiler. Dorian yaklaşırken işaret vermeye başladı. Onların duracağını ümit ederek. Fakat Dorian yol ayrımına inmişti. Sonra onları gördü. Onu.

Aelin'i. Dörtnala ona doğru yaklaşıyordu. Yanında Rowan'la. Elide ve diğerleri de oradaydı.

Maeve Aelin'ın Terrasen yolunda olduğunu düşünüyordu. Nitekim işte Aelin oradaydı. Yanında kağanın ordusuyla.

Yaklaşan Aelin'ın gülümsemesi soldu. Dorian'ın ne taşıdığını sezmiş gibi.

Sadece "Manon nerede?" diye sordu.

"Terrasen'de," diye fısıldadı Dorian. Nefesi biraz kesilmişti. "Muhtemelen Crochan'lerin yanında. Tabii işler planlandığı gibi gittiyse."

Manon ağzını açtı. Gözleri fal taşı gibi açıktı. Fakat tam o anda

bir başka binici dörtnala onlara doğru gelmeye başladı.

Sessizlik çöktü.

Yaklaşan binici durdu. Hemen arkasında bir başka –Dorian'ın aklına altını getiren– güzel kadın vardı. Fakat Dorian karşısındaki biniciye baktı. Binicinin bedeninin duruşuna, otoriter tavrına.

Chaol Westfall atından inip Dorian'a koşarken Adarlan Kralı ağlamaya başladı.

Chaol gözyaşlarını, bedenini saran titremeyi gizlemeden kralına sarıldı. Kimse tek kelime etmese de Chaol onların hepsinin oraya toplandıklarını biliyordu. Yrene'in arkasında dikilip onlarla ağladığını biliyordu.

Sadece dostuna, kardeşine sarıldı.

Dorian boğuk bir sesle "Bunu yapacağını biliyordum," dedi. "Bir yolunu bulacağını biliyordum. Her şeyin üstesinden geleceğini."

Ordu. Şu an ayakta durabilmesi.

Chaol, Dorian'a daha da sıkı sarıldı. "Anlatacak müthiş bir öykün olmalı."

Dorian geri çekildi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Chaol onun öyküsünün kendisi kadar mutlu olmayabileceğini fark etti.

Fakat Dorian'ın getirdiği kötü haber her ne ise, Chaol bunu sormadan atından gözyaşlarını silerek inen Yrene'e işaret etti.

Chaol ayakta duran bedenine, yürüyüşüne, yol boyunca uzanan orduya işaret edip "Tüm bunları borçlu olduğum kadın," dedi. "Yrene Towers. Torre Cesme'den bir şifacı. Eşim."

Yrene eğildi. Chaol, Dorian'ın gözlerinde kederin belirip kaybolduğunu gördü. Fakat sonra kralı Yrene'in ellerini tutup reverans yapan şifacıyı doğrulttu. Yüzünde hâlâ o kederli izleri olsa da Dorian, Yrene'e "Teşekkür ederim," dedi.

Yrene kızardı. "Sizin hakkınızda çok şey işittim majesteleri."

Dorian sadece göz kırptı. Eskiden olduğu adamın hayaletiydi sanki. "Umarım hepsi kötü şeylerdir."

Yrene güldü. Yüzündeki neşe –Chaol'un Yrene'in her ikisi için

hissettiğini bildiği neşe– Chaol'u ona bir kez daha âşık etti.

Dorian "Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir," dedi. Ardından eğilip Yrene'i yanağından öptü. "Adarlan'a hoş geldiniz leydim."

Yrene'in gülümsemesi daha da yumuşadı, yayvanlaştı. Elini karnına götürdü. "O halde yakında amca olacağınızı işitmek sizi memnun edecektir."

Dorian hızla Chaol'a doğru döndü. Chaol başını salladı. Yüreğine dolan hisleri ifade edecek sözcükleri bir türlü bulamadı. Fakat bir ağaca yaslanan Aelin'a yüzünü çevirmesiyle Dorian'ın gülümsemesi soldu. Yanında Rowan ve Elide vardı.

"Biliyorum," dedi Aelin. Chaol, Aelin'ın Yrene'in gebeliğinden bahsetmediğini anladı.

Dorian gözlerini yumdu. Chaol elini kralının omzuna koydu. Dorian'ın birazdan ifşa edeceği gerçeğin yüküne karşı ona destek olmak için.

"Üçüncüyü Morath'ten aldım," dedi Dorian.

Chaol'un dizleri titredi. Yrene hemen Chaol'un yanına gelip kolunu onun beline doladı

Wyrd anahtarları.

Chaol, Dorian'a "Üçü de sende mi şimdi?" diye sordu.

Dorian başını bir kez salladı.

Rowan'ın bir tek bakışıyla takımındaki dostları yerlerinden ayrıldı. Ordudan hiç kimsenin onlara kulak misafiri olmaması için gerekli önlemleri aldılar.

"Üçüncüyü almak için Morath'e sızdım," dedi Dorian.

"Kutsal tanrılar adına," diye mırıldandı Aelin. Chaol sadece hayretle gözlerini kırpıştırdı.

Yüzü kireç kesilen Dorian "İşin kolay kısmıydı bu," dedi. Hakanlık asilzadeleri ordunun safları arasında belirince Dorian, Nesryn'e gülümsedi. Ardından asilzadelere başını salladı. Tanışma faslı sonraya kalacaktı.

Dorian, Aelin'a "Maeve oradaydı," dedi.

Eli Goldryn'in üzerinde olan Aelin'in parmak uçlarında alevler dans etti. Ateş kılıcın içine batıyormuş gibi yakut parıldadı. Aelin sessizce "Biliyorum," dedi.

Dorian'ın kaşları kalktı. Aelin sadece başını salladı. Rowan'ın ta-

kımı geri dönerken Dorian'a devam etmesi için işaret etti.

"Maeve varlığımı fark etti ve..." Dorian iç çekti. Ardından bütün öykü dudaklarından döküldü.

Öyküsünün sonuna geldiğinde dizlerinin bağının çözülebileceğinden korkan Chaol, Yrene'in koluyla onu belinden kavradığı için memnundu. Sessizlik çöktü. Mutlak, gergin bir sessizlik. Dorian, Morath'i yok etmişti.

Dorian "Erawan ve Maeve'in Morath yıkıldıktan sonra sağ kaldıklarından neredeyse şüphem yok," dedi. "Muhtemelen onları daha da öfkelendirmiştir bu ancak." Fakat bu da Chaol'un dostuna hayretle bakmasına engel olmadı.

"İyi iş çıkarmışsın," dedi Rowan. Kralı tepeden tırnağa süzdü. "Gerçekten iyi iş çıkarmışsın."

Aelin etkilendiğini belli eden bir ıslık çaldı. Başını iki yana sallayıp "Keşke görebilseydim," dedi. Ardından Rowan'a doğru döndü. "Demek amcan ve Essar başarmışlar," dedi. "Maeve'i tahttan indirmişler."

Fey prensi gülümsedi. "Mektubunun etkileyici olduğunu söylemiştin," dedi. "Sana inanmalıydım." Aelin reverans yaptı. Chaol'un onların neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Maeve Fey'lerin kraliçesi olamayacaksa kendisine başka bir taht bulacak demektir."

"Kaltak," diye bağırdı Fenrys. Chaol da aynı hisleri paylaşıyordu.

Prens Sartaq kardeşlerine bakıp "O halde en büyük korkularımız gerçek oldu," dedi. "Bir Valg kralı ve kraliçesi birleştiler." Elide'a başını salladı. "Amcan yalan söylememiş."

Dorian onlara "Artık Maeve'in bir ordusu yok," dedi. "Elinde sadece gücü var."

Nesryn yüzünü ekşitti. "Prensesleri kullanarak yarattığı melezler yeterince büyük bir felaket olabilir."

Chaol, Yrene'e baktı. Valg'lere karşı en büyük silahı bedeninde taşıyan kadına.

Rowan "Morath'i ne zaman terk ettin?" diye sordu.

"Üç gün önce," dedi Dorian.

Rowan, Aelin'a doğru döndü. Ağaca yaslanırken yüzü hâlâ kireç gibiydi. Chaol onun ayakta zor durabildiği için ağaca yaslanı-

yor olabileceğini düşündü. "O halde en azından Erawan'in henüz Terrasen'e ulaşmadığını biliyoruz."

Dorian "Demirdiş ordusu ondan önce gitmiş," dedi.

"Biliyoruz," dedi Chaol. "Şu an Orynth'teler."

Dorian başını iki yana salladı. "Bu imkânsız. Ben ayrıldıktan hemen sonra onlar da gittiler. Onları Ruhnn Dağları üzerinden geçerken görmediğinize şaşırdım."

Sessizlik.

Aelin alçak sesle "Demirdiş ordusunun tamamı henüz Orynth'te değil," dedi. Çok alçak sesle.

Dorian "Birlikte uçtuğum orduda sayıları binin üzerindeydi," dedi. "Çoğu yanlarında askerler taşıyordu. Askerlerin hepsi Valg'lerdi."

Chaol gözlerini yumdu. Yrene kolunu, Chaol'u sessizce teselli etmek için onun beline sardı.

Nesryn "Rukhin'lerin kendilerinden çok daha büyük bir orduyla savaşacaklarını zaten biliyorduk," dedi.

Prens Kashin çenesini ovuşturup "Terrasen'den geriye rukhin'lerin savunabileceği hiçbir şey kalmayacak," dedi. "Crochan'ler bizden önce orada olsalar da."

Terrasen kraliçesi nihayet yaslandığı ağaçtan ayrıldı. "O halde iki seçeneğimiz var," dedi. Üzerlerine çöken felakete rağmen sesi hiç titremiyordu. "Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde kuzeye ilerleyişimizi sürdüreceğiz. Terrasen'e vardığımızda uğruna savaşacak bir şeyler kalıp kalmadığını göreceğiz. O ejderhaların çoğunu indirebilirim."

"Ya diğer seçenek ne?" diye sordu Prenses Hasar.

Aelin'ın yüzünde sert bir ifade vardı. "Elimizde üç Wyrd anahtarı var. Bir de ben varım. Tüm bunları hemen sona erdirebilirim. Ya da en azından Erawan bizi bulup anahtarları geri alamadan hem bu dünyaya hem de diğerlerine hükmedemeden onu oyun dışı bırakabilirim."

Rowan irkildi. Başını iki yana salladı. Fakat Aelin bir elini kaldırdı. Fey prensi bile olduğu yerde kaldı. "Seçim sadece bana ait değil."

Chaol o an karşısındakinin birkaç kilometre ötedeki bir tuz ma-

deninden çıkardığı bir suikastçı değil, bir kraliçe olduğunu fark etti. Hatta Rifthold'da gördüğü kadın bile değildi karşısındaki.

Dorian omuzlarını dikleştirdi "Seçim bana da ait."

Aelin gözlerini ağır ağır Dorian'a çevirdi. Chaol kendisini olacaklara hazırladı. Dorian'la konuşurken Aelin'ın sesinde ölümcül bir yumuşaklık vardı. "Üçüncü Wyrd anahtarını ele geçirdin. Üzerine düşen görevi yerine getirdin."

"Ya, ne demezsin?" dedi Dorian. Safir mavisi gözleri parladı. "Aynı kan, aynı borç benim damarlarımda da akıyor."

Chaol parmaklarını kıvırdı. Çenesini kapalı tutmak için mücadele veriyormuş gibi. İki hükümdar kavgaya hazırlanırken Rowan da aynını yaptı.

Aelin'ın yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. Sadece dalgın görünüyordu. "Ölmeye o kadar mı heveslisin?"

Dorian geri adım atmadı. "Ya sen?"

Sessizlik. Açıklığa mutlak bir sessizlik çöktü.

Aelin omuz silkti. İşin ucunda dünyalar yokmuş gibi. "Anahtarları kapıya kimin yerleştireceğini bir yana bırakırsak hepimizi ilgilendiren bir durum bu. Bu yüzden hepimiz, birlikte karar vermeliyiz." Aelin başını dikleştirdi. "Savaşa devam edip zamanında Orynth'e varmayı mı ümit edeceğiz? Yoksa anahtarları şimdi yok edip sonra mı kuzeye gidilmeli?" Bir duraksama. Korkunç ve dayanılmaz. "Bensiz."

Rowan titriyordu. Ya kendisini zor tuttuğundan ya da korkudan. Chaol emin olamadı.

Aelin sesi titremeden, sakince "Bence oylama yapmalıyız."

Bir oylama.

Rowan hiç bu kadar saçma bir şey işitmemişti. Aelin'ın sözünü verdiği yeni dünyanın yükseleceği anı orada, şimdi, şu an olarak seçmesi onu gururlandırsa da.

Birkaç kişinin değil, çoğunluğun iktidarının hüküm süreceği bir dünya. Bu son derece hayati seçimle, bu dayanılmaz kaderle başlayacak olan bir dünya.

Hepsi de yolda epey ilerlemişti ve yol ayrımında olmaları Rowan'ın gözünden kaçmamıştı. Dorian, Aelin ve Chaol'un tuz madenlerinden sadece birkaç kilometre ötedeki o yol ayrımının tam ortasında dikildikleri de.

Tartışma alevlenirken Rowan'ın kulaklarında bir uğultu vardı.

Dizlerinin üzerine çöküp Dorian'a üçüncü anahtarı getirdiği için teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Yine de kraldan nefret ediyordu.

Bin yıl önce yazılan yazgılarından nefret ediyordu. Bu seçimin onlara kalmasından da. Onca savaşmış, onca fedakârlık yapmışlarken.

Prens Kashin "Yüz bin, belki daha fazla düşmanla savaşacağız. Wyrd kapısı kapandığında bu sayı değişmeyecek. Ateş-Getiren'in düşmanı yarmasına ihtiyacımız olacak."

Prenses Hasar başını iki yana salladı. "Fakat Erawan yok olursa o ordunun çökmesi de olası. Canavarın başını kesersek bedeni ölebilir."

Chaol dişlerini sıkarak "Göze alınamayacak kadar büyük bir risk bu," dedi. "Erawan'in denklemden çıkmasının faydası olabilir de olmayabilir de. Bu kadar büyük, Valg'lerle dolu bir ordu yine başladığı işi bitirmeye çalışabilir. Bu noktadan sonra onları durdurmak imkânsız olabilir."

"O halde neden Wyrd anahtarlarını kullanmıyoruz?" diye sordu Nesryn. "Neden anahtarları kuzeye getirip onları kullanmıyoruz ve orduyu yok ederek..."

Dorian "Anahtarlar kullanılamaz," diye araya girdi. "Anahtarları taşıyan da beraberlerinde yok olmadan kullanılamaz. Bir ölümlünün o güce dayanabileceğinden tam olarak emin değiliz." Başıyla Aelin'a işaret etti. Sessizce ve ihtiyatla. Rowan midesindekileri kusmamak için aldığı eğitimle kendisini yatıştırdı. "Onları kapıya geri koymak bile her şeye mal olacak." Sonra gergince ekledi. "Bizden birinin hayatına."

Rowan bu fikre itiraz etmesi, bağırıp çağırması gerektiğini biliyordu.

Dorian "Bunu ben yapmalıyım."

"Hayır." Sözcük Chaol'dan ve Aelin'dan kopuvermişti. Tartışma-

nın başından beri ağzından çıkan ilk sözdü bu.

Fakat Chaol'a ölümcül bir yumuşaklıkla soru soran Fenrys oldu. "Kralın yerine kraliçenin ölmesini mi tercih edersin?"

Chaol kaskatı kesildi. "Dostlarımdan hiçbirinin ölmemesini tercih ederdim. Bu söylenenlerin hiçbirinin gerçekleşmemesini tercih ederim."

Fakat Fenrys hırlayarak yanıt veremeden Yrene araya girdi. "O halde Kilit dövüldüğünde ve Wyrd kapısı mühürlendiğinde tanrılar gidecekler mi?"

Fenrys "İyi olur," diye mırıldandı.

Fakat Yrene, Fenrys'in boş vermişliği karşısında kaskatı kesilip bir elini kalbinin üzerine götürdü. "Silba'yı seviyorum. Tüm kalbimle. O bu dünyadan gittiğinde güçlerim hâlâ var olacak mı?" Orada toplananlara işaret etti.

"Şüpheli," dedi Dorian. "En azından bu, asla bedel asla istenmeyen bir bedel."

Nesryn kaşlarını çatıp "Ya bu dünyadaki diğer tanrılar?" diye sordu. "Hakanlığın otuz altısı. Onlar da tanrı değiller mi? Onlar da mı bu dünyadan gönderilecekler. Yoksa sadece bu on iki mi?"

Prenses Hasar "Belki de tanrılarımız farklı bir türdedir," diye akıl yürüttü.

"O halde bize yardım edemezler mi?" diye sordu Yrene. Kendisini kutsayan tanrıça için duyduğu keder hâlâ altın rengi gözlerinden yansıyordu. "Müdahale edemezler mi?"

Dorian, Damaris'in kabzasına dokunup "Bu dünyada başka güçler etkili," dedi. Doğruluk tanrısı... Gavin'in kılıcına gücünü bahşeden tanrı. "Fakat sanırım o güçler bize bu konuda yardım edebilecek olsaydılar şimdiye dek ederlerdi."

Aelin ayağını yere vurdu. "İlahi sadaka beklemek zamanımızı boşa harcamak olur. Şu an asıl meselemiz de bu değil." Yakıcı bakışını Dorian'a çevirdi. "Bedeli kimin ödeyeceğini de tartışmıyoruz."

"Neden?" Rowan'ın alçak sesli sorusu dudaklarından istemsizce dökülüvermişti.

Eşi ağır ağır ona doğru döndü. "Çünkü tartışmıyoruz." Sert, buz gibi sözler. Dorian'a bir bakış attı. Adarlan Kralı ağzını açacak oldu. Aelin "Tartışmıyoruz," diye hırıldadı.

Dorian ağzını tekrar açsa da Rowan onunla göz göze geldi. Gözlerini ona dikti. Dillendirmediği sözleri Dorian gözlerinden okusun diye. *Sonra. Bunu sonra tartışırız.*

Aelin bu sessiz sohbete, Dorian'ın başını belli belirsiz salladığına şahit olmuş da olabilirdi olmamış da. Olsa da belli etmedi. Sadece "Bu sonu gelmez tartışmaya harcayacak zamanımız yok," dedi.

Lorcan başını salladı. "Elimizde üç anahtarı da tuttuğumuz her an Erawan'in bizi bulması ve nihayetinde aradığına ulaşması riskiyle karşıya olacağız." Sonra kaşlarını çatıp "Ya da Maeve'in" diye ekledi. "Buna rağmen ben kuzeye gitmekten, Aelin'ın Morath birliklerine küçük de olsa bir darbe indirmesinden yanayım."

"Tarafsız olun," diye gürledi Aelin. Hepsini süzdü. "Beni tanımıyormuş gibi davranın. Sizin için kimse değilmişim, sizin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davranın. Beni bir silah gibi görün. Beni şimdi mi kullanırdınız, sonra mı?"

Elide sessizce "Siz hiç kimse değilsiniz," dedi. "Birçok insan için öyle değilsiniz."

Aelin bir nebze soğuk bir sesle "Anahtarlar kapıya geri gidecek," dedi. "Şu ya da bu noktada. Ben de onlarla gideceğim. Bunun şimdi mi yoksa birkaç hafta içinde mi gerçekleşeceğine karar vereceğiz."

Rowan bunları işitmeye dayanamadı. Bir sözcük daha işitmeye. "Hayır."

Herkes bir kez daha donakaldı. Aelin dişlerini gösterdi. "Hiçbir şey yapmamak bir seçenek değil."

Rowan "Onları yine gizleriz," dedi. "Erawan anahtarları binlerce yıldır bulamamıştı. Yine yapabiliriz. "Yrene'e işaret etti. "O, Erawan'i tek başına yok edebilir."

"İşte *bu* bir seçenek değil," diye gürledi Aelin. "Yrene hamile..."

Chaol'dan ayrılıp öne çıkan Yrene "Yapabilirim," dedi. "Bir yolu varsa yapabilirim. Diğer şifacıların yardımı olup olmayacağına bakarım..."

Aelin o aynı soğuk sesle "Yok edeceğin ya da kurtaracağın binlerce Valg olacak Leydi Westfall," dedi. "Erawan daha sen ona dokunamadan seni öldürebilir."

Yrene, "Neden bunun için siz canınızı verebiliyorken bir başkası veremiyor" diye meydan okudu.

"Karnında çocuk taşıyan ben değilim."

Yrene gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. "Hafıza belki..."

Aelin, Rowan'ın ondan nadiren işittiği bir ses tonuyla "Olasılıklar üzerine bir oyun oynamayacağım," dedi. O kraliçelere has ses tonuyla. "Oylama yapacağız. Anahtarları kapıya hemen geri mi koyacağız yoksa Terrasen'e ilerleyip orduyu durdurabildiğimiz zaman mı?"

Yrene kraliçenin sözlerinden etkilenmeden "Erawan durdurulabilir," dedi. Aelin'ın gazabından korkmadan. "Durdurulabileceğini biliyorum. Anahtarlar olmadan da onu durdurabiliriz."

Rowan ona inanmak istiyordu. Yrene Westfall'a inanmayı hayatındaki her şeyden çok istiyordu. Dorian'a bakan Chaol da onunla aynı şeyi ister gibiydi.

Fakat Aelin, Prenses Hasar'a işaret etti. "Sizin oyunuz nedir?"

Hasar gözlerini Aelin'ın gözlerine dikti. Bir süre düşündü. "Ben hemen oylama yapalım diyorum."

Aelin, Dorian'a işaret etti. "Ya sen?"

Dorian gerildi. Sonu gelmemiş muhakeme yüzünden okunuyordu. Fakat "Şimdi yapalım," dedi.

Sonra Aelin "Ya sen Rowan?"

"Ben hayır diyorum. Şimdi olmasın. Ne şimdi ne de başka zaman."

Aelin'ın gözlerinde soğuk, dalgın bir ifade belirdi. Mistward'daki gibi.

Chaol sessizce "O halde karar alındı," dedi. Hüzünle.

"Şafakta Kilit dövülecek ve anahtarlar kapıya dönecek," diyerek son sözü söyledi.

Rowan eşine sadece uzun uzun baktı. Eşine, nefes alıp vermesinin sebebi olan eşine.

Elide alçak sesle "Senin oyun ne Aelin?" diye sordu.

Aelin gözlerini Rowan'dan ayırdı. Rowan o gözlerin yokluğunu soğuk bir rüzgâr gibi teninde hissetti. Aelin "Fark etmez," dedi.

DOKSAN İKİNCİ BÖLÜM

Aelin onlardan oy kullanmalarını istemesinin sadece dünyanın özgür halklarının temsilcileri olarak onlara dünyanın kaderini tayin etmek üzere karar hakkı tanımak anlamına gelmekle kalmadığını söylemedi. Kendi yerine, izlenecek yolun seçimi için başkalarının karar vermesine izin vermesinin korkakça olduğunu da söylemedi.

O gece Endovier'da, tuz madenlerine dört buçuk kilometre ötede kamp kurdular. Rowan kral ve kraliçe çadırını kurdurdu. İkisinin kraliyet yatağını da. Aelin diğerleriyle yemek yemedi. Rowan'ın masaya bıraktığı yiyeceklere dokunmakta zorlandı. Hâlâ yemeğin, beklemekten soğuyan kızarmış tavşanın karşısında oturmuş Wyrd işaretleri hakkındaki o kitaplara bakıyordu. "Bunu kabul etmiyorum."

"Ben ediyorum." Sözcükler hissiz, cansızdı.

Güneş tamamen doğmadan önce Aelin'ın olacağı gibi ölü. Aelin önündeki kadim kitabı kapattı. Terrasen sınırına sadece birkaç günlük yolları vardı. Belki de Aelin bunu şimdi yapmayı kabul etmemeliydi. Terrasen topraklarında olması şartıyla. Endovier'da değil de Terrasen'de. Fakat geçen her gün bir riskti. Korkunç bir risk.

Rowan "Hayatında boyunca her şeye muhalefet ettin," diye hırıldadı. Ayağa fırlayıp ellerini masanın üzerine koydu. "Şimdi birden ılımlı mı oluverdin?"

Aelin boğazındaki sızılı düğümü yuttu. Üç keredir boş yere karıştırdığı kitaplara göz gezdirdi. "Ya ne yapsaydım Rowan?"

"Hepsine boş ver gitsin!" Rowan yumruğunu masaya vurdu. Tabaklar şıngırdadı. "Onlara planlarının, kehanetlerinin, kaderleri-

nin cehenneme kadar yolu olduğunu söyle. Sen kendi kaderini çiz! Bir şeyler yap fakat bu hariç ne yaparsan yap!"

"Erilea halkı son sözünü söyledi."

"Son sözlerinin de cehenneme kadar yolu var," diye gürledi Rowan. "Bu savaştan *sonra* özgür dünyanı kurabilirsin. Bırak onlar istiyorlarsa kendi lanet kralları ve kraliçeleri için oy kullansınlar."

Aelin da hırıldadı. "Bu yükü bir saniye daha sırtlanmak istemiyorum. Seçim yapmak ve sonu geciktirerek yanlış seçim yaptığımı görmek istemiyorum."

"O halde karşı oy kullanacaktın. Terrasen'e gidecektin."

"Ne fark eder ki?" Aelin ayağa fırladı. "Oylama zaten lehime sonuçlanmayacaktı. Orynth'e gidip son kez savaşmak istediğimi söylersem kararlarına etki etmiş olurdum."

"Ölecek olan sensin. Bence söz hakkın olmalıydı."

Aelin dişlerini gösterdi. "Bu benim *kaderim.* Elena beni bu kaderden kurtarmaya çalıştı. Şimdi ne halde olduğuna bak. Sonsuz ruhunun sonunu getirmeye yeminli, intikam peşinde tanrılarla karşı karşıya. Kilit dövüldüğünde, kapıyı kapattığımda kendi hayatımla birlikte bir hayatın daha sonunu getireceğim."

"Elena bedeninde ve ruh formunda bin yıllık bir ömür sürdü. Şimdi onun ölüm zamanının gelip çatması umurumda değilse kusuruma bakma. Sen ise sadece yirmi yıl yaşadın."

"Onun sayesinde yirmimi gördüm."

Daha yirmisinde bile değildi. Doğum gününe hâlâ aylar vardı. Görmeyeceği bir bahardaydı doğum günü.

Rowan bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Uzun adımları halıyı yiyip bitiriyordu. "Bu kargaşa da onun sayesinde. Ne diye bu yüke yalnız göğüs geresin?"

"Çünkü bu yük hep bana aitti."

"Saçmalık. Yerinde pekâlâ Dorian da olabilirdi. Gönüllü de."

Aelin gözlerini kırpıştırdı. "Elena ve Nehemia, Dorian'ın hazır olmadığını söylediler."

"Dorian, Morath'e girip sağ çıktı. Maeve'le yüzleşip o kahrolası yeri yerle bir etti. Bence senin kadar hazır o da."

"Yerime kendisini feda etmesine izin vermeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü o benim *dostum.* Çünkü kendisini feda etmesine izin verirsem bunun pişmanlığıyla *yaşayamam.*"

"Dorian yapacağını söyledi Aelin."

"Ne istediğini bilmiyor o. Göğüs gerdiği dehşetin etkilerinden yeni yeni sıyrılıyor."

"Ya sen?" diye çıkıştı Rowan. Aelin'ın sözleri onu zerre kadar etkilememişti. "O yetişkin bir adam. Kendi seçimlerini yapabilir... *Biz* senin yönlendirmelerin olmadan da seçimlerimizi yapabiliriz."

Aelin dişlerini gösterdi. *"Karar alındı."*

Rowan kollarını kavuşturdu. "O halde bunu sen ve ben yapacağız. Birlikte."

Aelin'ın kalbi duracak gibi oldu.

Rowan "Kilit'i tek başına dövmeyeceksin," dedi.

"Hayır." Aelin'ın elleri titremeye başladı. "Bu bir seçenek değil."

"Kime göre değil."

"*Bana* göre." Düşünmesi bile nefesini kesiyordu... Rowan'ın yok olacağı düşüncesi. "Bu mümkün olsa Elena bana söylerdi. Bedeli ödemesi gereken benim soyumdan biri olmak zorunda."

Rowan ağzını açsa da Aelin'ın yüzündeki ve sözlerindeki gerçeğin farkına vardı. Başını iki yana salladı. "Sana söz vermiştim. Bu borcu ödemenin bir yolunu bulacağımıza dair... Birlikte."

Aelin dağınık kitaplara göz gezdirdi. Hiçbir şey... Kitaplar, o kitapların verdiği bir parça ümit *boş çıkmıştı.* "Bir başka seçenek yok." Aelin ellerini saçlarında gezdirdi. "*Benim* bir başka seçeneğim yok," diye düzeltti. Aelin'ın elinde bir koz, yaratabileceği bir mucize yoktu. Bu sefer yoktu.

"O halde yarın yapmayacağız," diye bastırdı Rowan. "Bekleyeceğiz. Diğerlerine öncelikle Orynth'e ulaşmak istediğimizi söyleyeceğiz. Belki Kraliyet Kütüphanesi'nin elinde bazı metinler olabilir..."

"Sonucuna aldırış etmeyeceksek oylamanın ne anlamı var ki? *Onlar kararlarını verdiler,* Rowan. Yarın her şey bitecek."

Sözleri içinde yankılı, sancılı bir çınlamaydı.

"Bırak bir başka yol bulayım." Rowan'ın sesi titriyordu. Fakat huzursuz yürüyüşüne ara vermedi. "Bir başka yol *bulacağım* Aelin..."

"Bir başka yolu yok. Anlamıyor musun? Tüm bunlar..." Kollarını açtı. "Bunların *hepsi* sizi hayatta tutmak içindi. *Hepinizi.*"

"Senin karşılığında. Kadim bir suçun kefareti olarak."

Aelin elini eski kitaplara vurdu. "Sence ölmek istiyor muyum? Bunların kolay olduğunu mu sanıyorsun? Göğe bakıp bunun o maviliği son görüşüm olup olmayacağını düşünmemin kolay olduğunu mu sanıyorsun? Sana bakıp asla sahip olamayacağımız yılları merak etmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ne istediğini bilmiyorum Aelin," diye hırıldadı Rowan. "Bu konuda tam anlamıyla açık sözlü olmadın."

Aelin'ın kalbi küt küt atıyordu. "Tüm bunlar bitsin istiyorum, şu ya da bu şekilde." Ellerini yumruk yaptı. "Bitsin istiyorum."

Rowan başını iki yana salladı. "Biliyorum. Neler çektiğini, Doranelle'de geçen o ayların cehennem gibi olduğunu biliyorum Aelin. Fakat mücadeleyi bırakamazsın. Şimdi olmaz."

Aelin'ın gözleri yaşardı. "Bunun için dayandım. *Bu amaç için.* Anahtarları kapıya geri koyabilmek için. Cairn bana eziyet ederken, Maeve zihnimi paramparça ederken beni yıkılmaktan alıkoyan ancak sağ kalırsam bu görevi yerine getirebileceğimdi. Başarısız olursam hepinizin öleceğini bilmemdi." Aelin'ın nefesleri daha da düzensizleşip kısaldı. "O zamandan beri belki bedeli ödemek zorunda kalmayacağımı, belki Orynth'i tekrar görebileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Dorian'ın benim yerime bu görevi yerine getirebileceğini düşünmekle." Yere tükürdü. "Böyle düşünmek beni nasıl bir insan yapar? Dorian bugün geldiğinde korkuya kapılmam?"

Rowan yanıt vermek için ağzını açacakken Aelin onu susturdu. Sesi titriyordu. "Kaçabileceğimi sandım... Bir an için. Ben bunu yapar yapmaz da tanrılar Dorian'ı yeniden karşıma çıkardılar. Bana bunun kasten olmadığını söyle hadi. Bana o tanrıların ya da bu dünyaya hükmeden diğer güçler her ne iseler onların Kilit'i dövmesi gerekenin hâlâ ben olmam gerektiğini haykırmadıklarını söyle bana."

Rowan uzunca bir süre gözlerini Aelin'a dikti. Göğsü inip kalktı. Sonra "Ya o güçler Dorian'ı karşına o bedeli yalnız ödememen için çıkardıysalar?"

"Anlamıyorum."

"Ya sizi *bir araya* getirdilerse? Birinizin seçilmesi için değil, yükü paylaşmanız için. Birbirinizle."

Maltızlardaki alevler bile donakalmış gibiydi.

Rowan'ın uzaklara dalan gözleri parıldadı. "O gün cam şatoyu yıktınız. Ellerinizi, güçlerinizi birleştirdiğinizde... Hiç öyle bir şey görmemiştim. Güçlerinizi birleştirmeyi, *bir* olmayı başardınız. Kilit *ikinizi* de istiyorsa neden ona yarısını veresiniz ki? Her ikiniz de Mala'nın kanını taşırken?"

Aelin ağır ağır sandalyesine oturdu. "Ben... Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz.

"Başını eğip idam sehpasına yürümekten iyidir."

Aelin hırıldadı. "Bunu yapmasını ondan nasıl isteyebilirim ki?"

"Bu sadece senin yükün olmadığı için isteyebilirsin. Dorian bunu biliyor. Razı da geldi. Çünkü diğer seçenek seni kaybetmek." Rowan'ın gözlerindeki öfke sesiyle birlikte titredi. "Elimde olsa senin yerine ben giderdim."

Aelin'ın yüreği cız etti. "Biliyorum."

Rowan, Aelin'ın önünde diz çöküp başını onun kucağına koydu. Kollarını onun beline doladı. "Buna dayanamam Aelin. Dayanamam."

Aelin parmaklarını Rowan'ın saçlarında gezdirdi. "Seninle bin yıl geçirmek istiyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Senden çocuk yapmak istiyordum. Seninle Öte Dünya'ya gitmek istiyordum." Gözyaşları Rowan'ın saçlarına damladı.

Rowan başını kaldırdı. "O halde mücadele et. Bir kez daha. Gelecek için savaş."

Aelin, Rowan'a, onun yüzünde gördüğü yaşama baktı. Rowan'ın ona sunduğu her şeye.

Kendisinin de ona sunabileceği her şeye.

"Senden bir şey isteyecektim."

Aelin'ın sesi Dorian'ı huzursuz uykusundan kaldırdı. Karyolasında belini dikleştirdi. Kampın sessizliğinden gece yarısı olduğu belliydi. "Ne?"

Rowan, Aelin'ın arkasında nöbet tutuyor; ağaçların altındaki ordu kampını izliyordu. Dorian gözlerini onun zümrüt yeşili gözlerine çevirdi... Orada ihtiyacı olan yanıtı gördü.

Prens daha önce de sessiz sözünü tutmuştu.

Aelin'ın boğazı yukarı aşağı oynadı. Titrek sesle "Birlikte"," dedi. "Ya Kilit'i birlikte döversek?"

Dorian onların planını, Aelin'ın çaresizlikle gelen ümidini daha o tek söz söylemeden anladı. Aelin konuşması bittiğinde sadece "Bunu senden istediğim için üzgünüm," dedi.

Dorian "Ben bunu akıl edemediğim için üzgünüm," diye yanıt verdi. Ayağa kalkıp çizmelerini giydi.

Rowan onlara doğru döndü. Dorian'dan bir yanıt bekledi.

Dorian ikisine "Evet," dedi.

Aelin gözlerini yumdu. Dorian, Aelin'ın gözlerini kapamasının nedeninin ferahlama mı yoksa pişmanlık mı olduğundan emin olamadı. Aelin'ı ikna etmek için, bunu kabul ettirmek için Rowan'la ikisinin nasıl bir tartışma yaşandığını bilmek istemiyordu. Aelin'a evet dedirtmek için...

Aelin gözlerini açtı. O gözlerde sadece kasvetle karışan bir kararlılık vardı. Aelin boğuk bir sesle "Şimdi yapacağız," dedi. "Diğerlerinden önce. Vedalardan önce."

Dorian başını salladı. Aelin "Chaol'un orada olmasını ister misin?" diye sordu.

Dorian hayır demeyi aklından geçirdi. Dostunu vedalaşmanın yükünden kurtarmayı. Chaol'u yüzünde o neşe ve huzurla hatırlamayı.

Yine de Dorian "Evet," dedi.

DOKSAN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dördü ağaçların arasında sessizce ilerledi. Kadim yoldan tuz madenlerine. Keşif erleri sadece orayı gözlemiyordu. Attıkları her adımda midesi bulanıyor, Aelin'ın sırtından aşağı ağır ağır soğuk terler akıyordu. Rowan, Aelin'ın elini tutuyor, başparmağını teninde gezdiriyordu.

Burada, bu korkunç, acı dolu, ölü yer... Aelin'ın kaderiyle yüzleşeceği yer burasıydı. Hiçbir zaman buradan gerçekten kaçamamış gibi.

Karanlığın onları gizleyen örtüsü altında, içlerine madenlerin oyulduğu dağlar birer gölgeden ibaretti. Ölüm kampını çevreleyen büyük duvar kara bir lekeden ibaretti. Kapılar açık bırakılmıştı. Birinin menteşeleri kırıktı. Belki de özgür kalan köleler çıkarken kapıyı indirmeye çalışmışlardı.

Kemerli kemerin altından geçip madenlerin açık alanlarına girdiklerinde Aelin'ın parmakları Rowan'ın parmaklarını sıkıca kavradı. Orada, merkezde...Aelin'ın kamçılandığı ahşap direkler vardı. Madendeki ilk günde ve sonraki birçok günde kamçılandığı direkler. Ve orada, Aelin'ın solunda kalan dağda... çukurlar vardı. Aelin'ı içine attıkları ışıksız çukurlar.

Maden gözetmenlerinin kaldıkları binalar da karanlıktı. Birer boş kabuktan ibaretti.

Aelin gözlerini bir zamanlar kelepçelerin olduğu bileklerine çevirmemek için tüm iradesini kullandı. Sırtından aşağı akan soğuk teri hissetmemek için. Artık orada yara izi olmadığını aklına getirmemek için de. Artık orada sadece pürüzsüz tenine Rowan'un yaptığı dövme vardı.

Bu yer bir rüyaymış gibi... Maeve'in onun zihnine soktuğu bir kâbusmuş gibi. Fakat ne ironikti ki kelepçelerden iki kez kurtulmuşsa da kendisini yine burada bulmuştu. Geçici bir özgürlük. Ödünç zaman.

Aelin, Goldryn'i çadırlarında bırakmıştı. Gidecekleri yerde kılıcın pek bir faydası olmazdı.

Dorian "Burayı bir daha göreceğimizi sanmazdım," diye mırıldandı. "Hele bu halde." Kralın adımları kararlıydı. Eli Damaris'in kabzasında, yüzünde ağırbaşlı bir ifade vardı. Kendilerini bekleyen her ne ise onunla yüzleşmeye hazırdı.

Aelin'ın yaklaştığını bildiği o acıya.

Hayır, Aelin buradan asla gerçek anlamda kaçamamıştı, değil mi? Toprak avlunun ortasında durdular. Elena, Aelin'a Kilit'in nasıl dövüleceğini, anahtarların kapıya nasıl geri konulacağını göstermişti. Fakat dikkat çekecek kadar büyü gücü kullanmayacak, etraflarında herhangi bir tehlike olmayacak da olsa Aelin uzak olmak istemişti. Diğer herkesten uzak.

Ay ışığı altında Chaol'un yüzü soluktu. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Burada ol," dedi Aelin. "Burada ol yeter."

Aelin'ın orada, o korkunç yerde ayakta durabilmesinin tek nedeni buydu.

Dorian'ın soran bakışını görünce Aelin başını salladı. Zaman kaybetmeye gerek yoktu.

Dorian, Chaol'a sarıldı. İkisi Aelin'ın işitemeyeceği kadar alçak sesle konuşuyorlardı.

Aelin toprağa bir Wyrd işareti çizmeye başladı. Dorian'la ikisinin sığabileceği kadar geniş bir işaret. İki işaret olacaktı. İç içe geçen. Açıl. Kapan.

Kilitle. Kilidi aç.

Aelin bunları daha en başından öğrenmişti. Bizzat kullanmıştı.

"Aelin ayağıyla şekli çizerken Rowan "Tatlı veda sözleri yok mu prenses?" diye sordu.

Aelin "Dramatik oluyorlar," dedi. "Benim için bile fazla dramatik kaçıyor."

Fakat Aelin ikinci sembolü çizmeyi yarıladığında Rowan onu

durdurdu. Çenesini tutup yüzünü kendisine çevirdi. "Son... oradayken bile..." dedi. Çam yeşili gözleri ay ışığında çok parlaktı. "Yanında olacağım." Rowan bir elini Aelin'ın kalbinin üzerine götürdü. "Burada. Burada seninleyim."

Aelin da elini Rowan'ın kalbinin üzerine götürdü. Onun kokusunu akciğerlerine, kalbine derin derin çekti. "Benim de senin yanında olduğum gibi. Her zaman."

Rowan onu öptü. Aelin'ın dudaklarına kenetli dudakları "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bana dön."

Sonra Rowan geri çekildi. Bitmemiş işaretlerin hemen ötesine.

Rowan'ın kokusunun, sıcağının yokluğu Aelin'ın içini üşüttü. Aelin omuzlarını geriye attı. Düzenli nefesler alarak Rowan'ın yüz hatlarını zihnine kazıdı.

Gözleri ışıl ışıl Dorian işaretlerin içine adım attı. Aelin, Rowan'a "İşimiz bittiğinde son şekli mühürle," dedi.

Prensi, eşi başını salladı.

Dorian ceketinden bir parça katlanmış kumaş çıkardı. Kumaşı açtığında içindeki iki parça siyah taş ortaya çıktı. Bir de Orynth Tılsımı.

Aelin'ın midesi altüst oldu. Bu dünyevi olmayan ritüel karşısında hissettiği bulantı dizlerinin bağını çözecek gibiydi. Fakat Orynth tılsımını Dorian'dan aldı.

Dorian sessizce "Onu senin açmak isteyebileceğini düşündüm," dedi.

Burada. Aelin'ın eziyet çektiği, birçok zorluğa göğüs gerdiği, birçok şeyin başladığı bu yerde.

Aelin kadim tılsımı avuçlarında tartıp başparmaklarını tılsımın kenarlarındaki altın tabakada gezdirdi. Bir an için kendisini nehir kenarındaki malikanedeki o rahat odada, tılsımı kendisine emanet eden annesinin yanındaymış gibi hissetti.

Aelin parmaklarını tılsımın arkasındaki Wyrd işaretlerinde gezdirdi. Korkunç kaderini hatırlatan sembollerin üzerinde: *İsimsizdir bedelim.*

Yüzyıllardır oradaki yazı Brannon'dan bir uyarı, bir teyit. Kendilerini kurban vereceklerine dair. Aelin'ın kendisini kurban vereceğine dair.

Brannon tanrılara öfkelenmiş, tılsımı işaretleyip, Aelin'a günün birinde bulacağı o ipuçlarını bırakmıştı. Anlaması için. Aelin bir şekilde bu kadere karşı gelebilecekmiş gibi. Budalaca bir ümit.

Aelin tılsımı ters çevirip parmaklarını öndeki ölümsüz erkek geyiğin üzerinde gezdirdi.

Ödünç zaman. Günleri hep sayılı olmuştu. Tılsımı çevreleyen altın Aelin'ın ellerinde eriyip tıslayarak buzlu toprağa düştü. Aelin tek hareketle tılsımın iki yanını çıkardı.

Üçüncü anahtarın dünyevi olmayan kötü kokusu burnuna doldu. Koku ona el ediyordu. Erilea'da hiç var olmamış, asla da var olmayacak dillerde.

Aelin sadece o Wyrd anahtarı parçasını Dorian'ın bekleyen eline bıraktı. Anahtar diğer ikisine çarpıp tıkırdadı. Çıkan ses sonsuzlukta, tüm o diğer dünyalarda yankılanmış olabilirdi.

Dorian ürperdi. Chaol ve Rowan geri irkildi.

Aelin tılsımın iki yarısını cebine attı. Yanında götürmesi için Terrasen'den bir parça. Her nereye gideceklerse oraya götürmek için.

Aelin, Rowan'ın gözlerine son bir kez baktı. Orada dillendirilmemiş sözleri gördü. *Bana dön.*

Aelin o sözleri, o yüzü de yanında götürecekti. Kilit her şeyini ondan istese de bu Aelin'da kalacaktı. Her zaman.

Aelin boğazındaki düğümü yuttu. Gözlerini Rowan'ın delici bakışından ayırdı. Ardından avucunu kesti. Sonra da Dorian'ın avucunu.

Aelin bıçağı üçüncü kez ön kolunu kesmek için kullanırken yıldızlar onlara yaklaşıyor, dağlar Aelin'ın ve Dorian'ın omuzlarının üzerinden bakıyor gibiydi. Kesik derin ve genişti. Derisi yarıldı.

Kapıyı açmak için Aelin'ın kapıya *dönüşmesi* gerekliydi.

Erawan, Kaltain Rompier'ı o kapıya dönüştürecek süreci başlatmıştı. Taşı onun koluna kimsenin orada bulamayacağı düşüncesiyle değil, Kaltain'in bedenini diğer taşlara hazırlamak için yerleştirmişti. Onu kendisinin kontrol edebileceği canlı bir Wyrd kapısına dönüştürmek için.

Kaltain'in bedenindeki bir tek parça onu mahvetmişti. Üçünü de Aelin'ın bedenine yerleştirmesi...

Adım Aelin Ashryver Galathynius ve ben korkmayacağım.

Korkmayacağım.

Korkmayacağım.

"Hazır mısın?" diye mırıldandı Aelin.

Dorian başını salladı.

Yıldızlara, sadece kilometreler ötede Terrasen'e muhafızlık eden Kuzeyin Lordu'na son bir kez bakan Aelin parçaları Dorian'ın uzanan avucundan aldı.

Aelin ve Dorian kanlı ellerini birleştirdiklerinde büyüleri içlerinde gürleyip birbirlerine geçti. Kör edici ve sonsuz. Aelin üç Wyrd anahtarını kolundaki açık yaranın içine soktu.

Rowan buzla kaplı toprağın üzerinde ayağını oynatarak Wyrd işaretlerini mühürledi. Aelin eliyle kolundaki yaraya bastırıp üç Wyrd anahtarını bedenine mühürlerken diğer eliyle Dorian'ın elini tuttu.

İşe yaramak zorundaydı. Dorian'la yollarının kesişmesinin, birbirlerini bir değil iki kez tam da burada bulmalarının nedeni bu olmalıydı. Dorian başka bir seçeneğe razı gelemezdi. Başka türlü Aelin'ın anahtarları tek başına yerleştirmesine izin veremezdi.

Rowan nefes almıyordu. Yanında duran Chaol'un da nefes alıp verdiğinden şüpheliydi.

Fakat Aelin ve Dorian orada hâlâ dikiliyorlardı. Aelin ikisinden yayılan korkunun kokusunu alsa da yüzleri ifadesiz, boş bir maskeye dönse de başları dikti.

Ne bir ışık parlaması.

Ne de güç patlaması.

Aelin ve Dorian öylece dikiliyorlardı. Elleri kavuşmuş halde, ileri bakarak.

Boş. Bakan ama görmeyen gözlerle. Donmuş halde.

Gitmişlerdi.

Oradaydılar fakat gitmişlerdi. Bedenleri birer kabukmuş gibi.

Chaol "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Aelin'ın kolunu tutan eli düşüp gevşekçe sallandı. O açık yara ortaya çıktı. İçine tıkılmış siyah taş parçaları da.

Rowan'ın göğsünde karmaşık, özüne ait bir şeyin gerilmeye başladığını hissetti. Bir yay gibi. Eş bağı.

Rowan bir adım öne çıktı. Eli göğsünün üzerinde.

Yo, eş bağı kıvranıyordu. Acı, dehşet içindeymiş gibi. Rowan durdu. Dudaklarında Aelin'ın adıyla.

Rowan dizlerinin üzerine çökerken Aelin'ın kolundaki Wyrd anahtarları eriyip kanına karıştı.

Güneşin altındaki çiy gibi.

DOKSAN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Daha önce olduğu gibi, yine aynısı yaşanıyordu. Başlangıç, son ve sonsuzluk; bir ışık, *yaşam* seli ikisinin arasında aktı. Ayrılmış bir soyun iki yarısı arasında.

Sis yükselip altlarındaki sert zemini örttü. Belki de bir illüzyondu bu... Zihinlerinin o an dikildikleri yere tahammül etmesi için. Mekân olmayan bir mekân, çok kapılı bir oda. Sayamayacakları kadar çok kapı. Bazısı havadan, bazısı camdan, bazıları da alevden, altından ve ışıktan kapılar.

Her birinin ardından yeni bir dünya vardı; onlara el açan yeni birer dünya. Fakat orada kaldılar. Her şeyin yol ayrımında.

Kendi bedenleri olmayan bedenlerde. Tüm o kapıların arasında dikiliyorlardı. Güçleri dışa taşıyor, önlerinde birikiyordu. Karışıyor, iç içe geçiyordu. Havada asılı duran bir ışık, yaratı topu.

İkisinden giderek büyüyen küreye, giderek şekillenen Kilit'e akan her kor parçası geri dönmeyecekti. Tazelenmeyecekti.

Kuruyan bir kuyu. Sonsuza dek.

Her nefeslerinde onlardan daha da kopan. Yaratı ve yıkım.

Küre dönüyor, kenarları çarpılıyor, küçülüyordu. Onların seçtiği şekli alıyordu. Altın ve gümüşten bir şeye dönüşüyordu. O sonsuz kapıları sonsuza dek mühürleyecek Kilit'e.

Güçlerini teslim etmeye devam ettiler. Kilit de oluşurken daha fazlasını istemeye.

Sonra acı verme başladı.

Aelin, Aelin'dı. Fakat değildi de.

Aelin'dı. Fakat sonsuzdu da. O bütün dünyalardı... O...

Aelin'dı.

Aelin'dı o.

Ve Aelin'ın anahtarları bedenine almasıyla *gerçek* Wyrd kapısını açmışlardı. Bir adım, düşünce ya da dilek her istedikleri dünyaya erişmelerini sağlayacaktı. Her olasılığa.

Arkalarında bir kemerli kapı vardı. Çam ve kar kokan bir kemerli kapı.

İkisi güçlerini durmadan kapıya verirken, o güce sonsuza dek veda ederken Dorian derin derin soluyordu. Çenesi gergindi.

Büyük bir acıydı bu. Aelin'ın daha ince hiç tatmadığı bir acı.

Aelin'dı o. Aelin'dı; koluna yerleştirdiği şeyler, mantığın ötesindeki bu yer değildi. Aelin'dı o; Aelin'dı ve buraya bir şey yapmak için gelmişti. Buraya *bir şey* yapmaya söz verip gelmişti...

Gücü dalga dalga, kemiklerinden kopan et gibi kendisinden ayrılırken Aelin içinden kopmaya hazır çığlıkla mücadele etti. Tam da Cairn'in zevkle yaptığı gibi. Fakat Aelin, Cairn'in eziyetine göğüs gerebilmişti. Maeve'in elinden kaçmıştı. Her ikisine de yenilmemişti. Bunu yapmak için. Buraya gelmek için. Fakat Aelin yanılmıştı.

Buna dayanamıyordu. Midesi bunu kaldırmıyordu. Bu kaybetmişlik hissini, bu acıyı ve gitgide artan deliliği. Yeni bir gerçek belirginleşirken: Bu yeri terk etmeyeceklerdi. Zaten geriye bir şey de kalmayacaktı. Eriyip gidecek, buhar olup çevrelerindeki sise karışacaklardı.

Dorian'ın hiç tatmadığı bir acıydı bu. Benliği iplik iplik ayrılıyordu. Elena, Aelin'a Kilit'in şeklinin önemli olmadığını söylemişti. Bir kuş, kılıç ya da çiçek olabilirdi. Bu kapının buna aldırış ettiği yoktu. Fakat zihinleri, zihinlerinden geri kalan ikisinin bildikleri o şekli seçti. En akla yatkın olan şekli. Elena'nın gözü, yeniden doğan... Bir kez daha kilit olan.

Aelin çığlıklar atmaya başladı. Art arda. Dorian'ın büyüsü için-

deki o kutsal, mükemmel yerden koptu. Kilit'i dövmek onları öldürecekti. İkisini de. Oraya o boş ümitle, *ikisinin* de oradan canlı çıkacakları ümidiyle gelmişlerdi.

Durmazlarsa, bunu durdurmazlarsa ikisi de bunu yapamayacaktı.

Dorian başını hareket ettirmeye çalıştı. Ona söylemeye çalıştı. *Dur.*

Dorian'ın büyüsü içinden kopuyor, Kilit o büyüyü kana kana içiyordu. Dizginlenmemesi gereken bir güç. İkisini yiyip bitiren, durulmayan bir açlık.

Dur. Dorian konuşmaya çalıştı. Geri çekilmeye.

Aelin hıçkırıyordu... Dişleri arasından hıçkırıyordu.

Yakında. Yakında Kilit her şeyi alacaktı. O son yıkım da en gaddarı ve acılısı olacaktı.

Elena'nın ruhunu ondan alırken tanrılar o anı ikisine izletecekler miydi? Dorian'ın Gavin'e söz verdiği gibi Elena'ya yardıma etmeye çalışmak için bir şansı, bunu yapacak gücü olabilecek miydi? Dorian cevabı biliyordu.

Dur.

Dur.

"Dur."

Dorian sözcükleri işitti ve bir an için kimin konuştuğunu fark etmedi.

Ta ki o imkânsız olan fakat bir şekilde de var olan o kapılardan birinde bir adam belirene dek. Görünüşe göre etten ve kemikten bir adam. Tıpkı onlar gibi. Fakat adamın bedeninin etrafında bir ışık astarı vardı.

Babasının.

DOKSAN BEŞİNCİ BÖLÜM

Babası orada dikiliyordu. Son kez cam bir şatoda, bir köprüde gördüğü adam. Fakat aynı adam değildi de.

Yüzünde iyilik vardı. İnsanlık. Ve keder. Korkunç, acı veren bir keder.

Dorian'ın büyüsü aksadı. Aelin'ın büyüsü bile yaşadığı şaşkınlıkla yavaşladı. Sel azalıp damlar oldu. Düzenli, acı veren bir akış.

"Dur," diye fısıldadı adam. Sendeleyerek onlara yaklaşırken güç şeridine baktı. Göz kamaştırıcı, saf, Kilit'in oluşumunu besleyen o güce.

Aelin "Bu durdurulamaz," dedi.

Dorian'ın babası başını iki yana salladı. "Biliyorum. Başlayan durdurulamaz."

Babası.

"Hayır," dedi Dorian. "Hayır, burada olamazsın."

Adam sadece gözlerini aşağı çevirdi. Dorian'ın böğrüne. Bir kılıcın olabileceği o noktaya. "Beni çağırmadın mı?"

Damaris. Dorian o Wyrd halkası çemberini içinde Damaris'i belinde taşıyordu. Dünyalarında, var oldukları hayatta kılıç hâlâ belindeydi.

Kılıç, o kılıcın hizmet ettiği isimsiz tanrı belli ki Dorian'ın yüzleşmesi gereken bir gerçek kaldığını düşünüyordu. Dorian'ın sonu gelmeden önce son bir gerçek.

"Hayır," diye yineledi Dorian. Gözlerini ona çevirirken söyleyecek başka söz bulamadı. Onlara korkunç şeyler yapan o adam.

Babası yalvarır gibi ellerini kaldırdı. Sadece "Oğlum," diye fısıldadı.

Dorian'ın ona söyleyecek tek sözü yoktu. Bu adamın orada olma-

sından, sonda ve başta olmasından nefret ediyordu.

Fakat babası Aelin'a baktı. "Bırak ben yapayım. Bırak şu işi bitireyim."

Dorian "Ne?" dedi.

"Sen seçilmedin," dedi Aelin. Fakat sesindeki soğuk ton bir an için zayıfladı.

"İsimsizdir bedelim," dedi kral.

Aelin donakaldı.

Dorian'ın babası "İsimsizdir bedelim," diye tekrarladı. Kadim bir cadının uyarısı, Orynth Tılsımı'nın sırtında yazan kahredici sözcükler. "Taşıdığın o piç doğduğunu gösteren işaretten dolayı İsimsiz'sin. Fakat ben de öyle değil miyim?" Eski kral bir Dorian'a bir Aelin'a baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Adım ne benim?"

Dorian sıktığı dişleri arasından "Bu gülünç," dedi. "Adın..."

Fakat zihninde bir ismin olması gereken yerde sadece bir boşluk vardı.

"Sen..." diye mırıldandı Aelin. "Adın...Nasıl oluyor da bir adın olmuyor, nasıl oluyor da o adı bilmiyoruz?"

Dorian'ın öfkesi kabardı. Büyüsünün, ruhunun kendisinden koparılmasının verdiği acı ise babasının sözleri karşısında ikinci planda kaldı. Babası "Erawan aldı," dedi. "Tarihten, hafızalarınızdan sildi. Kadim, korkunç bir büyü ve öyle güçlü ki sadece bir kez kullanılabiliyor. Hepsini onun sadık hizmetkârı olmam için yaptı. Ben bile adımı bilmiyorum artık. Kaybettim onu."

Aelin "İsimsizdir bedelim," diye mırıldandı. Dorian o zaman ona baktı. Bir zamanlar babası olan adama. Ona gerçek anlamda baktı.

Babası bir kez daha "Oğlum," diye fısıldadı. Yüzünde sevgi –sevgi, gurur ve keder– vardı.

Bir zamanlar Dorian gibi Valg kontrolü altına alınan, kendince onları kurtarmaya çalışıp başarısız olan babası. Dorian'ın elinden her şeyini alan fakat Erawan'e asla –tam anlamıyla– diz çökmeyen babası.

Dorian titrek sesle "Senden nefret etmek istiyorum," dedi.

Babası "Biliyorum," dedi.

"Her şeyi mahvettin." Dorian gözyaşlarına engel olamadı. Aelin'ın eli Dorian'ın elini sıktı.

Babası "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Hepsi için üzgünüm Dorian."

Babasının ismini söyleyişi bile... Dorian onun o şekilde konuştuğunu daha önce hiç işitmemişti.

Ona boş vermek. Onu bir tür cehennem dünyaya atmak. Dorian'ın yapması gereken buydu.

Fakat Dorian aslı kimin için Morath'i yerle bir ettiğini biliyordu. O gerdanlıklar odasını, onları çevreleyen iğrenç mahzenmezarı kimin için gömdüğünü.

Babası bir kez daha "Üzgünüm," dedi.

Sözlerinin doğruluğundan emin olmak için Dorian'ın Damaris'e ihtiyacı yoktu.

Babası onlara yaklaşıp "Bırakın bu borcu ben ödeyeyim," dedi. "Bırakın bunu ben ödeyeyim. Mala'nın kanı benim de damarlarımda akmıyor mu?"

Aelin "Senin bizim gibi büyü gücün yok," dedi Aelin. Gözlerinde kederle.

Dorian babası Aelin'la göz göze geldi. "Bende yeteri kadar var... Kanımda yeterli büyü var. Yardım edecek kadar."

Dorian omzunun üzerinden Erilea'ya, eve açılan kemerli kapıya baktı. "O halde bırak yapsın," dedi. Fakat bu sözleri istediği kadar soğuk bir ses tonuyla söyleyememişti. Sesi sadece durgunca ve bitkince çıkmıştı.

Aelin alçak sesle Dorian'ın babasına "O halde artık yalnız olmayacaksın," diye yanıt verdi. O zaman adam ona gülümsedi... Bir kral, belki de bir zamanlar olabileceği bir baba gibi. Başına gelenlere rağmen hep olduğu gibi. "Seni bir kez daha görebildiğim için minnettarım. Son bir kez."

Dorian'ın söyleyecek sözü yoktu. Uygun sözcükleri bulamıyordu. Aelin gözlerinde yaşlarla ona dönüp "Birimizin hükümdar olması gerek," dedi.

Dorian daha onun ne dediğini anlamadan, onun az önce yaptığı anlaşmanın farkına varmadan Aelin onun elini bıraktı.

Sonra Dorian'ı ikisinin arkasında kalan kapıdan içeri itti. Kendi dünyalarına.

Dorian haykırarak düştü.

Wyrd kapısının sisli diyarı gözden kaybolurken Dorian, Aelin'ın babasının elini tuttuğunu gördü.

DOKSAN ALTINCI BÖLÜM

Aelin ve Dorian'ın yanında dikilip ikisinin boşluğa bakışını izlerlerken Rowan hiç kımıldamamıştı. Chaol da. Gece geçti. Bu iğrenç, soğuk yerin üzerinde yıldızlar belirdi. Dorian geriye kayılıp boğuluyormuş gibi nefes almaya başladı... Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Aelin ise olduğu yerde duruyordu. Ayakta dururken Dorian'ın elini öylece bırakıverdi.

Rowan'ın ruhu donakaldı.

"Hayır," diye hırıldadı Dorian. Aelin'a doğru sendeledi. Onun elini tekrar tutmaya, ona katılmaya çalışıyordu.

Fakat Aelin'ın elindeki yara mühürlenmişti.

"Hayır, *hayır!*" diye bağırdı Dorian. O zaman Rowan anladı.

Aelin'ın ne yaptığını.

Son hile, son yalan.

Chaol, Dorian'ı tutup ayağa kaldırmak için uzanıp "Ne oldu?" diye sordu. Kral hıçkırdı. Belindeki kadim kılıcın bağını çözüp kılıcı attı. Toprağa çarpan Damaris tok bir ses çıkardı.

Rowan öylece Aelin'a bakıyordu.

Eşine. Ona, hepsine yalan söyleyen eşine.

"Yeterli gelmedi... İkimiz yetmedik. İkimizi de yok edecekti." Dorian ağlıyordu. "Fakat Damaris bir şekilde babamı çağırdı ve... o benim yerime geçti. Yerimi almayı teklif edince Aelin..." Dorian atılıp Aelin'ın elini tutmak için uzansa da Wyrd işaretleri halkasından çıkmıştı.

Şimdi işaretler onu dışarıda tutuyordu.

Aelin'ı içine kapatan bir duvar. Eş bağı gitgide zayıfladı.

Dorian titreyerek "Aelin ve o..." dedi. "İkisi bunun sonunu getirecekler."

Rowan sözcükleri güçbela işitti. Bilmesi gerekirdi. Planları başarısız olursa Aelin'ın asla bir dostunu kurban vermeye razı gelmeyeceğini bilmeliydi. Bunun için bile. Kendi geleceği için bile.

Aelin bu olasılıktan bahsederse, her şeyin kötüye gitmesi halinde ne yapacağını söylese Rowan'ın onun Kilit'i dövmesine engel olmaya çalışacağını biliyordu. Dorian'ın yardım teklifine sırf kapıdan geçebilmek için razı gelmişti. Muhtemelen Dorian'ın babası ortaya çıkmasa da Aelin, Dorian'ın elini yine bırakacaktı.

Bitmesini istiyordu... Aelin defalarca tüm bunların bitmesini istediğini söylemişti. Rowan'ın ona kulak vermesi gerekirdi.

Chaol, Dorian'ı tuttu. Lord, Rowan'a alçak ve hüzünlü bir sesle "Üzgünüm," dedi.

Aelin yalan söylemişti.

Rowan'ın Ateşyürek'i yalan söylemişti.

Ve şimdi Rowan onun ölümünü izleyecekti.

Aelin düşmanıyla el ele, büyünün yeniden akmasına izin verdi. Büyünün içinden taşmasına.

İsimsiz kralın gücü Dorian'la kıyaslanamayacak kadar azdı. Fakat söylediği gibi yeterliydi. Yardım etmesine yetecek kadar.

Aelin Dorian'ın bunun için kendisini yok etmesini hiç istememişti. Ondan sadece yeteri kadarını vermesini istemişti. Sonrasında onu itip Erilea'ya geri gönderecekti. Bu işi tek başına bitirmek için.

On yıllık bencilliğin, Terrasen'den uzak geçen on yılın, on yıl kaçmanın bedeli olarak.

Acı uyuşturucu bir kükreyişe döndü. Yaşlı kral bile acıdan nefes nefese kalmıştı.

Artık yakındı. Kilit'in altın halkaları ve çemberleri maddeleşiyordu.

Daha fazlası gerekiyordu. Bu yeri, tüm dünyaları bir araya getirmek için.

Aelin'ı asla affetmeyecekti.

Eşi.

Aelin'ın Dorian'ın istediği tek başına gitmesine izin vermesi, durumu kabullenmesiydi. Aelin bunu asla yapamayabilir, buraya asla gelemeyebilirdi. Rowan ona bunu yapmaması için yalvarsa, Aelin onu son kez, içinden ağlamak gelerek öperken Rowan ağlasa Aelin bunu yapamazdı.

Bana dön, diye fısıldamıştı Rowan.

Aelin, Rowan'ın bekleyeceğini biliyordu. Öte Dünya'ya geçene dek Rowan onun dönüşünü bekleyecekti. Aelin'ın ona dönmesini.

Aelin'ın büyüsü içinden koptu. Öyle hayati ve derin bir parçaydı ki bu Aelin sarsılarak çığlık attı. Kral onu tutmasa düşecekti.

Kilit neredeyse bitiyordu. Gözün üst üste binen iki çemberi neredeyse tamamlanmıştı.

Aelin'ın büyüsü kıvranıp ona durması için yalvardı. Fakat Aelin bunu yapamadı. Yapmayacaktı.

Kral "Yakında," diye söz verdi.

Aelin adamın gülümsediğini gördü.

Alçak sesle "Sana iletmem gereken bir mesaj aldım," dedi. Kalan son gücü de tükenirken bedeninin sınırları bulanıklaştı. Fakat hâlâ gülümsüyordu. Hâlâ huzurlu görünüyordu. "Anne ve baban... Seninle çok gurur duyuyorlar. Sana seni çok sevdiklerini söylememi istediler." Şimdi neredeyse görünmezdi. Sözleri birer fısıltıydı. "Ve o borcun yeterince ödendiğini Ateşyürek."

Sonra kayboldu. Ondan kalanlar da Kilit'in içine aktı. Yok oluverdi.

Aelin dizlerinin üzerine çökerken yüzündeki gözyaşlarını belli belirsiz hissediyordu. Büyüsünü, özünü durmadan verirken. *Adım Aelin Ashryver Galath...*

Boğazından boğuluyormuşçasına bir çığlık çıkarken Kilit nihayet mühürlendi. Kilit bir kez daha dövülürken, kendi eti kadar gerçek hale gelirken.

Aelin'ın büyüsü tamamen kaybolurken.

DOKSAN YEDİNCİ BÖLÜM

Aelin güçlükle hareket edebiliyor, düşünebiliyordu. Yoktu. İçinde ışığın ve hayatın aktığı o yerde şimdi hiçbir şey yoktu.

Bir kor bile yoktu. Sadece bir damla. Bir tek su damlası vardı. Aelin o damlaya tutundu, on iki siluet arkasındaki kapıda belirirken o damlaya siper oldu. Bu tüm mekânların buluşma noktasına, sonsuzluğun bu yol ayrımına süzülüyorlardı.

O birçok yüzden biri havada asılı duran kilide yaklaşıp "Demek oldu," dedi. Hayaleti andıran, durmadan değişim geçiren bir elin bir hareketiyle Kilit Aelin'a doğru süzüldü. Sonra kucağına indi. Altın rengi ve ışıltılı.

Siluetlerden çelik gibi, çığlığı andıran sesi olan "Bize dünyamızı çağır genç kadın," dedi. "Ve bırak nihayet evimize gidelim."

Son kopuş. Onları geri gönderip kapıyı kapatmak için. Aelin kendisinden kalan son parçayı, son damlayı Kilit'le kapıyı kapatmak için kullanacaktı. Sonra yok olacaktı.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok uzun zaman önce küle dönen bir ülkede krallığını çok seven, genç bir prenses yaşarmış.

Sesi kıyıya vuran dalgalara benzeyen siluet "Hemen..." diye buyurdu. "Yeterince bekledik."

Aelin güçbela başını kaldırabildi. Onların ışıltılı bedenlerine bakmak için. Başka dünyalardan o şeylere bakmak için.

Fakat aralarında, esir alınmış gibi ortalarına aldıkları...

...Elena'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Acı içindeydi.

Krallığını çok seven...

İçlerinden biri hayaleti andıran parmaklarını Aelin'a doğru şaklattı. "Bu kadarı yeter."

Aelin gözlerini ona, konuşan tanrıçaya çevirdi. O sesi tanıyordu. Deanna.

Aelin sessizce onlara göz gezdirdi. Işıltılı şafağı, bir alevin kalbini andıranı buldu.

Mala ona bakmıyordu. Kendi kızı Elena'ya da.

Aelin gözlerini Ateş-Getiren'den ayırdı. Belli birine seslenmeden "Sizinle pazarlık etmek istiyorum," dedi.

Tanrılar donakaldı. Deanna "Bir pazarlık mı?" diye tısladı. "Pazarlık talep etmeye cüret edebiliyorsun demek?"

Şefkatli ve sevecen bir ses "Ne isteyeceğini işitmek isterim," dedi.

Aelin'ın kolundaki şey kıvranırken Aelin o şeye onların aradığı şeyi göstermesini buyurdu.

Diyarlarına açılan bir geçiş kapısı. İnişli çıkışlı, yeşil topraklarına güneş ışığının vurduğu ülkenin görüntüsü Aelin'ın gözlerini kamaştırdı. Hepsi o yere doğru döndü. Bazıları manzara karşısında iç geçirdi. Fakat Aelin "Bir takas," dedi. "Siz *kendi* amacınıza ulaşmadan önce."

Sözcükler çok uzak, çok güç ve acılıydı. Fakat Aelin o sözcükleri zorla da olsa ağzından çıkardı.

Tanrılar duraksadılar. Aelin sadece Elena'ya bakıyordu. Sevecen bir ifadeyle gülümsedi.

"Erawan'i yanınıza alacağınıza yemin etmiştiniz," dedi Aelin. "Onu yok edeceğinize." Sesi ölümü çağrıştıran tanrı yüzünü Aelin'a çevirdi. Öyle çirkin bir söz verdiklerini yeni anımsamış gibi.

Aelin bir kez daha "Takas istiyorum," dedi. İçinde tüm sonsuzluğu barındıran o kolu uzatmayı başarıp işaret etti. "Erawan'ın ruhu karşılığında Elena'nın ruhu."

Mala, Aelin'a doğru dönüp gözlerini ona dikti.

Aelin onların sessizliği karşısında "Erawan'i Erilea'ya bırakın," dedi. "Fakat karşılığında Elena'yı bırakın. Ruhunun Öte Dünya'da sevdiğiyle yan yana kalmasına izin verin."

"Aelin," diye fısıldadı Elena. Yanaklarından aşağı gümüşi gözyaşları süzüldü.

Aelin kadim kraliçeye gülümsedi. "Borç yeterince ödendi."

Aelin onlardan, arkadaşlarından tartışmalarını istemişti. Sadece kendi seçiminin yükünden sıyrılmak için değil, onlardan Erawan'i kendi başlarına mağlup edeceklerini, Yrene Towers'ın Erawan'i yok etmek için bir şansı olabileceğini işitmek için de Kapı konusunda tartışmalarını istemişti.

Dolayısıyla Aelin bu pazarlığı, takası yapıp onların kaderini tam olarak çizmeyebilirdi.

"Yapma bunu," diye yakardı Elena. O soğuk ve kayıtsız tanrıların hepsine yakardı. "Kabul etme bunu."

Aelin onlara "Bırakın onu, bırakın gitsin," dedi.

"Aelin, *lütfen*," dedi Elena. Ağlıyordu.

Aelin gülümsedi. "Sen bana o fazladan zamanı kazandırdın. Ben yaşayayım diye. Bırak da ben de senin için bunu yapayım."

Elena yüzünü elleriyle kapatıp ağladı.

Tanrılar bakıştılar. Sonra Deanna hareketlendi. Ormandaki bir geyik kadar zarifti.

Aelin bir nefes verip dizlerinin üzerine çökerken tanrıça, Elena'ya yaklaştı.

Deanna ellerini Elena'nın yanaklarına yasladı. "Ben de bunu umuyordum."

Ardından elleriyle Elena'nın başını sıkıştırdı.

Mala'dan bir ışık parlaması geldi. Bir uyarı ve acı göstergesiydi bu. Elena'nın gözleri fal taşı gibi açılırken Deanna onun başını sıkmaya devam etti.

Sonra Elena parçalandı. Işıltılı binlerce parçaya ayrıldı. Parçalar düşerken ışıkları söndü.

Aelin'ın çığlığı boğazına takıldı. Deanna hayaletimsi ellerini silip "Ölümlülerle pazarlık etmeyiz biz. Artık etmiyoruz. İstediğin buysa Erawan sende kalsın."

Ardından tanrıça kapıdan geçip kendi dünyasına geçti. Aelin daha az önce Elena'nın olduğu yere gözlerini dikti. Geride hiçbir şey kalmamıştı. Öte Dünya'ya, geride kalan eşe geri gönderecek bir parça pırıltılı kor bile.

Hiçbir şey kalmamıştı.

DOKSAN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kopuyordu.

Eş bağı.

Bağ zayıflarken Rowan dizlerinin üzerine çöktü. Bir eli göğsünde, derin derin soludu.

Rowan o bağa tutundu. Büyüsünü, ruhunu ona sardı. Bu Aelin'ı, her neredeyse, kendisinin onun peşinden gidemeyeceği bir yere gitmekten alıkoyabilecekmiş gibi.

Rowan bunu kabul etmiyordu. Bu kaderi kabul etmeyecekti. Asla.

Dorian ve Chaol'un aralarında tartıştığını uzaktan, belli belirsiz işitti. Umursamadı.

Eş bağı kopuyordu. Ve Rowan'ın elinden dayanmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Tanrılar geçiş kapısından geçerek birer birer kendi dünyalarına döndüler. Bazıları Aelin'ın yanından geçerken ona küçümseyen bakışlar attılar.

Erawan'i götürmeyeceklerdi.

Onlar... *hiçbir şey* yapmayacaklardı.

Aelin'ın göğsünde bir boşluk hissi vardı. Ruhu sönmüştü. Fakat bu...

Bu...

Tanrıların sonuncusu da gözden kaybolurken Aelin sislerle kaplı zemini –o zemin gibi görünen fakat öyle de olmayan zemini– tırmaladı. Biri hariç hepsi gidene dek.

Sislerin arasında parlayan bir ışık ve alev sütunu.

Mala kendi dünyasının eşiğinde bekledi.

Hatırlamış gibi.

Elena'yı, Brannon'ı ve karşısında diz çökeni hatırlamış gibi. Kendi kanından olanı. Gücünün taşıyıcısını. Vârisini.

Mala yumuşak bir sesle "Kapıyı mühürle Ateş-Getiren," dedi.

Fakat Işık Tanrıçası duraksıyordu.

Ve Aelin bir başka kadının uzaktan gelen sesini işitti.

Bir gün cezalarını almalarını sağla Aelin. Hepsinin.

Alacaklar. Böyle söz vermişti Kaltain'e.

Yalan söylemişlerdi. Elena'ya ve Erilea'ya ihanet etmişlerdi. Kendilerinin ihanete uğradığına inanmışlardı.

Yeşil, güneşli dünyaları ileride dalgalanıyordu.

Aelin homurdanarak doğruldu.

Kurbanlık koyun değildi o. Çoğunluğun iyiliği için bir sunağa yerleştirilen adak değildi.

Ve henüz son sözünü söylememişti.

Aelin gözlerini Mala'nın yakıcı bakışına çevirdi.

Mala sessizce "Yap şunu," dedi.

Aelin, Mala'nın gerisine, dönüşünü uzun zamandır bekledikleri o bozulmamış dünyaya baktı. O an Mala'nın bildiğini...zihnindeki düşünceleri okuduğunu anladı.

"Beni durdurmayacak mısın?"

Mala sadece elini uzattı.

Elinde akkor bir güç özü vardı. Kaymış bir yıldız.

"Al bunu. Soyuma son bir armağan." Aelin, Mala'nın gülümsediğine yemin edebilirdi. "Onun için yaptığın teklifin karşılığı. Onun adına, hepsinin adına mücadele etmenin karşılığı."

Aelin tanrıçaya doğru, onun elinde uzattığı güce doğru birkaç adım sendeledi.

Mala "Hatırlıyorum," dedi. Sözlerinde neşe, acı ve sevgi vardı. "Hatırlıyorum."

Aelin onun avucundaki güç parçasını aldı.

Bir tohuma sıkıştırılmış gündoğumu.

"Bittiğinde, kapıyı mühürleyip evi düşün. İşaretler sana rehberlik edecek."

Aelin gözlerini kırpıştırdı. O güç içini gitgide doldururken, kırık noktalara ve boş yerlere dolarken sergilediği tek şaşkınlık belirtisi buydu.

Mala bir kez daha elini uzattı. Elinde bir şeklin görüntüsü belirdi. Aelin'ın sırtındaki dövmenin şekli.

Yeni, açılmış kanatlar dövmesi. Aelin ve Rowan'ın kuş tüyleri arasında Kadim Dil'de yazılmış öyküsü.

Mala'nın parmaklarının bir hareketiyle şekilden semboller yükseldi. Sözcüklerin ve tüylerin arasına gizli semboller.

Wyrd işaretleri.

Rowan, Aelin'ın dövmesinin içine Wyrd işaretleri gizlemişti.

Dövmenin her yerine Wyrd işaretleri çizmişti.

Mala "Evin yolunu gösteren bir harita," dedi. Görüntü silikleşmeye başladı. "Ona giden yolun."

Rowan bir şekilde kuşkulanmıştı. İşlerin buraya varacağından. Bu kumarı oynayabilmek için Aelin'dan yazıyı kendisine öğretmesini istemişti.

Aelin arkasında, kendi dünyasına açılan kapıya baktığında onları...*hissedebiliyordu.* Rowan'ın dövmeye gizlice eklediği Wyrd işaretleri bir halatmış gibi. Eve uzanan bir halat.

Sonsuzluğu uzanan bir cankurtaran halatı.

Son bir kandırmaca.

Sonra bir başka sesin fısıltısı kulağına geldi. Bir parça hatıra. Rifthold'daki bir çatıdan. *Ya ileride daha çok acı ve çaresizlik bulursak?*

O zaman bulduğumuz son değil demektir.

O güç Aelin'ın içini gitgide doldurdu. Dudakları yukarı büküldü.

Son değildi bu. Aelin'ın işi bitmemişti.

Fakat onların işi bitmişti.

"Daha iyi bir dünyaya," dedi Mala. Sonra kapıdan geçip kendi dünyasına geçti.

Daha iyi bir dünya.

Tanrıların olmadığı bir dünya. Kaderin efendilerinin olmadığı.

Bir özgürlükler dünyası.

Aelin tanrıların diyarına açılan kapıya yaklaştı. Mala ışıltılı çimlerde yürüyordu. Güneş ışığının bir huzmesinden farksızdı.

Işık Tanrıçası durdu. Kolunu kaldırarak veda etti.

Aelin gülümsedi. Tanrıçayı eğilerek selamladı.

Uzaklarda, tepelerde yürüyen tanrılar durakladılar.

Aelin'ın gülümsemesi bir sırıtışa döndü. Hınzırca ve taşkın.

Aelin aradığı dünyayı bulduğunda o gülümseme yüzünden eksilmemişti. O ebedi, feci gücün derinlerine uzanırken.

Bir zamanlar bir köle ve piyon olmuştu. Bir daha asla olmayacaktı.

Onlar için olmayacaktı. Onlar için asla.

Tanrılar bağırmaya, Aelin'a doğru koşmaya başladılar. Aelin onların göğünde bir delik açtı.

Sadece bir kez gördüğü bir dünyanın içine. Bir gece taş bir şatoda tesadüfen bir geçiş kapısı açtığı dünyaya. Uzaktan, kasvetli ve gri alandan ulumalar geliyordu.

Bir cehennem diyarına açılan bir kapı. Ardına kadar açık.

Aelin tanrıların dünyasına giden kapıyı kapatırken hâlâ gülümsüyordu.

Sonra onları o diyara terk etti. Öfkeli, korku dolu çığlıkları çınlıyordu.

Kapıyı sonsuza dek mühürlemek için son bir adım gerekliydi.

Aelin avucunu açıp dövdüğü Kilit'i inceledi. Kilit'i o sisli, kapılarla dolu alanın merkezine süzülmesi için elinden bıraktı.

Aelin korkmuyordu. Avucunu açtığında ve güç elinden aktığında.

Mala'nın son lütfu. Ve meydan okuması.

Aelin'ın avucundan patlayan bin güneşin gücü çıktı.

Kilit. Kapan. Mühürlen.

Aelin tekrar tekrar bunu emretti. Gücünü vererek Kilit'i kapamak için odaklandı. Fakat benliğinin o son parçasını vermeden.

Borç şimdiden yeterince ödendi.

Evin yolunu gösteren bir harita. Evrenlerin sözcüklerine dövülen, rehberlik edecek bir harita. Gitgide daha fazlası. Fakat hepsi değil.

Aelin pes etmeyecekti. Özü pes etmeyecekti. Teslim olmayacaktı. İçinden o son parçayı alamayacaklardı.

Aelin o parçayı teslim etmeyecekti.

Kilit'in içinden ışık aktı. Bir prizmadan geçmiş gibi bölünen ışık sonu olmayan kapılara yöneldi.

Kapanıyor, mühürleniyorlardı. Farklı yerlere açılan kapılar bir bir kapanıyordu.

Onu yok etmeyeceklerdi. Bunu *alamayacaklardı.*

Bana dön.

Mala'nın gücü Aelin'ın içinden Kilit'e daha da çok aktı.

Kazanmayacaklardı. Onu, Aelin'ı alamayacaklardı.

Aelin karşı çıkıyordu. Şimdi haykırıyordu. Haykırarak, gürleyerek meydan okuyordu.

Bir ışık huzmesi Aelin'ın arkasındaki kapıya yöneldi. O kapı da mühürlenmeye başladı.

Aelin yaşayacaktı. *Yaşayacaktı.* Hepsinin cehenneme kadar yolu vardı.

Daha iyi bir dünya. Tanrıların ve çizilmiş kaderlerin olmadığı.

Kendilerinin kuracağı bir dünya.

Aelin tekrar tekrar haykırdı. Ses tüm o farklı dünyalarda çınladı.

Onu yenemeyeceklerdi. Bunu; özünün, ruhunun o son parçasını ondan alamayacaklardı.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok uzun zaman önce küle dönen bir ülkede krallığını çok seven, genç bir prenses yaşarmış...

Onun krallığı. Onun memleketi. Orayı yine görecekti. Her şey bitmemişti.

Arkasındaki kapı yavaş yavaş mühürlendi.

Başarı şansı sınırlıydı; koşullar aleyhineydi. Kaderinde bundan kaçmak yoktu... Bu noktaya gelip hâlâ nefes alıp veriyor olması yoktu.

Aelin elini kalbinin üzerine götürüp orada tuttu.

Önemli olan bunun *gücü. Nerede, ne kadar uzakta olursa olsun yuvana dönmen için sana kılavuzluk edecek bu.*

Nerede olursa olsun.

Ne kadar uzak olursa olsun.

Bilinen tüm dünyaların ötesinde de olsa.

Aelin'ın parmakları kıvrıldı. Avucunu elinin altında atan kalbine yasladı. *Bu seni yuvana götürecek.*

Erilea'ya açılan kapı ağır ağır kapandı.

Dünyalar arası bir gezgin. Dünyalar arası bir yolcu. Diğerleri bunu daha önce yapmışlardı. O da bir yolunu bulacaktı. Eve giden yolu bulacaktı.

Vaat Edilen Kraliçe değildi artık. Dünyalar Arasında Yürüyen Kraliçe'ydi.

Sessizce gitmeyecekti.

Korkmuyordu.

Böylece Aelin gücünü içinden kopardı. Mala'nın ona verdiği güçten bir parçayı, bir dünyayı yıkacak bir gücü. O gücü Kilit'e savurdu. O son parçayı. O nihai parçayı.

Ardından kapıdan içeri sıçradı.

DOKSAN DOKUZUNCU BÖLÜM

Aelin düşüyordu.

Düşüyor, savruluyordu. Wyrd kapısı arkasında kapandı. Fakat hâlâ evine dönmemişti.

Kapı kapanırken dünyalar iç içe geçti. Ve şimdi onların arasından geçerek düşüyordu.

Dünyalar art arda geliyordu. Su dünyaları, buz dünyaları, karanlık dünyaları.

Bu dünyaların arasından hızla geçiyordu. Kayan bir yıldızdan, ışıktan da hızlı.

Yuvası.

Yuvasını bulmalıydı...

Işık dünyaları, göğe uzanan kulelerle dolu dünyalar, sessizlik dünyaları.

Öyle çoktular ki.

Çok sayıda dünya vardı. Hepsi de mucizeviydi. İçlerinden hızla düşerek geçerken bile hepsi kıymetli ve mükemmeldi. O dünyaları gördükçe yüreği cız ediyordu.

Ev. *Eve* giden yol...

Aelin halatı, ruhundaki bağı aradı. Etine dövülmüş o bağı.

Dön bana.

Aelin bir dünyadan diğerine dalıyordu. Büyük bir hızla. Kendi dünyasına vardığında onu kaçıracaktı. Fakat yavaşlayamıyordu. Duramıyordu.

Yuvarlanarak, döne döne o dünyaların arasından bir bir geçiyordu

Önemli olan bunun *gücü. Nerede, ne kadar uzakta olursa olsun yuvana dönmen için sana kılavuzluk edecek bu.*

Aelin haykırdı. Gökte parlayan bir benlik kıvılcımı.

Bağ güçlendi. Gerildi. Onu çekmeye başladı.

Çok hızlı. Yavaşlamak zorundaydı...

Aelin kendisinden son kalanlara uzanıp hızını düşürmek için her tür güce sarıldı.

Bir nehrin kıvrımına inşa edilmiş görkemli bir şehrin olduğu, binaların akıl almaz ölçüde yüksek olduğu ve ışıklarla parıldadığı bir dünyanın içinden geçti.

Yağmurun, yeşilin ve rüzgârın hüküm sürdüğü bir dünyadan geçti.

Yavaşlamaya çalışarak haykırdı.

Yakın. Ev öyle yakındı ki çam ve kar kokusunu neredeyse alabiliyordu. Kaçırmışsa, yanından geçip gitmişse...

Parlayan yıldızların altında zirveleri karla kaplı dağların olduğu bir dünyadan geçti. O dağlardan birini üzerinden geçti. Orada kanatlı bir erkek göbeği iyice şiş, gebe bir dişinin yanında o yıldızlara bakıyordu.

Onlar *Fey*'lerdi. Fakat Aelin'ın dünyası değildi bu.

Aelin bir elini uzattı. Onlara işaret verebilecekmiş gibi. Kendisi görünmez bir güç beneğinden ibaretken ona bir şekilde yardım edebileceklermiş gibi...

Akıl almaz ölçüde güzel, kanatlı erkek başını onların yıldızlı göğünden hızla geçen Aelin'a çevirdi.

Selam verir gibi bir elini kaldırdı. Karanlık bir güç parlaması nazik bir yaz gecesi gibi Aelin'a çarptı. Saldırı amaçlı bir güç değildi bu. Amacı onu yavaşlatmaktı.

Bir duvar, bir kalkan. Aelin'ın içinden hızla geçtiği. Fakat güç onu yavaşlatmıştı. O kanatlı erkeğin gücü onu tam da gerektiği kadar yavaşlatmıştı.

Aelin o Fey erkeğinin dünyasından sessizce kayboldu.

Ve işte oradaydı.

Oradaydı; çam ve kar, kıtasında kıvrılan dağların kıvrımlı sırtı, Oakwald'un gür yeşili sağında, Çorak Topraklar solundaydı. Birçok halkın, birçok varlığın diyarı.

Hepsini gördü. Tanıdık ve yabancı, kavgalı ve barış içinde, geniş

şehirlerde ya da yabanda. Gözlerinin önünde beliren onca insan. Erila.

Aelin kendisini Erilea'ya attı. Bağı tutup haykırarak kendisine ona doğru çekti. Aşağı.

Yuva.

Yuva.

Yuva.

Son değildi bu. Aelin'ın işi bitmemişti.

Aelin iradesini zorladı; dünyaya durdurmak için. Tam da Wyrd kapısının gök gürültüsünü andıran bir çatırtıyla kapandığı sırada. Diğer tüm kapılar da onunla birlikte.

Ve Aelin yenden kendi bedenine daldı.

Güneş Endovier'ın üzerinde yükselirken Wyrd işaretleri kayalık zeminde gözden kayboldu.

Rowan, Aelin'ın karşısında diz çökmüştü. Kendisini onun son nefeslerine, onun kendisini de bir şekilde yanında götürmesini umduğu sonuna hazırlamıştı.

Rowan bunu kendi sonu da yapacaktı. Aelin gittiğinde o da gidecekti.

Fakat sonra bir şey hissetti. Güneş doğarken o yıpranmış eş bağından akan gücü.

Kırık iplikleri birleştiren bir sıcak ve ışık patlaması.

Rowan nefes almaya cesaret edemedi. Ümit etmeye.

Az önce Wyrd işaretlerinin olduğu yerde Aelin dizlerinin üzerine çöktüğünde bile.

Rowan hemen orada bitip Aelin'ın devrilmek üzere olan bedenine uzandı.

Kulaklarında bir kalp atışı yankılandı. Ruhunun içine.

Ve sonra Aelin'ın göğsü yanındaydı. İnip kalkıyordu. Ağır ağır açılan gözler onun gözleriydi.

Dorian'ın ve Chaol'un gözyaşları Endovier'ın tuzunun yerini alırken Aelin, Rowan'a bakıp gülümsedi.

Rowan, Aelin'ı göğsüne yasladı. Doğan güneşin ışığı altında ağladı.

Sırtına zayıf bir el indi. Yaptığı dövmenin üzerinde gezindi. Orada gizli sembollerin üzerinde geziniyordu sanki. Çaresiz, çılgınca bir ümitle. Aelin boğuk bir sesle "Döndüm," dedi.

Nasılsa Aelin sıcağı ve soğuğu bir arada hissediyordu. Kendi bedeninde bir yabancıydı.

Aelin sırtını doğrulttu. Kemiklerindeki sızı yüzünden homurdandı.

Dorian "Ne oldu?" diye sordu. Beline sarılmış Chaol'un eli onu ayakta tutuyordu.

Aelin ellerini uzatıp avuçlarını açtı. Avuçlarında küçük alevler belirdi.

Hepsi bu kadardı.

Aelin, Rowan'a baktı. Sonra Chaol'a ve Dorian'a. Yüzleri yeni doğan güneşin ışığı altında bitkin görünüyordu.

Aelin sessizce "Gitti," dedi. "Güç." Ellerini çevirdi. Üzerlerinde alev geziniyordu. "Geriye sadece bir kor kaldı."

Konuşmadılar.

Fakat Aelin gülümsedi. İçindeki o kuyunun, o çalkantılı ateş denizinin yokluğuna gülümsedi. Ve geri kalana... Önemli bir lütuftu belki fakat sıradandan ötesi de değildi.

Mala'nın ona Elena için bir teşekkür olarak verdiğinden geri kalan her şey...

Fakat...

Aelin içine, ruhunun içindeki o yere uzandı. Bir elini göğsüne götürdü. Elini oraya koyup içeride atan kalbi hissetti. Fey kalbini. Bedeli.

Aelin her şeyini vermişti. Hayatını vermişti.

İnsan hayatını. Ölümlülüğünü. Yanmış, dünyalar arasında toza dönmüştü.

Artık şekil değiştirmeyecekti. Sadece bu bedeni, bu formu vardı.

Onlara bunu anlattı. Olup bitenleri anlattı. Konuşması bittiğinde Rowan'ın hâlâ sarıldığı Aelin elini bir kez daha uzattı. Sırf görmek için.

Belki Mala'nın da son armağanıydı. Şimdi elinde oluşan, ondan bir parçayı –bu su damlasını– koruması.

Annesinin armağanı. Aelin'ın sonuna kadar koruduğu; özünün son kırıntıları Kilit'e, Wyrd kapısına verilene dek ayrılmak istemediği şey.

Aelin diğer elini uzattı ve avucundaki küçük alev parçası canlandı.

Sıradan bir armağan. Artık bir Ateş-Getiren değildi. Fakat ne olursa olsun Aelin'dı.

YÜZÜNCÜ BÖLÜM

Kyllian'ın şafaktan önce ayağıyla dürttüğü Aedion uyandı. Büyük Salon'daki karyolada homurdanarak gerindi. İçerisi hâlâ loştu. Etrafında çok sayıda asker uyuyordu. Derin nefesleri odayı doldurıyordu.

Aedion tepesinde Kyllian'ın tuttuğu küçük fenerin ışığı karşısında gözlerini kıstı.

"Vakit geldi," dedi Kyllian. Gözleri bitkin, kızarıktı.

Perişan haldeydiler. Hiç olmadıkları kadar. Fakat hâlâ hayattaydılar. On üçler kendilerini feda edip Morath'in ilerleyişini durduralı bir hafta olmuştu ve hâlâ hayattaydılar. Cadıların canları karşılığında bir tam gün dinlenebilmişlerdi. Bir günün ardından Morath yeniden Orynth duvarlarını zorlamaya başlamıştı.

Aedion battaniye olarak kullandığı ağır, kürk pelerini omzuna attı. Sol kolunda hissettiği zonklamayla yüzü ekşidi. Dikkatsizliğin eseri bir yara. Bir an için dikkatini kalkanından ayırmasıyla bir Valg piyadesi Aedion'ın kolunu yaralamayı başarmıştı. Fakat hiç olmazsa Aedion'ın bacakları aksamıyordu. Hiç olmazsa Valg prensinin açtığı yara iyileşmişti.

Uyuyan, bitkin bedenlerin arasında ilerleyen Aedion kalkanını da aynı omzuna bağlayan Aedion kılıcını alıp beline taktı. Başıyla işaret verdiği Kyllian şehir duvarlarına yürüdü. Fakat Aedion Büyük Salon'dan çıkmasıyla sola dönüp kuzey kulesine yöneldi.

Aradığı odaya tek başına, soğukta yürüdü. Tüm şato bir mahzen-mezara dönmüş gibi.

Kulenin yakınındaki ahşap kapıyı hafifçe tıklattı. Kapı hızla açı-

lıp kapandı. Lysandra, Evangeline yatağında sesten rahatsız olmadan koridora çıktı.

Aedion'ın mum ışığının altında bir haftadır gün doğumundan günbatımına kadar savaşan Lysandra'nın yüzüne vuran gölgeler daha da belirgin ve derin görünüyordu. Aedion alçak sesle "Hazır mısın?" diye sorup merdivenlere döndü.

Lysandra'yı geceleyin üst katta görüp sabah onunla buluşmaya gelmek Aedion'ın, ikisinin bir âdeti olmuştu. Bazen Evangeline de onlara eşlik ediyor, Darrow için mesajlar taşırken ve getir götür işleri yaparken neler yaşadığını onlara anlatıyordu. Bazen ise sadece ikisi yürüyordu.

Lysandra sessizdi. Zarif yürüyüşü aşağı inerken attıkları her adımda ağırlaşıyordu.

En alt kata yaklaştıklarında "Kahvaltı?" diye sordu Aedion.

Lysandra başını salladı. Yumurtalar ve tuzlanmış etin yerini yulaf lapası ve et suyu almıştı. İki gece önce, o günkü çatışma sona erdiğinde Lysandra ejderha formunda uzaklara uçmuş ve bir saat sonra her iki pençesinde birer geyikle dönmüştü.

Kıymetli et çabucak tükenmişti. Kulenin merdiven basamaklarından indiklerinde Aedion yemek salonuna yönelse de Lysandra elini koluna atıp onu durdurdu. Aedion loş ışıkta Lysandra'ya doğru döndü. Fakat Lysandra o son derece bitkin, güzel yüzüyle kollarını Aedion'ın beline dolayıp başını onun göğsüne yaslamıştı. Sıkıca sarıldığı Aedion mumunu yakınlardaki bir çıkıntıya bırakıp kollarıyla onu sıkıca sardı.

Lysandra kendisini salıp Aedion'a daha da yaslandı. Bitkinliğinin ağırlığı dayanılmazmış gibi.

Aedion çenesini Lysandra'nın başının üzerine yaslayıp gözlerini yumdu. Onun durmadan değişen kokusunu içine çekti.

Lysandra'nın Aedion'ın kalbine yaslı kalbi küt küt atarken Aedion bir elini onun sırtında gezdirdi. Uzun, teskin edici dokunuşlar.

Bir yatağı paylaşmamışlardı. Bunu yapmaları için uygun bir yer de yoktu zaten. Fakat bu, bu sarılışlar... Lysandra, Aedion'a sarılmaya tam On Üçler'in kendilerini kurban verdikleri gün başlamıştı. Aedion'ı yam da bu noktada durdurup uzun dakikalar boyunca ona sarılmıştı. Ta ki acı ve ümitsizlik yeterince dinip de yeniden yukarı çıkabilecek gücü kendilerinde bulana dek.

Lysandra geri çekilse de Aedion'ın kollarından tamamen ayrılmadı. "Hazır mısın?"

Petrah Mavikan şafaktan hemen önceki mavi-gri ışığın altında Manon'a "Oklarımız tükenmek üzere," dedi. Şatonun kulelerinden birine kurulu derme çatma kuş yuvasında yürüdüler. "Daha etkisiz cadılar meclislerinden birkaçını ok yapmaları için görevlendirmeyi düşünebiliriz."

"Tamam," dedi Manon. Hâlâ kendisine yabancı gelen, Abraxos'la aynı mekânı paylaşan ejderhalara baktı. Bineği çoktan uyanmıştı. Yalnızdı ve üşüyordu. Dışarı bakıyordu. Şehir duvarlarının ötesindeki muharebe meydanına. Karları hiçbir şekilde temizleyemediği o lanetli alana.

Manon oraya saatlerce bakmıştı. Her gün yaşanan sonu gelmez çatışmalarda üzerinden güçlükle geçebilmişti.

Göğsünde, bedeninde bir boşluk vardı.

Sadece hareket etmek, sıradan hareketlilik onu bu kuş yuvasının bir köşesinde kıvrılmaktan ve herkesten uzak durmaktan alıkoyuyordu.

Manon devam etmeliydi. Bunu yapmak zorundaydı. Yoksa büsbütün kıpırdayamayacak hale gelecekti. Diğerlerinin bunu bariz bir şekilde fark etmeleri umurunda değildi. Briarcliff'li Ansel dün gece Büyük Salon'da bu yüzden onun yanına gelmişti. Kızıl saçlı savaşçı Manon'ın oturduğu banka, onun yanına oturmuştu. Şarap rengi gözlerinden Manon'ın önündeki yemeğe pek de dokunmadığı kaçmamıştı.

"Üzgünüm," demişti Ansel.

Manon öylesine karıştırdığı tabağa gözlerini dikmişti.

Genç kraliçe ciddi bir havanın hâkim olduğu koridora göz attı. "Askerlerimin çoğunu kaybettim," dedi. Çilli yüzü solgundu. "Siz gelmeden Morath onları katletti."

Manon yüzünü Ansel'a çevirmekte zorlandı. Gözlerini onun o ağır bakışıyla buluşturmakta. Gözlerini bir kez kırptı. Bunun ötesinde bir tepki verecek hali de yoktu.

Ansel, Manon'ın ekmek diliminden bir parça koparıp yedi. "Paylaşabiliriz," dedi. "Çorak Topraklar'ı. O laneti bozabilirsen."

Uzun masadaki cadıların bir kısmı gerildi. Fakat gözlerini ikisine çevirmediler.

Ansel "Cadı Krallığı'na eski sınırlarını vereceğim fakat geri kalanı alacağım." Kraliçe ayağa kalktı. Manon'ın ekmeğini yanına alarak. "Fırsat olursa üzerine düşünülecek bir şey." Sonra çalımlı bir yürüyüşle, geri kalan askerlerinin yanına gitti.

Manon onun ardından bakmamıştı. Fakat Ansel'ın sözleri, teklifi havada asılı kalmıştı.

Toprağı paylaşmak, Çorak Topraklar'ın tamamını olmasa da eskiden sahip oldukları kadarını geri almak... *Halkımızı anayurdumuza geri götür Manon.*

Sözlerin yankısı kulaklarından eksilmemişti.

Petrah Mavikan "Bugün de muharebe meydanına gelmeyebilirsin," dedi. Bir eli bineğinin böğründeydi. "Bugün diğerlerine yardım edersin. Dinlenirsin."

Manon gözlerini ona dikti.

Cadı analar ve Iskra'nın ölmelerine ve Petrah'nın annesinden hiçbir iz olmamasına rağmen Demirdişler hâlâ organize kalmayı başarmışlardı. Manon'ı, Petrah'yı ve Crochan'leri meşgul etmek için.

Her geçen gün savaş alanından dönenlerin sayısı azalıyordu.

Manon soğuk bir sesle "Başka kimse dinlenmiyor," dedi.

Petrah "Diğer herkes uyuyabiliyor," dedi. Manon gözlerini gözlerinden ayırmayınca Petrah o gözleri hiç kırpmadan "Geceleri hiç uyumadığın gözümden kaçıyor mı sanıyorsun?" dedi.

"Dinlenmeye ihtiyacım yok."

"Bitkinlik diğer tüm silahlar kadar ölümcül olabilir. Bugün dinlen. Yarın bize katılırsın."

Manon dişlerini gösterdi. "Bildiğim kadarıyla burada emirleri *sen* vermiyordun."

Petrah başını biraz olsun eğmedi. "O halde savaş. İstediğin buysa. Fakat birçok hayatın sana bağlı olduğunu da unutma. Yorgun olduğun için yapacağın dikkatsizlik edersen bundan *hepsinin* canı yanar."

Bilgece bir tavsiyeydi bu. Yerinde bir tavsiye. Fakat Manon mu-

harebe meydanına, yeni yeni görünür olan o karanlık denizine baktı. Bir saat kadar sonra kemik davulları yeniden çalmaya başlayacak, savaşın çığlık çığlığa gürültüsü yenilenecekti.

Duramazdı. Durmayacaktı.

"Dinlenmeyeceğim." Manon'ın gözleri Crochan'lerin kışlasında Bronwen'i aradı. En azından onun böyle gülünç fikirleri olmazdı. Her ne kadar Manon, Glennis'in Petrah'dan yana çıkacağını bilse de.

Petrah iç çekti. Ses Manon'ın omurgasından aşağı titreşti. "O halde savaş alanında görüşürüz."

Savaşın kükreyişi ve gümbürtüsü kuşluk vaktinde Evangeline'in kulaklarında uzak bir uğultuya dönmüştü. Mazgallı siperin merdivenlerinde, elinde bir mesajla koşarken dondurucu rüzgârda bile kat kat giysilerinin altında, sırtından aşağı ter akıyordu. Darrow ve diğer yaşlı lordlar son iki haftadır yaptıkları gibi dikiliyorlardı: Şato duvarlarına boyunca dizilmiş, şehrin ötesindeki muharebeyi gözlüyorlardı.

Evangeline'in kısa süre öce ayakları yere güçbela değecek kadar kısa süre iniş yapan Crochan'den alıp getirdiği mesajı gönderen Bronwen'di.

Evangeline Demirdişler'in ya da Crochan'lerin insanlara herhangi bir konuda rapor vermelerinin çok nadir bir olay olduğunu öğrenmişti. Crochan askerinin *Evangeline'i* bulması, onu tanıyor olması ise... Evangeline'i koşa koşa önce merdivenlerden çıkarıp sonra mazgallı siperlerde Lord Darrow'a ulaştıran korkudan çok gururdu.

Yanında Murtaugh olan Lord Darrow daha Evangeline kayarak durmadan elini uzattı.

Murtaugh, Evangeline'i "Dikkatli ol," diye uyardı. "Buz tehlikeli olabilir."

Evangeline başını salladı. Fakat niyeti onu görmezlikten gelmekti. Her ne kadar daha dün basamaklarda ayağı kaymışsa da. Neyse ki kimse buna şahit olmamıştı. Özellikle de Lysandra. Çünkü Evangeline'in bacağındaki ve kolundaki morlukları görse onu kuleye kapatırdı.

Lord Darrow mesajı okudu. Sonra kaşlarını çatıp şehre baktı. "Bronwen, Morath güçlerinin batı duvarına bir kuşatma kulesi taşıdıklarını görmüş. Kule bir iki saate kadar buraya ulaşacakmış."

Evangeline şehir duvarlarındaki kargaşanın ötesine baktı. Aedion, Ren ve Bela'nın cadıların cadılarla savaştığı ve Lysandra'nın ejderha formunda uçtuğu göklerdeki mücadelenin altında kahramanca çarpıştıkları yere. Gerçekten devasa bir nesne hantalca onlara yaklaşıyordu.

Evangeline telaşlandı. "Bu... o cadı kulelerinden biri mi?"

Darrow kendisinden beklenmeyecek bir sertlikle "Kuşatma kulesi farklıdır," dedi. "Tanrılara şükürler olsun ki."

"Yine de ölümcüldür," dedi Murtaugh. "Sadece farklı bir şekilde." Yaşlı adam Darrow'a kaşlarını çattı. "Oraya gideceğim."

Evangeline bu sözler karşısında afalladı. Hiçbiri... Yaşlı lordlardan hiçbiri *asla* cepheye gitmemişti. Darrow temkinli bir şekilde "Onları uyarmak için mi?" diye sordu.

Murtaugh kılıcının kabzasına hafifçe vurdu. "Aedion ve Ren her yere yetişemez oldular. Kyllian da. Tabii kendini askerlere onun komuta ettiğine inandırmak istiyorsan." Murtaugh'un başı kaskatı kesilen Darrow'un karşısında dimdikti. "Ben batı duvarıyla ilgilenirim. O kuşatma kulesiyle de." Evangeline'e göz kırptı. "Ne de olsa hepimiz cesur ulaklar olamazlar, değil mi?"

Evangeline gülümsemek için kendisini zorladı. İçi korkuyla dolsa da. "Aedion'a oraya geleceğinizi haber versem mi?"

"Ona bunu kendim söylerim," dedi Murtaugh. Evangeline'in saçlarını okşayıp yanından geçip gitti. Onu bir kez daha "Buzlara dikkat et, "diye uyardı.

Darrow'un durdurmaya çalışmadığı Murtaugh mazgallı siperlerden uzaklaştı. Ağır ağır. Yavaş, yaşlı ve kırılgan görünüyordu. Yine de başı dikti. Sırtı da.

Evangeline kendisine bir büyükbaba seçebilecek olsa onu seçerdi. Nihayet Murtaugh gözden kaybolduğunda Darrow'un yüzü gergindi.

"Yaşlı budala," dedi Darrow. İlerideki şiddetli çatışmalara doğru döndüğünde gözlerinde endişe vardı.

YÜZ BİRİNCİ BÖLÜM

Artık insan değildi.

Ordunun kamp yerine atılan her adımda Aelin'ın nefesi kulaklarında –sonsuza dek sivri kalacak, ölümsüz kulaklarında– bir hırıltıydı. Rowan onun yanından ayrılmıyordu Bir eli Aelin'ın belindeydi.

Rowan onu bir an olsun bırakmamıştı. Aelin döndüğünden beri bir kez bile.

Aelin dünyalar arasında yürüdüğünden beri. Aelin onları hâlâ görebiliyordu. Ağaçların altında sessizce yürürken, karanlık şafaktan önce yerini gri ışığa bırakırken bile içlerinden hızla geçtiği o dünyaların her birini görebiliyordu.

Belki de o dünyaları hep görecekti. Belki bu dünyada ve diğer hepsinde onları ayıran görünmez duvarların ötesinde ne olduğunu sadece o biliyordu. Ne de çok *hayatın* var olduğunu ve yeşerdiğini. Seven, nefret eden ve yaşamak için canla başla mücadele eden hayatlar.

Sayısız dünya. Aelin'ın hayal edemeyeceği kadar çok. Aelin'ın rüyalarına musallat olacaklar mıydı? Onları göz ucuyla görmek fakat keşfedememek... Bu özlem içinde kök salacak mıydı?

Oakwald ağaçlarının dalları başlarının üzerinde iskeleti andıran bir tel kafes gibiydi. Bir kafesin parmaklıkları.

Bedeni ve bu dünyanın olabileceği gibi bir kafes.

Aelin bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Ölmesi gerekirken hep hayatta kalmıştı. Ölümlü yanı...öldürülmüş de olsa. Eriyip gitmiş de olsa.

Kampın kenarları belirginleşirken Aelin ellerine baktı. Soğuk... Şimdi o elleri ısıran bir parça soğuk vardı.

Her açıdan farklılaşmıştı elleri.

Rukhin'lerden ilkine yaklaşırlarken Dorian "Onlara ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Buraya yaptıkları yürüyüş boyunca ilk defa içlerinden biri konuşmuştu.

"Gerçeği," dedi Aelin.

Aelin onlara sunması gerekenin bundan ibaret olduğunu düşünüyordu. Yaptığı şeyden sonra Dorian'a "Baban için üzgünüm," dedi.

Soğuk rüzgâr Dorian'ın saçlarını alnından havalandırdı. Bir eli Damaris'in kabzasında olan Dorian "Ben de..." dedi.

Dorian'ın yanındaki Chaol sessizliğini korusa da ara sıra dönüp krala bakıyordu. Aelin onun hep yaptığı gibi Dorian'a göz kulak olacağını düşündü.

İlk ruk'ların yanlarından geçtiler. Kuşlar onları süzüyordu. Lorcan'i, Fenrys'i, Gavriel'ı ve Elide'ı çadırların kenarında bekler halde buldular.

Chaol ve Dorian diğer asilleri çağırmakla ilgili bir şeyler mırıldanıp gittiler.

Saray meclislerine yaklaşırlarken Aelin, Rowan'a yakın durdu. Fenrys onu tepeden tırnağa süzdü. Kokusunu burnuna çekmesiyle burun delikleri şişti. Bir adım yaklaştı. Yüzünden korku vardı. Gavriel'ın da yüzü kireç kesildi.

Elide'ın ağzından bir hayret nidası çıktı. "Yaptın, değil mi?"

Fakat yanıt kaskatı kesilen Lorcan'den geldi. Aelin'ın geçirdiği değişimi sezmiş gibi. "Sen... İnsan değilsin."

Rowan uyarı mahiyetinde hırladı. Aelin onlara bakmakla yetindi. Kendilerinden büyük ödünler veren ve onu buraya kadar takip etmeyi seçenlere. Hâlâ kötü yazgıları yerinde duruyordu. Başarmak ve yine de büsbütün başarısız olmak.

Erawan hâlâ yerinde duruyordu. Ordusu da.

Ayrıca bir Ateş-Getiren olmayacaktı. Wyrd anahtarları da. Onlara yardım edecek tanrılar da.

Elide alçak sesle "Gittiler mi?" diye sordu.

Aelin başını salladı. Sonra açıklama yapacaktı. Hepsine.

Tanrı katili. Aelin işte buydu. Bir tanrı katili. Bunda dolayı pişman da değildi. Biraz olsun.

Elide, Lorcan'e "Siz...kendinizi farklı hissediyor musunuz?" Onları gözeten tanrıların yokluğunu kastediyordu.

Lorcan tepelerinde yükselen ağaçlara baktı. O birbirine dolanmış dallarda yanıtı okuyabilecekmiş gibi. Orada Hellas'ı arıyormuş gibi. "Hayır," dedi.

Gavriel sesli düşünüyormuş gibi "Bu ne anlama geliyor?" dedi. Güneşin ilk ışınları altın sarısı saçlarını yaldızlamaya başlamıştı. "Onların gitmiş olması? Şimdi tahtı boş bir cehennem diyarı mı var?"

Fenrys "Bu tür felsefi saçmalıklar için vakit çok erken," dedi. Sonra Aelin'a gözlerine pek de aksetmeyen, yarım yamalak bir gülümsemeyle baktı. Bakışında sitem vardı. Aelin'ın seçiminden dolayı değil. Onlara söylemediği için. Yine de elinden geldiğince durumu hafife almaya çalışıyordu.

Yok olmaya mahkûm. O hoş, kurdu akla getiren sırıtışın son günleriydi belki de.

Hepsi de son günlerini yaşıyor olabilirdi. Aelin yüzünden.

Rowan bunu Aelin'ın gözlerinden, yüzünden okudu. Eli onun belini daha da sıkıca sardı. "Haydi diğerlerini bulalım."

Kağanın hoş savaş çadırlarından birinde dikilen Dorian elini kendi eseri olan bir ateşe uzatıp yüzünü ekşitti. "Toplantı daha iyi gidebilirdi."

Ateşin diğer yanında, kucağında Yrene'le oturan Chaol eşinin saç örgüsüyle oynuyordu. "Gerçekten daha iyi gidebilirdi."

Yrene kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da toplantıdan ayrılıp oradaki herkese bela okumadı, bilmiyorum. Ben olsam öyle yapardım."

Dorian "Aelin Galathynius söz konusu olduğunda suçluluk duygusunun gücünü asla hafife almayın," deyip iç geçirdi. Büyüsüyle oluşturduğu ateş titredi.

"Wyrd kapısını mühürledi." Yrene kaşlarını çattı. "Hiç olmazsa bunun için minnettar olabilirlerdi."

Chaol da kaşlarını çatarak "Minnettar olduklarından şüphem yok," dedi. "Fakat Aelin'ın bir şeyi yapmaya söz verip tam aksini yaptığı gerçeği de var."

Doğruydu bu. Dorian, Aelin'ın seçimi karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu. Hatta onlara Erawan'e karşılık olarak Elena'yı alma teklifinden bahsetmesi karşısında. Tanrıların yanıtı ona ihanet etmek olmuştu.

Aelin da bu yüzden onları yok etmişti.

"Tam da Aelin'dan beklenecek bir şey," dedi Dorian. Espri yapmaya çalışıp başarısız olmuştu. Bir yanı hâlâ o tüm mekânların buluştuğu noktadaymış hissi içindeydi.

Özellikle de bir yanını orada feda etmişken.

Daha dün Dorian'a dipsiz bir kuyu gibi gelen büyünün şimdi son derece somut bir sonu vardı. Hâlâ azımsanmayacak bir güçtü belki, evet. Fakat bir daha cam şatoları ya da düşman kalelerini yerle bir edebileceğini de sanmıyordu.

Dorian bunun kendisini ferahlatması mı gerektiğinden emin olamıyordu.

En azından Aelin'da kalandan daha fazla gücü vardı. Belki de kalan güç demektense bahşedilen güç demek daha doğru olabilirdi. Aelin kendi büyüsünü son koruna kadar tüketmişti. Artık sahip olduğu güç sadece Mala'nın ona kapıyı mühürlemesi için verdiği güçtü. İkisine de ihanet eden tanrıları cezalandırması için.

Bu fikir hâlâ Dorian'ı rahatsız ediyordu. Aelin'ın onu o *mekân olmayan mekândan* dışarı atmayı seçtiğini düşündükçe de hâlâ dişlerini gıcırdatıyordu. Sebep Aelin'ın seçimi değil, Dorian'ın babasının...

Dorian babasını sonra düşünecekti. Hiçbir zaman.

İsimsiz babası. Her şey sona erecekken Dorian'ın yardımına koşan.

Chaol, Dorian'a bu konu hakkında hiçbir şey sormamış, onun üzerine varmamıştı. Dorian kendisinin bu konuda konuşmaya hazır olduğunda dostunun onu dinleyeceğini biliyordu.

Chaol "Aelin, Erawan'i öldürmedi," dedi. "Fakat en azından Erawan asla kardeşlerini bu dünyaya getiremeyecek. Ya da hepimizi yok etmek için anahtarları kullanamayacak. Elimizde bu var. Bu da *onun,* senin, ikinizin sayesinde mümkün oldu."

Artık gerdanlıklar olmayacaktı. Kara bir kalede o gerdanlıkları saklayacak odalar da.

Yrene parmaklarını Chaol'un kahverengi saçında gezdirdi. Dorian bu görüntü karşısında göğsünde hissettiği sızıyla mücadele etmeye çalıştı. Chaol ve Yrene arasında özgürce akan aşk karşısında.

Mutlu olduğu için Chaol'a gücendiği yoktu. Fakat ne zaman onları görse göğsüne bir bıçak gibi batan o hisse engel olmuyordu bu. Ne zaman Torre şifacılarını görse ve Sorscha'yı onların arasında hayal etse.

Yrene "Demek dünya kısmen kurtuldu," dedi. "Hiç yoktan iyidir."

Dorian bu sözler karşısında gülümsedi. Dostunun eşini şimdiden çok sevmişti. Fırsatı olsa o da onunla evlenebilirdi.

Aklı hâlâ kuzeyde; ölümün kıyısında yürüyen ve ölümden korkmayan, altın gözlü cadıda olsa da. Acaba o Dorian'ı düşünüyor muydu? Morath'te başına neler geldiğini merak ediyor muydu?

"Aelin'ın ve benim hâlâ büyü gücümüz var," dedi Dorian. "Eskisi kadar olmasa da hâlâ var. Tamamen çaresiz değiliz."

Chaol "Erawan'le kapışmaya yeter mi?" diye sordu. Bronz gözlerinde temkinli bir bakış vardı. Yanıtın ne olacağını gayet iyi biliyordu. "Ve Maeve'le?"

Dorian "Bir yolunu bulmamız gerekecek," dedi. Bunun doğru olması için dua ediyordu.

Fakat dua edecek tanrılar da yoktu artık.

Kraliçe çadırında yıkanırlarken Elide'ın bir gözü Aelin'ın üzerindeydi. Diğer gözü de çadıra getirilen, nefis bir sıcaklığı olan suda.

O su yanındaki küvetteki kadın tarafından sıcak tutuluyordu.

Aelin'ın beklenmedik dönüşüyle hakanlık asilzadeleriyle gerçekleştirilen o berbat toplantıya nispet yaparmış gibi.

Muzaffer. Fakat sadece belli açılardan. Bir tehdit ortadan kaldırılmışken diğeri yerinde kalmıştı. Aelin bunu iyi gizlemişse de kraliçeyi de bir şekilde okumak mümkündü. O mutlak durgunluğu, başının bir yırtıcı gibi aldığı açı. Sabah da böyle durgundu. Sorgulanırken, eleştirilirken, birileri ona bağırıp çağırırken de öyle durgundu.

Maeve'in elinden kurtulduğundan beri kraliçe hiç bu kadar ses-

siz olmamıştı. Ve boynunu eğen yaşadığı travma değil, suçluluktu. Utançtı.

Banyo önerisi uzun küvete neredeyse omzuna kadar dalan Elide'dan gelmişti. Prens Rowan'a öfkesini dindirmek için yüksekte ve uzun bir uçuş yapma fırsatı vermek için. Aelin'a sakinleşme fırsatı vermek için.

Zaten bu sabah banyo yapma planı vardı. Fakat banyoda yanında başka bir eşlikçi olacağını hayal etmişti.

Lorcan'in bundan haberi yoktu. Lorcan sabah Elide'ı şakağından öpüp orduyu harekete hazırlamak üzere Fenrys ve Gavriel'a katılmıştı. Kuzeye yürüyüşü sürdürmek için.

Aelin uzun saçlarını ovuşturdu. Dalgalı saçları bedeninin üzerine bir perde gibi indi. Maltızların ışığı altında, kraliçenin sırtındaki dövmeler canlı, siyah bir nehir gibi akıyordu sanki.

Elide'ın ağzından "Demek hâlâ büyü gücün var?" sözleri çıkıverdi.

Aelin turkuvaz gözlerini Elide'ın üzerine çevirdi. "Suyun ılık mı?"

Elide parmaklarını suda gezdirip gülümsedi. "Evet."

"Tam olarak ne kadar büyü gücüm olduğunu bilmek ister misin?"

"Bunu öğrenmem yasak değil mi?"

"Toplantıda yalan söylemiyordum," dedi Aelin. Sesinde hâlâ hissiz bir ton vardı. Toplantıda öylece dikilip Prenses Hasar'ın bağıra çağıra sorduğu soruların hepsini, Prens Sartaq'ın kınayan sert bakışlarını sineye çekmişti. "Sadece..." Aelin kollarını kaldırıp havada bir elini diğerinin otuz santim üzerine koydu. Alttaki elinin parmaklarını kıvırıp "Eskiden gücümün dibi buradaydı," dedi. Sonra alttaki elini üstteki elinin beş santim kadar üzerine çıkardı. "Şimdi burada."

"Bunu test ettin mi?"

"Hissedebiliyorum." O turkuvaz gözlerde Aelin'ın yaptığı onca şeye rağmen ağırbaşlı bir bakış vardı. "Daha önce dibi hissettiğim hiç olmamıştı. O dibi aramadan hiç hissetmezdim." Aelin sabunlu başını suya batırıp eliyle baloncuklardan ve yağdan temizledi. "Pek de etkileyici değil ha?"

"Büyü gücün olup olmamasını hiç umursamadım ben."

"Neden? Kalan herkes bunu önemsiyordu." Düz bir soru. Evet, çocukken birçok kişi Aelin'ın sahip olduğu güçten ürkerdi. Onun neye dönüşeceği düşüncesinden.

Elide "Büyün kim olduğunun belirleyicisi değil," demekle yetindi.

"Değil mi?" Aelin başını küvetin sırtına yasladı. "Büyüm hoşuma giderdi. Severdim onu."

"Ya insan olmayı?" Elide bunu sorma cüreti göstermemesi gerektiğini bilse de soru ağzından kaçıvermişti.

Aelin ona yan yan baktı. "İnsan bedenim yokken derinlerde hâlâ insan mıyım?"

Elide biraz düşündü. "Bence buna sadece sen yanıt verebilirsin."

Aelin mırıldanıp bir kez daha suya daldı.

Sudan çıktığında Elide ona "Korkuyor musun?" diye sordu. "Savaşta Erawan'le yüzleşmekten?"

Aelin kollarını dizlerine sardı. Sırtındaki dövme esnedi. Uzunca bir süre sessiz kaldı.

Nihayet "Orynth'e vaktinde varamamaktan korkuyorum," dedi. "Bunu Erawan oraya benimle savaşmak için gelmeyi seçerse düşünürüm."

"Ya Maeve? Ya o da Erawan'le gelirse?"

Fakat Elide yanıtı biliyordu. Ölürlerdi. Hepsi de.

Bir yolu olmalıydı. Her ikisini de mağlup etmenin bir yolu olmalıydı. Elide, Anneith'ten artık yardım gelmeyeceğini düşündü. Belki de sadece kendisine güvenmesinin zamanı gelmişti. Her ne kadar Anneith'in yokluğu için pek de uygun bir zaman olmasa da.

"Çok soru soruyorsun Perranth Leydisi."

Elide kızardı. Sabuna uzanıp kollarını ovdu. "Özür dilerim."

"Şimdi neden kan yeminini içmeni istemediğimi anlıyor musun?"

"Fey erkekleri sana durmadan meydan okuyorlar."

"Evet fakat bana bağlanmamanı tercih ettim." Aelin hafifçe iç geçirdi. "Hesapta bu yoktu."

"Ne yoktu?"

"Kilit'ten sağ çıkmam. Kapıdan. Bir...hükümdar olmak zorunda kalmam. Yaşamak zorunda kalmam. Anlaşılan ben de bir bilinmezin içindeyim."

Elide bir süre düşündü. Sonra altın yüzüğü parmağından çıkardı. Mala'nın değil, Silba'nın yüzüğünü.

"Al," dedi. Yüzüğü bir küvetten diğerine uzattı. Parmaklarından köpükler akıyordu.

Aelin hayretle yüzüğe baktı. "Neden?"

"Çünkü senin Erawan'le ya da Maeve'le yüzleşme olasılığın benden daha fazla."

Eli yüzüğe uzanmadı. "Sende kalmasını tercih ederim."

Elide gözlerini kraliçenin gözlerine dikip "Ben de senin almanı tercih ederim," diye meydan okudu. Sonra alçak sesle "Yeterince ödün vermedin mi Aelin? Bizden birinin senin için bir şey yapmasına neden izin vermiyorsun?"

Aelin yüzüğe baktı. "Başarısız oldum. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Anahtarları kapıya geri koydun. Buna başarısızlık denemez. Hem bu konuda başarısız da olsaydın bu yüzüğü yine sana verirdim."

"Annene tüm bunlardan sağ çıkmanı sağlayacağıma dair söz verdim."

Elide'ın göğsü sıkıştı. "Anneme *hayatta kalmayı* borçlusun Aelin." Aelin'a doğru eğilip yüzüğü neredeyse yüzünün dibine getirdi. "Al şunu. Benim için almıyorsan onun için al."

Aelin bir kez daha yüzüğe baktı. Sonra yüzüğü eline aldı.

Kraliçe yüzüğü parmağına takarken Elide iç çekmemeye çalıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Aelin.

Elide yanıt verecekken çadır kapısının kanatları açıldı. İçeri buz gibi havayla beraber Borte girdi. Rukhin kraliçeye abartılı bir şekilde kaşlarını çatıp "Beni banyoya çağırmadınız demek?" diye sordu.

Aelin dudak büktü. "Rukhin'lerin banyo yapmak için fazla sert olduklarını sanıyordum."

"Erkeklerin saçlarına ne de çok dikkat ettiklerini görüyor musunuz? Sizce bunun temizlik takıntısıyla bir ilgisi yok mu?" Borte kraliyet çadırında yürüyüp kendisini kraliçenin küvetinin yanındaki kanepeye bıraktı. Kraliçe ya da Elide'ın çıplak olmasına hiç de aldırış etmiyor gibiydi.

Elide çıplaklığını örtme arzusuyla mücadele etti. En azından Aelin yan küvetteyken banyonun kenarı onlara mahremiyet sağlayacak kadar yüksekti. Fakat Borte'nin *tepelerinde* öyle oturması...

Borte saç örgülerinden birinin ucuna hafifçe vurup "Şimdi şahsi fikirlerimi sıralayacağım," dedi.

Aelin hafifçe gülümsedi.

"Hasar huysuz ve soğuk. Sartaq bu tür durumlara alışık ve aldırış etmiyor. Kashin elinden gelenin en iyisini yapmak istiyor çünkü çok hoş biri. Fakat hepsi de yüz bin askerin üzerine yürüdüğümüz, belki daha da fazlasıyla karşı karşıya geleceğimiz için ve Erawan ve tabii Maeve'de hâlâ birer tehdit oldukları için *azıcık* gerginler. Dolayısıyla da öfkeliler. Senden hoşlanıyorlar fakat kızgınlar işte."

Aelin soğuk fakat nükteci bir tonla "O kadarını ben de anladım," dedi. "Hasar bana aptal inek dediğinde."

Elide prensesin üzerine çullanmamak için kendisini zor tutmuştu. Fey erkeklerinin hatta Lorcan'in de ağzından çıkan hırıltılardan onların da kendilerini dizginlemekte zorlandıklarını anlamıştı.

Aelin ise sadece başını prensese eğip gülümsemişti. Tıpkı şimdi gülümsediği gibi.

Borte, Aelin'ın sözlerini geçiştirdi. "Hasar herkese aptal inek der. Seni sevdiğinin göstergesi bu." Aelin buna da gülümsemeyle karşılık verdi. "Fakat buraya bunları konuşmaya gelmedim. İkimiz hakkında konuşmak istiyorum."

Aelin hafifçe kıkırdayıp "En sevdiğim konu," dedi.

Borte sırıttı. "Hayattasınız. Sağ çıktınız. Hepimiz öleceğinizi düşünmüştük." Sözlerini vurgulamak için parmağıyla boğazını keser gibi yaptı. Elide'ın yüzü ekşidi. "Sartaq muhtemelen muharebede kanatlardan birinin komutasını bana verecek. Fakat bunu daha önce de yapmıştım. Başarıyla." Sırıtışı daha da yayvanlaştı. "Ben *sizin* kanadınıza liderlik etmek istiyorum."

"Kanat taarruzu gerçekleştirecek bir birliğim yok."

"O zaman muharebede yanınızda kim at sürecek?"

Aelin bir kaşını kaldırıp "O kadarını düşünmemiştim," dedi. "Zira öleceğimi düşünüyordum."

"Eh, düşündüğünüzde gökte üzerinizde olacağımı bekleyebilirsiniz. Yavan bir muharebe olmasını hiç istemem."

Sadece sert bakışlı rukkhin'ler yüz bin askerin üzerine taarruz etmeyi *yavan* olarak nitelendirebilirdi. Fakat Aelin daha tek kelime edemeden ya da Elide, Borte'ye ruk'ların ejderhalara karşı hazır olup olmadıklarını soramadan ruk binicisi gitmişti bile. Elide, Aelin'a baktı. Kraliçenin yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Aelin hafifçe gülümsedi.

"Hasar huysuz ve soğuk. Sartaq bu tür durumlara alışık ve aldırış etmiyor. Kashin elinden gelenin en iyisini yapmak istiyor çünkü çok hoş biri. Fakat hepsi de yüz bin askerin üzerine yürüdüğümüz, belki daha da fazlasıyla karşı karşıya geleceğimiz için ve Erawan ve tabii Maeve'de hâlâ birer tehdit oldukları için *azıcık* gerginler. Dolayısıyla da öfkeliler. Senden hoşlanıyorlar fakat kızgınlar işte."

Aelin soğuk fakat nükteci bir tonla "O kadarını ben de anladım," dedi. "Hasar bana aptal inek dediğinde."

Elide prensesin üzerine çullanmamak için kendisini zor tutmuştu. Fey erkeklerinin hatta Lorcan'in de ağzından çıkan hırıltılardan onların da kendilerini dizginlemekte zorlandıklarını anlamıştı.

Aelin ise sadece başını prensese eğip gülümsemişti. Tıpkı şimdi gülümsediği gibi.

Borte, Aelin'ın sözlerini geçiştirdi. "Hasar herkese aptal inek der. Seni sevdiğinin göstergesi bu." Aelin buna da gülümsemeyle karşılık verdi. "Fakat buraya bunları konuşmaya gelmedim. İkimiz hakkında konuşmak istiyorum."

Aelin hafifçe kıkırdayıp "En sevdiğim konu," dedi.

Borte sırıttı. "Hayattasınız. Sağ çıktınız. Hepimiz öleceğinizi düşünmüştük." Sözlerini vurgulamak için parmağıyla boğazını keser gibi yaptı. Elide'ın yüzü ekşidi. "Sartaq muhtemelen muharebede kanatlardan birinin komutasını bana verecek. Fakat bunu daha önce de yapmıştım. Başarıyla." Sırıtışı daha da yayvanlaştı. "Ben *sizin* kanadınıza liderlik etmek istiyorum."

"Kanat taarruzu gerçekleştirecek bir birliğim yok."

"O zaman muharebede yanınızda kim at sürecek?"

Aelin bir kaşını kaldırıp "O kadarını düşünmemiştim," dedi. "Zira öleceğimi düşünüyordum."

"Eh, düşündüğünüzde gökte üzerinizde olacağımı bekleyebilirsiniz. Yavan bir muharebe olmasını hiç istemem."

Sadece sert bakışlı rukkhin'ler yüz bin askerin üzerine taarruz etmeyi *yavan* olarak nitelendirebilirdi. Fakat Aelin daha tek kelime edemeden ya da Elide, Borte'ye ruk'ların ejderhalara karşı hazır olup olmadıklarını soramadan ruk binicisi gitmişti bile. Elide, Aelin'a baktı. Kraliçenin yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"İlerleyişimizi sürdüreceğiz," dedi Sartaq. "Orynth duvarlarına dek. Buna yemin ettik ve verdiğimiz sözlerden dönmeyiz biz."

Nesryn sırf bu sözleri için bile ona âşık olabilirdi. Sartaq'a yaslanıp sessizce teşekkür ederken onun sıcaklığının tadını çıkardı.

"O halde dua edelim," dedi Kashin. "Dua edelim de bu fırtına yolumuzu Orynth'de savunacak hiçbir şey kalmayana kadar kesmesin."

YÜZ İKİNCİ BÖLÜM

Büyük Salon'ın yanındaki küçük odayı ziyaret edilmesi için hazırlamışlardı. Oda güçlükle bulunan mumlarla aydınlanıyor, kadim taşlar onu yatırdıkları masanın etrafında titreşiyordu.

Odanın arkasındaki üzerinde yatak örtüleri olan bedene bakan Lysandra kapı eşiğinde bir süre bekledi. Ren, başı eğik, onun önünde diz çöküyordu. Saatlerdir de bu haldeydi. Günbatımında Murtaugh'un savaşta öldüğü haberi geldiğinden beri.

Murtaugh şehir duvarlarına kuşatma kuleleri sayesinde gerçekleştirdikleri akınlarını kesmeye çalıştığı Valg piyadeleri tarafından biçilmişti.

Murtaugh'u şehir duvarından geri taşımışlardı. Etrafında çok sayıda askerle.

Morath'in bir kez daha durma emri verdiğinde cadılarla uçan Lysandra, Ren'in çığlığını havada olmasına rağmen işitmişti. Yükseklerden mazgallı siperlerden şehrin sokaklarında taşınan cesede doğru koşuşunu görmüştü.

Aedion saniyeler içinde oraya gelmişti. Prensin yeni açılan yaralarına rağmen genç lorda destek çıkıp buraya yürümesine yardım etmişti.

Sonrasında Aedion, Ren'in yanından ayrılmamış, bir eli onun omzunda, yanında nöbet tutmuştu.

Lysandra, Evangeline'le gelmişti. Afallamış, ağlayan kıza sarılmış ve Evangeline, Murtaugh'un yanına gidip alnına bir öpücük konduruken onun yanında kalmıştı. Evangeline o öpücüğü yaşlı adamın Valg'lerin açtıkları yaralardan dolayı büyük bir kısmı örtüyle gizle-

nen yüzünün açıkta kalan küçük bir kısmına kondurabilmişti.

Lysandra himayesi altındaki kızı odadan çıkarırken Darrow ve diğerleri gelmişti.

Lysandra, Darrow'un; Murtaugh'un yaptığına cesaret edemeyen diğer hepsinin yüzlerine bakmaya gerek görmemişti. Murtaugh'un ölümü karşısında duvardaki askerlerin hücuma geçtiklerini ve kuşatma kulesini devirdiklerini öğrenmişlerdi. Şansı fakat bedeli ağır bir zafer.

Lysandra, Evangeline'e banyo yaptırmış, sıcak yemek yedirip yatağa yatırdıktan sonra geri gelmişti.

Geldiğinde de Aedion'ın hâlâ Ren'in yanında olduğunu, elinin hâlâ diz çökmüş lordun omzunda olduğunu görmüştü.

Böylece kapı eşiğinde beklemişti. Gücünün kuyusu yeniden dolarken, aldığı yaralar santim santim kapanırken o da kendi nöbetini tutmaya başlamıştı.

Aedion, Ren'e bir şeyler fısıldayıp elini onun omzundan çekti. Lysandra, Aedion'ın saatlerdir ilk kez konuşmuş olabileceğini düşündü.

Sonra Aedion, Lysandra'ya doğru döndü. Gözlerini kırpıştırdı. Gözleri boş bakıyordu. Işıksız. Bitkin ve kederliydi. Sırtındaki büyük yükü görmek Lysandra'yı kahrediyordu.

Aedion'ın o uzun adımlarla yürüyüşünün bile yerini ağır adımlar almıştı.

Lysandra onun peşinden dışarı çıkarken sadece bir kez dönüp dizlerinin üzerindeki, başı eğik Ren'e baktı.

Ren'in çevresinde feci bir sessizlik vardı.

Lysandra, Aedion'ın adımlarına ayak uydururken Aedion yemek salonuna doğru döndü. Bu saatte fazla yiyecek olmasa da Lysandra bir şekilde yiyecek bulacaktı. İkisi için de. Gerekirse avlanarak.

Aedion'a bunu söylemek için dudaklarını araladı.

Fakat yüzünden aşağı gözyaşları süzüldü. O yaşlar kana ve kire karıştı.

Lysandra durdu. Aedion'ı da tutup durdurdu.

Bir yanağındaki yaşları sildiği Aedion gözlerini Lysandra'nın gözlerine çevirmedi. Lysandra, Aedion'ın diğer yanağındaki gözyaşlarını da sildi.

Sesi titreyen Aedion "Batı duvarında olmalıydım," dedi.

Lysandra söyleyeceği hiçbir sözün Aedion'ı teselli etmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden bir kez daha Aedion'ın gözyaşlarını sildi. Sadece bu gölgeli koridorda akıtmaktan çekinmeyeceği gözyaşlarını. Diğer herkes yataklarındayken.

Aedion hâlâ gözlerine bakmayınca Lysandra onun yüzünü avuçlarının arasına alıp başını kaldırdı.

Bir an için, sonsuzluk gibi gelen bir an için gözlerini birbirlerine diktiler.

Lysandra, Aedion'ın yüzündeki o umutsuzluğa, kedere dayanamıyordu. Buna göğüs geremiyordu.

Ayak parmakları üzerinde yükselen Lysandra dudaklarını Aedion'ın dudaklarına sürttü.

Tüy gibi bir öpücük. Ölümün kılıcı üzerlerinde sallanırken yaşama dair bir vaat.

Lysandra geri çekildiğinde Aedion'ın yüzünde az önceki kadar perişan bir ifade olduğunu gördü.

Böylece onu bir kez daha öptü. Sonra dudakları dudaklarının dibinde, "O iyi bir adamdı," diye fısıldadı. "Cesur ve asil bir adam. Sen de öylesin." Lysandra, Aedion'ı üçüncü kez öptü. "Bu savaş bittiğinde, her nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın; yine burada, yanında olacağım. Bu hayatta da sonrakinde de Aedion."

Aedion, Lysandra'nın sözlerini nefes gibi içine çekiyormuşçasına gözlerini yumdu. Göğsü inip kalkarken geniş omuzları titredi.

Sonra gözlerini açtı. O gözlerde saf bir turkuvaz alev vardı. Kederin, öfkenin ve çevrelerini saran ölüme karşı meydan okumanın beslediği bir alev.

Aedion bir eliyle Lysandra'nın belini kavradı. Diğer elini onun saçlarına gömüp Lysandra'nın başını geriye attı. Dudakları onun dudaklarıyla buluştu.

Öpücük Lysandra'yı durmadan başkalaşan kemiklerine kadar dağladı. Kollarını Aedion'ın boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı.

Karanlık, sessiz koridorda yalnızdılar. Yakınlardaki muharebe meydanında ölüm kol geziyordu. Lysandra kendisini o yakıcı öpücüğe, Aedion'a teslim etti. Aedion'ın dili dilinde gezinirken inlememek için kendisini zor tutuyordu.

İşittiği ses karşısında Aedion dizginlerinden boşanıverdi. Aedi-

on, Lysandra'yı tutup çevirerek sırtını duvara yasladı. Lysandra belini geriye attı. Aedion'ı bedeninin her karışında hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Aedion'ın homurtusu Lysandra'nın açık dudaklarından içeri yürürken Lysandra'nın kalçasındaki el bacağına indi. Aedion, Lysandra'nın bacaklarını beline dolayıp onun üzerine abandı. Böylece tam da Lysandra'nın onu istediği yere gelmişti.

Aedion dudaklarını Lysandra'nın dudaklarından ayırıp onun boynunu, çenesini, kulağını keşfe çıktı. Lysandra, Adion'ın ismini fısıldayıp ellerini onun güçlü sırtının aşağılarına götürdü. Dokunuşu karşısında Aedion'ın sırtı Lysandra'nın dokunuşuyla büküldü.

Daha. Daha. Daha.

Bu hayattan, tüm gölgeleri yakıp yok edecek bu ateşe doyamıyordu.

Aedion'a doyamıyordu.

Lysandra ellerini Aedion'ın göğsüne götürdü. Parmakları ceketinin göğsüne gömülüp kumaşın altındaki sıcak teni aradı. Aedion onun kulağını hafifçe ısırıp dişlerini çenesinde gezdirdi. Ardından yeni, doymak bilmezbir öpücükle Lysandra tekrar inledi.

Koridordan ayak sesleri geldi. Bir de imalı öksürük. Aedion donakaldı.

Çok ses çıkarmış olmalıydılar.

Fakat Aedion yerinden kıpırdamadı. Her ne kadar Lysandra onun beline doladığı bacağını indirse de. Nöbetçi yere bakarak yanlarından geçti.

Hızlı hızlı yürüyerek.

Aedion bu süre zarfında gözlerini adamdan ayırmadı. Aedion'ın gözlerinde insana dair hiçbir iz yoktu. Daha çok nihayet avını bulan bir yırtıcı gibi görünüyordu.

Hayır, av değil. Söz konusu Aedion olduğunda hayır.

Aedion onun partneriydi. Eşiydi.

Nöbetçi köşeyi dönüp şüphesiz az önce böldüğü manzaradan herkese bahsetmek üzere gözden kaybolunca; Aedion, Lysandra'yı öpmek için yeniden eğildiğinde Lysandra elini nazikçe onun dudaklarına götürerek Aedion'ı durdurdu. Alçak sesle "Yarın," dedi.

Aedion hırıldadı. Fakat Lysandra'yı ısırmadan.

"Yarın," dedi Lysandra. Sonra Aedion'ın yanağına bir öpücük

kondurup kollarından ayrıldı. "Yarın hayatta kal, yarın diren, sonra devam ederiz..."

Aedion kesik kesik nefes alıyordu. Gözlerinde temkinli bir bakış vardı. "Bunu bana acıdığın için mi yaptın?" Çaresiz, perişan bir soru.

Lysandra elini Aedion'ın yanağındaki kirli sakallarda gezdirip dudaklarını onun dudaklarına yasladı. Bir kez daha tadına bakmasına izin verdi. "Sebep tüm bu ölümlerden bıkmam ve sana ihtiyaç duymam."

Aedion pes, acı dolu bir ses çıkarınca Lysandra onu son bir kez öptü. Hatta dilini onun dudaklarında gezdirecek kadar ileri gitti. Sonra ağzını açtı ve yeniden sarmaş dolaş oldular. Dişleri, dilleri ve elleri gezinmeye, dokunmaya, tatmaya başladı.

Fakat Lysandra bir kez daha kendisini geri çekebildi. O da Aedion gibi kesik kesik nefes alıyordu.

"Yarın, Aedion," diye mırıldandı Lysandra.

Kollarını kavuşturmuş, sayıları gözden geçiren Lord Darrow "Silah depomuzda okçulara üç gün yetecek kadar kaldı," dedi. "Hesaplı giderlerse belki dört gün."

Manon'ın yaşlı adamdan hoşlanmadığı söylenemezdi. Hatta bir yanı onun katı idare tarzına hayranlık duyuyordu. Fakat her akşam gerçekleşen bu savaş konseyleri Manon'ı yormaya başlamıştı.

Özellikle de her seferinde bu toplantılarda bir öncekinden daha iç karartıcı haberler geldiği için.

Dün o odada dikilenlerin sayısı daha fazlaydı. Lord Murtaugh.

Bugünse sadece Murtaugh'un torunu sandalyede oturuyordu. Gözleri kızarmıştı. Yaşayan bir hayalet gibiydi.

Aedion masanın diğer ucundan "Ya yiyecek stokları?" diye sordu. General–prensin daha iyi günleri de olmuştu. Hepsinin daha iyi günleri olmuştu. Odadaki her yüzde ümitsiz, bitkin bir ifade vardı.

Darrow "En az bir ay yetecek yiyeceğimiz var," dedi. "Fakat duvarları koruyacak kimse yokken bunun bir önemi yok."

Kaptan Rolfe masaya yaklaştı. "Ateş mızrakları bitti bitecek. Yarın tükenmezlerse şanslıyız."

"O halde onları da idareli kullanacağız," dedi Manon. "Sadece şehir duvarlarını aşmayı başaran, yüksek rütbeli Valg'lere karşı kullanalım."

Rolfe başını salladı. Manon'ın gıptayla hayranlık duyduğu bir diğer adam... Her ne kadar çalımlı tavırları sinirlerini bozsa da.

Manon odanın kapalı kapılarına bakmamak için kendisini tuttu. Orada Asterin ve Sorrel'ın bekliyor olması gerekiyordu. Kapılarda nöbet tutuyor olmalıydılar.

Onların yerine kapıların başında Petrah ve Bronwen dikiliyordu. Onun yeni sağ kolu ve iki numarası olarak değil. Sadece kendi hiziplerinin temsilcileri olarak.

Briarcliff'li Ansel kaşlarını çatarak "Diyelim ki okları dört gün yetecek kadar idareli kullandık," dedi. "Ateş mızraklarını da az kullanarak üç gün dayandırdık. Bunlar bitince geriye ne kalacak?"

Gümüş saçlı Fey asilzadelerinden biri, dişi olan "Mancınıklar hâlâ çalışıyor," dedi.

Aedion gibi gözleri Aelin'a tıpatıp benzeyen Prens Galan "Fakat mancınıklar muharebe meydanında uzun menzilde hasar vermek için var," dedi. "Yakın mesafeli çatışmalarda işe yaramazlar."

Aedion boğuk bir sesle "O zaman da kılıçlarımız var," dedi. "Cesaretimiz var."

Manon cesaretlerinin de tükenmeye yüz tuttuğunun farkındaydı.

"Demirdişler'i uzak tutabiliriz," dedi Manon, "fakat bir yandan da size duvarlarda destek veremeyiz."

Gerçekten de sonu gelmez, amansız bir düşman seliyle mücadele ediyorlardı.

Ansel "O halde sonumuz geldi, öyle mi?" dedi. "Dört beş gün sonra Morath'e teslim olacağız demek?"

Aedion "Sonuncumuz ölene dek çarpışacağız," diye gürledi. "Bir tek kişi kalana dek."

Lord Darrow bile bu sözlere itiraz etmedi. Böylece dağıldılar. Toplantı bitmişti.

Tartışacak başka bir konu yoktu. Günler sonra hepsi kargalara yem olacaktı.

YÜZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fırtına ordularını tamamen durdurmuştu. İlk sabahta fırtına öyle şiddetliydi ki Rowan bir metre ötesini görememişti. Ruk'lar uçamaz olmuş, sadece en gözü pek keşif erleri karadan gönderilmişti.

Ordu orada öylece duruyordu. Terrasen sınırıyla arasında yetmiş beş kilometre mesafe ya var ya yoktu. Orynth'ten bir haftalık mesafede.

Aelin gücünü tam olarak kullanabilse... Gücünü tam olarak kullanması artık söz konusu değildi. Rowan savaş çadırında kendisine bunu hatırlattı. Eşi, karısı ve kraliçesi onun yanındaki alçak kanepede otururken.

Aelin'ın gücünün tamamı... Rowan emin değildi. Şimdiki gücü belki Mistward'daki kadardı. Aelin'ın kendine sınır koyduğu zamanlardaki kadar. Geldiği zamanki kadar az olmasa da Doranelle'i alevleriyle çevrelediği zamandaki kadar da çok değil.

Kesinlikle Erawan'le yüzleşmeye yetecek kadar gücü yoktu. Erawan'le ve Maeve'le.

Rowan bunu umursamıyordu. Aelin'ın güneşin tüm gücüne sahip olması ya da bir kor kadar gücü bile olmaması umurunda değildi.

Hiçbir zaman da umurunda olmamıştı bu.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, çadırı titretiyordu.

Fenrys kaşlarını titreyen çadır duvarlarına çatıp "Hava her zaman bu kadar berbat mıdır?" diye sordu.

Hem Elide hem de Aelin "Evet," dediler. Sonra nadir bir gülümsemeyi paylaştılar.

Bir mucize. Aelin'ın dudaklarındaki o gülümseme.

Fakat "Bu fırtına günlerce sürebilir ve kar kalınlığı bir metreyi bulabilir," diyen Elide'ın gülümsemesi kayboldu.

Lorcan maltızın yanından homurdandı. "Kar durduğunda da derdimiz bu olacak. Askerler soğuğun ve suyun etkisiyle el ve ayak parmaklarını kaybedecekler."

Aelin'ın gülümsemesi yüzünden hepten silindi. "Elimden geldiğince çok kar eriteceğim."

Bunu yapacaktı. Bunu yapmak için tükenme noktasına kadar çabalayacaktı. Fakat birlik olurlarsa, güçlerini birbirlerine bağlarlarsa Rowan'ın büyüsü karı eritip bir yol açmaya yetebilirdi. Orduyu sıcak tutmaya."

Gavriel çenesini ovuşturup "Yine de ordu Orynth'e vardığında bitkin düşmüş olacak," dedi.

Rowan kaç gündür onu kuzeye, Orynth'de çarpışan oğluna doğru bakarken görmüştü? Hiç şüphesiz Aedion'ın hâlâ hayatta olup olmadığını düşünürken.

Fenrys soğuk bir sesle "Onlar profesyonel," dedi. "Bununla başa çıkabilirler."

Lorcan "Uzun yoldan gitmek onları daha da yorar sadece," dedi.

Rowan "Son aldığımız bilgilere göre Perranth, Morrath'in elinde," dedi. Elide bu sözler karşısında kederle yüzünü buruşturdu. "Çok yakınından geçme riskini alamayız. Orynth'e varışımızı geciktirip sayımızı azaltacak bir çatışmaya girme olasılığımız artar."

"Haritalara on kez baktım." Gavriel çalışma masasına serilmiş haritalara bakıp kaşlarını çattı. "Orynth'e giden ikinci bir yol yok... Perranth'in çok yakınından geçmeyen bir yol yok."

"Belki şansımız yaver gider ve bu fırtına bütün kuzeyi etkisi altına alır," dedi Fenrys. "Belki bizim adımıza Morath kuvvetlerinin bir kısmını dondurur."

Rowan şanslarının yaver gideceğinden şüpheliydi. İçinden bir his ellerinde kalan her tür şansın yanında oturan kadın tarafından tüketildiğini söylüyordu.

Aelin ona baktı. Yüzünde ciddi ve yorgun bir ifadeyle. Rowan onun yaşadığının nasıl bir his olduğunu hayal edemiyordu. Aelin kendisini tamamen sunmuştu. İnsanlığından, büyüsünden vazgeç-

mişti. Rowan, Aelin'ın gözlerindeki o huzursuz, yaralı bakışın sebebinin insanlığından vazgeçmesi olduğunu biliyordu. Onu kendi bedeninde bir yabancı yapanın.

Rowan dün gece ağır ağır o bedenin belli bölgeleriyle yeniden tanışmaya başlamıştı. Kendi bedeninin de. Bunu yapmaya da epey zaman harcamıştı. Ta ki o huzursuz bakış kaybolana, Aelin onun altında kıvranana, o onun içinde gezinirken alev alev yanana dek. Rowan akan gözyaşlarına engel olmamıştı. O gözyaşları Aelin'ın bedenine damlayıp buhara döndüğünde bile. Ona sıkı sıkı sarılan Aelin'ın da gözleri yaşlıydı. Alevdeki gümüş kadar parlak gözyaşları.

Fakat bu sabah Rowan onu çenesine öpücükler kondurarak uyandırdığında o huzursuz bakış geri dönmüş, gün boyu da gözlerini terk etmemişti.

Önce yara izleri. Sonra ölümlü, insan bedeni.

Yeter. Aelin kendisinden yeterince ödün vermişti. Rowan, Aelin'ın daha da fazlasını vermek niyetinde olduğunu biliyordu.

Bir rukhin keşif eri çadırın kapısından kraliçeye seslenince Aelin alçak sesle ona içeri girme emri verdi. Fakat keşif eri sadece başını içeri soktu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kadının kapüşonu, kaşları ve kirpikleri karla kaplıydı. "Majeste," sonra Rowan'a bakıp "Majeste," diye ekledi. Rowan kadına kendisinin basitçe sadece "*ekselansları*" olduğunu ve olacağını söyleme gereği duymadı. "Gelmeniz gerek." Keşif eri öyle nefes alıyordu ki nefesinin buharı çadırın kapısının kanatlarından içeri sızıyordu. "Hepiniz gelmelisiniz."

Kendilerini kara ve rüzgâra karşı sıcak tutacak kat kat giysileri giyip teçhizatlarını kuşanmaları dakikalar aldı.

Sonra hepsi ağır ağır kar birikintileri arasında ilerlemeye başladı. Keşif eri onlara yarıya kadar kara gömülmüş çadırların arasında kılavuzluk ediyordu. Ağaçların altında bile sığınılacak pek bir yer yoktu.

Kampın kenarına vardılar. Göz kamaştıran kar kükrüyordu. Keşif erinin "Bakın," deyip işaret ettiği şeyi örtüyordu.

Rowan'ın yanında duran Aelin tökezledi. Rowan, Aelin düşmesin diye ona uzandı.

Fakat Aelin düşmüyordu. İleri atılmıştı. Koşmak ister gibi.

Rowan nihayet Aelin'ın gördüğünü gördü. Ağaçların arasında belireni.

Beyaz kürküyle karın altında neredeyse görünmezdi. Gururlu, uzun boynuzlarının arasında yanıp sönen altın alev de olmasa görünmeyecekti de.

Kuzeyin Lordu.

Ve ayaklarının dibinde, etrafında... Küçük Halk.

Kendisine en yakın yaratığın parmaklarını kıvırıp *"bizi izle"* der gibi işaret ettiği, kirpiklerine kar taneleri takılan Aelin'ın ağzından küçük bir ses çıktı.

Diğerleri sessizce, onları selamlamaya gelen muhteşem, gururlu geyiğe sessiz bir hayretle baktı.

Terrasen Kraliçesi'ne evinin yolunu bulması için kılavuzluk etmek için gelen geyiğe.

Fakat sonra rüzgâr fısıldamaya başladı. Bu seferki Rowan'ın genellikle işittiği o aynı şarkı değildi.

Hayır, *hepsinin* işittiği bir sesti bu.

Orynth'in sonu yakın Brannon'ın vârisi. Acele etmelisin.

Rowan'ın teninde soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti gezindi.

"Fırtına," dedi Aelin. Kar sözlerini yuttu.

Acele etmelisin. Biz sana çabuk ve gözlerden uzak yolu göstereceğiz.

Aelin öylece kalakaldı. Ağaçlar, o ağaçların arasındaki kayalar kadar kadim sese "Şimdiden bana defalarca yardım ettiniz," diye seslendi.

Sen de kendinden çok ödün verdin Brannon'ın vârisi. Biz, onu hatırlayanlar onun da imkânı olsa aynı seçimi yapacağını biliyoruz. Oakwald Brannon'ı da onun vârisini de asla unutmayacak.

Aelin sırtını dikleştirip ağaçlara, karlı rüzgâra göz gezdirdi.

Dryad. Rowan'ın aradığı sözcük buydu. *Orman perisi.*

Aelin "Bedelin nedir?" diye sordu. Şimdi sesi daha gür çıkıyordu.

"Gerçekten sormak istiyor musun?" diye mırıldandı Fenrys. Rowan ona hırladı.

Fakat Dryad'ın yanıt vermesini beklerken Aelin bir heykel gibi dondu. Oakwald'un, Küçük Halk'ın ve ormanı çok uzun zamandır gözeten yaratıkların sesi.

Nihayet Dryad yanıt verdi. *Daha iyi bir dünya. Bizim için bile.*

Sefere, hızla kuzeye yürümeye hazırlanan orduda hummalı bir çalışma vardı. Fakat Aelin, Rowan'ı ikisinin çadırına sürükledi. Chaol ve Yrene'in güney kıtasından getirdikleri kitap yığınının başına. Aelin bir parmağını kitapların sırtlarında gezdirip aradı, göz gezdirdi.

Eşi "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Aelin soruyu duymazlıktan geldi. Aradığı kitabı bulunca mırıldandı. Sonra kadim yaprakları yırtmamaya özen göstererek sayfaları çevirdi. "Aptal bir inek olabilirim," diye mırıldandı. Sonra kitabı arayıp bulduğu sayfayı Rowan'a göstermek için ona doğru çevirdi. "Fakat seçenekleri olmayan aptal bir inek de değilim."

Rowan'ın gözlerinde şaşkınlık vardı. *Beni bu entrikanıza dâhil mi ediyorsunuz prenses?*

Aelin sırıttı. *Kendini dışlanmış hissetmeni istemezdim.*

Rowan başını yana eğdi. "O halde acele etmeliyiz."

Çadırlarının ötesinde hazırlanan ordunun yaygarasına kulak veren Aelin başını salladı. Sonra da işe koyuldu.

Aedion durdu. Rolfe gaddarca gülümsedi. Aedion'a zırhı bin taş kadar ağır geliyordu. Tepesinde Crochan'ler ve Demirdiş'ler ağır ağır şehir duvarları üzerinden geri uçmaya başlamıştı. Kızıl pelerinler süpürgelerden sarkıyor, meşinimsi kanatlar düzensizce çırpılıyordu. Aedion gözlerinin her gün ve gece aradığı binicisiz ejderhayı bulana dek gökyüzünü izledi.

Lysandra da onu görmüştü. Yana yatıp şehir duvarında doğru yavaş ve zorlu bir inişe geçti.

Çok ölü vardı. Her geçen gün de sayı artıyordu. O kaybedilen hayatların ağırlığını Aedion her adımında hissediyordu. Ne yaparsa yapsın bu yaşananların acısını azaltamazdı.

Aedion, Rolfe'a selam niyetine "Okçuların eli boş," dedi. Lysandra ona yaklaştı. Kanatlarında ve göğsünde kendisine ve başkalarına ait kan vardı. "Hiç ok kalmadı."

Rolfe çenesiyle ara ara ateş mızrağını kısa kısa kullanan kadın Mycenia'lı savaşçıya işaret etti. Lysandra iniş yapıp bir ışık parlamasıyla şekil değiştirdi. Hemen Aedion'ın yanında bitip onun kalkan taşıyan koluna girdi. Yumuşak, kısa bir öpücükle selamlaştılar. Aedion'ın her gece iple çektiği yegâne şeydi bu.

Bazen yaraları sarılırken ve yemek yerlerken bir öpücükten biraz daha fazlasını alabiliyordu. Sıklıkla karanlık bir niş bulmadan önce yıkanmaya bile gerek görmüyorlardı. Sonra her şey Lysandra'dan, onun katıksız mükemmelliğinden, Aedion onun boğazını yalarken ve elleri ağır ağır, karış karış onun bedenini keşfe çıkarken çıkardığı küçük iniltilerden ibaret oluyordu. Aedion ritmi Lysandra'nın belirlemesine, onun ona ne kadar ileri gitmesini istediğini göstermesine ve söylemesine izin veriyordu. Fakat o son birleşme yaşanmıyordu. Şimdilik.

İkisi için de hayatta kalmaya değecek bir hedef. Onların dillendirilmeyen yeminiydi bu.

Lysandra Valg kanı kokuyordu. Yine de Aedion onun şakağına bir öpücük daha kondurdu. Sonra dönüp Rolfe'a baktı. Korsan Lor'un yüzünde kasvetli bir gülümseme vardı.

Bunların son günleri olabileceğinin farkındaydı. Hatta belki son saatleri.

Mycenia savaşçısı bir kez daha ateş mızrağını nişanladı ve tutunmaya çalışan Valg karanlığın içine yuvarlandı. Düşüşü sırasın-

da erimiş kemikler ve uçuşan kumaş parçalarından ibaretti.

Rolfe sessizce "Bu sonuncuydu," dedi.

Aedion'ın Rolfe'un bu sözüyle o akşam duvardan düşürdükleri son askeri kastetmediğini anlaması biraz zaman aldı.

Mycenia savaşçısı ateş mızrağını ağır, metalik bir tangırtı eşliğinde yere bıraktı.

Rolfe "Ateş mızrakları tükendi," dedi.

Karanlık Orynth'in üzerine çöküyordu. Şatonun alevlerinin baş edemediği kadar zifiri bir karanlıktı bu. Şatonun mazgallı siperlerinde, yanında Darrow'la dikilen Evangeline dizi dizi askerin yorgun argın duvarlardan, gökyüzünden içeri girişini izliyordu.

Kemik davullar çalmaya başlamıştı.

Bir kalbin atışı gibi. Ovadaki düşman onları yemeye hazırlanan devasa bir canavarmış gibi. Çoğu zaman davullar gün doğumundan günbatımına kadar çalıyor, gürültülerini ancak savaşın yaygarası bastırıyordu. Bu kez güneşin gözden kaybolmasına rağmen yeniden çalmaya başlamaları... Evangeline'in midesi altüst oldu.

Darrow'un yanında dikilen Lord Sloane "Yarın," dedi. "Ya da ertesi gün. Sonra bitecek."

Zaferle bitmeyecekti. Evangeline o an bunu anladı.

Darrow tek kelime etmezken Lord Sloane onun omzuna hafifçe vurup içeri girdi.

Darrow cesaretini toplayıp "Bittiğinde ne olacak?" diye sordu.

Yaşlı adam şehre, korkunç bir karanlığın çöktüğü muharebe meydanına baktı.

Boğuk bir sesle "Ya teslim olacağız ya Erawan hepimizi kölesi yapacak ya da hepimiz ölene dek savaşacağız."

Yalın, sert sözler. Fakat Evangeline, Darrow'un bu yanını seviyordu. Onun için hiçbir şeyi yumuşatmamasını. "Ne yapacağımıza kim karar verecek?"

Darrow'un gri gözleri Evangeline'i süzdü. "Bu iş bize, Terrasen lordlarına düşer."

Evangeline başını salladı. Düşmanın kamp ateşleri yanmaya

başladı. Alevleri kemik davullarının ritmini tutturuyordu sanki.

Darrow "Sen olsan ne karar verirdin?" diye sordu. Sessiz, çekingen bir soru.

Evangeline bir süre düşündü. Daha önce kimse ona böyle bir soru sormamıştı.

Evangeline "Ben Caraverre'de yaşamayı çok isterdim," dedi. Evangeline, Darrow'un bunu fark etmediğini biliyordu. Fakat şimdi bunun bir önemi yoktu, değil mi? "Murtaugh bana oraları; Caraverre'in hemen yanında kalan nehirleri, dağları, ormanları ve tepeleri gösterdi." Yüreğinde bir sızı hissetti. "Evin bahçelerini gördüm. O bahçeleri baharda da görmeyi isterdim." Boğazı düğümlendi. "Orası yuvam olsun isterdim. Burası... Tüm Terrasen yuvam olsun isterdim."

Darrow bir şey söylemedi. Evangeline bir elini şatonun taşlarına yaslayıp gözlerini batıya çevirdi. Ta Allsbrook'u ve onun gölgesindeki küçük bölgeyi görebiliyormuş gibi. Caraverre'i görebiliyormuş gibi.

Evangeline daha çok kendi kendine konuşur gibi "Terrasen'in benim için anlamı hep bu oldu," dedi. "Aelin, Lysandra'ya özgürlüğünü verip bize saray meclisine katılmamızı teklif ettiğinden beri Terrasen'in anlamı benim için hep yuva oldu. Öyle bir yer ki... Canımızı yakanlar gibi insanları barındırmayacak bir yer. Kim olduklarının, nereden geldiklerinin, unvanlarının bir önemi olmadan herkesin huzur içinde yaşayabileceği bir yer. Baharda bahçemizde oturup yazın nehirlerinde yüzebileceğimiz bir yer. Benim hiç öyle bir yerim olmadı. Yani bir yuvam. Caraverre'in, Terrasen'in yuvam olmasını çok isterim." Dudağını ısırdı. "Bu yüzden ben olsam savaşmayı seçerdim. Sonuna kadar. Yuvam için, o ilk yuvam için. Savaşmayı seçerdim."

Darrow uzun süre sessiz kalınca Evangeline ona bakma ihtiyacı duydu. Evangeline onun gözlerinde hiç o kadar hüzünlü bir bakış görmemişti. Darrow'un ömrünün tüm yıllarının ağırlığı o gözlere çökmüş gibi.

Sonra Darrow sadece "Benimle gel," dedi.

Evangeline onun peşinden mazgallı siperlerden şatonun sıcak içine yürüdü. Çok sayıda dolambaçlı koridordan geçip Büyük Salon'a vardılar. Salonda son derece mütevazı bir akşam yemeği yeniyordu. Son akşam yemeklerinden biri.

Evangeline ve Darrow bitkin ve yaralı askerlerle dolu masaların arasından geçerlerken kimsenin başını tabağından kaldıracak hali yoktu.

Darrow da dönüp askerlere bakmadan dosdoğru yemek sırasında bekleyen insanların yanına gitti. Sıralarının gelmesini kol kola bekleyen Aedion ve Lysandra'nın yanına. Başından beri olmaları gerektiği gibi... Yan yana.

Darrow'un yaklaştığını sezen Aedion ona doğru döndü. General bitkin görünüyordu.

O an anladı. Yarının ya da ertesi günün son günleri olacağını. Lysandra, Evangeline'e yüzünde küçük bir gülümsemeyle baktığında Evangeline, Lysandra'nın da bu durumun farkında olduğunu anladı. Sonları gelmeden önce Evangeline'i oradan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışacağını da.

Evangeline onun bunu yapmasına asla izin vermeyecek olsa da.

Darrow belindeki kılıcı kınından çıkarıp Aedion'a uzattı.

Kılıcın, Aedion'ın kılıcının görüntüsü karşısında salonda sessizlik hâkim oldu. Orynth'in Kılıcı.

Darrow kılıcı ikisinin arasında tuttu. Kadim kemik kabza ışıldıyordu. "Terrrasen senin yuvan."

Aedion'ın yorgun yüzündeki hissiz ifade değişmedi. "Buraya geldiğim günden beri öyleydi."

Darrow kılıca bakıp "Biliyorum," dedi. "Ve Terrasen'i doğma büyüme bir Terrasen'liden de iyi savundun. Kimseden istenmesi adil olmayacak ödünler vererek. Bunları da şikâyet etmeden, korkusuzca yaptın ve krallığına asilce hizmet ettim." Darrow kılıcı uzattı. "Aynını yapmaya çalışan, gururlu ve yaşlı bir adamı affedeceksin."

Aedion kolunu Lysandra'nın omzundan çekti. Kılıcı ellerine aldı. "Bu krallığa hizmet etmek hayatım boyunca duyduğum en büyük gurur oldu."

"Biliyorum," dedi Darrow. Önce Evangeline'e, sonra Lysandra'ya baktı. "Son derece bilgili biri kısa süre önce bana Terrasen'in sadece bir yer değil, bir ideal olduğunu söylemişti. Yerini yurdunu arayanların, onları bağrına basacak bir yere ihtiyacı olanların yuvası." Başını Lysandra'ya doğru eğdi. "Caraverre'i ve ona ait toprakları ve seni de leydisi olarak resmen tanıyorum."

Lysandra'nın parmakları Evangeline'in parmaklarını bulup sıkıca kavradı.

"Kapımızın eşiğine gelen düşman karşısında eksilmeyen cesaretinden dolayı, bu şehri ve krallığı korumak için yaptığın her şeyden dolayı Caraverre tanınacak ve sonsuza dek senin olacak." Bir Lysandra'ya bir de Aedion'a baktı. "Vârisleriniz ve onların vârisleri Caraverre'i sahiplenebilirler."

Lysandra bir elini Evangeline'in omzuna koyup kısık bir sesle "Vârisim Evangeline," dedi.

Darrow hafifçe gülümsedi. "Bunu ben de biliyorum. Fakat bu belki de son gecemizde bir şey daha söylemeliyim." Başını Evangeline'e doğru eğdi. "Çocuk yapmadım. Evlat da edinmedim. Böyle zeki ve cesur bir genç hanımı vârisim ilan etmek benim için bir onur olur."

Mutlak bir sessizlik oldu. Evangeline gözlerini kırpıştırdı. Sonra bir kez daha.

Darrow şaşkın sessizlikte konuşmasına devam etti. "Düşmanlarımla topraklarımın, bu krallığın yüreğinin Evangeline'in göğsünde atacağını bilerek yüzleşmek istiyorum. Tepemizdeki kara bulutlara rağmen Terrasen'in onun özünü kendiliğinden, öğretilme gereği olmadan anlayan birinde yaşayacağını bilerek. Onun en iyi niteliklerini içinde barındıran birinde." Lysandra'ya işaret etti. "Tabii senin için uygunsa."

Evangeline'i Darrow'un himayesine vermek ve bir leydi yapmak... Evangeline, Darrow'un elini tuttu. Darrow da o eli hafifçe sıkarak karşılık verdi.

"Ben..." Lysandra gözlerini kırpıştırıp Evangeline'e doğru döndü. Gözleri ışıl ışıldı. "Bu karar bana ait değil, öyle değil mi?"

Böylece Evangeline, Darrow'a gülümsedi. "Çok isterim."

Kemik davullar gece boyunca çaldı.

Manon şafağın ne tür yeni ve korkunç şeyler getireceğini bilmiyordu.

Kuş yuvası kulesinde Abraxos'un yanında oturan Manon onunla sonu gelmez siyah denizine bakıyordu.

Yakında her şey bitecekti. Aelin Galathynius'un geleceğine dair çaresizce ümit sönüp gitmişti. Şehir duvarları aşıldığında kaçıp kurtulan olabilecek miydi? Ayrıca nereye gideceklerdi ki? Erawan'in gölgesi üzerlerine çöktüğünde onu durdurabilecek bir güç olacak mıydı?

Dorian... Dorian bunu yapabilirdi. Anahtarları ele geçirdiyse. Sağ kaldıysa.

Dorian ölmüş olabilirdi. Şu an onlara karşı bir seferde de olabilirdi. Boynunda siyah bir gerdanlıkla.

Manon başını Abraxos'un sıcak, meşinimsi göğsüne dayadı. Manon halkını yuvalarına, Çorak Topraklar'a götüremeyecekti.

Yarın... Manon şehir duvarlarının nihayet yarın düşeceğini hissediyordu. Kılıçlardan ve cüretlerinin ötesinde silahları yoktu. Bu da onları bekleyen o sonsuz gücün karşısında uzun süre dayanamazdı.

Abraxos, Manon'ı rüzgârdan koruyan kanadını hareket ettirdi.

Manon sessizce "Görmek isterdim," dedi. "Çorak Topraklar'ı. Bir kez olsun."

Abraxos oflayıp başıyla Manon'ı nazikçe dürttü. Manon onun burnunu okşadı.

Muharebe meydanına karanlık çökerken bile Manon çalkantılı, gri bir denize akan o dağlık, canlı yeşili gözlerinin önüne getirebiliyordu. O denizin kıyısındaki ışıltılı şehri ve o şehrin göklerinde süpürgeleriyle ya da ejderhalarıyla süzülen cadıları. Sokaklarda cadı çocukların kahkahasını; insanlarının rüzgârın taşıdığı, çok eski zamanlardan kalma müziklerini. Geniş, gür ve yeşille kaplı toprakları.

Manon bir kez daha "Görmek isterdim," diye fısıldadı.

YÜZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Muharebe meydanında kan yağmuru vardı. Kan ve oklar. Öyle çok ok yağıyordu ki Lysandra'nın böğrüne, kanatlarına isabet ettiklerinde Lysandra okları güçbela hissediyordu.

Morath silah deposunu kısıtlı kullanmıştı. Bugüne dek.

Şafakta öyle bir ok sağanağı başlattılar ki göklere yükselmek ölümle eş anlamlıydı. Lysandra kaç Crochan'in asi Demirdişler'in onlara ejderhalarının bedenlerini siper etmelerine rağmen öldüğünü bilmek istemiyordu. Çoğu havalanmayı başardı. Dosdoğru Demirdiş birliğinin hücumunun ortasına.

Aşağıda, Morath ordusu Manon'ın daha önce hiç şahit olmadığı bir telaş içindeydi. Dalgaları şehir duvarlarına vuran, zaman zaman da o duvarları kıran, siyah bir deniz.

Kuşatma merdivenleri ne kadar hızlı indirseler de yenileri aynı hızla dikiliyordu. Şimdi, güneş yeni yeni doğarken kuşatma kuleleri ağır ağır ilerliyordu.

Lysandra bir Demirdiş cadısının üzerine çullandı... Alnındaki boyalı, deri bandanaya bakılırsa bir Siyahgaga cadısıydı bu. Cadının ejderhasını boğazından ısırıp onu eyerinden düşürdü.

Biri. Göklerdeki onca cadıdan sadece biri.

Lysandra dalışa geçip bir başka hedef seçti.

Sonra bir başka ve bir başka hedef. Ne yapsa kâr etmiyordu.

Demirdiş birliği geçen birkaç haftada sadece onlarla çatışmakla yetinse de bugün bastırıyordu. Onları karış karış Orynth'e geri püskürtüyordu.

Ve bu akını durdurmak için ne Lysandra'nın ne Crochan asileri-

nin ne de asi Demirdişler'in elinden bir şey geliyordu.

Böylece cadılar öldüler.

Aşağılarında, şehir duvarlarında, birçok krallıktan askerler de öldüler.

Ümitsiz ittifaklarının son direnişi, son birkaç saatiydi bu.

Manon'ın nefesi boğazında bir hırıltıydı. Kılıcı can almak için can atıyordu.

Tekrar tekrar Demirdiş birliğine hücum ettiler.

Tekrar tekrar geri püskürtüldüler. Orynth'e doğru. Crochan safları bocalıyordu. Demirdiş asilerinin uçuş düzeni bile bozulmuştu.

Nasıl olmuştu da onca mücadelenin ardından bu noktaya gelmişlerdi? On Üçler hayatlarını feda etmişlerdi. Manon içinde büyük bir boşluk hissetti. Savaşın gürültüsü zihnindeki sessizlik karşısında uzak bir yaygaraya dönüşüyordu. Nasıl olmuşsa olmuş her şey bu noktaya varmıştı.

Bu şekilde devam ederlerse karanlık çöktüğünde hezimete uğrayacaklardı. Savaş planlarını yeniden ele almazlarsa şafakta ellerinde hiçbir şey kalmayacaktı. Manon'ın ruhu paramparça olsa da hâlâ bu durumu kabul edilemez bulmaya yetecek kadar eski Manon'dı. Bu sona isyan edecek kadar.

Şehir duvarlarına geri çekilmek zorundaydılar. Yeniden birleşip Orynth'ten ve onun ardındaki dağlardan faydalanmalıydılar. Açık havada ne kadar uzun süre kalırlarsa savaş onlar için daha da ölümcül bir hale gelecekti.

Manon belindeki boruyu çıkarıp iki kez öttürdü.

Crochan'ler ve Demirdişler ona doğru döndüler. Gözleri hayretten fal taşı gibi açılmıştı. Manon boruya bir kez daha üfledi.

Geri çekilin. Borunun verdiği emir buydu. *Şehre çekilin.*

Şehrin batı kapısı titredi.

Bir zamanlar o yüksek, demir levhaların üzerinde ayrıntılı ve kadim oymalar varken şimdi onların yerinde sadece oyuklar ve kan vardı.

Şehirde, dağlarda gök gürültüsünü andıran bir patlama yankılandı ve kapıların üzerinde kalan mazgallı siperlerde nefes nefese çarpışan Aedion bir an için son rakibinden gözlerini ayırma cüretini gösterdi. Koçbaşının son darbesinin sonuçlarına bakma cüretini.

Askerler kapıya giden geçide doluştular. Kapının ötesindeki sokaklarda daha da fazlası diziliydi. Duvarlarda görevlendirilmeyen ne kadar asker varsa.

Az kalmıştı. Yakında batı kapısı yıkılacaktı. Binlerce yılın ardından kapı nihayet geçit verecekti.

Orynth'in Kılıcı Aedion'ın kanlı elinde kayganlaşmış, kadim kalkanı kanla kaplanmıştı.

İnsanlar şatoya kaçmaya başlamışlardı bile. O zamana kadar şehirde kalan ve ne kadar imkânsız da gelse hayatta kalabileceklerini ümit eden cesur insanlar. Şimdi kaçıyorlardı. Morath ordusunun sürülerine karşı son kaleleri olacak şatoya. Tabii bu da ne kadar sürerse.

Muhtemelen ancak saatler sürecekti.

Manon geri çekilme emrini vermişti ve Crochan'ler, Demirdişler hâlâ yerinde olan güney kapısının kenarındaki duvara inmişlerdi. Bazıları savaşa katılırken diğerleri peşlerindeki düşman hava birliğine karşı savunma hattını koruyorlardı. Batı kapısı tekrar titreyip içe çöktü. Ahşap, metal ve kapıyı güçlendirmek için taktıkları zincirler büküldü.

Aedion düşmanın açıkta kalan soluna hamle ettiğini sezip kalkanını kaldırdı. Kalkanı ona öyle ağır geliyordu ki. Fakat binicisiz bir ejderha askerin darbesi inmeden yetişip adamı ikiye biçti ve ondan kalan parçaları siperlerden aşağı gönderdi.

Lysandra bir ışık parlamasıyla Aedion'ı karşısında belirdi. Ölmüş bir Sessiz Suikastçi'nın giysilerini, kılıcını ve kalkanını aldı. Nefes nefese "Manon'a ve şehirde konuşlu olan diğerlerine nereye gidecekleri emrini vereceğimi söyle," dedi. Kolunda derin bir yara vardı. Kanı her yere aksa da bunu fark etmiyor gibiydi.

Aedion zihnindeki kendisine diğer muharebelerde ve kıl payıyla

gelen yenilgilerde kılavuzluk eden o soğuk, hesapçı yere dalmaya çalıştı. Fakat bu kez söz konusu olan kıl payıyla gelen bir yenilgi değildi. Bu katıksız ve amansız bir yenilgi olacaktı. Bir katliam.

"Aedion." İsmine eşlik eden o telaşlı yakarışı işitti.

Bir Valg askeri üzerlerine atıldı. Aedion, Orynth'in Kılıcı'nın savurarak adamı göğsünden burnuna kadar yardı. Lysandra yüzüne püsküren siyah kana öylece baktı.

Batı kapısı daha da büküldü. Ayrılmaya başlayan demir gıcırdıyordu.

Aedion gitmek zorundaydı. Kapıdaki savaşa liderlik etmek için aşağı gitmeliydi.

Son direnişi için. En sevdiği yeri korurken sonuyla yüzleşmek için. Elinden en azından bu kadarı gelebilirdi. Onun yüzünden, seçimleri yüzünden can veren savaşçılar için bu kadarını yapabilirdi. Terrasen için kendi canını verebilirdi.

Şarkılara konu olabilecek bir ölüm. Ateşin çevresinde öyküsü anlatılmaya değecek bir son. Tabii Erawan'in yeni karanlık dünyasında alevler var olursa.

Morath'in Demirdiş birliği asi soydaşlarına hücum etti. Bitkin Crochan'ler taşların üzerine inip kana kana su içtiler ve yaralarını gözden geçirdiler. Son direnişlerinden önce soluklanıyorlardı. Duvarda Valg askerleri mazgallı siperlere akın ediyorlardı.

Aedion eğilip Lysandra'yı öptü. Eşi olması gereken kadını son bir kez öptü. "Seni seviyorum."

Lysandra'nın güzel yüzü kederle doldu. "Ben de seni." Batı kapısına, kapının kırılmasını bekleyen askerlere işaret etti. "Sonuna dek mi?"

Aedion kalkanını kaldırıp Orynth'in Kılıcı'nı elinde çevirdi. Parmaklarını saran donukluğu çözdü. Lysandra'ya "Seni yine bulacağım," dedi. "Bundan sonra hangi hayat varsa, onda."

Lysandra başını salladı. "Tüm ömürlerde."

Birlikte ikisini kapılara götürecek merdivenlere doğru döndüler. Ölümün bekleyen kollarına.

Bir boru öttü. Savaşın, dünyanın içine.

Aedion donakaldı.

Boru sesine doğru döndü. Güneye. Morath'in kalabalık safları-

nın ötesine doğru. Siyah denizinin ötesine, Theralis'in geniş ovasının sınırındaki tepelere doğru.

O boru bir kez daha çaldı. Bir meydan okuma.

Lysandra "Morath borusu değil bu," dedi.

Sonra ortaya çıktılar. Tepelerin eteklerinde. Altın renkli zırhları olan savaşçılar, piyadeler, süvariler. Sayıları gitgide artıyordu. Son tepenin zirvesinde uzanan upuzun bir sıra.

Gökleri kaplayan, ufka doğru uzanan, haşmetle uçan, zırhlı kuşlar ve binicileri. Ruk'lar.

Hepsinin önünde o boru son kez öterken kılıcını göğe kaldıran, kılıcının kabzasındaki yakut küçük bir güneş gibi parlayan...

Hepsinin önünde Kuzeyin Lordu'na binen... Aelin'di.

YÜZ ALTINCI BÖLÜM

Oakwald'un kadim, unutulmuş patikalarında; Perranth Dağları'nın arasında onlara Kuzeyin Lordu ve Küçük Halk kılavuzluk ediyordu. Hızla ve emin adımlarla yaklaşan felakete karşı yarışmış, kuzeye son akınlarını gerçekleştirmişlerdi. Dinlenmek için nadiren durmuşlardı. Gereksiz erzakı geride bırakmışlardı.

Düşmanı gafil avlamanın vereceği avantajı heba etmemek için Ruk keşif erleri Morath tarafından görülme riskine karşı önden uçmamışlardı.

Altı günlük bir yürüyüş. Aelin'ın peşinden gelen büyük ordu.

Zorlu arazi düzleşmişti. Küçük nehirler onlar geçsin diye buz tutmuştu. Ağaçlar sayesinde karlar yollarını kapatamamıştı.

Dün gece boyunca ilerlemişlerdi. Şafak söktüğünde ise Kuzeyin Lordu onu sırtında taşımak için Aelin'ın yanına çömeldi.

Kuzeyin Lordu'na göre bir eyer yoktu; zaten sırtına eyer vurulmasını asla kabul etmezdi. Buna ihtiyaç da yoktu. Aelin onun sırtına almayı kabul ettiği bir binicinin o sırttan asla düşmeyeceğini biliyordu.

Aelin yanlarından Kuzeyin Lordu'yla geçerken bazıları diz çöküyordu. Dorian ve Chaol bile başlarını eğdiler.

Yaman bir Darghan atının sırtındaki Rowan ise sadece başını salladı. Aelin'ı bu şekilde, son birkaç saat boyunca Orynth'e ulaşmak için dörtnala yol alan ordunun başında görmeyi zaten bekliyormuş gibi.

Aelin savaş tacını takmış, Anielle'de topladığı zırhı kuşanmış, Fenrys'in ve Lorcan'in ona verdiği yedek silahları beline takmıştı.

Yrene, Elide ve şifacılar geride kalacaktı. Ruk'lar onları Orynth'e taşıyana dek. Dorian ve Chaol Beyaz Diş Dağları'nın vahşilerine sağ kanatta liderlik edecek, hakanlık asilzadeleri sol kanada komuta ederken Sartaq ve Nesryn ruk'larla gökyüzünde olacaktı. Aelin ve Rowan ise Fenrys, Lorcan ve Gavriel'la ortada ilerleyeceklerdi.

Orynth'in ötesindeki, onları Theralis'in ovasına götürecek ve ötedeki şehri ilk kez görebilecekleri tepelere yaklaştıklarında ordu araziye yayıldı.

Emin adımlarla ilerleyen Kuzeyin Lordu'nun sırtında kalbi küt küt atan Aelin o tepelerin sonuncusuna, en yüksek ve dik olanına tırmanıp on yıldır ilk kez Orynth'e bakmıştı.

İçine korkunç, dalga dalga bir sessizlik yayıldı. Bir zamanlar güzel, beyaz bir şehrin nehir, ova ve dağ arasında ışıldadığı yerde şimdi...

Duman, kargaşa ve dehşet hüküm sürüyordu. Turkuvaz Florine siyah akıyordu. Şehrin duvarlarına yüklenen ordunun büyüklüğü, çıkardığı *gök gürültüsünü* andıran ses, tepesindeki gök...

Aelin bunu hiç hayal etmemişti. Morath ordusunun ne kadar büyük olacağını. Karşısında Orynth'in ne de küçük ve kıymetli görüneceğini.

Fenrys "Batı kapısını geçmek üzereler," diye mırıldandı. Fey görüşüyle ayrıntıları gözlüyordu.

Kağanın ordusu tepede onları iki yandan sardı. Yakında kıyıya vuracak bir dalganın zirvesi. Fakat kendileriyle şehir arasındaki ordunun görüntüsü karşısında Darghan askerleri bile duraksadı; atlar huzursuzlandı.

Düşmana göz gezdiren Rowan'ın yüzünde kasvetli fakat yılmaz bir ifade vardı.

Çok. Çok sayıda asker ve onların üzerinde uçan Demirdiş Birliği vardı.

"Crochan'ler şehir duvarlarında çarpışıyor," dedi Gavriel.

Nitekim kızıl pelerinlileri güçbela seçebiliyordu.

Manon Siyahgaga yeminini bozmamıştı.

O da bozmayacaktı.

Aelin zırh eldiveninin altına gizli eline baktı. Bir yara izinin olması gereken yere.

Sana söz veriyorum, ne kadar uzağa gidersen git, bedeli ne olursa olsun yardımıma ihtiyacın olduğunda geleceğim.

Konuşmalara zaman olmayacaktı. Arkasındaki askerlere moral vermek için zaman olmayacaktı.

Onlar hazırdı. O da öyle.

Aelin, Lorcan'e "Çağrıyı yap," emrini verdi. Lorcan bir boruyu dudaklarına götürüp üfledi.

Sıranın ilerisinde hakanlıktan gelen haberciler yanıt olarak kendi borularını çaldılar. Ta ki ortaya Orynth'e giden büyük, feryat eden bir nota çıkana dek.

Boruları tekrar çaldılar.

Aelin sırtındaki Goldryn'i kınından çekip kalkanıyla birlikte havaya kaldırdı. Bu sırada büyüsünün bir ipliğinin kabzadaki yakuta ulaşmasıyla taş parlamaya başladı.

Darghan askerleri *sulde*'lerini ileri doğrulttular. Ahşap gıcırdarken at kılı rüzgârda dalgalandı.

Sıranın ilerisinde Prenses Hasar ve Prens Kashin kendi mızraklarını düşman ordusuna doğrulttular. Dorian ve Chaol da kılıçlarını çekip ileri doğrulttular.

Rowan kılıcını kınından çıkardı. Diğer elinde bir savaş baltası vardı. Yüzü kaya gibi sertti. Kırılamazdı.

Borular üçüncü ve son kez çalarken hücum çağrısı kanlı ovaya yayıldı.

Kuzeyin Lordu şaha kalktı. Goldryn'i daha da yükseğe kaldıran Aelin yakutun içinden bir ateş parlaması çıkardı. Arkasındaki ordunun beklediği işaret buydu.

Terrasen için. Hepsi Terrasen için.

Kuzeyin Lordu'nun toynakları yere inip hücumu başlattığında boynuzları arasındaki ölümsüz alevler parladı. Aelin'ın çevresindeki ve arkasındaki ordu tepeden aşağı akmaya başladı. Her adımda daha da yaklaştıkları Morath'in arkada kalan birliklerine doğru hücuma geçtiler.

Orynth'e doğru.

Eve doğru.

Savaşa koşuyorlardı. Yiğitçe ve öfkeyle.

Beyaz geyiğin sırtındaki kraliçe bekleyen birliklere karşı ilerlerken bir an bile tereddüt etmedi. Sadece kılıcını elinde çevirdi. Bir kez, iki kez ve kalkan tutan kolunu sıkıca bedenine dayadı.

Yanındaki ölümsüz savaşçılar da hiç tereddüt etmediler. Gözleri ilerideki düşmana kilitlenmişti. Hakanlık süvarileri Aelin'ın yanında dörtnala giderken gitgide hızlanıyorlardı. Morath'in arka cephesine yaklaşırlarken süvarilerin ön cephesi uygun şekilde hizalandı.

Düşman şimdi onlara doğru dönmüştü Sivri mızraklar; yerlerini alan okçular.

İlk buluşma can yakacaktı. Çoğu daha onlara ulaşamadan düşecekti. Fakat ön cephe başarmak zorundaydı. Dağılamazlardı.

Düşman saflarından bir emir geldi: *"Okçular!"*

Yaylar inerken hedeflere nişan alındı.

"Ok at!"

Büyük demir oklar güneşi örtüp hızla ilerleyen süvarilere çevrildi.

Fakat ruk'lar, altın rengi ve kahverengi, gece kadar siyah ruk'lar art arda, kanat kanada uçarak gökten aşağı indiler. O oklar toprağa doğru kavis alırken ruk'lar araya girip altlarında hücum eden orduya siper oldular.

Ruk'lar düşmeye başladı.

Kuşlar ve binicileri yere çarparken hücuma liderlik eden kraliçe bile öfkeyle, kederle gözyaşı döktü. Tepesinde okları arka arkaya savuşturan, kalkanını göğe doğru kaldıran genç bir binici savaş narası attı.

Ön cephe dağılamazdı.

Ejderhalarının sırtındaki Demirdiş cadıları onlara yöneldi. Savunmasız kalan sırtlarına yönelen ruk'lara doğru.

Şehirde, Orynth'in duvarlarında beyaz saçlı bir kraliçe *"Bastırın! Bastırın! Bastırın!"* diye haykırdı.

Bitkin cadılar göğe yükseldi. Süpürgelerinin ve ejderhalarının üzerinde. Kılıçlarını kaldırarak. Ruk'lara doğru dönen hava birliğinin ön saflarına doğru hızla ilerlediler. Demirdiş birliğini aralarında ezmek için.

Kanlı zeminde Morath mızraklarını, kargılarını, kılıçlarını, üzerlerindeki tüm silahları gümbür gümbür gelen süvarilere çevirdiler.

Bu onları durdurmaya yetmeyecekti.

Rüzgâr ve alev kalkanları ve ölümlerin en karası yerini alırken ve Morath'in ön saflarını yararken onları durdurmaya yetmeyecekti.

Muharebeye kendilerini hazırlayan askerleri indirerek... Hâlâ silahlarını doğrultmayı bekleyenleri de gafil avlayarak...

Morath ordusunu ona bir gelgit dalgasının gücüyle çarpan altın orduya karşı savunmasız bırakarak...

YÜZ YEDİNCİ BÖLÜM

Valg askerlerinin saflarını yaran, çevresinde çığlıklar çınlayan Rowan'ın nefesi boğazında düzenli bir hırıltıydı. Yakınında Morath'in kalabalığını bir tırpan gibi kesen Aelin ve Kuzeyin Lordu savaşıyorlardı. Askerler akın akın üzerlerine gelseler de ne kraliçe ne de geyik geriliyordu.

Aelin'ın alevi, gücü ne kadar azalmış olsa da kör noktalarından saldıranların darbelerini indirmelerine engel oluyordu.

Darghan süvarileri Morath'i geri püskürtürken tepelerinde ruk'lar ve ejderhalar çatışıyordu.

Tüylü ve pullu canavarlar yere çakılıyordu.

Borte hâlâ kraliçenin üzerinde çarpışıyor, onu karanlık denizinde bir bayraktan farksız olan beyaz geyiği fark edip onu hedef alan Demirdişler'den koruyordu. Borte'nin yanındaki nişanlısı Aelin'ın bir yanını ruk formundaki Falkan Ennar da diğer yanını koruyordu.

Korkusuz Darghan atıyla Rowan sol kolunu savurdu. Savaş baltası vınladı. Bir Valg başı kopup yuvarlandı. Rowan vakit kaybetmeden kılıcıyla bir sonraki rakibini biçti.

Şansları düşüktü. Onca plana rağmen. Fakat şehri özgürleştirebilirlerse, Erawan ve Maeve gelmeden yeniden birleşip teçhizat eksikliklerini tamamlarlarsa bir şansları olabilirdi.

Zira Erawan ve Maeve mutlaka gelecekti. Bir noktada gelecekler ve Aelin onlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Rowan'ın o zaman geldiğinde Aelin'ı yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Rowan, Aelin'a doğru baktı. Aelin daha da ileri hücum ediyordu. Ön cephe yayılırken aralarında Morath askerlerinden oluşan grup-

lar kalıyordu. Yakınlarında kalmalıydı. Rowan, Aelin'ın yakınlarında olmalıydı.

Bir Crochan, Rowan'ın yanından hızla geçti. Sonra yükseldikçe yükseldi. Dosdoğru bir Demirdiş cadısının ejderhasının korunmasız karnına doğru.

Kılıcını kaldıran cadı ejderhanın karnını hızla ve amansızca biçerek ilerledi.

Gerisinde bir kan ve et yağmuru bıraktı.

Canavar homurdandı. Kanatlarını açtı. Rowan bir rüzgâr gönderdi. Ejderha Morath saflarının üzerine kendi atını sarsan bir gümbürtüyle düştü.

Kanatların titremesi durduğunda, Rowan atını sakinleştirdiğinde ve üzerine yürüyen askerleri biçtiğinde gözleri yine Aelin'ı aradı.

Fakat eşi artık yakınlarında değildi.

Hayır, hücum eden, altın ve gümüş renklerinin birleştiği Aelin o kadar uzaklaşmıştı ki neredeyse gözden kaybolmuştu. Gavriel da ortada yoktu.

Fakat Fenrys, Rowan'ın yanında savaşıyordu. Solunda Lorcan'le. Kılıcıyla aynı anda esen karanlık, ölümcül bir rüzgâr.

Bir zamanlar kendilerini dünyanın dört yanına gönderen bir kraliçenin köleleriydiler. Birlikte ordularla çarpışıp şehirleri yerle bir etmişlerdi.

Rowan o uzak muharebe meydanlarından sağ çıkmasını önemsememişti. O krallıkların yıkılmasını ya da ayakta kalıp kalmamasını da. Ona emirler verilmiş, o da bu emirleri yerine getirmişti.

Fakat bugün, burada... Aelin onlara hiçbir emir vermemişti. İtaat etmeye yemin ettikleri o ilk emir hariç: Terrasen'i korumak.

Onlar da bunu yapacaklardı birlikte, bir kez daha bir takım olarak.

Bu krallık için, yeni saray meclisleri için savaşacaklardı. Yeni memleketleri için.

Rowan bunu bir askeri belinden ikiye biçen Fenrys'in gözlerinde de görebiliyordu. Düşman saflarını büyü ve kılıçla yaran Lorcan'in hiddetli yüzünde o gelecek fikrini görebiliyordu.

Takım. Fakat bundan da fazlası. Kardeşler... Yanında savaşan savaşçılar onun kardeşleriydi. O zamana dek yanından ayrılmamışlardı. Bundan böyle de ayrılmayacaklardı.

Bu düşünce Rowan'a ötede savaşan eşini düşünmek kadar güç veriyordu. Rowan onun yanına gitmeli, ona yakın durmalıydı. Hepsinin yapması gereken buydu. Orynth'in geleceği buna bağlıydı.

Artık köle değildiler. Artık öfkeli ve eksik değildiler.

Bir memleket. Yeni bir yuvaları olacaktı. Bir gelecekleri. Ortak bir gelecek.

Morath askerleri önlerinde düşüyordu. Bazıları kendilerine yaklaşanı görünce basbayağı kaçıyordu.

Belki de onları Maeve bir araya bu yüzden getirmişti. Fakat onların potansiyelinden, gerçek gücünden asla faydalanamamıştı. Onları kontrol etmek için zincirleri ve acıyı seçmişti. Şan ve servetin ancak bir yere kadar etkili olduğunu anlayamadan.

Fakat gerçek bir yuva ve onları silahlar değil, bireyler olarak gören bir kraliçe... Uğruna savaşmaya değecek bir şey. Buna hiçbir düşman dayanamazdı.

Lorcan ve Fenrys'in yanında savaştıkları Rowan dişlerini gıcırdattı. Atını Aelin'ın ardından gitgide şiddetlenen kargaşanın ve ölümün içine sürdü. Durmadı da.

Aelin gelmişti.

Maeve'in elinden kaçmış ve gelmişti.

Aedion buna inanamıyordu. Aelin'ın yanında savaşan orduyu görse de. Chaol ve Dorian'ın sağ kanada liderlik ettiklerini, ön cepheyle ve Beyaz Diş Dağları'nın vahşileriyle birlikte hücum ettiklerini, kralın büyüsünün düşmanın üzerine buz parçaları gönderdiğini görse de.

Chaol Westfall onların yüzünü kara çıkarmamıştı. Bir şekilde kağanı ordularının büyük kısmını göndermeye ikna etmişti. Fakat hâlâ Theralis'in uzak ucunda olan o ordu ağır ağır Orynth'e yaklaşıyordu.

Morath ordusu Orynth'in iki kapısına taarruzuna ara vermedi. Güney kapısı hâlâ sağlamdı. Fakat batı kapısı sarsılmaya başlamıştı.

Lysandra bir ejderhaya dönüşüp Manon Siyahgaga'nın ve Crochan'lerin ruk'larla aralarına alıp ezmeyi ümit ettikleri Demirdiş

birliğine karşı çaresiz, son hücumuna destek vermek için havalandı. Şimdi şekil değiştiren orada savaşıyordu. Çatışmanın içinde gözden kayboldu.

Böylece Aedion batı kapısına hücum etti. Adamları onu demir kapılara doğru götürürken ve düşman ordusu ayrılan levhaların arasından seçilmeye başlarken Aedion'ın dudaklarından bir savaş narası döküldü. Kapı açıldığı anda her şey bitecekti.

Aedion'ın yorgun bacakları titriyor, kolları zorlanıyordu. Fakat yerinden ayrılmadı. Alacağı son nefeslerde de ayrılmayacaktı.

Aelin gelmişti. Bu kadarı yeterdi.

Dorian'ın büyüsü içinden kopup üzerine gelen askerleri yere yıktı. Yanında Chaol'la ve çevresinde Beyaz Dişler'in vahşileriyle, birlikte Morath'in saflarını yardılar. Kılıçları saplanıyor, kalkıyor, nefesleri boğazlarını yakıyordu.

Dorian daha önce hiç savaş görmemişti. Bir daha da görmek istemeyeceğini biliyordu. Kargaşa, kan ve çığlık çığlığa atlar...

Korkmuyordu da. Yanında at süren, aralarındaki askerleri deviren Chaol da duraksamıyordu. Sadece dişlerini sıkıp önüne çıkanın canını alarak ilerliyordu.

Adarlan için... Ona yapılanlar ve Adarlan'ın dönüşebileceği krallık için.

Dorian hızlı hızlı nefes alırken her nefesinde bu iki sözcük yankılanıyordu. *Adarlan için.*

Morath ordusu önlerinde uzanıp gidiyordu. Hâlâ onların ve Ornyth'in hırpalanmış duvarlarının arasında. Dorian geriye kaçının kaldığını düşünmeye yanaşmadı. Sadece ellerindeki kılıcı ve kalkanı, indirdiği darbeleri destekleyen büyüsünü düşünüyordu. Damaris şimdiden kana bulanmıştı. Dorian şekil değiştirmeyecekti. Henüz. Silahlarını ve büyüsünü kullanamayacak hale gelene dek bunu yapmayacaktı. Asla bir başka formda savaşmamıştı. Fakat deneyecekti. Bir ejderha ya da ruk formunda savaşmayı deneyecekti.

Tepesinde bir yerlerde Manon Siyahgaga uçuyordu. Dorian o ışıltılı gümüşi-beyaz saçları ya da örümcekipeğiyle desteklenen ka-

natların pırıltısını görmek için uzun uzun yukarı bakmaya cesaret edemedi.

On Üçler'den hiçbirini de göremiyordu. Üzerinden hızla geçen Crochan'lerin içinde tanıdıkları da yoktu.

Böylece Dorian savaşmaya devam etti. Yanında ruh kardeşi, silah arkadaşıyla.

Ancak günün sonunda sayacaktı. Sağ çıkarlarsa. Şehir duvarlarına ulaşabilirlerse.

Ancak o zaman ölüleri sayacaktı.

Artık sadece Aelin'ın kuşatma altındaki şehri, şehrin kapılarındaki düşman ve Aelin'ın elindeki kadim kılıç vardı.

Kuşatma kuleleri duvarlara yaklaşıyordu. Üçü güney kapısının önünde kümelenmişti. Hepsinin içi askerlerle doluydu.

Hâlâ erişemeyeceği kadar uzakta. Hâlâ büyüsünün yetişemeyeceği kadar ötede.

Daha şimdiden hızla tükenen, damarlarından telaşla kaçan büyü.

Artık o dipsiz güç kuyusu yoktu. Aelin gücünü idareli ve en doğru zamanda kullanmalıydı.

Ayrıca son on yıldır kendisine aşılanan eğitimini de kullanmalıydı. Büyü gücüne hâkim olmadan çok önce bir suikastçıydı o.

O becerilerini yeniden su yüzüne çıkarmak zor bir iş değildi. Goldryn'le can almak, aynı anda birden çok askerle kapışıp onları kanlar içinde ardında bırakmak da.

Kuzeyin Lordu, Aelin'ın altında bir fırtına gibi esiyordu. Beyaz kürkü kızıla ve siyaha boyanmıştı.

Boynuzlarının arasındaki o ölümsüz alev bir an olsun titrememişti.

Yukarıda, göklerden kan yağıyordu. Cadılar, ejderhalar ve ruk'lar çarpışıyor, ölüyordu.

Borte hâlâ Aelin'ı kolluyor, yukarıdan saldıran Demirdişler'le çarpışmaya giriyorlardı.

Dakikalar saatlere uzuyordu. Ya da belki bunun aksi oluyordu. Güneş en tepeye varıp düşüle geçerken gölgeler uzuyordu.

Rowan ve diğerleri muharebe meydanına yayılmışlarsa da Aelin ara sıra gelen buz gibi rüzgârdan eşinin hâlâ savaştığını, hâlâ düşman saflarında canlar aldığını anlayabiliyordu. Hâlâ bir kez daha kendisinin yanına gelmeye çalıştığını...

Orynth yavaşça belirmeye başladı. Duvarlar yavaş yavaş uzak birer noktadan yüksek yapılara dönüşüyordu.

Kuşarma kuleleri duvarlara ulaşırken askerler engelsizce mazgallı siperlere akıyordu.

Fakat kapılar hâlâ dayanıyordu.

Aelin başını kaldırıp Borte ve Yeran'a kuşatma kulelerini indirmeleri emrini verdi.

O anda altı Demirdiş ejderhası ve binicileri ruk'lara çarptığını gördü.

Borte, Falkan ve Yeran çarpmanın etkisiyle dağıldılar. Ruk'lar ve ejderhalar yere düşüp yuvarlanırken çığlıklar attılar.

Böylece açılan boşluktan devasa bir ejderha Aelin'a doğru dalışa geçti.

Ejderha pençelerini Aelin'ı ve Kuzeyin Lordu'nu yakalamak için uzattığında Aelin göğe bakan bir alev duvarı oluşturdu.

Ejderha havada yan yatıp yükseldi. Sonra tekrar dalışa geçti.

Kuzeyin Lordu şaha kalktı. Ejderha onları hedef alırken hiç gerilemedi.

Fakat Aelin onun sırtından atlayıp böğrüne kılıcının geniş yüzeyiyle vurdu. Haykırmaktan boğazı öyle yanıyordu ki sesi zor çıkıyordu. *Git.*

Ejderha üzerlerine gelirken Kuzeyin Lordu sadece başını eğdi.

Yeterli büyüsü yoktu... O şeyi küle çevirmeye yetecek kadarı yoktu.

Böylece Aelin büyüsünü geyiğin etrafına sardı. Ardından alev küresinin içinden çıktı. Kalkanını kaldırıp kılıcını doğrulttu.

Kendisini çarpmaya hazırladı. Ejderhanın zırhındaki tüm ayrıntıları gözledi. En zayıf noktasının neresi olduğunu, yaratığın güçlü çenelerinden kaçabilirse nereye saldırabileceğini hesapladı.

Ağzını alabildiğine açan ejderhanın leş kokan nefesi sıcak bir rüzgâr gibi esti.

Başı yere düştü.

Düşmekle kalmayıp ezildi de.

Dikenli, devasa bir kuyruğun altında. Zümrüt gözlü bir ejderhaya ait kuyruğun altında.

Binicisiz ejderha şaşkın haldeki, hâlâ kafası kopmuş bineğinin sırtında olan Demirdiş cadısına doğru dönerken Aelin çömeldi. Kuyruğu bir kez çarpmasıyla yeşil gözlü ejderha cadıyı o kuyruğun dikenlerine takıverdi. Ardından bedenini muharebe meydanına fırlattı. Sonra ışık parlaması ve parıltılar geldi. Bir hayalet leoparı Aelin'a, Aelin da ona doğru koştu. Aelin kollarını iki ayağı üzerinde yükselen leopara doladı. Hayvanın iri bedeni az kalsın onu yere yıkacaktı. Lysandra'ya sarılırken Aelin, ancak "Seni gördüğüme çok sevindim dostum," diyebildi.

Bir boru şehirde yankılandı. Telaşlı bir yardım çağrısı. Aelin ve Lysandra, Orynth'e doğru döndüler. Güney kapısının kenarındaki üç kuşatma kulesine doğru.

Zümürt yeşili gözler turkuvaz ve altın sarısıyla buluştu. Lysandra'nın kuyruğu yukarı aşağı oynadı.

Aelin sırıttı. "İşe koyulsak mı?"

Rowan ona ulaşmalıydı.

İkisini bir muharene meydanı ayırıyor, Rowan, Aelin'a doğru ilerlerken Fenrys ve Lorcan ona yakın duruyorlardı.

Acı Rowan'ın kulaklarında düzenli bir kükreyişe dönüştü. Epeydir yaralarının çetelesini tutamaz olmuştu. Yaralarını ona sadece omzuna saplanan bir oku söküp çıkardığında okun kolunda kalan demir ucu anımsattı.

Aptalca, acelecilikten kaynaklanan bir hata. Demir parçası Rowan'ı şekil değiştirip Aelin'a uçmaktan alıkoymaya yeterliydi. Etrafı düşman kaynarken Rowan cesaret edip demir parçasını çıkaramadı. Bu yüzden yanında takımıyla çarpışmaya devam etti. Atları cesurca, korkusuzca düşmanın üzerine yürüyüp ağır ağır ilerleyebilseler de Rowan, Aelin'ı göremiyordu.

Sadece muharebe meydanında Oakwald'a doğru koşan Kuzeyin Lordu. Özgür bırakılmış gibi. Yüzü siyah kanla kaplı Fenrys "Nerede o?" diye bağırdı.

Rowan'ın gözleri muharebe meydanını taradı. Kalbi küt küt atıyordu. Fakat göğsündeki bağ güçlü, alev gibi parlaktı.

Lorcan sadece parmağıyla ileriye işaret etti. Güney kapısındaki şehir duvarlarına.

Morath askerlerinin kalabalığı arasında kendisini yol açan hayalet leoparına, altın zırhlı bir savaşçı onun yanına koşarken ona eşlik eden alevlere.

Duvarların canına okuyan üç kuşatma kulesine.

Kulelerin açık yanlarından Rowan içlerinde olup biten her şeyi görebiliyordu.

Aelin ve Lysandra'nın kulenin içindeki rampadan yukarı bir hışımla çıkışlarını, karşılarına çıkan askerleri nasıl bir kattan diğerine geçerken biçip parçaladıklarını. Birinin kaçırdığı askeri diğeri tepeliyordu. Biri hamle ederken diğeri onu koruyordu.

Yukarı, kulenin en tepesine yakın küçük mancınığa kadar çıktılar.

Askerler çığlıklar atıyor, bazıları Lysandra onlara saldırınca kuleden aşağı atlıyordu.

Bu sırada Aelin mancınığın tekerli tabanının etrafını çeviren ip merdivenlere sıçrayıp tırmanmaya başladı.

Mancınığı çeviriyordu. Orynth'ten, şatodan uzağa. Tam da Aelin'ın Rowan'a Sam Cortland'in Kafatası Körfezi'nde yaptığını söylediği gibi. Mancınığın mekanizmaları sayesinde silahın tabanını çevirebiliyordu. Rowan genç suikastçının o an, Aelin'ın mancınığı uygun konuma getirdiğini gülümseyip gülümsemediğini merak ediyordu.

Ta solundaki kuşatma kulesine kadar.

İkinci kulede kızıl saçlı bir figür üst kata çıkmak için savaşmıştı. Şimdi de mancınığı üçüncü ve son kuleye doğru çeviriyordu.

Briarcliffli Ansel.

Ansel'ın kılıcının parıldamasıyla mancınık fırladı ve içindeki kayayı fırlattı. Tam da Aelin, Goldryn'i önündeki mancınığa indirdiği sırada.

İki kaya da havada süzüldü.

Ardından yanlarındaki kuşatma kulelerine çarptı.

Demi gıcırdadı; ahşap parçalandı.

Ve iki kule devrilmeye başladı. Rowan, Briarcliffli Ansel'ın yıkımdan kaçmak için nereye gittiğini takip edememişti.

Aelin ilk kuşatma kulesindeyken ve şimdi aşağıdaki muharebe meydanına doğru sallanan mancınığın uzanan koluna sıçrarken Rowan'ın Ansel'a bakacak hali de yoktu. Aelin bir kez daha şekil değiştiren ve havaya hayalet leopar olarak sıçrayıp bir ejderhaya dönüşen Lysandra'ya bağırırken.

Lysandra mancınığın uzanan kolunu pençeli ayağıyla tutup diğer pençesine Aelin'ı aldı.

Sonra kuvvetle kanat çırpan Lysandra mancınığı kulenin üzerindeki vidalarından söktü. Dönüp mancınığı son kuşatma kulesine fırlattı.

Mancınık yere düşüp parçalandı. Tam da güney kapısını zorlamaya çalışan bir grup Morath askerinin üzerine indi.

Üç Fey savaşçısının gözleri hayretten fal taşı gibi açıldı.

Fenrys sadece "Belli ki Aelin orada," dedi.

Salkhi hâlâ havadaydı. Kadara'sıyla Sartaq da.

Nesryn'in tek bildiği, tek umursadığı buydu. Art arda ejderhalarla kapışırlarken.

Ejderhalar savaşta beklediğinden de kötüydüler. Ruk'lar ne denli çevik ve korkusuz da olsalar ejderhalar cüsseliydi. Kuyruklarında zehir sürülmüş dikenler vardı. Ayrıca ruhu olmayan biniciler yanlarında bir ruk'u indirdikleri sürece bineklerini feda etmekten çekinmiyorlardı.

Yakın. Hakanlık ordusu kuşatma altındaki, alevler içindeki, yıkık dökük Orynth'e gitgide yaklaşıyordu. Avantajlı durumlarını koruyabilirlerse pekâlâ onları duvarlara sıkıştırabilirlerdi. Tıpkı Anielle'de Morath birliğini yok ettikleri gibi.

Hızlı hareket etmek zorundaydılar. Düşman her iki şehir kapısının önüne birikmiş, içeri girmeye kararlıydı. Güney kapısı dayansa da kuşatma kuleleri daha kısa bir süre önce o kapıya saldıran kuşatma kuleleri şimdi bir moloz yığınıydı. Fakat batı kapısı... O kapı uzun süre dayanamayacaktı.

Salkhi yükselip soluklanmak için çatışmadan kaçarken Nesryn hâlâ havada kaç rukhin olduğunu saymaya cüret etti. Crochan'lere

ve asi Demirdişler'e rağmen hâlâ sayıca az olsalar da rukhin'ler yorgun değildi. Savaşa hazır ve hevesliydiler.

Nesryn'in ciğerlerindeki havayı çalan geri kalan rukhin'lerin sayısı olmadı. Arkalarından gelen şey oldu. Nesryn dalışa geçti. Sartaq'a ve havada bir ejderhanın boğazını koparan Kadara'ya doğru.

Prens nefes nefese kalmıştı. Mavi ve siyah kan içindeydi. Nesryn ona ulaşıp yanında uçmaya başladı. Sonra savaşın gürültüsünde, rüzgârın uğultusunda sesini duyurmak için "Çağrıyı geri al," dedi. "Şehir duvarlarına! Güney kapısına!"

Sartaq'ın miğferinin altındaki gözleri kısılırken Nesryn onlara işaret etti.

Arkalarından yaklaşan ikinci karanlık orduya. Besbelli gizlendikleri Perranth'ten gelen orduya. Morath ordusunun geri kalanı. Demirdiş cadıları ve yanlarında ejderhalarıyla.

Bu savaş bir tuzaktı. Onları buraya çekmek, bu orduyu yenmek için uğraşırken kuvvetlerini harcamaları için.

Geri kalanlar arkalarından sinsice yaklaşıp onları Orynth duvarlarının önünde kapana kıstırırken.

Nihayet batı kapısı yıkıldı.

Kapı yıkıldığında Aedion hazırdı. Koçbaşı kapıdan geçip demir levhalar gıcırdadığında. Ardından Morath askerleri dört yana doluştu.

Aedion adamlarını kalkan kalkana getirerek bir kaplumbağanın kabuğunu andıran bir savunma hattı oluşturdu.

Bu da yeterli gelmedi. Bela muharebe meydanından akan seli önleyemiyor, bu sel onları geriye ve daha geriye, geçide doğru itiyordu. Duvarların üzerinden askerlere liderlik eden Ren bile üzerlerine gelen bu akışı durduramıyordu.

Kapıyı yeniden kapatmaları gerekiyordu. Kapatmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

Aedion güçbela nefes alıyordu. Ayakta durmakta zorlanıyordu.

Bir uyarı borusu öttü. Morath ikinci bir ordu göndermişti. Karanlık bütün saflarının üzerine çöktü.

Valg prensleri. Çok sayıda. Demek Morath bir süredir bekliyordu.

Ren hengamede sesini duyurmak için haykırdı. "Güney kapısını aştılar! Duvarların arkasında kuvvetlerimizi sıkıştırıyorlar!"

İkinci orduyla karşılaşmadan yeniden birleşip hücuma kalkmalıydılar. Fakat batı kapısı hâlâ açıkken, Morath içeri dolarken asla bir şansları olamazdı.

Aedion kapıyı kapatmak zorundaydı. Aedion ve Bane kılıçlarıyla kesip biçtiler. Morath'e karşı aşılması zor bir duvar ördüler. Fakat yeterli gelmeyecekti.

Bir ejderha hızla kapıya doğru geliyordu. Yerde, onlara doğru yuvarlanarak. Aedion kendisini çarpmanın etkisine hazırlayıp o devasa bedenin kapıdan kalan son parçayı parçalamasını bekledi.

Fakat devrilen canavar durdu. Askerleri ağırlığının altında ezerek, tam da kemerli kapıda.

Yolu tıkamıştı. Batı kapısına bir barikat örmüştü.

Aedion bunun kasıtlı olduğunu fark etti. Ejderhanın eyerinden altın saçlı bir savaşçı aşağı atladığında. Ölü Demirdiş cadısı hâlâ eyerden sarkıyordu. Boğazından ejderhanın meşinimsi böğrüne mavi kan akıyordu.

Savaşçı onlara doğru koştu. Bir elinde kılıç vardı. Diğer eliyle de bir hançer çıkardı. Aedion'a doğru koştu. Sarımsı kahverengi gözleri onu tepeden tırnağa süzdü.

Babası.

YÜZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Morath askerleri yollarını tıkayan ejderhayı aşmak için tırmanıyor, sürünüyorlardı. Kemerli kapıya, geçide doluşuyorlardı.

Altın bir kalkan onları uzak tutuyordu. Fakat bu durum uzun sürmeyecekti.

Gavriel'ın onlara sağladığı ferahlama Bela'nın deri mataralarında kalan suyun son damlalarını içip yere düşen silahları toplayacak zamanı verdi.

Aedion hızlı hızlı nefes alıyordu. Bir kolunu kapının geçidine yasladı. Gavriel'ın kalkanının gerisinde düşman çoğalıyor, öfkeleniyordu.

Babası "Yaralı mısın?" diye sordu. Oğluna söylediği ilk sözler.

Aedion başını kaldırmayı başardı. "Aelin'ı bulmuşsunuz," diyebildi.

Gavriel'ın yüzü yumuşadı. "Bulduk ve Aelin Wyrd kapısını kapattı."

Aedion gözlerini yumdu. En azından bu iyi bir gelişmeydi. "Ya Erawan?"

"Hayır."

Aedion'ın o pisliğin neden ölmediğine, neyin ters gittiğine dair ayrıntıları işitmesine gerek yoktu.

Aedion duvardan ayrıldı. İki yana sallandı. Babası onu dirseğinden tutarak dengeledi. "Dinlenmelisin."

Aedion kolunu Gavriel'ın elinden kurtardı. "Bunu ölen askerlere söyle."

Babası Aedion'ın ondan hiç işitmediği sert bir sesle "Sen de öle-

ceksin," dedi, "bir dakika durup dinlenmezsen."

Aedion Fey erkeğine gözlerini dikti. Gavriel da ona. Saçmalamaya, tartışmaya fırsat vermeyeceği belliydi. Aslan'ın yüzü. Aedion sadece başını iki yana salladı.

Gavriel'ın altın kalkanı üzerine gelen Valg'lerin hücumu altında sarsıldı.

Aedion "Kapıyı yeniden kapatmamız gerek," deyip duvarlara yapıştırılmak için itilen, yarılmış fakat ayakta iki kapıya işaret etti. Kapılara ulaşmalarına Gavriel'ın kalkanını aşmaya çalışan Morath askerleri engel oluyordu. "Yoksa kuvvetlerimiz yeniden birleşemeden şehre dolacaklar." Batı kapısı ardına kadar açıkken duvarların arkasına geçmek hiçbir şey fark ettirmeyecekti.

Babası onun baktığı yöne baktı. Savunmasını aşmaya çalışan askerlere, özenle önlerine düşmesini sağladığı ejderha sayesinde büyük oranda hız kaybeden asker seline.

Gavriel "O zaman o kapıları kapatacağız," deyip haşince gülümsedi "Birlikte."

Sözcük daha çok bir soruydu. İncelikli ve kederli bir soru.

Birlikte. Baba ve oğul olarak. Birer savaşçı olarak.

Gavriel... Babası. Gelmişti.

Aedion o sarımsı kahverengi gözlere baktığında babasının bunları ne Aelin ne de Terrasen için yaptığını anladı.

Aedion boğuk bir sesle "Birlikte," dedi.

Sadece bu engelde, sadece bu muharebede değil. Sonrasında, sağ kalırlarsa hayat ne getirirse getirsin... Birlikte.

Aedion, Gavriel'ın gözlerinde neşe ve gururun bir bileşimini gördüğüne yemin edebilirdi. Neşe, gurur ve keder. Ağır ve yaşlı bir keder.

Aedion, Bela'nın saflarına geriledi. Sonra yanındaki askere Gavriel'ın da o saflara katılması için yer açmasını işaret etti. Şimdi büyük bir direnişle kapıyı düşmandan arındıracaklardı. Orduları güney kapısından girecekler ve yeni ordu şehre ulaşmadan hücum etmenin bir yolunu bulacaktı. Fakat batı kapısı. O kapıyı düşmandan kurtarıp kapatacaklardı. Kalıcı olarak.

Baba ve oğul. Birlikte bunu yapacaklardı. Bu belayı defedeceklerdi; babası sırada yanındaki yerini almayınca Aedion dönüp baktı.

Gavriel dosdoğru kapıya gitmişti. Kalkanının altın sarısıyla düş-

man askerlerinin oluşturduğu o duvarı geri itiyor, her kalp atışında daha da zorlanıyordu.

Hayır.

Gavriel, Aedion'a gülümsedi. Babası sadece "Kapıyı kapat Aedion," dedi.

Ardından Gavriel kapıların arkasına adım attı. O altın kalkan daha fazla dayanamayacaktı.

Hayır.

Sözcük büyüyüp Aedion'ın boğazından bir çığlık olup çıktı. Fakat Bela askerleri kapıya hücum etmeye balladılar. Kapının iki kanadını itip kapattılar. Gavriel kılıcını ve hançerini kaldırdı. Silahları günün gitgide azalan ışığında altın sarısıyla parıldadı. Kapı ardından kapandı. Dışarıda kaldı.

Aedion kıpırdayamıyordu.

Asla böyle donakalmamıştı. Fakat şimdi batı kapısına tahtalar, zincirler ve metal yığan askerlere yardım etmek için yerinden kımıldayamıyordu bile.

Gavriel orda kalmalıydı. Orada kalabilir, kalkanıyla düşman akınını onlar kapıyı kapatana kadar önleyebilirdi. Orada kalabilirdi...

Aedion koştu.

Çok yavaş. Adımları çok yavaştı. Adamlarının arasından ite kaka geçerken bedeni çok iri ve ağırdı. Duvardaki merdivenlere giderken.

Muharebe meydanında sarı bir ışık parlaması seçildi.

Sonra ışık söndü.

Aedion daha hızlı koştu. Bir hıçkırık boğazını yakıyordu. Ölen hem ölümlü hem de Valg askerlerin üzerinden sıçrıyor, düşe kalka ilerliyordu.

Sonra duvarların üzerine çıktı. Kenara koştu.

Hayır. Sözcük yüreğinde çalan bir davulun gümlemesi gibiydi.

Aedion önüne çıkan Valg'leri, kuşatma merdiveninden gelen herkesi kesip biçti.

Merdiven. Merdivenden aşağı çarpışarak inebilir; muharebe meydanına, babasına ulaşabilirdi...

Aedion kılıcını öyle güçle savurdu ki önündeki Valg askerinin kellesi uçtu.

Sonra duvara ulaştı. Kapının yanındaki alana baktı.

Koçbaşı parçalanmıştı.

Koçbaşının çevresinde çok sayıda Valg vardı. Kapının önünde. Ejderhanın çevresinde.

Sayıları öyle fazlaydı ki batı kapısına erişmek imkânsızdı. Öyle çoklardı ki kapı emniyetteydi. Kanayan yara kapanmıştı.

Aedion orada ne kadar süre, kımıldayamaz halde dikilmişti? Babası *bunu* yaparken o hiçbir şey yapamadan ne kadar durmuştu?

İlk gözüne çarpan altın saçlar oldu. Bir ceset yığınına çevirdiği Valg'lerin önündeki saçlar. Gavriel'ın için onlar için kapattığı kapı. Güvenceye aldığı şehir.

Aedion'ın bedenine korkunç, telaşlı bir durgunluk çöktü.

Artık savaş seslerini işitmez olmuştu. Çevresindeki, tepesindeki çatışmaları görmez olmuştu. Boş gözlerle kararan göğe bakan, yerdeki savaşçı hariç gözü hiçbir şeyi görmez oldu.

Boğazı kesilmişti. Kılıcı hâlâ elindeydi.

Gavriel.

Babası.

Morath ordusu emniyete alınan batı kapısından geri çekildi. Geri çekilip ilerleyen ordunun kollarıyla buluştu. Morath ordusunun geri kalanının yanına.

Bacağındaki derin yaradan dolayı bacakları aksayan, omzu saplanan ok başı yüzünden uyuşan Rowan kılıcını çekip kaçan bir askerin yüzünü biçti. Siyah kan püskürse de Rowan çoktan harekete geçip batı kapısına yöneldi.

Orada her şey donakalmış gibiydi.

Kapıya ancak Aelin'ın uzak güney kapısına doğru çarpışarak ilerlediğini ve Ansel'la birlikte kapının çevresindeki kuşatma kulelerini yıktıklarını gördüğünde yönelmişti. Şimdi ordunun büyük kısmı emniyete alınan kapıdan hızla geçiyor, kağanın kuvvetleri şehir kapıları kapanmadan şehrin duvarlarının arkasından dolaşmak için telaşla hareket ettiler.

Morath yeniden üzerlerine gelmeden en fazla bir saatleri vardı... Güney kapısını da kapatmak gerekmeden önce. Geride kalan kim

varsa dışarıda, duvarlarla düşman arasında kalmadan önce.

Batı kapısı kapalı kalacaktı. Ölen ejderha ve onu çevreleyen içerideki savunmacılarla birlikte cesetler bunu sağlayacaktı.

Rowan altın sarısı ışık parlamasını dakikalar önce görmüştü. Çarpışarak buraya ulaşmış, şekil değiştirmesine engel olan demir parçasına küfürler etmişti. Fenrys ve Lorcan güney kapısından kaçmak isteyen Morath askerlerinin icabına bakmak için ondan ayrılırken gökte şifacıları taşıyan ruk'lar yanlarında Elide ve Yrene'le panik içindeki şehre süzülüyorlardı.

Rowan, Aelin'ı bulmak zorundaydı. Çok geç olmadan planlarını hayata geçirmeliydi.

O ilerleyen orduyla kimin yürüyor olabileceğini biliyordu. Aelin'ın tek başına o zorlu mücadeleyle yüzleşmesine izin vermeye niyeti yoktu

Fakat bu görev... İleride neler olduğunu biliyordu. Bilse de devam etti.

Rowan, Gavriel'ı batı kapısının başında buldu. Onlarca ölü etrafına yığılmıştı.

Kapı ve yaklaşan ordu arasında gerçek bir duvar.

Işık her dakika daha da sönüyordu. Bekleyen Morath askerleri ve Demirdişler yaklaşan destek kuvvetlerine doğru kaçtılar.

Güney kapısına hızla hareket ederlerken kağanın ordusunun askerleri ellerinden geldiğince çok can almaya çalışıyorlardı.

Şehre girmek zorundaydılar. Mümkün olan her yolu kullanarak.

Daha dakikalar ya da saatler önce yere yıkılan kuşatma merdivenlerini kaldıran hakanlık ordusu duvarlara tırmanıyor, bazıları yaralıları sırtlarında taşıyordu.

Büyüsü bir esinti kadar kalan Rowan bacağındaki ve omzundaki zonklama karşısında dişlerini sıktı. Sonra Gavriel'ın üzerine yığılmış Morath askerini kaldırıp attı.

Yüzyıllar süren bir hayat, savaşla geçen yıllar ve dünyayı dolaşmak... Hepsi sona ermişti. Bu hareketsiz bedene, bu boş kabuğa dönmüştü.

Rowan'ın dizlerinin bağı çözülecek gibiydi. Daha da çok kuvvet şehir duvarlarına tırmanıyordu. Geçici bir sığınağa düzenli fakat telaşlı bir kaçış.

Yola devam. Yola devam etmek zorundaydılar. Gavriel onların bunu yapmasını isterdi. Bunun için canını vermişti.

Rowan başını eğdi. "Umarım huzur bulmuşsundur kardeşim. Umarım öte dünyada onu yine bulursun."

Rowan'ın omuzları çöktü. Kalçasında hissettiği acıyla homurdandı. Gavriel'ı sağlam omzuna attı. Sonra tırmanmaya başladı.

Hâlâ batı kapısının yanına tutturulmuş olan kuşatma merdiveninden çıktı. Duvarların üzerine. Her adımı diğerinden daha ağırdı. Her adımı dostunun bir hatırası, gördükleri krallıkların görüntüleri, çarpıştıkları düşmanlar ve hiçbir şarkıya konu olmayacak sessiz zamanlardı.

Fakat şarkılara konu olacaktı bu... Aslan'ın Orynth'in batı kapısı önünde şehri ve oğlunu korurken nasıl düştüğü. Bugün sağ çıkarlarsa, bir şekilde hayatta kalırlarsa ozanlar bu şarkıyı söyleyeceklerdi.

Hakanlık askerlerinin ve şehre akan Darghan süvarilerinin kargaşasına rağmen Rowan'ın mazgallı siperlerin merdivenlerinden Gavriel'ı taşıyarak indiği yere sessizlik çöktü.

Rowan hırpalanmış ve kanla kaplı, mancınıklardan geri kalanların yanında duran kuzenleriyle soluklanan Enda ve Sellene'e minnetle, ferahlamış halde başını sallayabildi. Onun kanından ve soyundandılar. Fakat omzundaki savaşçı, Gavriel onun kardeşiydi. Rowan bunu fark etmemişse de.

Merdiven basamaklarının en altında, elinde sallanan Orynth kılıcıyla dikilen Aedion'a doğru attığı her adımda o dayanılmaz, o korkunç ağırlık daha da arttı.

Rowan, Gavriel'ı ilk basamaklara nazikçe bırakırken Aedion sadece "Burada kalabilirdi," dedi. "Kalabilirdi."

Rowan ölen dostuna baktı. En yakın dostuna. Onunla birçok savaşa ve tehlikeye göğüs geren dostuna. Bu yeni yuvayı hepsi kadar çok hak eden dostuna.

Aedion'ın altın sarısı saçları kanla ve terle sarkıyordu. Ellerindeki kadim kılı siyah kan tortusuyla kaplanmıştı. Askerler yanından hızla geçip siperin basamaklarından inerken Aedion öylece babasına baktı. Savaşın akıntısında kanlı bir kaya.

Sonra Aedion sokaklara doğru yürüdü. Gözyaşları ve çığlıklar sonrasında gelecekti, Rowan onun peşinden gitti.

Aedion boğuk sesle "Bu savaşı ikinci kısmına hazırlanmalıyız," dedi. "Yoksa geceyi atlatamayız." Şimdiden Enda ve Sellene büyülerini batı kapısına düşen moloz bloklarını kaldırmak için kullanmaya başlamışlardı. Taşlar sallantılı da olsa kımıldıyordu. Rowan'ın kullanamadığı kadar çok güçtü bu.

Rowan duvarlardan çıkmak için dönerken onların arkasına bakmaktan sakındı. Askerlerin şehre, güvenli bir yere taşıdıklarını bildiği Gavriel'a.

Gitmişti. Dostu, kardeşi ölmüştü.

"Ekselansları." Nefes nefese, üzeri kanla kaplı bir ruk binicisi mazgallı siperin duvarında dikiliyordu. Ufka işaret etti. "Karanlık epey örtse de yaklaşan ordunun büyüklüğü hakkında bir tahminimiz var." Rowan kendisini hazırladı. "En az yirmi bin." Binicinin gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Saflarında çok sayıda Valg var... Altı da *kharankui.*"

Kharankui de değildi onlar. Yaratıkların bedenine hâkim olan Valg prensesleriydi.

Rowan şekil değiştirmek için kendisini zorladı. Bedeni bu isteğini reddetti.

Dişlerini sıkıp omzundaki zırhı çıkardı ve yaraya uzandı. Fakat yara kapanmış, demir parçasını hapsetmişti. Demir şekil değiştirmesine, Aelin'a uçmasına engel oluyordu. Aelin her nerede ise.

Rowan ona ulaşmak zorundaydı. Fenrys'i, Lorcan'i ve Aelin'ı bulmak zorundaydı. Çok geç olmadan.

Fakat gecenin karanlığı çökerken, bir hançeri çekip omzundaki kapanmış yaraya götürürken Rowan şimdiden çok geç kalmış olabileceğini düşündü.

Tanrılar gitmiş olsa da Rowan kendisini dua eder halde buldu. Omzunu yırtıp açarken, acı çekerken dua etti. Aelin'a zamanında ulaşabilmek için.

Buraya kadar sağ kalmışlardı. Her şeye, kadim kehanetlere rağmen. Rowan bıçağını daha da derinlere sokup içinde kalan demir parçasını aradı.

Acele etmek zorundaydı.

YÜZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Chaol'un sırtı kasılıyor, omurgasından aşağı ağrı yürüyordu. Sebep ya karısının şifa büyüsünü şato duvarları arasında uzun süre kullanması ya da Chaol'un saatlerce savaşması olabilirdi. Chaol emin olamıyordu.

Dorian'la güney kapısından dörtnala geçip Orynth'e girerlerken ikisi telaşla içeri giren orduda iki isimsiz askerden farksızdı. Üzerlerine gelen yeni ordunun etkisine kendilerini hazırlıyorlardı.

Gece karanlığı yakında çökecekti. Morath şafağa kadar beklemeyecekti. Üzerlerinde feci bir bulut gibi bekleyen karanlık varken.

O karanlıkta uçan ve sürünen şey, onları bekleyen şey varken...

Dorian neredeyse eyerine yığılacaktı. Kalkanı sırtına bağlıydı. Damaris'te belinde, kınındaydı.

Chaol "Ben nasıl hissediyorsam sen de öyle görünüyorsun," dedi.

Dorian safir mavisi gözlerini Chaol'a çevirdi, o gözlerin huzursuz derinlerinde bir neşe kıvılcımı belirdi. "Bir kralın kamburunu çıkarmaması gerekir," deyip kan ve toprak kaplı yüzünü ovuşturdu. "Ama bu tür şeyleri umursayacak halim yok hiç."

Chaol neşesizce gülümsedi. "Umursanacak daha kötü meselelerimiz var."

Hem de çok daha kötü.

Şatoya koştular. Şato kapılarına uzanan tepeden çıkarlarken muharebe meydanında bir borunun sesi işitildi.

Bir uyarı.

Tepenin sağladığı geniş açı sayesinde askerleri yeni bir telaşla kendilerine doğru koşturanın ne olduğunu açıkça görebildiler.

Morath hızlanıyordu.

Avlarının yorgun düştüğünü fark etmiş de kendilerine gelmeleri için fırsat tanımak istemiyormuş gibi.

Chaol, Dorian'a baktı. Şehir duvarlarına dönmek için atlarını mahmuzladılar. Kağanın askerleri de tırmandıkları tepelerden inerek aynını yaptılar.

Mazgallı siperlere geri dönüyorlardı. Çok yakında bir kez daha cehennem üzerlerine salınacaktı.

Ölü bir ejderhaya yaslanan Aelin deri matarasındaki son su damlasını içti.

Yanındaki Briarcliffli Ansel sıktığı dişlerinin arasından hızlı hızlı solurken şifacının büyüsü yarasının iki kenarını bir araya getiriyordu. Ansel'ın kolunda feci, derin bir kesik vardı.

Yara öyle fenaydı ki Ansel silah tutamaz olmuştu. Bu yüzden durdular. Tam da savaşın yönü değiştiğinde, düşmanları Orynth'in duvarlarından kaçarken.

Aelin'ın başı dönüyordu. Büyüsü tükenmeye yüz tutmuş, kolları ve bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Savaşın gürültüsü hâlâ kulaklarında uğulduyordu.

Aelin çamurla ve kanla kaplıyken kimse güney kapılarının yakınında dizlerinin üzerine çöken kraliçeleri tanıyamadı. Peşlerinden gelen ordu onlara yetişmeden şehre girmeye çalışan askerler koşarak ikisinin yanından geçiyordu.

Sadece bir dakika. Aelin'ın soluklanmak için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Sonra güney kapısına koşacaklardı. Orynth'e.

Yuvasına.

Ansel küfretti. Sendeledi. Şifacı onu dengelemek için bir elini uzattı.

Bu iyi değildi. Hem de hiç.

Aelin neyin, kimin üzerlerine geldiğini biliyordu.

Lysandra uzun süre önce göğe dönmüştü. Yeniden asi Demirdişler'e ve Crochan'lere katılmıştı. Aelin, Rowan'ın ve takımın şimdi nerede olduklarını bilmiyordu. Onları saatler ya da günler hatta ömürlerdir kaybetmişti sanki.

Rowan emniyetteydi. Bunu zaten eş bağından anlayabiliyordu. Ölümcül yaraları yoktu. Kan yemininden de Fenrys ve Lorcan'in hâlâ nefes aldığını biliyordu.

Kalan dostları için aynını söyleyebileceğinden şüpheliydi. Ne halde olduklarını bilmek istemiyordu. Henüz.

Şifacı Ansel'la işini bitirip Aelin'a doğru dönünce Aelin bir elini kaldırdı. Kısık bir sesle "Gidip daha çok ihtiyacı olan birine yardım et." dedi.

Şifacı hiç duraksamadan aceleyle oradan ayrıldı. Çığlık seslerine doğru koştu.

Ansel "Şehre girmeliyiz," diye mırıldandı. Başını arkasındaki demir kaplı posta yasladı. "Onlar kapıyı kapatmadan."

"Gireceğiz," dedi Aelin. Bitkin bacaklarında ayağa kalkacak kadar güç topladı. O son, ezici ordunun ne kadar uzakta olduğunu ölçtü.

Bir plan. Bunun için bir plan yapmıştı. Hepsi yapmıştı.

Fakat zaman ondan yana çıkmamıştı. Belki şansı tanrıları yok etmesiyle tükenmişti.

Aelin boğazındaki kuruluğu gidermek için yutkundu. Homurdanarak ayağa kalktı. Dünya sallansa da dik duruyordu. Yanından geçen bir Darghan binicisinin dizginlerini tutup ona durmasını emretti.

Yerde yatan, neredeyse sayıklayacak haldeki kızıl saçlı kraliçeyi alıp götürmesi için.

Ansel güçlükle itiraz ederken Aelin onu askerin eyerinin arkasına taşıdı.

Ardından Aelin ölü ejderhanın yanında dikilip dostu güney kapısından geçip Orynth'e girene dek onu izledi.

Aelin ağır ağır yükselen karanlık dalgasına doğru döndü.

Onların başına bir felaket getirmişti.

Arkasındaki güney kapısı gıcırtıyla kapandı.

Kapıdan çıkan gümbürtü kemiklerinde yankılandı.

Muharebe meydanında kalan askerler panik içinde bağırsalar da emirler geldi. Sıraya geçin savaşa hazırlanın.

Aelin bunu yapabilirdi. Planı ayarlayabilirdi.

Gözleri hâlâ beyaz kuyruklu bir şahini arıyordu.

Ondan hiçbir işaret yoktu.

İyi. İyi. Böyle söyledi kendi kendine.

Aelin kısa bir an için gözlerini yumdu. Bir elini göğsüne koydu. Bu yaptığı onu sakinleştirebilecek, hazırlayabilecekmiş gibi. Yaklaşan karanlıkta gizlenene karşı.

Harekete geçen askerler bağırdılar. Yaralıların ve ölenlerin çığlıkları çınladı. Dört yandan kanat sesleri geliyordu.

Aelin bir süre daha orada kaldı. Şehrinin, yuvasının kapılarının hemen ötesinde. Eli hâlâ göğsünde, o göğsün altında küt küt atan kalbini hissediyordu. Geçen on yılda buraya dönmek için geçtiği tüm yolların tozlarını hissediyordu.

Bu an için. Bu amaç için.

Böylece kendisine son bir kez fısıldadı. Öyküyü. Kendi öyküsünü.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok uzun zaman önce küle dönen bir ülkede krallığını çok seven, genç bir prenses yaşarmış...

Yrene şifa dağıtmaya sadece birkaç dakikalığına ara vermişti. Gücü güçlü ve parlak akıyor, saatlerdir yaptığı işe rağmen eksilmiyordu.

Fakat neler olup bittiğini görme ihtiyacı duymuştu sürekli. Askerlerinin zafer yakınken şehir duvarlarına geri kaçtıklarını işitmesi onun yanında Elide'la şato siperlerine daha da hızlı koşmasına neden olmuştu. Elide bütün gün onun yanında kalıp ona yardım etmişti.

Mazgallı siperlerin merdiven basamaklarından çıkarlarken Elide yüzünü ekşitse de hiç şikâyet etmedi. Leydi kalabalık alana göz gezdirip birini, bir şeyi aradı. Gözleri yaşlı bir adama çevrildi. Adamın yanında güzel, kızıl-altın sarısı saçları olan bir çocuk vardı. Ulaklar adama yaklaştıktan sonra hızla uzaklaştılar.

Bir lider. Yetkili biri. Aksak adımlarla adama doğru giden Elide bunu Yrene'den önce fark etmişti. İkisi kendisine yaklaşırken yaşlı adam onlara doğru döndü. Sonra Elide'ı görüp irkildi.

Gözleri muharebe meydanına çevrilen Yrene talimatlara aldırış etmez oldu.

Gözleri üzerlerine gelen, yarı karanlıkta kalan orduya –diğer or-

duya– çevrilmişti. Ön cephelerinde altı *kharankui* vardı.

Kağanın askerleri duvarlarda toplanmıştı. Şehrin hem içinde hem dışında. Güney kapısı kapanmıştı.

Fakat bunlar yeterli değildi. Üzerlerine yürüyen, taze ve savaş yorgunu olmayan orduyla boy ölçüşmek için yeterli değildi. Saflarında güçbela seçtiği *yaratıklarla* boy ölçüşmek için. Valg prensesleri... Aralarında Valg prensesleri vardı.

Chaol. *Chaol* neredeydi?..

Elide ve yaşlı adam konuşuyorlardı. Leydi "O kadar çok askerle çarpışıp sağ çıkamayız," dedi. Yrene onun o ses tonuyla konuştuğuna ilk kez şahit oluyordu. Buyurgan ve soğuk bir ses tonu. Elide muharebe meydanına işaret etti. Karanlık... Kutsal tanrılar adına... Üzerlerinde biriken karanlık.

Yrene ürperdi. Elide çok alçak sesle "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Çünkü ben biliyorum."

Yaşlı adam sadece yutkundu. O anda Yrene anladı. Karanlıkta ne olduğunu. O karanlığın içinde kimin olduğunu.

Erawan.

Güneşin son ışıkları da kaybolurken kanlı karlar mavinin tonlarına çaldı.

Arkalarında bir ışık parladı. Sonra çocuk döndü. Güzeller güzeli bir kadın kanlar içinde, hırpalanmış halde belirdiğinde çocuğun boğazından bir hıçkırık koptu. Kadın bir pelerini elbise gibi çıplak bedenine dolarken soğuktan titremiyordu bile.

Bir şekil değiştiren. Kollarını çocuğa açıp onu kucakladı.

Lysandra. Chaol kadına bu isimle seslenmişti. Aelin'ın saray meclisinde bir leydi. Falkan Ennar'ın aradığı yeğeni.

Lysandra yaşlı adama doğru döndü. "Aedion ve Rowan emir gönderdiler, Darrow. İmkânı olan herkes hemen tahliyeye başlayacak."

Yaşlı adam –Darrow– sadece muharebe meydanına gözlerini dikti. O ordu gitgide yaklaşırken söyleyecek söz bulamıyordu.

Ordunun başında iki figür belirdi.

Yürüyorlardı. Engelsizce, şehir duvarlarına doğru. Etrafları karanlıkla çevriliydi.

Erawan. Altın saçlı genç adam. Kör olsa tanırdı onu. Siyah saç-

lı, soluk tenli bir kadın Erawan'in yanında yürüyordu. Hayalet bir rüzgârda giysileri şişiyordu.

"Maeve," diye mırıldandı Lysandra. Sonra insanlar haykırmaya başladılar. Dehşet içinde, ümitsizce.

Maeve ve Erawan gelmişlerdi. Orynth'in düşüşünü bizzat görmek için.

Şehir kapılarına doğru yürüdüler. Arkalarında karanlık toplanıyor, peşlerinden gelen ordu büyüyordu. O karanlığın içinde kıskaçlar tıkırdıyordu. Yaşamı, neşeyi yiyip yutabilen yaratıklar.

Tanrılar adına.

Elide sert ve buyurgan bir ses tonuyla araya girdi. "Lord Darrow, şehirden bir çıkış yolu var mı? Çocukların ve yaşlıların geçebileceği, dağlardan geçen bir arka kapı?"

Darrow gözlerini yaklaşan Valg kralından ve kraliçeden ayırdı.

O gözler çaresizlikle be ümitsizlikle doluydu. Bu iki duygunun etkisi altında, sesi titreyerek "Zamanında kaçmalarını sağlayacak hiçbir yol yok," dedi.

Lysandra "Bana yerini söyle," diye buyurdu. "Böylece ne azından deneyebiliriz." Kızın kolunu tuttu. "Böylece Evangeline kaçmaya çalışabilir."

Bir yenilgi. Bir an için büyük bir zafer gibi görünen şey mutlak bir yenilgiye dönüşmek üzereydi. Bir katliama.

Şimdi şehir duvarlarından ancak yüz metre ötede olan Maeve ve Erawan'in liderliğindeki bir katliama.

Onlar ve Orynth arasında sadece kadim taşlar ve demir vardı.

Darrow duraksadı. Hayretler içinde. Yaşlı adam şoke olmuştu.

Fakat Evangeline bir parmağıyla işaret etti. Kapılara, Maeve'e ve Erawan'e doğru. "Bakın."

Ve işte oradaydı.

Çöken gecenin gitgide derinleşen mavileri içinde, düşmeye başlayan kar tanelerinin arasında, Aelin Galathynius mühürlü güney kapısının önünde belirmişti.

Maeve ve Erawan'in karşısında.

Bağlanmamış saçları rüzgârda altın sarısı bir bayrak gibi dalgalanıyor, biten günün son ışık huzmesi gibi görünüyordu.

Sessizlik çöktü. Hepsi kapıya doğru dönerken çığlıklar bile kesildi.

Fakat Aelin hiç tereddüt etmedi. Kendileriyle yüzleşmeye cesaret eden yalnız figür karşısında sanki keyifle duran Valg kraliçesinden ve kralından kaçmadı.

Lysandra'nın ağzından boğuk bir hıçkırık çıktı. "Hiç büyü gücü yok." Şekil değiştirenin sesi titriyordu. "Hiçbir şeyi kalmadı."

Yine de Aelin kılıcını kaldırdı.

Kılıçtan aşağı alevler yürüdü.

Toplanan karanlığa karşı bir tek alev.

Geceyi aydınlatacak bir tek alev.

Aelin kalkanını kaldırdı. O kalkan da alevlerle çevrildi. Parlak ve gözü pekçe yanan alevler. Eskinin, yeniden doğanın bir yansıması. Şato siperlerinde, şehirde, duvarlarda haykırışlar işitildi.

Kraliçe nihayet gelmişti. Kraliçe kapıyı korumaya gelmişti.

YÜZ ONUNCU BÖLÜM

İsmi Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius'tu.

Ve korkmayacaktı.

Maeve ve Erawan durdular. Arkalarında bekleyen, Orynth'in üzerine inmeye hazır bir çekiç gibi son darbeyi indirmeye hazır ordu da.

Aelin'ın damarlarındaki büyü sönmeye yüz tutan bir kordan biraz daha fazlasıydı.

Fakat onlar bunu bilmiyorlardı.

Aelin titreyen ellerinden düşecek gibi olan silahlarını sıkıca kavradı. Sımsıkı.

Bir adım daha.

Onların Orynth'e doğru bir adım daha atmasına izin vermeyecekti.

Maeve gülümsedi. "Ne kadar uzun bir yoldan gelmişsin Aelin."

Aelin sadece Goldryn'i doğrultup gözlerini Erawan'in altın sarısı gözlerine çevirdi.

Kılıcı gören Erawan'in gözleri parladı. O kılıcı hatırlamıştı.

Aelin dişlerini gösterdi. Kılıcı beslediği alevlerin ışığını daha da canlandırdı.

Maeve, Valg kralına doğru döndü. "O halde başlasak mı?"

Fakat Erawan, Aelin'a baktı ve duraksadı.

Aelin'ın fazla zamanı olmayacaktı. Onları tereddüde düşüren gücün artık onda olmadığını fark etmeleri fazla zaman almayacaktı.

Aelin onları yenmek için güney kapısının dışında onları mağlup etmek için bekledi.

Sadece zaman kazanmak için.

Şehirdeki sevdiklerinin, çok sevdiği dostlarının kaçabilmesi için. Kaçıp yarın da savaşabilmeleri için.

Aelin yuvasına dönmüştü.

Bu da yeterdi.

Sözcükler her nefesinde yankılanıyor, görüşünü keskinleştirip sırtını daha da dikleştiriyordu. Başının üzerinde helezoni bir eksende dönen, yılmaz bir alev belirdi.

Her ikisine karşı asla zafer kazanamazdı.

Kolayca pes etmeyecekti de. Elinden gelirse hiç olmazsa ölürken birini yanında götürecekti. Ya da en azından diğerleri planlarını hayata geçirebilene, onları durdurana ya da yenene dek ikisini oyalayacaktı. Her iki seçenek de olanaksız geliyordu. Ümitsiz.

Fakat orada kalmasının nedeni tam da buydu.

Onlara bir parça ümit aşılamak. Onların mücadele hırsını kamçılamak.

Tüm bunlar bittiğinde Erawan'e ve Maeve'e karşı elinden bu kadarı da gelse Öte Dünya'ya başı dik gidebilirdi. O azgın alevlerin beslediği yüreğiyle sevdiklerini gördüğünde utanç duymayacaktı.

Böylece Aelin, Erawan'in karşısında reverans yapıp kalan bir parça cesaretini sonuna dek kullanarak "Birkaç kez karşılaşsak da asla gerçek hallerimizle karşılaşmadık," dedi. Erawan'e göz kırptı. Dizleri titrese de. "Bu formun yakışıklı olsa da sanırım Perrington halini özlüyorum Erawan. Biraz da olsa."

Maeve'in kaşları çatıldı.

Fakat Erawan'in gözleri neşeyle kısıldı. "Sence Rifthold'da birbirimizi tanımdan karşılaşmamız kader miydi?"

Öylesi korkunç, yoz bir pislikten çıkan sıradan, sade sözcükler. Aelin kendisini omuz silkmeye zorladı. "Kader mi yoksa şans mı?" Muharebe meydanına, mahvolmuş şehrine işaret etti. "Son karşılaşmamız için bu çok daha görkemli bir dekor değil mi sence de? Bize çok daha layık."

Maeve tısladı. "Bu kadarı yeter."

Aelin bir kaşını kaldırdı. "Hayatımın son yılını –aslında başka bir açıdan düşünüldüğünde on yılını– bu ana ulaşmak için geçirdim." Çık çık etti. "Tadını çıkarmak istersem kusuruma bakma. Büyük düşmanımla biraz daha uzun konuşmak istiyorum."

Erawan kıkırdadı. Ses Aelin'ın kemiklerinde titreşti. "Gören de bizi oyalamaya çalıştığını düşünür Aelin Galathynius."

Aelin arkasındaki şehir duvarlarına işaret etti. "Ne diye? Anahtarlar yok artık, onlarla birlikte tanrılar da yok." İkisine gülümsedi. "Bunu biliyordunuz, değil mi?"

Erawan'in yüzündeki neşe silindi. "Biliyorum." Bu son sözcükte sesinde ölüm –korkunç bir ölüm– vardı.

Aelin bir kez daha omuz silkti. "Size iyilik ettim, anlıyorsunuz ya?"

Maeve "Konuşturma onu," diye mırıldandı. "Bu işi hemen bitirelim."

Aelin güldü. "*Seni* gören de korktuğunu düşünür Maeve. Geç kalmaktan korktuğunu." Bir kaz daha Erawan'e doğru döndü. "Tanrılar seni de yanlarında götürmeye niyetliydiler. Seni paramparça etmek için." Aelin ona yarım yamalak gülümsedi. "Onlardan bunu yapmamalarını istedim. Sen ve ben bu görkemli düelloyu gerçekleştirelim diye."

Maeve "Nasıl oldu da sağ kaldın?" diye sordu.

"Paylaşmayı öğrendim," diye mırıldandı Aelin. "Onca zamandan sonra."

"Yalanlar," diye çıkıştı Maeve.

"Sana bir sorum var," dedi Aelin. Kendisiyle aralarında sadece döne döne yağan kar taneleri olan iki karanlık hükümdara sırayla baktı. "Ya *siz* gücü paylaşacak mısınız? Artık ikiniz de burada mahsur kaldınız ne de olsa." Yanan kalkanıyla Maeve'e işaret etti. "Duyduğum kadarıyla *onu* eve göndermeye kararlıymışsın. İlk fırsatta onu yok edebilmek için Doranelle'de şifacılardan küçük bir ordu kurmuşsun."

Erawan gözlerini yavaşça kırpıştırdı.

Aelin gülümsedi. "Şimdi onca şifacıyla *ne* yapacaksın Maeve? Siz ikiniz bunu tartıştınız mı?"

Karanlık Maeve'in parmaklarında bir yılan gibi gezindi. "Bu lakırdıya yeterince tahammül ettim."

"Ben etmedim," dedi Erawan. Altın sarısı gözleri parladı.

"İyi," dedi Aelin. "Ben *onun* mahkûmuydum, biliyorsun. Aylarca. Ne kadar çok şey öğrendiğime şaşarsın. Kocası, senin kardeşin hakkında. Kardeşinin şatosundaki kütüphane ve Maeve'in dünya-

lardan dünyalara geçme hakkında ne de çok ilginç bilgiler edindiği hakkında. O bilgileri paylaşacak mısın Maeve, yoksa pazarlığınızda bu yok muydu?"

Şüphe. Erawan'in gözleri şüpheyle kararmaya başladı.

Aelin "Seni oyunun dışına atmak istiyor," diye bastırdı. "Ortadan kalkmanı istiyor. Wyrd anahtarın kaybolduğunda sana ne söyledi mesela? Dur tahmin edeyim: Adarlan Kralı gizlice Morath'e girip canlı kapı olarak kullanacağın kızı öldürdükten sonra şatonu yıktı. Maeve ise tam zamanında onu durdurmak için çıkageldi fakat... başarısız oldu ha? Günlerce onunla işbirliği yaptığını biliyor muydun? Anahtarı senden almaya çalıştığını?"

"Bu bir *yalan*," diye çıkıştı Maeve.

"Öyle mi? En özel toplantılarında söylediğin bazı şeyleri Lord Erawan'in yanında söylesem mi? Adarlan kralının bana anlattıklarını?"

Erawan'in gülümsemesi yayvanlaştı. "Dramatik çıkışlara hep bayılmışsındır. Belki kız kardeşimin iddia ettiği gibi yalan söylüyorsundur."

"Belki söylüyorumdur, belki söylemiyorumdur. Fakat bence yeni müttefikinin arkandan işler çevirdiği gerçeği uydurabileceğim her yalandan çok daha ilginç."

"O halde sana bir başka gerçeği söylesek nasıl olur?" diye şakıdı Maeve. "Anne-babanı kimin öldürdüğünü bilmek ister miydin? Leydi Marion'u kimin öldürdüğünü?"

Aelin donakaldı.

Maeve elini Erawan'e doğru salladı. "O yapmadı. Hatta Adarlan kralı bile yapmadı. Hayır, bunu yapması için alt rütbeli bir Valg prensini gönderdi. O işi bizzat yapmaya zahmet bile edemedi. Halledilmesi için gerçekten önemli birine ihtiyaç olduğunu düşünmedi bile."

Aelin kraliçeye baktı. Sonra da Valg kralına.

Ardından bir kaşını kaldırdı. "Sinirlerimi bozmak için bir çaba mı bu? Bin yaşındasın ve o kadar düşünüp bunu mu buldun?" Bir kez daha gülüp Goldryn'i Erawan'e doğrulttu. Onun alevli kılıçtan korktuğuna yemin edebilirdi. "Senin için üzülüyorum. O ölümsüz gıcığa kendini mahkûm ettiğin için." Çık çık etti. "Maeve seni sırtından vurduğunda da senin adına bir nebze üzüleceğim sanki."

"Nasıl konuştuğunu görüyor musun?" diye tısladı Maeve. "Bu konuda hep yetenekliydi. Dikkat dağıtmak ve abuk sabuk konuşarak..."

"Evet, evet. Fakat dediğim gibi meydan size kaldı artık. Sizi gerçekten durdurabilecek hiçbir şey de kalmadı."

"Sen hariç," dedi Erawan.

Aelin kalkanını göğsüne yasladı. "Böyle düşünmen beni gururlandırdı." Kaşlarını oynattı. "Yine de sanırım şu an şehirde olan iki yüz şifacı onları unuttuğunuz için biraz gücenebilir. Özellikle de Valg piyadelerinizi bedenlerine girdikleri konaklardan sebatla nasıl çıkardıklarını gördükten sonra."

Erawan duraksadı. Birazcık.

Aelin sesli düşünür gibi "Bu da bir başka yalan mı yoksa?" dedi. "O halde bu sizin için riskli bir iş... Bu şehre girmek. Sanırım şehrime demeliydim. Orada sizi kimlerin beklediğini göreceksiniz. Bu yaz dostlarımdan birini öldürmek için büyük bir zahmete girdiğini işittim. Silba'nın vârisini. Yerinde olsam başladığım işin sonunu doğru dürüst getirirdim. O burada. Seni görüp yaşadıklarının karşılığını ödetmek için uzun bir yoldan geldi." Erawan bir kez daha duraksarken Aelin alevinin ışığını daha da güçlendirdi. "Maeve biliyordu. Şifacıların burada olduğunu, seni beklediklerini biliyor. Seni onlara yem edecek. Ona baykuşunun, kendisine zincirli, senden korunmak için kullandığı şifacısının nerede olduğunu sor."

"Bu saçmalıkları dinleme," diye çıkıştı Maeve.

"Hatta pazarlık bile etti: Senden kurtulabilmesi karşılığında canlarını bağışlayacaktı." Aelin Goldryn'le Orynth'e işaret etti. "Şehre girdiğin anda tuzağa düşeceksin. Sen ve tüm Valg dostların. Sonunda da sadece Maeve ayakta kalacak, Herkesin Leydisi."

Maeve'in gölgeleri dalga dalga yükseldi. "Bu kadarı bana fazlasıyla yetti Aelin Galathynius."

Aelin, Maeve'in Erawan'siz de yoluna devam edeceğini biliyordu. Gerekirse onsuz çalışacağını.

Karanlık kral Maeve'e baktı. O da bunu fark etmiş gibiydi.

Maeve'in siyah saçları çevresinden aktı. "Adarlan Kralı nerede? Onunla konuşacaklarımız var." Kraliçeden kızgın, amansız bir öfke yayıldı.

Aelin omuz silkti. "Bir yerlerde savaşıyordur. Muhtemelen seni düşünmeye tenezzül etmeden." Başını yana eğdi. "Sohbetin konusunu değiştirmek için ne de cesurca bir çaba Maeve." Erawan'e doğru döndü. "Şifacılar seni orada bekliyorlar. Doğruyu söylediğimi göreceksin. Fakat sanırım o zaman iş işten geçmiş olacak."

Şüphe. Erawan'in gözlerinde gerçekten şüphe vardı. Biraz da olsa şüphe kapısı aralanmıştı.

O kapı aralığını fırsata çevirmek de Yrene'e –Yrene ve diğerlerine– kalacaktı.

Bunu onlardan istemek, planlamak içine sinmemişti. Başka hiç kimseyi bunun içine çekmeyi de.

Fakat onlara güveniyordu. Yrene ve dostlarına. Onların görevlerini yerine getireceğine güveni tamdı. Kendisi gittiğinde. Onlara güveniyordu.

Maeve öne çıktı. "Umarım şu son birkaç dakikada epey keyif almışsındır." Bembeyaz dişlerini gösterdi. O soğuk zarafetinden hiçbir iz kalmamıştı. Erawan buna şaşırmış gibiydi... Bir kez daha duraksadı. Aelin'ın sözleri etkili olmuş gibi. "Zırvalıkların seni eğlendirmiştir umarım."

Maeve bir elini öne uzattı. Avucunda karanlık bir hortum gibi dönmeye başladı. "Korkarım olanları izleyecek hiçbir tanrı kalmadı. Sana yardım edecek tanrılar da kalmadı Aelin Galathynius."

Aelin gülümserken Goldryn daha da parladı. "Ben bir tanrıyım."

Sonra onlara saldırdı.

Maeve ve Erawan geldiklerinde Rowan demir parçasını omzundan çıkarmıştı. Aelin onlarla Orynth duvarlarının önünde buluşmaya gittiğinde.

Rowan'ın büyüsü damarlarında sönmüşse de kanayan koluna elini bastırıp güney kapısına koştu. Sonra gücüyle yarasını iyileştirmek için çabaladı.

İki ucu –ağır ağır– birleşen eti yanıyordu. İyileşme fazla yavaştı.

Fakat şekil değiştirse de yaralı kanadıyla uçamayacaktı. Yuvası olacak şehirde bir bloktan diğerine geçerek güney kapısına koştu.

Ona ulaşması gerekiyordu.

Mazgallı siperlerden gelen bir uyarı haykırışıyla içgüdüsel olarak kalkanını kaldırdı. Tam da o anda bir kuşatma merdiveni tepesindeki duvarla buluştu.

Morath piyadeleri duvara akın ettiler. Hakanlık askerleri ve Bela savaşçılarının onları bekleyen kılıçlarıyla buluştular. Sayıları çok fazlaydı.

Tepelerinde Demirdişler, Crochan'lerle çarpışıyordu. Demirdişler çok sayıda Morath askerini taşıyor, sokaklardaki mazgallı siperlere indiriyorlardı.

İnsanlar çığlık atıyorlardı. Şehrin daha da içlerine doğru. Çığlıklar atıyor, kaçıyorlardı.

Güney kapısına –Aelin'a– sadece birkaç blok kalmıştı.

Fakat...o dehşet ve acı çığlıkları devam ediyordu. Aileler. Çocuklar.

Yuva. Burası onun yuvası olacaktı. Aelin yanında olduktan sonra şimdiden olmuş da sayılırdı. Bu şehri koruyacaktı.

Rowan kılıcını ve savaş baltasını çekti.

Duvarların ötesinde şehri altın sarısına boyayan bir ateş parlaması oldu. Aelin'ın bir parça kordan fazlasına sahip olması mümkün değildi. Erawan ve Maeve'e karşı şimdiden ölmüş olmalıydı. Fakat Aelin'ın alevi hâlâ büyüyordu. Eş bağı hâlâ kuvvetliydi.

Rowan'ın yanında beyaz bir ışık parladı. Sonra Fenrys belirdi. Üzeri kanla kaplıydı. Duvarların üzerine akan askerlere hırladı. Askerlerden biri ona yaklaştı. Güçlü peçesini bir kez savurması askeri parçalamaya yetti

Sonra...siyah bir rüzgâr esti. Lorcan.

Kısa bir an için durdular. Her iki erkek ona soran gözlerle baktı. Aelin'ın nerede olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Planın ne olduğunu.

Duvarların ötesinden bir başka alev parlaması geldi.

Fakat şehirdeki masumların çığlıkları... Aelin bunun için onu asla affetmeyecekti. Tabii Rowan hayatta kalırsa.

Böylece Rowan silahlarını doğrulttu. Çığlığa doğru döndü. Duvarlardan akan askerlere bakıp "Kraliçemize ve bu saray meclisine bir yemin ettik," diye hırladı. "Yeminimizi bozmayacağız."

Şehir kapılarının önünde savaşan, diyarın en büyük güçlerinin üçü bile etraflarındaki savaşı durdurmaya yetmiyordu.

Morath saldırısı çığ gibiydi. Bitkin düşen hakanlık ordusu onlarla yüzleşmek için bir kez daha döndü. Ortaya çıkan yeni korkunç yaratıklarla, dişlerini birbirine vuran ve uluyan canavarlarla, tepelerde süzülen ilkenlerle yüzleşmek için. Henüz ortada Valg prenseslerinden hiçbir işaret yoktu. Fakat Elide onların orada olduğunu biliyordu. Morath en karanlık çukurlarını bu son yıkım için boşaltmıştı.

Ve ovada, kapıların önünde, ateş ve çöken gece karanlığından da siyah bir karanlık savaşıyordu.

Elide nereye bakacağını bilmiyordu: Ordular arasındaki savaşa mı yoksa Maeve, Erawan ve Aelin arasındaki mücadeleye mi?

Yrene yanında kalmıştı. Lord Darrow, Lysandra ve Evangeline olup bitenleri onlarla izliyorlardı.

Bir ışık parlaması. Sonra ona karşılık veren bir karanlık dalgası.

Aelin, Maeve ve Erawan arasında mekik dokuyan azgın bir hortum gibiydi. Mücadele hızlı ve ölümcüldü.

Aelin'ın hiç gücü kalmamıştı. Wyrd kapısı o gücü ondan koparıp almadan önce Aelin onlardan biriyle karşı karşıya gelip zafer kazanabilirdi. Fakat eski gücünden eser yokken ve kalan gücünü bu muharebe sahasında kullanmışken...

Maeve ve Erawan bilmiyorlardı.

Aelin'ın sadece onların saldırılarını savuşturduğunu, kendisinin saldırmadığını bilmiyorlardı. Bu uzadıkça uzayan dansın gösteri olmadığını, başından beri amacının dostlarına zaman kazandırmak olduğunu bilmiyorlardı.

Duvarların ötesindeki karanlıkta askerler art arda ölüyorlardı. Şehirde, kuşatma merdivenleri mazgallı siperleri aşarken Morath, Orynth'in içine akın ediyordu.

Yine de Aelin, Erawan ve Maeve'e karşı kapıyı koruyordu. Onların şehre bir adım daha atmalarına izin vermiyordu. Aelin Galathynius'un Terrasen için son fedakârlığıydı bu.

Aelin'ın yapacak hiçbir şeyi kalmadığını anladıklarında her şey bitecekti. Bu sığ güç alışverişinin onlara hissettirdiği bir haz varsa o da kaybolacaktı.

Diğerleri neredeydi? Rowan, Lorcan, Dorian neredeydiler? Ya da Fenrys ve Gavriel? Neredeydiler? Yoksa şehrin kapılarının ötesinde neler olup bittiğini bilmiyorlar mıydı?

Lysandra derin nefesler alamıyordu. Hiçbir şey... Şekil değiştiren onlara karşı hiçbir şey yapamıyordu. Aelin'a yardım elini uzatması ise Erawan ve Maeve'in kraliçenin onları kandırdığını anlamasına yol açabilirdi.

Elide'ın omzundan o nazik ses gelmiyordu. Artık gelmiyordu. Bir daha asla o fısıltılı, bilge ses ona kılavuzluk etmeyecekti.

Gör. Anneith ona hep böyle fısıldadı. *Gör.*

Elide muharebe meydanına, şehre, Valg hükümdarlarıyla savaşan kraliçeye göz gezdirdi.

Aelin hiçbir şeyi nedensiz yere yapmazdı. Oraya onlara zaman kazandırmak için gitmişti. Valg hükümdarlarını biraz olsun yormak için. Fakat Aelin onları yenemezdi.

Bunu yapabilecek tek kişi vardı.

Elide'ın gözleri Yrene'e çevrildi. Aelin'ı izleyen şifacının yüzü kireç kesilmişti.

Kraliçe ondan bunu asla istemezdi. Asla onlardan, Yrene'den istemezdi.

Fakat bir yol açabilirdi. Yrene'in isterse kullanabilmesi için.

Onun bakışını fark eden Yrene gözlerini savaştan ayırdı. "Ne var?"

Elide, Lysandra'ya baktı. Sonra da şehir duvarlarına, o duvarlardaki buz ve alev parlamalarına.

Ne yapmaları gerektiğini gördü.

YÜZ ON BİRİNCİ BÖLÜM

Nesryn ilken'lerin geleceklerini öngörmemişti. Birkaç düzinesinin bile ne korkunç bir güç olabileceğini...

Çevik ve amansız ilken'ler Morath'in kalabalık saflarının üzerinde uçuyorlardı. Çöken gece karanlığı kadar kara ve ruk'larla çatışmak için fazlasıyla hevesliydiler.

Sartaq bulabildikleri tüm ateşli okları atmaları emrini vermişti. Oklardan birinin sıcağı parmaklarını dağlarken Nesryn kaynayan karanlığın içinden bir hedef seçip okunu gönderdi.

Alev gecenin içine bir mızrak gibi fırladı. Bir Darghan atını parçalamaya hazırlanan bir ilken'e saplandı. Ok hedefini bulurken ilken'in tiz çığlığı Nesryn'in kulaklarına ulaştı. Darghan binicisinin *sulde*'sini derinlere saplamasıyla ilken'in çığlığı kesildi. Şanslı, cesurca bir darbe.

Darghan binicisi düşerken Nesryn bir başka oka ve malzemelere uzandı.

Ölmemişti. İlken ölmemişti. Sadece ölü taklidi yapıyordu. Güzel atın acı çığlığı geceyi bölerken pençeler göğsünü yırtıp açtı. İkinci bir pençe darbesiyle binicinin göğsü parçalandı.

Nesryn ok başına sarılı yağlı kumaşı ateşe vermek için alelacele çakmaktaşına uzandı.

İlken'ler muharebe meydanının dört bir yanında saldırıyorlardı. Hem atların hem ruk'ların sırtındaki biniciler düştüler.

Muharebe meydanının gerisinde görkemli bir giriş yapmayı, onlardan geriye kalanları yok etmeyi bekliyormuş gibi duran yeni tür bir karanlık vardı.

Valg prensesleri. Yeni, *kharankui* bedenleri içinde. Erawan'in son sürprizi.

Nesryn nişan alıp okunu attı. Gözleri Sartaq'ı aradı. Prens bir rukhin birliğini düşman hatlarının derinlerine götürüyordu. Çevresinde hırpalanmış bir Borte, Falkan ve Yeran vardı.

Ümitsiz, son bir hücum.

İçlerinden yerde ve havada olan hiçbirinin muhtemelen sağ çıkamayacağı son bir hücum.

Yrene'in nefesi boğazına takılmıştı. Kalp atışları tüm bedeninde işittiği çılgın bir ritimle atıyordu. Yine de kapılacağını düşündüğü korku henüz ona hâkim olamamıştı.

Lysandra ruk formunda şehir duvarlarına Yrene ve Elide'ın çabucak sırtından atlayabilecekleri kadar dengeli bir şekilde indi. Tam da Chaol ve Dorian'ın savaştığı yere indiler. Valg'leri duvarlardan uzak tutmak için çaresizce çabalıyorlardı.

Endişelerinin en küçüğü buydu. Zira ilken'ler art arda canlar alarak onlara yaklaşıyorlardı.

Silba'ya dua etme zamanıydı.

Onları ilk gören Chaol oldu. Gözleri saf dehşetle parladı. *"Şatoya dön."*

Yrene emre uymadı. Dorian arkasına dönerken krala "Size ihtiyacımız var majesteleri," dedi.

Chaol duvardan ayrıldı. Ayakları çok aksıyordu. *"Şatoya dön."*

Yrene bir kez daha ona aldırış etmedi. Karşısındaki Valg'i biçen ve iblisi duvara çarptıktan sonra Yrene'in yanına koşan Dorian da öyle. "Mesele nedir?"

Elide güney kapısına işaret etti. Saldıran karanlığın arasındaki ateşe.

Dorian'ın kan bulaşmış yüzü kireç kesildi. "Hiç gücü kalmadı."

Dudakları gerilen Elide "Biliyoruz," dedi. "Bu yüzden size ihtiyacımız var."

Chaol planın ne olduğunu kralından önce fark etmiş olmalıydı. Çünkü kocası ona doğru döndü. Kalkanı ve kılıcı belinin iki yanından sarkıyordu. "Bunu yapamazsın."

Elide hızla, kısaca pervasızca ve çılgınca fikri açıkladı. Perranth leydisinin fikrini.

Yrene titrememek için kendisini zorladı. Gerçekten bunu yapmak üzere olduklarını fark etmişti.

Elide şekil değiştirenin meşinimsi sırtına tırmanıp krala kendisini takip etmesi için el etti. Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Dorian hiç tereddüt etmemişti.

Chaol kılıcını ve kalkanını kanlı taşlara atıp Yrene'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir kez daha "Bunu yapamazsın," dedi. Sesi titriyordu. "Bunu *yapamazsın*."

Yrene ellerini Chaol'un ellerinin üzerine koyup alnını onun alnına yasladı. Ona sadece "Sen hayatımın neşesisin," dedi.

Kocası, can dostu gözlerini yumdu. Valg kanının ve metalin kötü kokusu Chaol'un üzerine sinmişti. Yine de bunların altında onun kendi kokusu vardı. Evin kokusu.

Nihayet Chaol gözlerini açtı. O gözlerin içindeki bronz çok canlıydı. Büsbütün canlı. Güvenle, anlayışla ve gururla doluydu.

Chaol "Gidip dünyayı kurtar Yrene," diye fısıldadı. Sonra Yrene'i alnından öptü.

Yrene o öpücüğün tenine nüfuz etmesini bekledi. Yrene'in cehenneme ve ötesine beraberinde taşıyacağı bir koruma, sevgi damgası.

Chaol, Elide'la şekil değiştirenin sırtında oturan Dorian'a doğru döndü. Kocasının yüzündeki sevginin yerini sert ve kararlı bir ifade aldı. Chaol sadece "Ona dikkat et," dedi. Yrene bunun Chaol'un kralına, onların kralına verip verebileceği belki de tek emir olduğunu fark etti.

Yrene, Chaol'u bu yüzden seviyordu. Bu yüzden rahmindeki bebeğin bir an olsun sevildiğinden şüphe etmeyeceğini biliyordu.

Dorian başını eğdi. "Hayatım pahasına." Ardından kral, Yrene'in Lysandra'nın sırtına binmesine yardım etti. "Aldığımız riske değmesi için elimizden gelen her şeyi yapalım."

Manon'ın aldığı her nefeste göğsü yanıyordu. Fakat Abraxos tereddütsüzce arbedenin içinden uçuyordu.

Çok. Sayıları çoktu.

Ve Morath'in sahneye yeni çıkardığı o yaratıklar, ilken'ler de aralarındaydı...

Çığlıklar ve kan gökleri doldurdu. Crochan'ler, Demirdişler ve ruk'lar –bunlar *ruk*'lardı– var olma savaşı veriyorlardı.

Aelin Galathynius'un getirdiği bir zafer ümidi varsa o da kayıp gidiyordu.

Manon ve Abraxos Demirdiş saflarını yarıp ilken'lerin ve piyadelerin üzerine dalarak onları parçaladılar. Rüzgârın Satırı Manon'ın elinde kurşun gibi ağırdı. Manon artık terini kandan ayırt edemez olmuştu.

Terrasen Kraliçesi gelmişti. Yanında bir orduyla. Yine de bu bile yeterli gelmeyecekti.

Lorcan, Maeve'in geldiğini biliyordu. Onun varlığını kemiklerinde hissediyordu. Dünyaya yayılan karanlık, korkunç bir şarkı. Bir Valg şarkısı.

Lorcan şehir duvarlarının epey aşağılarında çarpışıyordu. Whitethorn ve Fenrys yakınlardaydı. Aedion bir askeri indirip bir başkasına hücum ediyordu. Lorcan'in derin, amansız bir kederden kaynaklandığını bildiği bir gaddarlıkla.

Gavriel ölmüştü. Oğluna ve batı kapısındakilere kendilerini bir kez daha içeri kapatmaları fırsatını tanımak için.

Lorcan bu düşüncenin göğsünde yarattığı sızıyı bir kenara itti. Aslan'ın olmadığı gerçeğini. Sırada içlerinden hangisi vardı?

Duvarın ötesinde bir ışık parladı. Karanlık ışığı yuttu. Fazla hızlı ve kolayca.

Aelin delirmiş olmalıydı. Sadece Maeve'i değil, Erawan'i de alt edebileceğini düşünüyorsa büsbütün çıldırmış olmalıydı.

Fakat Rowan durdu. Lorcan hançerini iblisin yüzünün ortasına fırlatmasa, az kalsın bir Valg askeri onu biçecekti.

Lorcan ve Fenrys'e başını sallayan Rowan şekil değiştirip göz açıp kapayıncaya kadar duvarların üzerinde süzülen bir şahine dönüştü.

Lorcan, Fenrys'e baktı. Fey erkeğinin tüyleri diken diken olmuş-

Duvarların ötesindeki değişimin farkındaydı. Vakit gelmişti.

Fenrys "Bu işi birlikte bitireceğiz," diye hırladı. Sonra şekil değiştirdi. Mazgallı siperlerden aşağıdaki şehir sokaklarına atlayan beyaz bir kurt oldu. Kapıya doğru ilerleyen bir kurt.

Lorcan şatoya baktı. Kendisini izlediğinden emin olduğu Elide'a doğru.

Sessizce veda etti. Yüreğinde kalan her şeyi rüzgârla her şekilde kurtarıcısı olan kadına gönderdi.

Sonra Lorcan kapıya koştu. Arzu ettiği, ümit ettiği her şeyi tehdit eden karanlık kraliçeye doğru. Ümit etmeye nihayet başlayabilmişti. Bir yerlerde daha iyi bir şeyin, daha iyi *birinin* olduğunu fark etmişti.

Ve tüm bunları savunmak uğruna sonuna dek çarpışacaktı.

Bu bir danstı. Aelin'ın ömrü boyunca antrenmanını yaptığı bir dans.

Sadece kılıcının ve kalkanının hareketleri değil, Aelin dans partnerlerinin kimler olduğunu tekrar tekrar fark ederken her karanlık büyü saldırısında yüzünden eksik etmediği sırıtış da bu antrenmanın bir parçasıydı.

Onların bir adım öne çıktığı yerde Aelin bir ateş topu gönderiyordu. Şüphesinin fark edilmesine izin vermiyor, rakiplerini gönderdiği ateşin çoğunlukla renkten ve ışıktan ibaret olduğunu ayırt edebilecekleri düşüncesini aklının kıyısından bile geçirmiyordu.

Yine de karşısındakiler gönderdiği güçten kaçıyor, sakınıyorlardı.

Onun gücünün derinlerine uzanıp mutlaka geçekleştireceğini düşündükleri öldürücü darbeyi indirmesini bekliyorlardı.

Aelin'ın gücünün karanlığı bir kalkan gibi engellemesine, Goldryn'in elinde alevlenmesine rağmen Aelin yakında rakiplerinin gücünün baskın çıkacağının farkındaydı.

Anahtarlar artık yoktu. Dolayısıyla Ateş-Getiren de.

Maeve ve Erawan'ın Aelin'dan hiçbir çıkarları olmayacaktı. Köle yapmalarına bile gerek yoktu. Tabii ona işkence etmeye niyetlenmezlerse.

İki olasılık vardı. Ölüm ya da kölelik.

Fakat hiç anahtar olmayacaktı. Erawan'in daha fazla Wyrd taşı üretmesi ya da bedenlere girecek Valg'lerini bu dünyaya çağırması da mümkün olmayacaktı.

Aelin, Goldryn'le atıldı. Kılıcını Erawan'e doğrulturken kalkanını Maeve'e karşı kaldırdı. Sonra ikisinin iki yanına alevler göndererek onları birbirine yaklaştırdı.

Erawan alevi geri püskürtse de Maeve durdu. Bu sırada Aelin bir adım geriledi. Nefes nefese.

Kanın bakırımsı tadı Aelin'ın ağzına doldu. Yaklaşan tükenmişliğin habercisiydi bu.

Maeve, Aelin'ın alevinin karların arasında hışırdayışını, karı Theralis'in kuru çimleri gözükene dek eritişini izledi. Sıcak aylarda dalgalı yeşil denizi olan yer şimdi çamurlu, kanla ıslanmış, harap haldeydi.

Maeve "Demek bir tanrısın?" dedi. "Oysa hiç de bizi yok etmek istermiş gibi görünmüyorsun."

Aelin nefes nefese "Sembollerin gücü vardır," dedi. Goldryn'i elinde çevirirken gülümsedi. Alev havada tısladı. "Hemen işinizi bitirirsem istediğim etkiyi yaratamam." Aelin içindeki tüm çalımı ve kibri ortaya döküp Erawan'e göz kırptı. "Görüyorsun ya, seni yormamı istiyor. Şatodaki o şifacılar işini kolayca bitirebilsin diye."

"Yeter." Maeve gücünü gönderdi. Aelin kalkanını kaldırıp saldırıyı savuşturdu.

Fakat kıl payıyla. Kalkana çarpan gücün etkisinin kemiklerine, kanına dalga dalga yayıldığını hissetti.

Aelin hemen Maeve'in üzerine bir alev kamçısı gönderdi. Karanlık kraliçe geri kaçtı. "Sadece bekle..." dedi Aelin. "Yakında seni tuzağa düşürecek."

Maeve "O bir yalancı ve budala," dedi. "Birlikte kendisini yenebileceğimizi bildiği için bizi birbirimize düşürmek istiyor." Bir kez daha o karanlık güç Maeve'in çevresinde birikti.

Karanlık kral o altın rengi, alev alev gözlerini Aelin'a dikip gülümsedi. "Öyle. Sen..."

Erawan sustu. O altın rengi gözler Aelin'ın üzerine çevrildi. Kapıların ve Aelin'ın arkasında kalan duvarın üzerine. Yükseklerde bir şeye.

Aelin bakmaya cesaret edemedi. Dikkatini onlardan uzun süre

ayırmaya. Ümit etmeye. Fakat Erawan'in gözlerindeki altın parıldadı. Öfkeyle ve belki bir nebze de korkuyla parladı.

Başını Maeve'e doğru çevirdi. "O şatoda şifacılar var."

"Elbette var," diye çıkıştı Maeve.

Erawan donakaldı. "Orada *yetenekli* şifacılar var. Güçle dolu şifacılar."

Aelin ağırbaşlı bir tavırla başını sallayıp "Dosdoğru Torre Cesme'den gelen şifacılar," dedi. "Sana söylediğim gibi."

Erawan, Maeve'e bakmakla yetindi. Sonra o şüphe pırıltısı bir kez daha belirdi.

Erawan, Aelin'a baktı. Onun ateşine, kılıcına. Başını eğdi.

Erawan, Maeve'e "Söyledikleri doğruysa kendini ölmüş bil," dedi.

Daha Aelin saldırmak için bir kor bile toplayamadan karanlık, bedenindeki kirişler meydanda olan bir şekil Erawan'in arkasından yaklaşıp onu yakaladı. Bir ilken.

Aelin gücünü onları yok etmeye harcamadı. Ilken'lerin büyüye karşı savunma güçleri buna engeldi. Ayrıca Maeve'in gözleri göklere, şehrin üzerine taşınan Erawan'e çevrilmişti.

İki Valg hükümdarı karşısında Aelin'ın şimdiye kadar ölmüş olması gerekirdi. Karşısında o dişi varken Aelin bunun hâlâ an meselesi olduğunun farkındaydı. Fakat Yrene, dostları Erawan'in işini bitirebilirse...

"O halde baş başa kaldık," dedi Maeve. Dudakları bir örümceğin gülümsemesiyle kıvrıldı. Orynth'e saldıran o dehşet verici yaratıkların gülümseyişiydi bu.

Aelin, Goldryn'i tekrar kaldırdı. "Tam da istediğim gibi," dedi. Gerçeği söylüyordu.

"Fakat sırrını biliyorum Ateşin Vârisi," diye şakıdı Maeve. Sonra bir kez daha saldırdı.

YÜZ ON İKİNCİ BÖLÜM

Orynth şatosunun en üstünde, aşağıdaki dünyaya bakan geniş balkonda şifacı gücünden bir parça daha gönderdi. Beyaz ışık geceyi dağlayıp kule taşlarına rahat bir nefes aldırdı. Bir deniz feneri, aşağıda Aelin Galathynius'la savaşan karanlık krala karşı bir meydan okuma gibi.

İşte buradayım. Güç gecenin içinde böyle şakıyordu. *İşte buradayım.*

Erawan yanıt verdi.

Öfkesi, nefreti rüzgârı doldurdu. Bir ilken'in uzun, ince uzuvlarında taşınırken elleri saf ışıkla parlayan genç şifacıya gülümsedi. Şimdiden kanının tadını alıyormuş gibi. Şifacının sunacağı şeyin yıkımının, ona lütfedilen yeteneğin tadını çıkarıyormuş gibi.

Erawan'in varlığı bile aşağıdaki şatodaki insanların çığlıklar atarak kaçmalarına yetti.

Ölümün ete kemiğe bürünmüş hali değil, daha da beteriydi. Neredeyse ölüm kadar kadim ve neredeyse ölüm kadar güçlü.

İlken kulenin üzerinde süzülüp Erawan'i balkonun taşlarına bıraktı. Erawan bir kedi zarafetiyle yere indi. Sırtını dikleştirirken pek de zorlanmış gibi bir hali yoktu.

Şifacıya gülümsedi.

"Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim," dedi Maeve. Karanlık gücü nefes nefese kalan Aelin'a dolandı. Aelin'ın sırtında derin bir

kramp başladı. Omurgasından aşağı, bacaklarına indi. "Anahtarları kapıya geri koyacak kadar aptal olacağını hiç düşünmemiştim. Bir zamanlar bana gösterdiğin o muhteşem gelecek tablosuna ne oldu Aelin? Bu şehirde sen, sana tapan ve ismini haykıran kalabalıklar. Önünde insanların eğilmeleri sana fazla yavan mı geldi yoksa?"

Aelin aldığı her nefeste hücum ediyor, Goldryn hâlâ parlak bir ışık yayıyordu.

Bırakacaktı Maeve konuşsun, şeytanca bir haz alsın ve saçmalasın. Kendisini toplaması, gücünün küçücük bir parçasını bile geri kazanması bir lütuftu. Erawan zokayı yutmuştu. İçine şüphe tohumu ekilmesine izin vermişti. Aelin, Erawan'in Yrene'in gücünü sezmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Sadece Yrene Towers'ın onunla karşılaşmaya hazır olması için dua ediyordu.

"Senin ve benim gerçekten eşit olacağımızı hep ümit etmiştim, bir şekilde," dedi Maeve. "Senin gücün doğasını Erawan'den daha iyi anlayacağını. O gücü kullanmanın ne anlam ifade ettiğini. Derinlerinde o kadar sıradan olmayı istemen ne de büyük bir hayal kırıklığı."

Kalkanın ağırlığı dayanılmaz olmuştu. Aelin, Erawan'in nereye gittiğini görmek için arkasına bakmaya cesaret edemedi. Onun ne yaptığına bakmaya. Yrene'in güç parlamasını hissetmişti. Bunun bir işaret, bir yem olduğunu ümit etme cüretini göstermişse de sonrasında hiçbir şey olmamıştı. Fakat o güç parlaması Erawan'i çekmişti. Bu da yeterliydi.

Maeve'i çevreleyen karanlık bir kez daha yılan gibi kıvrıldı. "Vaat Edilen Kraliçe yok artık," deyip cıkladı. "Artık tacı olan bir suikastçıdan fazlası değilsin. Sıradan birinin büyü gücüne sahip bir suikastçıdan fazlası da değilsin."

Ölümcül gücün ikiz kamçıları Aelin'a her iki yandan saldırdı.

Kalkanını kaldıran Aelin diğer koluyla Goldryn'in salladı. Güç saldırısını savuşturdu. Alevler parladı.

Kalkanın gücü fire verse de Goldryn sakince yanışını sürdürdü. Fakat Aelin hissediyordu. O tanıdık, sonu gelmez acıyı. Kendisini yiyip yutabilecek gölgeleri.

Gitgide bastırıyor, yaklaşıyorlardı. Aelin'ın gücünü yiyip bitiriyorlardı.

Maeve parlayan kılıca baktı. "Kılıcı gücünle kaplaman zekice. Şüphesiz her şeyini Wyrd kapısına teslim etmeden önce yaptın bunu."

Aelin nefes nefese "Geri dönmeme olasılığıma karşı bir önlem," dedi. "Valg'leri öldürmek için bir silah."

"Bunu göreceğiz." Maeve tekrar saldırdı. Tekrar.

Aelin'ı bir adım gerilemeye zorladı. Sonra bir adım daha. İkisiyle güney kapısı arasına çizdiği o görünmez çizgiye doğru. Maeve öne çıktı. Siyah saçları ve giysileri dalgalanıyordu. "Beni iki şeyden mahrum ettin Aelin Galathynius. Peşinde olduğum anahtarlardan." Aelin'ın üzerine bir güç kamçısı daha geldi. Bu kez Aelin'ın alevi saldırıyı güçbela savuşturdu. "Ve bana vaat edilen büyük düellodan."

Maeve gücünün sandığının kapağını açmış gibi karanlık güç bulutları fışkırırcasına yayıldı.

Aelin, Goldryn'i savurdu. Kılıcın içindeki ateş kararlı bir şekilde yansa da yeterli değildi. Aelin bir adım daha gerilerken o karanlık bulutlardan biri bacaklarına yapıştı.

Aelin gırtlağından kopan çığlığa engel olamadı. Düştü. Kalkanı buzlu çamura savruldu.

Aldığı eğitim sayesinde parmaklarını Aelin'dan ayırmadı.

Fakat dayanılmaz ve kıvrılarak sürünen o baskı başının içine nüfuz etmeye başladı.

"Uyan."

Çevresindeki her şey değişti. Karın yerini ateşin ışığı aldı. Zemin demir bir levhaya dönüştü.

"Uyan Aelin," diye fısıldadı Maeve. Aelin gözlerini kırpıştırdı. Kendisini o demir kutunun içinde buldu. Maeve kutunun açık kapağı üzerinde eğilmişti. Gülümsüyordu. "İşte buradayız," dedi Fey kraliçesi.

Fey değil. Valg. Maeve bir *Valg*'ti...

"Rüya görüyordun," dedi Maeve. Bir parmağını hâlâ Aelin'ın yüzünde olan maskenin üzerinde gezdirdi. "Öylesine tuhaf, hercai rüyalar görüyordun ki Aelin."

Hayır. Hayır. Yaşadıkları *gerçekti.* Başını bedenine bakabilecek kadar kaldırabildi. Değişime ve çok zayıf bedenine bakacak kadar. Yara izleri hâlâ üzerindeydi.

Hâlâ oradaydılar. Silinmemişlerdi. Teni yenilenmemişti.

Maeve "Senin için bu işi kolaylaştırabilirim," dedi. Aelin'ın saçlarını nazik, sevecen hareketlerle geriye attı. "Bana Wyrd anahtarlarının yerini söyle, kan yemini iç ve bu zincirler, bu maske, bu kutu... hepsi gitsin."

Aelin'i paramparça etmeye henüz başlamamışlardı. Hepsi bir rüyaydı. Bir tek uzun kâbus. Anahtarlar hâlâ bağlanmamış, Kilit hâlâ dövülmemişti. Buraya gemiyle yolculuk ederlerken gördüğü bir rüyadan ibaretti her şey. Burası her neresi ise.

"E, ne diyorsun yeğenim? Kendini kurtaracak, bana boyun eğecek misin?"

Sen boyun eğmezsin.

Aelin gözlerini kırptı.

Maeve sesli düşünür gibi "Böylesi daha kolay, değil mi?" dedi. Kollarını tabutun kenarına dayadı. "Burada kalmak. Böylece korkunç seçimler yapmak zorunda kalmayacaksın. Diğerlerinin yükü paylaşmasına izin vermek zorunda kalmayacaksın. Bu yükün bedelini ödemelerine." Belli belirsiz bir gülümseme. "İçinde bir yerlerde seni huzursuz eden bu. O *özgür olma* arzusu."

Özgürlük... Aelin özgürlüğü tatmıştı. Değil mi?

"En çok koktuğun ne ben ne Erawan ne de anahtarlar. En çok korktuğun bu. Tacının, gücünün yükünden kurtulma arzunun seni yiyip bitirmesi. Kendi özüne yabancı olana dek seni canından bezdirmesi." Gülümsemesi daha da yayvanlaştı. "Seni bu dertten kurtarmak istiyorum. Benimle hiç hayal etmediğin bir şekilde özgür olabilirsin Aelin. Yemin ederim."

Bir yemin. Aelin bir yemin etmişti. Terrasen'e. Nehemia'ya. Rowan'a.

Aelin gözlerini yumup zihnini tepesinde dikilen kraliçeye, maskeye, zincirlere ve demir kutuya kapattı.

Gerçek değil.

Gerçek değildi bu.

Değil miydi?

"Yorgun olduğunu biliyorum," dedi Maeve. Nazikçe, tatlı dille. "Hep kendinden verdin, hep ve yine de yetmedi. Onlar asla yetinemeyecek, öyle değil mi?"

Doğruydu. Aelin'ın yaptığı, yapacağı hiçbir şey yetmeyecekti. Terrasen'i kurtarsa, Erilea'yı kurtarsa da daha fazlasını vermesi, daha çoğunu yapması gerekecekti. Bunun ağırlığı şimdiden onu eziyordu.

"Cairn," dedi Maeve.

Yakınlardan ağır adımların sesi geldi. Taşa sürten ayaklar.

Aelin titremeye başladı. Kontrolsüz, beklenmedik titreme. O yürüyüşü tanıyordu, o...

Cairn'in nefret dolu, sırıtan yüzü Maeve'in yanında belirdi. İkisi Aelin'ı incelemeye başladı. "Nasıl başlasak majesteleri?"

Aelin, Cairn'den daha önce de bu sözleri işitmişti. Aralarındaki bu dans defalarca gerçekleşmişti. Boğazına safra yürüdü. Titremeleri sona ermiyordu. Aelin, Cairn'in ne yapacağını; nasıl başlayacağını biliyordu. Aelin acının fısıltısını durmaksızın hissedecekti.

Cairn bir elini tabutun kenarında gezdirdi. "Bir yanını yıldırdım, öyle değil mi?"

Sana Elentiya adını veriyorum, "Yılmayan Ruh."

Aelin metal kaplı parmaklarını avucunda gezdirdi. Bir yara izinin olması gereken yerde. O izin hâlâ olduğu yerde. Hep kalacağı yerde. Her ne kadar Aelin o izi göremese de.

Nehemia... Nehemia. Eyllwe için her şeyini veren Nehemia. Buna rağmen...

Buna rağmen Nehemia seçimlerinin yükünü üzerinde hissetmişti. Yine de yüklerinden kurtulmak istemişti.

Bu onu zayıflatmamıştı. Biraz olsun.

Cairn, Aelin'ın zincirlenmiş bedenine göz gezdirdi. Nereden başlayacağının hesabını yapıyordu. Alacağı hazzın beklentisiyle daha sesli nefes almaya başladı.

Aelin ellerini yumruk yaptı. Demir gıcırdadı.

Yılmayan ruh.

Sen boyun eğmezsin.

Aelin buna tekrar göğüs gerecekti. Gerektiğinde. Yapacaktı. Gaddarca saatlere ve acının her zerresine göğüs gerecekti.

Ve canı yanacaktı. Çığlık atacak fakat bununla yüzleşecekti. Bundan sağ çıkacaktı.

Arobynn onu yıldıramamıştı. Endovier da.

Bu varlığı dünyaya hakaret olan yaratığın bunu yapmasına izin vermeyecekti.

Titremeleri azaldı. Bedeni donakaldı. Bekledi.

Maeve ona göz kırptı. Sadece bir kez.

Aelin bir nefes aldı. Keskin ve soğuk.

Bitsin istemiyordu. Hiçbiri.

Cairn rüzgâra karışıp kayboldu. Sonra da zincirler onunla birlikte yok oldu. Aelin tabutun içinde sırtını doğrulttu. Maeve bir adım geriledi. Aelin son derece ustalıkla dokunmuş illüzyonu inceledi. Maltızları ve tavandan sarkan kancasıyla odayı inceledi. Taş sunağı. Açık kapıyı ve ötesindeki nehrin kükreyişini.

Kendisini bakmaya zorladı. O acı ve ümitsizlik mekânıyla yüzleşmeye. Burası onda hep bir iz, bir leke bırakacak olsa da bu yerin onu tanımlamasına izin vermeyecekti. Onunki bir karanlık öyküsü değildi. Öyküsü bu olmayacaktı. Bu yeri, bu korkuyu bir parçası yapacaksa da tüm öyküsü bundan ibaret olmayacaktı. *Onun* öyküsü bu olmayacaktı.

Maeve sadece "Nasıl?" diye sordu.

Aelin ötelerindeki bir dünyanın, muharebe meydanının kızıştığını biliyordu. Fakat o taş odada oyalanmayı seçti. Demir tabuttan çıktı.

Maeve ona sadece gözlerini dikti.

İçinde kalan korları parlayan Aelin "Bunu yapmaman gerektiğini bilmen gerekirdi," dedi. "Sen, tutsaklıktan korkup ondan sakınmak için her şeyi yapan sen. Beni tuzağa düşürmekten daha iyisini düşünmeliydin. Bir yolunu bulacağımı bilmeliydin."

Maeve bir kez daha "Nasıl," diye sordu. "Nasıl oldu da iraden kırılmadı?"

"Çünkü korkmuyorum," dedi Aelin. "Erawan'den ve onun kardeşlerinden korkman seni mahvetti. Tabii geriye yok etmeye değer bir şeyler kaldıysa."

Maeve tısladı. Aelin kıkırdadı. "Tabii bir de Brannon'dan korkman var. Benden. Bak sonuçları ne oldu." Aelin eliyle odaya, odanın ötesindeki dünyaya işaret etti. "Sana Doranelle'den geri kalan sadece bu olacak. Bu illüzyon."

Maeve'in gücü odada gürledi. Aelin'ın dudakları gerildi. "Eşimi

incittin. Kendisini onun eşi olduğuna inandırdığın kadını incittin. O kadını öldürüp eşimin iradesini kırdın."

Maeve hafifçe gülümsedi. "Evet ve bunu yaparken her anından keyif aldım."

Aelin kraliçenin gülümsemesine aynı şekilde bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sana Eyllwe'deki o sahilde söylediklerimi unuttun mu?"

Maeve sadece bir kez daha ona bakıp gözlerini kırpıştırınca Aelin saldırdı. Bir ateş kalkanı saldırısıyla Maeve'i yana çekilmeye zorladı. Ardından mavi alevden bir mızrak fırlattı.

Maeve saldırıyı bir karalık güç duvarıyla karşılasa da Aelin saldırmaya devam ederek tekrar tekrar darbeler indirdi. Aralarında Maeve'e Eyllwe'de söylediği o sözler çınlıyordu: *Seni öldüreceğim.* Ve bunu yapacaktı da. Maeve'in yaptıklarının karşılığı olarak. Kendisine, Rowan'a, Lyria'ya, Fenrys'e, Connall'a ve daha birçoklarına yaptıklarından dolayı onu insanların hafızalarından silecekti.

Goldryn'in yeniden elinde bitmesi için düşünmesi yetti. Kılıç bir alevlerle parlıyordu.

Son nefesini de verse mücadele edecekti.

Maeve, Aelin'ın her darbesine karşılık verdi. Odada yanıyorlar, öfkeleri gitgide büyüyordu.

Sunak çatladı. Eridi. Tavandan sarkan kanca taşların üzerinde cızırdayan eriyik cevhere dönüştü. Aelin esaret günlerinde Fenrys'in görünmez bağlarla zincirlenmiş halde oturduğu köşeyi yok etti.

Ateşinin son korlarıyla tekrar tekrar canlanırken alnından boncuk boncuk terler dökülen Aelin, Maeve'e saldırdı.

Demir tabur ısınıp kızıla çaldı. Sadece burada, bu illüzyonun içinde mümkün olabilirdi bu.

Maeve bir kez daha Aelin'ı tuzağa düşürmeyi düşündü. Fakat bu kez kurtulan kişi kraliçe olmayacaktı.

Aelin çevresinde dönüp Maeve'i geri püskürttü. İçin için yanan tabuta. Adım adım onu tabuta doğru itti, sürdü. Karanlık odaya yayılıp Maeve'i hedef alan amansız ok yağmurunu kesti. Kraliçe omzunun üzerinden kendisini bekleyen akkor kadere baktı.

Maeve'in solan yüzü bir hayaleti andırıyordu. Aelin boğuk bir kahkaha atıp Goldryn'i doğrulttu. Gücünü son bir kez topladı.

Fakat gözüne bir hareket takıldı... Sağında.

Elide.

Elide orada dikiliyordu. Yüz çizgilerine dehşet kazınmıştı. Bir elini Aelin'ı uyarmak için uzattı. "İzle..."

Maeve, Perranth Leydisi'ne karanlık gücünü bir kırbaç gibi gönderdi.

Hayır...

Aelin öne atılırken ateş Elide'a yöneldi. O ölümcül darbeyi engellemek için.

Elleri Elide'ın bedeninden geçip dostu ortadan kaybolduğunda Aelin hatasını hemen fark etti.

Bir illüzyon. Aelin bir illüzyona kanıp kendisini saldırıya açık, savunmasız halde bırakmıştı...

Aelin yeniden Maeve'e doğru döndü. Alevler yeniden yükselse de iş işten geçmişti.

Gölgeden eller boğazına sarıldı. Yerinden kımıldatılamayacak, ebedi eller.

Aelin'ın beli geriye büküldü. O eller boğazını gitgide sıkarken biraz olsun nefes alabilmek için kendisini zorladı...

Oda eriyip yok oldu. Altındaki taşlar çamura ve kara dönerken nehrin kükremesinin yerini savaşın gürültüsü aldı. Bir illüzyon bir gerçeklik arasında gidip geliyorlardı. Bir sıcak hava bir sert rüzgâr. Bir hayat bir kaçınılmaz ölüm.

Aelin ellerini ateşle sarıp boğazına dolanan gölgeyi sökmeye çalıştı.

Maeve karşısında nefes nefese dikiliyor, giysileri uçuşuyordu. "Sana ne olacağını söyleyeyim Aelin Galathynius..."

Gölge bulutları Aelin'ın üzerine fırladı. Isırıyor, yırtıyorlardı. Hiçbir alev, hiçbir katıksız irade onları uzak tutamazdı. Gitgide Aelin'ı sıkarak nefesini çığlık atamayacağı kadar kestiler.

Aelin'ın ateşi sönmeye yüz tutmuştu.

"Bana kan yeminiyle bağlanacaksın. Sonra sen ve ben yol açtığın bu karmaşayı gidereceğiz. Sen ve Adarlan Kralı yaptığınız yanlışları düzelteceksiniz. Artık Ateş-Getiren olmayabilirsin. Yine de işime yarayacaksın."

Kar taşıyan bir rüzgâr Aelin'ı yalayıp geçti. *Hayır.*

Aelin'ın arkasından bir başka ışık parlaması gelmesiyle Maeve duraksadı.

Gölgelerin daha da sıkıştıdığı Aelin bir kez daha başını geriye attı. İçinden sessiz bir çığlık koptu.

"Kendine neden bunu kabullenmeye razı geleceğini düşündüğümü sorabilirsin. Sana karşı elimde ne olduğunu da." Pes bir gülümseme. "Korumaya çalıştığın o şeyler... Bana karşı gelirsen onları yok edeceğim. Senin için en kıymetli olan şeyleri. Bunu yaptığımda önümde diz çökeceksin."

Hayır, *hayır*...

Maeve'den dalga dalga karanlık yayılırken Aelin'ın görüşü bulanıklaştı.

Buzlu rüzgârdan kopan bir dalga karanlığı geriye savurdu.

Bu da Aelin'ın bir nefes almasına yetti. Başını kaldırıp kendisine uzanan dövmeli eli görmesine. Kendisine uzanan, ayağa kalkmasını isteyen o eli. Rowan.

Rowan'ın arkasında iki kişi daha belirdi. Lorcan ve kurt formundaki Fenrys.

Mistward'da ona yardım etmeyen fakat şimdi bunu yapan takım.

Rowan Aelin'a ayağa kalkması için kararlı bir şekilde uzatmaya devam etti. Bir yandan da gözlerini Maeve'den ayırmadan dişlerini aralayıp hırladı.

Fakat ilk saldırı Fenrys'ten geldi. Bu anı, bu fırsatı bekleyen Fenrys'ten.

Dişlerini aralayan, tüyleri kabaran Fenrys, Maeve'in üzerine, dosdoğru onun soluk renkli boğazına atıldı.

Aelin mücadele ederken Rowan haykırarak uyarıda bulundu. Fakat artık çok geçti.

Kendisini öç alma arzusuna, öfkesine kaptıran beyaz kurt Maeve'in üzerine sıçradı.

Bir karanlık kamçısı üzerine yürüdü.

Fenrys'in yere düşmeden önce ağzından çıkan acı dolu ciyaklaması Aelin'ın kemiklerinde yankılandı. Yaradan kan sızıyordu. Yüzünde derin bir kesik vardı.

Her şey çok çabuk gerçekleşmişti. Göz kırpacak kadar kısa sürede.

Rowan'ın ve Lorcan'in güçleri canlanıp saldırıya hazırlandı. Fenrys doğruldu. Karanlık bir kez daha onun üzerine çullandı. Yüzünü kesti. Maeve tam olarak nereye saldıracağını biliyormuş gibi.

Fenrys bir kez daha yere yığıldı. Kanı kara karıştı. Bir ışık parlamasıyla Fey formuna döndü. Maeve'in onun yüzüne yaptığı...

Hayır. *Hayır*...

Aelin kısık bir sesle *"Kaç,"* diyecek kadar nefes alabildi.

O zaman Rowan ona baktı. Ondan gelen uyarıya.

Tam da Maeve bir kez daha saldırdığında.

Maeve gücünü saklıyormuş, onları bekliyormuş gibi. Bunu bekliyormuş gibi.

Bir karanlık dalgası eşini sardı. Lorcan ve Fenrys'i de.

Büyüleri parlayıp bulutların gerisindeki şimşekler gibi karanlığı aydınlattı. Fakat bu onları Maeve'in cenderesinden kurtaramadı. Buz ve rüzgâr o karanlıklar tekrar tekrar çarpıştı. Amansız, hesaplanmış saldırılar.

Maeve'in gücü büyüdü. Buz ve rüzgâr durdu. Karanlığın içindeki diğer büyü durdu. Yutulmuşçasına. Sonra çığlıklar atmaya başladılar.

Rowan çığlık atmaya başladı.

YÜZ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yaklaşan Erawan nefes nefeseydi. "Şifacı," diye fısıldadı. Uğursuz gücü kara aurasından yayılıyordu.

Şifacı bir adım gerileyip balkon tırabzanına yaklaştı. Karanlık kral onun peşinden gitti. Uzun zamandır peşinde koştuğu avına yaklaşan bir yırtıcı gibi.

"Seni ne kadar uzun zamandır aradığımı biliyor musun?" Rüzgâr altın sarısı saçlarını dalgalandırdı. "Neler yapabileceğinin farkında mısın acaba?"

Şifacı duraksadı. Arkasındaki balkon tırabzanına çarptı. Tırabzanın ötesinde dipsiz, korkunç bir uçurum vardı.

"Anahtarları bizim aldığımızı nereden çıkarıyorsunuz ki?" Nefret dolu, korkunç bir gülümseme. "Benim dünyamda da senin türün var. Onlar bize şifa dağıtmıyor, onlar bizim için cellatlar. Ölüm bakireleri. Hem iyileştirmeye hem hasta etmeye muktedir. Yaşamın dokusunun bağını çözebilen. Dünyaların dokusunun bağını." Erawan sırıttı. "Böylece türünüzü kaçırdık. Onları Wyrd kapısını çözmek için kullandık. Özündeki üç parçayı koparmak için Maeve bunu öğrenemedi. Asla öğrenmeyecek de." Her sözünden aldığı büyük keyifle kesik kesik nefes alıyor, her adımda daha da yaklaşıyordu. "Anahtarları kapıdan sökmek için hepsi gerekti. Türümün arasındaki tüm şifacılar. Fakat sen, senin yeteneklerinle... Bunu yeniden, tek başına yapabilirsin. Anahtarlar kapıya döndüğünde ise..." Bir kez daha gülümsedi. "Maeve seni öldürmeyi, yok etmeyi istediğimi düşündü. Küçük ateş kraliçen de öyle. Seni *bulmak* isteyebileceğimi aklına getiremedi. Maeve'den önce. Sana bir zarar gelmeden. Şimdi seni buldum... Seninle ne de çok eğleneceğiz Yrene Towers."

Bir adım daha yaklaştı. Daha fazla değil.

Erawan donakaldı. Hareket etmeye çalışsa da yapamadı.

Sonra balkondaki taşlara baktı. Üzerinden yürüyüp geçtiği kanlı işarete. Avına öyle odaklanmıştı ki işareti fark etmemişti.

Bir Wyrd işareti. Hapsetmek için. Tuzağa düşürmek için.

Genç şifacı Erawan'e gülümsedi. Şifacının ellerinin çevresindeki ışık sönerken gözleri altın renginden safir mavisine döndü. "Ben Yrene değilim."

Erawan başını göğe çevirirken Lysandra ruk formunda kulenin etrafında döndü. Bir süredir kulenin arkasında gizleniyordu. Pençelerinde Yrene'i tutuyordu. Erawan'in gücü canlansa da Yrene çoktan ışık yaymaya başlamıştı. Uzakta söken şafak kadar parlak bir ışık.

Lysandra pençelerini açıp Yrene'i nazikçe balkon taşlarına bıraktı. Dosdoğru Erawan'in üzerine çullanırken bedeni ışık saçıyordu.

Dorian yeniden kendi bedenine döndü. Ondan da şifa ışığı yayılıyordu. Gücünü Erawan'in hapseden Wyrd işaretinin çevresine ördü. Kule kapısı ardına kadar açıldı. Elide kapıdan dışarı uçarken Lysandra şekil değiştirip balkona bir hayalet leoparının sessiz ayaklarıyla indi.

Erawan gözünü nereye çevireceğini bilemiyor gibiydi. Dorian iyileştirici ışığıyla onun dengesini bozan bir darbe indirdi. Lysandra karanlık kralın üzerine çullanıp onu taşlara yapıştırdı. Elide elindeki Damaris'i Erawan'in karnına sapladı. Kılıç karnını delip Erawan'in altındaki taşların arasına girdi.

Erawan çığlık attı. Fakat çıkan ses Yrene yanan yıldızları andıran ellerini onun göğsüyle buluşturduğunda attığı çığlığın yanında bir hiç kaldı.

Dünya yavaşlayıp çarpıldı.

Fakat Yrene korkmuyordu.

Kendisinden taşıp Erawan'in içini dağlayan, kör edici beyaz ışıktan hiç mi hiç korkmuyordu.

Erawan başını geriye atıp tiz bir çığlık koparsa da Damaris yüzünden olduğu yerde kaldı. Kadim kılıç ona geçit vermedi.

Erawan'in karanlık gücü ayağa kalktı. Dünyayı yiyip yutacak bir dalga.

Yrene karanlığın ona dokunmasına izin vermedi. Hiçbirine dokunmasına.

Ümit.

Chaol, Yrene'in karnında taşıdığının ümit olduğunu söylemişti. Şimdi rahminde büyüyen ümit. Daha iyi bir gelecek, daha özgür bir dünya için.

On yıl önce bu kıtanın iki zıt ucundaki iki kadına rehberlik eden de ümit olmuştu. O bıçağı alıp Yrene'i diri diri yakmaya yeltenen askeri öldüren annesine rehberlik eden ümit. Hayatı pahasına genç bir vârise zaman kazandırmayı seçen Marion Lochan'e rehberlik eden de ümit.

Birbirlerini hiç tanımayan, dünyanın sıradan olduklarına hükmettiği iki kadın. Karanlığın karşısında ümidi seçen iki kadın. Josefin ve Marion.

Nihayetinde bu anı onlara sağlayan iki kadın. Bir gelecek kurma ümidini besleyen bu tek şansı onlara veren. Yrene onlar için korkuya kapılmadı. Karnındaki çocuk için korkuya kapılmadı. Chaol'la o çocuk için kuracakları dünyayı düşünerek hiç mi hiç korkmadı.

Tanrılar artık var olmayabilirlerdi. Silba da. Fakat Yrene o sıcak, nazik ellerin kendisine rehberlik ettiğine yemin edebilirdi. Debelenen Erawan'in göğsüne bastırdığı eller. Karanlık Yrene'i bin kara güneşin gücüyle parçalamaya çalışırken.

Yrene'in gücü tüm o karanlık güneşleri paramparça ediyordu.

Yırtıyor, ayırıyor, parçalıyor ve Erawan'in içine, o bedende kıvrılan solucana uzanıyordu.

Parazit. Yaşamla, güçle ve neşeyle beslenen o hastalık.

Uzaklardan, belli belirsiz farkında olduğu bir şey vardı. O da akkor bedeninden öğle güneşinden parlak bir ışık yayıldığıydı. Altındaki karanlık kralın onu ısıran, ışığını zehirlemeye çalışan yılanlarla dolu bir çukurdan fazlası olmadığını biliyordu.

Gücün bana işlemez, dedi Yrene. Parazitlerin en büyüğüne yuva o bedene.

Seni paramparça edeceğim, diye tısladı Erawan. *İşe de karnındaki o bebeğinden...*

Yrene'in tek düşüncesi gücünü daha da canlandırıp ışığını güçlendirmeye yetti.

Erawan çığlık attı.

Yaratımın ve yıkımın gücü. Yrene'in içindeki işte bu güçtü.

Yaşam veren. Dünyalar kuran. Yrene ağır ağır Erawan'i yaktı. Uzuvlarından başlayıp içe yöneldi. Büyüsü yavaşlamaya başladığında Yrene bir elini uzattı.

Avucu kesildiğinde acıyı hissetmedi. Sadece eliyle buluşan nasırlı elin baskısını hissetti.

Fakat Dorian Havilliard'ın ham büyüsü içine dolduğunda Yrene'in nefesi kesildi.

Nefesi kesildi ve Yrene yıldız ışığına; sıcağa, güce ve neşeye dönüştü.

Yrene'in gücü hayatın kendisiydi. Saf, hiç bozulmamış yaşam.

Bu güç Dorian'ın gücüyle buluştuğunda az kalsın Dorian'ı dize getirecekti. Dorian gücünü ona isteyerek ve memnuniyetle sunduğunda. Erawan karşılarında yüzükoyun, karnına saplanmış bir kılıçla yatarken.

İblis kral çığlık attı.

Memnun olmalıydı. Dorian o acıdan, o çığlıktan memnuniyet duymalıydı. Artık geleceği kesin olan o sondan.

Adarlan için, Sorscha için, Gavin ve Elena için. Hepsi için Dorian gücünün Yrene'in içinden akmasına izin verdi. Erawan debelendi. Gücü ayaklansa da aşılamaz bir ışık duvarına çarptı. Fakat Dorian ağzından "Onun adı," sözlerinin döküldüğünü fark etti.

Yrene kendi görevine odaklandığından dönüp ona bakmadı bile.

Erawan çığlıkları arasında Dorian'la göz göze geldi.

İblis kralın gözlerindeki nefret dünyayı yutmaya yeterdi. Dorian "Babamın adı," dedi. Sesi hiç titremedi. "O adı sen aldın."

Acınası, omurgasız bir adam, diye köpürdü Erawan. *Senin gibi...*

"Bana onun adını söyle. O adı bana geri ver."

Erawan çığlıkları arasında bir kahkaha attı. *Hayır.*

"Geri ver."

Yrene gözlerini ona çevirdi. Gözlerinde şüphe vardı. Büyüsü duraksadı. Kısa bir an için.

Erawan sıçradı. Gücü patladı.

Dorian, Erawan'in gücünü geri püskürtüp iblis kralın üzerine atıldı. Damaris'e uzandı.

Erawan'in tiz çığlığı şato taşlarını çatlatacak gibiydi. Dorian kılıcı daha da derine sokup çevirdi. Kılıcı bir kanal gibi kullanarak güçlerini içinden geçirdi.

Dişlerinin arasından nefes nefese *"Bana adını söyle,"* dedi. Diğer elini tutan Yrene fısıltıyla onu uyardı. Dorian onu güçbela işitti.

Erawan bir kez daha güldü. Güç onu dağlarken güçlükle nefes alıyordu.

Yrene alçak sesle "Bunun bir önemi var mı?" diye sordu.

Evet. Dorian sebebini bilmese de bunun önemli olduğunu düşünüyordu.

Babası Öte Dünya'dan, var olabileceği tüm diyarlardan silinmişti. Yine de ismi ona geri verilebilirdi. Borcu ödemek adına. Dorian'ın babasına bir parça huzur verebilmesi için.

Erawan'in gücü bir kez daha üzerlerine yürüdü. Dorian ve Yrene gücü geri püskürttüler.

Hemen. Hemen olmak zorundaydı.

"Bana onun adını söyle," diye hırıldadı Dorian.

Erawan ona gülümsedi. *Hayır.*

Yrene, Dorian'ı uyardı. "Dorian..." Yrene'in yüzünden terler akıyordu. Erawan'i daha fazla tutamayacaktı. Yrene'i tehlikeye atmak ise...

Dorian ikisinin güçlerini kılıçtan aşağı dalga dalga gönderdi. Damaris'in kabzası parladı.

"Söyle bana..."

Kendi adın.

Sözler ağzından çıkarken Erawan'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Damaris ondan o sözleri söküp alırken. Fakat Dorian'ın hayret ettiği kılıcın gücü değildi.

Babasının ismi...

Dorian.

Onun ismini ondan aldım, dedi Erawan. Damaris'in gücü altında sözcükler dilinden akarken Erawan kıvrandı. *Onu yok ettim. İs-*

mini yok ettim. Fakat bir kez anımsadı. Sadece bir kez. Sana ilk kez baktığında.

Dayanılmaz gerçek karşısında Dorian'ın yüzünden aşağı yaşlar süzüldü.

Belki de babası istemsizce ismini içinde saklamıştı. Erawan'e karşı son, küçük bir başkaldırı. Sonra da oğluna adını yine o başkaldırıyla vermişti. Bedeninin içindeki adamın gizli izi. Dorian'ın babası mücadeleyi hiç bırakmamıştı.

Dorian. Babasının adı. Dorian, Damaris'in kabzasını bıraktı.

Yrene yine kesik kesik nefes almaya başladı. Hemen... Hemen yapılmalıydı.

Karşısındaki Valg kralına rağmen Dorian'ın göğsünde bir ferahlama oldu. İçinde bir şey iyileşti.

Böylece gözyaşları büyülerinin sıcağı altında yanıp buharlaşan Dorian, Erawan'e "Hisarını yıktım," dedi. Vahşice gülümsedi. "Şimdi seni de yıkacağım."

Sonra Yrene'e başıyla işaret etti.

Erawan'in gözleri sıcak kömür parçaları gibi parladı. Yrene gücünü bir kez daha serbest bıraktı.

Erawan'in elinden hiçbir şey gelmedi. Yrene'in büyüsüne katılan ve o dünyalar kuran gücün içine dokunan ham büyüye karşı hiçbir şey yapamadı.

Tüm şehir, ova kör edici bir ışıkla kaplandı. Işık öyle parlaktı ki Elide ve Lysandra ellerini gözlerine siper etti. Hatta Dorian da gözlerini kapattı. Sonra Yrene onu gördü. Erawan'in özünde neyin yattığını.

İçerideki çarpık, nefret dolu yaratığı. Yaşlı ve öfkeli, ölüm kadar soluk. Solukluğu hiç günışığı görmeyecek kadar eksiksiz bir karanlıkta ezelden beri var oluşundan gelen.

Yrene'in ışığını hiç görmemiş olan. Şimdi onun ay beyazı, kadim etini yakan o ışığı.

Erawan kıvrandı. İçindeki bu yer her neresi ise oranın zemininde eğilip bükülerek.

Acınası, dedi Yrene sadece.

Altın rengi gözler alevlendi. Öfkeyle ve nefretle dolu gözler. Fakat Yrene sadece gülümsedi. Annesinin güzel yüzünü kalbine götürdü. Ona gösterdi.

Elide'ın annesinin yüzünü unutmamış olmasını diledi. Ona Marion Lochan'ide göstermek için.

Erawan'in doğrudan ya da dolaylı yoldan öldürdüğü, sonra dönüp arkasına bile bakmadığı iki kadın.

Kızları için sevgileri daha iyi bir geleceğe olan ümitleri Erawan'in sahip olabileceği her gücün ötesinde olan iki anne. Wyrd anahtarlarının gücünün ötesinde.

Ve hâlâ Erawan'in karşısında parıldayan, Erawan'e yaptığının farkında bile olmadığı hatayı gösteren o görüntü eşliğinde Yrene parmaklarını yumruk yaptı.

Erawan çığlık attı. Yrene parmaklarını sıktı. Uzaktan gerçek eliyle de aynısını yaptığını hissetti. Avuçlarına batan tırnaklarının verdiği acıyı hissetti. Erawan'in yakarışlarına, tehditlerine kulak asmadı. Sadece yumruğunu daha da sıktı. Daha da. Ta ki içinde sadece karanlık bir alev kalana kadar.

Ta ki yumruğunu son bir kez daha sıkana ve o karanlık alev sönene kadar.

Yrene'e düşüyormuş, yuvarlanıyormuş gibi geliyordu. Gerçekten de eli Dorian'ın elinden ayrıldı. Geriye devrilmesiyle bedeni Lysandra'nın kürkle kaplı bedeniyle buluştu.

Dorian teması tazelemek için Yrene'in eline uzansa da buna gerek kalmadı.

Ne onun ne de Yrene'in gücüne ihtiyaç vardı.

Altın rengi gözleri açık olan ve tepedeki gece göğüne boş boş bakan Erawan'in balkonun taşlarına yığılışından belliydi bu.

Erawan'in teninin griye dönmesinden, pörsüyüp çürümesinden belliydi.

İçeriden çürüyen bir yaşam.

Yrene bir elini karnına götürüp kısık bir sesle "Yak onu," dedi. Ona neşeli bir nabız, bir ışık kıvılcımı karşılık verdi.

Dorian tereddüt etmedi. Alevler sıçrayıp karşılarında çürüyen bedeni yuttu.

Onlara gerek yoktu.

Onlar daha Valg kralının giysilerini küle çevirmeye başlamadan Erawan eridi. Sarkık bir et yığını ve kırılgan kemikler.

Dorian onu yakmıştı.

Valg kralının küle dönüşünü sessizlik içinde izlediler.

Kule balkonunun üzerinde bir kış rüzgârı esti. O külleri çok uzaklara taşıdı.

YÜZ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O ölmüştü.

Aelin ölmüştü.

Cansız bedeni Orynth'in kapılarında kazığa oturtulmuş, saçları kafa derisine kadar budanmıştı.

Rowan kapıların önünde diz çöktü. Morath orduları onun yanından hızla geçti. Gerçek değildi bu. Olamazdı. Fakat güneş yüzünü ısıtıyor, ölümün kötü kokusu burnuna doluyordu.

Rowan dişlerini sıktı. Kendisini o yerden çıkmaya, uzaklaşmaya zorladı. Bu ayaklı kâbustan. Fakat o kâbus hiç değişmedi.

Bir el omzunu sıvazladı. Nazik, küçük bir el.

"Biliyorsun, bu derdi başına kendin açtın." Canlı bir kadın sesi.

Rowan o sesi tanıyordu. Asla da unutmayacaktı.

Lyria.

Lyria, Rowan'ın arkasında dikilip Aelin'a baktı. Üzerinde Maeve'in kapkara zırhı vardı. Kahverengi saçları zarif ve güzel yüzünü açıkta bırakacak şekilde arkadan bağlanmıştı. Eşi –aslında eş oldukları bir yalan olan eski eşi– sesli düşünür gibi "Sanırım onun başına da bu derdi sen açtın," dedi.

Ölü. Lyria ölmüştü. Hayatta kalması gereken Aelin'dı...

"Onu bana tercih edecektin demek?" dedi Lyria. Kestane rengi gözleri doldu. "Böyle bir erkek mi olacaktın sen?"

Rowan söyleyecek bir söz bulamıyordu. Açıklama, özür sözcüklerine ulaşamıyordu.

Aelin ölmüştü.

Rowan nefes alamıyordu. Almak da istemiyordu.

Connall ona sırıtıyordu. "Başıma gelen her şeyin sorumlusu sensin."

Doranelle'deki o verandada, bir daha hiç görmemeyi umduğu o sarayda, Fenrys boğazına yürüyen safrayla mücadele ediyordu. "Üzgünüm."

"Üzgünsün fakat bunu değiştirir miydin? İstediğini almak için vermeye niyetli olduğun kurban ben miydim?"

Fenrys başını iki yana salladı. Fakat bir anda o baş bir kurt başına döndü. Bir zamanlar gururla ve şiddetle sevdiği o beden. Bir kurt formu... Konuşamayan.

İkizi "İstediğim her şeyi sen aldın," dedi. *"Her şeyi.* Benim için yas tuttun mu acaba? Senin için bir önemi var mıydı ki?"

Fenrys'in ona, ikizine, söylemesi gereken; ona söylemeyi dilediği her şeyi söylemesi gerekirdi. Fakat o kurt dili insanların ve Fey'lerin dillerini konuşabilecek şekilde dönmüyordu. Ses yoktu. Fenrys'in hiç sesi yoktu.

"Senin yüzünden öldüm," diye fısıldadı Connall. "Senin yüzünden acı çektim. Bunu asla unutmayacağım."

Lütfen. Sözcük dilinde yandı. *Lütfen...*

Buna dayanamıyordu.

Rowan'ın orada diz çöküp çığlıklar atmasına.

Fenrys'in karanlık göğe bakıp hıçkırmasına. Ve Lorcan... Mutlak bir sessizlik içindeki Lorcan. Eşi benzeri görülmemiş bir dehşet karşısında gözleri boş bakan Lorcan.

Maeve kendi kendine mırıldandı. "Neler yapabileceğimi görüyor musun? Onları neyin savunmasız bıraktığını?"

Rowan daha da yüksek sesle haykırdı. Boynundaki kirişler şişti. Elindeki tüm güçle Maeve'le savaşıyordu.

Aelin buna dayanamıyordu. Katlanamıyordu.

Bu bir illüzyon ya da sahte bir rüya değildi. Bu, onların acıları... gerçekti.

Maeve'in Valg güçleri nihayet ortaya çıkmıştı. Valg prenslerinin sahip olduğu o aynı cehennemi güç. Aelin'ın göğüs gerdiği, aleviyle yendiği o güç. Fakat Aelin'ın onlara yardım etmekte kullanabileceği alevleri yoktu. Hiç yoktu.

Maeve "Pazarlık etmek için elinde hiçbir şey kalmadı," dedi. "Sadece kendin kaldın."

Her şeye razıydı fakat bu...

"Sen bir hiçsin."

Elide önünde dikiliyordu. Lorcan'in hiç görmediği bir şehrin, ona yuvalık etmesi gereken şehrin yüksek kuleleri ufukta ona el ediyordu. Rüzgâr Lorcan'in siyah saçlarını dalgalandırıyordu. Gözlerindeki ışık kadar soğuk bir rüzgâr.

"Piç olarak doğan bir hiç," dedi Elide. "Seninle adımı kirleteceğimi mi sanmıştın?"

Lorcan boğuk bir sesle "Eşim olabileceğini düşünüyorum," dedi.

Elide kıs kıs güldü. "Eş mi? Onca yaptıklarının ardından böyle bir sıfatı hak edeceğini de nereden çıkardın?"

Gerçek olamazdı bu... Gerçek değildi. Fakat Elide'in yüzündeki o soğukluk, o mesafe...

Bunu kendi eliyle kazanmıştı. Hak etmişti bunu.

Maeve onları süzdü. Geçmişte köle olan üç Fey erkeğini. Maeve'in zihinlerine dalga dalga yayılan karanlık gücünde, hatıralarında kaybolan. Sonra güldü. "Gavriel'a yazık oldu. En azından o asilce öldü."

Gavriel...

Maeve ona doğru döndü. "Bilmiyordun, değil mi?" Cıkladı. "Aslan artık kükremeyecek. Yavrusunu savunmasının karşılığı canı oldu."

Gavriel ölmüştü. Aelin, Maeve'in gerçeği söylediğini hissetti. Sözlerinin yüreğini dağlamasına izin verdi.

"Belli ki onu kurtaramadın," dedi Maeve. "Fakat onları kurtarabilirsin."

Fenrys çığlık attı. Rowan sustu. Yeşil gözleri boş bakıyordu. Her neye bakıyorsa gördükleri onu çığlıkların, gözyaşlarının ötesine taşımıştı.

Acı. Korkunç, hayal edilemez bir acı. Aelin'ın göğüs gerdiği türeden, belki daha da beter bir acı.

Yine de...

Aelin, Maeve'e tepki verecek zaman bırakmadı. Yanında, yerde duran Goldryn'i tutup kraliçeye fırlatırken ona başını çevirecek zaman bile vermedi.

Kılıç Maeve'i birkaç santim farkla ıskaladı. Valg kraliçesi yana çekilince kılıç kara saplandı. Saplandığı yerden buharlar çıktı. Hâlâ yanıyordu.

Aelin'ın tüm ihtiyacı olan buydu. Aelin ileri atıldı. Alevleri dört bir yana yayıldı. Fakat hedefleri Maeve değildi.

Alevler Rowan'la, Fenrys'le ve Lorcan'le buluştu. Omuzlarına çarptı. Sertçe, derine nüfuz ederek. Ateş onları yaktı. Damgaladı.

Aelin ölmüştü. O ölmüştü ve Rowan onu hüsrana uğratmıştı.

Lyria "Sen alçak bir Fey erkeğisin," dedi. Hâlâ Aelin'ın bedeninin sallandığı kapıyı inceliyordu. "Bunu hak ettin. Bana yapılanlardan sonra bunu hak ettin."

Aelin ölmüştü. Rowan bu dünyada yaşamak istemiyordu. Bir saniye daha.

Aelin ölmüştü ve Rowan...

Rowan'ın omzu seğirdi. Sonra da *yandı.* Biri o omzu damgalamış gibi. Demir bir çubukla. Bir alev. Rowan yere baktı. Fakat yara görmedi.

Lyria "Sevdiklerine sadece acı getiriyorsun," dedi.

Sözcükler uzaktı. O yanan yaranın gölgesinde kalmışlardı. Sıcak onu bir kez daha dağladı. Hayalet bir yara. Bir hatıra. Bir hatıra değil. Bir hatıra değil karanlığa, bir illüzyona atılmış bir cankurtaran halatı.

Bir çapa.

Geçmişte Rowan'ın da Aelin'a atıp onu Valg prensinin elinden kurtardığı çapa gibi.

Aelin.

Rowan ellerini iki yanında kıvırdı. Onun çektiği azabı bilen Aelin. Önüne huzurlu hayatların görüntüleri konulan ve buna rağmen Rowan'ı seçen Aelin. Onu olduğu gibi seçen. Her ikisinin de uğruna göğüs gerdikleri için. İllüzyonlar... Onlar birer illüzyondu.

Rowan dişlerini sıktı. Zihnine sarılan şeyi hissetti. Onu esir alan şeyi.

Ağzından pes bir hırıltı çıktı.

Maeve bunu yapmıştı. Daha önce de. Rowan'ın zihnine girmişti. Zihnini çarpıtıp ondan bu en hayati şeyi koparıp almıştı. *Aelin*'i.

Rowan onun Aelin'i yeniden almasına izin vermeyecekti.

Lorcan duyularını delip geçen damgaya; Elide'ın alaycı sözlerinin, çok arzuladığı fakat belki de asla göremeyeceği yuvasının, Perranth'in, ötesine kükredi.

Kükremesiyle dünya dalgalandı. Kara, karanlığa ve savaşa döndü. Ve Maeve karşılarında dikiliyordu. Soluk yüzü öfkeliydi.

Maeve'in gücü Lorcan'ın üzerine atıldı. Saldıran bir panter. Elide şimdi gösterişli bir yatakta uzanıyordu. Yıpranmış eli Lorcan'in eline uzanıyordu. Yaşlanmış, üzerinde izler olan, ince mavi damarların Doranelle'in çevresindeki nehirler gibi iç içe geçtiği bir el.

Ve yüzü... Siyah gözleri puslu bakıyordu. Kırışıklıkları derin, incelmiş saçları kar kadar beyazdı.

"Kaçamayacağın bir gerçek bu," dedi Elide. Sesi hırıltılıydı. "Başlarımızın üzerinde sallanan bir kılıç."

Ölüm döşeği. Bu yatak onun ölüm döşeğiydi. Elide'ın elini okşayan eli ise genç kalmıştı. Lorcan genç kalmıştı.

Safra boğazını kapladı. "Lütfen." Lorcan elini Elide'ın göğsüne koydu. O amansız hırıltıları durdurabilecekmiş gibi. Ona zayıf, zonklayan bir acı karşılık verdi.

Elide'ın nefesleri kulaklarında gıcırdıyordu. Lorcan bunu izleyemiyordu. Bunu...

Elini Elide'ın göğsüne daha da bastırdı. Oradaki acıya.

Hayat... Hayat acıydı. Hayat ve neşe. Acıdan *kaynaklanan* neşe.

Elide'ın yüzünü gördü. Her çizgide ve yaşını belli eden izde. Her

ak saçta. Yaşanmış bir hayat... Birlikte yaşanmış. O hayat son derece harika olduğu için ayrılığın verdiği acı.

Ötedeki karanlığın sisi dağılmaya başladı. Lorcan elini omzundaki yanan yaraya götürdü. Elide, Lorcan'i kahreden bir ses çıkararak öksürdü. Fakat Lorcan hepsini bağrına bastı. Her bir parçayı. Geleceğin sunabileceği her şeyi.

Onu korkutmuyordu bu.

Connall yine öldü. Sonra yine. Tekrar tekrar.

Verandanın zemininde uzanıyordu. Kanı aşağıdaki sisli nehre akıyordu.

Onun kaderi... Onun kaderi olmalıydı bu.

Verandanın kenarından yürüyüp kükreyen nehre girse oradan geçtiğini fark edecek biri çıkar mıydı? Silah arkadaşı atlasa nehir onun sonunu hızla getirir miydi?

O çabuk bir sonu hak etmiyordu. Yavaş, acımasızca bir ölümdü hak ettiği.

Kardeşine yaptığının karşılığı olan cezası, hak ettiği ödül. Onu gölgesinde bırakmaya razı geldiği hayat, gölgesinde kaldığını bilse de ışığı onunla paylaşmadığı hayat.

Şiddetli, aman vermez bir yanma hissi içine doldu. Biri omzunu bir ocağın içine sokmuş gibi. O bunu hak etmişti. Bağrına bastı.

Bunun onu yok edeceğini umarak.

Acı. Onlara vermekten en çok korktuğu, onları uzak tutmak için mücadele ettiği acı.

Yanık etlerinin kokusu burun deliklerini acıtıyordu. Maeve pes bir kahkaha attı. "O bir kalkan mıydı Aelin? Yoksa onları acınası hallerinden kurtarmaya mı çalışıyordun?"

Rowan onun yanında diz çöktüğünde her ne dehşet verici görüntüye bakıyorsa eli ona doğru seğirdi bir kenara attığı savaş baltasının kenarına sürterek.

Çam, kar ve bakırımsı kan kokuları birbirine karıştı. Rowan'ın avucu yarılmıştı.

Maeve "Buna epey bir zaman devam edebiliriz, anlıyorsun ya," dedi Maeve. "Orynth harabeye dönene dek."

Rowan boş gözlerle ileri baktı. Avucundan kara kanı akıyordu.

Parmakları kıvrıldı. Hafifçe.

Bir çağrı jesti. Maeve'in fark edemeyeceği kadar belirsiz. Aelin hariç kimsenin fark edemeyeceği kadar. Aralarındaki sessiz dil fark etmişti bunu. Varese'deki o tozlu ara sokakta karşılaştıkları andan beri bedenlerinin birbirleriyle konuştukları o dil.

Küçük bir başkaldırdı eylemi. Rowan'ın Maeve'e onun Doranelle'deki tahtının karşısında baş kaldırdığı gibi.

Fenrys bir daha hıçkırınca Maeve ona doğru baktı.

Aelin elini Rowan'ın savaş baltasının üzerinde gezdirdi. Acı bedeninde bir fısıltıydı.

Eşi titredi. Kendisini bir kez daha işgal eden zihinle mücadele ediyordu.

Maeve onlara doğru dönüp "Ne yazık," dedi. "Bu üstün Fey erkeklerinin hizmetimden ayrılmaları. Sırf birkaç damla gücü kalan bir kraliçeye bağlanmak uğruna."

Aelin, Rowan'ın elini tuttu.

İkisi arasında bir kapı açıldı. Rowan'a, Aelin'a geri açılan bir kapı.

Rowan'ın parmakları Aelin'ın parmaklarına dolandı.

Aelin alçak sesli bir kahkaha attı. "Büyü gücüm olmayabilir," dedi. "Fakat eşimin var."

O karanlık kapının diğer yanından saldırmayı bekleyen Rowan, Aelin'ı ayağa kaldırırken güçleri, ruhları birbirine kaynadı.

Rowan'ın büyüsünün gücü Maeve'i vurdu. Kadim ve öfkeli. Buz ve rüzgâr dağlayan bir aleve döndü.

Rowan'dan içine akan güç karşısında Aelin'ın kalbi coşuyor, kükrüyordu. Yanındaki eşi dimdik ayaktaydı. İradesi kırılamayacak kadar güçlüydü.

Rowan gülümsedi... Sert, vahşi ve hınzırca bir gülümseme. Rowan'ın başında Aelin'ın tacının ikizi olan bir taç belirdi.

İkisi birlikte Maeve'e baktılar.

Maeve tısladı. Karanlık gücü tekrar birleşmeye başladı. "Rowan

Whitethorn'da bir zamanlar olan o amansız güç sende yok."

Lorcan bir adım geriden "Belki de vardır," dedi. "Gözlerinden bilincinin yerinde olduğu, etki altında olmadığı anlaşılıyordu. "Fakat birlikte o güce sahibiz." Aelin'a baktı. Eli göğsünü yaralayan yanığa gitti.

"Ve bizim ötemizde," dedi Aelin, döktüğü kanla –kendisinin ve Rowan'ın kanlarıyla– kara bir işaret çizerek, "bence onların da epey gücü var."

Ayaklarında bir ışık parlaması oldu. Maeve'in gücü canlansa da iş işten geçmişti.

Geçit kapısı açıldı. Tam da Chaol ve Yrene'in güney kıtasından getirdikleri kitaplarda yazdığı gibi.

Tam da Aelin'ın açmaya niyetlendiği yerde. Wyrd kapısından içeri düşerken baktığı yerde. Rowan'la ikisinin günler öncesinde bu geçit kapısını denedikleri yerde.

Orman vadisi ay ışığının gümüş rengine bulanmıştı. Kar kalın bir katman oluşturmuştu. Tuhaf, yaşlı –Oakwald'dakilerden de yaşlı– ağaçlar. Sadece Terrasen'de ve ötedeki iç bölgelerde bulunabilecek ağaçlar.

Fakat Maeve'in donakalmasına neden olan ağaçlar değildi. Hayır, onu yerine mıhlayan insan kalabalığı oldu. Zırhları ve silahları ağır kürleri altında parıldayan insanlar. Aralarında atlar kadar iri kurtlar uluyordu. Sırtlarında biniciler olan kurtlar.

Muharebe meydanının ötesinde art arda geçit kapıları açıldı. Rowan ve takımının savaşırken kendi kanlarıyla çizdikleri geçitler. Hepsi de bu büyüyle açılmayı bekliyordu. Bu buruklukla. Her bir geçit kapısının ardında o insan kalabalığı görülebiliyordu. Ordu.

Aelin, Maeve'e "Buraya gelmeyi planladığını işitmiştim," dedi. Rowan'ın gücü kanında çalan bir senfoni gibiydi. "*Kharankui* prenseslerini yanında getirmeyi planladığını işitmiştim." Gülümsedi. "Bu yüzden ben de kendi dostlarımı getirebileceğimi düşündüm."

Figürlerden ilki geçit kapısının ötesinde belirdi. Büyük, gümüş bir kurda biniyordu. Ağır zırhlarının üzerindeki kürke rağmen dişinin sivri kulakları seçilebiliyordu.

Aelin "Terrasen'de yaşayan Fey'ler tamamen ortadan kalkmadı," dedi. Lorcan sırıtmaya başladı. "Yeni bir yuva buldular... Kurt Kabilesi'nin yanında." Bu isim kabile üyesi insanların kurtlara bin-

mesinden geliyordu. Efsanelerde anlatıldığı gibi. "Ayrıca çoğu buraya Brannon'la gelse de güney kıtasından koca bir klan olduğunu da biliyor muydun? Sanırım senden kaçıyorlardı. Hepsi. İşin aslı senden pek de hoşlanmıyorlar. Üzgünüm."

Daha da çok Fey ve kurt binicileri geçit kapısına doğru, silahlarını doğrultarak ilerledi. Ötelerinde, ufka uzanan orduları akıyordu.

Maeve bir adım geriledi. Sadece tek adım.

"Fakat daha da nefret ettiklerinin ne olduğunu biliyor musun?" Aelin, Goldryn'le muharebe meydanına işaret etti. "O örümcekler. Nesryn Faliq bana atalarının güney kıtasında onlarla nasıl savaştıklarını anlatmıştı. Şifacılarını tutsak etmeye çalıştığınızda *sizden* nasıl kaçtıklarını ve sonrasında küçük dostlarınızla savaşmak zorunda kaldıklarını. Terrasen'e geldiklerinde anıları hâlâ tazeydi. Gerçeğin bir kısmının kaybolmasına, bulanıklaşmasına rağmen hatırlıyorlardı. Çocuklarına öğrettiler. Onları eğittiler."

Geçit kapılarının ötesindeki Fey'ler ve kurtları gözlerini nihayet ovada beliren *kharankui*'lere diktiler.

Aelin "Onlara icabına bizzat bakacağımı söyledim," dedi. Rowan kıkırdadı. "Fakat örümcekler... Ah, örümcekler tamamen onlara ait. Sanırım epeydir bu anı bekliyorlardı. Demirdiş cadıları da öyle. Anlaşılan Sarıbacaklar son on yılda hayvan formlarına sıkışıp kalanlara karşı pek de insaflı davranmamışlar."

Aelin'dan ışık yayıldı. Vermesi gereken tek işaret.

Aelin savaşmaları için yalvardığında tek şey isteyen bir halka verdiği işaret. İstedikleri bu son savaşa katılmak, eve dönmekti. On yıl boyunca saklanmalarının ardından Orynth'e dönmek.

Aelin'ın alevleri muharebe meydanında dans ediyordu. Terrasen'in kayıp Fey'leri, onları kanatlardan koruyan efsanevi Kurt Kabilesi geçit kapılarını aşıp saldırdı. Dosdoğru Morath'in bunu beklemeyen askerlerinin üzerine.

Maeve'in yüzüne ölüm solukluğu oturdu. Büyü canlandığında ve o örümcek melezleri düşmeye başladığında, hayretten attıkları tiz çığlıklar Asterion kılıçlarıyla susturulduğunda yüzü daha da soldu.

Rowan'ın eli Aelin'ın elini daha da sıktı. Aelin eşine baktı. Fakat Rowan'ın gözleri Fenrys'in üzerindeydi. Maeve'in ona hâlâ sardığı karanlık güçte.

Fey erkeği karda sere serpe uzanıyordu. Sessiz ve sonu gelmez gözyaşlarıyla. Kanlar içindeki yüzü mahvolmuştu.

Aelin Rowan'ın gücünün kükreyişi arasında kendi kalbinden, ruhundan çıkan iplikleri yokladı.

Bana bak. Aelin'ın sessiz emri kan yemininde yankılanıp Fenrys'e ulaştı.

Bana bak.

Maeve, Aelin'a ve Rowan'a "Sanırım şimdi beni görkemli bir şekilde ortadan kaldıracağını düşünüyorsunuzdur," dedi. Karanlık gücü büyüdü. "En çok zulmettiğim siz."

Bana bak.

Fenrys'in parçalanmış yüzünden kan akıyordu. Fenrys baktı. Boş bakan gözleri Aelin'ın gözlerine çevrildi. Sonra o gözler biraz olsun odaklandı.

Aelin dört kez göz kırptı. *Buradayım, seninleyim.*

Yanıt gelmedi.

Maeve onlara "Bir Valg kraliçesi ne demek olduğunu anlıyor musunuz?" diye sordu. Ne zamandır kimsenin görmediği Fey'ler ve kurt binicileri muharebe meydanında ilerlese de yüzünde muzaffer bir ifade vardı. "Ben deniz kadar engin ve sonsuzum. Erawan ve kardeşleri benim gücüm için *arıyorlardı*." Büyüsü çevresinden akıp uğursuz bir aura oluşturdu. "Sen bir tanrı katili olduğunu mu sanıyorsun Aelin Galathynius? Onlar bu dünyaya hapsedilen kibirli yaratıklardan öte neydiler ki? İnsan zihninizin kavrayamadığı şeylerden öte?" Kollarını kaldırdı. "*Ben* tanrıyım."

Aelin, Fenrys'e göz kırptı. Rowan'ın gücü Aelin'ın damarlarında toplandı. İndirebilecekleri ilk ve muhtemelen son darbeye hazırlanıyordu. Lorcan'in gücü ikisinin güçlerinin yanında hareketlendi. Yine de Aelin gözlerini defalarca Fenrys'e, onun yarı boş bakan gözlerine bakarak kırptı.

Buradayım, yanındayım.

Bunu Fenrys'e bir kraliçe söylemişti. İkisinin arasındaki gizli, sessiz dil aracılığıyla. Hayal edilemeyecek işkenceler sırasında birbirlerine bunu söylemişlerdi.

Yalnız değildi. Fenrys o zaman da yalnız değildi. Kraliçe de.

Doranelle'deki veranda ve Orynth'in dışındaki kanlı karlar iç içe geçip girip parıldadı.

Buradayım, yanındayım.

Maeve orada dikiliyordu. Güçle yanan Aelin ve Rowan'ın karşısında. Karanlık güçleri çevresinde bir gölge oluşturan Lorcan'in karşısında. Fey'ler –çok sayıda Fey ve kurt– havada asılı deliklerden geçerek muharebe meydanına akıyordu.

O halde işe yaramıştı. Her şey sarpa sardığında, ellerinde hiçbir koz kalmadığında kullanacakları çılgın plan.

Yine de Maeve'in gücü büyüyordu.

Aelin'ın gözleri Fenrys'ten ayrılmadan ona takılı kaldı. Onu o kanlı verandadan çekti. Acıdan titreyen bir bedene. Yanan ve zonklayan bir yüze.

Buradayım, yanındayım.

Ve Fenrys gözlerini kırptı. Sadece bir kez.

Evet.

Ve Aelin'ın gözleri yeniden hareket ettiğinde Fenrys anladı.

Aelin, Rowan'a baktı. Eşinin kendisine gülümsediğini gördü. Kendilerini muhtemelen neyin beklediğinin farkındaydı. Aelin sessizce "Birlikte," dedi. Rowan başparmağını onun başparmağına sürttü. Aşka ve vedaya dair bir hareketti bu. Sonra taştılar. Akkor, kör edici alevler Maeve'e doğru kükreyerek taştı. Fakat karanlık kraliçe hazırlıklıydı. İkiz karanlık dalgaları yükselip Aelin ve Rowan'ın üzerine bir çağlayan gibi döküldü.

Kara bir rüzgâr karanlığı durdurup bir kenara attı.

Aelin ve Rowan iki engerek yılanının çevikliğiyle tekrar saldırdılar. Alevden oklar ve mızraklar karşısında Maeve bir adım geriledi. Sonra bir adım daha.

Lorcan yandan saldırıp Maeve'i bir adım daha gerilemeye zorladı.

Aelin soluk soluğa "Bence..." dedi. İçinden akan büyünün muazzam kükremesi, kendisinin ve Rowan'ın o boyun eğmez şarkısının eşliğinde sesini yükseltmesi gerekti. "...Sen en çok bize zulmetmedin."

Art arda inen yumruklar gibi Lorcan ateşle ve gece yarısı ölümüyle saldırdı.

Maeve'in kara kaşları çatıldı.

Aelin, Maeve'i bir adım daha geri iten bir alev duvarı gönderdi. "Fakat o... Ah, onun seninle görülecek bir hesabı var."

Maeve'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Arkasına dönmek için hareketlendi. Fakat yeterince hızlı değildi. Fenrys çömeldiği yerden kaybolup hemen arkasında bittiğinde Maeve çok geç kalmıştı. Fenrys'in Maeve'in sırtına, karanlık yüreğine sapladığı Goldryn parlak ışıklar saçarak yanıyordu.

YÜZ ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kara kanı karlara akan Maeve dizlerinin üzerine çöktü. Parmakları göğsünden geçen, yanan kılıcı yokladı.

Fenrys, Maeve'in etrafından dolandı. Kılıcı sapladığı yere bırakıp Aelin'ın yanına geçti.

Aelin'ın ve Rowan'ın çevrelerinde korlar uçuşuyordu. Aelin kraliçeye yaklaştı.

Maeve dişlerini göstererek tıslarken kılıcı göğsünden çıkarmaya çalıştı. *Çıkar şunu."*

Aelin sadece Lorcan'e baktı. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Lorcan gaddarca gülümsedi. Örümceklerin canına okuyan Fey'lere ve kurt binicilerine baktı. "Çok yaşa kraliçe." Batının Peri Kraliçesi.

Maeve hırladı. Çıkan ses ne bir Fey'e ne de bir insana aitti. Bir Valg'e aitti. Saf, katıksız bir Valg'in sesi.

"Bakın kim rol yapmayı bırakmış," dedi Aelin.

Maeve "Beni sürgüne göndereceğiniz her yere gitmeye razıyım," diye köpürdü Maeve. *"Şunu çıkar yeter."*

Aelin, Rowan'ın elini bırakıp "Her yere mi?" diye sordu.

Rowan'ın büyüsünün, gücünün eksikliği Aelin'ı buz gibi bir göle dalmış gibi çarptı. Fakat ikisinden biri onda bolca vardı. Eskisi gibi büyüsü olmasa da ondan daha büyük ve derin bir gücü vardı. Ateşyürek. Annesi ona böyle seslenirdi. Gücünden dolayı değil. Bu ismin hiçbir zaman gücüyle bir ilgisi olmamıştı.

Maeve bir kez daha tıslayıp kılıcı çıkarmaya çalıştı.

Parmaklarına alev dolayan Aelin elini Maeve'e uzattı. "Buraya

sevmediğin bir kocadan kaçmak için geldin. Sevmediğin bir dünyadan kaçmak için."

Maeve duraksayıp Aelin'ın elini inceledi. O eldeki yeni nasırları. Yüzünü buruşturdu. Kalbini parçalayan fakat onu öldürmeyen kılıcın verdiği acıyla. "Evet," diye fısıldadı Maeve.

"Ve bu dünyayı seviyorsun. Erilea'yı seviyorsun."

Maeve'in kara gözleri Aelin'ı süzdü. Ardından Rowan ve Lorcan'i. Sonra yanıt verdi. "Evet. Herhangi bir şeyi nasıl sevebilirsem öyle."

Aelin ona uzattığı elini geri çekmedi. O elle gelen teklife. "Seni sürgün etmeyi seçersem nereye karar verirsek oraya gideceksin. Sonra bizi ya da başkalarını rahatsız etmeyeceksin."

"Evet," dedi Maeve. Yüzünü buruşturup kalbini delen ölümsüz kılıca baktı. Kraliçe nefes nefese başını eğdi. Aelin'ın uzanan elini tuttu.

Aelin yaklaştı. Maeve'in parmağına bir şey taktı.

Sonra Maeve'in kulağına fısıldadı. "O halde cehenneme git."

Maeve geri kaçsa da iş işten geçmişti.

İş işten geçmiş, altın yüzük –Silba'nın yüzüğü, Athril'in yüzüğü– Maeve'in soluk elinde parıldıyordu bile.

Aelin, Rowan'ın yanına dönerken Maeve çığlıklar atmaya başladı.

Karanlık göğe, yıldızlara doğru çığlıklar atıyordu.

Maeve yüzüğü Valg'lere karşı bir koruma olarak istememişti. Hayır, o zaten bir Valg'di. Yüzüğü bir başkası yüzüğe sahip olamasın diye istemişti.

Fakat Elide yüzüğü Aelin'a verdiğinde amacı bir Valg kraliçesinin yok edilmesi değil, Aelin'ın emniyette olmasını sağlamaktı. Maeve'in asla tadamayacağı şeylerdi bunlar... O lütuf, o güç: dostluk.

Aelin'ın karşısındaki kraliçeyi bir aynaya dönüşmekten alıkoyduğunu bildiği şey. Kendisini, bu krallığı kurtaran şey.

Maeve çırpınırken. Goldryn yanıyordu. Parmağındaki ışığın ikizi bir ışık yayarak.

Valg'lerin gücünden etkilenmiyordu. Onlar için bir zehirdi.

Maeve tiz çığlıklar atıyordu. Ses dünyayı sarsacak kadar yüksekti.

Sadece düşen karların arasında dikildiler. Hissiz ifadelerle Maeve'i izlediler.

Maeve'in yok ettiği her şeye karşılık gelen ölümüne tanıklık ettiler.

Maeve eğilip büküldü. Tırnaklarını kendi bedenine geçirdi. Soluk teni eskimiş boya gibi pul pul dökülmeye başladı.

O güzel bedeninin altındaki yaratık parça parça belirmeye başladı. Maeve'in kendisi için yarattığı beden.

Aelin önce Rowan'a sonra Lorcan ve Fenrys'e baktı. Gözlerinde sessiz bir soruyla.

Rowan ve Lorcan başlarını salladılar. Fenrys bir kez göz kırptı. Parçalanmış yüzünden hâlâ kan akıyordu.

Böylece Aelin çığlıklar atan kraliçeye, onun altında yatan yaratığa yaklaştı. Arkasına geçip Goldryn'i göğsünden çıkardı.

Maeve karın ve çamurun üzerine yığıldı. Fakat yüzük onu içeriden parçalamaya devam etti.

Maeve siyah, nefret dolu gözlerini Aelin'a çevirirken Aelin, Goldryn'i havaya kaldırdı.

Aelin, Maeve'e gülümsedi. "Sana söylediğim son sözler bir şarkı olmaya layıkmış gibi davranacağız."

Aelin yanan kılıcı savurdu.

Maeve'in başı kara düşerken çığlık atan ağzı hâlâ açıktı.

Siyah kan püskürürken Aelin yeniden hareketlendi. Goldryn'i Maeve'in kafatasına sapladı. Kılıç Valg kraliçesinin başının altındaki toprağa saplandı.

Lorcan boğuk bir sesle "Yak onu," dedi.

Rowan'ın sıcak ve güçlü eli bir kez daha Aelin'ın elini buldu.

Aelin gözlerini Rowan'a çevirdiğinde Rowan'ın gözyaşları akıyordu.

Karşılarında ölen Valg kraliçesi için değil. Aelin'ın yaptığından dolayı da değil.

Hayır, prensi, kocası, eşi güneye baktı. Muharebe meydanına.

Güçleri birbirine geçerken ve Aelin, Maeve'i küllere ve bir hatıraya çevirirken Rowan muharebe meydanına bakıyordu.

Valg askerlerinin Fey'ler'e, kurtlara ve Darghan süvarilerine karşı savaşlarında sıra sıra dize geldikleri muharebe meydanına.

İlken'ler bir anda bir ölüm darbesi almışlar gibi aşağı düşerken ruk'ların hayretle kanat çırptıkları muharebe meydanına.

Uzaklardan birçok tiz çığlık geldi. Sonra çığlıklar kesildi.

Koca bir ordu savaşın ortasında yere yığılıyordu.

O çöküş ve ardın gelen hareketsizlik en arka saflara doğru dalgalandı. Tüm Morath ordusu hareketsiz kalana dek. Gökte savaşan Demirdişler ne olduğunu fark edip güneye dönerek rukhin'lerden ve peşlerine takılan cadılardan kaçana dek.

Yıkılan orduyu çevreleyen gölge rüzgâra karışıp gözden kaybolana dek.

Aelin o zaman anladı. Erawan'in nereye gittiğini.

Nihayet Erawan'i kimin debirdiğini.

Böylece Aelin kılıcını Maeve'den geriya kalan kül yığınından çekip aldı. Kılıcı gece göğüne doğru kaldırıp dünyayı kaplayan bir zafer çığlığı attı. Haykırdığı isim çınladı. Muharebe meydanındaki, şehirdeki askerler Orynth'in her yerinde o isim yankılana kadar çağrıyı yaydılar. İsim tepelerinde parlayan, artık eve gitmeleri için onlara kılavuzluk etmelerine gerek kalmayan Kuzeyin Lordu'nun parlayan yıldızlarına erişene dek.

Yrene.

Yrene.

Yrene.

YÜZ ON ALTINCI BÖLÜM

Chaol alnını, çenesini sıcak ve narin ellerin okşadığını hissederek uyandı.

O dokunuşa aşinaydı. Gözleri görmese de kimin dokunuşu olduğunu bilirdi.

Bir an için mazgallı siperlerde aşağı inmek için çarpışırken hemen sonrasında...bilincini kaybetmişti. Yrene'in içinden nasıl bir güç çıktıysa Chaol'un sadece omurgasını değil, bilincini de zayıflatmıştı.

Gözlerini açtığında karşısında diz çöken Yrene'i gören Chaol "Haykırayım mı yoksa ağlayayım mı bilemiyorum," dedi. Kısa bir an için çevresini inceledi: Bir tür merdiven boşluğu, bir sahanlığın kenarındaki en alt basamaklara yatırılmıştı. Soğuk geceye açılan bir kemerli geçitten ötedeki yıldızlı, berrak gök görünüyordu. O gökte hiç ejderha yoktu.

Tezahüratlar işitiliyordu. Zafere dair, coşkun tezahüratlar.

Bir tek kemik davulu bile çalmıyordu. Hırıltılar ve kükremeler işitilmiyordu.

Ve hâlâ Chaol'un yüzünü okşayan, ona gülümseyen Yrene'in gözleri yaşlıydı.

Yrene "İstediğin gibi haykırabilirsin," dedi. O gözyaşlarının bir kısmı döküldü.

Chaol'un tek tepkisi neler olduğunu anlamasıyla Yrene'e şaşkın gözlerle bakmak oldu. O güç akışının neden gerçekleştiğini anlamıştı.

Karşısındaki o olağanüstü kadının ne başardığını.

Zira onun ismini haykırıyorlardı. Ordu, Orynth halkı onun ismini haykırıyordu.

Chaol oturduğuna sevindi. Ayakta olsa dizlerinin bağı çözülebilirdi.

Her ne kadar Yrene'in imkânsızı başarması onu biraz olsun şaşırtmamışsa da.

Chaol ellerini Yrene'in beline doladı. Yüzünü onun boynuna gömdü. Dudakları Yrene'in teninde "O halde bitti," dedi. Bedenini saran titremenin, o rahatlamanın ve neşenin; o hâlâ içinden tam anlamıyla sökülmemiş hayalet korkunun önüne geçemiyordu.

Yrene sadece ellerini Chaol'un saçlarında, sırtında gezdirdi. Chaol onun gülümsediğini hissetti. "Bitti."

Fakat sarıldığı kadın, onun içinde büyüyen çocuk...

Chaol bir şeyi fark etmişti. Erawan'in, onun yol açtığı tehdidin ve ordusunun sonu gelmiş olabilirdi. Maeve'in de...

Fakat hayat henüz başlıyordu.

Nesryn olanlara inanamıyordu. Düşman öylece...yere yığılmıştı. *Kharankui* melezleri bile.

Fey'lerin ve kurtların havada beliren boşluklardan geçerek çıkagelmeleri kadar olanaksızdı bu. Morath'e saldırmak için bir an bile beklemeyen kayıp bir ordu. Nereye ve nasıl saldırmaları gerektiğini tam olarak biliyorlarmış gibi. Kuzeyin kadim efsanelerinden büyüyle çağrılmışlar gibi.

Nesryn kanla ıslanmış şehir duvarlarına indi. Rukhin'lerin ve müttefik cadıların Demirdişler'i ufka doğru kovalayışlarını izledi. Onlarla olmalıydı. Salkhi'nin gözünün çevresindeki pençe izleri, akan kanı olmasa olacaktı da.

Salkhi'nin sırtından indiğinde akciğerlerinde bir şifacı çağıracak kadar, ruk'un eyerini çözüp kuşa mırıldanacak kadar nefesi akciğerlerinde zor buldu. İlken gözcüsünün açtığı derin pençe izlerinden çok fazla kan akıyordu. Görünürde zehir olmasa da...

"Yaralandın mı?" dedi Sartaq. Prensin gözleri fal taşı gibi açık, yüzü kan içindeydi. Nesryn'in tepeden tırnağa süzdü. Arkasındaki

Kadara mazgallı siperlerde hızlı hızlı nefes akıyordu. Tüylerine binicisinin bedenindeki kadar çok kan bulaşmıştı.

Sartaq, Nesryn'in omuzlarını kavradı. "Yaralı mısın?" Nesryn, Sartaq'ın yüzünde hiç öyle bir panik görmemişti.

Ne diyeceğini bilemeyen Nesryn sadece hâlâ hareket etmeyen düşmana işaret etti.

Fakat diğerlerinin sesi epey yüksek çıkıyordu. Tek sözcüğü, tek ismi tekrar tekrar haykırıyorlardı. *Yrene.*

Şifacılar mazgallı siperlerden yukarı koşup her iki ruk'a yöneldiler. Nesryn nihayet kollarını Sartaq'ın beline doladı. Nihayet yüzünü onun zırhla kaplı göğsüne yasladı.

"Nesryn." İsmi bir soru ve bir buyruktu. Fakat Nesryn sadece Sartaq'a sıkıca sarıldı. Sımsıkı. Mutlak yenilginin kıyısına kadar gelmişlerdi.

Yrene. Yrene. Yrene. Askerler ve şehir halkı böyle haykırıyordu.

Sartaq bir elini Nesryn'in keçeleşmiş saçlarında gezdirdi. "Zaferin ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Nesryn başını kaldırdı. Kaşlarını çattı. Arkalarındaki Salkhi şifacının büyüsü gözüne odaklanırken sabırla bekliyordu. "Umarım anlamı gece iyi bir uyku çekmektir," dedi.

Sartaq gülerek Nesryn'in şakağına bir öpücük kondurdu. Dudakları Nesryn'in teninde "Eve gideceğimiz anlamına geliyor," dedi. "Benimle eve geleceksin."

Savaşın henüz bitmesine, etraflarındaki ölülere ve yaralılara rağmen Nesryn gülümsedi. Ev. Evet, onunla eve, güney kıtasına gidecekti. Orada bekleyen her şeye.

Aelin, Rowan, Lorcan ve Fenrys şehir kapılarının ötesindeki ovada beklediler. Yere yığılan ordunun bir daha ayağa kalkmayacağından emin olana kadar. Kağanın askerleri düşman askerleri arasında gezinip onları dürtüp itekliediler. Hiçbir tepki almadılar.

Fakat kafa uçurmadılar. Düşman askerlerinin başlarını kesmediler.

Siyah yüzükleri ya da siyah gerdanlıkları olanlardan dolayı.

Şifacıların hâlâ kurtarabilecekleri insanlar için bunu yapmadılar.

Yarın. Yarının işiydi bu.

Erawan'in ordusunun bir daha ayağa kalkmayacağına dair sessiz bir fikir birliğine vardıklarında ay gökte en tepeye çıkmıştı. Ruk'lar, Crochan'ler ve asi Demirdişler ortadan kaybolmuşlar, gecnein karanlığında hava birliğinden son kalanların peşine düşmüşlerdi.

Sonra Aelin güney kapısına, Orynth'e doğru döndü.

Ona yanıt verirmişçesine kapı açılıp onu karşıladı.

Kucak açan iki kol gibi.

Aelin, Rowan'a baktı. Alev taçları hâlâ yanıyordu. Hiç eksilmemişti. Aelin, Rowan'ın elini tuttu.

Kalbinin küt küt atışını bedeninin tüm kemiklerinde hisseden Aelin kapıya doğru bir adım attı. Orynth'e doğru. Eve doğru.

Lorcan ve Fenrys onların arkasına geçtiler. Fenrys'in yüzündeki yaralardan hâlâ kan aksa da Aelin ve Rowan'ın onu iyileştirme teklifini reddetmişti. Yaraların bir yadigâr olmasını istediğini söylemişti. Rowan ve Aelin yaraların neyin yadigârı olacağını sormaya cesaret edememişlerdi. Henüz.

Kemerli kapıya yaklaştıklarında Aelin başını ve omuzlarını dikleştirdi. Askerler kapının iki yanına dizilmişlerdi bile. Kağanın askerleri değil, Terrasen zırhları içinde erkekler ve kadınlar. Aralarında siviller de vardı. Yüzlerinde huşu ve neşe.

Aelin kapının eşiğine baktı. Şimdi kanla ve et parçalarıyla kaplı kadim, tanıdık taşlara.

Taşlara bir parça alev gönderdi. Gücünün son damlaları.

Ateş kaybolduğunda taşlar yeniden temizdi. Yeni. Şehir de yenilenecek, daha iyi yerlere varacak, daha da ihtişamlı olacaktı.

Rowan'ın parmakları Aelin'ın parmaklarına dolandı. Fakat ikisi eşiği aşıp kapıdan geçerken Aelin, Rowan'a bakmadı.

Hayır, Aelin'ın gözü sadece halkının üzerindeydi. Orynth'e girerken, halk tezahürat yapmaya başlayıp onu eve buyur ederken Aelin'ın yüzünde yayvan, özgür bir gülümseme vardı.

YÜZ ON YEDİNCİ BÖLÜM

Aedion karşısındaki düşman askeri ölmüş gibi dizlerinin üzerine çökene kadar mücadele etmişti. Fakat parmağında siyah bir yüzük olan adam ölmemişti. Sadece içindeki iblis ölmüştü.

Sayısız uluslardan askerler tezahürat yapmaya başladıklarında, Torre Cesme şifacısının Erawan'i yendiği haberi yayıldığında Aedion mazgallı siperlerden ayrıldı.

Onu sadece kokusundan buldu. Ölümde bile o koku yerindeydi. Koku Aedion'ın mahvolmuş sokaklarda ve kutlamalar yapan, ağlayan insan kalabalıkları arasında izlediği bir yoldu.

Bedenini bir çalışma masasının üzerine koydukları kışla odası tek mumla aydınlanıyordu.

Aedion o odada babasının karşısında diz çöktü.

Orada başı öne eğik ne kadar kaldığını bilmiyordu. Fakat kapı gıcırtıyla açıldığında ve tanıdık bir koku içeri dolduğunda mum neredeyse dibine kadar yanmıştı.

Lysandra sessiz adımlarla Aedion'a yaklaşırken tek kelime etmedi. Şekil değiştirip Aedion'ın yanına çömeldiğinde.

Lysandra sadece ona doğru eğildi. Aedion kolunu Lysandra'nın beline dolayıp ona sıkıca sarıldı.

Birlikte orada diz çöktüler. Aedion, Lysandra'nın kederinin kendisininki kadar gerçek olduğunu hissetti. Lysandra'nın Gavriel için olduğu kadar Aedion'ın kendi kaybı için de üzüldüğünü.

Aedion ve babasının birlikte geçiremeyeceği yıllar için. Aedion'ın aslında yaşamak *istediğini* fark ettiği yıllar, işitmek istediği öyküler, tanımak istediği o Fey erkeği. Bunları asla yapamayacaktı.

Gavriel bunu biliyor muydu? Yoksa oğlunun kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğine inanarak mı ölmüştü?

Aedion bu olasılığa katlanamıyordu. Bunun yükü dayanılmaz olacaktı.

Mum söndüğünde Lysandra ayağa kalktı. Aedion'ı da tutup kaldırdı.

Görkemli bir defin. Aedion sessizce bunun sözünü verdi. Bu savaşın ardından bulabilecekleri her türlü nişanla ve gösterişli tören süslemeleriyle. Babasını kraliyet mezarlığına, Terrasen kahramanlarının yanına gömecekti. Kendisinin de bir gün gömüleceği yere. Onun yanına.

Onun için hiç olmazsa bu kadarını yapabilirdi. Babası Öte Dünya'da ona dair hislerini bilsin diye.

Sokağa adım attılar. Lysandra durup gözyaşlarını sildi. Aedion'ı önce yanaklarından sonra dudağından öptü. Sevecen, nazik dokunuşlar.

Aedion kollarını ona dolayıp yıldızların ve ay ışığının altında sıkıca sarıldı.

Sokakta ne kadar süre dikildiklerini bilmiyordu. Fakat sonra birinin boğazını temizlediğini işitti ve birbirlerinden ayrılıp sesin kaynağına doğru döndüler.

En fazla otuz yaşında görünen genç bir adam orada dikiliyordu.

Lysandra'ya bakıyordu.

Bir ulak ya da asker olmasa da üzerinde rukhin'lerin ağır giysileri vardı. Yutkunan adamda kararlı bir tavır, uzun bedeninde sessiz bir güç seziliyordu.

"Sen...Leydi Lysandra mısın?"

Lysandra başını yana eğdi. "Evet."

Lysandra'ya yüzünde yayvan, neşeli bir gülümsemeyle bakan adama.

Adam bir adım attı. Aedion, Lysandra'yı arkasına alıp koruma isteğini bastırdı. Gri gözleri kocaman açılan ve yaşlarla parıldayan adama karşı kılıcını çekme isteğini de.

"Adım Falkan Ennar," dedi adam. Bir elini göğsüne götürdü.

Lysandra'nın yüzünde temkinli bir şaşkınlık vardı.

Falkan'ın gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Çok, çok uzun zamandır seni arıyordum."

Sonra Falkan baklayı ağzından çıkardı. Lysandra'ya kendisiyle ilgili gerçeği anlatırken gözyaşları aktı.

Amcası. Bu adam Lysandra'nın amcasıydı.

Lysandra'nın babası amcasından çok daha yaşlı olsa da Falkan, Lysandra'nın varlığını öğrendiğinden beri onu aramaya başlamıştı. On yıl. Ölen kardeşinin terkedilen çocuğunu on yıl aramış, her fırsatta Rifthold'a gitmişti. Onun da kendisinin yeteneklerine sahip olabileceği, bu yüzden de kardeşinin fiziksel özelliklerini taşımıyor olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Fakat Nesryn Faliq onu bulmuştu. Ya da birbirlerini bulmuşlardı. Sonra gerçeği fark etmişlerdi. Bu büyük dünyada küçük bir olasılık.

İsterse amcasının ticaretten kazandığı serveti Lysandra'ya miras kalabilirdi.

"Ne istersen," dedi Falkan. "Artık hiçbir eksiğin kalmayacak."

Lysandra ağlıyordu ve kollarını Falkan'a dolayıp ona sıkıca sarılırken yüzünde katıksız bir neşe vardı.

Aedion onları izledi. Sessizce ve kederle. Yine de Lysandra adına mutluydu. Onun adına hep mutlu olacaktı, onun bulduğu her ümit ışığı için.

Lysandra kollarını Falkan'dan ayırdı. Yüzünde hâlâ ışıltılı bir gülümseme vardı. Gece göğünden de hoş bir gülümseme. Parmaklarını parmaklarına doladığı Aedion'ın elini sıkıp nihayet amcasına yanıt verdi. "Hiçbir eksiğim yok ki."

Saatler sonra, hâlâ Erawan'in parçalanıp yok olduğu balkonda oturan Dorian olanlara inanamıyordu. O noktaya, Damaris'in saplandığı yerdeki taşlardaki kara lekeye bakıyordu. Geriye kalan tek iz.

Babasının adı. Kendi adı. Bunun ağırlığı üzerine çöküyordu. Fakat büsbütün tatsız bir durum olduğu söylenemezdi.

Dorian kanlı parmaklarını büktü. Büyüsünden geriye kırıntılar kalmıştı. Dilinde hâlâ kan tadı vardı. Yaklaşan tükenmişlik. Daha önce bunu hiç yaşamamıştı. Bunlara alışsa iyi olacağını düşündü.

Dorian titreyen bacakları üzerinde yükselip Damaris'i taşlardan çe-

kip çıkardı. Kılıç oniks kadar siyahlaşmıştı. Kılıcın yanında parmaklarını gezdirdiğinde bunun çıkmayacak bir leke olduğunu fark etti.

Bu kuleden çıkmalıydı. Chaol'u bulmalıydı. Diğerlerini bulmalıydı. Yaralılara yardım etmeye başlamalıydı. Ovadaki bilinçsiz haldeki askerlere de. Valg'lerin kontrolü altında olmayanlar çoktan kaçmışlardı bile. Bir anda ortaya çıkan tuhaf Fey'ler, devasa kurtlar ve binicileri askerlerin peşine takılmışlardı.

Gitmeliydi. Bu yerden ayrılmalıydı. Yine de kara lekeye baktı. Geriye kalan her şeye.

On yıl süren azap, işkence ve korkunun ardından geriye kalan sadece o lekeydi.

Kılıcını elinde çevirdi. Eskisinden de ağırdı. Gerçeğin kılıcı. Nihayetinde gerçek neydi? Şimdi bile neydi gerçek?

Erawan çok sayıda insanı katledip köleleştirmişti. Kardeşlerini yeniden görebilmek için. Dünyalarını fethetmek, cezalandırmak istese de onlarla yeniden bir araya gelmeyi istemişti. Aradan binyıllar geçse de Erawan kardeşlerini unutmamıştı. Onların özlemini çekmişti.

Dorian aynını Chaol için yapar mıydı? Ya Hollin için? Onlarla yeniden buluşmak için bir dünyayı yok eder miydi?

Damaris'in siyah çeliği ışığı yansıtmıyordu. Kılıç artık parlamıyordu bile.

Dorian altın kabzayı sıkıca tutup "Ben insanım," dedi.

Kılıç elini ısıttı.

Dorian kılıca baktı. Gavin'in kılıcına. Adarlan'ın bir huzur ve bolluk ülkesi olduğu zamanlardan bir yadigâr.

Adarlan yine öyle bir ülke olacaktı.

Dorian şimdi şehrin üzerinde seçilen yıldızlara bakıp "İnsanım ben," diye yineledi.

Bu kez kılıç yanıt vermedi. Dorian'ın artık ona ihtiyacı olmadığını biliyormuş gibi.

Kanatların gümbürtüsünü işitti. Ardından Abraxos balkona indi. Sırtında beyaz saçlı bir biniciyle. Manon ejderhadan inerken Dorian gözlerini kırpıştırarak ayağa kalktı. Manon onu süzdü. Sonra da balkon taşlarındaki kara lekeye baktı.

Cadının altın rengi gözleri Dorian'ın gözlerine çevrildi. Yorgun,

ağırlaşmış fakat ışıltılı gözlerini. "Merhaba prensçik," diye fısıldadı.

Dorian'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Merhaba cadıcık." Dorian'ın gözleri Manon'ın ötesindeki gökte On Üçler'i, şüphesiz zaferini yıldızlara haykıran Asterin Siyahgaga'yı aradı.

Manon sessizce "Onları bulamazsın," dedi. "Ne bu gökte ne de bir başkasında."

Manon'ın sözlerini idrak etmesiyle Dorian'ın yüreği cız etti. O on iki ateşli, zeki canın kaybı içinde bir gedik daha açtı. Asla unutmayacağı ve aziz tutacağı. Sessizce balkonda yürüdü.

Dorian kollarını Manon'a doladığında cadı geri kaçmadı. Dudakları Manon'ın saçlarına değen Dorian "Üzgünüm," dedi.

Manon ürkekçe, ağır ağır ellerini Dorian'ın sırtında gezdirdi. Sonra elleri durup onu sardı. Ürpererek "Onları özlüyorum," diye fısıldadı.

Dorian, Manon'a daha da sıkıca sarıldı. Manon'ın ona istediği kadar yaslanmasına izin verdi. Aşağıda şehir kutlama yaparken Abraxos ovadaki o kavrulmuş toprak parçasına, asla geri dönmeyecek olan eşe bakıyordu.

Aelin, Orynth'in dik sokaklarında Rowan'la yürüyordu.

Halkı ellerinde mumlarla o sokaklara dizilmişti. Evin yolunu gösteren bir ışık ırmağı.

Dosdoğru şato kapılarına uzanan.

O kapıların başında Lord Darrow yanında Evangeline'le dikiliyordu. Kızın yüzünde neşeli bir gülümseme vardı.

Darrow'un yüzünde ise sert bir ifade. Yolu tıkayan adamın yüzünde Geyikboynuzu Dağları'nın kayaları kadar sert bir bakış vardı.

Rowan hırladı. Bir adım gerilerindeki Fenrys de.

Aelin eşinin elini bıraktı. Şatonun kemerli kapısıyla arasındaki son birkaç metreyi de aşarken ikisinin alev taçlarının ateşi söndü.

Işıklandırılmış, altın sarısına boyanmış sokağa sessizlik çöktü.

Darrow, Aelin'ın içeri girişini kabul etmeyecekti. Burada, herkesin önünde Aelin'ı dışarıda bırakacaktı. Son, utanç verici bir tokat.

Fakat Evangeline, Darrow'un giysisinin yenini çekiştirdi. Ona hatırlatma yapar gibi.

Kızın bu hareketi adamı dile getirmiş gibiydi. "Himayemdeki genç kıza ve bana, Erawan ve Maeve'le yüzleştiğinde büyünün büyük ölçüde tükenmiş halde olduğu söylendi."

"Tükenmişti. Sonsuza dek de öyle kalacak."

Darrow başını iki yana salladı. "Neden?"

Mesele büyüsünden geriye hiçbir şey kalmaması değil, Aelin'ın damarlarında bir avuç korla onlarla yüzleşmesiydi.

"Terrasen yuvam," dedi Aelin. Yüreğinden kopan tek yanıt buydu.

Darrow gülümsedi. Biraz. "Demek öyle." Başını eğdi. Sonra da belini. "Hoş geldiniz," dedi. Sonra doğrulurken "Majestleri," diye ekledi.

Aelin, Evangeline'e baktı. Kız hâlâ gülümsüyordu.

Krallığımı bana geri kazandır Evangeline.

Kıza aylar önce verdiği bu emir.

Ve Aelin, Evangeline'in bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Karşılarındaki bu yaşlı lordu nasıl değiştirdiğini. Fakat işte Darrow kapılara, ardındaki şatoya işaret ediyordu.

Evangeline, Aelin'a ona sözlerini hatırlatır gibi göz kırptı.

Aelin sadece gülerek kızı elinden tuttu ve Terrasen'in parlak geleceğine dair o vaadi şatonun içine taşıdı.

Her kadim, yaralı koridor onu geri getiriyordu. Nefesini çalıp gözyaşlarını akıtıyordu. Geçmişteki hallerinin hatırası ve şimdiki hüzünlü ve yıpranmış görünümleri. Bir kez daha ne olabilecekleri.

Darrow onları yemek salonuna götürdü. Gecenin bir yarısında, öylesi bir savaşın ardından yiyecek ve içecek ne bulabilirlerse bulmaya.

Fakat Aelin Büyük Salon'un sönük ihtişamı içinde bekleyen kişiye bir kez bakınca açlığını ve susuzluğunu unuttu.

Aelin, Aedion'a doğru koşup ona öyle hızlı atılarak sarıldı ki bir adım geriye yalpaladılar. Bu sırada tüm salona sessizlik çöktü.

Nihayet evdeydiler. Evde ve birlikte.

Aelin'ın içinde belli belirsiz bir ses Lysandra'nın Rowan'a ve arkasında kalan diğerlerine katıldığını söylese de onlara doğru dönmedi. Aedion'ın yorgun, bitkin yüzünü; o yüzdeki kederi gördüğünde neşeli gülümsemesi silindi.

Bir elini Aedion'ın yanağına koydu. "Üzgünüm."

Aedion gözlerini yumup başını Aelin'ın avucuna yasladı. Dudakları titredi.

Aelin, Aedion'ın srtındaki kalkan –babasının kalkanı– hakkında tek kelime etmedi. Daha önce Aedion'ın o kalkanı taşıdığını hiç fark etmemişti.

Aedion'a alçak sesle "O nerede?" diye sordu.

Aedion hiç konuşmadan Aelin'ı yemek salonundan çıkardı. Şatonun, onların şatosunun dolambaçlı geçitlerinden geçirerek küçük, mum ışığıyla aydınlanan bir odaya getirdi.

Gavriel bir masaya yatırılmıştı. Aelin'ın paramparça olduğundan emin olduğu bedeni yün bir battaniyeyle örtülmüştü. Sadece yakışıklı yüzü görünüyordu. Cansızken bile asil ve şefkatli görünen bir yüz.

Aedion kapı aralığında dururken Aelin savaşçının yanına gitti. Rowan ve diğerlerinin Aedion'ın yanında dikildiğinden, eşinin bir elinin Aedion'ın omzunda olduğundan emindi. Fenrys ve Lorcan'in başlarının eğik olduğundan da.

Aelin, Gavriel'ın yatırıldığı masanın başında durdu. "Sana kan yeminini oğlun içtikten sonra teklif etmeyi istiyordum," dedi. Alçak sesi taşlarda yankılandı. "Fakat sana yemini şimdi teklif ediyorum Gavriel. Onurla, minnetle sana kan yeminini teklif ediyorum." Gözyaşları Gavriel'ı örten battaniyeye düştü. Aelin bir gözyaşını silip belindeki hançeri çekti. Sonra Gavriel'ın kolunu battaniyenin altından çıkardı.

Tek hareketle Gavriel'ın avucunu yardı. Çok az kan aktı. Yine de bir damla taşlara düşene dek bekledi. Sonra kendi kolunu kesti. Parmaklarını kana batırdı. Üç damla kanı ağzına akıttı.

Sesi titreyen Aelin "Tüm dünya bilsin ki," dedi, "sen şerefli bir Fey erkeğisin. Oğlunun ve bu krallığın yanında durdun. Krallığın kurtarılmasına katkı sağladın." Gavriel'ın soğuk alnını öptü. "Artık bana kan yeminiyle bağlısın ve buna uygun olarak defnedileceksin." Aelin

geri çekilip Gavriel'ın yanağını bir kez okşadı. "Teşekkür ederim."

Geriye kalan, söylenecek tek söz buydu.

Arkasına döndüğünde gözlerinden yaşlar akanın sadece Aedion olmadığını gördü.

Onları orada bıraktı. Takımı, şimdi kendilerine veda etmek isteyen kardeşliği.

Kan içindeki yüzüne şifacıların henüz bakmadığı Fenrys masanın yanında diz çöktü. Hemen sonra Lorcan da aynını yaptı.

Rowan da diz çöktüğünde Aelin kapıya varmıştı. Kadim sözcükleri mırıldanmaya başladı. Terrasen kadar eski ve kutsal matem sözcüklerini. Rowan, Aelin'a dövme yaparken Aelin'ın mırıldandığı o aynı dualar.

Rowan'ın gür, kalın sesi odayı doldururken Aelin kolunu Aedion'ın koluna doladı. Aedion ona yaslandı. İkisi Büyük Salon'a geri döndüler. Kısa bir süre sonra Aelin "Darrow bana majesteleri dedi," dedi.

Aedion kızarmış gözlerini Aelin'a çevirdi. Fakat o gözlerde bir kıvılcım vardı. Küçük de olsa. "Bu bizi endişelendirmeli mi?"

Aelin'ın dudakları kıvrıldı. "Ben de tam olarak bunu düşünmüştüm."

Öyle çok cadı vardı ki. Demirdişler ve Crochan'ler. Şatonun koridorları cadılarla doluydu.

Büyük Salon'daki şifacılarla çalışırken Elide onların yüzlerini süzdü. Mağlup edilmiş karanlık lord ve karanlık kraliçe. Fakat geride yaralılar kalmıştı. Elide'ın içinde hâlâ güç olduğundan şifacılara elinden gelen her şekilde yardım edecekti.

Fakat beyaz saçlı bir cadı aksak adımlarla, Elide'ın tanımadığı bir başka cadıyla yaralı bir Crochan'e birlikte salona girdiğinde... Elide onu çocukluğunun birçok mutlu gününün geçtiği salonun kapısına giden yolu yarılamıştı.

Manon, Elide'ı görünce duraksadı. Yaralı Crochan'i silah arkadaşı cadıya emanet etti. Fakat Elide'a yaklaşmak için hareketlenmedi.

Elide daha Manon'ın yanına varmadan onun yüzündeki kederi

fark etti. O gözlerdeki durgunluğu ve acıyı.

Donakaldı. "Hangileri?"

Manon'ın gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Hepsi."

On Üçler'in tamamı. Tüm o güçlü, zeki cadılar. Artık yoktular.

Elide bir elini kalbinin üzerine götürdü. Kalbindeki yanmayı durdurabilecekmiş gibi.

Fakat Manon onun yanına geldi. Hırpalanmış, kanlı yüzündeki kedere rağmen bir elini Elide'ın omzuna koydu. Onu teselli etmek için.

Cadı bu tür şeyleri nasıl yapacağını öğrenmiş gibi.

Elide'ın gözleri yandı. Görüşü bulanıklaştı. Manon, Elide'ın gözünden kurtulan gözyaşını sildi.

Bir kez daha salondan çıkmadan önce cadı "Yaşa Elide," dedi "Yaşa."

Manon sallanan saç örgüsüyle kalabalık koridorda gözden kayboldu. Elide ondan gelen buyruğun kendisine yönelik olduğundan bile emin olamadı.

Saatler sonra Elide, Lorcan'i Gavriel'ın cesedinin başında nöbet tutar halde buldu.

Elide haberi aldığında kendisine karşı çok şefkatli olan Fey erkeği için gözyaşı dökmüştü. Lorcan'in Gavriel'ın önünde diz çöküşüne bakarak onun da az önce aynını yaptığını anladı.

Onun kapı aralığında olduğunu sezen Lorcan ayağa kalktı. Gerçekten bitkin birinin sızılı, ağır hareketleriyle. Yüzünde gerçekten keder vardı. Keder ve pişmanlık.

Elide kollarını açtı. Onu kendisine çeken Lorcan sesli bir nefes verdi.

Lorcan'in Elide'ın saçlarına değen dudaklarından "Erawan'in yok oluşunu sana borçlu olduğumuzu duydum," dedi.

Elide, Lorcan'in kollarından ayrılıp onu o hüzün ve mum ışığı odasına götürdü. Kutlama yapan şehri gören pencerelerin kenarında sessiz bir nokta bulana dek yürüdü. "Yrene'e borçluyuz," dedi. "Sadece fikir benden çıktı."

"O fikir olmasa kendimizi Erawan'in canavarlarının midesinde bulurduk."

Elide tüm yaşananlara, kendilerini bekleyen onca şeye rağmen gözlerini devirdi. "O halde bir iş birliğiydi diyelim." Dudağını ısırdı.

"Perranth... Perranth'ten bir haber aldınız mı?"

"Birkaç saat önce ir ruk binicisi geldi. Orada da durum buradaki gibi. Erawan'in ölümüyle şehri tutan askerler ya yere yığılmışlar ya da kaçmışlar. Şehir halkı yeniden kontrolü ele almışsa da Valg kontrolü altında olanların şifacılara ihtiyacı olacak. Bir kısmı başlangıç olarak yarın ruk'larla buraya taşınacak."

Hissettiği ferahlama karşısında az kalsın Elide'ın dizlerinin bağı çözülecekti. "Bunun için Anneith'a şükürler olsun. Ya da belki Silba'ya demeliydim."

"Artık ikisi de yok. Kendine şükret."

Elide bu sözleri umursamazca bir el hareketiyle geçiştirse de Lorcan onu öptü.

Lorcan, Elide'ı bırakınca Elide "Bu niyeydi şimdi?" diye fısıldadı.

Lorcan sadece "Benden kalmamı iste," dedi.

Elide'ın kalbi hızlandı. "Kal," diye fısıldadı.

Lorcan'in siyah gözleri ışıkla, öylesi güzle bir ışıkla doldu. "Benden seninle Perranth'e gelmemi iste."

Elide'ın sesi titrese de "Benimle Perranth'e gel," diyebildi.

Lorcan yanıt niyetine başını salladı. Gülümsemesi Elide'ın gördüğü en güzel şeydi. "Benden seninle evlenmemi iste."

Elide hem gülüyor hem ağlıyordu. "Benimle evlenir misin Lorcan Salvaterre?"

Lorcan, Elide'ı kollarına alıp yüzüne öpücükler kondurdu. Son, zincirli bir parçası özgür kalmış gibi. "Bunu düşüneceğim."

Elide gülerek Lorcan'in omzuna vurdu. Sonra tekrar güldü. Daha da yüksek sesle.

Lorcan onu yere bıraktı. "Ne var?"

Gülmesine engel olmaya çalışan Elide'ın dudakları titredi. "Sadece... Ben Perranth leydisiyim. Benimle evlenirsen benim soyadımı alacaksın."

Lorcan ona şaşkın gözlerle baktı.

Elide yine güldü. "Lord Lorcan Lochan?"

Söylendiğinde kulağa daha da gülünç geliyordu.

Lorcan, Elide'a bakıp gözlerini kırpıştırdı. Sonra uludu.

Elide hiç o kadar neşeli bir ses işitmemişti.

Lorcan, Elide'ı bir kez daha kollarına alıp çevirdi. Dudakları

onun saçlarında, "O ismi kalan hayatımın her kahrolası gününde gururla taşıyacağım," dedi. Elide'ı yere bıraktığında Lorcan'in gülümsemesi silinmişti. Elide'ın saçlarını eliyle geriye tarayıp kulağının arkasına kıstırırken gülümsemesinin yerini sonsuz bir şefkate bıraktı. "Seninle evleneceğim Elide Lochan. Lord Lorcan Lochan ismini de gururla taşıyacağım. Bütün krallık işittiğinde gülecek de olsa." Elide'ı öptü. Nazikçe ve sevgiyle. "Evlendiğimizde," diye fısıldadı, "hayatımı seninle birleştireceğim. Böylece bir gün bile ayrı kalmayacağız. Bir daha asla yalnız kalmayacağız."

Elide yüzünü elleriyle kapatıp hıçkırdı. Onun sunduğu kalbin, kendisi uğruna Lorcan'in yollarını ayırmaya gönüllü olduğu ölümsüzlüğün karşısında. Kendisi için, *ikisi* için. Fakat Lorcan, Elide'ın bileklerini kavradı. Ellerini yüzünden nazikçe ayırdı. Gülümsemesi çekingendi. "Tabii sen de istersen," dedi.

Elide kollarını Lorcan'in boynuna doladı. Onun küt küt atan kalbini kendi kalbinin üzerinde hissetti. Sıcaklığının iliklerine işlemesine izin verdi. Sonra fısıltıyla "Bunu her şeyden çok isterim," diye yanıt verdi.

YÜZ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Büyük Salon'un kargaşası arasında Yrene kendisini üç bacaklı kanepeye bıraktı. Öykü tanıdık olsa da dekor bir nebze değişmişti: Geçici bir revire çevrilen bir başka görkemli oda. Şafak yakındı. Fakat o ve diğer şifacılar çalışmaya devam ediyorlardı. Kan kaybedenler onlar olmadan hayatta kalamazdı.

İnsanlar, Fey'ler, cadılar ve kurtlar... Yrene bir yerde bunca farklı türün birlikteliğine ilk kez şahit oluyordu.

Bir ara Elide gelmişti. Çevrelerindeki yaralılara rağmen yüzü gülüyordu.

Yrene hepsinin yüzünde o aynı gülümsemenin olması gerektiğini düşündü. Kendi gülümsemesi son bir saatte üzerine çöken bitkinlikle silinmişse de. Erawan'le mücadelesinin ardından dinlenmeye zorlanmıştı. Sonra güç kuyusu yeniden çalışmasına fırsat verecek kadar dolana dek beklemişti.

Yerinde duramıyordu. Hele Erawan'in teninin altındaki o şey her gözlerini yumuşunda zihninde canlandıkça. Erawan sonsuza dek yok olmuştu, evet, fakat... Onu ne zaman unutacağını merak ediyordu. Uyandırdığı o karanlık, sinsi hissi. Daha saatler önce sık sık öğürmesinin nedeninin Erawan'den kalan hatıra mı yoksa rahmindeki bebeğin etkisi mi olduğundan emin olamamıştı.

Hafiza aksak adımlarla Yrene'in yanına gelip kaşlarını çatarak "Şu kocanı bulup uyumaya gitmelisin," dedi. "En son ne zaman uyudun?"

Yrene başını kaldırdı. Başı ona dakikalar öncesine göre bile daha ağır geliyordu. "Sanırım sen en son ne zaman uyuduysan o zaman," dedi. İki gün önce.

Hafiza çık çık etti. "Bir karanlık lordu öldürmek, yaralıları iyileştirmek... Şu an bilinçsiz halde olmaman bile bir mucize Yrene."

Yrene'in kendinden geçmesine gerçekten az kalmıştı. Fakat Hafiza'nın kınayan ses tonu karşısında sırtını dikleştirdi. "Çalışabilirim."

"Sana o yakışıklı kocanı bulup uyumaya gitmeni emrediyorum. Karnındaki çocuk adına."

Of. Baş Şifacı kendisini *böyle* ifade ettiğinde...

Yrene homurdanarak ayağa kalktı. "Acımasızdın."

Hafiza, Yrene'in omzunu sıvazladı. "İyi şifacılar ne zaman dinleneceklerini bilirler. Bitkinlik üstünkörü kararlar almaya neden olur. Üstünkörü kararlar ise..."

"Hayatlara mal olur," dedi Yrene. Gözlerini yüksek, tonozlu tavana çevirdi. "Öğretmeye hiç ara vermiyorsun, değil mi?"

Hafiza'nın dudakları bir sırıtışla aralandı. "*Hayat* bu Yrene. Durmadan öğreniriz. Benim yaşımda bile."

Yrene epeydir o öğrenme aşkının geçen onca yıla rağmen Baş Şifacı'nın yüreğini genç tutuyor olabileceğini düşünüyordu. Akıl hocasına sadece gülümseyerek karşılık verdi.

Fakat Hafiza'nın gözleri yumuşadı. Düşünceli bir ifade aldı. "Bize ihtiyaç olduğu sürece burada kalacağız. Kağanın askerlerinin memleketimize geri götürülebileceği zamana dek. Bir kısmımızı kalan yaralılarla ilgilenmeleri için geride bırakacağız. Fakat birkaç hafta içinde gideceğiz."

Yrene'in boğazı düğümlendi. "Biliyorum."

Hafiza, Yrene'in eli tutup "Ve sen," dedi, "bizimle dönmeyeceksin."

Gözleri dolsa da Yrene "Evet, dönmeyeceğim," diye fısıldadı.

Hafiza, Yrene'in parmaklarını sıktı. Eli sıcaktı. Çelik gibi güçlü. "O zaman kendime yeni bir veliaht bulmam gerekecek."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Yrene.

"Ne diye?" Hafiza kıkırdadı. "Aşkı ve mutluluğu buldun Yrene. Senin için bundan fazlasını dileyemezdim."

Yrene akan bir damla gözyaşını sildi. "Ben sadece... Zamanını boşa harcadığımı düşünmeni istemem."

Hafiza karga sesini andıran bir kahkaha attı. "Zamanımı boşa

harcamak mı? Yrene Towers... Yrene Westfall." Yaşlı kadın güçlü, kadim elleriyle Yrene'in yüzünü tuttu. "Sen *hepimizi* kurtardın." Hafiza'nın alnına bir öpücük kondurduğu Yrene gözlerini yumdu. Bir kutsama ve bir elveda.

Hafiza gülüşü hiç eksilmeden "Bu topraklarda kalacaksın," dedi. "Fakat okyanus bizi ayırsa da burasıyla aramızda hep bir bağ olacak." Hafiza göğsüne, kalbinin hemen üzerine dokundu. "Ve aradan kaç yıl geçerse geçsin Torre'de hep sana ait bir yer olacak. Her zaman."

Yrene titreyen elini kendi kalbine götürüp başını salladı.

Hafiza, Yrene'in omzunu sıkıp hastalarının yanına dönmek için hareketlendi.

Fakat Yrene "Peki eğer..." dedi.

Hafiza ona doğru döndü. Kaşları kalktı. "Evet?"

Yrene yutkundu. "Adarlan'a yerleşirsem ve bu bebeği doğurursam... Uygun zaman geldiğimde burada kendi Torre'mi kursam nasıl olur?"

Hafiza, Yrene'in sözlerinin yüreğindeki yankısını dinliyormuş gibi başını yana eğdi. "Kuzeyde bir Torre Cesme."

Yrene "Adarlan'da, Rifthold'da," diye devam etti. "Erawan'in yok ettiklerini yeniden kurmak için yeni bir Torre. Yeteneklerini fark etmeyebilecek çocuklara ve o yetenekle doğacaklara erişmek için." Zira muharebe meydanından dönen Fey'lerin çoğu –uzun zaman önve– Torre kadınlarına güçlerini bahşeden şifacıların soyundan geliyorlardı. Belki bir ke daha onlara yardım etmek isterlerdi.

Hafiza yine gülümsedi. "Bu fikir çok hoşuma gitti Yrene Westfall."

Bu sözlerin ardından Baş Şifacı şifa ve acının kol kola gittiği kargaşaya geri döndü.

Yrene ise orada öylece dikilip bekledi. Bir eli hafifçe şişmiş karnına gitti.

Sonra –yayvan ve kararlı bir gülümsemeyle– önünde kapıları açılan geleceğe gülümsedi. Yaklaşan şafak kadar parlak geleceğe.

Gündoğumu yakın olsa da Manon uyuyamıyordu. Crochan'ler'in ve Demirdişler'in onca yaralısı varken dilenecek bir yer aramayı doğru bulmamıştı. Ayrıca henüz muharebeden, savaştan sağ çıkanları sayma işini de bitirmemişti.

Şimdi içinde bir zamanlar on iki ruhun alev alev yandığı yerde koca bir boşluk vardı.

Dorian'ın uyuyacakları yeri çoktan hazırlattığından emin olsa da gidip uyumamasının, kuş yuvasında yanında uyuklayan Abraxos'la kalıp sessiz muharebe meydanına bakmasının nedeni belki de buydu.

Cesetler kaldırıldığında, karlar eridiğinde, bahar geldiğinde şehrin önündeki ovada o kavrulmuş toprak parçası kalacak mıydı? Sonsuza dek On Üçler'in öldükleri yerin bir hatırası olarak duracak mıydı?

Bronwen, Manon'ın arkasından "Sayımı bitirdik," diye seslendi. Manon, Crochan'in ve Glennis'in merdiven boşluğunda belirdiklerini gördü. Petrah hemen arkalarından geliyordu.

Manon sessiz bir isteğin ifadesi olarak elini sallayıp kendisini işiteceği sayıya hazırladı.

Durum kötüydü. Fakat beklediği kadar da kötü değildi. Manon gözlerini açtığında üçü ona öylece bakıyordu. Demirdiş ve Crochan. Yan yana, barış içinde duruyordu. Müttefikler olarak.

Manon alçak sesle "Ölüleri yarın toplayacağız," dedi. "Sonra da ay doğuşunda yakacağız." Hem Crochan'leirn hem de Demirdişler'in yaptığı gibi. Yarın dolunay vardı. Ana Rahmi. Ölüleri yakmak için uygun bir ay. Üç Yüzlü Tanrıça'ya dönmeleri ve o rahmin içinde yeniden doğmaları için.

"Ya sonra?" diye sordu Petrah. "Sonrasında?"

Manon gözlerini Petrah'dan Glennis'e, sonra da Bronwen'e çevirdi. "Siz ne yapmak isterdiniz?"

Glennis alçak sesle "Eve gitmek," dedi.

Manon yutkundu. "Sen ve Crochan'ler ne zaman isterseniz yola çıkabilirsiniz..."

"Çorak Topraklar'a," dedi Glennis. "Birlikte."

Manon ve Petrah bakıştılar. Petrah "Yapamayız," dedi.

Bronwen'in dudakları yukarı büküldü. "Yapabilirsiniz."

Manon hayretle baktı. Bronwen ona doğru kapalı avucunu uza-

tıp açtığında Manon bir kez daha şaşırdı.

Bronwen'in elinde mor bir çiçek vardı. Manon'ın başparmağının tırnağı kadar küçük bir çiçek. Güzel ve narin bir çiçek.

"Bir grup Crochan kısa süre önce buraya ulaştı... Biraz gecikseler de çağrıyı işitip gelmişler. Ta Çorak Topraklar'dan."

Manon o mor çiçeğe gözlerini uzun uzun dikti.

"Bunu yanlarında getirmişler. Cadı Şehri'nin karşısında uzanan ovadan."

Çorak, kanlı ova. Çiçek bitmeyen, çimler ve yosunlar dışında hiçbir şeyin yaşamadığı o arazi... Manon'ın görüşü bulanıklaştı. Glennis, Manon'ın elini tuttu. Sonra o eli Bronwen'in eline yaklaştırdı. Bronwen çiçeği Manon'ın avucuna bıraktı. "Bozulanı sadece bir arada olursak düzeltebiliriz," diye fısıldadı. "Sen köprü ol. Işık ol."

İki halk arasında bir köprü. Manon'ın dönüştüğü şey tam da buydu.

Bir ışık... On Üçler'in o son anlarında bir karanlık eşliğinde değil bir ışık patlamasıyla gidişleri gibi.

Mavi gözleri dolan Petrah "Demir eridiğinde," diye mırıldandı.

On Üçler o kuleyi eritmişlerdi. İçlerindeki Demirdişler'i de. Yanlarında kendileriyle.

"Kan tarlalarında çiçekler açtığında," diye devam etti Bronwen.

O muharebe meydanına bakarken Manon'ın dizleri titredi. On Üçler'in sonlarıyla buluştukları yerdeki kanın ve harebelerin üzerine bırakılan sayısız çiçeği gördüğünde.

Glennis "Toprak şahitlik etsin," diyerek sözleri noktaladı.

Çok sayıda krallığın, ulusun hükümdarlarının ve vatandaşlarının saygılarını sunmak için geldikleri muharebe meydanı. On Üçler'in fedakârlığına şahitlik etmek ve onları onurlandırmak için. Sessizlik çöktü. O küçük, akıl almaz ölçüde kıymetli çiçeği avucunda tutarken Manon sesi tireyerek mırıldandı "Ve eve dönün."

Glennis başını eğdi. "Böylece o lanet kalktı. Artık birlikte –tek bir halk olarak– eve döneceğiz."

Lanet kalkmıştı. Manon gözlerini öylece onlara dikti. Nefesleri düzensizleşti.

Sonra Abraxos'u uyandırıp göz açıp kapayıncaya kadar ejderhanın eyerine oturdu. Sonu yaklaşan gecenin içine uçarlarken onlara

ne bir açıklama yaptı ne de veda etti.

Ejderhasını tam da muharebe meydanındaki o yıkık alanın ortasına uçurdu.

Manon gözyaşları arasında gülümseyerek, neşeyle ve kederle gülerek Çorak Topraklar'dan gelen o kıymetli çiçeği yere bıraktı.

Minnetle ve sevgiyle.

Böylece bileceklerdi. Asterin bilecekti. Onun, avcı sevgilisinin ve çocuğunun el ele yürüdükleri o yerde savaşın kazanıldığını, başardıklarını bileceklerdi.

Geride kalanların eve gittiğini bileceklerdi.

Aelin ne kadar istese de uyuyamıyordu. Şatonun kargaşasında kendisine bir oda, bir yatak bulunması için yapılan tekliflere aldırış etmemişti.

Bunun yerine Rowan'la Büyük Salon'a gitmişler, orada yaralılarla konuşup yardıma en çok ihtiyacı olanlara ellerinden gelen tüm yardımı sağlamışlardı.

Terrasen'in Kayıp Fey'leri, onların dev kurtları ve aralarına kabul ettikleri insan klanı onlarla en az Orynth sakinleri kadar konuşmak istiyorlardı. Aelin on yıl önce Kurt Kabilesi'ni nasıl bulduklarının, onlarla dağlardaki vahşi ormanlara ve ötedeki iç bölgelere nasıl düştüklerinin öyküsünü yakında dinleyecekti. Dünya bunları öğrenecekti.

Şifacıları Büyük Salon'a dolmuş, Torre kadınlarına katılmıştı. Hepsi de güney kıtasındaki şifacıların soylarından geliyordu. Anlaşılan onlar tarafından eğitilmişlerdi de. Onlarca yeni şifacı. Her biri son derece ihtiyaç olan malzemeler taşıyordu. Torre'den gelenlerin çalışmasına hiç sorun yaşamadan ortak oldular. Bunu yüzyıllardır yapıyorlarmış gibi.

Hem insan hem de Fey şifacılar onları kışkışlayınca Aelin epey bir gezinmişti.

Her koridor, her kat hayaletlerle ve anılarla dolu odalara açılıyordu. Rowan, Aelin'ın yanında yürümüştü. Sessiz ve güçlü varlığıyla ona eşlik etmişti.

Katları bir bir çıktılar. Şafak söktüğünde kuzey kulesinin tepesine yaklaşmışlardı.

Sabah ayazı feciydi. Dünyanın tepesinde yükselen kulenin en üst katında soğuk daha da fazlaydı. Fakat güneşli bir gün geliyordu. Işıklı bir gün.

Balkon taşlarının üzerindeki kara lekeye başıyla işaret eden Aelin "İşte orada," dedi. "Erawan'in bir şifacının ellerinde sonunun geldiği yer." Kaşlarını çattı. "Umarım o leke çıkar."

Rowan gülümsedi. Aelin omzunun üzerinden bakarken, rüzgâr saçlarını dalgalandırırken Rowan'ın kollarını kavuşturmuş, merdiven boşluğunun kapısına yaslandığını gördü.

"Ciddiyim," dedi Aelin. "Ondan kalan pisliği burada bırakmak beni tiksindirir. Ayrıca balkonda güneşlenmeyi düşünüyorum. Keyfimi bozar burada."

Rowan kıkırdadı. Kapıdan ayrılıp balkon tırabzanına yürüdü. "Yıkamakla çıkmazsa üzerine bir halı sereriz."

Aelin güldü. Rowan'ın yanına gidip onun sıcak bedenine yaslandı. Güneş muharebe meydanını, nehri, Geyikboynuzu Dağları'nı yaldızla kaplamıştı. "Eh, artık her koridoru; her odayı ve her merdiven boşluğunu gördün. Yeni evin hakkında ne düşünüyorsun?"

"Biraz küçük ama idare edeceğiz artık."

Aelin, Rowan'ı dirseğiyle dürttü. Sonra çenesiyle yakındaki batı kulesine işaret etti. Kuzey kulesi yüksekken batı kulesi genişti. İhtişamlı. Üst katlarında; o korkutucu zirvesinde duvarlarla çevrili, taşlık bir bahçe günışığında parıldıyordu. Kralın bahçesi.

Kraliçenin, diye içinden geçirdi Aelin.

Bahçede birbirine girmiş dikenlerden ve kardan başka bir şey kalmamıştı. Fakat Aelin orayı hâlâ anımsıyordu. Bahçenin Orlon'a ait olduğu zamanları. Güller ve kafes işi morsalkımlar, bahçenin hemen kenarından aşağıya akan çeşmeler, baharda kar gibi çiçekler açan elma ağacı.

Aelin gizli, özel bahçeye bakıp "Burasının Hızlıayak için ne kadar uygun bir yer olacağını hiç fark etmemişim," dedi. Bahçe *sadece* kraliyet ailesine ayrılmıştı. Bazen orayı sadece kral ve kraliçe kullanırdı. "Böylece çişi gelince kule merdiveninden aşağı koşmak zorunda kalmaz."

"Atalarının bahçeyi inşa ettirirlerken köpeklerin tuvalet ihtiyacını hesaba kattıklarından eminim."

"Ben olsam katardım," diye homurdandı Aelin.

Rowan sırıtarak "A, bak buna inanırım," dedi. "Fakat bana şu an neden orada olup uyumadığımızı açıklayabilir misin?"

"Bahçede mi?"

Rowan, Aelin'ın burnuna bir fiske attı. "Bahçenin altındaki süitte. Yatak odamızda."

Aelin, Rowan'a süiti ayaküstü göstermişti. Şatonun geri kalanındaki bakımsızlığa rağmen süit hâlâ iyi durumdaydı. Belli ki Adarlanlı kocakarılardan biri süiti kullanmıştı. Aelin "Orada kalmadan önce süitte Adarlan'a dair hiçbir iz bırakılmamasını istiyorum," dedi.

"Anlıyorum."

Aelin bir nefes verip sabah havasını içine çekti.

Daha onları görmeden kokularını aldı. İkisi arkalarına döndüklerinde Lorcan ve Elide'ın kule balkonunda yürüdüklerini gördüler. Aedion, Lysandra ve Fenrys peşlerinden geliyorlardı. Sonra hepsinin gerisinde temkinli bakışlarıyla Ren Allsbrook belirdi.

Aelin onların ikisini nerede bulacaklarını nereden bildikleri, oraya neden geldikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. En azından Fenrys'in yaraları kapanmıştı. İkiz, kızıl yara izleri alnından çenesine iniyordu. Yaraların farkında değilmiş ya da önemsemiyormuş gibi bir hali vardı.

Lorcan'in Elide'ın sırtındaki eli de Aelin'ın gözünden kaçmadı. Leydinin yüzündeki ışıltı da.

Aelin o ışıltının kaynağını pekâlâ tahmin edebiliyordu. Lorcan'in kara gözleri bile ışıltılıydı.

Aelin'ı gözlerini Lorcan'in gözlerine çevirmekten alıkoymadı bu. Lorcan'e dillendirmeye gerek görmediği her şeyi ileten, uyarı mahiyetinde bir bakış atmasına da. Lorcan, Elide'on kalbini kıracak olursa Aelin onu kızartırdı. Sonra da Manon Siyahgaga'yı Lorcan'in yanan cesedi üzerinde akşam yemeği pişirmesi için davet ederdi.

Lorcan gözlerini devirdi. Aelin bunun yeterli bir onay olduğuna kanaat getirip hepsine "*Uyumayı* düşüneniniz oldu mu hiç?" diye sordu.

Sadece Fenrys elini kaldırdı.

Aedion taşların üzerindeki kara lekeye kaşlarını çatarak baktı.

Aelin ona "Üzerini halıyla kapatacağız," dedi.

Lysandra güldü. "Pejmürde bir şey olur umarım," dedi.

"Pembe ve mor bir halı düşünüyorum. Çiçek süslemeli. Tam da Erawan'in seveceği gibi."

Fey erkekleri ağızları açık onlara baktılar. Ren gözlerini kırpıştırdı. Elide başını eğip kıkırdadı.

Rowan bir kez daha gülümsedi. "En azından bu saray meclisi sıkıcı olmayacak."

Aelin bir elini göğsüne götürdü. Yüzünde öfkeli bir ifadeyle. "Yoksa sıkıcı olacağına dair bir endişen mi vardı?"

"Tanrılar yardımcımız olsun," diye homurdandı Lorcan. Elide onu dirseğiyle dürttü.

Aedion hızlıca oradan çıkmayı düşünüyormuş gibi kapı aralığında bekleyen Ren'e "Kaçacaksan şimdi tam zamanı," dedi. "Bu sonu gelmez saçmalığın içine çekilmeden."

Fakat Ren'in siyah gözleri Aelin'ın gözleriyle buluştu. Aelin'ın gözlerini süzdü.

Aelin, Murtaugh'a olanları işitmişti. Yaşadığı kaybın acısı gözlerinin ışığını söndüren Ren'e bu konudan bahsetmesi için doğru zaman olmadığını biliyordu. Bu yüzden yüzündeki samimi, dürüst, içten ifadeyi korudu. "Saçmalıklarımıza ortak etmek için fazladan birini bulmak hiç de fena olmaz," dedi. Görünmez bir elle Ren'e uzanıyor gibiydi.

Ren, Aelin'ın gözlerini yeniden süzdü. "Her şeyini verdin. Yine de buraya döndün. Yine de düşündün."

Aelin alçak sesle "Hepsi Terrasen içindi," dedi.

"Evet, biliyorum," dedi Ren. Yüzündeki yara izi doğan güneşin ışığında iyice belirginleşti. "Şimdi anlıyorum." Aelin'a küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanırım savaşın ardından biraz saçmalık bana iyi gelebilir."

Aedion "Bunu söylediğine pişman olacaksın," dedi.

Aelin reverans yaptı. "Ah, evet, kesinlikle olacak." Orada toplanan Fey erkeklerine sırıttı. "Size yemin ederim canınızı fazla sıkmayacağım. Benden size kraliçe yemini."

"Sıkılmamak adına ne yapacağız?" diye sordu Aedion.

"Ülkeyi yeniden inşa edeceğiz," dedi Elide. "Yeniden kurulacak çok şey var."

"Ticaret antlaşmaları olacak," dedi Lysandra.

Aelin "Yeni nesli büyü konusunda eğitmek de var," diye ekledi.

Bir kez daha Fey erkekleri onlara hayretle gözlerini kırpıştırarak baktılar.

Aelin başını yana eğip onlara aynı şekilde gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi. "Ya sizin ekleyeceğiniz önemli şeyler yok mu?" Çık çık etti. "Üçünüz alabildiğine yaşlısınız. Siz huysuz ihtiyarlardan daha iyisini beklerdim doğrusu."

Fey erkeklerinin burun delikleri şişti. Aedion sırıttı. Ren ise akıllılık edip aynını yapmamak için dudaklarını kenetledi.

Fakat Fenrys "Dördümüz. Dördümüz alabildiğine yaşlıyız."

Aelin bir kaşını kaldırdı.

Fenrys sırıttı. Bu hareketiyle yara izleri gerildi. "Vaughan hâlâ dışarıda bir yerlerde. Şimdi özgür de."

Rowan kollarını kavuşturdu. "Bir daha asla yakalanmayacak."

Fakat Fenrys'in sırıtışının yerini bilgiççe bir gülümseme aldı. Ovada kamp kuran Fey ordusuna işaret etti. Aralarında kurtlar ve insanlar da vardı. "İçimden bir ses oradaki birilerinin işe nereden başlayacağımıza dair bildikleri olabileceğini söylüyor." Aelin'a baktı. "Tabii bu saray meclisine bir huysuz ve yaşlı pisliğin daha katılması senin için uygunsa."

Aelin omuz silkti. "Onu ikna edebilirseniz bunun gerçekleşmemesi için bir neden göremiyorum." Rowan bu sözler karşısında gülümsedi. Göğe göz gezdirdi. Kayıp arkadaşını gökte görebilecekmiş gibi.

Fenrys göz kırptı. "Seni temin ederim, Lorcan kadar sefil biri değil o." Elide, Fenrys'in koluna vurdu. Fenrys kollarını havaya kaldırıp kahkahalar atarak Elide'dan uzaklaştı. Aelin'a "Ondan hoşlanacaksın," dedi. Ona, Lysandra'ya ve Elide'a göz kırpıp "Tüm kadınlar hoşlanır," diye ekledi.

Aelin güldü. İlk kez bu denli gamsızca ve özgürce gülmüştü. Yüzünü yeni uyanan krallığa çevirdi. Bir süre sonra ağırbaşlı bir ses tonuyla "Herkese daha iyi bir dünya vaat ettik," dedi. "Bu yüzden işe oradan başlayacağız."

"İşe küçükten başlayacağız," dedi Fernys. "Hoşuma gitti bu."

Aelin ona sırıttı. "Wyrd anahtarları konusunda oylama yapmamız hoşuma gitmişti. Bu yüzden yine o şekilde başlayacağız."

Sessizlik. Neden sonra Lysandra "Ne konuda oylama yapacağız?" diye sordu.

Aelin omuz silkti. Ellerini ceplerine soktu. "Bazı konularda işte."

Aedion bir kaşını kaldırdı. "Akşam yemeği gibi mi?"

Aelin gözlerini devirdi. "Evet, akşam yemeği. Kurul kararıyla akşam yemeği yiyeceğiz."

Elide öksürdü. "Sanırım Aelin daha hayati konuları kastediyor. Krallığın nasıl yönetileceği gibi."

"Kraliçe sensin," dedi Lorcan. "Oylama yapacak ne var?"

"İnsanların nasıl yönetildikleri hakkında söz sahibi olmaları gerek. Onlar üzerinde etkisi olacak politikalar hakkında. Bu krallığın nasıl yeniden inşa edileceği hakkında." Aelin başını dikleştirdi. "Ben kraliçe olacağım ve çocuklarım..." Rowan'a gülümserken yanakları kızardı. Sonra biraz alçak sesle "Çocuklarımız," diye ekledi, "ülkeye hükmedecekler. Bir gün. Fakat Terrasen'in kendi sesi olmalı. Her bölgenin, o bölgeleri yöneten lordlardan bağımsız olarak bir temsilcisi olmalı. Halk tarafından seçilecek temsilciler."

Bu sözler üzerine takım birbirine baktı. Rowan "Bir krallık vardı... Doğuda. Uzun zaman önce. Onlar bu tür şeylere inanırlardı." Gözlerinde gurur vardı. Şafaktan daha aydınlık bir gurur. "Orası bir barış ve bilgi ülkesiydi. Dünyanın o uzak ve şiddet dolu kısmında bir deniz feneri. Orynth Kütüphanesi inşa edildiğinde akademisyenlerden o ülkeye dair bulabilecekleri tüm bilgilere ulaşmalarını isteriz."

Fenrys "O krallığa biz ulaşabiliriz," dedi. "Akademisyenlerinden ve liderlerinden buraya gelmek isteyen olup olmayacağına bakarız. Bize yardımcı olmak için." Omuz silkti. "Yapabilirim. İsterseniz oraya yolculuk ederim."

Aelin, Fenrys'in bu konuda ciddi olduğunu biliyordu. Elçileri olarak yolculuk edecekti. Belki tüm gördükleri ve göğüs gerdikleri üzerine düşünecekti de. Kardeşini kaybettiği gerçeğiyle, kendisiyle barışacaktı. İçinden bir his yüzündeki yara izlerinin ancak o istediğinde silineceğini söylüyordu.

Fakat Aelin başını salladı. Fenrys'i dilediği her yere seve seve

gönderecek de olsa ağzından "Kütüphane?" sözcüğü çıkıverdi.

Rowan sadece gülümsedi. "Ve Kraliyet Tiyatrosu."

"Bir tiyatro yoktu... Rifthold'daki gibi."

Rowan'ın gülümsemesi yayvanlaştı. "Olacak."

Aelin elini sallayıp Rowan'ı geçiştirdi. "Sana savaşı kazanmış olsak da artık altın içinde yüzmediğimizi hatırlatmama gerek var mı?"

Rowan kolunu Aelin'ın omuzlarına götürdü. "Benim de sana Maeve'in kafasını uçurduğundan beri benim bir kez daha Doranelle prensi olduğumu, mallarımı ve mülkümü kullanma yetkisine yeniden sahip olduğumu hatırlatmama gerek var mı? Maeve'in bir sahtekâr olduğu ortaya çıktığı için de o servetin yarısının sana...ve diğer Whitethorn ailesi üyelerine ait olduğunu?"

Aelin, Rowan'a bakıp gözlerini kırpıştırdı. Diğerleri sırıttılar. Lorcan bile.

Rowan, Aelin'ı öptü. Aelin'ın dudakları arasına "Yeni bir kütüphane ve kraliyet tiyatrosu," diye fısıldadı. "Bunları sana eşleşme hediyelerim olarak gör Ateşyürek."

Aelin, Rowan'ın kollarından ayrılıp eşinin yüzünü süzdü. O yüzdeki içtenliği ve kararlılığı okudu.

Sonra kollarını ona dolayıp ağaran göğe bakarak hem güldü hem ağladı.

O gün çok sayıda toplantı gerçekleşecekti. Aelin neredeyse boş, tozlu odada dikilip müttefiklerine, dostlarına gülümserken buna karar vermişti.

Morluklar ve çizikler içindeki Briarcliffli Ansel ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Senin şu şekil değiştirenin iyi bir yalancıymış," dedi. "Gerçeği fark etmediğim için utanıyorum."

En az Ansel kadar perişan haldeki Prens Galan gülümsedi. "En azından ben seninle hiç karşılaşmamış olduğumu söyleyerek kendimi kurtarabilirim." Başını Aelin'a doğru eğdi. "Bu yüzden, merhaba kuzinim."

Odadaki yegâne mobilya parçası olan epeyce çürümüş masaya

yaslanıp Galan'a sırıttı. "Seni bir kez görmüştüm... Uzaktan."

Galan Ashryver'ın gözleri parladı. "Sanırım eski mesleğini icra ederken. Beni öldürmediğin için ayrıca teşekkür ederim."

Aelin kıkırdarken Rolfe gözlerini devirdi. "Ne oldu kraliyet korsanı?"

Rolfe dövmeli elini salladı. Tırnaklarının arasında hâlâ kan vardı. "Yorum yapmamayı tercih ediyorum."

Aelin sırıttı. "Sen Mycenia halkının vârisisin," dedi. "Önemsiz ağız dalaşlarına girmek sana yakışmaz."

Ansel gülümsedi. Rolfe ona bir bakış attı.

Aelin "Şimdi onlarla ne yapmak niyetindesin?" diye sordu Aelin. Saray meclisinin geri kalanının da orada olması gerektiğini düşünüyordu. Fakat Evangeline'i müttefiklerini bir araya getirmeye yollarken diğerlerinden de dinlenmelerini istemişti. Hiç olmazsa Rowan, Endymion ve Sellene'i aramaya çıkmıştı. Anlaşılan Sellene geleceğine dair birçok yeni gelişmeyi öğrenmek üzereydi. Doranelle'in geleceğine dair.

Rolfe omuz silkti. "Nereye gideceğimize karar vermemiz gerekecek. Kafatası Körfezi'ne mi dönceceğiz yoksa..." Rolfe'ın deniz yeşili gözleri kısıldı.

Aelin tatlı bir dille "Yoksa?" dedi.

"Yoksa eski memleketimizi Ilium'da yeniden mi kuracağız?"

"Buna neden kendin karar vermiyorsun?" diye sordu Ansel.

Rolfe dövmeli elini salladı. "Bu savaşta yer almak adına hayatlarını ortaya koydular. Sonrasında nerede yaşayacaklarını seçebilmeliler."

"Bilgece sözler," dedi Aelin. Çık çık etti. Rolfe kaskatı kesildi. Fakat Aelin'ın bakışındaki sıcaklığı görünce rahatladı. Fakat Aelin, Ilias'a baktı. Suikastçının zırhında göçükler ve çizikler vardı. "Tüm bu savaş sırasında konuştun mu ki?"

Ansel, Ilias yerine "Hayır," diye yanıt verdi. Dilsiz Usta'nın oğlu genç kraliçeye baktı. Gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

Aelin aralarındaki bakışmayı hayretle izledi. Ne düşmanlık ne korku vardı. Ansel'ın kızardığına yemin edebilirdi.

Aelin eski dostunu bu gergin durumdan kurtarmak adına hepsine "Teşekkür ederim," dedi.

Bir kez daha Aelin'a baktılar.

Aelin yutkunup bir elini kalbinin üzerine götürdü. "İstediğimde geldiğin için teşekkür ederim. Terrasen adına size teşekkür ederim. Size borçluyum."

Ansel "Biz sana borçluyduk," diye karşılık verdi.

Rolfe "Ben değildim," diye mırıldandı.

Aelin, Rolfe'a sırıttı. "İyi vakit geçireceğiz, sen ve ben." Müttefiklerine göz gezdirdi. Yıpranmış ve savaş yorgunluğu içinde olsalar da hâlâ dimdik ayaktaydılar. Hepsi hâlâ dimdik ayaktaydı. "Bence çok eğleneceğiz."

Kuşluk vakti geldiğinde Aelin, Manon'ı cadıların kuş yuvalarından birinde buldu. Abraxos muharebe meydanına bakıyordu.

Ejderhanın böğründe ve kanatlarında sargılar vardı. Eski uçuş liderinin üzerinde de sargılar vardı.

Aelin selam yerine "Crochan'ler ve Demirdişler'in kraliçesi," dedi. Alçak sesli bir ıslık çalmasıyla Manon ağır ağır ona doğru döndü. Aelin tırnaklarıyla oynadı. "İyi iş çıkardın."

Fakat Manon'a doğru çevrilen yüz...

Bitkinlik. Keder.

Aelin sessizce "İşittim," dedi. Ellerini indirse de Manon'a yaklaşmadı.

Manon hiçbir şey söylemedi. Aelin onun sessizliğinden anlaması gereken her şeyi anladı.

Hayır, Manon iyi değildi. Evet, yaşadıkları onu mahvetmişti. Hayır, bu konuda konuşmak istemiyordu.

Aelin sadece "Sağ ol," dedi.

Manon başını belli belirsiz salladı. Böylece Aelin cadıya doğru yürüdü. Sonra onun yanından geçip gitti. Theralis'e, topraktaki o kavrulmuş noktaya bakan Abraxos'un yanına gitti.

Manzara karşısında yüreği cız etti. Ejderha, toprak ve arkasında kalan cadı. Fakat Aelin ejderhanın yanına oturdu. Meşinimsi başını okşadı. Abraxos başını Aelin'ın eline iyice yasladı.

Aelin, Abraxos'a, Manon'a "Bir anıt dikilecek," dedi. "Siz isterse-

niz tam oraya bir anıt diktireceğim. Böylece kimse neler feda edildiğini, kime minnet duymamız gerektiğini unutmayacak."

Kulede rüzgâr fısıldadı. Uğuldayan, hızlı bir rüzgâr. Fakat sonra ayaklar altında ezilen otların çıtırtısı geldi. Manon, Aelin'ın yanına oturdu.

Fakat Aelin bir daha konuşmadı. Başka soru da sormadı. Bunu fark eden Manon omuzlarını salıp başını eğdi. Bir başkasının yanında asla yapmayacağı bir şeydi bu. Zira başka kimse ikisinin sırtındaki yükü anlayamazdı.

Sessizlikte iki kraliçe mahvolmuş alana baktılar. Ötedeki geleceğe.

YÜZ ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Her şeyin ayarlanması on gün aldı.

Taht odasını boşaltmak, alt katlardaki koridorları temizlemek, ihtiyaçları olan yiyecekleri ve aşçıları bulmak. Kraliyet süitini çekip çevirmek, uygun giysiler bulmak ve taht odasını kraliçeye yaraşır hale getirmek on gün sürdü.

Oturaklardan ve kirişlerden yeşil çelenkler sarkıyordu. Rowan taht odasının platformunda dikilmiş, toplanan kalabalığı gözlüyordu. Lysandra'nın etkileyici bir iş çıkardığını kabul etmeliydi. Her yerde mumlar yanıyordu. Gece yağan kar savaştan kalan izleri örtmüştü.

Rowan'ın yanında dikilen Aedion huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine verirken Lorcan dosdoğru karşıya bakıyordu.

Hepsi de yıkanmış, saçlarını taramış ve kendilerini... prensler gibi gösteren giysiler giymişlerdi.

Prens gibi görünmek Rowan'ın umurunda değildi. Gümüş rengi işlemeleri olan yeşil ceketi ömründe giydiği en rahatsız edici şeydi. En azından yanında kılıcı vardı. Goldryn belinden sarkıyordu.

Neyse ki siyahlar içindeki Lorcan onun kadar huzursuz görünmüyordu. Aelin, Lorcan'a bakıp çık çık etmiş *"Başka bir şey giysen dünya tersine dönerdi zaten,"* demişti. *"Madem öyle cenaze karası olsun bakalım."*

Lorcan gözlerini devirerek karşılık vermişti. Fakat Rowan kısa süre önce Elide'ı ve Lysandra'yı taht odasından çıkan koridorda görünce Elide'ın yüzüne bakmıştı. Elide'ın üzerinde yeni giysileri olan Lorcan'e bakarken yüzünde nasıl bir aşk ve arzu olduğunu görmüş-

tü. Sonra aklına bu salonda ne zaman bir düğünün gerçekleşeceği sorusu geldi.

Üzerinde Terrasen yeşili giysiler olan Aedion'a bakan Rowan hafifçe gülümsedi. Muhtemelen yaz gelmeden iki düğün yapılacaktı. Her ne kadar ne Lysandra ne de Aedion konuyu açmasalar da.

Son konukları da kalabalık salona yerleştiğinde Rowan ön sıralarda yerlerini alan hükümdarlara ve müttefiklere göz gezdirdi. Briarcliffli Ansel yeni pantolonu ve ceketiyle oynarken Rolfe Ansel'ın arkasındaki oturakta bir kolunu sarkıtmış, huzursuzca Ansel'a sırıtıyordu. Beyazlar içindeki, halkına has kat kat giysilerle gelen Ilias, Ansel'ın yanında oturuyordu. Telaşsızca, sakince. Bir sıra önünde Galan gösterişli tören kıyafetiyle, başı dik oturuyordu. Rowan'la bakışıp ona Ashryver gözlerini kırptı.

Rowan genç adama sadece başını yana eğerek karşılık verdi. Sonra başını koridora yakın oturan kuzenleri Enda ve Sellene'e doğru eğdi. Rowan, Sellene'e onun artık Doranelle kraliçesi, Doğunun Fey Kraliçesi olduğunu söylediğinde Sellene birkaç saat tek kelime etmeden oturma ihtiyacı duymuştu.

Gümüş saçlı kuzini o gün yeni unvanına uygun giyinmemiş, Enda gibi bulabildiği, savaşta en az yıpranmış bir kıyafet seçmişti.

Doranelle bu tür değişimlere sahne olacaktı. Rowan'ın tahmin edemeyeceğini bildiği değişimler. Whitethorn ailesi hüküm sürecek, Mora'nın soyu nihayet yeniden iktidara gelecek fakat o hükümdarlığın nasıl şekilleneceğini onlar, Sellene belirleyecekti. Fey'lerin emri altında oldukları bir karanlık kraliçenin yokluğunda kendilerini nasıl şekillendirmeyi seçeceklerini.

O Fey'lerden kaçının burada, Terrasen'de kalmak isteyeceğini bekleyip görmek gerekecekti. Kaçının savaşın yıldırdığı bu krallıkta hayat kuracak, kolay ve refah içinde bir hayata geri dönmek yerine yeniden inşayla geçecek zorlu yılları tercih edeceklerdi? Rowan son iki haftada karşılaştığı Fey savaşçılarına bakarak nasıl bir karar vereceklerini çıkaramamıştı. Fakat Rowan onlardan birkaçının Geyikboynuzu Dağları'na ve Oakwald'a özlemle baktıklarını görmüştü. Onlar da rüzgârın vahşi çağrısını işitmişler gibi.

Bir etken daha vardı: Terrasen düşmeden önce burada yaşayan Fey'ler. Aelin'ın ümitsiz çağrısına yanıt veren, iç bölgelerdeki Kurt

Kabilesi'nin arasındaki gizli yuvalarına dönüp buraya yapacakları yolculuğa hazırlanan Fey'ler.

Rowan bu kurallığı onların dönüşüne değer kılacaktı. Orada yaşayan; insan, Fey ya da cadı soyundan herkesin yaşamak isteyeceği bir yere. Krallığı güneyde, Dar Deniz'in diğer yakasında var olan, barış ve refah diyarının kanıtı olan ülke kadar büyük bir ülke yapacaktı.

Hakanlık asilzadeleri bugünlerde Rowan'a krallıklarına –krallıklarının politikalarına, halklarına– dair çok şey anlatıyorlardı. Şimdi taht odasının diğer yanında yanlarında Chaol ve Dorian'la oturuyorlardı. Yrene ve Nesryn de orada oturuyorlardı. İkisinin de üzerinde Rowan'a ödünç almış olabileceklerini düşündüren hoş giysiler vardı. Dükkânlar kapalıydı. Zaten sadecek malları da yoktu. İşin aslı oradakilerin temiz giysiler bulmaları bile bir mucizeydi.

En azından Manon gösterişli giysiler giymeye yanaşmamıştı. Üzerinde cadıların deri giysileri olsa da başında yıldız tacı vardı. Tacın ışığı yanında oturan Petrah Mavikan'a ve Bronwen Crochan'e yansıyordu.

Aedion sesli yutkundu. Rowan açık kapılara baktı. Sonra da boş tahtın yanında dikilen Lord Darrow'a.

Resmi bir taht değildi bu. Sadece birçok adayın arasından seçilen diğerlerinden daha geniş ve gösterişli bir koltuktu.

Darrow da açık kapılara bakıyordu. Yüzünde hissiz bir ifade olsa da gözleri ışıldıyordu.

Borazanlar çalındı.

Dört notalı bir çağrı. Üç tekrarlı. Herkesin kapılara doğru dönmesiyle oturaklar gıcırdadı. Platformun arkasında, boyalı bir ahşap perdenin arkasına gizli küçük bir müzisyenler grubu bir geçit töreni müziği çalmaya başladı. Böylesi önemli bir olaya yaraşır büyük bir orkestra olmasa da hiç yoktan iyiydi.

Zaten bunların bir önemi de yoktu. Elide üzerinde eflatun bir elbiseyle, örülü siyah saçlarında çiçeklerden bir taçla göründüğünde kalan her şey önemsizleşti. Adımları aksıyordu. Rowan bunun nedeninin Elide'ın Lorcan'den ayağına destek vermesini istememesi olduğunu biliyordu. Uzun koridorda kendi ayaklarının gücüyle yürümek istemişti.

Dengeli ve zarifçe hareketlerle Perranth leydisi omuzlarını dik tutuyor, elinde bir çobanpüskülü buketiyle platforma doğru yürüyordu. Perranth leydisi ve bugünlük Aelin'ın yardımcılarından biri.

Aelin'ın taç giyme töreni için.

Lysandra üzerinde yeşil kadifeyle göründüğünde Elide koridoru yarılamıştı. İnsanlar mırıldandı. Sebep sadece o müthiş güzellik değil, Lysandra'nın olduğu şeydi.

Krallıklarını savunan, Erawan'in yok edilmesine yardım eden bir şekil değiştiren.

Lysandra koridorda süzülürcesine yürürken başını dik tutuyordu. Aedion'ın başı ise Lysandra'ya bakmasıyla dikleşti. Caraverre leydisine bakmasıyla.

Sonra Evangeline geldi. Kızıl–altın sarısı saçlarında yeşil kurdeleler vardı. Gülümsüyordu. O yara izleri katıksız bir neşeyle geriliyordu. Darrow'un vasisi olduğu Arran'ın genç leydisi. Bir şekilde Darrow'u tatlılığıyla diğer lordları bu törene razı getirmeye ikna eden Evangeline.

Aelin'ın tahta geçmeye hakkı olduğuna. İki gün önce belgeleri getirmişlerdi. Hepsi de imzalamıştı. Elide tahtın sağındaki yerini aldı. Sonra Lysandra. Sonra da Evangeline.

Herkes şimdi boş olan koridora bakarken Rowan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Müzik gitgide yükselirken Terrasen şarkısı çınladı.

Müzik zirveye vardığında, o görkemli ve güçlü ses her köşede yankılandığında Aelin göründü. Herkes ayağa kalkarken Rowan'ın dizleri titredi.

Üzerinde tüllü yeşil ve gümüş rengi bir elbise olan, altın rengi saçları bağlanmamış Aelin taht odasının eşiğinde durakladı.

Rowan hayatı boyunca o kadar güzel birini görmemişti. Aelin uzun koridora baktı. Platforma doğru atacağı her adımı tartarmış gibi. Tahtına. Tüm dünya onunla duraksamış, o eşikte bekliyormuş gibiydi. Dışarıdaki kardan daha ışıltılı Aelin başını dikleştirip yuvasına yapacağı son yürüyüşe başladı.

Attığı her adım, izlediği her yol Aelin'ı buraya çıkarmıştı.

Aelin yanlarından geçerken dostlarının, müttefiklerinin yüzleri bulanıklaştı.

Aelin beklediği tahta yürürken. Darrow'un başına takacağı taca yürürken.

Attığı her adımda çıkan ayak sesleri yerde yankılanıyordu sanki. Aelin korlarının bir kısmını ardında bırakıyor, ardında akan elbisesinin kuyruğunun ucunda bu korlar bir belirip bir kayboluyordu.

Elleri titrese de Aelin çiçek buketini daha da sıkı kavradı. Her dem yeşil çam yaprakları. Terrasen'in sonsuz bağımsızlığını simgeleyen.

Tahta doğru attığı her adım gözünde büyüse de tahtı ona el ediyordu.

Rowan tahtın sağında dikiliyordu. Yüzünde dişlerini ortaya çıkaran, aldığı eğitimle bile engel olamadığı bir sırıtış vardı.

Aedion da tahtın solundaydı. Başı dikti ve yüzünden aşağı gözyaşları süzülüyordu. Orynth'in Kılıcı belindeydi.

Aelin, Aedion için gülümsedi. Bir zamanlar oldukları çocuklar için, kaybettikleri için.

Ve şimdi kazandıkları için.

Aelin, Dorian ve Chaol'un yanlarından geçerken başıyla onları selamladı. Gözlerini ceketinin yenine silen Briarcliff'li Ansel'a göz kırptı.

Aelin'ın platformun basamaklarına ulaşmasına üç adım kala Darrow basamakların kenarına yaklaştı.

Darrow'un geçen gece ona öğrettiği şekilde, Aelin tozlu bir merdiven boşluğunda defalarca alıştırmasını yaptığı şeyi yaparak üç basamağı çıkıp en üst basamakta diz çöktü.

Hükümdarlığı boyunca ilk ve son kez böyle diz çökecekti.

Sadece karşılarında diz çökeceği o üç şeyin önünde.

Tacı. Tahtı. Krallığı.

Darrow oturmaları için el etse de taht odasındakiler ayaktaydılar.

Sonra sözler geldi. Kadim Dil'e ait o sözler. On yıllar önce Orlon'a da taç giydiren Darrow tarafından kusursuzca telaffuz edilen kutsal ve kadim sözler.

Hayatını, bedenini, ruhunu Terrasen'in hizmetine sunuyor musun?

Aelin Kadim Dil'de yanıt verdi. Geçen gece dili kurşun gibi ağırlaşana dek Rowan'a tekrar ettiği sözleri söyledi. *Tüm benliğimi ve sahip olduğum her şeyi Terrasen'e sunuyorum.*

O halde et yeminlerini.

Aelin'ın kalbi hızlandı. Rowan'ın kalp atışlarını işittiğinden emindi. Başını eğdi. *Ben, Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius, ölümsüz ruhum üzerine yemin ederim ki bugünden son günüme dek Terrasen'i koruyacak, büyütecek ve şereflendireceğim.*

O halde seni kraliçe ilan ediyorum, dedi Darrow. Bir elini uzattı.

Aelin'a değil; ellerinde yeşil, kadife yastık olan Evangeline'e.

O yastığın üzerindeki taca.

Adarlan, Aelin'ın geyik boynuzu tahtını yok etmiş, tacını eritmişti.

Bu yüzden yenisini almışlardı. Aelin'ın burada, herkesin önünde taç giyeceğine karar verilmesinin ardından geçen on gün içinde Wendlyn'deki höyükten çaldıkları altının geri kalanından bir taç dövmesi için usta bir kuyumcu bulmuşlardı.

Tacın birbirine dolanan geyik boynuzlarını andıran iki şeridinin öndeki yükselen çıkıntısında bir mücevher vardı.

Gerçek bir mücevher değildi bu. Fakat gerçek bir mücevherden sonsuz kez daha kıymetliydi. Taşı Aelin'a Darrow vermişti.

Orlon'un hükümdarlığında içinde o yegâne krallaralevi çiçeğinin bulunduğu kristalde kesilen parça.

Darrow tacı yastığın üzerinden alırken tacın parıldayan metalleri arasında kırmızı ve turuncu sabah güneşinin ışığında göz kamaştıran bir yakut gibi parıldıyordu.

Darrow tacı platformun arkasındaki pencerelerden sızan ışığa doğru tuttu. Bu an için seçilen tören, bu güneş ışını. Mala'dan gelen bu lütuf.

Işık Tanrıçası artık var olmasa da Darrow tacı güneşe doğru tutarken Aelin omzunda Mala'nın sıcak elini hissettiğine yemin edebilirdi.

Hepsinin orada onunla ayakta durduğuna yemin edebilirdi. Aelin'ın azgın alevlerden yüreğiyle sevdiklerinin. Öyküleri tenine dövülenlerin.

Taç başına inerken; Aelin başını, boynunu, kalbini hazırlayan

Aelin gücünün parlamasına izin verdi. O günü görmeyi başaramayanlar için, mücadele edenler için, onu izleyenler için.

Darrow tacı Aelin'ın başına koydu. Taç Aelin'ın düşündüğünden daha ağırdı.

Aelin gözlerini yumdu. O ağırlığın, o yükün ve armağanın içine işlemesini bekledi.

"Ayağa kalk," dedi Darrow, "Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius, Terrasen Kraliçesi."

Aelin hıçkırığını yuttu. Sonra yavaşça, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atsa da usul usul nefes alarak doğruldu.

Darrow'un gri gözleri ışıldıyordu. "Hükmü uzun olsun."

Aelin arkasına dönerken taht odasında yükselen çağrı kadim taşlarda yankılanıp şatonun ötesinde toplanan şehre taşındı. "Selam sana Aelin! Terrasen Kraliçesi!"

Bu sözleri Rowan'ın, Aedion'ın dudaklarından işitmesiyle Aelin'ın dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu. Yine de gülümsedi. Başını dik tutarak gülümsedi.

Darrow, Aelin'ı bekleyen tahta; o son iki basamağa işaret etti.

Aelin tahta oturacak, böylece tören tamamlanacaktı.

Fakat henüz değil.

Aelin soluna döndü. Aedion'a doğru. Sonra sessizce fakat cılız olmayan bir sesle "Doğduğun günden beri bu sana aitti Prens Aedion."

Aelin elbisesinin tüllü yenini sıvayıp kolunu ortaya çıkarırken Aedion donakaldı.

Aedion'ın hıçkırıkları omuzlarını titretiyordu.

Aelin kendi hıçkırıklarıyla mücadele etmedi. Dudakları titreyerek "Bana kan yeminiyle bağlanır mısın?" diye sordu.

Aedion, Aelin'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Rowan sessizce Aelin'a bir hançer uzattı. Fakat Aelin hançeri kolunun üzerine götürdüğünde duraksadı. "Başka kimsenin yapmadığını zamanlarda Terrasen için mücadele ettin. Tüm güçlüklere rağmen, ümidin kaybolduğu anlarda bu krallık için savaştın. Benim için. Bu halk için. Nefes aldığın sürece bunu yapmaya devam edeceğine yemin eder misin?"

Başı öne eğil Aedion "Evet," diye fısıldadı. "Bu hayatta ve diğerlerinde sana hizmet edeceğim. Terrasen'e de."

Aelin bir elmanın iki yarısı gibi kendisine benzeyen Aedion'a gülümsedi. Kolunu kesip ona uzattı. "O halde iç prens. İç ve aramıza katıl."

Aedion, Aelin'ın kolunu nazikçe tutup ağzını yaraya götürdü.

Sonra dudaklarında kanla geri çekildiğinde Aelin ona gülümsedi. Sadece Aedion'ın işitebileceği bir sesle "Bu yemini tüm dünyanın önünde içmek istediğini söylemiştin," dedi. "Eh, işte istediğin oldu."

Aedion gülmemek için kendisini tutarak doğruldu. Kollarını Aelin'a dolayıp onu sıkıca sardı. Ardından tahtın diğer yanındaki yerine geçti.

Aelin hâlâ kendisini bekleyen Darrow'a baktı. "Nerede kalmıştık?"

Yaşlı kral hafifçe gülümseyip tahta işaret etti. "Törenin son kısmında."

Fenrys iç çekip *"Sonra da öğle yemeği var,"* diye mırıldandı.

Aelin gülümsememek için kendisini tuttu. Tahta doğru iki adım attı.

Oturmak için döndüğünde bir kez daha duraksadı.

Bunun nedeni taht odası kapılarından başlarını uzatan küçük figürlerdi. Aelin'ın ağzından küçük bir hayret nidası çıktı. Ses öyle yüksekti ki herkes dönüp ona baktı.

"Küçük Halk," diye mırıldandı insanlar. Küçük figürler taht odasının oturakları arasındaki koridorun gölgeleri arasında hızla koşan küçük figürlerden, hışırdayan kanatlardan ve parıldayan pullardan ürkerek geri kaçtı.

Küçük insanlardan biri platforma yaklaştı. İnce, zayıf, yeşile çalan elleriyle getirdikleri hediyeyi Aelin'ın ayaklarının dibine bıraktı.

İkinci bir taç. Mab'in tacı.

Taç Aelin'ın eyer heybelerinden alınmıştı. O heybeler savaşta her nereye kayboldularsa oradan. Belli ki heybeler sonunda bir şekilde Küçük Halk'ın eline geçmişti. Belli ki tacın bir kez daha kaybolmasına göz yummaya niyetleri yoktu. Aelin'a tacı unutturmaya da.

Ayaklarının dibine bırakılan tacı eline alan Aelin oturakların ötesinde toplanan küçük kalabalığa hayretle baktı. Küçük insanlar siyah, kocaman açılmış gözlerini kırpıştırıyorlardı.

Elide alçak sesle "Batının Peri Kraliçesi," dedi. Sesini herkes işitmişti.

Kadim, ışıldayan taca bakan Aelin'ın parmakları titredi. Yüreği cız etti. Sonra gözlerini Küçük Halk'a çevirdi. Onlara "Evet," dedi. "Size de hizmet edeceğim. Son nefesimi verene kadar."

Sonra Aelin onların önünde eğildi. Neredeyse görünmez olan, defalarca hayatını kurtaran ve karşılığında hiçbir şey istemeyen o halkın önünde. Kendisi gibi tüm olumsuzluklara rağmen hayatta kalan Kuzeyin Lordu. Onu asla unutmayan. Aelin onlara hizmet edecekti. Terrasen vatandaşlarına edeceği gibi.

Platformda duran herkes de eğildi. Ardından taht odasındaki herkes.

Fakat Küçük Halk ortadan kaybolmuştu bile.

Böylece Aelin, Mab'in tacını altın, kristal ve gümüş karışımı tacın üzerine taktı. Kadim taç diğer tacın arkasına mükemmel bir şekilde yerleşti.

Sonra, nihayet, Aelin tahta oturdu.

Ağırlığı üzerine çöktü. Kemiklerine işledi. Bu yeni yük. Artık bir suikastçı değildi. Artık kaçak bir prenses de değildi.

Aelin tezahürat yapan kalabalığa göz atmak için başını kaldırdığında, gülümsediğinde Terrasen Kraliçesi ve Batının Peri Kraliçesi bir yıldız gibi parladı.

Tören bitmemişti. Henüz.

Şehirde çanlar çalıp Aelin'ın taç giydiğini ilan ederken toplanan kalk tezahürat yapıyordu.

Aelin onları selamlamaya gitti.

Şato kapılarına doğru. Saray meclisi, dostları, ardında kalan taht odasının kalabalığı onu izledi. Kapalı kapılara, kadim metal oymalara ve ötesinde bekleyen dünyaya ulaştığında Aelin onlara doğru döndü.

Yanında gelenlere, onu o güne getirenlere, çanların o neşeli çınlamalarına doğru.

Öne çıkmaları için saray meclisinin üyelerine el etti.

Ardından Dorian'a, Chaol'a, Yrene'e, Nesryn'e, Sartaq'a ve onların yol arkadaşlarına gülümsedi. Onlara da öne çıkmaları için el etti.

Kaşlarını kaldırıp yaklaştılar.

Fakat Aelin, başında tacıyla ve tüm ışıltısıyla sadece "Benime yürüyün," dedi. Arkasındaki kapılara işaret etti. "Hepiniz."

O gün sadece Aelin'a ait değildi. Kesinlikle.

Hepsi de duraksayınca Aelin gidip Yrene Westfall'u elinden tuttu ve onu öne geçirdi. Ardından Manon Siyahgaga'yı. Sonra Elide Lochan'i. Lysandra'yı. Evangeline'i. Nesryn Faliq'i. Borte'yi, Hasar'ı ve Briarcliffli Ansel'ı.

Yanında ve uzağında savaşan tüm kadınları. Kanlarını akıtan, ödünler veren ve bugünün geleceğinden asla ümit kesmeyen kadınları.

Aelin onlara "Benimle yürüyün," dedi. İnsan ve Fey erkekleri onun arkasına geçtiler. "Dostlarım."

Çanlar hâlâ çalıyordu. Aelin şato kapılarındaki muhafızlara başını salladı.

Nihayet kapılar açıldı. Kalabalıktan yükselen ses yıldızları titretecek kadar yüksekti.

Tek vücutmuşlar gibi dışarı çıktılar. Tezahürat eden şehre doğru.

Sokaklara doğru. İnsanların dans ettiği, şarkılar söylediği, ağladığı ve el sallayan, krallıklarını, topraklarını kurtaran, gülümseyen hükümdarların, savaşçıların ve kahramanların geçit törenine bakarak ellerini kalplerinin üzerine götürdükleri sokaklara doğru.

Yeni bir dünya.

Daha iyi bir dünya.

YÜZ YİRMİNCİ BÖLÜM

İki gün sonra Nesryn Faliq şafağa kadar süren balonun yorgunluğunu hâlâ üzerinden atamamıştı.

Fakat nasıl da bir kutlama olmuştu.

Güney kıtasındaki kutlamalar gibi görkemli olmasa da Büyük Salon'daki o katıksız neşe ve kahkahalar, ziyafet ve dans... Yaşadığı sürece unutmayacağı bir tecrübe olacaktı bu.

Her ne kadar kendini dinlenmiş hissetmesi için belki bir ömür geçmesi gerekse de.

Ayakları durmadan dans ettiği için hâlâ ağrıyordu. Daha bir saat önce de hem Aelin'nın hem de Lysandra'nın bu konuda şikâyet ettiklerini işitmişti.

Kraliçe de dans etmişti. Bu da Nesryn'in asla unutmayacağı bir manzaraydı bu.

İlk dansı Aelin yönetmişti. Dans etmek için eşini seçmişti. Kraliçe ve eşi parti için yeni giysiler giymişlerdi. Aelin'ın üzerinde altın işlemeli, siyah bir elbise, Rowan'ın üzerinde gümüş rengi süslemeleri olan siyah bir takım vardı.

Fey prensi kendisiyle bir tek adımı aksamadan vals yaparken kraliçe hem şaşırmış hem de keyiflenmişti. Öyle keyiflenmişti ki kendisini ve onu alevlerle taçlandırmıştı.

Bu daha her şeyin başıydı.

Dans çok... Nesryn ikisinin dansının kıvraklığını ve zarafetini kelimelerle ifade edemiyordu. Kraliçe ve eşi olarak ilk danslarıydı bu. Hareketleri ikisi arasında sorular ve yanıtlar gibiydi. Müzik hızlandığında Rowan, Aelin'ı belinden tutup yere sarkıtmış, etrafında

ve kendi etrafında döndürmüştü. Siyah lebisesinin etekleri kalktığında Aelin'ın altın sarısı sandaletleri ortaya çıkmıştı.

Ayakları zeminde öyle hızlı hareket ediyordu ki Aelin'ın topuklarından kıvılcımlar saçılıyordu. Yerlere varan elbisesinin geçtiği yerlerde bu kıvılcımlar kısa ömürlü izler bırakıyordu.

Aelin ve Rowan'ın dansı gitgide hızlandı. Dönüyor, dönüyorlar; müzik yüksek sesli bir finale yaklaşırken kraliçe bir kuyumcu ustasının elinden yeni çıkmış gibi parıldıyordu.

Vals muzaffer, son notasına vardığında durmuşlardı. Kusursuzca, aniden. Hemen sonra kraliçe kollarını Rowan'a dolayıp onu öpmüştü.

Hakanlık asilzadelerinin karargâhına dönüşen tozlu odada ayağa kalkarken Nesryn hâlâ o anları düşündükçe gülümsüyordu. Ayaklarının sızlamasına, bedenindeki ağrılara rağmen. Asillerin konuşmalarına kulak kabarttı.

Prens Kashin kardeşlerine "Baş Şifacı kalan askerlerimizin tedavisinin beş gün alacağını söylüyor," diyordu. O günkü toplantıya davet edilen Dorian'a da.

Dorian biraz hüzünlü bir gülümsemeyle "Sonra yola mı çıkacaksınız?" diye sordu.

Sartaq, Dorian'ınki kadar hüzünlü bir gülümsemeyle "Çoğumuz," dedi.

Zira savaş ortamında bile orada dostluklar filizlenmişti. Onları bir kez daha ayıracak okyanusların ötesinde canlı kalacak gerçek dostluklar.

Sartaq, Dorian'a "Sizi bugün buraya epey alışagelmedik bir teklif sunmak için çağırdık," dedi.

Dorian bir kaşını kaldırdı. Sartaq yüzünü ekşitti. "Ferian Geçidi'ni ziyaret ettiğimizde rukhin'lerimizden bazıları ejderha yumurtaları buldular. Şimdi bir kısmı burada kalmak istiyor. Yavrulara bakıp onları eğitmek için."

Dorian şaşırmıştı. Nesryn de. Kimse Nesryn'e bundan bahsetmemişti. Dudaklarından "Be–ben rukhin'lerin kuş yuvalarından hiç ayrılmadıklarını sanıyordum," sözleri dökülüverdi.

Sartaq gülümseyerek "Bunlar genç biniciler," dedi. "Sadece iki düzineler." Dorian'a doğru döndü. "Fakat bana biz gittiğimizde bu-

rada kalmalarına izin verilip verilemeyeceğini sormam için yalvardılar."

Dorian bir süre düşündü. "İzin verilmemesi için bir sebep göremiyorum." Gözlerinde bir kıvılcım belirdi. Aklına bir fikir gelse de bu fikri bir kenara bıraktı. "Açıkçası bundan onur duyarım."

Hasar "Ejderhaları eve getirmelerine izin verme de..." diye homurdandı. "Ömrüm boyunca bir ejderha daha görmek istemiyorum."

Kashin, Hasar'ın başına hafifçe vurdu. Hasar çenesini onu ısırırmış gibi açıp kapadı.

Nesryn kıkırdasa da Dorian'ın ona hüzünle gülümsediğini görünce gülümsemesi yüzünden silindi.

Adarlan Kralı "Sanırım bir muhafız kıtası yüzbaşımı daha kaybetmek üzereyim," dedi.

Nesryn başını eğdi. "Ben..." Bu sohbet hiç beklemediği bir durumdu. En azından şu an için.

Dorian "Fakat dostum diyebileceğim bir kraliçenin daha olması beni mutlu eder," diye ekledi.

Nesryn kızardı. Sartaq sırıtıp "Kraliçe değil, imparatoriçe," deyince Nesryn daha da kızardı.

Nesryn yüzünü buruşturunca Sartaq güldü. Dorian da.

Sonra kral kollarını Nesryn'e sıkıca doladı. "Teşekkür ederim Nesryn Faliq. Tüm yaptıkların için."

Nesryn'in boğazı konuşamayacağı kadar düğümlenmişti. Böylece o da Dorian'a sarılarak karşılık verdi.

Kral gittiğinde, Kashin ve Hasar geç bir kahvaltı, erken bir öğle yemeği için yiyecek bir şeyler bulmaya gittiklerinde Nesryn, Sartaq'a doğru dönüp bir daha yüzünü buruşturdu. "İmparatoriçe mi? Gerçekten mi?"

Sartaq'ın gözleri parıldadı. "Savaşı kazandık Nesryn Faliq." Nesryn'i tutup kendisine yaklaştırdı. "Ve şimdi eve gideceğiz."

Nesryn hiç o kadar güzel sözler işitmemişti.

Chaol ellerindeki mektuba bakıyordu.

Mektup bir saat önce gelmiş, Chaol hâlâ açıp okumamıştı. Hayır,

sadece mektubu ulaktan –Evangeline'in komutasındaki çocuklardan kurulu ekibin bir üyesi– alıp yatak odasına getirmişti.

Yıpranmış odadaki titrek mum ışığının altında yatağında oturan Chaol'un içinden mektubun kırmızı balmumu mührünü kırmak gelmemişti.

Kapı tokmağı çevrildi. Yrene içeri girdi. Yorgun olsa da gözleri ışıl ışıldı. "Uyuyor olmalısın."

Chaol, Yrene'in karnına imalı bir bakış atıp "Sen de..." dedi.

Yrene umursamaz bir tavırla elini salladı. *Kurtarıcı* ve *Erilea Kahramanı* gibi unvanları nasıl umursamaz bir tavırla karşıladıysa, o aynı rahatlıkla. Geçtiği yerlerde onu karşılayan huşu dolu bakışları ve gözyaşlarına karşı sergilediği o aynı tavırla.

Chaol her ikisiyle de gurur duyuyordu. Çocuklarına annesinin cesaretini, zekâsını anlatacaktı.

"O mektup da ne?" diye sordu Yrene. Pencere kenarındaki ibrikle önce ellerini, sonra yüzünü yıkadı. Camın ardındaki şehir sessizdi, yeniden inşa çalışmalarıyla geçen bir günün ardından uyuyordu. Beyazdiş Dağları'nın vahşileri bile yardım etmek için orada kalmışlardı. Chaol'un ödülsüz kalmamasını sağlayacağı bir jestti bu. Şimdiden Chaol onların arazisini ne şekilde genişletebileceklerinin, onlarla Anielle arasındaki barışın nasıl sağlanacağının hesabını yapmaya başlamıştı.

Chaol yutkundu. "Annemden."

Yrene duraksadı. Yüzünden hâlâ damlalar akıyordu. "Annenden... Neden açmadın?"

Chaol omuz silkti. "Hepimiz karanlık lordlarla kapışacak kadar cesur olamayabiliriz."

Yrene gözlerini devirdi. Yüzünü kurulayıp yatağa, Chaol'un yanına çöktü. "Önce benim okumamı ister misin?"

Chaol bunu istiyordu. Kendine lanet etse de istiyordu. Tek kelime etmeden mektubu Yrene'e uzattı.

Yrene mühürlü parşömeni konuşmadan açtı. Altın rengi gözleri sözcüklerde gezindi. Chaol parmağını dizine vurmaya başladı. Yrene'in şifa dağıttığı uzun bir günün ardından bir aşağı bir yukarı yürümesinin sonuçlarının iyi olmayacağının farkındaydı. Bastonuyla odaya gelip yatağa uzanana kadar akla karayı seçmişti.

Yrene yaprağın arka yüzünü çevirip okurken elini boğazına götürdü.

Başını yeniden kaldırdığında yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Mektubu Chaol'a uzattı. "Kendin okumalısın."

"Bana ne yazdığını söyle yeter." Mektubu sonra okuyacaktı. "Sadece...ne yazdığını söyle bana."

Yrene yüzünü dildi. Dudakları titredi. Fakat gözlerinde neşe vardı. Katıksız neşe. "Seni sevdiğini yazmış. Seni özlediğini. Sen ve ben razı olursak bizimle yaşamak istediğini. Kardeşin Terrin'in de bunu istediğini."

Chaol mektuba uzanıp yazılara göz attı. Hâlâ inanamıyordu. Ta ki okuyana dek:

Daha karnımda büyümeye başladığın an seni sevmeye başladım.

Chaol gözyaşlarına engel olmadı.

Baban sana gönderdiğim mektuplara ne yaptığını bana söyledi. Ona Anielle'e dönmeyeceğimi ilettim.

Yrene başını mektubu okuyan Chaol'un omzuna yasladı.

Yıllar geçmek bilmedi ve aramızda hep büyük bir mesafe vardı. Fakat sen eşinle, bebeğinle bir düzen kurduğunda ziyaretine gelmek istiyorum. Terrin'i de alarak yanında kalmayı istiyorum. Tabii sizin için uygunsa.

Çekingen, gergin sözcükler. Annesi de Chaol'un bu isteği kabul edeceğine pek de inanamıyormuş gibi.

Chaol kalan kısmı okudu. Son satırlara vardığında seslice yutkundu.

Seninle öyle gurur duyuyorum ki. Hep duydum ve hep duyacağım. Seni çok yakında görmeyi ümit ediyorum.

Chaol mektubu bıraktı. Yanaklarını silip eşine gülümsedi. "Daha büyük bir ev inşa etmemiz gerekecek," dedi.

Yrene'in ona karşılık olarak gülümsemesi tam da Chaol'un umduğu yanıttı.

Ertesi gün Dorian, Chaol ve Yrene'i alt katlardan birine taşınan revirde buldu. Chaol tekerlekli sandalyedeydi. Eşine yaralı bir

Crochan'in tedavisinde yardımcı oluyordu. Dorian ikisine peşinden gelmeleri için el etti.

Onlar da kendilerinden isteneni soru sormadan yaptılar. Manon'ı kuş yuvasının tepesinde bulana kadar yürüdüler. Manon, sabah binişi için Abraxos'un eyerini takıyordu. Manon her sabah bu uçuşları gerçekleştirir olmuştu. Dorian sebebin cadının düzeni sağlama çabası kadar kederini unutmaya çalışması olduğunu biliyordu.

Manon onları görünce donakaldı. Kaşları çatıldı. Günler önce Chaol'la ve Yrene'le buluşmuştu. Sakin fakat Chaol'un cadıyla ilk karşılaşmasında yaşananlara rağmen soğuk olmayan bir buluşma olmuştu bu. Yrene cadıya sarılmış, Manon da ona sıkı sıkı sarılarak karşılık vermişti. Dorian iki kadının kucaklaşması sona erdiğinde Manon'ın yüzündeki solgunluğun ve bitkinliğin kısmen de olsa silindiğine yemin edebilirdi.

Dorian cadı kraliçeye "Herkes gittiğinde sen nereye gideceksin?" diye sordu.

Manon altın rengi gözlerini Dorian'ın yüzünden ayırmadı.

Dorian ona sormaya cesaret edememişti. İkisi de bu konudan bahsetmeye. Tıpkı Dorian'ın babasından, babasının adından henüz bahsetmediği gibi. Dorian buna henüz hazır değildi.

Nihayet Manon "Çorak Topraklar'a" dedi. "Neler yapılabileceğine bakmak için."

Dorian yutkundu. Hem Demirdiş hem de Crochan cadılarının bu konudan bahsettiklerini işitmişti. Onların gitgide büyüyen gerginliklerini ve heyecanlarını hissetmişti. "Ya sonra?"

"Sonrası olmayacak."

Dorian, Manon'a hafifçe gülümsedi. Gizli, bilmişçe bir gülümseme. "Olmayacak mı?"

Manon "Senin istediğin ne?" diye sordu.

Sen. Az kalsın Dorian'ın ağzından bu sözler dökülecekti. *Her şeyinle sen.*

Bunun yerine Dorian "Rukhin'lerin küçük bir kısmı ejderha yavrularını eğitmek için Adarlan'da kalacaklar," dedi. "Onların yeni hava birliğim olmalarını istiyorum. Sen ve Demirdişler onlara yardımcı olursanız memnun olurum."

Chaol öksürdü. Sonra Dorian'a "*Bana bundan ne zaman bahset-*

meyi düşünüyordun?" der gibi baktı.

Dorian dostuna göz kırptı. Sonra Manon'a doğru döndü. "Çorak Topraklar'a git. Ülkenizi yeniden inşa et. Fakat geri dönmeyi de düşün. Taçlı binicim olmasan da onları eğitmen için." Sonra alçak sesle "Ve arada sırada merhaba demen için," diye ekledi.

Manon gözlerini Dorian'a dikti.

Dorian nefesini tuttuğunu belli etmemeye çalıştı. Daha dakikalar önce hakanlık asilzadelerinin odasında aklına gelen fikrin aslında az önce aklına geldiğini de.

Manon "Çorak Topaklar'la Rifthold arası ejderha uçuşuyla birkaç günlük mesafede," dedi. Gözlerinde temkinli bir bakış olsa da yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Bence ben ara sıra gelip rukhin'lere yardım edecek olursam Bronwen ve Petrah yerime liderlik edebilirler."

Dorian, Manon'ın gözlerinde ve o belli belirsiz gülümsemede onun neler vaat ettiğini gördü. İkisi de hâlâ matemdeydi; hâlâ parça parçaydı. Fakat bu yeni dünyalarında... Belki iyileşebilirlerdi. Birlikte.

Yrene "Birbirinizle evlenirsiniz olur biter," dedi. Dorian inanmaz gözlerle başını hızla ona çevirdi. "Her ikiniz için de her şey daha kolay olur, rol yapmak zorunda kalmazsınız böylece."

Chaol hayretle eşine baktı. Yrene omuz silkti. "Böylece iki krallık arasında da güçlü bir ittifak olur."

Dorian yüzünün kızardığından emindi. Dilinin ucunda özürlerle ve inkâr sözcükleriyle Manon'a doğru döndü.

Fakat Manon, Yrene'e sırıtıyordu. Gümüşi beyaz saçları rüzgârda uçuşuyordu. Yakında birleşerek batıya gidecek halka uzanırmış gibi. Abraxos'a binip dizginleri eline aldığında sırıtışı yumuşadı. Ejderhasıyla göğe yükselmeden önce Crochan'lerin ve Demirdişler'in baş kraliçesi Manon Siyahgaga sadece "Göreceğiz," dedi.

Chaol ve Yrene bir yandan gülerek didişmeye başladılar. Fakat Dorian kuş yuvasının kenarına yürüdü. Ufka doğru süzülen beyaz saçlı binicinin ve gümüş kanatlı ejderhanın ardından baktı.

Dorian gülümsedi. Uzun zamandır ilk kez yarını iple çektiğini fark ederek.

YÜZ YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rowan o günün Aelin için zor olacağını biliyordu.

Şu son haftalarda ve aylarda birbirleriyle sıkı ilişkiler kuran herkes için zor olacaktı. Fakat Aelin'ın taç giyme töreninden bir hafta sonra yine toplanmışlardı. Bu kez kutlama için değil, vedalaşmak için. Şafak sökmüştü. Bulutsuz, güneşli fakat çok soğuk bir gündü. Hava bir süre daha böyle olacaktı.

Aelin önceki gece onlardan kalmalarını istemişti. Kış aylarının geçmesini bekleyip baharda yola çıkmalarını. Rowan, Aelin'ın isteğinin kabul edilmeyeceğinin farkında olduğunu biliyordu.

Bazıları teklifi düşünmeye meyletseler de nihayetinde Rolfe hariç hepsi gitmeye karar vermişti.

Bugün... Bir olarak. Dört rüzgâra karışıp dağılarak. Demirdişler ve Crochan'ler günün ilk ışıklarından önce yola çıkmış, hızla ve sessizce ortadan kaybolmuşlardı. Batıya, kadim memleketlerine gitmişlerdi.

Rowan şatonun avlusunda, Aelin'ın yanında dikiliyordu. Onlara bakan Aelin'ın içinden akan kederi, sevgiyi ve minneti hissedebiliyordu. Hakanlık asilzadeleri ve rukhin'ler veda etmişlerdi bile. Borte vedalaşmak konusunda en çekingen olanlarıydı. Aelin, Nesryn Faliq'e uzun uzun sarılmıştı. Fısıldaşmışlardı. Rowan, Aelin'ın Nesryn'e ne sunduğunu biliyordu: Birbirlerinden binlerce kilometre uzaktan bile ayakta kalacak bir dostluk. Hükmedecekleri büyük krallıkları olan iki genç kraliçe.

Şifacılar onlarla gitmişti. Bazıları da Darghan'larla at sırtında; bazıları at arabalarının vagonlarında ve bazıları rukhin'lerle. Şifa-

cılara, baş şifacıya son kez sarılırken Yrene Westfall hıçkırıklara boğulmuştu. Sonra da kocasının kollarında epey uzun süre hıçkırmıştı.

Sonra da Briarcliffli Ansel kalan adamlarıyla gitmişti. Aelin'la ikisi birbirlerine sataşmış, ardından önce kahkahalar atıp sonra ağlamışlar, sarılmışlardı. Mesafelere rağmen kopmayacak bir başka bağ.

Sonra Sessiz Suikastçılar yola çıkmıştı. Atıyla uzaklaşırken Ilias, Aelin'a gülümsüyordu.

Sonra da gemileri Suria'daki Ravi ve Sol'un gözetiminde kalan ve Wendlyn'e yolculuk etmeden önce oraya at sürecek olan Prens Galan. Prens, Aedion'a sarılmış, ardından Rowan'ın elini sıkıp Aelin'a doğru dönmüştü.

Rowan'ın karısı, eşi, kraliçesi prense "Çağrıldığında geldin," demişti. "Hiçbirimizi tanımadan. Biliyorum, daha önce söyledim. Fakat sonsuza dek sana minnettar kalacağım."

Galan sırıtmıştı. "Sana uzun zamandır borçluydum kuzinim. Seve seve ödedim borcumu."

Sonra Prens Galan da atıyla, yanında halkından insanlarla uzaklaştı. Bir araya getirdikleri tüm o müttefikleri içinde sadece Rolfe kuşu orada geçirecekti. Zira Rolfe artık Ilium lorduydu. Yeğeninin şekil değiştirme hakkında bildiklerini öğrenmek isteyen, Lysandra'nın amcası Falkan Ennar da orada kalacaktı. Belki burada yeni ticaret imparatorluğunu kurar ve hızla gerçekleştirmeleri gereken dış ticaret anlaşmalarında onlara yardımcı olurdu.

Kış güneşi altında daha da çok kişi yola çıktı. Ta ki geriye sadece Chaol ve Yrene kalana dek.

Yrene, Elide'a sarıldı. İki kadın birbirlerine sık sık mektup yazacaklarına söz verdiler. Yrene, Lorcan'e sadece başını sallayıp Lysandra, Aedion, Ren ve Fenrys'e gülümsedikten sonra Rowan'a ve Aelin'a yaklaştı.

Yrene gülümseyerek bir Aelin'a bir Rowan'a baktı. "İlk çocuğunuzun doğumu yaklaştığında bana haber gönderin. Doğuma yardım etmek için geleceğim."

Rowan omuzlarını çökertecek kadar büyük bir minnet duydu. Bu minneti tarif edecek sözcükleri bulamadı. Fey doğumları... Bunu düşünmemek için kendisini tuttu. Şifacıya sarıldı.

Kısa bir an için Aelin ve Yrene öylece bakıştılar.

Yrene "Innish'ten epey uzaktayız," diye fısıldadı.

İkisi kucaklaşırken sesi titreyen Aelin fısıltıyla "Fakat artık kayıp değiliz," dedi. Dünyanın kaderini belirleyen iki kadın. Dünyayı kurtaran iki kadın.

Arkalarında duran Chaol yüzünü sildi. Başını eğen Rowan da.

Rowan'ın Chaol'la vedalaşması kısa olsa da sıkı sıkı kucaklaştılar. Dorian daha uzun süre kaldı. Zarif ve sakin. Boğazı düğümlenen Rowan güçlükle konuştu.

Sonrasında Aelin, Dorian ve Chaol'un karşısında dikilirken Rowan geriye çekilip Aedion, Fenrys, Lorcan, Elide, Ren ve Lysandra'yla yan yana geldi. Çiçeği burnunda saray meclisleri... Bu dünyayı değiştirecek, yeniden kuracak olan saray meclisi.

Bu son, en zor vedada kraliçelerini dostlarıyla baş başa bıraktılar.

Aelin dakikalardır, durmaksızın ağladığını fark etti. Fakat bu ayrılık, bu son veda.

Aelin, Chaol ve Dorian'a bakıp hıçkırdı. Onlara kollarını açtı ve sarılırken ağladı.

"İkinizi de seviyorum," diye fısıldadı. "Ve her ne olursa olsun, birbirimizden ne kadar uzak olursak olalım bu hiç değişmeyecek."

"Seni yine göreceğiz," dedi Chaol. Fakat ağlamaklı olduğu için onun sesi bile boğuk çıkıyordu.

Dorian titreyerek "Birlikte," dedi. "Bu dünyayı birlikte yeniden kuracağız."

Aelin göğsündeki o sızıya dayanamıyordu. Fakat kendisini onlardan ayrılıp gözyaşlarının ıslattığı yüzlerine gülümsemeye zorladı. Bir elini kalbinin üzerine koyarak. "Benim için yaptığınız her şey için size teşekkür ederim."

Dorian başını eğdi. "Bu sözleri senden işiteceğim hiç aklıma gelmezdi."

Aelin hırıltılı bir kahkaha atıp Dorian'ı itekledi. "Sen artık kralsın. Bu tür hakaretler sana yakışmaz."

Dorian yüzünü silerek sırıttı. Aelin, Chaol'a ve onun gerisinde bekleyen eşine gülümsedi. Yrene'e "Hep mutlu olun," dedi. İkisine de.

Chaol'un bronz gözleri ışıl ışıldı... Aelin'ın daha önce o gözlerde görmediği bir ışıkla parlıyordu. Chaol bir kez daha "Yine görüşeceğiz," dedi.

Ardından Chaol ve Dorian atlarına binip şato kapılarının ötesindeki güneşli güne doğru ilerlediler. Güneydeki krallıklarına doğru. Şimdi yıkık dökük de olsa öyle kalmayacak olan. Ayağa kalkacak olan krallıklarına doğru.

Sonrasında Aelin uzunca bir süre sessizleşti. Rowan onunla kaldı. Aelin şatonun mazgallı siperlerine yürürken onun peşinden gitti. Yrene siperlerden harap olan Theralis Ovası'nda uzanan yolda at süren Chaol, Dorian ve Yrene'i izledi. Ufukta gözden kaybolduklarında bile arkalarından bakmaya devam etti.

Rowan kolunu Aelin'a doladı. Başını tutup omzuna yasladı. Kokusunu içine çekti. Rowan dün gece Aelin'ın yardımıyla yaptığı yeni dövmelerin verdiği hafif sızıya aldırış etmedi. Gavriel'ın adını Kadim Dil'de yazmışlardı. Tam da Aslan'ın zamanında ölen savaşçılarının isimlerini bedenine dövme yaptırdığı gibi.

Aralarında geçici bir barış olan Fenrys ve Lorcan'de de artık aynı dövme vardı. Rowan'ın neye niyetlendiğini anlar anlamaz onlar da birer tane istemişlerdi.

Aedion ise farklı bir tasarım istemişti. Gavriel'ın ismini zaten kalbinin üzerine resmedilen Terrasen dövmesine ekletmeyi.

Rowan çalışırken Aedion sessiz kalmıştı. Öyle sessiz kalmıştı ki Rowan ona öyküler anlatmaya başlamıştı. Aslan hakkında art arda öyküler. Birlikte yaşadıkları maceralar. Gördükleri diyarlar, katıldıkları savaşlar. Rowan konuşarak çalışırken Aedion tek kelime etmemişti. Kederinin kokusu zaten durumu açıklıyordu.

Daha aylarca sürecek bir kokuydu bu.

Aelin iç çekti. Nihayet "Yarın yeniden inşa çalışmalarına katılma sözü verirsem bugünün geri kalanını zavallı bir solucan gibi yatakta ağlamakla geçirmeme izin verir misin?" diye sordu.

Rowan bir kaşını kaldırdı. İçi neşeyle doldu. Bir dağdan aşağı akan bir akarsu gibi özgür ve parıltılı. "Daha eksiksiz ağlayıp sızlanman için sana pasta ve çikolata da getirmemi ister misin?"

"Bulabilirsen getir."

"Wyrd anahtarlarını yok ettin ve Maeve'i öldürdün. Sanırım ben de sana tatlı bulmayı başarabilirim."

"Daha önce bana söylediğin gibi bu bir ekip çalışmasıydı. Pasta ve çikolata bulmak için de ekip çalışması gerekebilir."

Rowan gülüp Aelin'ı başının tepesinden öptü. Uzunca bir süre için bunu yapabildiğine şaştı. Onunla bu krallıkta, bu şehirde, yeni yuvalarına dönüştürecekleri bu şatoda bulunmalarına şaştı.

Gözlerinin önüne getirebiliyordu: Eski ihtişamına kavuşan salonlar, ötedeki ova ve ışıl ışıl nehir, davetkâr Geyikdişi Dağları. Aelin'ın bu şehre getireceği müziğin sesini, sokaklarda çocukların kahkahalarını işitebiliyordu. Şatonun salonlarında, kraliyet süitinde de.

Aelin, Rowan'a "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Rowan, Aelin'ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Sonunda burada, seninle olduğumu."

"Yapacak bir sürü iş var. Bazıları bunların Erawan'le baş etmek kadar fena olduğunu söyleyebilir."

"Hiçbir şey o kadar fena olamaz."

Aelin gülümsedi. "Doğru.

Rowan, Aelin'ı kendisine doğru çekti. "Ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum. Başardığımız için. Seni bulduğum için. Bir de yapacak onca işe rağmen sen yanımda olduğun için bunları bir an bile sorun etmeyeceğimi."

Aelin kaşlarını çattı. Gözleri yaşardı. "Ağlamaktan başıma ağrılar girecek ve sen durumu kolaylaştırmıyorsun."

Rowan gülerek Aelin'ı tekrar öptü. "Tam da kraliçeye yaraşacak bir iş."

Aelin ofladı. "Bilakis kraliçelere has zarafet benden sorulur."

Dudakları Aelin'ın dudakları üzerinde, Rowan kıkırdadı. "Alçakgönüllülük de. Onu da unutmayalım."

"A, evet," dedi Aelin. Kollarını Rowan'ın boynuna doladı. Rowan'ın kanı kaynadı; bir tanrının ya da Wyrd anahtarının ortaya çıkarabileceğinden daha büyük bir güçle yandı.

Rowan, Aelin'ın kollarından ayrıldı. Alnını onun alnına yaslayacak kadar. "Sizi süitinize götürelim majesteleri. Böylece kraliçelere has matemine başlayabilirsin."

Aelin titreyerek güldü. "Aklımda başka bir şey olabilir."

Rowan homurdanıp Aelin'ın kulağını ve burnunu hafifçe ısırdı. "Güzel. Benim de var."

Aelin nefessizce "Ya yarın?" diye sordu. İkisi durup birbirlerine baktılar. Gülümsediler. "Yarın benimle bu krallığı, bu dünyayı yeniden inşa etmek için çalışacak mısın?"

"Yarın ve sonraki tüm günlerde." Onlara bahşedilen bin yılın her gününde ve sonrasında.

Aelin, Rowan'ı tekrar öpüp elini tuttu. Onu şatoya soktu. Yuvalarına. "Ne olursa olsun mu?" diye fısıldadı.

Rowan onun peşinden gitti. Ömrünce, daha ikisi tanışmadan çok daha önce, ruhları var olmadan önce yaptığı gibi. "Ne olursa olsun Ateşyürek." Aelin'a yan yan baktı. "Sana önce neyi yeniden inşa edeceğimiz hakkında bir öneride bulunabilir miyim?"

Aelin gülümsedi. Önlerinde bir sonsuzluk açıldı. Işıltılı, muhteşem ve güzel. "Yarın söylersin."

Daha İyi Bir Dünya

Amansız kış yerini bahara bıraktı.

Sonu gelmez, karlı aylarda çalışmışlardı. Orynth'i yeniden inşa etmek için, ticaret anlaşmaları yapmak için, yüz yıldır kimsenin temas kurmadığı krallıklarla bağlantılar yapmak için. Terrasen'in Kayıp Fey'leri geri dönmüştü. Yanlarında kurt binicilerinin büyük bir kısmıyla. Hepsi hemen yeniden inşa çalışmalarına başladı. Endymion ve Sellene ülkelerine dönseler de kalmayı seçen onlarca Doranelle'li Fey'le birlikte.

Aelin çekiç seslerinin kıtanın her köşesinden geldiğine yemin edebilirdi. Bir kez daha birçok halk ve diyar ortaya çıkıyordu.

Güneyde ise yeniden inşa için Eyllwe kadar çaba veren başka bir ülke yoktu. Kayıpları büyük de olsa ayakta kalmışlar, morallerini bozmamışlardı. Aelin'ın Nehemia'nın ebeveynine yazdığı mektup o güne kadar yazdıklarının en neşe dolu olanıydı. *Sizinle yakında*

tanışmayı umuyorum, yazmıştı. *Ve birlikte bu dünyayı düzeltmeyi.*

Evet, diye yanıt vermişlerdi. *Nehemia da bunu isterdi.*

Aelin onların mektubunu aylarca masasında tutmuştu. Avucunda bir tek yara izi olmasa da bir gelecek vaadi vardı. Nehemia'nın hayalini kurduğu kadar parlak bir gelecek yaratma yemini.

Ve nihayet Geyikboynuzu Dağları'na bahar gelip de dünya yeşile ve altın sarısına boyanmış, şatonun taşlarındaki lekeler temizlenmişti.

Aelin neden şafakta uyandığını bilmiyordu. Uyurlarken neden Rowan'ın kolunun altından ayrıldığını. Eşi uyumaya devam etmişti. Aelin gibi bitkin düşmüştü. Her akşam hepsinin bitkin düştüğü gibi.

İkisi yorgun da olsa mutluydu. Saray meclisleri de. Şifacılar Valg'lerin ele geçirdiği son insanları da iyileştirdiklerinden Elide ve artık –Aelin'a komik gelen yeni adıyla– Lord Lorcan Lochan olan Lorcan daha bir hafta önce Perranth'teki yeniden inşa çalışmalarına başlamak için oraya gitmişlerdi. Fakat üç hafta sonra döneceklerdi. Kışın etkisinin azalmasıyla kendi malikanelerine yolculuk eden diğer lordlar da. Herkes Orynth'de buluşacaktı. Aedion ve Lysandra'nın düğünü için.

Artık Aedion bir Wendlyn prensi değil, gerçek bir Terrasen lorduydu.

Üzerine robdöşambrını sırtına, kuzu derisi terliklerini ayağına geçirirken Aelin gülümsedi. Bahar tamamen gelmişse de sabahları serin oluyordu. Hızlıayak küçük, yastıklı yatağında; ateşin kenarında kıvrılmış uyuyordu. Belli ki o da Rowan kadar bitkindi. Tazı gözlerini aralamadı bile.

Aelin battaniyeleri Rowan'ın çıplak bedenine serdi. Rowan kımıldamayınca ona gülümsedi. Rowan fiziksel yeniden inşa çalışmalarını –saatlerce binaların ve şehir duvarlarının onarılmasıyla uğraşmayı– kendi deyişiyle *saraylı saçmalıklarına* tercih ediyordu. Saraylı saçmalıklarıyla kastettiği güzel giysiler giymesini gerektiren tüm işlerdi. Fakat Rowan, Lysandra ve Aedion'ın düğününde dans etme sözü vermişti. Aelin'ın eşi dans konusunda hiç ummadığı kadar becerikli çıkmıştı. *Sadece özel günlerde.* Yine de taç giyme töreninden sonra bu uyarıda bulunmaktan geri kalmamıştı.

Aelin ona dilini çıkarıp sırtını ikisinin yatağına çevirip şehre ve ötedeki ovaya bakan geniş balkona açılan pencerelere doğru yürüdü. Sabah ayiniydi bu. Yataktan kalkmak, perdelerin arasından geçip sabah havasını içine çekmek için balkona çıkmak.

Krallığına, onların krallığına bakmak ve o krallığın başardığını görmek için.

Baharın yeşilini görmek, çamların kokularını ve Geyikboynuzu Dağları'ndan gelen rüzgârın taşıdığı karların kokusunu içine çekmek için. Bazen Rowan da ona katılıyor, yaşandıklarının ağırlığının Aelin'ın omuzlarına tüm ağırlığıyla çöktüğü anlarda sessizce ona sarılıyordu. Aelin'ın kaybettiği insan formu hayalet bir uzuv gibi onu huzursuz ediyordu. Bazen Aelin zinde ve gülümseyerek uyandığında Rowan şekil değiştirip dağlardan gelen rüzgârlarla şehrin, Oakwald'un ya da Geyikboynuzu Dağları'nın üzerinde süzülüyordu. Hep yapmaktan hoşlandığı gibi. Sıkıntılı ya da çok neşeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi.

Aelin bugünlerde Rowan'ı uçuranın neşe olduğunu biliyordu.

Aelin bunun için hep minnettar olacaktı. Rowan'ın gözlerindeki ışık, *hayat* için.

Aelin ağır perdelere ulaşınca balkon kapısının tokmağını yokladı. Rowan'a son bir kez gülümseyip sabah güneşine ve serin rüzgâra doğru adım attı.

Şafağın neyi ortaya çıkardığını görmesiyle Aelin donakaldı. Elleri iki yanından gevşekçe sarktı.

"Rowan," diye fısıldadı Aelin.

Yatak örtülerinin hışırtısını işitince Rowan'ın hemen uyandığını fark etti. Bir yandan pantolonunu giyerken uzun adımlarla kendisine doğru geldiğini.

Aelin, Rowan'a doğru dönmeden balkona koştu. Sonra da donakaldı.

Sessizlikte gözlerini diktiler. Çanlar çalıyor, insanlar bağrışıyordu; korkudan değil, şaşkınlıktan.

Bir elini ağzına götüren Aelin geniş araziye göz gezdirdi.

Dağ rüzgârları Aelin'ın gözyaşlarını silerken kadim ve güzel bir şarkıyı taşıdılar. Oakwald'un yüreğinden kopan bir şarkıyı. Dünyanın yüreğinden.

Rowan parmaklarını Aelin'ın parmaklarına dolayıp her sözcüğünde huşuyla fısıldadı. "Senin için Ateşyürek. Hepsi senin için."

Sonra Aelin ağladı. Yüreğini aydınlatan, hiçbir büyünün olamayacağı kadar parlak bir neşeyle ağladı.

Çünkü dağların arasında, Oakwald'un yüksek ağaçlarının oluşturduğu sayvanın altında, tüm Theralis Ovası boyunca krallaralevi çiçekleri açıyordu.

Ateşyürek Aelin, halkını kurtarmaya söz vermişti ama bedelinin bu kadar büyük olacağını tahmin edemedi. Fae Kraliçesi tarafından bir demir tabutun içinde kilitlenen Aelin, aylarca işkence görürken harlanan iradesinin gücüyle inanılmaz savaşlar vermeye devam ediyor.
Maeve'e teslim olmuyor çünkü aksi takdirde tüm sevdiklerinin yok olacaklarını biliyor ama o demirden iradesi her geçen gün eriyor...

Vahşi, zeki ve genç suikastçı Aelin'ın intikam yolculuğu ile başlayan öykü, giderek çoğalan, karmaşıklaşan, renklenen; türlü yaratıkların, sürpriz doğaüstü olayların, inanılmaz evrenlerin ve sonsuz sayıdaki muhteşem karakterlerin destansı şölenine dönüştü.

Sarah J. Maas'ın *New York Times*'ın çok satanlar listesinden inmeyen epik fantastik klasiği Cam Şato efsanesi, içimizde bir keder bırakarak yedinci kitabıyla inanılmaz bir sona ulaşıyor.

Şimdilik!..

**Ama... Yeni bir dünya için,
daha iyi bir dünya için savaşmaya devam!**

THG
338196
SNG

ISBN 978-605-09-7576-5
9 786050 975765
sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı
₺99

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub